

Giới thiệu Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước

Thể loại: xuyên không, điền văn

Số chương: 129

Edit: Canina

Giới thiệu:

Xuyên qua đến cổ đại, phương Bắc hạn hán, toàn gia chạy nạn, phụ thân chết đi, nương xem như người quyết đoán, đi tới phía nam sau đó gả cho một người không có vợ.

Thê tử của kẻ phụ, khó sinh mà chết, bỏ lại con gái năm tuổi, em trai một tuổi.

Mẫu thân Tôn Huệ, cũng xem như là vợ kế, lúc đầu đối xử với hai đứa bé không tốt, tiền bạc giữ chặt không buông. Bởi vậy, bị rất nhiều người chỉ trích, Tôn Huệ chính là lớn lên trong hoàn cảnh như vậy.

Trích lời tác giả: "Không có kẻ ác, tất cả đều là người bình thường, chẳng qua lập trường không giống, hành động không giống mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôn Huệ rất là mê man, không hiểu sao lại xuyên qua, nhìn chung quanh âm ỉ, nghe không hiểu ngôn ngữ. Mấy ngày sau nàng rất là vui mừng, bản thân nàng là thai nhi mới tới, nàng nghĩ, bằng không bỗng dưng không biết nói chuyện hoặc là chuyện khiến người ta nghe không hiểu, e rằng sẽ dọa sợ người trong nhà, bị mồi bả cốt* đến thiêu chết.

*神婆 ◇

✦ [shénpó] bà cốt; bà đồng; mụ phù thủy

Ngày tháng của trẻ con rất tẻ nhạt, nếu như không phải mỗi ngày đều là ngủ, một ngày ngủ mất nửa buổi, Tôn Huệ e rằng sẽ cảm thấy tẻ nhạt chết mất. Có điều rất nhanh nàng tìm ra một chuyện để làm, chính là ý vào tuổi nhỏ, thừa dịp người khác không chú ý, trong lúc không ngủ, Tôn Huệ sẽ cẩn thận quan sát cái nhà này.

Phát hiện sau một tháng quan sát, nàng rất hài lòng. Bởi vì theo nàng thấy, điều kiện trong nhà cũng tạm được, từ lúc lớn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bột mì, cùng với quần áo tuy cũ, nhưng không có miếng vá.

Càng thêm đáng mừng chính là, người cha đời này của nàng, đối xử với nha đầu lỗ vốn là nàng cũng không tệ lắm, có thời gian còn có thể chơi đùa với nàng.

Tôn Huệ cho rằng, đời này sẽ an ổn trôi qua, nhưng rất hiển nhiên ông trời không an bài như thế. Đời người sao có thể sống trôi chảy, năm nàng sáu tuổi, phương Bắc khô hạn, đất đai Đan châu nứt nẻ, không thu hoạch được một hạt thóc nào, hơn nữa lương thực triều đình cứu tế chậm chạp chưa phát.

Một tháng, hai tháng, còn có thể dựa vào lương thực tồn trữ mà sống qua ngày, một mùa, hai mùa, khí trời không có chuyển biến tốt, lương thực cũng dần dần cạn sạch. Chỉ có những nhà giàu là còn có thể chống cự, người nào trong nhà có mười mấy mẫu ruộng lúc này cũng sớm đói meo, càng khỏi nói những tá điền thuê ruộng kia.

Dân chúng bắt đầu gặm vỏ cây, đào rễ cái ăn, tuyệt vọng nhìn dòng sông khô cạn, giếng cũ không còn bao nhiêu nước. Toàn bộ mấy châu phương Bắc đều âm ỉ kêu thiếu lương thực, nhưng triều đình lúc này bởi vì có chuyện trị hoãn —— hoàng đế ngự giá thân chinh bị địch bắt, quân giặc vây kinh đô, cả triều văn võ tất cả đều rối loạn, nào còn có hơi sức để ý chuyện này.

Triều đình thật lâu không có báo cáo, càng ngày càng nhiều người chạy nạn, rời khỏi miền bắc.

Lại đợi, e rằng sẽ. . . Không, nhất định sẽ chết! Tôn phụ cùng người trong thôn thương nghị, đi về phía nam chạy hạn, nơi đó là kho lúa giàu có nhất thiên hạ, đến chỗ ấy mới có khả năng được cứu.

.....

Hai nơi cách nhau ngàn dặm, dọc theo đường đi đều là đau thương, càng đi càng nhiều người ngã xuống. Ngã xuống. . . Cũng không thể bò dậy được nữa.

Bán nhi bán nữ, đều là chuyện bình thường, chỉ vì một miếng bánh ngô, đập lên tôn nghiêm cũng có. Mà càng làm Tôn Huệ buồn nôn, sợ hãi, chính là người ta vì quá đói mà ăn cả thịt người! Thời khắc này, nàng mới thấm thía cảm nhận được, xã hội hiện đại tốt biết bao nhiêu. Không phải sản phẩm công nghệ cao, không phải tự do, mà là không cần chết đói, càng không cần ăn thịt người.

Dọc theo đường đi, tư tưởng của Tôn Huệ đã đổi mới rất nhiều, cũng làm cho nàng nhận thức càng thêm rõ ràng đối với thời đại thê thảm này. Nàng đang nghĩ, may mà nhà các nàng còn có chút ít lương thực dư, mà Tôn phụ làm người khờ xướng, cũng có quyền lên tiếng nhất định, không đến nỗi chính mình bị người ta ăn thịt.

Nhà đột còn gặp mưa, câu ngạn ngữ này là đúng. Qua ngàn dặm đường dài, đi qua bảy, tám châu ven Hồng Hà, Tôn phụ bị bệnh, lúc này lấy đâu ra đại phu, lấy đâu ra được liệu? Mặc kệ người trong nhà gào khóc cỡ nào, bắt lực cỡ nào, một đêm mệt mỏi không có ánh sao, cha Tôn ra đi mãi mãi.

Đội ngũ không đợi người, mà càng đói bụng lại càng thúc giục nhau đi tiếp. Không thể giữ đạo hiếu, vội vã dùng chiếu quấn lấy, cũng không tìm thầy phong thủy, Tôn phụ được chôn cất một cách đơn sơ như vậy.

Ngay cả một tấm mộ bia cũng không thể lập, Tôn Huệ nhìn bốn phía xung quanh, cẩn thận nhớ kỹ, cha nàng chôn ở cửa sông, trên một gò đất. Bên trong chôn tảng đá làm dấu, Tôn Huệ nghĩ, đợi ngày sau, nếu như có thể sống sót, an ổn xuống. Nhất định mang theo đệ đệ trở lại đây, dời mộ phần của cha đến một nơi thật tốt.

Qua Hồng Hà là đã vượt qua khu vực bị lũ lụt, nơi này năm nay thu hoạch có bị ảnh hưởng, nhưng vẫn coi như không đến nỗi. Nhóm nạn dân có nơi dừng lại, tự bán thân cho gia đình giàu có, đạt được khẩu phần lương thực, yên ổn. Còn có ít người lưu lại, làm công nhật, định qua năm nay sang năm nữa lại trở về.

Ánh nắng tươi sáng, tia sáng ôn hòa kia chiếu lên người, thư thích khiến người ta muốn ngủ gật, Tôn Huệ nhìn ruộng đồng xanh mướt, an lòng, nghĩ mặc kệ cách gì, có lương thực là được.

Em trai gầy còm khiến cặp mắt nhìn đặc biệt lớn, được mẫu thân dùng một cây trâm bạc đổi tiền mua bánh bao cho ăn, nghẹn ngào nhét vào trong miệng, bánh tràn đầy miệng, tay nhỏ còn đang nắm thật chặt bánh bao có vết đen trên tay. Sợ bị người ta cướp mất.

Người từng trải qua đói khát mới biết được bị đói khổ sờ đến mức nào, cái chết có thể áp sát bất cứ lúc nào, những thứ lễ nghĩa liêm sỉ kia, ai còn quan tâm. Trong đám người chạy nạn, có mấy ai còn mang theo bạc, ngay cả hài tử của mình cũng bỏ được, còn có cái gì không dám?

Mấy đại hán lưu manh đã sớm chú ý chỗ này, thấy Tôn mẫu đổi cây trâm được bạc, vây quanh, con mắt tham lam nhìn chằm chằm Tôn mẫu: "Các đại gia đói bụng, mau đưa bạc ra đây, nếu không. . . Hắc hắc, cũng đừng trách đại gia không khách khí !"

Tôn mẫu rất muốn nhân nhượng cho yên chuyện, nhưng nàng biết rõ, một phụ nữ như nàng, một mình mang theo hai hài tử, đến sinh sống ở một nơi xa lạ, nếu như yếu thế, e rằng cả nhà đều sẽ chết oan chết uổng. Nàng không muốn tử nữ bị chết, càng không muốn trượng phu tuyệt tự, nàng phải đứng ra, so với nam nhân còn tàn nhẫn hơn, mở ra một con đường đi.

"Các ngươi là ai, ta không có tiền cho các ngươi, vây quanh làm gì, lần xa một chút!" Lời nói ra miệng rất lợi hại, trong lòng khó tránh khỏi không run, nàng là một phụ nữ, dù sao cũng yếu thế. Nhưng mà, ánh mắt quét qua thấy ba người này vóc dáng tuy cao, nhưng một đường tới nay, đều trở nên gầy trơ xương, hiện tại có lẽ cũng không còn khí lực.

Tôn mẫu cảm thấy, vẫn có phần thắng.

Cầm đầu, là một tên họ Đinh, trước đây ở trong thôn cũng là một kẻ ngang ngược, lúc này thấy một mụ đàn bà cũng dám phản bác, tức giận mù quáng, ác tiếng nói: "Đàn bà thôi, cho thể diện mà không cần, các anh em, tiến lên! Cướp của con mụ này, sau đó đem bán ba mẹ con nhà này, nhất định sẽ được sung sướng mấy ngày." Ngay cả thịt người cũng từng ăn qua, có gì mà phải sợ, đừng nói là cùng một thôn, nếu phải ra tay thì sẽ tàn nhẫn hơn bất kỳ ai.

Tôn mẫu không ngu ngốc, biết không thể để bọn họ xuất thủ trước, nếu không tất cả đều xong.

Đói bụng một đường, ai cũng không còn khí lực, một thiếu phụ như nàng cũng không thể nào mạnh mẽ hơn ai, con mắt híp lại, bàn tay mò vào trong bao quần áo, nhìn Đinh Nhị đang nhanh chân tiến đến, trong lòng tính toán, một bước, hai bước, gần tới rồi.

Đúng, chính là lúc này, đột nhiên ra tay, một cái kéo sắc bén, đâm vào bụng Đinh Nhị.

Máu còn ấm đột nhiên bắn ra tứ tung, trên người Tôn mẫu cũng có, dính nhớp nháp, tràn đầy mùi tanh.

Đinh Nhị ôm bụng, lăn lộn trên mặt đất, mùa hè vừa đi qua, trên người không mặc nhiều quần áo, khoảng cách quá gần, Tôn mẫu lại không nương tay, thật sự đâm vào.

Không đâm vào ngực, bởi vì nơi đó có xương chống đỡ, không có sức để đâm vào, hơn nữa với chiều cao của Tôn mẫu, cũng không tiện. Chỉ có phần bụng thì khác, nơi này đều là thịt, ra tay cũng thuận tiện. Quả nhiên cũng không ra khỏi dự liệu của Tôn mẫu, chỉ một chút thì đã đắc thủ.

Hai người khác thấy Tôn mẩu ra tay tàn nhẫn như thế, lại nhìn Đinh Nhị đang nằm trên đất kêu rên, liếc nhìn nhau một chút, lùi bước. Bọn họ không muốn đánh cược, lúc này đi trêu chọc Tôn mẩu, không chừng bọn họ cũng sẽ bị thương, trong tay bọn họ không có gậy, khí lực cũng còn được không bao nhiêu, vẫn nên tránh xa thì tốt hơn. Trong lòng tính toán, đợi tìm được vũ khí, lấp đầy cái bụng, lại tới xử lý nàng. Nhưng vẫn há miệng chửi rủa: "Con mụ điên, nguoi chò, bọn ông đi tố cáo quan, bắt con mụ điên nhà nguoi đi ngồi tù!"

Nói xong cũng mặc kệ Đinh Nhị nằm trên đất đã mất máu quá nhiều, lúc đi hai người còn đá hất một cước, mắng một câu rác rưởi. Vốn là du côn lưu manh, nghĩa khí cũng chỉ nói cho có, sau lưng e rằng đều hận nhau đến nghiêng răng, vì đoạt được đồ vật, cũng không ít lần tranh cãi. Bảo bọn họ dẫn theo Đinh Nhị đi tìm đại phu, tốn một khoản tiền thuốc thang, căn bản là không thể.

Đinh Nhị cuống lên, ấn chặt vết thương, suy yếu hô: "Nguoi Tam, Vương Giác, chờ chút, mau dẫn ta đi gặp đại phu, còn tiếp tục như vậy ta sẽ chết. Cầu xin các nguoi, cứu ta, sau này ta làm trâu làm ngựa cho các nguoi!" Nói đến phần sau, còn khóc nức nở, máu chảy không ngừng, hân cảm giác thân thể rét run, đầu cũng mê mụ, biết không thể kéo dài được nữa, nếu không sẽ chết mất.

Nhưng mà Nguoi Tam, Vương Giác vẫn không quay đầu lại, hai người cười nói tiếp tục đi: "Thôi đi, một tên quý nghèo, ngày thường ngang ngược, chỗ tốt đều nuốt hơn một nửa, ý vào khí lực bắt nạt chúng ta không ít lần, hiện tại bị thương, còn nhờ chúng ta cứu hân! Hừ hừ, đây quả thực chính là vọng tưởng!" "Không sai, chết rồi thì đẹp đi, tên gia hỏa làm đủ chuyện ác, lưu lại trên đời cũng sống chui sống nhui!"

Đinh Nhị tuyệt vọng, hân cảm giác mình chết đến nơi rồi, trong lòng nghĩ, sớm biết như vậy, vừa rồi sẽ không xông lên nhanh như thế. Để hai tên khốn nạn kia lên trước, chính mình cũng không phải chịu xui xẻo. Nghĩ đến xui xẻo, Đinh Nhị càng thêm hung tợn trừng mắt Tôn mẩu, nghiêng răng nói: "Mụ già thối tha, chó đực ý, lão tử chết rồi thành quỷ cũng không buông tha nguoi!" Đến lúc này, hân cũng không có ý tứ hối cải, chẳng qua là cảm thấy xui xẻo, xông lên đầu tiên, còn có chính là, cảm thấy mụ già họ Tôn này quá mức ác độc, chứ cũng chẳng cảm thấy mình có lỗi chút nào.

Tôn mẩu cảm chặt kéo trong tay, đợi hai người kia rời đi, mới thở phào một cái, nghe Đinh Nhị nói vậy, nàng cười lạnh: "Chết đi thật sự có thể biến thành quỷ, nguoi đại khái đã bị bách quý phệ tâm mà chết rồi. Nguoi chết rồi, cũng là vì là thể nhân từ hại, giết nguoi, cũng coi như một việc làm công đức." Tên Đinh Nhị này, làm không ít chuyện âm hiểm, hại chết không ít nguoi, dọc theo đường đi không biết đã giết ăn không biết bao nhiêu hài tử không còn cha mẹ. Vốn là chết không hết tội!

Người trên chợ quảng tới ánh mắt mập mờ, Tôn mẩu phát hiện, thờ dài, biết nơi này không thể ở lâu, không chỉ lo hai người kia tìm vũ khí lại quay lại đây, càng thêm lo lắng, người nơi này sẽ báo quan, bắt được chính mình. Cũng mặc kệ ánh mắt khác thường của người khác, bỏ tiền mua mấy chiếc bánh, mang theo con trai, con gái tiếp tục xuôi nam.

Một đường đi không biết đã bao lâu, Tôn mẩu lại đổi đi một chiếc vòng tay, cuối cùng đến một nơi gọi là thôn Thanh Hà.

Nhìn đất đai màu mỡ, nông gia an nhàn, đám nguoi vãng lai đều có vẻ hiền lành, so với phương bắc, quả thực giống như tiên cảnh nói đến trong hí khúc. Tôn mẩu chuẩn bị dừng lại ở đây, ở chỗ này ổn định cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thôn Thanh Hà là vùng đất nơi có một nhánh sông rất nhỏ của sông La Giang chảy qua, gọi là Thanh Hà, thuộc về quận Thanh Nguyên, huyện Trung Nam. Nơi này thuộc vùng giàu có của Đông Nam, thôn Thanh Hà thuận tiện thủy lợi, có nhiều ruộng tốt, ở vùng này coi như là thôn xóm tốt nhất. Trong thôn có trăm gia đình, mọi nhà đều có đất đai, không nhà nào phải chịu cảnh khổ khó.

Đối với Tôn mẩu chạy nạn mà tới, lí trưởng rất là đồng tình, nhìn hai hài tử xanh xao vàng vọt, cũng động lòng trắc ẩn, Tôn mẩu hỏi thủ tục định cư, tam lão trong thôn thương lượng xong, đều đồng ý. Sau đó, Tôn mẩu liền tặng một phần lễ cho nương tử lí trưởng, chuyện hộ tịch, lí trưởng cũng đã nhận làm.

Trong tay Tôn mẩu có bạc, vẫn còn hai mươi mấy lượng có hơn, là tiền để dành nhiều năm của Tôn gia, cộng thêm một chút đồ trang sức đeo tay, sau khi xây nhà tranh đơn sơ, còn nhờ lí trưởng mua năm mẫu ruộng nước trung thượng ở nơi cạnh con sông, lại ở trên núi phía sau thôn, mở ra hai mẫu ruộng cạn. Khó khăn sinh sống qua ngày.

Một nữ tử, muốn nuôi nấng hài tử, thật sự là khó khăn khiến cho nguoi ta không chỉ đau đầu, mà còn mệt nhọc nữa, ở một nơi thuần phác như thế này, vốn không thiếu những kẻ lưu manh, cho dù Tôn mẩu không sợ hãi, nhưng nàng còn phải trông nom hài tử, đất đai. Sau lần ruộng nước bị khô, Tôn mẩu hạ quyết tâm, nàng phải tìm nguoi đàn ông để dựa vào, nếu không cuộc sống tuyệt đối khó có thể tốt lên!

Chọn nguoi rất quan trọng, nàng phải suy nghĩ cho hài tử, không thể hại hài tử, nếu không nàng thật có lỗi đối với trượng phu đã chết đi. Chuyện này nhờ nương tử của lí trưởng đề lộ ra ngoài, bà ấy quen biết rộng rãi hơn nhiều so với Tôn mẩu. Nương tử lí trưởng cũng biết chuyện những tên lưu manh bắt nạt nguoi, bởi vì Tôn mẩu thường xuyên tới đây, đưa chút ít vật nhỏ, nương tử lí trưởng khen nàng biết làm nguoi, còn nói trượng phu cảnh cáo một trận. Nhưng những tên lưu manh này mặt ngoài lưu loát đáp ứng, nhưng vẫn lén lút gây tội, bản lãnh lá mặt lá trái không nhỏ, hoàn toàn khiến cho bọn họ

không có biện pháp.

Đối với ý định này của Tôn mẩu, nương tử lí trưởng gật đầu đáp ứng, quả thật, những tên lưu manh này sờ dĩ dám làm như thế, chính là vì Tôn mẩu là người bên ngoài, ở trong thôn không có tộc nhân thân thích, quan trọng hơn chút là không có trọng phụ, tiểu nhi quả phụ, khi dễ cũng không có ai ra mặt.

Chuyện này không gấp được, muốn tìm một người thoả đáng, rất khó. Tôn mẩu vừa chờ tin tức, vừa liều mạng làm việc, sống tạm qua ngày thật là một chuyện không dễ dàng.

Đại khái là qua hai tháng sau, nương tử lí trưởng nhờ người tìm chọn, ở phía bắc thôn Thanh Hà có một gia đình sống dựa vào sườn núi, vị này năm ngoái thế tử ngã bệnh qua đời, để lại một trai một gái, điều kiện trong nhà không tệ, ruộng nước cũng có hai mươi ba mẫu, ruộng cạn mười mẫu, lại càng tốt hơn chính là, bản thân hẳn là một thợ mộc thủ nghệ không tệ, mặc dù lớn hơn Tôn mẩu năm tuổi, nhưng lúc này muốn tìm, điều kiện của hẳn là tốt nhất.

Tôn mẩu gặp mặt một lần, nữ tử tái giá, không có nhiều so đo như vậy, có câu nói 'Một gã nhìn cha mẹ, hai gã tự thân tới', hai người cảm thấy hợp với nhau, cũng đáp ứng. Không bao lâu sau, Tôn mẩu cùng với vị họ Chu này, dựa vào nhau mà sống.

.....

"Nhìn đi nhìn đi, đó mới là tôn nữ ruột chứ, nha đầu con phải để ta nói mấy lần mới được đây, làm ít đi một chút, con làm nhiều hơn nữa, cũng không lấy được tiền! Cả ngày không rảnh rỗi, cướp việc nọ việc kia, bọn nó thù hoa bán lấy tiền, ta nói để con đi theo học một chút, hừ, lão già kia làm như không nghe thấy, hoàn toàn không coi con là con gái, con còn làm hăng say, bị bắt nạt si nhục về đến nhà cũng không lên tiếng!" Tôn mẩu nhìn thấy trên đầu Chu Đồng có cây trầm hoa văn bằng đồng, hỏi Chu Hải, nói là bà nội nó mua cho nó, bực bội khó nhịn, lời Tôn Huệ ra quả trách một hồi.

Chuyện này còn liên quan đến một chuyện trước đó nữa, trước kia lúc Chu nãi nãi còn trẻ đã làm tú nương, tay nghề thêu thùa rất tốt, hiện tại mỗi tháng thêu chút đồ, cũng có thể thu vào hơn một trăm đồng, đây là vì mắt bà hiện giờ đã không còn tốt, trước kia bà dựa vào bán lảnh này, giúp nhi tử tích góp gia nghiệp từng chút một. Bà chỉ có hai đứa cháu đều là con Chu Hải, đối với nữ nhi của con trai duy nhất, lại càng không có chuyện không dạy. Tôn mẩu vốn định để cho Tôn Huệ cũng đi theo học, có thủ nghệ này, tương lai xuất giá cũng là một điều kiện tốt, nói rõ với Chu mẩu, ai biết Chu mẩu làm như không nghe thấy, căn bản là không để ý, chuyện này khiến cho Tôn mẩu ghen một trận, bây giờ suy nghĩ một chút cũng không thoải mái.

Tôn Huệ biết mẩu thân muốn tốt cho mình, nhưng nằng quả thật không thể mặt dày như vật, nằng biết rõ mình cùng Chu gia chẳng có bao nhiêu liên quan, ngay cả thân thích cũng không phải, Chu gia có thể nhận tỷ đệ hai nằng cùng nhau ở, việc ăn uống cũng cung cấp đã coi như rất tốt rồi. Nằng lao động luôn tay luôn chân, chẳng qua là vì báo đáp Chu gia thu nhận. Về phần thêu, nằng muốn học, nhưng cũng biết, tay nghề cò đại này cũng không dễ truyền ra ngoài, sao có thể học không công được. Chu nãi nãi không muốn dạy, Tôn Huệ cũng không để ở trong lòng.

Thấy mẩu thân quả thật mất hứng, Tôn Huệ đi qua an ủi: "Mẹ, mẹ cũng biết tính con mà, vô cùng ngốc nghếch, việc quá tính tể không học được! Huống chi, không phải mẹ còn có khung dệt ư, con cũng đi theo mẹ học, hiện tại cũng có thể dệt vải rồi, mỗi tháng cũng có chút ít thu vào." Nam canh nữ chức, nữ tử dệt vải, coi như là một loại phương pháp bình thường để phụ giúp gia đình. Hơn nữa cần phải nói rõ, những gia đình nhỏ bình thường sẽ không đi mua vải mà là do chính mình dệt vải làm y phục, nhưng loại vải vóc này cũng không cao cấp, cho nên ở trong thôn thường gặp nhất chính là loại y phục được may bằng vải dệt thủ công có màu xám tro.

Tính tình nữ nhi, sao Tôn mẩu có thể không biết? Biết nói cũng sẽ không nghe, mấy năm nay cũng nói đủ rồi, liếc mắt, gõ lên đầu nữ nhi một cái: "Con nha, sớm muộn sẽ có lúc con hối hận, xem đến khi đó con có khóc không! Cầm đi, số tiền này để đi trong trấn mua cây trầm đeo đi, tiểu nữ hải nhi phải xinh đẹp một chút." Từ trong tay áo móc ra hà bao, móc ra một đồng tiền đưa cho nữ nhi.

Nhìn tiền trong tay mẹ, Tôn Huệ im lặng, biết đây nhất định là lấy được từ trong tay kẻ phụ keo kiệt: "Mẹ, mẹ cầm tiền của Chu thúc phụ, bị Chu nãi nãi biết rồi, khẳng định sẽ kêu la đó." Mẹ gả cho Chu thúc phụ làm vợ kế, cũng chưa từng đánh chửi hải tử mà vợ trước để lại, cũng không có dạy hư bọn họ, chỉ có điều, luôn yêu cầu rất nhiều tiền từ chỗ Chu thúc phụ, một nhà cái vãi cũng chỉ vì việc này.

"Nha đầu ngốc này, ta không cầm chút ít tiền thì làm sao bây giờ, đệ đệ con và con đều phải dựa vào ta đó! Ta cũng muốn làm mẹ kế hiền lương, nhưng không có biện pháp, ta không có bạc, không làm như vậy, chẳng lẽ muốn nhìn đệ đệ con lớn lên không cưới được vợ sao? Con đừng nghĩ Chu Sơn mất mẹ đáng thương, nó cũng không thiếu bạc, không nói đến nhà ngói này, chính là người mẹ đã chết đi của hẳn, cũng tích góp cho hẳn không ít, hơn nữa bà nội nó cũng trợ cấp cho nó, cuộc sống rất khá giả! Đừng nhìn Chu thúc phụ giống như bị ta dắt mũi, trái lại hẳn rõ ràng nhất, chuyện tiền bạc hẳn rất biết tính toán, nên là của con hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không lấy ra." Nhiều năm trôi qua, Tôn mẩu coi như đã nhìn thấu tính tình Chu Hải, biết bất kể như thế nào, cũng không thể lấy đi một phân tiền nào của Chu Sơn.

Tôn Huệ nhận tiền, nói: "Con biết rồi, mẹ cũng là vì chúng con, Nhị đệ còn dễ nói, nó chính là cháu ruột của Chu nãi nãi, đồ vật này nọ hẳn cũng không thiếu, chỉ có Đại đệ, chúng ta phải giúp đỡ nhiều chút, nói gì đi nữa cũng phải cưới vợ cho hẳn." Cũng rầu rĩ theo, mẩu thân nói, dắt đai mua bằng tiền cha chết đi để lại là thuộc về Đại đệ, nhưng chỗ đất này cũng không coi là nhiều, trọng điểm chính là, phòng ốc vẫn còn là nhà tranh trước kia tạm thời lợp lên, đừng nói làm phòng cưới, chỉ ở thôi cũng là vấn đề. Tôn Huệ trong lòng tự tính toán, phải nghĩ biện pháp kiếm chút ít tiền mới được, không chỉ vì Đại đệ, nằng cũng phải chuẩn bị cho chính mình.

Chương 3

Mỗi ngày mười lăm, ở thôn Đồng Dương sẽ có một lần chợ phiên, bán chút ít đồ dùng hàng ngày cho thôn dân phụ cận, các thôn dân cũng sẽ mang theo đồ trong nhà tới đây bán, có thể coi là cực kỳ nhộn nhịp, quan hệ chặt chẽ với bách tính ở tầng chót nhất.

Mà ngày mai sẽ là 15 tháng tư, Tôn Huệ được mẫu thân cho 37 văn tiền đồng cũng muốn đi xem thử. Nàng chuẩn bị mua một ít gà con về, nuôi lớn để cho chúng đẻ trứng, cũng có thể có lộc ăn no bụng.

Chu gia bởi vì nuôi tằm, việc chăm sóc chúng đã rất khổ cực, hơn nữa Chu nãi nãi lại muốn thuê thừa, trong nhà gà vịt đều không nuôi, cho nên nàng mới có thể mua về nuôi. Hiện tại trong đầu Tôn Huệ cũng không biết nên làm cái gì ra tiền, cũng chỉ biết nuôi mấy con gà trước đã.

Nghĩ đến bản thân không lâu sau sẽ phải làm bạn với gà, Tôn Huệ không khỏi thở dài một hơi, nàng thật sự không biết những tiền bố thí xuyên việt kia làm giàu bằng cách nào, đến lượt nàng, chỗ này chỗ kia thật không biết làm sao cho tốt. Vẫn là tại mình khá ngốc, chỉ có thể chịu được những tháng ngày cực khổ chỉ cần không bị đói. Ban đêm, Tôn Huệ toàn suy nghĩ lung tung như thế.

Dậy sớm một chút, trời còn mờ mịt đã đi ra rửa mặt, giúp đỡ mẫu thân nấu cháo, ăn uống vội vã cho xong liền mang theo tiền, nói với Tôn mẫu một tiếng, rồi đi về phía thôn Đồng Dương thôn.

Thôn Đồng Dương này nằm ở phía tây thôn Thanh Hà, đi dọc theo sông Thanh Hà, qua một cây cầu đá, lại đi qua quãng đường khoảng chừng trăm mét là đến. Cả quãng đường cũng không xa lắm, Tôn Huệ đi chừng một khắc là tới, chợ phiên đặt tại sân phơi ngũ cốc của thôn Đồng Dương, lúc này đã có không ít người, quầy hàng cũng không ít.

"Tỷ, đệ muốn ăn bánh bao, đợi lát nữa mua đồ xong, tỷ mua cho đệ một cái đi. Đã lâu không ăn, đệ hơi thèm rồi." Hôm qua Tôn Duẩn biết tỷ tỷ muốn đi chợ phiên, trời vừa sáng liền âm thầm muốn đi theo, Tôn mẫu không làm gì được hắn, đập cho hắn mấy phát, liền đuổi đi theo nàng. Hiện tại, không có Tôn mẫu trông nom, đối với tỷ tỷ vẫn luôn chăm sóc mình, Tôn Duẩn một chút cũng không khách khí, trực tiếp đòi nàng mua bánh bao ăn.

Đệ đệ muốn ăn bánh bao, Tôn Huệ biết thời gian dài hắn không được ăn, thèm ăn. Trong lòng lặng lẽ tính một lần, lần này đi ra mang theo năm mười văn, hỏi thăm hàng xóm giá tiền một con gà con, hình như là năm, sáu văn một con, gà choai thì đắt hơn một chút, tằm hai mươi văn, đương nhiên Tôn Huệ sẽ không mua gà choai, chuẩn bị mua trên bảy, tám con gà con, cũng mất khoảng ba mươi, bốn mươi đồng tiền, tiền thừa, bánh bao chạy có thể mua mười cái, bánh bao mặn hai văn một cái, có thể mua năm cái.

"Chờ đã, chúng ta đi mua đồ trước, nếu như còn thừa tiền, tỷ tỷ sẽ đi mua cho đệ ăn." Nếu phải mua bánh bao cho đệ đệ, đương nhiên sẽ không chỉ mua một cái, ít nhất cũng phải năm cái, trong nhà còn có ba miếng chờ ăn đấy.

Tôn Duẩn nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Tỷ, tỷ chuẩn bị mua mấy cái a?"

"A, tỷ tính, đại khái còn lại mười mấy văn, có thể mua năm cái bánh bao mặn, chúng ta mỗi người ăn một cái cho đỡ thèm, nếu như đệ muốn ăn, chờ tỷ tỷ nuôi gà lớn hơn để trứng tỷ bán đi được tiền sẽ mua nhiều hơn." Cho rằng đệ đệ muốn ăn nhiều hơn một cái.

Quả thật là định mua bánh bao cho hai tỷ đệ Chu gia, Tôn Duẩn cúi gầm mặt, không còn hứng thú ăn bánh bao, vung tay nói: "Tỷ, quên đi, thôi không ăn nữa, tỷ cũng không có bao nhiêu tiền, vẫn nên tiêu vào chuyện hữu dụng thì hơn."

Sờ sờ đầu đệ đệ một cái, trong lòng thật vui vẻ, tiểu tử này còn biết suy nghĩ cho tỷ tỷ: "Yên tâm ăn đi, chút tiền này tỷ tỷ vẫn có, chờ tỷ tỷ kiếm nhiều tiền, Tôn Duẩn nhà chúng ta muốn ăn bao nhiêu đều có, hiện tại ném thử một cái đi vậy."

Thấy tỷ tỷ không hiểu ý của chính mình, Tôn Duẩn vô cùng thẳng thắn chỉ ra: "Tại sao phải mua cho bọn họ, lúc bọn họ có ăn cũng không cho chúng ta ăn." Hắn thà không ăn, cũng không muốn tỷ tỷ mua cho tỷ đệ Chu gia, tỷ đệ Chu gia được Chu nãi nãi cho tiền mua đường ăn, xưa nay đều trốn vào đâu đó ăn một mình, gặp mình cũng làm bộ không nhìn thấy, thật đáng ghét, người như vậy, Tôn Duẩn không muốn cho bọn họ ăn một chút nào.

Nhưng tỷ tỷ không nghe, bất kể là mình hay là mẹ, nói rất nhiều rồi, nhưng chỉ gạt đầu, nên cho vẫn cho, làm cho hắn tức giận chỉ muốn mắng nàng đầu óc không tốt!

Thấy đệ đệ muốn giơ chân, vội vàng đỡ dành nói: "Được được được, không mua cho bọn họ." Dừng một chút, thấy Tôn Duẩn không tức giận như vậy nữa, Tôn Huệ cười hỏi: "Vậy đệ nói xem, có muốn mua cho Nhị đệ không?" Tôn Huệ nói Nhị đệ, là Chu Thụ do Tôn mẫu và Chu Hải sinh ra, xem như là đệ đệ khác cha của bọn họ.

Chu nãi nãi đối với tiểu tôn tử Chu Thụ này, cũng vô cùng yêu thích, tuy không cưng chiều bằng Chu Sơn đã mất mẹ ruột, thế nhưng đồ nên có không thiếu thứ gì, thường thường mua đồ ăn cho hắn. Chu Đồng cũng không biết vì cái gì, đối xử đệ đệ khác mẹ này rất tốt, cũng tốt như đệ đệ cùng mẹ của mình.

Tôn Duẩn nhỏ tuổi không biết tại sao, thế nhưng sống qua một đời Tôn Huệ cũng hiểu được, điều này cũng khiến cho nàng có chút đau lòng Chu Đồng. Đây chỉ sợ cũng là lấy lòng, biết bất kể thế nào, Chu Thụ cũng là nhi tử của Chu Hải, làm con cháu Chu gia, người trong nhà đều sẽ đối xử tốt với hắn. Vì mình và đệ đệ, Chu Đồng tận lực đối tốt với Chu Thụ, sợ xa lánh Chu Thụ sẽ chọc trường bối không vui.

Nhắc tới Chu Thụ, Tôn Duẩn không nói lời nào, bất kể thế nào, Chu Thụ và tỷ đệ Chu gia đều là người một nhà, mà đệ đệ Chu Thụ này, đối với mình và tỷ tỷ, ca ca đều cực kì tốt, có món gì ăn ngon, đều sẽ lấy ra chia sẻ, cho dù chán ghét tỷ đệ Chu gia, Tôn Duẩn cũng sẽ không nói trước mặt Chu Thụ, cho nên khi tỷ tỷ nhắc tới đệ đệ, hẳn cũng sẽ không kiên trì nữa. "Thôi không ăn nữa, chẳng phải tỷ tỷ muốn mua gà con sao, so với mua bánh bao, không bằng mua thêm hai con gà con đi, đến lúc đó còn có thể ăn nhiều trứng chút đấy."

Tôn Huệ lắc đầu một cái, không bàn thêm về đề tài này nữa, Đại đệ cố chấp nàng rất rõ ràng, không phải dăm ba câu là có thể thay đổi, nếu như vậy cũng không cần phải vì mấy cái bánh bao mà nói nhiều với hắn. Lúc này thời gian cũng không còn sớm, hay là đi mua trứng gà, mau mau trở về thì hơn, ngày hôm nay mẩu thân xuống ruộng, lập tức phải thu hoạch lúa mạch rồi, thời điểm ngày mùa đến, bình thường đều là Tôn Huệ và Chu Đồng phụ trách com canh trong nhà, nàng ở đây lâu, Chu Đồng dắt theo hai đứa nhóc, e rằng không còn tinh lực nấu com.

Đi một vòng, phát hiện gà con có hai nơi bán, hỏi dò một thoáng, giá cả cũng gần như nhau, là năm văn một con, nhìn gà con phía đông sáng láng hơn chút, hơn nữa cái đầu cũng lớn hơn chút, Tôn Huệ liền cầm rô bắt đầu chọn gà con, tính toán sẽ mua bảy con, nhiều hơn nữa nàng sợ không chăm sóc được, quan trọng nhất chính là không có thức ăn gia súc cho gà con như ở hiện đại, cũng không cách nào cho ăn lương thực, mọi người ăn uống còn phải tiết kiệm, chứ đừng nói đem thóc gạo cho gà ăn. Như vậy thức ăn gia súc chính là rau cỏ, sâu hoặc côn trùng rồi.

Tôn Huệ định nuôi một ít giun, dù sao giun một năm bốn mùa đều có thể cung cấp, xem cửa hàng bán dụng cụ câu cá đó, rất nhiều giun, nuôi cũng không khó lắm. Cứ thử xem sao, được thì tốt, không được cũng chỉ mất chút thời gian dọn dẹp, chi phí hao tổn không bao nhiêu.

Chọn xong bảy con gà con khỏe mạnh, móc ba mươi lăm văn đưa cho đại nương bán gà, dùng một tấm vải rách làm nắp rô, Tôn Huệ kéo đệ đệ đi. Lúc đi ngang qua tiệm bánh bao, hỏi đệ đệ có muốn ăn hay không, Tôn Duẩn quật cường không lên tiếng, lời nàng định đi. Tôn Huệ lắc đầu, cười khổ đi theo.

Đi mấy bước, đột nhiên phát hiện sạp hàng phía trước có rất nhiều người vây xem, ló ra ló rú nói gì đó. Tôn Duẩn ngừng lại, chỉ vào quầy hàng: "Tỷ tỷ, chúng ta đi xem một chút đi, thời gian còn sớm!" Tôn Duẩn suy nghĩ một chút, bởi vì ngày mùa sắp tới, một thời gian sau tạm thời không họp chợ phiên, với lại đệ đệ muốn xem, thì xem một chút đi. "Được, đi, chúng ta đi xem xem."

Đầy đoàn người ra chui vào, phát hiện lại là bán chim trĩ, vật này ở sau núi có khá, nhưng vô cùng giao hoạt, hiếm khi bắt được, không nghĩ tới người này lại bắt được chim trĩ còn sống, bản lĩnh này thật sự hiếm thấy. Chim trĩ chất thịt tươi mới, có lần Chu thúc phụ đặt bẫy sau núi bắt được một con, nướng lên ăn suýt chút nữa nuốt cả đầu lưỡi, vô cùng mỹ vị!

Người này ngoại trừ chim trĩ, còn có thỏ rừng, con nhím, hấp dẫn người ta nhất, chính là la la, loài động vật này kiếp trước hoàn toàn chưa từng nghe nói, là động vật đặc biệt của vùng này, thân cao không tới nửa mét, dáng vẻ có chút giống con dê, nhưng mập hơn rất nhiều, không có sừng. La la sản xuất ra sữa, có người nói có vài sản phụ không có sữa, vì cho hải tử ăn, liền tìm la la đang trong thời gian sinh con về nuôi, hải tử không phải đối bụng nữa.

Ánh mắt sáng lên, chú ý tới con la la này dường như đã hoài thai, Tôn Huệ giật mình, ở kiếp trước nàng rất thích uống sữa tươi, ở đời này không có đãi ngộ đó. Bây giờ nhìn thấy con la la này, trong lòng hơi động, muốn mua lại, sau đó sẽ có sữa uống. Hơn nữa có người nói la la bình thường mang thai đều có thể sinh ra hai, ba con, cho dù chỉ toàn con đực, nuôi lớn lên, nói không chừng còn có thể bán chút tiền kiếm lời.

Nhưng la la không nói những thứ khác, chỉ tính da lông, thịt thì đã có thể bán được rất nhiều tiền, trên người nàng không có nhiều như vậy.

Còn một điều là, chút món ăn dân dã như vậy chỉ có thể đặt ở trên trấn hoặc là mang lên trên huyện bán cho những tũ lâu kia mới có thể bán được giá tốt, bán ở cái chợ phiên này, người đến đều là bách tính nghèo khổ, có mấy ai có tiền nhàn rỗi mua những thứ này?

Quay sang người đứng bên cạnh, Tôn Huệ cười hỏi: "Đại nương, người kia là ai a? Sao lại mang chút món ăn dân dã đến nơi này của chúng ta bán nhỉ, sao hắn không đi trấn trên bán cho các lão gia kia chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nói gì đi nữa, nếu Tôn Huệ đã nhìn thấy con la la này, tự nhiên không có chuyện không hỏi thử, nàng thật sự có lòng muốn mua. "Vị bá bá này, xin hỏi một chút, không biết con la la này giá bao nhiêu tiền? Thích hợp để mẩu thân cháu mua, mẹ vẫn nói muốn làm một chiếc áo gối." Nói thực la la so với con dê thì đắt hơn chút, da lông trên người không tệ, mùi vị cũng là như vậy, rất giống thịt thỏ, nhưng mà non mềm hơn chút. Con la la này khoảng chừng không tới trăm cân, giá cả trên dưới hai trăm văn mà thôi.

Tôn Duẩn rất là kỳ quái, nương từng nói muốn may áo gối bằng da la la sao, sao hắn lại hoàn toàn chưa từng nghe qua nhỉ? Nhưng mà cho dù trong lòng không rõ, Tôn Duẩn cũng thông minh không đi bóc mẽ tỷ tỷ mình. Ở một bên nhìn, chờ lát nữa kéo tỷ tỷ lên hỏi một chút.

Đỗ Đại Ngu mặc một thân quần áo vải thô, cả người tháo vát, nhìn tiểu cô nương vừa hỏi câu hỏi: "Cháu nói là la này sao, cũng phải đến năm trăm văn đấy! Nhìn thử đi, cái bụng của nó to thế này, không bao lâu sẽ sinh rồi, nuôi từ giờ đến lúc đầu đông, đừng nói áo gối, thậm chí cả một cái áo cũng làm được!" Tuy thấy là la tiểu cô nương tuổi tác còn nhỏ, nhưng hán ngồi đây lâu như vậy, lần đầu tiên có người hỏi thăm, Đỗ Đại Ngu cũng đành báo giá. Mặc kệ có được hay không, cũng bớt đi lúng túng.

Năm trăm văn, cao hơn rất nhiều so với Tôn Huệ nghĩ, nàng không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy, hơn nữa cho dù cầm ra nổi, cũng không thể thuyết phục được nương chính mình. Nhưng đối với là la không dễ dàng xuất hiện, lại còn đang mang thai, nàng sẽ không bỏ qua! Cho nên, phải nghĩ cách ép giá xuống một chút.

Lông mày nhíu lại, hiếm khi thu hồi dáng vẻ hòa nhã thường ngày, Tôn Huệ quả thực là soi mói, ra sức chỉ trích khuyết điểm của con la là này: "Chú nói trong bụng nó có tiểu là la sao? Trời ạ, vậy sao nó vẫn gầy như thế, sẽ có bao nhiêu thịt chứ?"

Đi lên trước đánh giá là la một chút, chỉ vào mấy chỗ vết thương, Tôn Huệ lắc đầu liên tục, thờ dài nói: "Xem ra không được, nương cháu sẽ không mua đâu, là la này không chỉ gầy gò, thậm chí da lông cũng đều có thương tích! Quên đi, vẫn nên bảo nương mua con dê đi, nuôi một năm sau đó làm thịt, thịt bán hơn nửa, còn có thể ăn nhiều thịt chút."

Tôn Huệ vừa nói như thế, người vây xung quanh hơi gật đầu, rất là tán thành, có một đại nương còn mở miệng nói: "Không phải sao, gầy như thế cũng không sinh được mấy là la con, mua về có khi lỗ vốn chết, bán quia đất."

Đỗ Đại Ngu cuống lên, không phải sợ ít đi một người mua là Tôn Huệ, mà là Tôn Huệ vừa nói mấy câu, sẽ không có ai muốn mua con la là này nữa. Hán không định mang nó về nuôi đâu, hán phải săn thú, thê từ cha mẹ cũng có vài mẫu ruộng phải lo, căn bản không ai có hơi sức chăm sóc con la là này.

"Tiểu cô nương, cũng không thể nói như vậy, cháu nhìn con la là này của ta một chút, tuy rằng như lời cháu nói, rất gầy, da lông cũng không tốt, nhưng bất kể thế nào, trong bụng nó còn có tiểu là la đấy! Là la mỗi khi mang thai sinh ít nhất một con, nhiều thì ba con cũng có thể, bán năm trăm văn, một con lớn mang theo ba con nhỏ, không đắt một chút nào."

Tôn Huệ không nghĩ tới đại hán này mồm mép không tệ, đầu óc chuyển cũng không chậm, mạnh mẽ nắm lấy giá trị cao nhất của con la là này. Nhưng mà nàng cũng không phải không có chỗ để phản bác. "Ha ha, nhìn dáng vẻ con la là này giống mang thai ba con sao? Có thể an thuận sinh ra được thì đã cảm ơn trời đất rồi. Lại nói, ngày mùa đến nơi rồi, gặt lúa mạch, ngâm giống gieo mạ, bận rộn cuống lên. Ai còn có hơi sức chăm sóc hai mẹ con la là chứ!"

"Còn không phải sao, nhà ta còn có cây cải dầu muốn thu hoạch đây, cả năm một tháng này bận rộn nhất, ai hơi đâu chăm nom tổ tông này."

La là ăn cỏ, không thể quá ẩm ướt, cò nhiễm mấy giọt sương cũng sẽ đau bụng, là đáng ghét nhất. Hơn nữa nếu như không có kinh nghiệm, có khi sẽ không nuôi lớn được, hoặc là nuôi không có thịt, giống với la là trước mặt này, gầy trơ xương.

Đỗ Đại Ngu á khẩu không trả lời được, xác thực bởi vì gần đây ngày mùa sắp đến, không có thời gian chăm sóc, nếu không hán đã chờ la là sinh xong mới đem đi bán rồi, có khi còn kiếm thêm được chút tiền. Đương nhiên, la là sinh nhiều con cái một chút, mới kiếm lời càng nhiều.

Lắc đầu, biết bán không được năm trăm văn, Đỗ Đại Ngu thờ dài một tiếng, cười giong nói: "Nha đầu cháu quá tinh ranh rồi, nói một chút xem, là la này bao nhiêu tiền thì mẹ cháu sẽ mua?" Giá cả không tệ liền bán luôn, hán thực sự không định mang về.

"Nương cháu tính mua một trăm văn đi, mẹ bị thấp khớp nhẹ, mùa đông phải chú ý giữ ấm chút, cần da. Nhưng cũng không thể đắt quá, bằng không trực tiếp dùng da dê hoặc là da thỏ là được rồi, dù sao nhà như chúng cháu, nào có bao nhiêu tiền mua những thứ này?" Tôn Huệ cho cái giá này, có thể tính là cực kỳ rẻ mạt, theo như bình thường, giá này căn bản là không thể bán. Nàng trả giá thấp như thế, là vì còn muốn mặc cả, hai bên cùng nâng lên một bức, thương lượng ra một cái giá thích hợp.

Thực vậy, Đỗ Đại Ngu lắc đầu liên tục, đầu lắc như trống bỏi: "Cô nương ép giá quá mức rồi, cháu ra cái giá này, nếu ta thật sự bán không được thì mang về tự mình nuôi, chứ không thể bán rẻ như thế! Như vậy đi, ta thấy cháu cũng rất hiếu thảo, thôi thì 370 văn, là la cháu dắt đi luôn, thế nào?" Không biết tại sao, bản thân Đỗ Đại Ngu cũng không rõ ràng, một khoản tiền khá lớn như vậy, chính hán lại không bảo cô nương kia kêu trưởng bối lại đây, trực tiếp thương lượng với nàng.

Hai người cò kè một phen, giá tiền càng thương lượng càng tiếp cận giới hạn cuối cùng của mỗi người, cuối cùng đến 170 văn, hai bên đều ngừng lại. Không nói tiếp, Đỗ Đại Ngu liếc mắt nhìn là la, là la rơi vào bẫy rập bắt được, lớp da xác thực không coi là hoàn chỉnh, có kha khá vết tích, giá cả rất khó nói tiếp. Phát tay, Đỗ Đại Ngu gật đầu đáp ứng rồi: "Được, quyết định 170 văn. Cháu kêu mẹ cháu đến đây, chúng ta trao đổi, là la cháu dắt đi!"

"Quyết định 170 văn, chúng ta chắc chắn rồi, đừng đến lúc đó chú lại đòi giá cao hơn, chúng ta ai đi đường này." Tôn Huệ chỉ sợ lúc nàng rời đi, hộ sản này đột nhiên thay đổi, vậy coi như xong, đại khái không có cách nào mua la là mang đi nữa.

Vỗ ngực bảo đảm, Đỗ Đại Ngu rút cuộc biết rõ nguyên nhân bản thân mình chịu ngồi mặc cả với một tiểu cô nương, đứa nhỏ này vốn là quý tinh, có khi còn có chủ kiến hơn người lớn nhiều: "Yên tâm đi, một đồng tiền cũng không nhiều hơn, đến lúc đó nếu như tăng giá, người ở chỗ này làm chứng, cháu trực tiếp dắt là la đi, Đỗ Đại Ngu ta một câu cũng không nói." Thật đúng là, đứa nhỏ này nhà ai chứ, thông minh khiến cho mình cũng có chút ước ao, con trai mình nếu như thông minh bằng một nửa nàng, cũng không phải sầu lo nữa rồi!

Đạt được bảo đảm, Tôn Huệ kéo đệ đệ nhanh chóng trở về nhà, sau đó cầm theo tiền quay lại đây, dắt là la về nhà.

Đi mấy bước, Tôn Huệ lại không yên lòng, xoay đầu lại: "Đỗ bá phụ, là la này chúng ta đã bàn xong giá cả, chú đã hứa bán cho cháu, cũng đừng vì

người ta ra giá cao hơn, để cho người ta dắt đi nha!" Đột nhiên nghĩ đến điểm ấy, Tôn Huệ cười khỏ, nàng có thể không giao tiền đặt cọc, ngộ nhờ người khác ra giá tiền cao hơn, có khi hộ sản bản này liền bán cho người khác.

"Ta nói cô nương a, Đồ Đại Ngưu ta đâu phải lần đầu tiên tới chợ phiên bán đồ chứ, bán xong giá cả rồi lại bán người khác, vậy sau này ta còn có thể làm ăn nữa sao? Ta đâu phải chỉ mua bán một lần này, bán xong là có thể phui mông một cái rồi đi, nhà ta ở ngay Ngưu gia trang trước mặt, hòa thượng chạy miếu còn có thể chạy sao? Cháu cứ yên tâm là được." Đồ Đại Ngưu lắc đầu liên tục, thật không biết nha đầu này nghĩ như thế nào, chắc là xem kịch quá nhiều rồi đi.

"Vậy thì cảm ơn Đồ bá bá, cháu đi gọi nương cháu đến, ngài chờ một chút."

"Đi đi."

Kéo đệ đệ một đường chạy chậm về đến nhà, tiến vào trong phòng mình, lấy ra tiền tích trữ nhiều năm. Bên trong có hơn 500 văn, là những ngày lễ ngày tết, hoặc là những khi đạt được món lợi lớn, Tôn mẫu kín đáo đưa cho nàng, nàng không kịp đau lòng, cầm xâu tiền, lại đếm đủ 170 văn, giấu vào trong ngực đi ra.

Chợt va ngay vào Đại đệ của chính mình, Tôn Huệ chưa kịp mở miệng, Tôn Duẩn nhìn tiền đồng nhô lên trong người nàng, hỏi: "Tỷ, tỷ thật sự muốn đi mua con la la kia sao?" Hắn không biết tại sao tỷ tỷ muốn mua con vật kia, hơn một trăm văn, đây chính là toàn bộ tích trữ của tỷ tỷ, đáng không? Lại nói, tiêu nhiều như vậy, cũng không nói một tiếng với nương, đến lúc đó không bị đánh một trận là không thể.

Không kịp giải thích với đệ đệ, Tôn Huệ lướt qua hắn, đi ra ngoài: "Đương nhiên đáng, đến lúc đó đệ sẽ biết, được rồi, lần này không dẫn đệ đi nữa, đệ ở nhà đi."

Tôn Duẩn nhìn bóng lưng tỷ tỷ dần dần đi xa, giậm chân, cau mày: Lần này không thể không bị đánh, nương mà biết, nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tôn Huệ hành động quả thật rất nhanh, không tới nửa canh giờ đã dắt la la trở về. Lúc về, vừa vịn trên tay còn có tiền dư, nhớ tới lúc trước chỉ mua có bảy con gà, thật sự cũng hơi ít, liền tốn thêm tiền mua mấy con nữa.

Về đến nhà, Tôn Huệ âm thầm bội phục vị thợ săn họ Đồ kia, hắn thật đúng là người coi trọng chữ tín, lúc nàng mới vừa đi khỏi có một vị nương tử nhìn trúng con la la này, định nâng giá mua, có điều thợ săn kia nói gì cũng không đáp ứng, vẫn dựa theo giá cũ đã thương lượng bán cho Tôn Huệ.

Vì chuyện này, Tôn Huệ vui mừng chạy chậm trở về nhà, đẩy cổng lớn khép hờ ra, nhìn về phía đông phòng hô to: "Có ai muốn xem thứ tốt không, mau ra đây!"

Nghe thấy giọng tỷ tỷ, Chu Thụ vốn nghe ca ca nói tỷ tỷ mua la la, nhất định sẽ bị đánh, còn nói rồi đến lúc mẹ động thủ nhất định phải can lại giúp. Mới này lo lắng thật lâu, dựa vào tính tình của mẹ hắn, một trận đòn roi bằng cành liễu, tuyệt đối đau dữ dội.

"Ca, chúng ta đi nhìn một cái, la la kia đệ còn chưa thấy bao giờ đâu!" Lo lắng thì lo lắng, Chu Thụ vẫn cực kỳ tò mò, không khác gì những hài tử khác, đối với những vật hiếm lạ đều ưa thích.

Trượt xuống khỏi cái ghế nhỏ, nhảy xuống mặt đất, Chu Thụ lúi ca ca chạy ra ngoài. Trong đình viện, Tôn Huệ vừa mới buộc con la la quanh gốc một cây táo ta, mức nước giếng đang định rửa rây cho nó.

"Tỷ, đây chính là la la sao, thật là. . ." Thật là như thế nào, vốn từ ngữ nghèo nàn của Chu Thụ không có cách nào hình dung ra được, nói áp ứng một chút đầu tán thưởng.

Quay đầu nhìn tiểu đệ, Tôn Huệ cười nói: "Tiểu Thụ đợi một lát, tỷ tắm cho la la thật sạch, sau đó để cho đệ sờ." Tính tình la la dịu ngoan, lá gan cũng không nhỏ, cũng khá gần gũi với con người. Hài tử nhích tới gần cũng sẽ không bị tập kích, cùng nó chọc cười, nó cũng không né tránh.

Rửa mặt bằng chậu gỗ, kéo nước giếng, pha với nước nóng đun trong nồi, dùng bột giặt rửa cẩn thận chà xát, không lâu sau lớp lông dài trên người la la

khôi phục màu sắc ban đầu, bộ lông trắng gần như màu tuyết, sừng ngắn màu xám tro, cộng thêm thân thể không quá cao, thật sự rất đáng yêu.

Tay cầm miếng vải khô, lau sạch nước, la la đang mang bầu, không thể gấp lạnh. Làm xong mọi thứ, nhìn la la đang lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, Tôn Huệ ngoắc: "Tiểu Thụ tới đây, sờ sờ một chút, rất thoải mái." Lông la la rất dài, Tôn Huệ không thể không nghĩ tới, chờ đến ngày mùa hè, cắt lông đi, còn có thể se sợi dệt vải.

Chu Thụ đi qua, cẩn thận sờ soạng lớp lông mềm mại, thấy la la không có dị động, lá gan lớn hơn đi đến sờ lên chiếc sừng mềm giống như gạc nai, sừng này dài nửa tấc, chia làm hai nhánh, rất không có tính chất đe dọa. La la được sờ sẽ lớn hơn chút, lớn lên có thể đạt nửa thước, sừng như vậy, còn có chút uy lực.

Chu Sơn vốn đang ở cùng tỷ tỷ ở trong phòng thêu, nghe thấy trong đình viện la la khẽ kêu lên, còn có tiếng gà con riu ra riu rít, cái mòng nhỏ không yên, kéo tỷ tỷ Chu Đồng đi ra ngoài xem.

Nhìn thấy la la, trong mắt cũng là ngạc nhiên, nhìn thấy đệ đệ ngồi một bên đang sờ soạng, rất là hâm mộ. Hắn cũng rất muốn sờ, nhưng la la này không phải cha mua, nhìn Tôn gia tỷ tỷ đang đứng ở đó dõ dẽ dẽ, biết là nàng mua, mới nảy đệ đệ có nói nhưng hắn không tin, hiện tại đúng thật rồi.

Chu Thụ nhìn thấy ca ca của mình, ngoắc ngoắc: "Ca, mau tới, người cũng sờ thử đi, rất vui vẻ!" ? Có thứ tốt, Chu Thụ liền rủ ca ca cùng nhau xem.

Chu Sơn rất động tâm, nhưng hắn không tiến lên, mà là quay đầu xem ý tứ của tỷ tỷ. Lúc còn rất nhỏ, hắn đã bị giáo dục rồi, Tôn gia tỷ tỷ, ca ca là khác nhau, bọn họ không thể cảm đồ thuộc về Chu gia, cho nên, có thứ tốt, tỷ tỷ có, hắn có, đệ đệ cũng có, nhưng chưa chắc tỷ đệ Tôn gia đã có.

Nhưng ngược lại, đồ của tỷ đệ Tôn gia, hắn cũng không thể có. Nhưng mà tỷ tỷ Tôn gia là người tốt, có đồ gì cũng sẽ chia cho mình và tỷ tỷ, hắn cũng có mang đồ cô cô, cậu hắn cho tặng tỷ tỷ Tôn gia. Nhưng mà, ca ca Tôn gia hình như không thích mình, nải nải và cậu cũng bảo mình tận lực chớ cảm đồ của tỷ đệ Tôn gia, cũng đừng nên đưa đồ cho bọn họ.

Về phần tại sao trưởng bối làm như vậy, chính là muốn phân rõ mọi thứ, chờ nữ nhi Tôn gia lập gia đình hay phân ra sống một mình, sẽ không dính dấp tới Chu gia nữa. Người không tệ còn có thể qua lại, nếu như không phải là người tốt, hai nhà ai đi đường này, không liên quan gì đến nhau.

Chu Đồng năm nay mười hai, lớn hơn Tôn Huệ một tuổi, bởi vì mẹ chết sớm, hiểu chuyện sớm hơn những hài tử nhà khác, hiện tại cũng có thể thấy rõ tính cách của mẹ kế cùng với hai tỷ đệ Tôn gia. Mẹ kế dĩ nhiên sẽ không đối xử tốt với các nàng giống như mẹ ruột, nhưng ít nhất không có động tay động chân đánh các nàng, cũng không cố gắng dạy hư bọn họ, càng không nói xấu tỷ đệ các nàng trước mặt phụ thân, ly gián tình phụ tử.

Chu Đồng có một không tệ bằng hữu, gọi là Lý Tiểu Hồng, mẹ kế nàng ý vào sinh nhi tử, đối với nàng động chút liền đánh, buộc nàng làm việc rất nhiều, còn không cho nàng thứ gì tốt.

So với mẹ kế Lý gia trong thôn, quả thực đã tốt lắm rồi rồi. Nhưng bọn họ cũng có mâu thuẫn, mà mâu thuẫn lớn nhất, đại khái chính là vấn đề tiền bạc.

Tiền, đây là thứ mẹ kế quan tâm nhất.

Nhìn thấy ánh mắt khát vọng của đệ đệ, Chu Đồng gật đầu, khẽ đẩy hắn: "Ra chơi cùng đệ đệ đi, tỷ và Tôn tỷ tỷ của đệ trò chuyện chút." Cho dù có mâu thuẫn, nhưng chút chuyện này cũng không ngại, cũng không cấm đệ đệ chơi cùng tỷ đệ Tôn gia. Chu Sơn chỉ chờ câu này, vèo một cái chạy tới chỗ đệ đệ, dè dặt trên chọc la la.

"Ca, la la này quá thú vị, nghe tỷ tỷ nói, trong bụng la la còn có tiểu La la, không bao lâu nữa sẽ sinh." Chu Thụ mở to mắt nhìn la la, nói. Chu Sơn nghe rất hiếu kỳ, ngoắc cái bụng phồng lên của la la: "Có thật không? Còn bao lâu nữa?"

Tôn Dẫn bấu môi, cũng không phản đối Chu Sơn sờ la la, chỉ làm như không nhìn thấy.

Chu Đồng kéo Tôn Huệ sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "La la này muội tự mình mua sao, mẹ không biết sao?" Mẹ kế nàng nhất định sẽ không mua vật này, quá phí tiền. Tôn Huệ gật đầu, chuyện này muốn giấu cũng giấu không được: "Đúng vậy, ta thấy không tệ, giá tiền cũng rất thấp, liền mua." Dù sao cũng phải giải thích, không bằng trước tiên luyện tập trên người Chu Đồng, đợi đến lúc mẹ trách cứ cũng có thể thuận thực chút ít.

"Lá gan muối thật là lớn, vật này tốn không ít tiền đi? Mẹ về mà biết được, e rằng sẽ đánh cho muối một trận! Không bằng thừa dịp mẹ còn chưa trở về, dắt đến chợ phiên bán lại đi." Mẹ kể chưa từng đánh tý đệ bọn họ, nhưng đối với ba đứa con do bà sinh, cũng không ít lần động thủ, ngay cả Tôn Huệ luôn luôn hiểu chuyện, cũng bị đánh vài lần rồi.

Tôn Huệ mất bao nhiêu công mới mua được La la, dĩ nhiên sẽ không buông bỏ, cười lắc đầu cự tuyệt: "Cảm ơn tỷ, nhưng mà ta có nắm chắc, sẽ cẩn thận thuyết phục mẹ một hồi."

Chu Đồng gật đầu, các nàng dù sao cũng không phải là tý muối ruột, nói một chút rồi là được rồi, về phần có nghe hay không, nàng cũng không có biện pháp.

"Tùy muối, tự mình rõ ràng là tốt rồi, nhớ, nếu như mẹ đánh đau, thì mau mau nhận sai xin tha thứ, đừng cứng rắn chống đối."

"Biết rồi, tỷ. Tính mẹ ta biết mà, sẽ không cãi lại để chịu khổ đâu."

Chờ tới lúc ăn cơm, cả nhà từ ngoài đồng trở về, liếc mắt liền nhìn thấy la la buộc dưới gốc cây.

Đến khi Tôn mẫu biết la la này là do nữ nhi của mình lén lút đi mua, phát khí một trận, nha đầu này muốn chết, tiêu nhiều tiền như vậy cũng không thêm nói tiếng nào với mình, quả thực là ăn tim gấu gan báo! Bà vợ ngay lấy cây chổi đuôi đánh, đuôi nàng chạy vòng quanh đình viện. Bất kể Tôn Huệ xin tha kiểu gì, nói rõ lí lẽ thế nào, bà vẫn không nghe.

Chờ đánh mệt mỏi, Tôn mẫu chỉ vào nữ nhi đã lẫn mất rất xa: "Nha đầu chết tiết kia, lá gan không nhỏ, hừ, hôm nay nhịn cơm đi, cho nhớ lâu một chút. Còn có, mày chăm chỉ dệt vải cho mẹ, lúc nào kiếm được tiền về, lúc đó mới tha." Liếc nhìn la la đang cúi đầu ăn cỏ, nhắm mắt lại, nghỉ một chút lại thấy đau lòng. Nhìn la la gầy trơ xương càng thêm khó chịu, nghĩ chờ hết năm, nuôi mập rồi giết bán, dù thế nào cũng phải kiếm lại tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Từ khi Tôn Huệ mua la la, nàng không những bị một trận đòn, còn bị ép buộc dệt vải, quan trọng hơn là, liên tiếp mấy tuần nương nàng vẫn không phản ứng năng. Mặc kệ là chọc cười, hay là ân cần làm việc, Tôn mẫu vẫn không cho nàng sắc mặt tốt.

Đến lúc thu gặt lúa mạch, hạt thóc ủ thành mạ gieo xuống, không dễ dàng mới được nhận hạ. La la được chăm sóc cẩn thận trong thời gian dài, cỏ khô kèm với chút quả mọng trong núi, đáng về đã mập hơn nhiều. Hai ngày trước, Chu nãi nãi thấy còn nói la la này mua tốt lắm, cái bụng lớn như vậy, nhất định có thể sinh nhiều hơn mấy con, đến ngày tết giết, nhất định có thể bán nhiều tiền.

Nhìn cái bụng căng tròn của la la, Tôn mẫu quay đầu nhìn Tôn Huệ đang cho ăn, nói: "Xem cái bụng la la này, chắc là mấy ngày nay sẽ sinh đấy, cẩn thận một chút." La la được chăm sóc không tệ, mắt thấy sẽ không bị lỗ vốn, khả năng còn kiếm lời không ít, Tôn mẫu cũng bớt giận nhiều rồi. Bà chỉ sợ lỗ vốn, chờ con gái lớn lên của hồi môn sẽ không có nhiều.

Đột nhiên quay đầu, nhìn Tôn mẫu nói: "Nương không giận con nữa? Rốt cuộc chịu nói chuyện với con gái?" Không dám tin tưởng, thời gian dài như vậy, Tôn mẫu không phản ứng năng, nàng khổ sở vô cùng, đời này nàng cũng chỉ có nương cùng bọn đệ đệ là người thân. Cực kỳ quan tâm bọn họ.

"Không giận? Làm sao có khả năng! Nha đầu nguoi đi hỏi thăm một chút, con cái nhà ai có lá gan lớn như nguoi không, đây chính là gần hai trăm văn tiền, nếu là nhà khác không đánh gãy chân nguoi là không thể." Ngắm lại Tôn mẫu liền giận không chỗ phát tiết, nha đầu này luôn rất hiểu chuyện, sao có gan dám làm như thế?

Rút cổ lại chịu đựng nương quát tháo, Tôn Huệ cười lấy lòng nói: "Nương, con gái biết sai rồi, mẹ tạm tha con lúc này đi. Nếu như mẹ còn giận, lại quát con một trận đi, tuyệt đối đừng giận hồng thân thể."

Trùng một chút, Tôn mẫu tức giận: "Mẹ quát nguoi làm gì, nguoi mà còn chọc mẹ, mẹ liền đuổi nguoi đi luôn, mặc cho nguoi lớn mặt."

Tôn Huệ gật đầu: "Nương, mẹ yên tâm đi, chắc chắn sẽ không có lần sau. Con có ý định gì, nhất định sẽ báo cho mẹ biết, sẽ không tiền trạm hậu tẩu." Có lần giáo huấn này, Tôn Huệ nào còn dám tự ý làm chủ.

Kỳ quái nhìn con gái, không biết nó nghe ở đâu mấy từ văn vẻ như vậy! Lần trước hỏi, nó nói là nghe được từ trong hí văn, hí văn bà cũng nghe không ít, sao bà vẫn không biết từ nào?

"Không thêm phí lời với người, mẹ phải xuống ruộng xem chút đây, nhớ kỹ chút, đối với la la này để bụng chút."

"Biết rồi nương."

Đóng hàng rào, Tôn Huệ lại đến xem gà, xác định gà đã ăn no, rửa sạch tay đi vào nhà dệt vải.

Chu Đồng đi ra rót nước, thấy Tôn Huệ đang dệt, cười nói: "Mẫu thân không giận?" Vừa nãy có nghe thấy tiếng mẹ con các nàng nói chuyện, biết đã ổn rồi.

Tôn Huệ lắc đầu, cười khổ nhún vai: "Nào có nhanh như vậy, vừa rồi nương còn mắng ta một trận đây." Chu Đồng gật đầu: "Cũng đúng thôi, lần này muối quá lớn mặt, mẫu thân cũng khó tránh khỏi tức giận thời gian dài. Nhưng mà nếu đã mở miệng nói chuyện, muối đổ dành nhiều chút, mẫu thân cũng sẽ tha thứ thôi."

"Ừm, biết rồi tỷ, ta sẽ dỗ nương nhiều chút."

Đại khái qua một tuần nữa, mùa hè đến thôn Thanh Hà đặc biệt nóng bức, vào một buổi trưa nắng chói chang, la la sinh ra ba tiểu la la. Nhìn tiểu tử vừa ra đời không bao lâu đã có thể đứng dậy, Tôn Huệ không kìm nén được nở nụ cười, lần này có thể yên tâm, bất kể thế nào, cũng sẽ không lỗ vốn, nói không chắc còn có thể kiếm lời không ít. Bốn tên gia hỏa này, đều béo tròn khỏe mạnh, mỗi con đều có thể bán được một xâu, bốn con chính là bốn xâu, chỉ cần cẩn thận chăm sóc, đến cuối năm sẽ có thể kiếm được một món tiền.

Chu nữ nãi nhìn, cũng có chút ít tán thưởng nhân lực Tôn Huệ, trong lòng bà nghĩ, mấy con này bán đi, tiền kiếm được, có thể cho nha đầu Tôn Huệ này đặt mua lên đồ cưới, chờ nàng xuất giá, trong nhà có thể giảm bớt được một khoản. Nghĩ tới đây, Chu nữ nãi mỉm cười đưa tay vỗ vai Tôn Huệ: "Cố gắng trông nom, có ba nhóc con bú sữa, các cháu nên cắt thêm nhiều cò chút, quả mọng cũng tìm chút, lúc này la la mẹ cần phải ăn nhiều nhất, nếu không sẽ không đủ sữa cho con bú." Sinh ra ba con xác thực đủ vui mừng, nhưng cũng không thể lơ là đồ ăn của la la mẹ, nếu không đảm nhóc con không có sữa, e sẽ không đứng lên được.

Tôn mẫu cũng rất vui mừng, trong miệng lại nói: "Cẩn thận chút, đừng để cho la la bị đói." Đột nhiên nghĩ đến một điểm, lo lắng hãi tử vì cất cò sẽ đi sâu vào trong núi, dặn dò: "Cất cò ở ngay gần, phía sau núi ngàn vạn lần không thể thâm nhập, lơ mơ ở bên trong là không được." Nơi này có truyền thuyết, không được đi vào chỗ sâu phía sau núi, nếu không nhất định không ra được. Trong mấy chục năm, cũng không ai dám đi thử qua, nhưng mà người phụ cận đều không dám tiến vào, chỉ sợ đồn đại là thật.

P phía sau núi không lang không hổ, động vật to lớn nhất chính là lợn rừng, Tôn Huệ rất khó hiểu tại sao không ai đi vào trong, hỏi rất nhiều người, tuy mỗi người đều có thuyết pháp riêng, nhưng kết quả đều là ngàn vạn lần không thể vào. Có vài lần lên núi, đứng trên một gò đất, phía sau ngọn núi cao trăm mét kia chính là vùng cấm, mặc dù xa xa nhìn thấy bên trong không ít cây cối, nấm, nhưng nàng cũng tuân thủ không dám đi vào, nàng xuyên qua đến, bất tri bất giác sẽ tin những thứ này, nếu là đời trước, nhất định sẽ bị nói thành phần tử mê tín!

Có ba nhóc con, lại còn cả la la mẹ, Tôn Huệ bắt đầu bận túi bụi, mỗi ngày thức dậy đều phải đem cò khô ngày hôm trước thu thập đủ cho la la ăn, sau đó chính là thả con gà con ra ngoài, rắc chút hạt cò phơi khô, làm xong tất cả những chuyện này, còn phải ngoạn ngoạn đi dệt vải, đối với Tôn Huệ mà nói, dệt vải cũng đã rất quen tay, tốc độ mỗi ngày đều lấy Tôn mẫu làm chuẩn, thế nhưng bởi vì dệt vải thực sự khó có thể kiếm tiền, nàng cực khổ một tháng nay rồi, cũng chỉ dệt được một cuộn vải bố, bán không tới năm trăm văn, trừ tiền vốn sợi bông, cũng chỉ có ba mươi, năm mươi văn lợi nhuận, mà đây là do nàng rất dễ tâm dệt, nếu không thật sự không biết có thể kiếm được mấy văn tiền.

Thời kỳ động vật cho con bú không dài như con người, khoảng chừng hơn hai tháng sau, la la đã sắp dứt sữa, đã có thể bắt đầu ăn chút cò khô, trộn thêm một ít gạo mềm, tiểu la la cũng có biến hóa lớn, so với nhúm lông bé xíu vừa ra đời lớn hơn gấp đôi. Vì việc này, không chỉ tốn rất nhiều quả mọng, Tôn Huệ còn trộn thêm không ít lương thực phụ. Thời kỳ cho con bú xác thực cần rất nhiều dinh dưỡng, toàn ăn cò khô căn bản là không đủ, sữa không đủ, không thể làm gì khác hơn là cầu Tôn mẫu, dùng hạt thóc đôi chút cao lương, kê mễ, bằm nhỏ cò khô cho ăn.

La la thoát ly thời kỳ cho con bú, thế nhưng sữa vẫn rất nhiều, ngày này Tôn Huệ thức dậy rất sớm, cầm cái chậu, nước ấm cùng vải bố đến chuồng la la, mở hàng rào ra, đặt tiểu la la cách xa la la mẹ một chút. Nàng muốn vắt một ít sữa, đã sớm thèm, nếu lúc trước không phải sợ tiểu la la chưa trưởng thành, e rằng đã động thủ đến mấy lần.

Vắt sữa cũng là một việc rất tốn sức, may mà đời trước từng đến Mông Cổ du lịch, theo dân du mục đi vắt sữa dê, một vài trình tự vẫn còn nhớ. Đối phó với loài vật không khác dê nhiều lắm này, bước một, hai ba rập khuôn, sản lượng sữa của la la xác thực kinh người, Tôn Huệ mất một lúc lâu, vắt được đầy một chậu sữa, ước lượng phải có năm cân không hết!

Sữa này rất ấm áp, nàng bung vào nhà bếp, một nửa đổ vào trong nồi, kèm chút lá trà cùng với quả hạch năm ngoái hái ở sau núi, nghiền nát lược chung với nhau. Còn có một nửa, nàng cũng có dự tính, cầm bột gạo cùng trứng gà ra, trứng gà có pha sữa tươi, lại tăng thêm chút đường, quấy rót vào làm bột bánh, nhào kỹ, tạo thành từng khối từng khối, làm thành bánh màn thầu. Tổng cộng làm mười hai cái, bỏ vào lòng hấp.

Hơi nước bốc lên nghi ngút, mùi sữa thơm lừng bay khắp nơi, khiến người ta ngửi thấy mà chảy cả nước miếng. Chu Đồng vừa ra sông giặt giũ trở về, quần áo cũng không thay, tiến vào nhà bếp, nhìn hướng về phía Tôn Huệ đang thêm củi vào lò, con mắt ngó vào trong lòng hấp: "Huệ từ muối đang làm gì, sao lại thơm như vậy? Ta từ xa đã ngửi thấy, trong lòng còn buồn bực là nhà ai làm đồ ăn ngon như vậy, tiến vào cổng mới biết mùi thơm phát ra từ nhà mình." Ngửi hương vị thơm nồng, rất là quen thuộc, nhưng không nói ra được là cái gì.

Tôn Huệ phì cười bặm trên người, đứng lên, nhìn lửa cháy trong lò, ước chừng hấp thêm chút nữa là được rồi. Đối mặt Chu Đồng, cười thần bí nói: "Thứ

này ăn rất ngon, ta vẫn luôn muốn ăn, ngày hôm nay mới làm được. Lát nữa tỷ cũng ăn nhiều chút, ta làm lớn, tuy rằng chỉ có mười hai cái, nhưng tuyệt đối đủ no."

Chu Đồng rất là hiếu kỳ, hỏi: "Nhanh nói cho ta biết, rốt cuộc là cái gì, ta lớn như vậy, còn chưa ngủ qua đồ ăn thơm như vậy đâu."

"Ngày hôm nay không phải mọi người đều vội vàng đi nhỏ cỏ sao, không trở về ăn cơm, bảo chúng ta làm chút bánh màn thầu mang ra ruộng sao? Ta suy nghĩ, tiêu là la hiện tại không bú sữa nữa, sữa kia cũng không thể lãng phí, ta liền vắt sữa trộn với bột, bỏ thêm hai quả trứng gà, thả vào lồng hấp." Tuy rằng không ngon bằng nướng, nhưng điều kiện có hạn, như vậy đã rất tốt.

Chu Đồng thật sự không thể tin được, đầu óc Tôn Huệ là nghĩ như thế nào, đại khái cũng chỉ có nàng sẽ nghĩ ra cách vắt sữa la la dùng! Nếu là người khác, cho dù là la con không bú sữa, cũng sẽ không đi vắt sữa la la. Trừ phi trong nhà sinh đứa nhỏ, sữa không đủ, lại không thể xin sữa người khác, mới đến lấy sữa dùng.

Thấy Chu Đồng kinh ngạc tròn to mắt, dường như chuyện khó mà tin nổi, Tôn Huệ vội vàng giải thích: "Ta đây cũng chỉ là nghe nói, chẳng phải mấy gia đình giàu có sáng sớm thỉnh thoảng uống chút sữa trâu hoặc sữa dê sao, có người nói là rất tốt. Ta nghĩ la la nếu ra nhiều sữa như vậy, không bằng cũng vắt chút để dùng." Nhớ tới sữa đang luộc, bận rộn mở vung một cái nồi khác, bên trong là sữa màu trắng đục lẫn chút ít lá trà, cảm muối mức nửa bát đưa cho Chu Đồng: "Tỷ nếm thử, xem uống được hay không."

Nhấn nhin cổ quái, cúi đầu nhấp một hớp, đầu tiên là miệng đầy mùi ngai ngái, sau đó là mùi thơm ngát của lá trà cùng với vị đậm đà của quả hạch, lại còn vị ngọt ngào của đường, ngon thật. Chu Đồng gật đầu: "Không tệ, ngon hơn sữa đậu nành nhiều."

Có Chu Đồng ca ngợi, Tôn Huệ thăm thò phào nhẹ nhõm, chỉ cần không làm hư hại là được, vừa này nàng còn sợ có người không chịu được mùi ngai ngái này, hiện tại Chu Đồng thoải mái, cũng an tâm không ít.

"Phiền tỷ tỷ đi gọi bọn đệ đệ lên, ta vắt bánh màn thầu ra."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bánh màn thầu vắt ra năm chiếc, vừa vặn mỗi người một chiếc, sữa cũng múc vào một bát lớn, bung lên trên bàn. Mới vừa đặt lên, Chu Thụ hít hít cái mũi, ngửi thấy hương vị, ánh mắt sáng lên, cũng không đi rửa mặt, chạy như bay đến trước bàn, nhìn thấy bánh màn thầu, thò tay định chộp.

Chát, Tôn Huệ đánh nhẹ tay tiểu đệ, ngăn cản hắn chộp lấy bánh màn thầu, thấy hắn oan ức chảy nước mắt, vẫn không thỏa hiệp, dạy dỗ: "Nhất định phải rửa mặt mũi chân tay xong xuôi mới có thể ăn cơm! Nếu như đệ không rửa mặt, không thể ăn." Nhất định phải tuân thủ quy củ, chuyện này rất quan trọng đối với sự trưởng thành của hắn.

Tôn Dẫn rửa mặt đi vào, vội vàng kéo tiểu đệ, tỷ tỷ coi trọng nhất những tập tính này, nhất định không cho phép làm trái. Nói là rửa sạch sẽ không dễ dàng sinh bệnh, điều này Tôn Dẫn không biết có thật hay không. Nhưng rửa ráy xong xác thực sạch sẽ, thoải mái.

Chu Đồng đưa cho mỗi người một bát sữa la la, nhìn đệ đệ không tình nguyện rời đi, cười nói: "Nhìn hấn mắt húng kia, mặt chảy dài xuống tận rốn rồi."

"Mắt húng cũng phải nói, không thể quá nuông chiều hấn." Dừng một chút, ngắm lại tiểu đệ dù sao mới có năm tuổi, Tôn Huệ lại nói: "Ăn xong ta sẽ dỗ dành hấn, tuy nhiên quy củ không thể thay đổi." Nếu như một mực để hấn tùy hứng, vậy thì xong rồi, còn không biết sẽ thành hình dáng gì.

Chu Đồng cười cười, lắc đầu nói: "Thật không biết muội tìm đâu ra mấy phương pháp đó, nói khiến người ta tin tưởng, được rồi, nếu là vì tốt cho tiểu đệ, kiên trì thì kiên trì đi. Nếu như bà nội biết được, ta sẽ phân trần giúp muội."

Vì sự trưởng thành của đệ đệ, Tôn Huệ lời ra rất nhiều lý niệm giáo dục của đời trước, cho dù có người cản trở, cũng không thoái nhượng, có lần hấn huyền với Chu Đồng, Chu Đồng kết hợp lấy người xung quanh làm ví dụ, cảm thấy xác thực có lý, liền đứng về phía Tôn Huệ, đối với đệ đệ đồng bào cũng giáo dục như thế, một năm qua, xác thực biến hóa rất nhiều, điệu bộ cách ăn nói không thô tục như trước nữa.

Ăn không nói, ngủ không nói. Lần trước vừa ăn vừa nói chuyện bị sặc thức ăn, nghẹn trong cổ họng, Chu Thụ mặt tái mét, Tôn Huệ ở bên cạnh cũng sợ gần chết, liền kiên quyết không cho phép cười đùa trong lúc ăn cơm! Người lớn trong nhà cũng rất sợ hãi, quy củ này liền lập xuống. Chấp hành đặc biệt nghiêm ngặt.

Bữa sáng trôi qua trong yên tĩnh, thu dọn bát đĩa xong, Chu Thụ lập tức lớn tiếng nói: "Tỷ, đệ còn muốn, ăn thật ngon. Tỷ cho đệ thêm một cái bánh bao nữa đi." Tiểu hài tử năm tuổi nói chuyện, luôn có chút trước sau không ăn khớp, vừa nghĩ ra liền nói.

Xoa xoa cái bụng căng tròn của Chu Thụ, tiểu tử này vừa ăn một cái bánh bao lớn, sữa la la cũng uống không ít, tất nhiên đã rất no rồi. Đồ ăn tuy ngon, nhưng cũng không thể ăn nhiều, lâu ngày sẽ không tốt.

"Đệ nhìn thử bụng nhỏ của đệ xem, còn có thể ăn nữa sao? Nếu như còn muốn ăn, lần sau lại ăn tiếp, cũng không phải không bao giờ làm nữa." Tôn Huệ nói.

Chu Sơn cùng đệ đệ cũng vậy, cái bụng no căng rồi, nhưng bánh màn thầu vị sữa này mềm mại thơm ngọt, uống trà sữa la la, ăn rất ngon! Một chiếc cắn bản không thể đỡ thêm. Tuy nhiên dù sao hân cũng không còn quá nhỏ nữa, làm nũng với Tôn Huệ cũng không tốt, liền nuốt nước bọt nghĩ dù sao còn có lần sau.

Lúc này, Chu Đồng cầm rổ, xếp vào bảy chiếc bánh bao còn lại, trà sữa cũng mang theo một bình, đưa rổ về phía Tôn Huệ nói: "Ta mang đồ ăn ra ruộng, muội ở nhà trông chừng mấy tên nhóc này nhé, đừng để cho bọn chúng chạy lung tung." Mấy tên nhóc này, nếu không có ai trông coi, chỉ chốc lát sau sẽ lang thang khắp thôn, không còn bóng dáng.

"Yên tâm đi, có ta ở đây, tuyệt đối không để mấy tiểu tử này chạy loạn."

Lúc Tôn mẫu về, gọi con gái lại, khen bánh màn thầu không đứt miệng: "Không tệ, ăn thật ngon. Ngươi không thấy, bảy chiếc bánh bao ta liền ăn hai cái, ban ngày nóng nực, ăn mấy thứ đồ tươi ngon như vậy, rất tốt. Lần sau đến ngày lễ lại làm tiếp, nghe nói một năm la la sinh sữa hơn 200 ngày, có thể ăn rất lâu."

Thấy mẫu thân yêu thích, Tôn Huệ thật cao hứng, mở miệng nói: "Mẹ yêu thích, ngày mai con lại làm, không cần chờ đến ngày lễ." Chỉ cần người trong nhà yêu thích là tốt rồi, nàng còn sợ có người ăn không quen đây.

"Nha đầu ngươi thật mạnh miệng! Bánh màn thầu trắng tinh sao có thể ăn liên tục, làm bánh tốn rất nhiều đường, hơn nữa làm gì có nhà nào thường xuyên ăn bột mỳ trắng chứ, trải qua mấy ngày không bị đói, liền quên thống khổ trước, thực sự là phá sản!" Tôn mẫu tức giận chỉ vào trán con gái, quở trách nàng.

Le lưỡi một cái, Tôn Huệ nhúc nhúc: "Cái này con biết, chẳng qua thấy bọn đệ đệ thích ăn, hơn nữa mỗi ngày đều có sữa la la, mới nghĩ ngày mai cũng làm chút. Nếu nường lên tiếng, con không làm nữa, đợi đến Trung thu, chúng ta hấp một lồng như thế." Nhất thời nường cũng không nghĩ rõ ràng, chỉ thấy vừa vắn có sữa la la liền định làm bánh màn thầu vị sữa mấy ngày, căn bản đã quên, bột mỳ không phải thứ có thể ăn thường xuyên.

Thôn Thanh Hà tuy rằng đất ruộng tốt tươi, khá là giàu có, nhưng nhà bình thường, cũng rất ít khi làm bánh màn thầu, sáng sớm đa phần là cháo, một ngày cũng chỉ có buổi trưa ăn cơm khô, ban đêm cũng là húp cháo. Hơn nữa làm bánh màn thầu vị sữa còn phải cho đường, mà đường so với muối còn quý hơn nhiều, một chút xiu cũng cần rất nhiều tiền mới mua được, nấu ăn không nỡ bỏ vào, chỉ có thân thích đến chơi, mới hào phóng một lần.

Căn dặn con gái xong, Tôn mẫu liền đuổi nàng đi: "Được rồi, đừng ngốc ở chỗ này nữa, ngươi đi chơi đi." Nếu như là ở Tôn gia, lúc phụ thân các nàng còn sống, nếu như con gái muốn ăn, thì cũng thôi. Nhưng bây giờ dù sao cũng ở Chu gia, liên tục hai ngày đều làm bánh màn thầu, nhất định sẽ bị nói ra nói vào, thật ra bà cũng không quá để ý, dù sao tuổi đã một xấp đây, não thì não, bà cũng không sợ.

Người khác nói chuyện phiếm, bà cũng không để ý. Thế nhưng, con gái năm nay mới bao lớn? Tương lai còn muốn kết thân, là thời điểm cần danh tiếng nhất, cái chữ 'ham ăn' này, dính vào là không được. Lần trước mua la la, lúc người khác hỏi, bà cũng nói là lúc trước có nhắc con gái chú ý, nhìn thấy nhớ mua lại. Vì việc này, còn đặc biệt căn dặn người trong nhà đừng nói đó là con gái tự làm chủ. Đây cũng là vì thanh danh, chỉ sợ bị người ta biết, cho rằng tay chân con gái quá dài. (ý là quản nhiều chuyện)

Vào phòng, Đại đệ liền chạy tới, nháy mắt: "Như thế nào, nường nói cái gì?" Tôn Huệ ngồi ở bên giường, quay sang đệ đệ nói: "Không gì cả, chỉ nói bánh màn thầu kia ăn không tệ, lần sau có dịp lại làm ăn."

Chu gia có bốn gian phòng, Chu gia già, Chu nãi nãi ở tại đông phòng, phần đầu đông phòng nối với hai gian phòng khác, cửa hướng về phía nam, là nơi đám nhóc ở, mà Tôn mẫu cùng Chu Hải thì lại ở tây phòng. Hải tử phân ra hai nơi, trong đó ba người Chu gia ở một gian, mà Tôn Huệ dẫn theo đệ đệ ở một gian.

Gật đầu, Tôn Duẩn tỏ vẻ ta đã sớm biết: "Quả nhiên, đệ đã nói rồi, bánh màn thầu sao có thể ăn hàng ngày chứ." Sờ sờ cái bụng, hiển nhiên vẫn còn thêm.

Tôn Huệ: "Không sao, không lâu nữa sẽ là Trung thu rồi, đến lúc đó ta làm thêm một chút, để cho đệ ăn đủ."

Đề tài này đến đây là kết thúc, Tôn Duẩn hỏi cái một vấn đề then chốt: "Tỷ, đám gà tỷ nuôi ấy, cũng coi như lớn rồi, lúc nào mới đẻ trứng vậy?"

Mua gà, có vài con không sống được, chỉ có mười một con lớn lên. Trong đó gà trống ba con, gà mái có tám con, vận may cũng không tệ lắm, bình thường người ta mua gà con, có thể có một nửa gà mái liền cảm ơn trời đất. Tám con gà mái, nếu như đẻ trứng, mỗi ngày ít nhất có bốn, năm quả trứng, đến lúc đó bắt kê bán đi hay để lại trong nhà ăn cũng đều không tệ.

Tôn Huệ quên khuấy đi mất, từ lúc nường mua gà con đến giờ, đã qua ba, bốn tháng, hơn nữa gà con lúc mới mua cũng khoảng 1 tháng tuổi, gần 5 tháng rồi, dù không đến 5 tháng cũng không sai biệt lắm. Mà gà, từ khi sinh ra đến khi đẻ trứng, cũng mất khoảng năm tháng, chỉ cần săn sóc tốt là có thể đẻ trứng.

"Ta ước chừng chính là mấy ngày nay, chúng ta cần để ý nhiều một chút, đừng để cho gà đi nơi khác đẻ trứng."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Được tý tý nhắc nhở, Tôn Duẩn quả thật đã bắt đầu để ý, không đến mấy ngày liền phát hiện một con gà mái đẻ trứng ở dưới giả đậu đũa phía sau phòng. Chờ gà mái rời đi, nhặt lấy trứng gà còn nóng hăm hập, hưng phấn chạy đi tìm tý tý đang giặt giũ.

Giờ cao trứng gà còn dính một chút bẩn, Tôn Duẩn nhúng mảy, rất là hưng phấn, khiến cho khuôn mặt khô ngò nhìn càng thêm dễ coi : "Tý, mau nhìn! Gà của chúng ta đẻ trứng rồi, mới vừa nãy ở sau nhà đó, đệ nhanh tay nhặt được." Ý vị tranh công mười phần, chờ mong tý tý có thể nhớ công lao này, khen ngợi hẳn một phen.

Ném luôn giấy trong tay, Tôn Huệ cũng bị này tin vui này làm cho cao hứng hồng mắt, vội vàng đứng dậy đi tới, nhìn quả trứng gà không lớn lắm trong tay đệ đệ, cũng không ngại bẩn nhận lấy, mở miệng vui mừng nói: "May mà có đệ, nếu không trứng gà này có khi bị giẫm vỡ mất rồi."

Phải biết rằng trứng gà này ở sau nhà, không có ý tìm kiếm sẽ không thấy được, hoặc cũng có thể ai đó đi hái rau không cẩn thận đạp vỡ.

Thò tay gãi đầu, Tôn Duẩn rất là kiêu ngạo nói: "Đúng thế, may mà đệ tinh mắt, liếc một cái liền nhìn thấy."

Chờ Tôn Huệ khen hẳn thêm mấy câu, Tôn Duẩn đắc ý vỗ ngực, học theo người lớn trong hát kịch, bảo đảm: "Tý, tý yên tâm đi, sau này trứng gà đẻ đẻ lo, tuyệt đối sẽ không thiếu quả nào . Mỗi một quả đệ cũng sẽ tìm khắp nơi để nhặt."

Bị động tác của đệ đệ chọc cười, rất vui mừng đối với quyết tâm của hắn, nhưng không cần hắn làm như vậy, bởi vì không nhất thiết phải mất công như thế. Tôn Huệ lắc đầu: "Tam ý của đệ tý tý biết, có điều tý chuẩn bị làm ổ rom, đặc biệt để cho gà đẻ trứng, như vậy không cần phải khổ sở tìm kiếm như vậy nữa."

Trong nhà có 8 con gà mái, mặc dù không biết hiện tại có mấy con đã bắt đầu đẻ trứng, nhưng ổ gà không thể chỉ có một. Tôn Huệ thầm tính toán, hai ba ổ cũng đủ rồi, vị trí thì đặt ở góc sân.

Ổ rom cho gà đẻ trứng làm xong rất nhanh, chẳng qua là học theo cách làm tổ chim, không bao lâu sau đã xong xuôi, từng cái một được đặt ở góc đông bắc, nhìn ổ gà rải rác, Tôn Huệ rất là hài lòng.

Mặt trời chiều ngả về tây, Tôn mẫu trở về sau một ngày mệt nhọc, nhìn ba chiếc ổ gà, ngó vào trong nhà hô lên: "Huệ tử, đi ra ngoài một lát, mẹ có lời muốn hỏi ngươi." Tôn Huệ ngừng tay dệt, lau tay, đi ra ngoài.

Tôn mẫu chỉ vào ổ gà hỏi: "Sao đã làm ổ rồi, có phải gà mái đẻ trứng rồi hay không?" Lúc trước nghe nữ nhi đề cập tới, nói là nếu như gà đẻ trứng, thì phải làm một chiếc ổ đặc biệt cho gà đẻ, không nên để gà mái tùy tiện đẻ trứng, sẽ tìm không ra. Hiện tại nếu đã đặt ổ, chẳng lẽ có gà mái bắt đầu đẻ trứng rồi sao?

Quả nhiên, Tôn Huệ gật đầu với bà, dĩ nhiên cũng không quên tranh công giúp đệ đệ: "Là Đại đệ tìm được, hẳn nhặt được trứng gà ở sau nhà, nhìn thấy gà mái đẻ trứng, con liền làm ba cái ổ rom."

Nghe lời này, khuôn mặt hơi có vẻ cương nghị của Tôn mẫu chợt nhu hòa xuống tới: "Đẻ trứng là tốt rồi, nhìn đáng về đám gà mái, chắc là mấy ngày nay cũng sẽ đẻ. Chăm sóc thật tốt, chờ đến lúc vào đông, cũng có thể bán trứng gà rồi."

Khuôn mặt Tôn mẫu hơi có chút nam tính, người cũng khá cao, ở vùng này, so với một vài nam nhân còn cao hơn, hai đứa trẻ lớn lên giống bà, cũng rất dễ coi.

Nhưng Tôn Huệ thì khổ rồi, trong đám nữ tử vùng sông nước này, nàng cao hơn hẳn một bậc, bộ xương cũng lớn, tổng thể cũng không khó coi, sửa soạn một chút coi như cũng ổn, bộ dáng kia đừng nhắc tới hại nước hại dân, còn không được tính là xinh đẹp mỹ lệ, cùng lắm được coi là rất có duyên(1) mà thôi.

"Mẹ, cái gì mà bán hay không, trước giữ lại đẻ trong nhà ăn đi." Tôn Huệ mở miệng.

Về phần sau khi vào đông, thực vật thiếu thôn có giết gà hay không, nàng còn không có quyết định, nghĩ tới có nên thử nuôi giun đất hay không, nếu như thành công, cùng với chút ít lá cây củ cải thóc lép các thứ, mùa đông vẫn có thể trải qua. Nếu như vậy, không cần giết gà nữa rồi, đến năm sau còn có thể ấp trứng nở ra gà con nữa.

Thấy nữ nhi có ý tứ muốn giữ trứng gà lại đẻ trong nhà ăn, Tôn mẫu lại lần nữa biến sắc mặt: "Nha đầu nguoi chính là muốn tức chết mẹ mới cam tâm! Trứng gà đang tốt đẹp không muốn bán lấy tiền, nguoi cho bọn họ ăn bọn họ có thể cho nguoi đồ cưới? Hay là cho tiền Doãn nhi lấy vợ? Đầu óc thật là một chút cũng không dài!"

Tôn Huệ không muốn tranh chấp với mẹ, lùi một bước nói: "Con biết rồi mẹ, trứng gà sẽ đem bán lấy tiền. Mẹ đừng cần nhằn nữa, mau mau rửa tay rồi vào trong nhà nghỉ ngơi."

Bán lấy tiền thì bán lấy tiền, nhưng Tôn Huệ đang chuẩn bị giữ lại một phần trong nhà ăn. Về phần nói có thể thu tiền hay không, Tôn Huệ không thêm đề ý, cho dù thật sự lấy tiền ra, nàng cũng sẽ không thu. (ý là mấy người nhà kia ăn trứng có trả tiền ko, TH ko quan tâm)

Tám con gà mái, trong một tuần đều lần lượt đẻ trứng, Tôn Huệ mang theo Đại đệ ra ruộng bắt châu chấu, ốc sên, có khi còn đến bờ sông bắt ốc bùn, đập nát rồi cho gà ăn. Tỷ đệ Chu gia, bởi vì hàng ngày đều được uống sữa la la, chỉ đứng ngoài nhìn thì rất xấu hổ, cũng giúp đỡ bắt.

Có cái ăn, nhóm gà mái cũng tận tình đẻ trứng, mỗi ngày đều có thể nhặt được bốn năm quả trứng. Thu được nhiều trứng, cách ba bốn ngày Tôn Huệ lại lấy ra rán ăn. Tôn mẫu trùng nàng, nàng mượn có tỷ đệ Chu gia cũng giúp đỡ bắt côn trùng tơi đồ bà.

Cũng là gà mái chịu đẻ trứng, hai lần chợ phiên mang trứng đi bán được một trăm văn, bà suy nghĩ một chút thấy gà nhà mình đúng là đẻ nhiều hơn gà nhà khác, cũng không nói gì thêm.

Khí trời chuyển lạnh, cậu của Chu Đồng tới đón tỷ đệ nàng đi qua chơi, nói là đài sen trong nhà có thể hái được rồi, đứng dịp cùng với biểu tỷ muội, huynh đệ cùng nhau đi hái.

Đón tỷ đệ Chu gia, dĩ nhiên không có chuyện của mấy người Tôn Huệ, hơn nữa đó là nhà ông bà ngoại Chu Đồng, không liên quan gì đến các nàng. Chu Thụ thỉnh thoảng còn được dẫn theo, nhưng chẳng qua là vì nề mặt mũi nhà nội, lần này cũng lấy lý do Chu Thụ còn nhỏ, đi theo không an toàn, không dẫn đi.

Chuyến đi này, ước chừng đến non nửa tháng, tỷ đệ Chu gia mới trở về, trong bọc mang về chính là hạt sen nhà cậu cho, nho khô các thứ.

Chu Đồng mang những thứ này trở lại, dùng gói giấy dầu bọc một ít nho khô, cầm tới đưa cho Tôn Huệ, nói với nàng: "Cầm ăn thử một chút đi, cũng không tệ lắm." Nhà cậu nàng có bảy tám gốc nho, hàng năm chăm sóc cũng rất tốt, cây nho cũng rất sai quả, một nhà ăn không hết, hàng năm cũng phơi rất nhiều nho khô. Cây nho ăn ngon, nho khô cũng rất ngon, làm đồ ăn vặt cũng tốt, hoặc là nấu ăn, cũng rất mỹ vị.

Nhận bọc giấy được đưa tới, Tôn Huệ nói cảm ơn: "Thật cảm ơn tỷ, ta đang thèm ăn vặt đây, còn chuẩn bị đi lên trấn mua ít mứt về ăn chơi đây!" "Bệnh" thích ăn vặt do đói trước để lại, trước kia trong tay không có tiền thì thôi, hiện nay trong tay có tiền, nàng cũng mua mứt về ăn mấy lần rồi. Thật ra thì mứt cũng vậy, ăn nhiều rồi cũng ngán, nhưng vẫn đề là, đồ ăn vặt trong trấn ít đến thương cảm, không ăn mứt, còn có thể ăn cái gì? Lúc này cũng không có khoai tây chiên, bánh bích quy... các thứ.

"Xùy", Chu Đồng lấy tay che miệng, cười nói: "Muội muội thật là thẳng thắn." Có rất ít cô nương tự thừa nhận chính mình thích ăn vặt. Ngừng một lát, Chu Đồng lại nói: "Lần này ta còn mang hạt sen về, đã phơi khô rồi, nhưng vẫn còn hơi mềm, lát nữa lấy thêm cho muội một ít. Chè hạt sen táo đỏ không tệ, táo đỏ năm ngoái còn một ít, ngày mai chúng ta nấu chút ăn đi." Đình viện nhà nàng có ba cây táo ta, hàng năm kết quả rất nhiều, cho dù bán chút ít, cũng rất đủ ăn, đến bây giờ cũng vẫn còn.

Tôn Huệ nghe Chu Đồng nói, liền thêm rồi: "Nhất định a, ngày mai ta chờ được ăn a." Vỗ tay một cái, sắc mặt ủ rũ: "Ai, trong nhà hết đường rồi, sợ rằng ngày mai không có ăn!" Thật ra thì Tôn Huệ cũng không thêm ăn đến loại tình trạng này, chẳng qua đây là lần đầu tiên trong suốt mấy năm nay Chu Đồng mang đồ tới, biểu hiện vô cùng hữu hảo, Tôn Huệ liền nắm lấy cơ hội, cố ý làm tốt quan hệ với nàng.

"Hết đường rồi hả? Không sao, hôm nay chắc hẳn người bán hàng rong sẽ gánh hàng qua đi? Chúng ta đi ra ngoài nghe ngóng, thấy hẳn đi qua liền mua một ít." Chu Đồng vốn muốn tới lấy lòng, đương nhiên sẽ thuận thế tiếp lời.

"Mua đường chỗ người bán hàng rong? Hay là thôi đi, chờ thêm một ngày nữa, chúng ta đi vào trong trấn một chuyến, đến tiệm tạp hóa mua, giá tiền rẻ hơn ba bốn văn một cân đấy! Vừa lúc ta muốn mua một cái dây buộc tóc, tỷ muốn đi không, không bằng cùng nhau đi. Thích đồ gì thì cứ nói với ta, ta vừa mới bán một đợt trứng gà, trong tay có chút tiền."

Khoát tay, Chu Đồng kéo nàng không tán thành nói: "Nếu là đi cùng tỷ tỷ đi, sao có thể để muội tốn tiền, ngày mai nhìn trứng dây buộc tóc gì, cứ nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ mua cho người." Trong tay Chu Đồng có tiền, mỗi ngày nàng đều thuê thừa, giữa tháng bán cho cửa hàng có được.

Tôn Huệ cười, gật đầu. Trong lòng cũng đang nói thầm, rốt cuộc là có ý gì, chuyển biến này cũng quá lớn đi? Rốt cuộc bán thuốc gì đây, trong lòng có chút hồi hộp.

Quên đi, bất kể nàng có ý định gì, chỉ cần không giương cung bạt kiếm giống như năm đó khi mẹ mới vừa gả tới là được, không đối địch trực tiếp, hận không thể liều mạng như lúc ấy là được.

Chu Đồng lại nói mấy câu quan tâm em út, không nghe thấy tin xấu, ngồi một lát rồi mới rời đi.

1. nguyên văn : 耐(nại khản), chỉ người nào đó mọi mặt đều tốt, làm cho người ta nhìn mãi không chán, như mặt mũi vóc người khí chất vân vân. Bọn họ ở mọi phương diện đều biểu hiện vừa đủ, mà người như vậy dùng các từ xinh đẹp, xinh xắn, xuất sắc, ưa nhìn ko đủ để hình dung, chỉ có từ 'nại khản' này mà thôi. (nại - nhìn, chịu đựng)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Dù sao bất kể là có chủ ý gì, Tôn Huệ cũng tiếp nhận, chỉ cần có thể an ổn trôi qua mấy năm, nàng tính toán rồi, đến lúc đó trong tay có chút tiền, đi qua nhà tranh mẹ dựng lên trước đây, tiêu tốn chút ít tiền sửa sang lại một phen, dần theo Đại đệ rời đi. Khi đó bọn họ cũng lớn, không cần thiết phải ở lại Chu gia nữa, rốt cuộc vẫn phải có một ngôi nhà của riêng mình, như vậy sống mới thoải mái.

Thu hoạch thóc lúa xong lại là một phen bận rộn, có điều so với niềm vui được mùa, bận rộn thì tính là gì? Nhìn từng bó lúa chất chồng lên nhau tựa như ngọn núi nhỏ, ở sân đập lúa luôn chân luôn tay suốt một ngày đêm, nhưng mọi người cũng rất vui vẻ. Ước chừng mấy ngày nay thời tiết tốt, tranh thủ phơi thóc cho thật khô, quét dọn sạch sẽ phòng trừ lương, dùng cỏ lau bên thật chắc chắn thành nơi đựng thóc, mang lương thực vào trong đó cất trữ. Nộp thuế xong, lại bán đi một ít lương thực, không mấy ngày nữa chính là Trung thu rồi.

Một ngày trước Trung thu, Tôn Huệ lại lấy một rổ trứng gà mang đi bán, hai ngày nay nàng đang suy nghĩ việc nuôi giun, địa phương đã chọn xong rồi, cũng bảo Đại đệ bắt sâu, nếu như có thể, gà mái không nhất định phải bán đi, giữ lại đẻ trứng. Nhưng mà nếu như không thành công, vậy thì không có biện pháp, chỉ có thể miễn cưỡng lưu lại ba con gà, dùng ngũ cốc cùng với lá rau cho ăn.

Đến chợ phiên, vừa mới đặt rổ xuống, Tôn Huệ đã nghe thấy có người gọi, quay đầu nhìn sang, cười, là Ngô Thái Diệp cùng thôn với các nàng, vẫy tay: "Người đến đây lúc nào thế, cũng không nói một tiếng, chúng ta cũng có thể kết bạn cùng đi." Ngô Thái Diệp và Tôn Huệ cùng tuổi, tính cách khá tùy tiện, hai người rất hợp nhau. Hơn nữa Ngô Thái Diệp là người đầu tiên chơi đùa với Tôn Huệ, quan hệ vô cùng không tệ, hơn ba năm, hai người coi như không có gì giấu nhau.

"Mấy ngày trước ta sang nhà ngoại chơi, hôm nay là từ nơi đó tới đây đi chợ phiên, nếu không nhất định sẽ đi tìm người." Ngô Thái Diệp bước nhanh tới, lúc dừng lại lại nhìn không được thờ dốc một hơi, giải thích. Nghe nói nhà ngoại nàng đón nàng qua chơi, Tôn Huệ không nhịn được nói: "Lại đi? Không phải là mới đi không bao lâu sao? Nhà ngoại người thật là thương người." Vài ba bữa lại đón tới chơi, nếu không phải thật sự thương yêu thì sẽ không nỡ tốn tiền lương thực đâu.

Không nỡ tốn tiền lương thực, lời này không hề phóng đại, ở các nhà trong thôn, ai nấy đều vô cùng coi trọng khẩu phần lương thực của mỗi người, cho dù vùng ven nhánh sông Thanh Hà này, thủy thổ tương đối phì nhiêu, lương thực tương đối đầy đủ, nhưng cũng không đến trình độ ăn uống không lo. Thường xuyên đón thân thích tới chơi, cho dù không nhất định mỗi ngày đều phải ăn thịt cá, nhưng cũng là một khoản chi. Mà đối với nông hộ mà nói, mỗi một đồng cũng là đáng giá trân quý, sao có thể phung phí.

Ngô Thái Diệp nhún vai tỏ vẻ người hiểu mà, trên mặt bất đắc dĩ, nhưng có thể thấy được nàng rất thích: "Hết cách rồi, nhà ngoại ta ba cậu cũng đều sinh nam hài, không có một nữ hài nào, hiếm lạ ta. Mỗi lần đều dẫn theo ta qua chơi, nhà ngoại ta có lòng, ta lại không thể cự tuyệt, cho nên ba, năm ngày thỉnh thoảng lại đi qua chơi. Tính thử một chút, ta e rằng hàng năm đến một nửa thời gian là ở nhà ngoại rồi, cũng khó trách trong thôn trừ người ra, rất ít khi chơi đùa với ai." Một nhà bên ngoại đối với nàng hết sức tốt, có thứ tốt đều nghĩ đến nàng, ở nhà gia gia nải nải quan tâm nhất vẫn là các ca ca đệ đệ, cho nên nàng rất yêu thích nhà ngoại.

Có chuyện nhớ ra muốn hỏi Ngô Thái Diệp, Tôn Huệ kéo nàng qua một bên, ghé tai nhỏ giọng hỏi: "Hỏi người một chuyện nha, cha người ở trên thị trường thấy con lừa tốt hơn hay con la tốt hơn." Nàng đang tính mua gia súc, chăm sóc một phen, lớn lên cũng có thể cho người khác mượn để cày ruộng. Chu gia thì có con bò, hàng năm cũng có thể kiếm mấy trăm văn tiền, không sợ nó một nhọc thì còn có thể kiếm nhiều tiền hơn một chút. Tôn Huệ không muốn tiền trong tay là tiền chết, tuy nói ở cổ đại chỉ cần không gặp phải năm tai họa, rất ít gặp phải lạm phát, nhưng có phương pháp có thể kiếm ra tiền, một chút nàng cũng không định bỏ qua.

Cha Ngô Thái Diệp là một lái buôn chuyên môn giúp đỡ mặc cả, bởi vì có ánh mắt rất tốt, buôn bán cũng thành thực, không hãm hại người, thành thực là tốt rồi, nếu không sẽ không ổn, nói thẳng là, ở trên thị trường có chút danh tiếng. Nếu Tôn Huệ muốn mua gia súc, tìm hẳn tương đối yên tâm. Nhưng lúc này tiền trong tay nàng còn chưa đủ, vốn là muốn mua con la vừa có thể kéo xe vừa có thể cày ruộng, nhưng cho dù mua con la con cũng phải mất tâm năm sáu, trâu thì rẻ hơn, trâu trưởng thành cũng chỉ khoảng ba sáu, nghe con nhiều lắm cũng chỉ một sáu là cùng.

Nếu như mẹ không đồng ý mua con nghe, vậy thì mua con lừa đi, giá tiền một con lừa hẳn là có thể chấp nhận, tiền trong tay nàng lúc này cũng có thể cầm ra ngoài.

"Người muốn mua trâu? Hiện tại cũng không có nghe con, phần lớn là trâu trưởng thành, cũng có choai choai, giá tiền từ 2 sáu đến 3 sáu năm trăm văn, không rẻ lắm đâu!" Ngô Thái Diệp trừng mắt, thật lòng mà nói nàng không muốn Tôn Huệ mua vào lúc này, nếu như đến mùa xuân, nghe con nhiều, giá tiền cũng dễ nói, nàng nghĩ cho Tôn Huệ mà khuyên như: "Ta nghĩ vẫn nên chờ một thời gian, chờ đến mùa xuân sang năm, ta nhờ cha ta để ý cho người, có nghe con tốt nhất định báo cho người trước tiên." Nàng đi nói một tiếng với cha, cha nhất định sẽ để tâm, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, so với Tôn Huệ tự mình để ý thì tốt hơn rất nhiều.

Tôn Huệ cũng không vội dùng, Ngô Thái Diệp khuyên như vậy, nàng cũng không kiên trì nữa, chỉ nói: "Người nhờ cha người chú ý một chút là được, chủ yếu là không tệ, giá tiền nếu như có thể rẻ chút ít thì càng tốt." Dù sao lúc này tiền trong tay nàng còn thiếu một ít, sang năm thì sang năm đi, đến lúc đó bán mấy con gà, la là trưởng thành rồi cũng bán đi một hai con, mua trâu còn dư tiền, có lẽ còn có thể mua một con la.

Ngô Thái Diệp cười nói nhất định, chẳng qua nàng có nghi vấn, bởi vì quan hệ giữa hai người vô cùng tốt, cũng không có kỵ, hỏi thẳng: "Chu gia không phải cũng có trâu sao, người mua trâu nữa làm gì?" Trong hiểu biết của nàng, mặc dù trâu của Chu gia cho người khác mượn để cày ruộng, nhưng mấy mẫu ruộng của Tôn gia cũng ưu tiên cho dùng trước, hơn nữa còn không lấy tiền, nàng không biết tại sao Tôn Huệ lại phải mua trâu nữa, phải biết rằng giá trâu cũng không rẻ.

Cũng không giấu diếm, Tôn Huệ nói: "Người cũng biết ta và Đại đệ đều họ Tôn, rốt cuộc không thể ở Chu gia lâu dài, mấy mẫu kìa danh nghĩa cũng là của Đại đệ ta, phòng ốc cũng phải sửa sang lại tốt hơn chút, nếu vẫn là nhà tranh, tương lai có cô nương nào muốn gả cho hẳn? Ta đây làm tỷ tỷ dù sao

cũng phải suy nghĩ cho hẳn một phen, mua một đầu trâu, hàng năm cho người ta mướn cày ruộng, rốt cuộc cũng có thể kiếm thêm tiền, lại gom góp chung quanh một chút, xây một gian nhà tử tế mới được."

Ngô Thái Diệp thoáng cái liền rom róm nước mắt, rất là đau lòng nói: "Ai, cuộc sống của người thật là khổ, nếu như cha người không có chết, tuyệt đối sẽ không như vậy." Thử nghĩ đến chính mình, lại nhìn Tôn Huệ, Ngô Thái Diệp hết sức buồn cho nàng, nếu như cha Tôn Huệ không chết, sẽ không phải khổ cực như vậy. Mẹ nàng nói, bắt kẻ là Chu Đồng hay là Tôn Huệ, cũng là hài tử đáng thương, nhưng vậy thì có gì hữu dụng đâu, trời cao đã định trước rồi.

Tôn Huệ lác đầu, nàng mặc dù khổ, nhưng cuối cùng vẫn còn sống, so với những kẻ không có thức ăn phải bán thân thì tốt hơn rất nhiều. Người không thể không biết đủ, nàng tin tưởng, chỉ cần cố gắng mấy năm nữa, trong nhà sẽ khác, người không thể sống nghẹn khuất mãi được đúng không? "Không có gì là khổ cả, ta cảm thấy như bây giờ đã là rất tốt rồi, còn ghét bỏ nữa sợ rằng trời cao cũng không nhìn được." Đòi trước chết đi vốn đã là kết thúc, hiện nay được sống nhiều hơn một đời thì đã phải cười trộm rồi, còn ghét bỏ nữa, chẳng phải trời cao cũng không dung tha?

"À đúng rồi, hàn huyền lâu như vậy cũng không hỏi người, người đi theo ai tới đây vậy, mau mau tìm xem, nếu không đột nhiên không thấy người, người thân của người sẽ lo lắng." Vô trán một cái, Tôn Huệ nghĩ tới điều này, Ngô Thái Diệp cũng không tới một mình, nàng bỏ thân thích sang một bên tới đây nói chuyện phiếm với mình, đến lúc về thân thích tìm nàng mãi không được, lo lắng không dứt!

Ngô Thái Diệp phát tay, tỏ vẻ dùng lo lắng, nàng nói: "Ta nói với mẹ cả rồi, tự mình đi dạo một chút, khỏi phải tìm ta."

Mặc dù Ngô Thái Diệp nói đã xin phép, nhưng Tôn Huệ vẫn bảo nàng đi tìm mẹ của nàng: "Thái Diệp, chúng ta có lời gì lần sau lại tán gẫu, người mau đi tìm mẹ cả của người đi, người không ở trong tâm mắt của mẹ ấy, rốt cuộc mẹ ấy sẽ không yên tâm. Lúc đi mua đồ có khi cũng rất thấp thòm."

Ngô Thái Diệp năm nay mười một, cùng tuổi với Tôn Huệ, nha đầu lớn như vậy, tuy nói không đến nỗi bị người xấu bắt cóc, nhưng cũng khó có thể để cho người ta yên tâm. Nhất là mẹ của Ngô Thái Diệp dẫn nàng đi ra ngoài chơi, càng phải cẩn thận, chút lỗi nhỏ cũng không thể mắc phải, nếu không nước bọt nằng chửi có thể dìm chết người.

Bị Tôn Huệ nói như thế, Ngô Thái Diệp cũng có chút không yên lòng, cũng không đợi được nữa: "Vậy cũng tốt, ta đây phải đi tìm mẹ cả của ta, lần sau đến nhà ta chúng ta lại tán gẫu đi." Suy nghĩ một chút, nói cho Tôn Huệ bao lâu nữa nàng sẽ trở về: "A, ta ở nhà ngoại cũng hai ngày rồi, ta cũng sắp phải trở về, đến lúc đó sẽ đi tìm người."

"Được, người từ từ tìm đi, mấy ngày nữa ta cũng ở nhà, người đi tìm ta nhất định sẽ đến!" Tôn Huệ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau là Trung thu, bởi vì buổi tối phải tế bái Nguyệt thần, buổi trưa Ngô Thái Diệp từ nhà ngoại trở về, sau đó còn đặc biệt tới Chu gia, báo tin cho Tôn Huệ, hẹn ngày mai đến tìm nàng chơi.

Trung thu, Chu Hải đặc biệt đến cửa hàng Lưu gia trên trấn mua bánh Nguyệt thần. Bánh Nguyệt thần nhà bọn họ ăn ngon, trong bánh có năm loại nhân, ăn ngon vô cùng, không chỉ đám trẻ nhỏ thích ăn, mà người lớn cũng rất ưa chuộng.

Năm nay không bị mất hứng giống như năm ngoái, năm ngoái, Trung thu mọi người vui mừng mà trời lại đầy mây, năm nay thì khác, năm nay ánh trăng cực kỳ mỹ lệ, bầu trời một chút mây cũng không thấy, gió thu thoang thoang, mọi người đều rất vui vẻ.

Trăng treo ngọn cây, chiếu sáng khắp cả đình viện, đám nhóc ngồi không yên, không chỉ có Chu Sơn, Chu Thụ và Tôn Dẫn cũng thỉnh thoảng lảng lảng chuồn đi, ồn ào quay lại: "Mau, mặt trăng lên rồi, chúng ta mau mau tế bái Nguyệt thần đi."

Trẻ nhỏ nào đâu biết uy nghiêm của Nguyệt thần, vội vã như vậy chính là vì sau khi tế bái Nguyệt thần, sẽ được ăn bánh Nguyệt thần. So với điều đó, những chuyện thần thoại cổ xưa năm nào cũng kể, đã không còn hấp dẫn bọn chúng như trước nữa.

Giờ tế bái ở nông thôn không cần phải cẩn thận quá mức, mỗi nhà đều làm không giống nhau! Và lại, cho dù muốn quy định thời gian, thì ở nông thôn cũng không có đồng hồ, những kẻ gỗ mớ cảm canh cũng không đến nông thôn, bình thường chỉ tính toán một cách rất ước lệ. Cho nên, Chu Thụ liên tục lạch bạch chân nhỏ, đi tìm Chu Hải, hỏi khi nào thì tế bái Nguyệt thần.

Chu Hải ngửa đầu ngắm vàng trăng trên cao, vuốt chòm râu gật đầu nói: "Ồ... , canh giờ đến, đi, tế bái Nguyệt thần thôi." Bạch, Chu Thụ lập tức giương lên khuôn mặt tươi cười, hưng phấn nhảy về phía trước: "Oa ha ha, tế bái Nguyệt thần rồi, tế bái Nguyệt thần rồi!" Một đường nhảy vào trong viện.

Chu Sơn vốn đang nói chuyện với tỷ tỷ, nghe đệ đệ nói tế bái Nguyệt thần rồi, vội vàng ra khỏi phòng, chạy về phía nãi nãi đang chuyện bàn nói: "Đến lúc rồi? Nãi nãi cháu tới giúp bà!" vén tay áo lên, giúp bà dùng miếng gỗ lót kê dưới chân bàn, cố gắng không để chiếc bàn bị cập kênh.

Chu nãi nãi vỗ lưng tôn tử, cười nắc nẻ: "Con khỉ nhỏ này thông minh ghê ha, còn tưởng nãi nãi nhìn không ra tính toán của cháu sao? Trước nói cho cháu

biết, bánh Nguyệt thần chỉ có thể ăn một chiếc, còn dư lại phải cất đi để dành." Bánh Nguyệt thần đồ tình quý, sao có thể để cho bọn nhỏ ăn một lần hết luôn? Còn phải giữ lại, để còn ăn trong nhiều ngày nữa chứ.

Tính toán nhỏ nhặt bị nhìn ra, Chu Sơn đầu tiên là ù rũ xuống, nhưng thử nghĩ có thể được ăn bánh Nguyệt thần trong một tháng cũng không tệ rồi, năm ngoái cha hẳn không đi ra ngoài làm nghề mộc, hẳn và tỷ tỷ hai người mà chỉ được ăn một cái. Năm nay cha thường xuyên nhận việc, trong tay rộng rãi, mua bánh Nguyệt thần cũng nhiều hơn năm trước, có thể ăn nhiều lần rồi! Nghĩ tới đây, Chu Sơn cũng khôi phục nụ cười, tiếp tục giúp mang tễ phẩm.

Ba cây nhang cháy hơn phân nửa, mọi người trong nhà đều dập đầu, đợi nhang cháy hết, cất lư hương đi, tễ phẩm trừ cầm chút ít củ ấu, những thứ khác cũng cất hết. Cái bàn cũng đem vào phòng.

Bánh Nguyệt thần, tất cả mọi người đều thêm ăn, vừa dọn dẹp xong xuôi, Chu Thụ nhỏ nhất đã thò tay cầm lấy chiếc bánh thoát nhìn lớn nhất, vội vàng cắn một miếng, miếng đầy mùi thơm, ăn ngon hết sức, ăn đến híp cả mắt lại, vẫn không quên ôn ào nói với các ca ca tỷ tỷ: "Ăn thật ngon, ca ca, tỷ tỷ, mọi người cũng mau cầm lấy ăn đi." Điểm này thật sự rất đáng khen, Chu Thụ có thứ tốt, sẽ không độc chiếm một mình, cũng sẽ cùng chia sẻ với các huynh đệ tỷ muội.

Chu Sơn gật đầu đầu tiên, hẳn cũng thêm ăn, có điều hẳn lớn tuổi hơn chút ít, sẽ không đi chọn, tùy ý cầm một chiếc, thuận tay lấy một chiếc khác đưa cho tỷ tỷ Chu Đồng. Chu Hải thấy Tôn Huệ không động tới, lên tiếng nói: "Huệ tử cũng cầm ăn đi, lần này mua nhiều, con và đệ đệ con cũng cầm lấy ăn đi." Trong quá khứ, ngày Tết trung thu đầu tiên, hai người Tôn Huệ đều không được ăn, cũng phải chờ qua Trung thu, mới được Tôn mẫu mang cho ăn, nếu không bánh Nguyệt thần kia cũng không tới phiên bọn họ.

Chu nữ nãi miệng hơi há ra, đang định ngăn cản, nhưng chợt nhớ tới tôn tử mình ngày thường đều ăn trứng gà của nhà đầu Tôn Huệ kia, trứng gà nhiều ngày dồn lại, cũng đáng chút ít tiền, ăn nhiều trứng gà như vậy lúc này bà cũng không còn lập trường ngăn cản mấy người Tôn Huệ nữa, miệng cũng khép lại.

Về phần lúc trước tại sao không để cho hai tỷ đệ Tôn Huệ ăn bánh Nguyệt thần trong Tết trung thu, là vì có một phong tục, đồ ăn đã tế bái Nguyệt thần, trừ phi là cả nhà dùng ăn, nếu như bị một nhà khác ăn qua, cho dù là huynh đệ ruột, phúc vận cũng sẽ bị chia đi. Mà thức ăn, chỉ có qua ngày Trung thu, mới có thể phân chia. Hai tỷ đệ Tôn Huệ, mặc dù hộ tịch là ở Chu gia, đó là bởi vì tuổi bọn chúng còn quá nhỏ, không thể trở thành chủ nhà, nếu không, Chu gia cũng sẽ không đón bọn chúng tới ở. Nhưng dù cùng ở một chỗ, cái gì cũng phải nói rõ ràng, phân biệt rõ giữa Chu gia và tỷ đệ Tôn Huệ, những tập tục như thế này đều hết lòng tuân thủ.

Cho nên đối với lời kẻ phụ..., hai người Tôn Huệ và đệ đệ nhất thời không có phản ứng, ngậm ngẫn cả người. Chu Hải trực tiếp động thủ, cầm hai chiếc bánh Nguyệt thần đã tế bái qua đưa cho hai người: "Cầm lấy ăn đi, nhìn tỷ đệ đệ hai người cũng chưa ăn đâu." Nhìn bánh Nguyệt thần trước mặt, Tôn Huệ trong lòng khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn nhận lấy một cách rất tự nhiên, còn nói cảm ơn: "Cảm ơn thúc phụ, ngài cũng ăn đi." Nàng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên lại đối đãi với tỷ đệ mình như vậy?

Bọn họ cũng không có gì đáng giá để mà tính kẻ đứng không? Nàng chỉ có mấy con gà và la lả kia, nhưng chỉ nhờ vào công việc thợ mộc của Chu thúc phụ, vùng này gia cụ phần lớn là do hắn làm, đồ đệ cũng dần theo ba người, hàng năm cho dù ít việc nhất, cũng có thể kiếm bảy tám xâu hơn. Nếu năm nào mà bận rộn như năm nay, tới cuối năm, ít nhất cũng phải kiếm được hơn mười xâu. Trừ nghề mộc của Chu thúc phụ, đất đai Chu gia cũng không ít, chỉ thu địa tô cũng đủ chi phí sinh hoạt còn có dư, vì thế, ở trong thôn cũng được coi là nhà giàu có, nếu không cũng sẽ không xây được nhà ngói. Nói như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Điều Tôn Huệ nghi ngờ này, cuối cùng Tôn mẫu giải thích, lúc ấy sắc mặt bà cũng không dễ coi, lạnh lùng nói: "Năm đó tìm hắn thật là mất bị mù, tính toán lợi hại hơn so với bất kỳ ai, người ngoài nhìn còn nói đang hoàng, đem danh tiếng của ta ra mà nể thật khó ngủ!" Nói ta chỉ toàn giữ tiền khư khư, để dành cho hài tử của chính mình." nhưng sự thật thì sao? Ta thu vào trong tay được bao nhiêu tiền, nhiều năm thế rồi cũng chỉ mới giúp đệ đệ con mua thêm năm mẫu ruộng nước, quanh năm suốt tháng làm việc cho nhà bọn hắn, mấy năm đầu lúc chưa sinh tiểu đệ con, đã ăn bao nhiêu khổ? Người khác biết cái gì, chỉ biết há mồm bản thủ, hừ!"

Tôn Huệ cúi đầu thật thấp, cũng không nói chen vào, nếu như đứng ở lập trường của một bên, rất dễ dàng thiên vị, đây vốn là chuyện rất khó nói, hơi chút lướt qua ranh giới kia, sẽ chọc người oán. Cho dù lúc nào đó Tôn Huệ cảm giác mẹ mình quả thật có chút quá đáng, nàng cũng sẽ không đi nói mẹ mình không tốt, bởi vì mẹ nàng làm như vậy cũng là vì nàng và đệ đệ, hơn nữa mẹ quả thật bỏ ra rất nhiều. Nhưng Tôn Huệ cũng không có lập trường đi nói Chu gia không tốt, bọn họ có lý lẽ riêng của chính mình, hơn nữa có thể thu nhận hai tỷ đệ nàng, đã coi như là hiền hậu.

Nhìn nữ nhi như vậy, Tôn mẫu âm thầm thở dài, bà có chút bận tâm nữ nhi thiện lương như vậy, ôn hoà tốt bụng, tương lai đến nhà chồng có bị khi phụ si nhục. Cho nên vừa là chỉ điểm, vừa là giải thích nói: "Con cho rằng Chu thúc phụ muốn đón nhận con và đệ đệ con?" Thấy Tôn Huệ chần chờ lắc đầu, trong lòng bà hơi chút thờ phào nhẹ nhõm, còn không đến mức hoàn toàn không thể cứu: "Chẳng qua là thấy con năm nay hết mùa gà lại mua la lả, sang năm sẽ kiếm được không ít tiền, như vậy cũng sẽ giảm đi rất nhiều chi phí, hẳn mới có vẻ đón nhận các con, nếu không chắc chắn giống y như năm trước." Trọng phụ bà hiện tại nhất định đoán chắc nữ nhi lần này có thể kiếm được ít nhất năm xâu tiền, nói không chừng còn nhiều hơn, mới có thể ám chỉ đón nhận mấy đứa.

Đã biết là vì nguyên nhân này, Tôn Huệ gật đầu, được một lời gợi ý như vậy, nàng cũng nhìn ra. Thật ra thì chậm chạp như vậy cũng không thể nói nàng không đủ thông minh, chẳng qua là ở đời trước, nàng còn chưa trải qua chuyện này, thậm chí tình huống tương tự cũng không, nhất thời không có nghĩ ra, giờ mẹ vừa nói như thế, nàng cũng đã hoàn toàn hiểu được. Nhưng nàng cũng không mất hứng, cảm thấy Chu thúc phụ không tốt, chẳng qua là từ phụ của người khác không quan tâm nàng mà thôi, không hại đến nàng, lại càng không chiếm mất đồ đạc của nàng, đã rất tốt.

"Hiện tại biết rồi sao, sau này thông minh chút, con có một nửa lạnh lẽo của đệ đệ con là tốt lắm rồi." Nói đến đây, Tôn mẫu lại một lần chút dí trán nữ nhi giáo dục.

Tôn Huệ trốn qua một bên, tránh khỏi tay của mẫu thân, cười nói: "Vâng ạ, mẹ. Con đi đây." Biết nguyên nhân rồi, nàng cũng không muốn ngồi ở đây bị

cần nhẫn, vội vàng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Thái Diệp đứng hẹn tới Chu gia. Nhìn Tôn Huệ đang cho gà ăn, chỉ vào một con gà trống có cái đầu khá lớn, nàng hỏi: "Huệ tử, gà này người nuôi thế nào vậy, vóc dáng lớn như thế? Mấy con gà nhà ta còn nuôi trước cả người, vậy mà không có mấy con lớn lên tốt như gà nhà người." Đây cũng không phải mấy lời tán dương khách khí, Tôn Huệ thấy mấy lời này còn nặng hơn chút ít.

Bị nói cho cao hứng, đối mặt với bạn tốt, Tôn Huệ tất nhiên không có đạo lý dối gạt: "Là cường tráng hơn chút ít sao? Ta nói người nghe, những con gà này nhà, ta chăm sóc rất tỉ mỉ đó! Mỗi ngày cho ăn, cũng phải cho ăn đến no, trong nhà còn đặc biệt bắt sâu cho chúng nó, như vậy mà còn không lớn lên tốt, mới có vấn đề đó."

Ngô Thái Diệp đặc biệt nhìn xuống thức ăn cho gà, bên trong phần lớn là hạt cỏ, cùng với con giun châu chấu, gà ăn vô cùng hăng hái. Thử nghĩ tới nhà mình, lâu lâu gà mới được ăn hoa màu một lần, phần lớn là cỏ khô băm nhỏ, so sánh, hẳn là Tôn Huệ nói không sai.

Nhìn con giun bị gà tranh đoạt, Ngô Thái Diệp khó hiểu nói: "Không nghĩ tới gà lại thích địa long* như vậy, nhưng địa long này phải đi đào lên sao? Cũng quá mức khó khăn đi." Nhìn địa long trên mặt đất nhiều như vậy, cũng có chút tê dại, vậy phải đào bao nhiêu chỗ đây!

*địa long : (người nơi này gọi con giun là địa long - con rồng đất)

"Không phải là đào, ta chọn một chỗ chuyên môn nuôi chúng, đây có thể coi như là nhóm đầu tiên, nửa là đào, nửa là nuôi. Qua mấy tuần, chờ nuôi dưỡng thành thực, cũng không cần phải tự đi đào." Tôn Huệ cũng không định giấu diếm việc nuôi giun này, có thể nói cho người thân cận hoặc người nhà biết.

Nghe Tôn Huệ nói nuôi dưỡng địa long, Ngô Thái Diệp vô cùng ngạc nhiên, nàng chưa từng nghe nói có người đi nuôi địa long đâu, hơn nữa lại còn thành công. Trong lòng giống như có một móng vuốt mềm mại gãi gãi, tuyệt không chú ý tới sự chán ghét đối với địa long, cần nói: "Người thật sự nuôi địa long? Nhanh dẫn ta đi nhìn một cái, xem nuôi làm sao."

Một tiểu hài tử như nàng, một chút cũng không hề kiêng kỵ, căn bản là không suy nghĩ việc này có gì không được. Có lẽ ở trong đầu nàng, địa long không đáng giá gì, khắp nơi đều có, cũng không biết liên tưởng tầm quan trọng của thức ăn gia súc, chẳng qua là cảm thấy thú vị.

Tôn Huệ dọn dẹp chậu, nhìn tay vô cùng bẩn, tùy tiện phui mấy cái, liền dẫn Ngô Thái Diệp đi ra sau phòng. Một chỗ hơi trũng, chẳng qua chỉ có ba thước vuông, phía trên lớp bùn đất ẩm ướt được phủ rom rạ, chính là nơi nuôi dưỡng con giun.

Mới bắt đầu được không bao lâu, tốc độ sinh sôi nảy nở của giun đất không chậm, sau khi kiến tạo hoàn cảnh thích hợp xong, sẽ sinh ra rất nhiều giun nhỏ, tin tưởng không lâu nữa, diện tích mở rộng hơn chút, phía trên phủ nhiều rom rạ hơn chút, đến khi vào đông cũng không phải lo cái ăn cho gà nữa rồi.

Nhìn đám địa long đỏ ngòm bên dưới cái xèng vẫn còn đang ngo ngoe, một đồng như vậy, Ngô Thái Diệp nhìn rất buồn nôn, ghét bỏ chào Tôn Huệ rồi vội vàng rời đi. Còn ở chỗ này nữa, Ngô Thái Diệp cảm thấy có khi nàng sẽ ói mất.

Rửa tay xong, Tôn Huệ dẫn theo Ngô Thái Diệp sắc mặt không tốt đi vào trong nhà mình, ngại người nói xin lỗi: "Thật là xin lỗi, hại người nhìn rồi không thoải mái, sớm biết mới vừa nãy đã ngăn cản rồi." Nàng đã quên mất, không phải ai cũng giống như nàng, nhất là cô bé, thấy một đồng giun đất ngo ngoe như vậy sao có thể không sợ. Lại khuyên cũng không khuyên, trực tiếp dắt đi xem, thật là quá sơ sót.

Cũng may Ngô Thái Diệp không bị dọa đến mức phát khóc giống như những đứa trẻ khác, cũng không chỉ trích, Ngô Thái Diệp cười lắc đầu, sắc mặt vẫn còn hơi tái, lại nói: "Tính tình của ta tự ta biết, cho dù người ngăn, ta cũng nhất định phải nhìn, nếu không phải do ta tự mình hù dọa mình, có khi còn đi trách tội người."

Tôn Huệ cười chỉ ngón tay về phía nàng: "Người cũng biết người có tính tình đó? Còn không nhanh sửa đổi, nếu không sau này có khi người sẽ hối hận." Hiếu kỳ quá mức, luôn luôn không tốt, câu nói 'Lòng hiếu kỳ hại chết mèo' là có đạo lý riêng của nó.

Ngô Thái Diệp lắc đầu, thờ dài nói: "Ta nghĩ ta sẽ không sửa đổi được, vừa nghe thấy đồ mới lạ ta liền dừng cảm, làm sao cũng không ngăn cản được sự hưng phấn, dù sao cũng phải tự mình đụng chạm tham gia náo nhiệt mới được."

Tính tình của nàng chính là thẳng thắn sáng khoái, than thở một tiếng liền vứt ra sau ót rồi, nàng tiếp tục cảm thấy vấn đề này rất hứng thú: "Huệ tử, nói cho ta biết, địa long kia thật sự có thể nuôi gà sao? Nếu như có thể, thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều ngũ cốc rồi, lúc vào đông cũng không cần phải bán nhiều gà vì không có thức ăn nữa." Nhà nàng cũng nuôi gà bằng ngũ cốc, đến mùa đông rất nhiều cỏ khô khô héo, chỉ cho gà ăn ngũ cốc thì quá tốn kém, cho nên mới phải mang gà trống cùng phần lớn gà mái ra chợ bán, gà mái còn lại không nhiều lắm tiếp tục nuôi để đẻ trứng.

Tôn Huệ gật đầu với Ngô Thái Diệp: "Có thể nuôi gà, hơn nữa gà đặc biệt thích ăn, địa long có lợi đối với quá trình sinh trưởng của gà hơn ngũ cốc, gà đẻ trứng ăn cũng rất tốt. Lúc trở về nhất định phải thử một chút, qua một thời gian ngắn người sẽ biết."

Nàng vui lòng giảng giải, một chút cũng không giấu diếm là có hai nguyên nhân. Một là Ngô Thái Diệp quả thật là bạn thân của nàng, cũng thường xuyên tặng đồ cho nàng; nguyên nhân thứ hai chính là, bất kể thế nào Tôn gia ở thôn Thanh Hà này cũng là độc hộ, ở cổ đại không có gia tộc lớn để dựa vào, nếu như có vật gì tốt mà còn che giấu, rất dễ gặp chuyện không may. Giống như lúc trước Tôn mẫu một mình mang theo hài tử ở lại thôn Thanh Hà, cũng phải chào hỏi tạo dựng mối quan hệ với nhà lý trưởng, vậy mà vẫn có không ít kẻ có ý đồ xấu. Cho nên, việc nuôi giun cho gà ăn này, cả quá trình cũng không có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật, hơn nữa nuôi giun cho gà ăn chẳng qua là tiết kiệm ngũ cốc, lại không thể đề cao sản lượng trứng. Nói cho người ta, sẽ không làm chần chộn thị trường, khiến cho giá trứng gà xuống thấp quá nhiều.

Ngô Thái Diệp nghe, trong lòng cũng muốn, thử một chút cũng chỉ phí chút ít thời gian đào con giun, đối với gà cũng không có gì tổn hại, nếu như gà nhà mình không thích ăn, lại khôi phục việc cho ăn bằng ngũ cốc. "Cảm ơn người nói cho ta biết ý kiến hay này, sáng mai ta sẽ thử một chút, nếu như có thể, người dạy ta làm sao nuôi địa long, sau này có thể có địa long cho gà ăn rồi." Vừa nghĩ biện pháp này là do Tôn Huệ nghĩ ra được, tự mình chiếm không thật sự khó nói, nàng ngượng ngùng nói: "Thiệt là, ta lại cũng không thêm hỏi ý tứ của người, tự tiện làm chủ muốn dùng. Như vậy đi, ta trở về nói với cha mẹ ta, để cho bọn họ thương nghị làm sao để tạ ơn người." Nếu quả thật có thể được, cho dù đưa tiền không thu, cũng phải đưa đồ vật gì đó cho Tôn Huệ.

"Người muốn dùng thì cứ dùng thôi, biện pháp này cũng không có gì kỳ lạ, ta cũng chỉ nghĩ có thể tiết kiệm chút ít ngũ cốc thôi, không đáng giá gì. Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cảm ơn ta, nếu không ta sẽ ngại lắm." Liên tục khoát tay, Tôn Huệ tuyệt đối không muốn được tạ ơn. Mặc dù theo tính tình của cha mẹ Ngô Thái Diệp, đồ vật lấy ra sẽ không tệ, nhưng nàng không cần thiết cái tạ lễ kia, sau này còn cần nhiều người nói chuyện giúp.

Ngô Thái Diệp không tranh cãi với Tôn Huệ, dù sao lúc này nói gì Tôn Huệ cũng sẽ cự tuyệt, đến lúc đó trực tiếp mang tạ lễ sang tặng, sẽ không thể cự tuyệt được nữa. Lại chuyện trò thêm một hồi lâu thì đã tới trưa, Ngô Thái Diệp xem thời gian, vội vàng cáo từ: "Ta phải đi rồi, còn không về nài nài sẽ mất." Tôn Huệ giữ nàng: "Lúc này rồi, không bằng ở nhà ta ăn cơm đi, ta đây phải đi nấu cơm rồi."

"Không được, nài ta mà biết sẽ không vui, ta cũng phải trở về nấu cơm." Ngô Thái Diệp vội vàng cự tuyệt, nài nài nàng dù sao cũng tương đối trọng nam khinh nữ, nếu như biết nàng ở bên ngoài chơi đùa đến giờ cơm cũng không trở về ăn, trong nhà còn bắt ca ca nấu cơm, sau khi trở về nàng nhất định sẽ bị chửi. Cho nên đừng đụng vào rủi ro này thì hơn, nàng vẫn nên nhanh chóng về thôi.

Biết Ngô Thái Diệp không phóng đại, nài nài Tôn Huệ nàng cũng đã gặp, mặc dù đối xử với cháu gái tốt hơn so với đại đa số người khác, nhưng ở trước mặt cháu trai, cháu gái vẫn là không đủ nhìn, Ngô Thái Diệp lưu lại ăn cơm, sau khi trở về nhất định sẽ bị chửi mắng một trận, nghĩ vậy Tôn Huệ cũng không ngăn nữa: "Vậy người đi thông thả, lần sau lại đến chơi!"

"Được, mấy ngày nữa ta sẽ tới." Đến lúc đó sẽ biết địa long có thể cho gà ăn hay không.

Ra khỏi phòng, Chu Đồng đang lấy gạo, nhìn thấy Ngô Thái Diệp định đi, vội vàng giữ lại nói: "Thái Diệp đừng đi, ở lại ăn cơm, buổi sáng hôm nay cha ta câu được mấy con cá, ở lại ăn cá đi." Chu Hải thích câu cá, sáng sớm thường xuyên đi ra bờ sông câu, đa số có thể câu lên được mấy con, không phải nấu canh thì là nấu nước tương. Hôm nay câu được mấy con cá trích, cá hồng lớn, nấu lên ăn sẽ rất ngon.

"Không được, ta phải nhanh đi về đây, trong nhà đang chờ ta trở về nấu cơm. Gia gia nài nài ta đều ra đồng, cha mẹ ta cũng không ở nhà, ta mà không trở về, mọi người sẽ không có cơm ăn."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Việc nuôi dưỡng địa long càng ngày càng hoàn thiện, trải qua một tuần thí nghiệm, địa long bây giờ đã đủ cung cấp cho 11 con gà ăn, hơn nữa còn có thể dư thừa. Dần dần đã không cần phải ra ngoài đi tìm sâu côn trùng các loại nữa. Tôn Dẫn bớt đi được rất nhiều thời gian đi tìm sâu, vì vậy có thể dành nhiều thời giờ đến sau núi đốn củi, buộc thành một bó trói phủ lấy xe trâu kéo trên trán bán. Kiếm được thêm mấy đồng tiền khổ cực, tích góp lại.

Tôn Huệ nhìn đệ đệ như vậy, trong lòng ề ề, đệ đệ mới bao lớn mà đã phải làm lụng vất vả, nhưng nàng không có cách nào khác, nàng chỉ có bán lãnh lớn mức này, không thể giúp đệ đệ khỏi phải làm việc nặng, đệ đệ của nàng kiếm tiền là để chuẩn bị cho con đường sau này. Nàng chỉ có thể ở một bên, cố gắng hết sức trợ giúp hắn.

Tôn Dẫn mỗi ngày đi sớm về tối, gánh củi bán, một ngày cũng thu vào được bảy tám văn, mười mấy văn, ở vào độ tuổi như hắn, hết sức hiếm thấy. Thấy hắn kiếm tiền như vậy không phải là không có ai đồ mất, nhưng Tôn Dẫn làm người chân thật, mỗi bó củi được bó chặt chẽ, củi cũng khô ráo, còn thường xuyên giúp những người đến mua củi một tay. Có mấy gia đình rất ưa thích người thành thực như hắn, đều mua củi của hắn.

"Huệ tử có ở đây không?" Ngoài cửa, Chu Đồng ngó vào hỏi. Chỗ khung dột trong đình viện không có người, cửa viện lại đóng, Chu Đồng đoán Tôn Huệ hẳn là ở trong phòng nàng, nên tới đây tìm.

Tôn Huệ đang ngủ trong phòng lơ mơ mở mắt ra, nàng luôn luôn ngủ không sâu giấc, vừa có động tĩnh sẽ tỉnh dậy, nghe thấy có người gọi, chậm chậm

ngồi dậy, đầu trống rỗng một lát, giặt mình một cái, mặc quần áo vào đi xuống giường: "Chu Đồng tử, ở đây, vào đi." Hôm qua ban đêm ngủ không ngon, mới này mệt quá, thu khung dệt trở về phòng ngủ một hồi.

Đẩy cửa ra đi vào, Chu Đồng nhìn thấy Tôn Huệ đang xếp chăn, biết mình vừa mới đánh thức nàng, hơi ngượng ngùng nói: "Thật đúng là ta không phải. Lại đi khuấy rầy giấc mộng của ngươi, sớm biết sẽ không nên tới."

Cất kỹ chăn, Tôn Huệ quay đầu nhìn Chu Đồng cười nói: "Chu Đồng tử nói đùa, ta còn chưa tạ ơn tỷ đây, nếu không ban đêm lại khó ngủ."

Ngừng lại một chút, bởi vì chưa rửa mặt, Tôn Huệ cảm thấy cả người không thoải mái. Thật sự chịu không được, nàng nhìn đối phương tỏ vẻ xin lỗi, Tôn Huệ nói: "Chu Đồng tử ngồi trước đi, ta đi một chút sẽ trở lại." Vừa nói liền ra khỏi phòng chạy đến giếng ngoài đình viện, múc nước súc miệng, lại rửa mặt.

Trở lại trong nhà mới hỏi: "Chu Đồng tử, tỷ tới tìm ta có chuyện gì vậy?" Không có chuyện gì, Chu Đồng bình thường sẽ không có ý tới đây.

"À, là như vậy, buổi sáng hôm nay nghe Lư Tam muội nói, phía sau núi nở rất nhiều cúc dại, trước đây không phải muội nói muốn làm gối hoa cúc sao, ta nghĩ không bằng hôm nay đi hái về phơi, mấy ngày nữa là có thể làm gối rồi." Chu Đồng nói.

"Vậy sao? Ta sớm đã chuẩn bị làm gối hoa cúc rồi! Như vậy, ta đi kêu Đại đệ, để cho hắn trông nhà và hai đứa nhỏ, chúng ta lên núi đi." Tôn Huệ đã đợi không kịp, nghe thấy đi hái hoa cúc, liền vội vàng kêu Đại đệ giữ nhà, cùng Chu Đồng xách giỏ đi ra sau núi.

Lúc này mùa thu đã đi hơn nửa, trong đất ngoại trừ lúa mạch đang nhú mầm, ngay cả cây cỏ cũng đã sắp héo tàn, lá vàng theo gió thu rơi xuống. Phía sau, ngọn núi nhỏ diện tích chưa được trăm mét vuông này là một trong hơn 300 ngọn núi của dãy Cáp Nhĩ chạy dài quanh quận Thanh Nguyên, cây rừng tương đối tươi tốt, bên phía gần thôn là vùng đồi núi đã được khai phá, xuyên qua khe sâu đi vào bên trong là một chỗ đất trũng, bởi vì đá tảng rải rác khắp nơi không thích hợp để khai phá, nơi này phần lớn là hoa dại, cỏ dại.

Mà mùa này chính là mùa hoa cúc dại đua nhau nở rộ, nơi đất trũng này, hoa cúc dại màu vàng óng chỉ to bằng ngón tay cái tràn ngập khắp các góc ngách, mùi thơm nồng nàn tỏa ra bốn phía, nơi này thoạt nhìn tươi đẹp như vậy, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết của mùa thu. Tôn Huệ say mê trước cảnh đẹp của thiên nhiên, chỉ hận mình không biết vẽ, nếu không có thể vẽ cảnh này lên tranh, treo trên tường, vậy thì thực là hoàn mỹ biết bao!

Thấy Tôn Huệ ngẩn ngơ, Chu Đồng khẽ đẩy nàng ngồi xuống, thúc giục: "Mau mau hái đi, chúng ta còn phải nhanh trở về nữa! Trong nhà có mấy con khỉ nghịch ngợm, không ai trông coi, ta thật sợ bọn họ sẽ lật tung nóc nhà lên mất." Tôn Duẩn cũng tốt, hay là Chu Sơn cũng tốt, cũng đều là hài tử tương đối nghe lời, cũng rất là hiểu chuyện, nhưng bọn chúng là nam hài, hơn nữa đang vào độ tuổi bướng bỉnh nhất, gom lại một chỗ không ai trông coi, quả thật không biết có gây chuyện không. Chu Đồng quá lo lắng cũng có thể lý giải.

Thử nghĩ đến tính tình đệ đệ mình, Tôn Huệ trong lòng cũng bồn chồn, căn bản không thể đảm bảo bọn họ sẽ ngoan ngoãn đợi ở nhà, tỏ vẻ tiếp thu, nói: "Được, chúng ta nhanh lên đi, sớm hái xong rồi trở về." Ai, làm một tỷ tỷ có hai nhóc đệ đệ nghịch ngợm thật sự không dễ dàng! Tôn Huệ thở dài trầm nghĩ.

Ngắt hoa cúc dại, Tôn Huệ đều lựa chọn những bông hoa đã nở bung, một giỏ hoa cúc dại chẳng mấy chốc đã đầy, thấy Chu Đồng vẫn còn đang hái, bèn tùy tiện chọn một chỗ trống thả khăn xuống ngồi lên. Mới này ngồi xồm lâu như vậy cũng mệt mỏi, Tôn Huệ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Gió thu thổi qua hơi lạnh lẽo, Tôn Huệ mới phát hiện thời gian không còn sớm, đứng dậy nhìn Chu Đồng cách đó không xa, hô lên: "Chu Đồng tử, ta đây hái đủ rồi, còn tỷ, muốn ta giúp tỷ hái không?" Trong lòng suy nghĩ, hái như thế nào mà lại lâu như vậy, mình cũng hái xong được một lúc rồi mà?

Xách giỏ hoa, Tôn Huệ đi đến chỗ Chu Đồng. Đi xem một chút xem rốt cuộc là thế nào.

Chu Đồng nghe Tôn Huệ nói, tay hơi ngừng lại, ngẩng đầu, nhìn Tôn Huệ đang đi về phía nàng, vội vàng phát tay: "Ta cũng sắp xong rồi, không cần tới đâu, xong ngay giờ đây." Vội mở miệng từ chối, tránh cho Tôn Huệ phải đi một chuyến.

Nhìn hoa cúc chất đầy trong giỏ, ước chừng cũng đủ rồi, Chu Đồng vội vàng trở về.

Thấy Chu Đồng đứng dậy đi về, Tôn Huệ cũng đứng lại, chờ Chu Đồng đến trước mặt, nhìn giỏ của nàng hỏi: "Hái được bao nhiêu, làm sao lại lâu như vậy?" Nhìn một giỏ đầy chật hoa, Tôn Huệ tròn mắt, kinh sợ nói: "Sao tỷ lại hái nhiều như vậy! Quá dọa người đi, nhiều hoa thế này làm ba gối cũng dư dả rồi." Phải biết rằng chiếc giỏ mà các nàng mang theo, cũng không phải chiếc giỏ nhỏ mà các tiểu thư hay dùng để hái hoa tươi trong lúc đi du ngoạn, giỏ mà các nàng mang, là thường dùng khi lao động, kích thước rất lớn! Khó trách Chu Đồng hái lâu như vậy, đây là tốc độ của nàng cũng không chậm, nếu không còn phải một lúc lâu nữa mới xong.

Liếc nhìn một giỏ hoa cúc ít ỏi của Tôn Huệ, quả thật không nhiều bằng của mình, Chu Đồng mở miệng giải thích: "Ta chuẩn bị làm hơn mấy gối, cho gia nãi nãi mỗi người một chiếc, nhiều hoa cúc thế này, nhưng ta còn lo lắng đến lúc đó không đủ dùng." Nàng, cộng thêm đệ đệ, còn có gia gia nãi nãi, tổng cộng bốn, một giỏ hoa cúc này quả thật không quá đủ. Đây là bởi vì phụ thân và Tôn mẫu đã có gối hoa cúc gối rồi, nếu không còn phải nhiều hơn nữa.

"Không sao đâu, hoa trong giỏ của ta làm hai chiếc gối cũng hơi nhiều, đến lúc đó san ra chút ít cho tỷ là được." Tôn Huệ hái được một giỏ như vậy, làm hai gối quả thực hơi dày, san ra bớt một chút cũng có thể chấp nhận được.

Chu Đồng thấy hoa trong giỏ quả thật hơi thiếu, nàng cũng không định đi hái lần nữa, nghe Tôn Huệ nói muốn san ra chút ít cho nàng, vội nói cảm ơn: "Thế thì thực cảm ơn muội, nếu không ta lại phải khó khăn rồi." Bánh ít đi, bánh quy lại, Chu Đồng nói với nàng: "Muội làm áo gối xong lát nữa đưa cho ta, thừa dịp nhàn nhả, ta thêu cho muội vài thứ."

Tôn Huệ cũng không khách khí, cười nói: "Được, vậy làm phiền tỷ." Chu Đồng theo đồ quả thực rất đẹp mắt, trong lòng Tôn Huệ ngứa ngáy đã lâu rồi. Hiện tại nàng chủ động nói tới, bèn biết thời biết thế mà đáp ứng.

Hái hoa cúc đại xong, thừa dịp trời còn chưa tối, hai người vội vàng trở về, còn phải nhanh nhanh nấu cơm tối nữa.

Đến nhà, cửa viện vẫn khóa chặt, hai người thở phào một hơi, chỉ sợ lúc trở lại, ba con khỉ trong nhà đã chạy ra ngoài chơi.

Chẳng qua các nàng không ngờ rằng, thật ra thì ba nhóc cũng lén chạy ra ngoài chơi, nhưng biết ước chừng thời gian mà trở lại, và lại các nàng ra sau núi cũng hơi lâu, không bắt được quả tang, thế là ba nhóc tránh thoát một kiếp. Mãi đến một tháng sau, Chu Sơn nói lỡ miệng, mới biết bọn họ lại đi bờ sông, mò củ ấu ăn. Ba người, ngay cả Chu Thụ nhỏ nhất cũng không thoát, bị một trận đòn ra trò. Phải thật nghiêm khắc, bởi con sông nuôi người một phương này, cách mấy năm sẽ cần nuốt vài người, người lớn sợ nhất là trẻ nhỏ ngã xuống sông chết đuối. Thế mà mấy nhóc này lại lớn gan dám ra bờ sông chơi đùa, đương nhiên phải dùng gậy gộc để cho bọn chúng biết hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhìn chuỗi hạt châu sáp thơm cha Ngô Thái Diệp vừa đưa tới, trên hạt châu có chạm khắc hoa văn hình đám mây, màu đỏ sậm nhìn hết sức vui mừng, một bộ chuỗi hạt như vậy, đối với nhiều nhà đã coi như vô cùng tốt, đại khái trị giá mấy trăm văn. Mà càng thêm hiếm có chính là, chất lượng chuỗi hạt rất tốt, nếu không dụng tâm, rất khó thu thập đủ những hạt có màu sắc giống nhau như vậy.

Đây thật sự rất quý trọng, Tôn Huệ vốn không có ý định đổi phương pháp nuôi giun lấy tiền, đương nhiên là từ chối. Sắc mặt nghiêm túc, Tôn Huệ lắc đầu: "Tâm ý của Ngô bá phụ cháu xin nhận, nhưng chuỗi hạt châu này xin ngài thu trở về đi thôi, cháu sẽ không lấy đâu. Phương pháp nuôi dưỡng địa long vốn rất đơn giản, cháu nói mấy điểm chính, ngài trở về thử một lần là được, chỉ đơn giản như vậy, sao cháu còn dám thu đồ của ngài? Vậy sau này cháu còn có thể làm bằng hữu với Thái Diệp nữa sao?"

Ngô Thanh Hà tò mò nhìn Tôn Huệ, hiếm khi nhìn thấy một nha đầu mười một mười hai tuổi nói chuyện có lý có cứ như vậy, hơn nữa làm người cũng thật rộng rãi, nhìn thấy đồ đáng giá cũng không động tâm, mấy điểm gộp lại, khiến cho Ngô Thanh Hà nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, thờ dài khen nha đầu này nhanh nhẹn, nghĩ tới nếu không phải tuổi nhi tử nhà mình không thích hợp, bằng không cưới về làm con dâu, là có thể quản gia rồi.

"Khuê." Ngô Thanh Hà mỉm cười, khuôn mặt ông vốn hiền hòa, càng trở nên thân thiết dễ gần: "Khuê nữ nói đùa, phương pháp dưỡng địa long này, cháu nói nghe đơn giản, nhưng nếu cháu không nói, không biết ta phải phí bao nhiêu sức lực mới có thể hiểu rõ, chuỗi hạt tạ lễ này, ta chỉ lo nó hơi quá mỏng nữa đó." Thủ nghệ trên đời, phần lớn dễ dàng chỉ dạy, nhưng mấy câu chân truyền, có người sư phụ nào lại dễ dàng nói ra? Đều là che giấu, không làm mấy năm không công, cũng đừng mơ có thể nghe được!

Như vậy mà nói, lấy phương pháp nuôi địa long ra so sánh, chuỗi hạt châu kia quả thật không coi vào đâu.

Tôn Huệ không thể không nói, Ngô Thanh Hà không hổ là thuyết khách giỏi, nếu nàng không nghĩ tới việc nàng không có gia tộc để dựa vào, hẳn đã đáp ứng luôn rồi.

Nhìn Tôn Huệ vẫn còn có ý định từ chối, Ngô Thanh Hà tiếp tục mở miệng: "Trước không vội từ chối, nghe bá phụ nói mấy câu."

Bởi vậy, Tôn Huệ không thể không để cho hắn nói, cười nói: "Mời bá phụ." Nếu không cũng có vẻ quá bất lịch sự.

Ngô Thanh Hà sửa sang suy nghĩ, chậm rãi nói: "Nha đầu à, cháu cũng biết bá phụ ở trên thị trường hay đi làm thuyết khách cho người ta, quan trọng nhất chính là danh dự, nếu như bị người ta biết ta tham thủ nghệ của cháu, lại không trả giá, vậy sau này ở trong thị trường, ta còn làm ăn thế nào? Hơn nữa, chuyện này bị Thái Diệp biết được, sao có thể không oán giận ta? Chuỗi hạt châu này cũng không khó tìm, giá tiền cũng không đắt, chỉ là tâm ý thôi."

Nói xong một tràng dài, Ngô Thanh Hà mới hòa ái nhìn Tôn Huệ, ánh mắt híp lại hỏi: "Cháu thử nói xem?" Đã đến mức này rồi, nếu như Tôn Huệ không đáp ứng nữa, có vẻ thật sự không xong.

Hướng chi lúc này Tôn mẩu cũng đã nhìn không được rồi, bà vừa mới nháy mắt với nữ nhi, vật này mặc dù không biết giá bao nhiêu tiền, nhưng nhìn qua cũng biết không tệ, giữ lại sau này nữ nhi kết hôn đeo vào, tuyệt đối đẹp mắt. "Không nghe Ngô bá phụ nói há, còn không mau nhận lấy."

Tôn Huệ trầm suy nghĩ, sợ rằng không thu không được, xem ra kế hoạch có biến rồi.

"Nếu bá phụ nói như vậy, cháu đây đành mặt dày nhận lấy vậy." Tôn Huệ đưa tay nhận lấy chuỗi hạt châu kia, bỏ vào hộp gỗ màu vàng, ngẩng đầu nhìn

Ngô Thanh Hà: "Bá phụ chuẩn bị lúc nào đi xem cháu nuôi dưỡng địa long? Không gì bây giờ ra xem một chút vậy, chi tiết cụ thể sẽ thương lượng." Đồ đã nhận, Tôn Huệ càng thêm dốc lòng.

Thấy Tôn Huệ đã nhận đồ, lúc này Ngô Thanh Hà cũng có hứng thú, liền đứng lên nói: "Được, chúng ta đi xem nha đầu cháu rốt cuộc nuôi dưỡng địa long như thế nào."

"Vâng, bá phụ đi theo cháu." Tôn Huệ đứng dậy, cầm hộp gỗ kín đáo đưa cho Tôn mẫu: "Mẹ cất giúp con, con dẫn bá phụ đi xem một lát."

Tôn mẫu gật đầu, đưa tay nhận: "Hai người đi đi, ta giúp con cất tạm, buổi tối sẽ đưa lại cho con." Đối với tiền mà con trai con gái mình kiếm được, Tôn mẫu một xu cũng không lấy, vẫn luôn mặc kệ bọn họ cất giữ, chỉ thỉnh thoảng vài ba ngày hỏi qua một chút, phòng ngừa bọn họ tiêu xài phung phí.

"Nơi này hơi bẩn, lại trơn nữa, ngài đi chậm chút, ngay ở phía trước không xa."

Đi vòng qua sau nhà, đi thẳng đến chỗ bãi cỏ, vòng vo uốn khúc, nhìn thấy một mảnh đất dưới bóng râm, chỗ này ẩm ướt và khá trơn trượt, mùi lá mục xông vào trong mũi.

"Bá phụ, chính là chỗ này rồi. Địa Long thích râm mát, trơn trượt, cho nên cháu mới chọn chỗ này, phải được tưới nước thường xuyên, hơn nữa thức ăn của địa long là lá rau mục nát." Tôn Huệ vừa giải thích, vừa lật lớp rom rạ được phủ lên trên, cầm cái xẻng mang theo, đào lên, chẳng mấy chốc đã đào được không ít địa long.

Ngô Thanh Hà nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tôn Huệ, không khỏi càng thêm than thở, mặc dù cô bé nhà nông đối với sâu côn trùng các loại cũng không quá sợ hãi, nhưng nhìn một đồng địa long ngo ngoe như vậy, ngay cả một người lớn như hân cũng có chút khó chịu, Tôn Huệ có thể hồ hững thế này, vô cùng có định lực rồi.

Nhìn trong chốc lát, Ngô Thanh Hà hỏi: "Địa long sống trong đất này, cháu cứ trực tiếp nuôi nó trong đó sao, chẳng lẽ chúng nó sẽ không chạy đi?" Không thể nào đâu, vật này chẳng lẽ còn có thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ?

Tôn Huệ quay đầu lại nhìn hân, giải thích: "Tất nhiên sẽ không chạy, trước tiên cháu đào một cái hố, rắc một lớp vôi sống, lại lót một lớp gạch vỡ, để giữ cho chúng không chạy đi. Lại nói, thả vào những chỗ khác, chúng sẽ không ngoan ngoãn như vậy nữa."

Ngô Thanh Hà gật đầu, hóa ra là dùng biện pháp như vậy, nhìn vị trí, hỏi mấy vấn đề, tự mình ngồi xổm xuống lật lên nhìn một chút, chỗ này quả thật nuôi được rất nhiều giun, hơn nữa theo như lời Tôn Huệ, con giun sinh sôi nảy nở rất nhanh, đủ cho gà ăn. Trong lòng suy nghĩ nhà mình cũng nên bắt đầu sớm một chút, một nhóm thành thực rồi, là có thể tiết kiệm được không ít ngũ cốc.

"Ta quyết định nhà ta cũng nuôi một nhóm trước thử xem, ngày mai sẽ để Ngô nhị ca tới đây nhìn, học tập một chút." Ngô Thanh Hà nhìn mấy lần xong bèn chuẩn bị đi về, hân ở đây cũng không thể học xong trong chốc lát, suy nghĩ để ngày mai bảo con thứ hai tới đây đi theo học, con thứ hai thông minh, học cái gì cũng nhanh, con lớn nhất thì hân dẫn theo đi học tập chuyện làm ăn.

Vốn mấy chuyện học tập này, giao cho Ngô Thái Diệp là thích hợp nhất, cũng là nữ nhi, không có nhiều bất tiện, nhưng chính bởi vì là nữ nhi, cho nên nàng nhìn thấy địa long thì rất buồn nôn, không muốn đi.

Tôn Huệ đầu tiên là ngăn người, mặc dù nàng không quá so đo, nhưng ở cổ đại, ánh mắt người khác luôn luôn soi mói, nói không chừng sẽ có mấy lời rảnh rỗi. Nhưng mà, hình như Ngô Thái Diệp đã từng nói nhị ca nàng đã mười sáu tuổi, đã định hôn sự rồi. Nghĩ vậy nàng cũng thoải mái hơn nhiều, tuổi tác hai người chênh lệch không nhỏ, hơn nữa lại ở nông thôn, không có nhiều chú ý như vậy.

"Được ạ, vậy thì mời Ngô nhị ca lúc xế chiều đến đây đi, buổi sáng cháu tương đối bận bịu, sợ rằng không có thời gian để ý tới huynh ấy." Thật ra thì Tôn Huệ nghĩ lúc xế chiều đệ đệ cũng đã bán củi trở về, đệ đệ tiếp hân, người khác sẽ không thể nói nhảm được nữa.

"Tốt, quyết định như vậy, ta bảo Ngô nhị ca xế chiều ngày mai đi tới đây. Dĩ nhiên, còn có Thái Diệp, một mình nó ở nhà cũng không có người trò chuyện, tới đây theo các cháu nói chuyện cũng rất tốt." Ngô Thanh Hà rất biết quan tâm, nói, hân cũng nghĩ đến chuyện giữa nam nữ vẫn nên đề phòng một chút, mặc dù tuổi tác chênh lệch tương đối lớn, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn. Nữ nhi mặc dù sợ địa long, nhưng nhìn xa xa, không phải tiếp xúc gần, cũng không có chuyện gì.

Buổi tối, Tôn mẫu cầm hộp gỗ ra đưa cho nữ nhi, nhìn nữ nhi lấy ra chuỗi hạt châu, khen: "Ngô gia này thật là hào phóng, vật này trị giá không ít tiền, tương lai con lấy làm của hồi môn, nhà chồng con hân sẽ cao hứng chết mất." Vật này là thứ tốt, bà cũng đã nhìn ra.

Tôn Huệ cũng hơi thích, ướm lên tay, chuỗi hạt hơi rộng, nhưng quả thật không tệ: "Nếu không phải cổ tay con còn nhỏ, thật muốn đeo lên luôn."

Tôn mẫu lại phùng má tròn mắt, dí trán Tôn Huệ: "Nha đầu con nói cái gì đó, đồ tốt như vậy sao có thể đeo thường xuyên, chờ con lớn, đến năm mới lúc đi thăm người thân đeo lên mới có thể diện. Bình thường phải cất cẩn thận." Nha đầu này chính là nghèo mà vẫn rộng rãi, dạy mãi không được.

"Biết rồi mẹ, yên tâm đi, trong lòng con hiểu rõ mà."

"Vậy được, tỷ đệ các con đi ngủ đi, ta cũng phải về ngủ đây." Ngáp một cái, Tôn mẫu xò giày đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nhị ca của Ngô Thái Diệp rất là sáng dạ, nói phát hiểu liền, dạy đồ đệ như vậy, nói chung vị sư phụ nào cũng thấy thoải mái. Tôn Huệ cảm khái không chỉ một lần: "Nếu như muội được cơ trí như Ngô nhị ca hẳn là mẹ muội sẽ không mắng muội là nha đầu ngốc nữa. Năm đó muội học dệt vải mắt không biết bao nhiêu thời gian và công sức đâu." Nàng học thứ này thứ kia cũng không nhanh như vậy, cũng phải vấp vấp vài lần, học tập hết sức trắc trở, đến nỗi Tôn mẫu thường bảo rằng: nha đầu ngốc này mà đi làm học đồ, ba năm cũng không học được.

Đối với việc Ngô nhị ca thông minh, Ngô Thái Diệp cũng rất thấm thía, thấu hiểu rất rõ, ở một bên gật đầu lia lịa: "Nhà ta nhị ca chính là người thông minh nhất, đã sớm đi theo cha làm ăn rồi, hiện tại cũng có thể giúp đỡ chuyện này chuyện kia đó." Nhị ca thông minh khiến cho cha rất yêu thích, đại ca thì không được, khó có thể đảm nhận nhiệm vụ cha giao phó, chỉ có thể ở nhà làm nghề nông.

Được hai tiểu muội muội khen nức nở, Ngô Chi dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói: "Hai nha đầu muội, lại thổi phồng ca ca lên tận mây xanh rồi, mấy thứ này sao có thể nói là thông minh hay không thông minh, các muội đâu có hiểu? Chậm chỉ cần cù chút thì học cái gì cũng nhanh, nếu như không chuyên tâm, vậy thì lãng phí công sức rồi." Tiễn thể thuyết giáo một phen.

Ngô Thái Diệp dù sao cũng không tin, nàng cảm thấy nhị ca nói như vậy tất nhiên là khiêm nhường, không khoe khoang, nhị ca nàng thật sự thông minh lắm lắm.

Tôn Huệ nghe, cảm thấy quả thật cũng có lý, nhưng cho dù chậm chạp, mỗi người vẫn có khác nhau, tư chất nhất định mang đến ảnh hưởng rất lớn.

Hai cô nương nghe xong mỗi người nghĩ một ý, còn thiếu niên Tôn Duẫn đứng bên cạnh, nghe lời này, đầu óc giống như khai khiếu, mở ra một cánh cửa sổ rộng rãi mà thoáng đãng! Không ngừng suy nghĩ: chỉ cần chăm chỉ, chuyên tâm, là có thể học nhanh hơn một chút. Ánh mắt sáng lên, cố gắng nắm giữ tinh túy trong đó, mấy câu nói này về sau có ảnh hưởng mang tính quyết định trong cuộc đời Tôn Duẫn sau này.

Tôn Huệ không phát hiện ra đệ đệ khác thường, nhưng Ngô Chi vẫn đang đứng bên cạnh thì lại chú ý tới, trong lòng than thở: cậu nhóc này hẳn đã nghe hiểu những gì mình nói, bình thường mình cũng nói mấy lời này cho đại ca và mấy người thân thích, nhưng trừ cha, hầu hết bọn họ đều làm bộ phụ họa, sau đó lập tức vứt ra sau đầu.

Nhờ lúc trước muội muội từng đề cập tới, Tôn Duẫn còn rất nhỏ đã đi nhặt củi bó lại đem bán, mùa đông lạnh giá mùa hạ nóng nực ngày nào cũng như ngày nào, mỗi ngày đều không ngại cực khổ. Còn nhỏ tuổi mà đã cố nghị lực như thế, chịu khó chịu khổ, hơn nữa hôm nay xem ra còn rất thông minh, tương lai nhất định sẽ không khó sống. Cho dù vừa bắt đầu còn khó khăn, tin tưởng càng về sau sẽ càng tốt.

Ngô Chi ở chỗ Tôn Huệ không được mấy ngày, nhưng phương pháp cách làm cũng đã nắm giữ kha khá, cho nên hắn nói rõ với Tôn Huệ, hôm sau sẽ không đến nữa, về nhà tự mình mày mò. Làm theo đúng các bước, đầu tiên là đào đất, rắc vôi, lát gạch, sau đó tìm tới vài trăm con địa long thoát nhìn khỏe mạnh, lẫn với bùn đất ẩm ướt bỏ vào nuôi. Hắn làm đâu vào đấy, cho dù có chỗ nào không nhớ, cũng không cần đi hỏi Tôn Huệ, suy nghĩ cẩn thận lại từ đầu, cũng sẽ biết nên làm thế nào.

Quả thật thông minh, đến cuối mùa thu, tất cả lá cây cũng đã rụng hết, Ngô gia cũng nuôi thành công một nhóm địa long, bước đầu có thể cung ứng thức ăn cho bảy gà trong nhà, lúc Ngô Thái Diệp tới đây chơi, còn mừng rỡ nói với Tôn Huệ: "Biện pháp này của ngươi thật là tốt, có địa long rồi, cộng thêm chút ít rau dại cây cải củ, trong nhà có thể tiết kiệm rất nhiều lương thực, hiện tại mùa đông đã đến, cũng không cần phải bán gà đi nữa, suốt mùa đông đều có thể ăn trứng gà, nải nải và mẹ ta cứ khen ngợi thông minh mãi thôi, lại có thể nghĩ ra biện pháp này!" Quả thật thông minh, người bình thường tuyệt đối sẽ không thể nghĩ ra được.

Lúc ấy Tôn Huệ cũng chỉ cười cười, nói: "Ta cũng chỉ muốn nghĩ cách tiết kiệm chút thời gian, địa long trốn trong đất cũng không dễ gì đào được, vì để cho tất cả gà đều có cái ăn, mỗi ngày mấy người chúng ta cũng phải mất một canh giờ tìm kiếm, còn không chắc đã đủ, đào đất lên còn phải lấp lại nữa, quá khó khăn! Cho nên ta cũng chỉ nghĩ chơi một chút, có lẽ nên nuôi địa long giống như nuôi gà ấy, như vậy là có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thử rất nhiều ngày mới thành công đó."

Cũng không biết mọi người nghe ai nói, một ngày đầu mùa đông nương tử lý chính tìm đến nhà, trong tay cũng mang theo quà tặng, kéo Tôn mẫu sang một bên cao giọng chào hỏi, nửa oán giận nói: "Tôi và bà quan hệ tốt như vậy, có phương pháp hay cũng không báo cho tôi một tiếng, thiệt là, chẳng lẽ còn sợ tôi mạnh mẽ chiếm đoạt sao?" Bà nghe người ta nói, Ngô gia từ chỗ người họ Tôn thị lấy được phương pháp nuôi dưỡng địa, lấy địa long nuôi gà, mỗi ngày có thể tiết kiệm rất nhiều lương thực. Khi xác định xong tin tức là thật, bà liền ngồi không yên, bà cũng động tâm rồi. Trong nhà nương tử lý chính cũng nuôi bảy tám con gà, mỗi ngày tốn không ít lương thực, đồ ăn cũng đủ nuôi một đứa bé rồi. Nếu như có thể lấy được biện pháp nuôi dưỡng địa long, hàng năm, lương thực tiết kiệm được mang đi đổi lấy tiền, ban đầu chỉ có một vài trăm văn, năm này qua năm khác, cũng không phải là số lượng nhỏ, có thể không động tâm sao?

Nghe nói Ngô Thanh Hà cảm lễ vật tới cửa thỉnh giáo, vừa vặn Tôn Huệ nể Ngô Thái Diệp là bạn tốt, mới nói ra phương pháp. Nương tử lý chính cho rằng mình đối xử với Tôn gia rất tốt, lúc ba mẹ con bọn họ gặp rủi ro mình cũng giúp đỡ không ít, sau này cũng thường xuyên lui tới, quan hệ còn tốt hơn một số họ hàng xa. Có tầng quan hệ này, đối phương nhất định sẽ không cự tuyệt, hơn nữa mình cũng tặng lễ, mà lễ của mình so với lễ của Ngô gia còn tốt hơn một chút.

Tôn mẫu không hiểu được suy nghĩ của người này(1), bà không biết vừa rồi nương tử lý chính đề cập tới vấn đề gì, tò mò có lỗi, nói: "Nương tử nói gì, kính xin nói rõ. Phương pháp gì, cái gì mà sợ mạnh mẽ chiếm đoạt? Ân tình của nương tử đối với ba mẹ con tôi, tôi vẫn luôn ghi nhớ, ngại có thứ gì cần,

cứ trực tiếp phân phó là được, có thể làm nhất định sẽ làm tốt!" Tương lai nhi tử của bà còn phải sống một mình, người họ Tôn không có thân tộc, rất cần dựa vào lý chính, nào dám đắc tội bà ấy! Chỉ muốn bà ấy nói rõ ràng, cho dù khó làm, cũng nhất định dốc hết sức hoàn thành.

Thấy Tôn mẫu không giống có ý giả bộ hồ đồ, quả thật không biết mình nói đến chuyện kia, nương tử lý chính ho khan mấy tiếng, giọng điệu hòa hoãn, nói: "Là như vậy, tôi nghe nói nhà bà có biện pháp nuôi dưỡng địa long, dùng làm thức ăn cho gà để giảm bớt ngũ cốc. Tôi rất là vừa ý, muốn học hỏi, cũng có thể giảm bớt chút ít chi phí." Ngừng một hơi, lấy quà tặng chuẩn bị lúc trước đưa tới: "Dĩ nhiên, sẽ không để cho mọi người dạy không công, ở đây có một chút lễ vật tôi mang đến tặng."

Tôn mẫu chợt hiểu ra, hóa ra là vì cái này, cũng đúng, chỉ có cái này thôi! Thấy lễ vật được đưa tới, nhìn cũng không nhìn liền trả lại cho nương tử lý chính, Tôn mẫu nghiêm mặt nói: "Nương tử đây là đánh mặt tôi rồi, lúc trước bà che chở ba mẹ con tôi như vậy, hiện tại chẳng qua chỉ là một biện pháp nuôi dưỡng vật vãnh, hoàn toàn không đáng giá cái gì, sao có thể thu lễ của ngài? Nếu ngài muốn biết, tôi bảo con gái tôi tới cửa hướng dẫn một vài ngày là được. Về phần lễ này, ngài vẫn nên thu lại đi thôi." Biện pháp sẽ dạy, lễ lại không thể thu.

Nương tử lý chính nhìn Tôn mẫu, xác định bà ấy không nói dối, ha ha cười: "Được, bà đã nói dựa vào giao tình của chúng ta, lễ vật này không thu, tôi đây sẽ không đưa cho bà." Lại chuyển đề tài, nói tiếp: "Nhưng cháu gái tôi chỗ tôi dạy, mà mùa đông thì lại lạnh lẽo, tôi đây làm bà mẫu cũng đau lòng, bèn đem chiếc thoa này tặng cho cháu, để cho cháu cũng vui về."

Bất kể Tôn mẫu từ chối như thế nào, nương tử lý chính cũng nhất định phải đưa, vừa mới ngồi trong chốc lát, bèn mượn cớ phải về lo cơm nước mà rời đi.

Lúc rời đi, bảo Tôn Huệ ngày mai qua chỗ bà, dạy bà làm thế nào để nuôi dưỡng địa long.

Chờ nương tử lý chính tặng đồ xong đi về, Tôn mẫu đi vào nhà trong mở hộp ra, bên trong là một cây thoa ở đầu có bông hoa nhỏ bằng vàng ròng, sáng long lanh, nhìn vô cùng rực rỡ. Tôn mẫu tâm tắc khen, không nghĩ tới một biện pháp của nữ nhi lại đáng giá như vậy, không chỉ chuỗi hạt châu, hiện tại ngay cả cây thoa bằng vàng ròng cũng có người đưa tới! Cảm lấy đưa cho nữ nhi cất giữ, còn nói ngày mai nàng đến dạy nương tử lý chính biện pháp kia.

Đối với chiếc thoa, Tôn Huệ cũng không kịp chuẩn bị, đây hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng.

Buổi trưa ngày hôm sau, Tôn Huệ đào lấy một ít địa long đã thành thực, mang đến nhà nương tử lý chính, nàng sợ đang ngày mùa đông, địa long chui xuống đất quá sâu, khó đào, e rằng nương tử lý chính không có địa long làm giống.

Chẳng qua đến đó mới phát hiện nàng suy nghĩ nhiều, nhà lý chính đã sớm có chuẩn bị, đã đào rất nhiều địa long, hơn nữa toàn là địa long thành thực khỏe mạnh.

Dạy suốt hai tuần, khí trời đã rét lạnh, đợt địa long mới trong nhà đã gần thành thực. Có một ngày đang trên đường về nhà, Tôn Huệ tình cờ gặp Ngô Chi, mới biết được nương tử lý chính có được tin tức từ nơi nào.

"Là ta nói cho nương tử lý chính. Muội muốn miễn phí nói cho chúng ta biết biện pháp nuôi dưỡng địa long, đại khái là nhìn trúng việc Ngô gia nhà chúng ta là đại tộc ở vùng này, mà cha ta còn có mấy phần mặt mũi, cũng có tiếng nói. Cho nên ta liền giúp muội tiết lộ cho nương tử lý chính, bà ấy tương đối chính trực, hơn nữa nhà họ ba đời đều làm lý chính, ở trong trấn cũng có thể diện, có sự ưu ái của bà ấy, tất nhiên có thể che chở chu toàn."

Đến lúc này Tôn Huệ mới biết có người hiểu rõ quyết định của mình, mà người ta còn thuận thế giới thiệu cho nàng mấy người có lực lượng hơn, còn giúp nàng kiếm được không ít thứ.

Giờ nên cảm ơn hân sao?

(1) Sờ không được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng:

- Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trọng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trọng hai). Trọng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trọng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói "Sờ không tới suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng", về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt thành câu là "sờ không được suy nghĩ" với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

- Bổ sung thêm từ baidu: Thời cổ người ta chỉ cao cùng lắm là 8 thước, giờ tay lên cũng chỉ cao khoảng 1 trọng, mà hòa thượng thân cao 1 trọng hai thước, nên mới nói sờ không tới đầu óc của hắn. Chỉ chuyện nào đó chính mình không sao làm được, cũng không sao hiểu được

Chương 15

Đến mùa đông, bông tuyết tóe điểm thôn Thanh Hà, gà trong nhà gà có địa long để ăn, vẫn còn đang đẻ trứng. Cả mùa đông không chỉ thường xuyên chung trứng ăn, còn bán hai lượt trứng gà, được hơn năm mươi văn tiền. Khí trời quá lạnh, đồ ăn thức uống không phong phú bằng mùa hè, nhóm gà mái cũng không chăm chỉ đẻ trứng lắm, thu vào cũng ít đi.

Ngày hai mươi bảy tháng Chạp, năm hết tết đến, bất kể giàu nghèo, nhà nào cũng đặt mua hàng tết, Tôn Huệ không nhân rồi, sáng sớm nàng sẽ bảo đệ cầm dây thừng bên bằng cò, hiệp trợ mình bắt gà, trong nhà có ba con gà trống, chuẩn bị giữ lại một con cho lễ mừng năm mới, một con làm giống, còn dư lại một con, thêm một con gà mái, bỏ vào cái sọt mang ra chợ bán.

Chợ trên trấn nằm ở phía trước bãi bồi ven sông, ở gần con đập chắn nước, chỗ này khô ráo và rộng rãi nên được dựng thành chợ. Gần tới cuối năm, các sạp hàng kỳ lạ mọc lên nhiều lắm, dòng người náo nhiệt, Tôn Huệ mới chỉ là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, Tôn mẫu dĩ nhiên không an tâm để nàng ra ngoài một mình, bị bắt cóc thì làm sao bây giờ? Cho nên sửa soạn các thứ rồi đi theo.

Trên đường cứ nói mãi đến những chuyện đã quyết định xong xuôi, Tôn mẫu thật sự không hài lòng với nữ nhi, cảm thấy nàng quá ngốc, hoàn toàn không khôn khéo một chút nào. "Người muốn chọc giận chết mẹ mới cam tâm, người muốn bán gà, thì mang gà trống đi mà bán, gà mái này đang lúc đẻ trứng! Người lại bắt đi bán là sao."

Tôn Huệ nhìn mẹ mình, cười nói: "Thì cũng đến tết rồi, gà trống kia con chuẩn bị giữ lại đến lễ mừng năm mới thì giết, gà kia rất mập, bỏ công nấu nướng một phen, cơm tất niên tuyệt đối mỹ vị!" Thử nghĩ đã thấy hơi thèm rồi, Chu gia cũng được coi là khá giả, nhưng mỗi tháng cũng khó có được một lần ăn thịt cá. Điều này làm cho Tôn Huệ vốn thích ăn thịt từ đời trước, rất là thòm thèm.

Lúc đó sắc mặt Tôn mẫu cực kỳ khó coi, mở miệng trách mắng: "Người ngại nhiều tiền quá có phải hay không, người giữ lại gà để lễ mừng năm mới giết, Chu gia có nghĩ tốt cho người hay không? Hay là sẽ cho người tiền? Mau thu lại cái tâm tư này đi thôi, người không nghĩ cho chính mình, thì cũng phải nghĩ cho Đại đệ người chứ, hần còn không có nơi nào để dựa vào đâu!" Nghĩ tới con lớn nhất lập gia đình liền phiền lòng, Tôn Duẩn cần một số tiền lớn, nếu không sẽ không thể lấy được vợ tốt. Mà Tôn mẫu hàng năm keo kiệt bòn rút tiền, chẳng qua cũng chỉ có năm sáu trăm văn, nhiều năm rồi mới mua thêm được ba mẫu ruộng nước, nếu còn muốn xây nhà, thiếu rất nhiều tiền!

Nhắc tới Đại đệ, Tôn Huệ nghiêm mặt nói: "Mẹ yên tâm, con rất rõ ràng, trong nhà có bốn con la ỉa, chờ sang năm lớn lên để lại con cái nuôi, bán hai con lớn, cuối năm lại bán tiếp, tất nhiên sẽ có mấy xấu tiền, cùng với trứng gà, gà, cố gắng là có thể mua được một lượng lớn gạch xanh, năm sau nếu như đủ tiền, sẽ bắt đầu xây dựng phòng ốc." Nàng đã sớm có dự tính, năm nay gặp may mấy bận, cũng có thể thực hiện được.

Tôn mẫu lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới nữ nhi không lên tiếng thì ra là đã tính toán trước. Sau lại là cảm động, vì đệ đệ của nàng, nữ nhi thật sự bỏ ra rất nhiều. Ánh mắt ướt át: "Con thật là hài tử ngoan, ta làm nương không có bản lãnh, lại để con phải lo liệu cho đệ đệ." Đây vốn là chuyện mình và người cha đã chết của bọn chúng nên làm.

Tôn Huệ có phần không biết làm sao, tính tình mẹ nàng rất cứng cỏi, lúc khổ nhất cũng không khóc, hiện tại nước mắt vòng quanh, nàng thật sự quen, bèn há miệng an ủi: "Mẹ, cuộc sống về sau sẽ rất tốt, mẹ nên thoải mái, buông lỏng tinh thần đi thôi. Đệ đệ và con, nhất định sẽ sống thật nở mày nở mặt." Đại đệ Tôn Duẩn của nàng, có nghị lực có cơ trí, lại có thể chịu khổ, cuộc sống tất nhiên sẽ khá giả.

Tôn mẫu lau nước mắt, ừm một tiếng: "Lời của nha đầu ta tin, sau này con nhất định sẽ sống thật tốt!"

Thấy mẫu thân cười, Tôn Huệ thở phào nhẹ nhõm, đối với gà trống để tết giết, hơi nhủ lòng mảy nói: "Con cũng tính cả rồi, trước bỏ ra chút ít, tương lai đến lúc xây nhà, cửa sổ, cửa lớn kia, còn không phải dựa vào Chu thúc thúc? Hiện tại con cho bọn họ ăn gà, ăn trứng gà, tương lai chẳng lẽ còn có thể đòi tiền công?" Giao ra sẽ có hồi báo, tuy nói không cho ăn gà, trứng gà, mẹ náo một trận, cũng có thể giành được. Nhưng chuyện này vừa mất thể diện, mà người ta làm chưa chắc đã tận tâm. Sao phải khổ vậy?

Tôn mẫu cười ha ha, vỗ vai nữ nhi: "Nha đầu con thật biết tính toán lâu dài, không giống ta chỉ lo trước mắt, được, theo ý con!" Chỉ cần trong lòng nữ nhi có tính trước, không làm chuyện hào phóng ngu ngốc, Tôn mẫu cũng không so đo nữa.

Hai con gà, mập vô cùng, lại khỏe mạnh, nhìn tốt hơn nhiều so với gà nhà khác. Cho nên bán vô cùng nhanh, được người ta mua đi hết, hai con gà đều nặng tương đương nhau, gần 2 cân 3! Bán được 135 văn, trứng gà cũng bán đi một ít, được năm mươi ba văn, cộng lại ra một số rất may mắn, 188!

Thu được tiền rồi, Tôn Huệ không vội vã trở về, đi dạo chợ một lúc.

Lúc này, một ít đồ ăn ngày thường không có cũng được mang ra bán, bánh xốp vùng, đậu phộng đường, bánh rán phòng, nhìn rất ngon mắt. Những thứ này trong nhà cũng đã mua về một ít, mới vừa mang về liền bị mấy nhóc len lén lấy ra ăn, vì thế còn bị mắng một trận. Đi một vòng, nhìn thấy có một gian hàng bán thịt, vừa lúc có nội tạng heo, Tôn Huệ nhìn một cái liền vừa ý dạ dày heo, vật này bất kể là xào ăn hay là nấu canh, nàng đều rất thích. Hơn nữa ở chỗ này, lòng heo được bán rất rẻ, so với thịt vụn còn rẻ hơn. Tôn Huệ có tiền trong tay tất nhiên sẽ không bỏ qua.

"Bá bá, dạ dày heo này bán thế nào ạ?" Nhìn thấy phía trước trống trải, người trước mặt trả tiền xong vừa rời đi, Tôn Huệ vội vàng tiến lên, tốc độ kia rất nhanh, giống như sợ bị người ta cướp đi vậy. Dạ dày heo thật ra bán không chạy, bởi vì trừ những phụ nữ vừa sanh con đang trong tháng tới mua,

bình thường có rất ít người hỏi thăm, nguyên nhân chủ yếu có hai cái, một là không dễ chế biến, hai là không có mỡ. Không được như miếng thịt mỡ lớn, quay béo ngậy lên khiến người ta nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Người bán thịt thấy có người hỏi nội tạng heo, vội trả lời: "Giá rất rẻ, tám văn tiền một cân! Như thế nào, lấy một bộ không?" Heo mập trên dưới mười hai văn một cân thịt, heo gầy mười văn một cân, trừ xương ra, rẻ nhất đúng là nội tạng heo rồi, căn bản là bán không có lãi, bởi vì cho dù giá tiền rất rẻ, cũng ít có người mua. Hiện tại mở hàng một lúc lâu cũng không ai hỏi thăm (nội tạng heo), rốt cuộc có người hỏi giá tiền, người bán thịt tất nhiên sẽ tỏ ra ân cần.

Ngắm nghía một hồi, cái dạ dày này xem ra rất lớn, đại khái khoảng ba năm cân, mua hết mất khoảng bốn mươi năm mười văn, còn trong phạm vi có thể tiếp nhận. Tôn Huệ ngẩng đầu nhìn người bán thịt nói: "Vậy bá bá thử cân lên giúp cháu, xem thử mất bao nhiêu tiền, quá nhiều mẹ cháu chỉ sợ sẽ không đáp ứng." Tôn mẫu nói chung lại đau lòng một hồi, nhưng mà mình quả thật muốn ăn, quanh năm suốt tháng thôi thì xa xỉ một lần đi.

"Được rồi, cháu chờ một chút! Ta đây cân thử cho cháu." Đại bá bán thịt cầm lấy cái cân bóng nhẫy, lấy cái móc sắt xỏ qua dạ dày heo, treo lên cân. Từ từ đẩy quả cân, gió cao cao lên phía trước nhìn, mở miệng nói: "Xem, bốn cân sáu lạng, ta cân rất tươi đó, cháu nhìn này, cân cân không đuối một chút nào!" Cho Tôn Huệ nhìn, xác định là bốn cân sáu lạng, liền thu cái cân lại, tính tiền: "Bốn cân sáu lạng, tính là bốn cân rưỡi đi. Một cân tám văn, đừng nóng vội, ta xem nào ta xem nào!" Yên lặng thăm tính toán, dĩ nhiên không dùng bảng cửu chương, là bọn họ tính từng cái một, một lúc lâu sau mới nói: "A, là ba mươi sáu văn, giảm cho cháu một ít, coi như ba mươi lăm văn đi."

Vốn đang đứng ở hàng cá bên cạnh, nghe thấy nữ nhi hỏi mua dạ dày heo, Tôn mẫu biết nữ nhi mình thèm ăn, một năm cực khổ qua đi, cũng nên tiêu chút tiền mua đồ ngon về nếm thử. Có điều nghe thấy giá cả, bà hết sức bất mãn, cau mày nhìn từ trên xuống dưới đánh giá miếng dạ dày heo một lát, xì một tiếng, vô cùng khinh thường nói: "Dạ dày heo như này ông còn bán ba mươi lăm văn thì ai thèm mua? Mang về cực kỳ khó làm, chẳng phải sẽ phiền chết sao, hơn nữa tám văn một cân cũng quá đắt, ta thấy thà mua cá về ăn còn hơn! Cá trăm đen một cân mới chỉ có năm văn, ba mươi văn đủ ăn được mấy bữa rồi, kho mặn một chút đủ ăn bao nhiêu là cơm."

Bị một trận quở trách như thế, người bán thịt đương nhiên sẽ không chịu: "Đại tỷ, bà nhìn dạ dày heo của tôi đây, rất tươi ngon, dạ dày lớn như vậy bán tám văn quá rẻ. Hơn nữa tôi còn cân tươi, giá tiền cũng bớt chút ít, rất tốt rồi."

"Thôi đi! Tốt thì ông bán cho người khác đi, dù sao cả chợ cũng không phải chỉ có một mình nhà ông bán thịt, tôi đi nhà khác, tôi không tin không mua được dạ dày heo rẻ hơn!" Nói xong lời này, Tôn mẫu làm bộ kéo nữ nhi rời đi.

Người bán thịt nhìn thấu ý đồ của Tôn mẫu, nhưng hắn cũng không thể để bà rời đi, bởi vì dạ dày heo quả thật không dễ bán, hơn nữa Tôn mẫu nói cũng đúng, bất kỳ quầy hàng nào cũng có thể hạ giá bán dạ dày heo, bởi vì thật sự là không dễ bán. "Đại tỷ, đừng đừng đừng! Bà không hài lòng ba mươi lăm văn, không bằng bà nói giá đi, giá thích hợp tôi liền bán cho bà."

Ngừng lại, Tôn mẫu quay đầu lại nói: "Thế thì ba mươi văn đi."

Người bán thịt mở to hai mắt nhìn: "Đại tỷ, thật sự không được, không thể bán rẻ như vậy, trở về bà nhà tôi sẽ nổi giận. Bà thêm một chút nữa đi, như thế nào?"

"Ba mươi văn là ba mươi văn, đã rất nhiều rồi!"

"Đại tỷ, chị ruột của tôi ơi! Thật sự bán không được. Lại thêm chút nữa đi!"

Cò kè mặc cả một phen, giá tiền dừng lại ba mươi hai văn tiền. Trên đường trở về Tôn mẫu còn dạy dỗ nữ nhi: "Nha đầu con thực sự quá thành thật, lại không thêm mặc cả, người khác nói bao nhiêu liền đưa bấy nhiêu, vô công kiếm lời cho người ta. Nhớ, sau này bất kể mua cái gì, đều phải mặc cả, nếu không cũng đừng mua, quá thiệt thòi!"

--- ----- ---

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Năm nay mưa thuận gió hòa, hai vụ thóc lúa đều được mùa, lúa mạch, hạt thóc thu được hơn hai ba đấu, nộp thuế xong, lại bán được ít tiền. Hơn nữa trong năm Chu Hải nhận không ít việc, kiếm được kha khá tiền, vì vậy tết năm nay hết sức náo nhiệt, đồ ăn cũng nhiều hơn năm ngoái mấy thứ, ngay cả thịt bò cũng mua hai cân!

Chiều 30 Tết, Chu Hải treo câu đối mới thay cho câu đối cũ, từ sáng sớm trong nhà phòng bếp liên tục bận rộn, đem lạp xưởng, thịt muối lấy ra chưng lên, hun khói các thứ, đầy sân toàn là mùi thịt, khiến cho con sâu thèm ăn trong bụng đám trẻ con phải chui ra ngoài, chốc lát lại chạy vào trong bếp, vụng trộm bốc một miếng nhét vội vào trong miệng, hết lên khen ngon.

Chu nãi nãi thấy mấy nhóc liên tục chạy ra chạy vào, cũng không thể mặc kệ không hỏi, nếu không đến bữa tối, sợ rằng không còn thức ăn. Hù dọa nghiêm mặt xua đuổi vài bận, dí ngón tay lên trán không cho bọn chúng đến nữa. Vẫn sợ uy nghiêm, nhưng chủ yếu vẫn là bọn chúng đã ăn không ít cộng thêm bị bạn bè gọi, nên mới chạy ra ngoài đi chơi.

Hải tử đi, Chu nãi nãi liền quay lại phòng bếp, nhiệm vụ hôm nay rất nặng nề, phải đem tất cả thức ăn mặn xào nấu cho tốt, còn phải thái tất cả đồ ăn thành miếng, bởi vì từ mỏng một đến mỏng năm là không thể động dao kéo, không chuẩn bị đầy đủ, sẽ không có mà ăn.

Bốn nữ nhân ở trong phòng bếp luôn tay luôn chân, thái rau rồi lại thái rau, nhóm lửa sau đó lại nhóm lửa, còn phải rửa rau và xào rau. Đầu bếp là Tôn mẫu, thủ nghệ của bà không tệ, nấu nướng đâu ra đấy, người thái rau chính là Chu nãi nãi, mà Tôn Huệ và Chu Đồng thì thay phiên nhau rửa rau, nhóm lửa.

Bận rộn đến tận khi trời tối, lúc này công việc trong phòng đã thư thả hơn, ba con khi con đã trở lại, rửa tay, chuẩn bị ăn cơm tối. Một bàn bát tiên có ba nam ngồi, năm nay quả thật khác trước, năm nay Tôn Duẫn cũng được ngồi cùng bàn, coi như đã thật sự thừa nhận, sau này cũng là chỗ thân thích.

Các nữ nhân khác trải một cái chiếu, đồ ăn cũng không được coi trọng cho lắm, có mấy món ăn không có ở mâm này. Chẳng qua việc này cũng không có gì, ở thời đại này rất bình thường. Tôn Huệ ăn rất ngon lành, cũng nếm thử các món ăn mặn, một năm cũng chỉ có mấy ngày này mới được ăn ngon.

Tiếng pháo trúc đầu tiên chọt vang lên, đám hải tử mất hết cả tâm tư ăn cơm, vội chạy ra bên ngoài xem. Mấy người lớn còn đang uống rượu lâu năm, tâm tình rất tốt bởi vì năm vừa qua gặp nhiều may mắn, hải tử đã sớm chạy hết đi chơi, cũng không sợ lạnh, âm ỉ huyền não khắp thôn xóm.

Giúp đỡ thu dọn bát đĩa xong, Tôn Huệ cùng với mẫu thân và đệ đệ đi về phía nhà tranh của các nàng, năm nào cũng vậy, ăn cơm tất niên, giỗ tổ và đón giao thừa, đều đi tới chỗ này, ở Chu gia cũng khá lâu rồi, nhưng cũng chỉ là sống nhờ, không có đạo lý giỗ tổ ở nhà người khác.

Nhà tranh cũ rách, hàng năm đều tu sửa một phen, cũng không đến nỗi gió lùa mưa dột. Ngày 26 vừa rồi có tới quét tước dọn dẹp, cũng coi như có thể ở được.

Trên bàn bày đồ cúng, bó hương, bỗng nhiên dùng một tiếng. Tôn Duẫn ở bên ngoài vừa đốt pháo, hai tỷ đệ cùng cúng bái, lạy Bỏ Tất xong, lại bắt đầu đón giao thừa, Tôn mẫu nhắc nhở từ nữ một phen, sau đó cũng rời đi.

Lại là một năm mới đến, mỗi người đều lớn một tuổi, có người vẫn diên diên khùng khùng như cũ, mà có người lại đột nhiên trưởng thành, Tôn Duẫn chính là đột nhiên lớn lên, năm ngoái thấy tỷ tỷ mấy lần mua gia súc, vì vậy mà thu lợi, khiến cho hắn rất là động tâm, hắn cũng hiểu rõ tình huống trong nhà, hơn nữa Tôn mẫu lại nói với hắn chuyện Tôn Huệ tích tiền xây nhà, bảo hắn sau này nhất định phải đối tốt với Tôn Huệ.

Tôn Duẫn cũng rất xúc động, hắn nghĩ mình là nam tử, đáng lẽ phải gánh vác trách nhiệm trong nhà, tuy rằng hắn còn nhỏ, cũng không thể khiến tỷ tỷ giao ra nhiều như vậy! Điều đó thúc giục hắn chuyển biến tư tưởng, để cho hắn càng thêm kiên quyết thay đổi bản thân.

Nhưng mà, phải thay đổi như thế nào, Tôn Duẫn còn không có trình tự cách thức gì, hắn nghĩ vẫn nên gánh cùi bán tích góp tiền bạc trước đã, rồi lại từ từ tìm kiếm, dù sao chỉ cần chăm chỉ, thì rồi sẽ tìm được. Về phần hành động thao tác như thế nào thì để nói sau, tạm thời không đề cập tới, tỷ đệ Tôn Huệ ở nhà tranh một đêm, buổi sáng lại trở về Chu gia, trước khi vào cửa đầu tiên là chúc tết Tôn mẫu: "Mẹ, chúc mừng mẹ, chúc mẹ thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý!" Tôn mẫu hé ra khuôn mặt vui mừng, cũng mở miệng nói những lời tốt lành: "Các con cũng vậy, mọi chuyện bình an, mau vào, ta đây phải đi thả bánh trôi rồi."

Ở phương Bắc, ngày Tết sẽ được ăn bánh sùì cảo, Tôn Huệ khi còn bé buổi sáng đầu năm thức dậy sẽ được ăn, nhưng bây giờ đang ở vùng sông nước quận Thanh Nguyên này, đầu năm mới mọi người đều ăn bánh trôi, biểu thị quây quần đoàn viên.

Thả bánh trôi còn phải mất một lúc, lúc này Tôn Huệ phải đi tìm đệ đệ.

Tết năm nay, khí trời cũng coi như là thoáng đảng trong trẻo, mặt trời tuy có nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, hai nhóc nhà Chu gia vẫn còn đang trốn ở trong chăn, chỉ có Chu Đồng đã rời khỏi giường, lúc này đang rửa mặt, nhìn thấy Tôn Huệ, cũng nói: "Sớm ha, chúc mừng mọi người, chúc mọi người tâm tưởng sự thành!" Tôn Huệ cũng nói: "Chu Đồng tỷ cũng vậy nha, chúc tỷ cả đời hòa hòa mỹ mỹ."

Biết Tôn Huệ tới tìm Chu Thụy, Chu Đồng chỉ vào phòng: "Đợi chút đi, còn đang nằm trong chăn ăn vạ đấy, sợ rằng mặt trời lên tới đỉnh mới chịu dậy. Ngày hôm qua lúc gác đêm, hai đứa bọn chúng cũng thức rất muộn." Giải thích nguyên nhân hai đệ đệ lúc này còn chưa chịu dậy.

"Còn chưa dậy sao? Lúc này mẹ ta đã thả bánh trôi rồi, nếu không ta đi phòng bếp nói một tiếng, để mẹ chờ một lát?" Tôn Huệ nghĩ dù sao lúc này bánh trôi còn chưa cho vào nồi, đi nói một tiếng để mẹ chờ một lát cũng tốt, cũng không thể không dặt theo hai đứa nhóc. Vừa nói liền định đứng dậy, nhưng bị Chu Đồng kéo lại, cười lắc đầu nói: "Đừng đi, để cha mẹ chúng ta ăn trước đi, bằng không lát nữa khách khứa tới nhà, khi đó sẽ phải tiếp khách, sẽ không kịp ăn." Liếc nhìn gian phòng, nói: "Về phần hai bọn chúng, chúng ta cứ để phần ở trong nồi, lúc nào tỉnh, bung cho bọn hắn ăn cũng được vậy."

Thử nghĩ thấy cũng phải, khi họ hàng bạn bè tới nhà, sẽ không có cơ hội ăn, về phần hainhóc, cũng rất dễ giải quyết.

Bánh trôi chín rất nhanh, nặn xong thả vào nồi nước sôi, chẳng mấy chốc đã nổi lên, bánh trôi được nặn rất tròn, to bằng ngón cái, bánh trôi "lớn" như vậy, Tôn Huệ phải múc mười cái, nhúng vào nước vùng pha đường ăn.

Hạt vừng đã rang thơm nức, dùng một cây chày cán bột nghiền nát, trộn lẫn với đường trắng, lần đầu tiên nhìn thấy đường trắng, Tôn Huệ cũng phải bội phục trí thông minh của cô nhân, đường trắng được chế luyện không khác mấy so với đường được sản xuất trong nhà máy đời trước, nàng vô cùng thần phục! Hai thứ này kết hợp lại, cũng không phải một cộng một, đó là mỹ vị thêm gấp mấy lần, ăn với bánh trôi bằng bột trắng căng mịn, hương vị thuần

túy nguyên chất này, ăn rất là ngon.

Mùng một vô cùng náo nhiệt, thân thích bằng hữu lần lượt lui tới, ba nhóc Chu gia cũng đi theo Chu phụ ra ngoài chúc tết. Lúc này tỷ đệ Tôn Huệ cũng không có chuyện gì, ở nơi đây không có ai là thân thích, người quen cũng chỉ có vài người người, nhưng vừa mới sáng sớm người khác cũng phải đi chúc tết, các nàng chuẩn bị đến xế chiều, lại đi thăm bằng hữu, họp mặt gặp gỡ một hồi.

Từ sáng tới trưa rất là nhàm chán, mùng một đầu năm cũng không cần làm việc, bày gà và la đã sớm được cho ăn, Tôn Huệ bận rộn cả năm lúc này rảnh rỗi lại có chút không quen. Cho nên phần lớn thời gian, nàng chổng ở nhà chính, cũng chính là nơi người nông thôn tiếp khách kiêm ăn cơm. Chăm trà rót nước cho bạn bè người thân của Chu gia tới đây chúc tết, nghe bọn họ chuyện trò tán gẫu.

Ăn cơm xong chính là lúc bọn nhỏ xả hơi, Tôn Huệ cũng chọn lúc này đi tìm Ngô Thái Diệp, tới trưa Ngô Thái Diệp đã đi thăm hết tất cả thân thích bằng hữu trong thôn, cũng nhận được không ít tiền mừng tuổi, thấy Tôn Huệ, nửa vui vẻ nửa mệt mỏi nói: "Huệ tử, ngươi đã tới, ta đợi rất lâu rồi, ngươi còn không tới, ta sẽ phải đi tìm ngươi!" Đột nhiên nhớ ra mình còn chưa chúc mừng, vội nói: "Huệ tử, chúc ngươi mỗi ngày đều vui vẻ! Sống lâu thật là lâu." Thời cổ đại ở nông thôn, không có đọc qua sách gì, mấy lời thoại cát tường ít đến thương cảm, có thể nói ra mấy từ ngữ thanh nhã, đã là vô cùng hiếm có.

"Cũng chúc mừng ngươi, chúc ngươi có một cuộc sống mỹ mãn." Tôn Huệ cười chúc mừng, giải thích mình tại sao đến giờ mình mới tới: "Buổi sáng nghĩ là ngươi phải tới nhà thân thích chúc tết, có tới cũng không gặp được, còn định xế chiều mới đến cơ, thấy không, ta ăn cơm trưa xong liền tới đây rồi."

Trong mắt Ngô Thái Diệp lấp lánh ánh cười, hài lòng nói: "Ừ, ngươi có lòng rồi." Vẫn hy vọng nàng có thể tới buổi sáng: "Nhưng mà ta vẫn hi vọng buổi sáng ngươi đến tìm ta cơ, cả buổi sáng ta đều ở bên ngoài, cũng đủ mệt rồi. Nếu như ngươi tới tìm ta, là có thể bớt đi mấy nhà thân thích rồi!"

"Buổi sáng ấy à, ta sẽ không tới để cản trở ngươi thu tiền mừng tuổi, bằng không đến lúc đó ngươi có thể sẽ oán ta!" Tôn Huệ nói đùa.

Ngô Thái Diệp lắc đầu: "Nào có, dù sao thân thích trong nhà cho tiền mừng tuổi cũng chỉ cho có lệ, cho năm sáu văn, căn bản là không có nhiều." Tặng tiền mừng tuổi, cũng chỉ có ở những gia đình khá giả, chứ ở một số vùng nghèo khổ, còn không có tiền mừng tuổi đâu!

"Ngươi chê ít thì cho ta đi! Ta không chê ít đâu."

"Ngươi thật sự muốn? Không cho được đâu, nhưng mà đến chợ phiên hôm mười lăm, chúng ta cùng đi, ta sẽ tặng lễ vật cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tôn Huệ và Ngô Thái Diệp cười đùa, ríu ra ríu rít nói chuyện, đột nhiên Ngô mẩu mở cửa đi vào, mặt đầy ý cười: "Thái Diệp mau ra đây, cô cô con đến rồi, mang theo biếu muội con, con dắt bé ra chơi đi!" Quay sang Tôn Huệ cũng nói: "Huệ tử, biếu muội Thái Diệp còn nhỏ, cháu giúp đỡ trông coi một chút, nha đầu này ta biết, bản thân nó vẫn còn là một đứa nhỏ đấy!"

Tôn Huệ đứng lên, cười nói: "Bá mẫu yên tâm đi, có cháu và Thái Diệp đây rồi, sẽ chơi chung với muội muội thật tốt." "Ngoan lắm, ta còn có việc bận rồi, vậy nhờ cháu nhé." Nhìn thấy hạt dưa trên bàn đã bị ăn không ít, kẹo mạch nha cũng hết, Tôn mẩu vẫy tay: "Đến đây với bá mẫu, lại bóc thêm một ít cho mấy đứa ăn." Lát nữa cháu gái tới đây, đồ ăn trên bàn này sẽ không đủ, đến lấy thêm một ít.

Tôn Huệ cũng không khách khí, chủ yếu cũng là vì chiều đãi cháu gái bên nhà ngoại của Ngô gia, nàng cũng thẹn lây theo: "Cảm ơn bá mẫu chiều đãi." Ngô mẩu cười xua tay: "Đừng khách khí, cứ tự nhiên giống như ở nhà ấy, ăn hết rồi thì nói với bá mẫu, trong nhà mua không ít đâu!" Nha đầu Huệ từ này rất tốt, không giống những nha đầu khác đều gặt đồ của nữ nhi mình, Huệ từ có đồ chơi vui, ăn ngon, sẽ không quên Thái Diệp. Như sữa la, biết nữ nhi thích uống, mỗi ngày nếu không đưa tới, thì cũng nấu sẵn rồi gọi đến uống. Cho nên Ngô mẩu rất thích Tôn Huệ, rất tốt với nàng, coi như thân thích trong nhà vậy.

Ra khỏi phòng, trong nhà chính lúc này có cô và dượng(chú) của Ngô Thái Diệp, đang nói chuyện với Ngô gia gia, Ngô nãi nãi, bên cạnh có một tiểu cô nương xinh xắn đang cầm bánh ăn, nhìn thấy Ngô Thái Diệp, lập tức nhảy phốc xuống đất, chạy tới oán giận: "Tỷ, các ca ca đi ra ngoài cũng không chịu dẫn theo em, chúng ta đi tìm bọn họ đi!" Ca ca của nàng tới đây, rồi đi ra ngoài với biếu ca, cậu nhóc mười mấy tuổi là có thể cưới vợ được rồi, đương nhiên sẽ không dẫn theo một tiểu cô nương đi theo đuôi.

"Hà Hoa ngoan, chúng ta đừng để ý đến bọn họ, muội đi chơi với tỷ tỷ và Huệ từ tỷ nha." Ngô Thái Diệp kéo biếu muội, cười dỗ bé, tính tình nàng luôn tùy tiện, hiếm khi nói chuyện nhẹ nhàng đến thế.

‘Xùy~’, Ngô cô cô nghe xong bật cười, nói với chị dâu mình: “Thái Diệp nhà chúng ta lớn hơn một tuổi, thay đổi không ít nha, dịu dàng hơn nhiều. Nhìn Hà Hoa nhà ta được dỗ, cười rồi kìa.” Ngô Thái Diệp nói chuyện làm việc sáng khoái cực kỳ giống với vị Ngô cô cô này, cho nên nàng rất yêu thích, vẫn luôn nói đùa với Ngô mẩu bảo gả nàng cho mình làm con dâu. Mãi đến khi hai bên đều có đối tượng thích hợp mới thôi.

Ở chỗ này cần phải nói một chuyện, Ngô Thái Diệp đã đính hôn, lúc nàng 8 tuổi hai nhà đã trao đôi canh thiếp, đối phương là con một gia đình giàu có ở

thông bên nhà ngoại của nàng, biết gốc biết rễ lẫn nhau, Ngô Thái Điệp và nam tử kia cũng coi như thanh mai trúc mã.

"Nha đầu này ở trước mặt chúng ta còn tỏ vẻ một chút, cách khôi tảm mặt chúng ta một cái, liền giống như nha đầu điên vậy, năm nay cũng mười ba, ta nhọc lòng lo nghĩ không ít, thật sợ nhà chồng tương lai sẽ không khoan dung được!" Ngô mẩu lắc đầu chỉ vào Tôn Huệ đang cười lễ phép bên cạnh con gái nói: "Có thể có một nửa ỏn trọng của Huệ tử, ta liền A Di Đà Phật."

"Cô cô, cô xem mẹ cháu đó, cuối năm mà vẫn còn quờ trách cháu. Với cả, cháu không ỏn trọng chỗ nào chứ, người khác liếc nhìn đều nói cháu rất tốt đó!" Ngô Thái Điệp chạy đến bên cạnh cô cô, kéo tay của nàng làm nũng nói.

"Được được được, Thái Điệp nhà ta tốt nhất rồi!" Ngô cô cô đưa tay kéo nàng vào trong lòng, cười nói: "Em thấy Thái Điệp nhà ta ỏn trọng mà, có chút hoạt bát coi mở thôi. Tính khí này giống em, nếu mọi người thấy nó không được, chính là đang bói móc em đấy." Cũng cười nói đùa với chị dâu mình.

"Mẹ cháu còn nói cháu quá im lặng, vẫn luôn hi vọng cháu có thể hoạt bát như Thái Điệp tỷ vậy đó, nhưng mà cháu học không có được, còn lâu mới biết nói đùa dỗ cho cả nhà vui mừng như Thái Điệp tỷ." Tôn Huệ biết Ngô mẩu oán giận Thái Điệp cũng chỉ là khoa trương, không thật sự chỉ trích. Cũng theo Ngô cô cô, tiếp tục khen nàng.

Ánh mắt Ngô cô cô sáng lên, nhìn Tôn Huệ nghĩ thầm, quả thật là một đứa tinh tế, còn nhỏ tuổi đã biết làm sao để khen ngoại người một cách đúng mực, mà lại không hạ thấp chính mình. "Hai nha đầu này, nhất động nhất tĩnh, một đứa như lửa, một đứa như nước, chơi chung với nhau, ngược lại cũng bổ sung cho nhau."

"Được rồi, đừng nói nhảm với bọn nhỏ nữa, để mặc bọn chúng tự đi chơi đi." Lúc này Ngô nãi nãi mới mở miệng, quay sang Ngô mẩu nói: "Con dâu, con bóc hạt dưa và bánh xốp cho bọn nhỏ ăn đi, bảo bọn chúng tự đi chơi." Mừng một đầu năm, con gái con rể lại đây, không phải là mừng hai như tục lệ, hơn nữa còn dẫn theo đứa bé kia, khẳng định là có chuyện gì muốn nói, hải tử không thể ở đây, ngộ nhớ nghe được, nói lỏ ra ngoài.

Ngô mẩu vào phòng, bung chiếc khay chất đầy đồ ăn, đi ra ngoài đưa cho Ngô Thái Điệp: "Nhớ kỹ, dẫn muội muội đi chơi, ngày hôm nay chơi làm chủ nhân, cũng phải chăm sóc kỹ lưỡng vị khách nhỏ của con, đừng để cho Huệ tử muội muội của con tới làm khách còn phải coi chừng giúp con." Cười ha ha, nói đùa với con gái. Bà nghĩ hiện tại để cho con gái bắt đầu học cách chiêu đãi khách khứa, tương lai gả tới nhà chồng, cũng khiến cho người ta phải ngược mắt nhìn.

"Vâng, con biết rồi! Sẽ chiêu đãi hai vị khách của con thật tốt." Ngô Thái Điệp nhận khay, cũng không dẫn theo hai người trở về phòng, đề nghị: "Ngày hôm nay ánh mặt trời không tệ, cũng không lạnh lắm, chúng ta đi ra ngoài một chút đi. Hiện tại đội múa rồng chắc là sắp đi qua, chúng ta đi theo sau bọn họ, thế nào?" Cách thôn Thanh Hà không xa lắm là thôn Tam Hà, nơi đó có một ngôi miếu Long vương, nhiều năm rồi, ngoại trừ tượng Long vương, còn có cả hình rồng được chế tác, chiều ngày Tết năm mới hoặc là lúc Nguyên Tiêu, sẽ đội hình rồng lên, vui mừng mà lại náo nhiệt. Tiểu hải tử vô cùng yêu thích, đều chạy theo sau, gân cổ kêu to. Nếu như có người lớn ỏm, đứa nhỏ có thể nhìn thấy rồng, vậy thì là hạnh phúc vô bờ.

Cho nên là, đối với đề nghị của Ngô Thái Điệp, biểu muội Hà Hoa của nàng, vô cùng tán thành. ỏn ào muốn đi luôn, rồng sắp đến ngay bây giờ !

Đưa tay kéo lại cháu gái Hà Hoa, Ngô mẩu trừng mắt với con gái, cười nắc nẻ: "Ai, nói con cái gì mới tốt đây, mới được cô cô con khen ngợi vài câu, con liền không thêm suy nghĩ. Đang lúc múa rồng, người đến người đi, ba tiểu nha đầu các con bị người ta bắt cóc, cũng không ai nhìn thấy, đến lúc đó ta xem con làm sao bây giờ!"

Ngô Thái Điệp sững sờ, đã nghĩ ra, xác thực không thể cứ thế mà đi, hiện vào lúc này ông ba bị nhiều nhất, chen lẫn ở trong đám người, thích nhất chính là ra tay với hải tử không có người lớn trông chừng, ba tiểu cô nương các nàng, là đối tượng bọn họ thích nhất, mình thực sự là bị vớ đầu, lại còn nói ra lời như vậy. Trong lòng mẹ chắc hẳn là đang nói mình không biết động nỏ đi. "Biết rồi nương, vậy bọn con lập tức đi vào phòng ngồi một lát, múa rồng đi qua mới chạy ra xem."

"O, tỷ tỷ, lần này chúng ta không đi ra ngoài xem múa rồng sao? Muội muốn xem cơ •••••" Hà Hoa tỏ rõ vẻ thất vọng, cặp mắt chớp chớp, rất là chờ mong nắn ni mọ mình: "Mợ , con muốn xem múa rồng, mợ bảo tỷ tỷ dẫn con đi xem đi! !" Phải nói động mợ, như vậy mới có thể xem múa rồng. Múa rồng hàng năm đều là chờ mong của bọn họ, trong một năm cũng chỉ có mấy ngày lễ náo nhiệt, bình thường sao có thể chơi vui như thế! Nếu như năm nay thiếu đi một lần, không chỉ không thể khoe khoang với bạn bè, hơn nữa còn hết sức tiếc nuối.

Ngô mẩu ngồi xỏm người xuống xoa đầu nhỏ của cháu gái, cười nói: "Tiểu Hà Hoa muốn xem múa rồng sao? Vậy thì chờ một lát, chờ các ca ca trở về, bảo bọn họ dẫn các cháu đi, đi riêng như tỷ tỷ nói thì không được, ngộ nhớ làm mất tiểu Hà hoa nhà chúng ta, mợ sẽ đau lòng." Hải tử còn nhỏ, phải dụ dỗ. Kỳ thực nếu như con trai mình ở đây, thiếu niên mười bốn đã choai choai, dẫn theo muội muội đi xem múa rồng, cũng không có gì không yên lòng, chỉ cần xem chừng, ông ba bị cũng sẽ không chăm chăm ra tay. Nhưng mấy đứa nhóc đã sớm rời nhà, lúc này còn không biết đang chơi ở chỗ nào!

Mợ không đáp ứng, Hà Hoa bĩu môi, lằm bằm: "Nhưng mà ca ca căn bản không muốn dẫn con đi chơi, bọn họ đều thích đi một mình không chịu dẫn con ra ngoài." Có cơ hội, không quên cáo trạng với mợ! Tiểu hải tử chính là như vậy, thích nhất tố giác với người lớn rằng ca ca đối với mình không tốt.

Ngô mẩu đáp ứng bé, nói: "Chờ đám ca ca của cháu trở về, ta đi nói với bọn chúng, để bọn chúng nhất định phải dắt tiểu Hà Hoa đi xem múa rồng, nếu không sẽ bắt bọn chúng nhịn cơm, được không?"

Gật đầu, Hà Hoa nói: "Mợ nói phải giữ lời đó nha, nhất định phải bảo ca ca dắt con đi xem múa rồng!"

"Được, nhất định." Ngô mẩu bảo đảm, sau đó chỉ vào Ngô Thái Điệp nói: "Vậy Tiểu Hà Hoa vào phòng chơi với tỷ tỷ trước đã, ta đi xem chừng đám ca ca của cháu."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Mới vừa nhắc tới mấy người Ngô Chi, bọn họ liền xuất hiện ở trước mắt, Ngô Chi nói với mẫu thân mình: "Nương tìm bọn con có chuyện gì?" Lúc ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng nương tìm bọn họ, cho rằng có chuyện gì, chạy vội lại đây.

Thấy nhi tử, Ngô mẫu lườm hắt một cái, trách cứ: "Các con đi đâu thế, biết chơi một mình, cũng không dẫn theo muội muội! Nhìn xem, muội muội con tủi thân kia." Hà Hoa nép trong lòng mẫu thân, quay sang các ca ca le lưỡi, làm ngoáo ộp, trong lòng nói: Hừ, để cho các ca không mang theo muội đi chơi, bị mắng đi.

Nhìn bộ dáng đắc ý của muội muội, Khương Phong biết ngay là muội muội cáo trạng, trong lòng không cao hứng, hắt mà mang theo muội muội thì mới không vui đấy, hắt và các ca ca đều là nam, bình thường cùng nhau chơi đùa ai lại dẫn theo tỷ muội trong nhà, khi không dắt theo một cái đuôi nhỏ, chơi không tận hứng.

Đang nghĩ cách từ chối, Ngô mẫu mở miệng dặn dò: "Được rồi, chuyện trước đó ta không tính đến, hiện tại các muội muội con muốn đi xem múa rồng, mấy người các con mang theo bọn chúng đi, nhớ kỹ phải coi chừng, đừng chỉ lo chơi đùa một mình, bằng không để ta biết rồi, qua mừng năm, cứ thử xem." Nhìn mấy tiểu tử này đảo mắt một vòng, Ngô mẫu biết ngay bọn chúng đang suy nghĩ gì, đương nhiên sẽ không để cho bọn chúng mở miệng từ chối.

Ngô mẫu lại căn dặn vài câu, nhìn ba cậu nhóc choai choai, trong lòng vẫn không yên tâm lắm, vẫn đều hơi quá nhỏ, e rằng thả ra ngoài cũng chỉ lo chơi một mình. Xoay người hướng về phía nhà chính hô: "Ngô Hợp." Ngô Hợp là con lớn nhất của bà, năm nay mười tám tuổi, đã kết hôn hai năm, vợ hắn đang mang thai, tầm tháng ba năm nay sẽ sinh, vào lúc này đang ở nhà chính tiếp chuyện.

"Nương tìm con?" Nghe thấy nương gọi, chào hỏi cô và dựng một câu, Ngô Hợp bèn đi ra. Nhìn trong sân một vòng đệ đệ muội muội vây quanh, bọn đệ đệ đều không cao hứng, mà các muội muội tâm tình không tệ, lúc đang nghi hoặc, lời của Ngô mẫu để cho hắn thoải mái, biết rõ nguyên nhân.

Vẫy tay, Ngô mẫu căn dặn con lớn nhất: "Muội muội con muốn xem múa rồng, chỉ để mấy người Ngô Chi trông nom ta không yên lòng, con cũng đi đi. Đừng để cho bọn chúng làm loạn, coi chừng bọn chúng."

Ngô Hợp nhìn ánh mắt khát cầu của muội muội, hào phóng đáp lại: "Nương yên tâm, con sẽ chú ý." Nếu các muội muội muốn đi, chút yêu cầu ấy hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Cứ như vậy, Ngô mẫu mới xem như là yên lòng, phát tay thả bọn họ đi chơi.

Ra sân, Khương Phong liền quay sang muội muội không vui nói: "Một cô nương như muội, theo làm gì, múa rồng thì bảo nương dẫn muội đi xem là được." Nam hài mười tuổi được cưng chiều nhất cho nên bá đạo lắm! Vừa nãy ở trước mặt trưởng bối nổi nóng sẽ không tốt, bây giờ cách khỏi tầm mắt họ rồi, bèn mặc kệ nhiều như vậy.

Hà Hoa cũng không phải ngoan ngoãn biết điều gì, trong nhà chỉ có hai hài tử, mặc dù là con gái, nhưng ý vào tuổi còn nhỏ, luôn tranh chấp với ca ca, ai bảo hắn không dắt mình đi chơi. Tỷ như vào lúc này, Hà Hoa bèn nhìn chăm chăm ca ca mình: "Hừ, muội cứ đi theo đó, ca mà không dẫn theo bọn muội, bọn muội đây lập tức đi tìm mẹ và mẹ, xem các ca có thể chơi thế nào!" Chỉ cần không mang theo chính mình, bé lập tức đi cáo trạng, sẽ làm cho bọn họ cũng không được chơi.

Ngô Hợp biết cô cô đang có chuyện muốn thương lượng với cha mẹ, đương nhiên không thể để Hà Hoa trở lại nghe thấy, hơn nữa nơi này hắn lớn tuổi nhất, nói chuyện hữu hiệu nhất, vì thế hắn mở miệng nói: "Khương Phong, đệ làm ca ca, nhường muội muội một chút. Vừa nãy các đệ cũng ở ngoài chơi lâu như vậy rồi, hiện tại cha mẹ bọn họ đang có chuyện cần làm, ngày hôm nay chúng ta hãy dẫn theo các muội muội đi xem múa rồng, ngày mai các đệ muốn chơi thế nào thì chơi thế đó."

Khương Phong đương nhiên không có cách nào phản bác Ngô Hợp, Ngô Hợp lớn hơn hắn cả tám tuổi, vóc dáng cũng cao hơn hắn hai cái đầu, bởi vậy, chỉ đành không tình nguyện gật đầu, tuy nhiên lúc không có ai chú ý bèn lén lút trêu muội muội một chút, định cho bé một trận giáo huấn mới được. Có điều Hà Hoa cũng không sợ, còn trêu lại hắn thị uy. Nghĩ thử, dựa vào lá gan của ca ca, cũng đừng nghĩ đến chuyện làm gì mình, trái lại chỉ cần ca ca bắt nạt bé, bé liền lớn tiếng khóc, để cha giáo huấn hắn!

Hà Hoa vênh mặt không nhìn ca ca của chính mình, ngược lại quay sang giới thiệu với Tôn Huệ tỷ mới quen: "Vừa nãy cái người không lễ phép hò hét muội chính là ca ca muội, Ngô Chi biểu ca tỷ biết rồi, còn có một người là biểu huynh nhà cậu muội, chính là người gầy gò cao cao đứng ở bên trái Ngô Chi biểu ca, tên là Phùng Hiên. Phùng Hiên biểu ca rất tốt, hiểu lễ phép, không giống ca ca muội, tỷ không biết có thể hỏi hắn, hắn từng vào Tư Thục đọc sách, biết rất nhiều thứ, mẹ muội nói hắn có tiền đồ nhất." Tiền đồ hay không tiền đồ bé không có hiểu, nhưng mà ở Tư Thục đọc sách bé biết rất lợi hại, ở thôn các bé, cũng không có mấy người.

Giới thiệu cho tỷ tỷ xong, tiếp theo Hà Hoa quay sang biểu ca, ca ca giới thiệu Tôn Huệ: "Thái Diệp tỷ Phùng biểu ca từng gặp rồi, bên cạnh muội chính là bạn thân của Thái Diệp tỷ, tên là Tôn Huệ." Con nết hơi chóp, vô cùng thần phục nói: "Đừng nhìn vóc người Huệ tỷ rất cao mà nhảm, năm nay tỷ ấy mới mười hai tuổi đấy!"

Tên của Tôn Huệ bé cũng vừa mới biết không lâu, tuy vậy cũng không gây trở ngại đến việc Hà Hoa giới thiệu. Đặc biệt là thân cao, nói ra càng cường điệu, lúc bé mới nhìn thấy Tôn Huệ, còn tưởng rằng đã mười bốn, mười lăm, không nghĩ tới mới mười hai.

Nghe tên Phùng Hiên, Tôn Huệ liền ngược mắt nhìn, ở nơi thôn quê này, mọi người đặt tên cho nhi tử phần nhiều là Nhị Trụ, Thiết Ngưu, những cái tên nhả trí như Khôi, Hiên các thứ, nếu không phải trong nhà từng đọc sách, chính là dùng tiền mời tiên sinh đặt giúp. Nhưng mà bất kể thế nào, điều kiện trong nhà sẽ không kém. Sau đó nghe nói Phùng Hiên học ở Tư Thục, vậy thì càng thêm khẳng định, trong nhà không có bao nhiêu tiền, ai sẽ đưa hài tử đi đọc sách, không nói đến việc không thể giúp đỡ việc nhà, liền nói hàng năm buộc tu, liền không phải con số nhỏ!

Kỳ thực Tôn Huệ cũng muốn vào Tư Thục học hai ngày, không nói đọc sách được bao nhiêu, tối thiểu không bị làm người mù chữ, hơn nữa còn có thể có đánh giá đại khái đối với thời đại này. Qua nhiều năm như thế, ở địa phương thôn dã này, cũng không có cơ hội biết giờ đang là triều đại gì, có lúc ngẫm lại, Tôn Huệ cũng tự thấy xấu hổ cho chính mình, nàng xuyên qua lâu như thế rồi, không nói được gả vào nhà giàu hiển quý, nàng bây giờ ngay cả một chữ lớn cũng không được nhìn một lần, hơn nữa cứ theo đà này, nàng còn phải cố gắng thêm nữa mới không bị rơi vào tình cảnh chính mình bị bán đi! Thực sự là mất mặt.

Phùng Hiên rất là biết lễ, quay sang Tôn Huệ chấp tay: "Xin chào tiểu thư." Vị gọi Tôn Huệ này, thật sự không lùn, so với mình còn nhỉnh hơn một chút, chính mình còn lớn hơn nàng một tuổi đấy!

Tôn Huệ sừng sốt, nàng đâu có được học lễ tiết cổ đại, đối với việc đáp lễ thế nào nàng không hề biết một chút nào, chỉ có thể lúng túng hé môi, cười nói: "Ra mắt công tử."

Phùng Hiên phát hiện Tôn Huệ không dễ chịu, vội vàng đứng thẳng người lên, nói xin lỗi: "Xin lỗi, mấy ngày nay ta bị gia nẫu ép buộc làm những lễ tiết này, hiện tại gặp mặt không tự kìm hãm được liền làm." Tổ tiên Phùng gia từng có người đỗ cử nhân, được làm Huyện lệnh, tuy rằng cách nhiều đời rồi, mấy đời gần đây cũng chỉ có gia gia trúng tú tài, nhưng mà chút lễ tiết này không coi trọng không được, vẫn cứ cố gắng hướng về thư hương thế gia. Trái lại mặc kệ đọc sách như thế nào, lễ tiết không thể sai sót chút nào.

Xua tay, Tôn Huệ cười nói: "Việc này đâu có gì phải xin lỗi, ta thấy vẫn là ta không phải." Nói ra, cũng đành bỏ qua, chỉ cần trong lòng hai người đều không xấu hổ, tiếp tục chơi vẫn có thể vui vẻ.

Lúc này Ngô Hợp mới nói: "Chúng ta đến đầu thôn Đông nhìn thử, năm ngoái mùa rông hần là đến chỗ ấy." Hần muốn nhanh dẫn các muội muội đi xem mùa rông, chờ bọn chúng xem cho đã nghiền xong sẽ trở về, trong nhà thê tử còn đang mang thai, lúc này cũng không ai cố đến nàng, về được chăm nom.

Hà Hoa gật đầu liên tục, cười hi hi nói: "Đi, chúng ta chạy đi, tuyệt đối đừng bị người ta đoạt mất vị trí tốt." Liền dẫn đầu đi về phía trước. Ngô Chi tiến lên kéo Hà Hoa, không yên lòng bé đi một mình, hơi không chú ý sẽ bị lạc mất.

Phùng Hiên thấy, cũng kéo tiểu biểu đệ, đứng ngay đằng sau, mà Thái Diệp và Tôn Huệ đi thứ ba, cuối cùng chính là Ngô Hợp, hần lớn tuổi nhất, đi sau cùng để trông coi, như vậy sẽ không lạc mất ai.

Thái Diệp ghé tai Tôn Huệ, nhỏ giọng nói: "Phùng Hiên này, ta cũng chỉ gặp qua một hai lần, đều là theo cô cô đến. Phụ thân hần cũng đã sớm qua đời, là mẫu thân hần nuôi hần lớn, nhà Phùng Hiên cùng với nhà đại bá hần không hòa thuận cho lắm, cho nên trong thời gian dài đều là mẫu thân hần dẫn theo hần về nhà mẹ đẻ ở. Lúc này theo cô cô đến, e rằng tết năm nay cũng ở Khương gia, cũng không biết là vì chuyện gì."

Tôn Huệ âm thầm kinh ngạc, liếc nhìn Phùng Hiên đi phía trước, thật không biết hần lại có thân thế như vậy, cũng là một kẻ đáng thương.

Phùng Hiên như là cảm giác thấy ánh mắt Tôn Huệ, quay đầu liếc nhìn, Tôn Huệ vội vàng dời tầm mắt, cặp mắt Phùng Hiên hơi lóe lên, cười cúi đầu nói với Khương Phong cái gì.

Tôn Huệ hơi chột dạ, sau đó cũng không dám nhìn sang phía Phùng Hiên nữa, mấy người xem mùa rông rất lâu, mãi cho đến gần xế chiều, Tôn Huệ mới tạm biệt mọi người, trở về Chu gia, vừa vận đến giờ ăn cơm, trở về là được ăn ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Tháng giêng qua nhanh trong chớp mắt, ngày mười lăm là Tết Nguyên tiêu, ban đêm đèn đuốc tung bùng, hoặc là lấy giấy xếp đèn hoa sen, hoặc là mượn thợ khéo làm giúp đèn hình động vật cỡ trung, chen chúc trong thôn trấn, ngày ấy là một ngày đẹp nhất trong năm, đẹp đến mức khiến người ta mê say. Tuy rằng không phải xa xỉ lộng lẫy kinh người như trong kinh thành, thế nhưng nhìn dải sông lấp lánh cùng với vầng trăng sáng ngời trên cao, Tôn Huệ đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Ngày này, lại một lần nhìn thấy Phùng Hiên, vẫn đi theo cô cô của Ngô Thái Diệp, dường như mãi đến tận bây giờ, Phùng gia vẫn còn chưa có ý định đón hai mẹ con hần về. Phong thái vẫn như cũ, chào hỏi Tôn Huệ rất hữu lễ, nói qua loa mấy câu, mới theo nương hần rời đi. Mà Tôn Huệ, tuy rằng làm

phần tử bát quái trời sinh, nhưng vẫn cực lực ức chế lòng hiếu kỳ mãnh liệt, để không khỏi vạch trũng vết sẹo của người khác.

Xem múa rồng, đu loại ca hát tạp kỹ, thôn trấn không lớn, nhưng thứ nên có vẫn có, càng bởi vì nằm ở khu vực trù phú nhất của Giang Nam, nơi đây còn giàu có hơn so với một vài thị trấn phương bắc, người giàu cũng nhiều hơn gấp đôi. Ngày lễ nơi đây, bách tính không có tiền cũng có thể dính chút náo nhiệt, biết thêm nhiều kiến thức. Tôn Huệ và đệ đệ được xem thỏa thích, Tôn mẫu cũng hiếm khi đi theo, nghỉ ngơi thư giãn một phen.

Ngày mười sáu, mùi vị náo nhiệt đã không còn, xem như là ngày cuối cùng sau Tết Nguyên tiêu, tầng lớp nông dân lao động phổ thông cũng nên bắt đầu làm việc rồi, ngày này Chu phụ nhận được danh sách của tửu lâu Lý gia trên trấn, nhà bọn họ mua không ít vật liệu gỗ, chuẩn bị cho cô nương trong nhà đóng giường cưới, bàn tủ, rương và giá gỗ, lại còn không ít đồ vật linh tinh cách loại. Mà một học đồ của hắn trong nhà có việc không đi được, chỉ dựa vào Chu phụ cùng một học đồ khác, làm vừa chậm vừa không trôi chảy.

Nhân cơ hội này, Tôn mẫu bèn đề cử con lớn nhất của mình: "Chu Hải, ông và hai học đồ kia không phải không làm kịp sao? Không bằng mang Duẩn nhi theo, ngược lại tiểu tử kia mỗi ngày cứ ở trong nhà cũng không có việc gì, đi qua chỗ ông giúp đưa búa đưa đồ, bảo gỗ các thứ cũng đỡ bận bịu. Một ít việc nặng, cũng có thể làm giúp, ông chỉ cần động miệng là được, thế nào?"

Như vậy, khuôn mặt chữ điền vẫn nghiêm túc trước sau như một nghiêm túc, Chu Hải không thích cười, thoát nhìn trông có vẻ già, đây cũng là do vợ trước mất đi, không tìm được nữ nhân khác. Rất là không dễ gần, hơn nữa tính khí cũng cứng, cho nên mặc dù hắn đối với hai hài tử không tệ, nhưng ở trong mắt hai hài tử và người trong thôn khác, hắn giống như ví dụ điển hình của câu "có mẹ kế thì có cha dượng". Ho khan một tiếng, nói bằng giọng đều đều: "Không phải Duẩn nhi phải gánh củi lên trấn sao, mỗi tháng cũng kiếm được chút ít tiền, sao lại nói không có việc gì?" Nói như vậy, rõ ràng là không muốn, hắn không muốn nhận Tôn Duẩn làm học đồ, bởi vì nhận hắn rồi, căn bản không thể giấu giấu diếm diếm hắn cái gì, đến lúc đó Tôn mẫu nhất định sẽ âm mưu với hắn, nhưng ngoại trừ nhi tử, hắn không muốn truyền thù nghiệp của hắn ra ngoài.

Tay nghề thợ mộc của hắn là do đi theo một hảo thủ nơi khác học, suốt bảy năm, bản thân lại làm nhiều năm như vậy rồi, khắp thôn trấn cũng rất có tên tuổi, những gia đình trong nhà có tiền và bằng lòng chi tiền đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế mời hắn đi, bảo hắn làm giúp một bộ gia cụ không tệ. Bởi vậy giả tiền công cũng rất khá, cứ như vậy, có rất nhiều người muốn xin làm học đồ, bởi vì việc bận bịu, hai nhi tử lại nhỏ, liền thu nhận hai học đồ thành thật chịu khó, hai, ba năm qua, cũng dạy chút, nhưng một ít bí quyết thì hoàn toàn không thể dạy dỗ, những thứ này đều là tay nghề áp đáy hòm, ngoại trừ nhi tử, ai cũng không thể dạy.

Tôn mẫu biết tâm tư Chu phụ, nhưng mà bà sẽ không thoái nhượng, bà nhất định phải lót đường cho con trai, học tay nghề tốt, tương lai dù có thế nào cũng không bị chết đói, lại thêm trong nhà có đất có ruộng, qua mấy năm sẽ dựng một ngôi nhà khang trang, cũng có thể nói chuyện hôn nhân. "Chu Hải, Duẩn nhi không thể gánh củi bán cả đời, tiền bạc mà trượng phu lúc trước lưu lại cũng không có nhiều, chỉ bằng những thứ này, chỉ có thể cả đời ăn cháo qua ngày, thậm chí thế tử cũng không cưới nổi. Tôi cũng nói thật với ông, tôi không thể bỏ mặc tình huống như thế xảy ra mà không can thiệp, nếu như nó không có hảo thủ nghề nuôi sống chính mình, vậy tôi cũng chỉ biết lấy thêm chút tiền cho nó, đến lúc đó ông đừng có không nỡ bỏ." Ngay cả lời khó nghe cũng nói ra, mặc kệ Chu Hải lựa chọn thế nào, Tôn mẫu vẫn không thêm đến xia.

Mặt tối sầm lại, Chu Hải biết Tôn mẫu không phải đùa giỡn, bà làm được chuyện như vậy. Xiết chặt nắm đấm, Chu Hải hít sâu một hơi, nỗ lực kiềm chế cơn giận: "Tiền kia là tôi giữ lại cho con trai của tôi mua đất, chẳng phải Tôn Huệ nuôi mấy con la ỉa sao, bán những thứ kia đi, cũng có thể mua trên hai mẫu ruộng cạn." Hắn có thể khoan dung Tôn mẫu hàng năm giúp hai người Tôn Duẩn, Tôn Huệ bòn rút một ít, nhưng con số tuyệt đối không thể lớn, lớn hơn, hắn kiên quyết không đáp ứng!

Nhiều năm nhẫn nại như vậy, lúc này Tôn mẫu rốt cuộc không kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: "Tôi cho ông biết, việc này không có thương lượng, tôi gả cho ông chính là muốn chăm sóc cho hai hài tử của tôi, bằng không một mình tôi cũng có thể sống qua ngày, hà tất phải gả cho ông, lao tâm lao phổi giúp gia đình ông? Ngày hôm nay chúng ta nói ra hết đi, ông muốn giữ tiền mua đất, hay là thu nhận Duẩn nhi làm học đồ!" Dù có khóc lóc om sòm, Tôn mẫu cũng nhất định phải đạt được kết quả, bà chỉ vì suy nghĩ cho nhi tử.

Chu Hải hơi há miệng, nhìn Tôn mẫu không giống như đang đùa, do dự, hắn không muốn ồn ào lên, như vậy sẽ không biết lại có tin đồn gì, nhưng lại không thể đáp ứng, mặc kệ là điều kiện nào cũng đều là đang lóc thịt của hắn. Cuối cùng chỉ biết thực thi kế sách hoãn binh: "Bà đề tôi suy nghĩ thật kỹ, qua một thời gian ngắn sẽ cho bà một câu trả lời chắc chắn." Nghĩ thử, việc này tránh đi trước đã, chờ thêm một quãng thời gian, có khi Tôn mẫu sẽ tự động từ bỏ.

"Hừ, ít qua loa lấy lệ đi, ông thấy mấy ngày nay tính khí tôi không nói gì, lại định gạt tôi nữa sao. Họ Chu, tôi cho ông biết, tôi tự hỏi chưa từng ngược đãi hai hài tử vợ trước của ông để lại, nhiều năm như vậy đều là gian lao vất vả, nhìn vợ kế nhà người ta kia, lại nhìn tôi một chút xem, ông ép buộc tôi học tập theo bà ta sao? Ngày hôm nay ông lập tức cho tôi câu trả lời chắc chắn đi, bằng không tôi không nhẫn được đến ngày mai đâu, khuya khoắt ta cũng đi bái sư học nghệ, học cách làm mẹ kế ác độc!"

Trái tim Tôn mẫu dần dần cứng rắn lên, không thể sắp xếp thỏa đáng cho nhi tử, sao bà có thể an tâm, nếu không được tốt như bà mong muốn, vậy thì đừng nghĩ có thể ngủ yên!

Chu Hải nghẹn một hơi trong ngực, mấy câu nói này của Tôn mẫu trực tiếp đâm vào tim hắn, trong thôn vị kia có kẻ thù, người đàn ông kia liền ném con mình sang một bên, thế diện giấu kỹ trong áo lót cũng không còn, không chỉ bị người lớn cười nhạo, ngay cả hai hài tử cũng biết mắng hơn mấy câu. Mặt mũi hắn tốt xấu còn có thể bảo vệ, nếu như Tôn mẫu thật sự dám làm như vậy, hắn cũng sẽ không còn chỗ đứng trong mười dặm tám thôn quanh đây nữa.

Trợn mắt lên, Chu Hải cả giận nói: "Bà dám! Tôi lập tức bỏ bà, bà mang theo một đôi nhi tử của bà sống một mình đi, cách xa một chút." Bị bức ép tàn nhẫn, Chu Hải nói không biết lựa lời, cái gì không nên nói cũng nói ra ngoài hết rồi. Hắn quan tâm đến thế diện nhất, không thể khiến người ta đàm cợt sống mũi hắn.

Chẳng qua nói bỏ Tôn mẫu, cũng chỉ là lời vô ích, thuận tiện uy hiếp một phen, để cho bà biết sợ, không cưỡng bức hắn nữa. Nhưng hiển nhiên hắn đã quên tính tình Tôn mẫu, bị mắng như vậy, Tôn mẫu nói thẳng: "Được được được, nếu như vậy, tôi lập tức đi, chẳng lẽ lại sợ ông, tuy nhiên, tôi mà đi sẽ

không chỉ mang theo hai nhi nữ, Thụ nhi tôi cũng phải dẫn đi, ba mẹ con tôi, vẫn có thể sống sót như thường."

Chu Hải nói: "Không được, Thụ nhi họ Chu, là dòng dõi Chu gia tôi, làm sao có thể theo bà đi?" Tôn mẫu cười gằn: "Tôi mang thai nó trong bụng, không đi theo tôi, còn có thể lưu lại cho ông hay sao? Ngày mai chúng ta sẽ rời lý chính, Tam lão lại đây, dù tôi từ nơi khác đến, cũng không thể mặc cho ông bắt nạt, nếu không thể đồng ý, chúng ta liền chia tay, ông đi đường ông, tôi đi đường tôi*, không dính dấp gì đến nhau!"

*nguyên văn : lộ quy lộ, kiêu quy kiêu (đường trả về đường, cầu trả về cầu). Câu này tương tự câu “Người đi đường Dương Quan của người, ta đi cầu Độc Mộc của ta”, nói chung là ai đi đường nấy.

Trầm mặc một hồi, Tôn mẫu lại nói: "Còn có, nhiều năm như vậy, tôi ở Chu gia của ông, công sức lao động vất vả cũng phải tính toán ra, đổi thành bạc, tôi cũng phải có thêm chút." Đây đã không còn là nói nhảm nữa rồi, nếu thật sự không thể để cho Duẩn nhi học tay nghề, hoặc là thêm tiền, dựa vào thân phận người nơi khác của hắn, rất khó cưới được thê tử, như vậy nhi tử cũng sẽ không có, sau trăm tuổi bà còn mặt mũi nào đi gặp trượng phu lúc trước. Không bằng tự mình sống một mình, cho dù khổ nữa, cũng không thể để cho nhi tử không cưới được thê tử!

"Bà điên rồi, nên thật sự âm ỉ lên, bà và hai hài tử của bà cũng không có chỗ tốt! Có một số việc có thể thương lượng một chút, không cần thiết phải quyết tuyệt như thế." Thấy không dọa được Tôn mẫu, trái lại làm cho bà quyết định cứng cách, Chu Hải có chút sợ.

"Thương lượng, thương lượng sao đây? Tôi chỉ có hai điều kiện kia, chính ông tự chọn đi, nếu như không muốn, như vậy thì theo như ông nói vậy, chúng ta chia ra sống một mình." Trong lòng vẫn còn giận dữ, Tôn mẫu hết lòng suy nghĩ cho hài tử, lúc trước nhường nhịn nếu không có kết quả tốt, như vậy thì tách ra đi.

Canina : Nhân vật Tôn mẫu này thật sự là mạnh mẽ >.<. Ta biết trong hiện đại cũng có rất nhiều phụ nữ không dám ly hôn sống một mình nuôi con. Vậy mà Tôn mẫu hoàn toàn không coi ra gì .v. Chưa nói đúng sai, nhưng phản quyết đoán này cũng thật khó có được !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Sống một mình đương nhiên không thể, đó là lựa chọn khi bị bức ép đến đường cùng, hơn nữa, bất kể thế nào, Chu Thụ cũng không thể đi theo Tôn mẫu. Chu gia ở nơi này tộc nhân đông đảo, cũng coi như thế lực một phương, thậm chí một trong Tam lão cũng là người Chu gia, mà Tôn mẫu là người từ nơi khác tới định cư, hoàn toàn không có thân tộc, tuy rằng cũng có giao hảo với một hai vị, nhưng căn bản không thể đoạt Chu Thụ, lễ pháp cũng không cho. Huống hồ, mấy mẹ con bà, không bị khi phụ si nhục chết mới là lạ, năm đó cũng bởi vì bị quấy rối mới phải chọn gả cho Chu Hải, hiện tại nếu như đắc tội Chu gia, sẽ càng không dễ chịu.

Cũng không cách nào quay về phương Bắc, nơi đó mặc dù là quê cũ, thế nhưng bà cũng chỉ là một người dân bình thường, định cư một chỗ, chỉ cần không phát sinh tai họa lớn, sao có thể nói đi là đi, bị quan phủ bắt đi lao dịch, chết như thế nào cũng không biết! Mà ở chỗ này, chỉ có mỗi mảnh đất cắm dùi như vậy, căn bản rất khó nuôi sống cả nhà, càng khỏi nói đến việc làm cho nhi nữ mình sống tốt. Cho nên, sống một mình, là lựa chọn bất đắc dĩ, không tới bước cuối cùng, kiên quyết không thể thực thi.

Tôn mẫu có lo lắng, mà Chu Hải cũng đồng dạng hại lớn hơn lợi, không nói đến việc mất thể diện, còn liên lụy đến tiểu nhi tử, mình và Tôn mẫu tách ra, tương lai tiểu nhi tử sẽ bị người ta chỉ trích sau lưng, cũng khó có thể có cuộc sống về vang, thậm chí càng khó cưới được thê tử tốt. Ngay cả hắn cũng thế, tướng mạo bản thân có vấn đề, nhìn rầu rĩ lại quá mức nghiêm túc, lúc trước khi thê tử chết đi, bây giờ lại bỏ một người, còn có ai đồng ý tới nữa? Hơn nữa cho dù có, cũng không nhất định có thể được như Tôn mẫu như vậy, nếu như giống với vị trong thôn kia, vậy thì đúng là xong rồi.

Nếu như không tìm, mẫu thân trong nhà đã càng ngày càng lớn tuổi, con gái Chu Đồng cũng phải lập gia đình, trong mấy năm sẽ không có ai làm việc nhà, nếu cứ để cho mẫu thân vất vả, quá mệt mỏi, hơn nữa cũng không sạch sẽ. Hài tử cũng không có ai dẫn dắt, tương lai học cái xấu, sẽ không được. Nhưng, bảo Chu Hải đáp ứng điều kiện của Tôn mẫu, hắn lại bài xích, hắn không dự định, cũng không thể dạy hết thủ nghệ cho Tôn Duẩn, vì thứ đó thuộc về con trai của hắn, cũng chỉ có con trai của hắn mới có thể kế thừa!

Đã như thế, không thể tách ra hay bỏ Tôn mẫu, như vậy cũng chỉ đành hi sinh chút tiền bạc. Nhưng mà , về phần bao nhiêu thì cần phải bàn bạc kỹ hơn, năm mẫu cũng là một chút, hai mẫu cũng là một chút, hơn nữa còn phân ra ruộng cạn, ruộng nước, giá cả rất không giống nhau, cũng không phải không thể lấy ra chút tiền bạc này. Chỉ cần tìm tòi suy nghĩ kỹ lưỡng, là có thể lựa chọn điều kiện.

Tôn mẫu xem như đã nhìn thấu cách làm người của Chu Hải, cũng rõ ràng ý định của người nhà họ Chu từ trên xuống dưới, bà cũng biết, hóa ra những người được gọi là mẹ kế kia hoàn toàn có thể lý giải. Không phải hắn tiến một bước, chính là người tiến một bước, tổng số lợi ích cũng chỉ có như vậy, trong tay ai kéo được nhiều hơn, thì con cái người đó sẽ sống được tốt hơn. Giờ khắc này, bà cũng đang thay đổi, mặt mũi dứt bỏ, lương tri trong lòng

cũng bắt đầu có vết rạn nứt, trong đầu toàn nghĩ làm sao để bòn tiền.

Nói chung đến khi Tôn Huệ và Tôn Duẩn có cuộc sống khá giả, Tôn mẫu cũng trải qua giai đoạn cực đoan và sống thoải mái hơn. Nhưng mà khi đó đã chậm, danh tiếng Tôn mẫu đã bị tổn thương, cuối cùng chuốc lấy tiếng nhor, gập ghềnh trắc trở trôi qua một đời này. Chu Hải cũng là như thế, lúc tiền lúc lùi, thu vững điểm mấu chốt, nhưng cả đời hùng hù hỏ hỏ, cùng Tôn mẫu bạc đầu, danh tiếng cũng mất hết, đến khi chết, cho dù trong lòng đã sớm buông xuôi, nhưng mà trước sau vẫn coi như không thuận hòa.

Đương nhiên, tất cả những thứ này nói sau đi, hiện tại việc cần phải bàn chính là mua đất, vừa vặn ở ven sông Thanh Hà có người định bán ra, vị trí hơi xa, tương đối vắng vẻ, tổng cộng là năm mẫu. Nơi này vốn là bãi lau sậy, bị một mối lửa đốt sạch, diện tích toàn bộ là mười tám mẫu chia cho ba gia đình, trong đó năm mẫu này là của nhà Chu Phúc trong thôn, bởi vì Chu Phúc bị bệnh cần dùng tiền gấp, nếu không sẽ không bán ra chỗ ruộng có vị trí gần sông như thế này. Đây là ruộng nước màu mỡ không tệ, hàng năm chỉ cần không xảy ra lũ lụt, ước chừng có thể thu về không ít lương thực.

Nhưng bởi vì dựa vào Thanh Hà, nếu xảy ra lũ lụt nhất định sẽ mất trắng, rất nhiều người vẫn còn đang quan sát, cũng không thể bỏ ra một khoản tiền lớn mà chỉ có thể trông được một vụ lúa, như vậy cũng quá lỗ vốn. Cho nên mọi người đều muốn ép giá tiền xuống, năm mẫu này giá hai mươi lượng bạc, quá cao rồi! Trước tiên Chu Hải đi tìm Chu Phúc, đây là người cùng tộc, giá cả cũng dễ bàn hơn, đây cũng là cơ hội, thôn Thanh Hà mưa thuận gió hòa, người cũng giàu có, hiếm khi có người bán ruộng, Chu Hải chuẩn bị mua lại toàn bộ, sau đó lấy ra hai mẫu đặt dưới danh nghĩa Tôn Duẩn, đòi lấy việc Tôn mẫu không làm âm ỉ lên nữa.

Cùng tộc, cộng thêm bản thân gần như không công lấy được đất này, Chu Phúc lại bị bệnh cần tiền, các loại nguyên nhân dồn vào, bàn bạc cũng coi như thuận lợi, cuối cùng mua năm mẫu này với giá ba lượng bạc một mẫu.

Nhiều năm nay Chu Hải làm nghề mộc kiếm được khá nhiều tiền, lần lượt mua thêm thổ địa, ruộng lần này mua cộng với ruộng tổ tiên để lại, tất cả có hơn ba mươi mẫu. Điều này rất đáng giá để kiêu ngạo, cho nên Chu gia xem như khá giàu có, mà lần này mua thêm năm mẫu, giá cả lại khá thấp, vốn nên chuyện cao hứng, thế nhưng bầu không khí Chu gia lúc này rất là vi diệu, sắc mặt Chu gia gia trở nên khó coi, mà Chu nãi nãi càng không ngừng mở miệng chửi bới.

Đối tượng đương nhiên là Tôn mẫu, bởi vì Chu Hải đem khế đất phân ra làm hai, một phần có ba mẫu chính là của Chu gia, một phần có hai mẫu chính là của Tôn gia. Nhìn hai chữ Tôn Duẩn kia, Chu gia gia hận không thể xé nát khế đất, mà Chu nãi nãi chửi mắng nhi tử tới tấp. Đàn ông phá sản, bị con vợ không chể, đồ mềm yếu! Nếu Chu gia gia không gằm nhẹ một tiếng, quát Chu nãi nãi ngưng lại, trận mắng chửi tung bừng này không thể dừng lại nhanh như thế. Tuy nhiên, Chu nãi nãi vẫn còn lăm bằm trong miệng, nghiêng răng tức giận mắng.

Đây đều là tiền của Chu gia, dựa vào cái gì phải nuôi không hai đứa nhãi con kia, đã vậy hiện tại còn phải tăng thêm đất ruộng cho người họ khác! Càng nhìn nhi tử càng tức giận, Chu nãi nãi thật sự muốn hỏi thử xem hán nghĩ như thế nào, nếu Chu gia gia không ngăn cản, bà thật sự muốn xông vào phòng tiện nhân kia để cho cô ta biết tay.

Tôn mẫu biết chuyện khế đất, trong lòng cũng có lửa, chỉ có chút xíu bạc như vậy, bao nhiêu năm nay bà vất vả nhiều như thế, không biết phí mất bao tâm tư vì già trẻ của cả cái nhà này, cuối cùng cũng chỉ đạt được một chút bạc con con, hơn nữa chút đỉnh này cũng cho một cách bắt đắc dĩ như thế. Nhưng, bà nhin xuống, có thể có thêm một chút cũng tốt, dù sao cũng còn hơn không có. Hơn nữa cơ hội không phải đã hết, sau này bà cũng không ngốc, bòn rút được bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

Thấy Chu Đồng không nói chuyện với mình nữa, ngay cả tiểu đệ cũng sinh ra chứng sợ người lạ, mà Đại đệ thì đứng về phía nương, không phải vì đất đai, mà là vì nương khổ sở, Tôn Huệ rất là mê man, không biết nên làm thế nào mới tốt. Đây là vấn đề chia phần, từ đầu tới cuối đều là sai lầm, lúc trước Chu Hải quá đáng, mà hiện nay, Tôn mẫu giờ công phu sư tử ngọam cũng là có vấn đề. Không có biện pháp nào cả, tư duy của nàng và người cổ đại chung quy vẫn khác, hai thời đại suy nghĩ không giống nhau, đạo lý cũng không giống nhau, nàng cho rằng chính xác, trong mắt người khác lại chính là nhiễu loạn*.

* nguyên văn : Không tuân thủ, đi ngược với đạo lý lẽ thường, nói chung là nhiễu loạn, không thêm để ý giáo huấn chính thống cổ hủ các loại. Ngoài ra sau còn được dùng như một lập luận để giải thích, nói về những người từ bỏ danh lợi địa vị... .

Những chuyện khác không biết, thế nhưng Tôn Huệ lại biết rằng, chuyện như thế này chỉ là bắt đầu, sau này lễ tiết bề ngoài cũng mất hết. Còn ở đây nữa sẽ rất lúng túng, cũng rất không dễ chịu, nàng muốn xây nhà, xây một ngôi nhà thuộc về Tôn gia, không cần phụ thuộc, cuộc sống tự do tự tại. Như vậy, nàng sẽ rất dễ dàng, hơn nữa cũng rất có lợi đối với suy nghĩ tư tưởng của Đại đệ.

Thế nhưng, vẫn có chút không ổn, không ổn bỏ Tôn mẫu và tiểu đệ. Nàng có thể cùng với Đại đệ rời khỏi Chu gia, nhưng hai người mẫu thân lại không có cách nào, nơi này là nhà của bọn họ, mười năm sau, mấy chục năm sau cũng không thay đổi. Nhưng mà cho dù không ổn, Tôn Huệ vẫn quyết định mau chóng xây nhà. Bởi vì, như vậy có thể tách khỏi tầm mắt Chu gia, không khiến cho người ta chú ý, Chu gia cũng sẽ đón nhận mẫu thân hơn một chút, mà tiểu đệ cũng không cần chen giữa tình thế khó xử.

Tiền xây nhà cần rất nhiều, Tôn Huệ không định dựng một gian nhà tranh, nàng thả tiêu hết tiền cũng phải xây phòng gạch ngói, đẹp đẽ một chút. Còn về tiền xây nhà, Tôn Huệ dời ánh mắt về phía mấy con la là đang quanh quẩn bên kia. Bán chúng nó đi cũng có thể kiếm được chút bạc, đủ mua hơn một nhóm gạch.

Nàng không định bán la vào đầu năm, bởi vì la nhỏ lúc này đã nhìn ra con đực con cái, rất may mắn là chỉ có một con đực, hơn một năm la mới thành thực, nghĩ đến cuối năm sẽ lại có tiểu La sinh ra. Đến lúc đó có thể kiếm một món tiền chắc chắn, ngoài ra sẽ mua thêm một con nghé con, khổ cực một chút chăm sóc nó lớn lên, bắt kẻ bán đi hay là cho thuê, đều có thể kiếm được tiền.

Đây đều là Tôn Huệ tính toán trước, chuẩn bị thực hiện kế hoạch.

Chương 21

Ngô Thái Diệp đến cũng cảm giác rõ rệt bầu không khí ngưng trọng của Chu gia, không còn hài hòa giống như nửa cuối năm ngoái. Không chỉ có Chu Đồng Chu Sơn, ngay cả các trưởng bối cũng trương lên khuôn mặt không cao hứng, đối xử với Tôn Huệ, Tôn Dẫn rất là khó chịu, lại nhìn Tôn mẫu mặt mũi cau có, tâm tình cực kỳ không tốt, không còn tươi cười như mọi ngày. Ngô Thái Diệp chỉ ngồi một thoáng, chưa nói được mấy câu thì đã cáo từ, bảo Tôn Huệ mấy ngày nữa đến nhà nàng ngồi một chút.

Thực sự là không ngồi tiếp được nữa, Ngô Thái Diệp ở chỗ này rất không thoải mái, có mấy lời, nghĩ vẫn nên đợi Tôn Huệ đến nhà nàng rồi lại tán gẫu sau. Tôn Huệ cười cười, rất mất tự nhiên, biết tình huống trong nhà, cũng không giữ Ngô Thái Diệp, đứng dậy tiễn nàng: "Được, lần sau ta đến nhà của người chúng ta lại nói chuyện, người đi thông thả." Ngô Thái Diệp phát tay, nói: "Được, người không cần tiễn." Ra khỏi cửa lớn, Ngô Thái Diệp cuối cùng không nhìn được, liếc trái liếc phải mấy cái, thấy không có ai, đến gần thấp giọng nói: "Huệ tử, người biết không, hiện tại trong thôn lời gì cũng có, có một ít lời thật không dễ nghe. Đầu là nói xấu bá mẫu, đặc biệt là bà già thối miệng ở đầu thôn, suốt ngày chỉ chỉ trích phun đầy một xô." Cần thận đánh giá sắc mặt Tôn Huệ, thấy không khó coi: "Người đừng tức giận, đều là nói lung tung, ta biết rõ con người bá mẫu, lần sau lại có thêm người nói lung tung, ta sẽ quát lại."

Dù sao trong một tuần này, khi chuyện Chu Hải mua hai mẫu đất cho Tôn Dẫn bị người ta truyền ra ngoài, danh tiếng Tôn mẫu hoàn toàn hỏng mất, trước đây người ta còn so sánh, nói bà là kẻ mẫu không tệ, nhưng hiện tại, đã bị cho rằng chỉ có hơn chữ không kém. Ở nơi này Tôn mẫu lại không có thân tộc chỗ dựa, càng bị lời đồn đãi nói thành kẻ mẫu vạn ác, càng nói càng khó nghe. Đừng nói ba mẹ con Tôn thị, ngay cả Ngô Thái Diệp cũng cực kỳ phẫn nộ, nàng mở miệng như thế, là muốn khuyên nhủ một phen, miễn cho Tôn Huệ suy nghĩ lung tung.

Nếu như nói Tôn Huệ không để ý một chút nào, đó là không có khả năng, nàng coi như thành thực, trong lòng cũng không phải đại Phật, không làm được việc bị người ta chỉ vào mặt mắng chửi còn có thể ôn hòa nhả nhận, một chút cũng không thêm để ý. Thế nhưng, đời trước thêm vào đời này, sống hơn ba mươi năm, cũng coi như là có thể nhìn thấu không ít chuyện, đối với những chỉ trích này, cũng có thể cười đối mặt, còn có thể an ủi đệ đệ và mẫu thân. Cho nên, nàng nói với bạn tốt Ngô Thái Diệp: "Không sao đâu, ta không thêm để ý, người không cần để ý nhiều như vậy."

Ngô Thái Diệp xác định Tôn Huệ không giả bộ, xác thực trong lòng nàng ấy không quá xoắn xuýt, thờ dài, quả nhiên như nương nói, Tôn Huệ đã là người lớn, đã biết cách bỏ qua những lời nói nhảm, không giống như nàng, rất coi trọng ánh mắt của người khác. "Được, người không thêm để ý là tốt rồi. Ừm, nếu như người có cái gì nghĩ không ra, cứ đến nhà ta tìm ta, chúng ta tâm sự, thêm một người chia sẻ, đừng để chính mình mệt mỏi quá mức." Dặn dò Tôn Huệ, chỉ sợ trong lòng nàng khó chịu, cũng không muốn kể ra với người khác, ghen không thoải mái.

Tôn Huệ nở nụ cười, gật đầu nói: "Biết rồi, ta sẽ đi tìm người mà. Đừng quá lo lắng, ta đều không thêm để ý, nhớ kỹ, nếu như nghe thấy người khác nói xấu ta và nương, cứ tránh sang bên cạnh mà đi, tuyệt đối đừng tranh chấp với bọn họ, nếu không ta sẽ rất áy náy." Những người kia thích nói xấu, luôn có mấy kẻ không ra gì, nếu như Ngô Thái Diệp đi tranh chấp, còn không biết bị nói thành cái gì nữa. Đến lúc đó có khi còn khiến cho Tôn Huệ xấu hổ hơn, hiện tại nàng chỉ cần xem như gió thoảng bên tai, nói cái gì cũng giả vờ không nghe thấy, trên người cũng không thiếu mất miếng thịt nào!

Ngô Thái Diệp trừng hai mắt, tỏ rõ vẻ không cao hứng, sắc giọng: "Người nha, chính là quá hiền hoà, sẽ bị người bắt nạt. Ta phải nói, quát cho những bà già chanh chua kia một trận, đừng ở phía sau nói bóng nói gió." Võ ngực bảo đảm nói: "Người hãy chờ xem, ta sẽ mắng cho những kẻ dám nói xấu người tốt như người và bá mẫu một hồi, để cho bọn họ không dám như vậy nữa." Tôn Huệ không hề lo Ngô Thái Diệp sẽ sợ hãi, bởi vì tính khí nàng vốn sang sảng, không giống những cô nương khác luôn nhỏ nhẹ dễ bị bôi xấu. Hiện tại nàng bệnh vực lẽ phải vì bằng hữu, nếu như bị đổ oan bôi xấu, nàng hoàn toàn không sợ!

Tôn Huệ kéo nàng một cái, hơi cuống lên, không khỏi năn nỉ: "Tuyệt đối đừng, cô nãi nãi của ta! Hà tất phải tranh giành miệng lưỡi? Người mới bao lớn, những bà già kia coi như bị người chỉ trích một trận, cũng không đến nơi đến chốn, những lời khó nghe các bà cũng không phải chưa từng nghe qua! Còn người thì khác, cô nương mười hai mười ba tuổi, danh tiếng cần coi trọng nhất, tuy rằng người đã định thân, nhà chồng biết cách làm người của người, thế nhưng lời đồn đãi nhiều lên, không những cha mẹ người lo lắng, mà công công bà bà tương lai của người nghe xong cũng không thoải mái. Nhất định phải nghe ta, chính ta thân thẳng không sợ bóng nghiêng*, mặc kệ bọn họ nói đi, người tuyệt đối đừng có ngốc mà ra mặt!"

*tương tự câu cây ngay không sợ chết đứng.

"Biết rồi, ta sẽ nhớ kỹ." Ngô Thái Diệp bị Tôn Huệ nói như thế, cả người rũ xuống, rất giống quả bóng bay đầy hơi bị xẹp, một chút tinh thần cũng không còn. Nàng không thêm để ý, thế nhưng nghĩ đến công công bà bà tương lai của nàng, nàng không thể không cân nhắc, âm ỉ đến mức độ không thể giải quyết được, hai nhà đều mất mặt. Cho nên nàng nghĩ, tuy ngoài mặt không thể nói giúp, mắng những bà già thối miệng kia vài câu, nhưng sau lưng vẫn có thể lan truyền những điểm tốt của Tôn mẫu và Tôn Huệ, để mọi người rõ ràng, Tôn mẫu không phải kẻ mẫu xa như vậy.

Trở về phòng thì đã nhìn thấy Đại đệ đang ngồi ở trên giường, nhưng hồn lại để trên mây, Tôn Huệ đau lòng vô cùng, vốn là Đại đệ có mấy người bạn chơi cùng, chỉ vì những lời đồn đãi nhảm nhí gần đây, người nhà của những người bạn kia đều cấm họ tiếp tục chơi với Đại đệ, rất nhiều lúc gặp mặt cũng trực tiếp tránh đi, cho dù Đại đệ chủ động chào hỏi, cũng giả vờ không nghe thấy. Thậm chí, có khi còn mắng thẳng vào mặt những lời như thế này 'Người là đã tiêu tử do ba mẹ xấu xa sinh ra, cha người chết cũng đáng đời!'.

Tôn Dẫn đương nhiên sẽ không tốt tính, vung nắm đấm xông lên trên, hai người đánh nhau, ban đầu Tôn Dẫn thường xuyên làm việc còn chiếm thượng

phong, thế nhưng mấy đứa đứng bên cạnh cũng không tro mắt đứng nhìn, có kẻ cầm bùn đất ném lên người Tôn Duẩn, còn có kẻ trực tiếp tham gia ẩu đả. Cuối cùng, Tôn Duẩn sung mặt sưng mũi trở về, trên người cũng đỏ đỏ tím tím, đau đến mức nhẹ răng trợn mắt. Lúc đó Tôn mẫu liền nổi giận, ép hỏi đánh nhau với ai, muốn tìm tới cửa. Tuy nhiên, mặc kệ bà hỏi thế nào, Tôn Duẩn cũng chẳng nói lời nào, miệng giống ý như con trai dưới sông vậy, cạy mãi cũng không ra, cuối cùng Tôn mẫu không có cách nào, hung hăng mắng vài câu, lau nước mắt rồi xoa rượu thuốc cho hắn.

Ban đêm, Tôn Huệ không hỏi Tôn Duẩn đã đánh nhau với ai, chỉ biết an ủi hắn: "Xoa rượu thuốc rất đau đi, ngày mai đừng đi gánh củi nữa, đổi ta đi cho. Để ở nhà nghỉ ngơi một chút." Không nghe thấy tiếng Đại đệ, thế nhưng có thể biết, hắn còn chưa ngủ, Tôn Huệ trầm trọng nói: "Một ít giận dữ trước hết giấu ở trong lòng, không cần phát hết ra ngoài, phải biết 'Quần từ báo thù, mười năm chưa muộn.' sống lưng con người, lúc nên cong thì phải cong, đừng có cố chống đỡ." Bốn chữ 'xem xét thời thế' nhất định phải nắm giữ, chỉ có như vậy, mới có thể an ổn sống tiếp. Nhưng cũng không phải là không có tôn nghiêm, mà là trong lòng phải biết cân nhắc, biết nên làm thế nào thì hợp lý, chớ bị người ta xúi giục vài câu, đã nóng đầu mà xông lên.

Tôn Duẩn vẫn không lên tiếng như trước, qua một hồi lâu, lúc Tôn Huệ cho rằng Đại đệ đã ngủ, trong chăn truyền đến tiếng nức nở. Âm thanh kia hết sức nghẹn ngào, chỉ là tiếng gào khóc nơi cổ họng, cắn chặt răng cố không phát ra tiếng, lập tức, Tôn Huệ cũng chảy lệ. Nàng sống hai đời, có thể không thêm đề ý, nhưng lòng tự tôn của Đại đệ quá mạnh mẽ, sao hắn có thể chịu được chỉ trích như vậy? Bị bạn tốt phản bội, người trong thôn chỉ chi trò trò, hắn sao có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra?

Cổ đại này đáng ghét vô tận, bao nhiêu người sống với tư tưởng dị dạng trong đầu, không ai có thể tránh thoát. Vì một chút khẩu phần lương thực, vì có thể sống sót, hi sinh tất cả, nhưng những chuyện này có ai sẽ đề ý? Ai cũng đang giả vờ, nếu một khi người buông tay ra, chế độ khốn khổ này, sẽ nuốt chửng tất cả con người người, ngay cả sống vật vương qua ngày cũng là xa xỉ.

"Đại đệ à, người sống chính là uất ức như vậy, ai cũng không thể thuận lợi mà làm, một số kẻ ngoài mặt phong quang vô hạn, sau lưng còn không biết đã nuốt bao nhiêu vị đắng vào trong đầu. Chúng ta còn nhỏ, chỉ cần làm việc đường đường chính chính, dựa vào đôi tay của chính mình để lao động kiếm cơm, sống sót. Những chuyện phiếm trong miệng người khác, cuối cùng rồi sẽ tàn đi." Tôn Huệ không đành lòng nhìn thấy đệ đệ ngọt ngào, sợ trong lòng hắn không thoải mái, biến thành tính tình kỳ quái, liền lấy ra chút đạo lý to lớn giảng cho hắn nghe.

"Tỷ, chúng ta dọn ra ngoài đi, đừng ở đây nữa, ta không cần bất cứ thứ gì của nhà bọn họ. Ta, hức, ta có thể sống sót, thật sự! Hức, tỷ tỷ! Chúng ta đi đi!" Rốt cuộc, Tôn Duẩn mở miệng, nức nở, tràn đầy oan ức cầu xin. Hắn không muốn gì hết, hắn có thể sống sót, dù cho ăn trấu uống nước bùn.

Thở dài, Tôn Huệ bắt đầu nói: "Còn phải chờ mấy năm, chúng ta còn phải ở đây mấy năm, hiện tại chúng ta đi, đệ bảo nương phải làm sao bây giờ? Yên tâm, chúng ta sẽ đi, mặt mày rạng rỡ rồi đi." Nói năng rất có khí phách. Tôn Huệ đây là hạ quyết tâm thật lớn, thế tất yếu phải thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tôn Huệ tận lực thu nhỏ cảm giác tồn tại của chính mình, nàng cũng không mọi chuyện sẽ phát triển thành bộ dáng này, nhưng nếu chuyện này đã xảy ra rồi thì tất cả mọi chuyện đều phải thay đổi, nàng sẽ nắm thật chặt kế hoạch của mình. Phải trưởng thành nhanh lên một chút, để cho mình và Đại đệ có được một chỗ ở yên ổn, cũng có thể tự nuôi sống chính mình, không để cho nương phải lo lắng.

Ở trong mắt người khác, Tôn mẫu làm như thế là cực kỳ quá đáng, vợ vệt của cái của Chu gia để đưa cho Tôn gia, thế nhưng, năm đó sở dĩ phải gả đến đây, bản thân cũng không phải đơn thuần, chỉ là kết quả dễ sinh sống mà thôi. Hiện tại Tôn Huệ không lo lắng những chuyện khác, nàng lo nhất là tiểu đệ, Chu Thụ còn nhỏ như vậy, sống trong một ngôi nhà có quan hệ phức tạp như vậy, bản thân hắn đã nhạy cảm rồi, hiện tại còn phải chen giữa hai bên có lập trường không giống nhau, chẳng biết đã hoang mang đến mức độ nào.

Nhưng hiện tại Tôn Huệ căn bản không được tiếp xúc với Chu Thụ, hắn bị Chu nãi nãi mang theo bên cạnh, một chút cũng không để cho Tôn Huệ hoặc là Tôn Duẩn nói chuyện. Triệt để cách ly, sau lưng Tôn Huệ biết, khẳng định sẽ nói xấu các nàng rất nhiều, Tôn Huệ rất phẫn nộ, nàng không muốn tiểu đệ liên lụy một chút nào, không muốn cho tiểu đệ nhận thức rõ ràng lần va chạm trần trụi này một chút nào.

Thế nhưng, cho dù lửa giận thiêu đốt, Tôn Huệ vẫn cố gắng kiềm chế, nàng biết lúc này mặc kệ nói cái gì, tranh cãi ồn ào cái gì, tình huống cũng sẽ không thay đổi, ngược lại sẽ chỉ khiến cho Chu gia bôi bẩn nhiều hơn trước mặt tiểu đệ, cuối cùng, tiểu đệ sẽ trở nên càng thêm thống khổ.

Hoàn cảnh sinh sống vận vẹo vốn rất bất lợi cho quá trình hình thành nhân cách, Chu gia không hiểu, cho nên bọn họ làm như thế, cũng không phải không quan tâm đến tiểu tôn tử Chu Thụ này, chỉ là dưới cái nhìn của bọn họ, đây là giáo dục, làm sao để phòng ngừa "gần mực thì đen".

Tuy Chu gia không hiểu, nhưng Tôn Huệ rõ ràng, tiểu đệ đối với nàng tốt như vậy, bản thân hai người lại cùng chung một mẹ, nàng sẽ không để cho hắn chịu thêm nhiều tổn thương hơn nữa, cho nên nàng ngăn cản Tôn mẫu chuẩn bị đánh nhau một phen, động viên bà. Hiện tại bất kể nói thế nào, cũng không thể lại tiếp tục xung đột, nếu không người ngoại địa* các nàng, sẽ rất khó sinh tồn.

*người ngoại địa : người từ nơi khác đến sinh sống

Cổ đại có tính bài ngoại, quyền lợi đều ở trong tay các tầng lớp bên trên của các thế gia vọng tộc và các dòng họ, mà bản thân Chu gia cũng là đại tộc, không chỉ ở thôn Thanh Hà, khắp cả vùng này đều có nhân số đông đảo.

Nếu không thể cứng đối cứng với Chu gia, như vậy cũng đừng tự chuốc nhục nhã mà xông vào, Tôn Huệ suy nghĩ rất rõ ràng, làm thế nào là tốt nhất, khó bị tổn thương nhất. Mà hiện tại nàng có chút bận tâm Đại đệ, từ sau lần hấn đánh nhau khi đó, cũng không giao tiếp với người khác, thương thế tốt lên rồi, lại chạy vào trong núi không ngừng đồn cũi, xe trâu của Chu gia cũng không cần, làm xe đẩy kéo hết bó này đến bó khác tiến vào trong trấn. Mỗi ngày đều rất khổ cực, kiếm chút tiền tích góp lại, nói là tiền để tương lai mua gạch xây nhà.

Đại đệ như vậy, Tôn Huệ càng muốn mua trâu hơn, hơn nữa phải là trâu đã thành niên, nếu thực sự không được thì đành phải mua một con lừa. Mỗi ngày Đại đệ đều kéo xe, mặc dù mình cũng giúp đỡ, thế nhưng dù là thay phiên nhau thì vẫn quá mệt mỏi, đặc biệt là đến mùa hè, nóng bức không sao chịu được. Trong nhà có thêm đất ruộng, Chu gia hiển nhiên sẽ không giúp đỡ, đều cần Tôn mẫu và Tôn Duẩn đi làm, đến mùa hè cũng cần trâu cày ruộng, không muốn thuê ở bên ngoài, tiêu tốn hai mươi, ba mươi văn, như vậy vẫn phải mua gia súc có thể cày ruộng. Vì vậy, Tôn Huệ đi tìm Ngô Thái Diệp, bảo nàng hỏi Ngô thúc phụ một chút, xem trên thị trường có con nào thích hợp hay không.

Hôm đó đến nhà, Ngô Thái Diệp vừa vặn không ở nhà, lại đi tới nhà ông ngoại nàng thì Ngô Chi nhìn thấy nàng. Khi biết Tôn Huệ muốn mua một con gia súc vừa có thể kéo xe vừa có thể cày ruộng, không nhất định phải là trâu hay lừa, hấn bèn đáp ứng một câu.

"Được, ta nhớ kỹ, chờ sau khi cha ta về, ta sẽ nói với cha. Bảo cha nhất định để ý giúp muội, có con nào thích hợp sẽ nói ngay với muội. Muội yên tâm, cha ta làm việc luôn luôn không tệ, giá cả sẽ không cao, hơn nữa cha ta rất có mắt nhìn, chỉ cần cha ta vừa ý, cơ bản đều tốt, ở vùng này cha ta cũng có chút danh khí." Ngô Chi cười nói với Tôn Huệ.

Làm lái buôn trên thị trường, không những phải đàm phán giá cả, quan trọng nhất vẫn là phải có mắt nhìn, nếu không người mua về một thứ kém cỏi, mua về nuôi không được bao lâu đã chết, hoặc là nuôi được nhưng không dùng được, thân thể yếu ớt không đủ khỏe mạnh để cày ruộng, như vậy danh tiếng sẽ không xong rồi, lần sau không ai thêm tới tìm người nữa. Cho nên, mắt nhìn có tốt hay không là hết sức quan trọng, bằng không người sẽ không thích hợp ăn bát cơm này. Cha Ngô Chi chính là người có con mắt độc đáo, cho nên mới có chút danh vọng, người khác cũng bằng lòng nhờ vả.

"Ngô thúc phụ chịu nhìn giúp, sao muội lại không yên lòng chứ, chờ Ngô thúc phụ trở về, nói với ông một chút, nếu mua thì mua trâu thành niên, muội không muốn mua nghé, hiện tại đang cần dùng gấp. Giá tiền cao một chút cũng không sao, tiền thì muội vẫn có thể lấy ra chút ít, chỉ cần không phải thứ quý giá như con la là được." Về mặt giá tiền, nếu mình còn thiếu một chút thì nói với Tôn mẫu một tiếng, tiền mua gia súc để cày ruộng, nương sẽ đáp ứng thôi.

"Được, muội yên tâm đi, ta nhớ kỹ rồi." Ngô Chi gật đầu đáp ứng rồi, không chỉ bởi vì nàng dạy mình cách nuôi địa long để nhà mình tiết kiệm được không ít. Quan trọng hơn chính là, cách làm người của Tôn Huệ, Ngô Chi hiểu rõ, không phải là con bé tính quái như những bà già lẩm mồm thói miệng kia nói, nàng đã từng trải nhiều chuyện, khi còn bé chịu khổ nhiều như vậy, đến hiện tại đã biết rõ bản thân muốn cái gì, cần trả giá cái gì, theo lời cha nói, chính là hiểu rõ vị trí của chính mình. Không đánh giá cao chính mình, cũng không tự hạ thấp, đối nhân xử thế một cách đường đường chính chính.

Nhìn Tôn Huệ, Ngô Chi hiểu rõ trong lòng, không cần lo lắng cho nàng, thế nhưng vẫn mở miệng nói: "Muội đừng để ý ánh mắt của người ngoài, bọn họ đều là những kẻ thiên cận lại thích buôn chuyện không đầu. Người tinh mắt đều biết muội là hạng người gì, còn Tôn bá mẫu, chúng ta cũng có thể lý giải. Đợi thời gian qua đi, mọi người cũng sẽ hiểu rõ, muội đừng nên quá khó chịu. Có cái gì cần giúp đỡ thì cứ tới đây, nhà chúng ta sẽ giúp."

"Cảm tạ Ngô Nhị ca." Lễ phép gật gật đầu, sau đó Tôn Huệ giả bộ ngại ngùng nói: "Không nói chuyện phiếm nữa, nhà muội còn có việc, muội đi trước đã. Nhớ hỏi giúp muội một chút nha."

Tôn Huệ không muốn tán gẫu thêm nữa, ở trong mắt người cổ đại, Tôn mẫu đòi ruộng đất là hành vi cực kỳ quá đáng, đặc biệt ở nơi thôn quê này, đất đai là trọng yếu nhất, có thể tưởng tượng được, Tôn mẫu sẽ bị nói thành nữ nhân ác độc cỡ nào. Tôn Huệ thông cảm cho mẫu thân, cũng có thể lĩnh hội sự bất đắc dĩ của mẫu thân, nhưng người khác không thể, thứ mà bọn họ có thể nhìn thấy chỉ là: Tôn mẫu đòi ruộng đất, chuyện ác liệt như vậy, những thứ khác không cần biết. Vô cùng thô bạo, cũng hết sức bất công, nhưng bất công chính là một loại sản phẩm đặc biệt ở cổ đại này, quán triệt từ trên xuống dưới.

Ngô Chi lập tức bình tĩnh, thầm mắng mình một tiếng, xác thực không nên mở ra đề tài này, nhắc tới Tôn mẫu, Tôn Huệ đại khái vô cùng không dễ chịu, đáng ghét! Thấy Tôn Huệ chối từ nói có việc cần phải đi về, Ngô Chi cũng không giữ lại, phát tay nói: "Đi làm đi, ta sẽ nói với cha, muội cứ yên tâm là được." Nhìn bóng lưng Tôn Huệ đã đi xa, Ngô Chi thờ dài, lắc đầu một cái đi vào phòng. Lúc Ngô phụ trở về, Ngô Chi nói với hấn chuyện của Tôn Huệ, cũng nói ra một vài yêu cầu.

Ngô phụ không cần suy nghĩ mà nhận lời luôn: "Ta sẽ lưu ý, ngày mai con đi qua nói với đứa bé kia một câu đi." Ban đêm, Ngô phụ nằm ở trên giường nói với thê tử bên cạnh: "Ai, thực sự là hài tử đáng thương, làm sao lại âm ỉ thành ra như vậy? Lần này Tôn Huệ cùng đệ đệ của nó cũng không biết sẽ khổ sở thế nào." Ngô mẫu nói: "Chẳng phải thế sao, cũng may mà bọn chúng đều lớn rồi, chờ thêm mấy năm dọn dẹp nhà tranh bên kia một chút rồi dời ra ngoài, sẽ dễ chịu hơn thôi." Ngô phụ vỗ vỗ thê tử: "Được rồi, không nói nữa, ngủ đi." "Ừm, ngủ đi."

Chuyện đã đáp ứng Tôn Huệ, Ngô phụ đều ghi vào trong lòng, cho nên mấy ngày kế tiếp, hấn đều cẩn thận tìm kiếm trên thị trường. Hấn nhất định phải chọn một con gia súc thật tốt, giá cả cũng thích hợp, gia súc như vậy rất ít, rất hiếm có, phải dựa vào vận may, cho nên mất khá nhiều thời gian. Tuy nhiên Ngô phụ không ngại, hấn không cần nhanh chóng tìm được, hấn cần nhất là chất lượng.

Cho nên một tuần rồi lại một tuần trôi qua, những con trâu qua tay Ngô phụ không hề ít, nhưng cũng chưa giới thiệu cho Tôn Huệ được một con nào, hấn vẫn chưa tìm ra con thích hợp.

Mãi đến tận một ngày, khi đóa hoa đào đầu tiên đã nở, Ngô phụ vừa ý một đầu, không, cũng có khả năng là hai đầu. Kinh nghiệm nhiều năm nói cho hấn biết, đây tuyệt đối là đầu trâu cày ruộng tuyệt hảo, mua lại chúng nó tuyệt đối có lời. Bảo nhi tử mau mau chạy về kêu Tôn Huệ lại đây. Trâu này nhất

định phải mua lại, bằng không qua thôn này sẽ không có khách điểm* nào nữa. Lại muốn tìm ra con khác, hoàn toàn là mơ hồ.

*đại khái câu này nói người ta nên biết nắm bắt cơ hội, nếu bỏ qua rồi sẽ rất khó có nữa, khuyên người ta không nên do dự không quyết, nếu không sau này sẽ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Được tin, Tôn Huệ lập tức cầm hết tiền tích góp, ngoài ra còn hỏi thêm 1 xâu từ chỗ Tôn mẫu, nằng chỉ sợ tiền này không đủ. Đối với việc con gái mua gia súc cỡ lớn, Tôn mẫu suy nghĩ một chút cũng đáp ứng, hiện tại Duẩn nhi ngày nào cũng kéo xe bán củi quá cực khổ, tuổi còn nhỏ thân thể không được phát triển nẩy nở, rất là vất vả, có gia súc thì có thể ung dung hơn rất nhiều, hơn nữa còn có thể cày ruộng, cũng có thể cho thuê. Bèn đưa tiền cho con gái, căn dặn nằng nghe lời cha Ngô Thái Điệp.

Dọc theo đường đi, Ngô Chi nói ra tình huống gia súc cha hẳn nhìn trúng, đề Tôn Huệ có thể hình dung: "Cha ta nhìn trúng một con lừa, thân cao và dài, sức chịu đựng không tệ, bắt kê cày ruộng hay kéo xe đều rất tốt. Tuy nhiên vị kia lại không chịu bán lẻ, nhất định phải bán kèm theo một con bò sữa." Chau mày, Ngô Chi lắc đầu nói: "Con bò sữa kia không tốt lắm, mới vừa đầy tháng, đại khái lúc sinh ra cũng có chút bệnh, tiêu chảy lợi hại, nhìn qua không có tinh thần lắm, khó có thể nuôi lớn. Nhưng cũng may giá cả hai con đều có lợi, cha ta nói mua lại cũng không thiệt thòi, nếu như con kia bò sữa có thể nuôi cho tốt, vậy thì chắc chắn sẽ kiếm lời."

Nghe người cùng thôn với người bán kia nói rằng, bò cái trong nhà người đó mang thai đôi, thai đầu khỏe mạnh mà thai thứ hai lại suýt nữa không sống nổi, cần thận chăm sóc hơn một tháng, tiêu tốn rất nhiều hạt đậu và hoa quả khô, vốn định nuôi khỏe mạnh lại bán, ai biết hiện tại càng ngày càng không xong, người kia sợ chết trên tay mình, vừa vặn muốn bán lừa trong nhà để mua thêm đồ, liền đặt chung lại một chỗ lại mà bán, như vậy còn có thể kiếm lại chút tiền.

Tôn Huệ nghe xong im lặng không lên tiếng, trong lòng nghĩ một hồi mở miệng hỏi: "Giá cả thì sao, là bao nhiêu?" Giá cả quá đắt, vậy cũng chỉ có thể bỏ qua, nằng cũng không hiểu thú y, mua bò sữa kia về chưa chắc đã có thể nuôi lớn, đến lúc đó chết rồi cũng chỉ được ăn chút thịt, ở thời đại này, giá cả thịt bò cũng không cao, chết đi càng khó bán, đắt quá cũng quá lỗ vốn, còn không bằng lại tiếp tục tìm kiếm, dù cho chỉ mua được mỗi một con lừa cũng rất tốt.

"A, đại khái từ năm xâu đến bảy xâu. Trong đó con lừa kia giá tầm hơn bốn xâu, bán cao chút cũng chỉ đến gần năm xâu, dù sao con lừa kia xác thực rất tốt, mà con bò sữa kia, giá cả thật sự không dễ nói, đừng xem có vẻ bệnh, nhưng xét về giá bò, coi như cũng rẻ, hai xâu, ba xâu, rất khó nói. Nhưng mà muội yên tâm, cha ta chắc chắn bàn bạc giá cả giúp muội thật tốt, nếu như không thích hợp, lần sau còn có cơ hội mà." Ngô Chi cười nói, mua gia súc chính là chuyện làm ăn lớn, tới tời lui lui xem mấy lần cũng bình thường, ít người nhìn một phát lập tức thấy thích hợp, như vậy quá hiếm thấy.

Sợ Tôn Huệ cần dùng gấp, Ngô Chi cũng biết Tôn Duẩn mỗi ngày đều đẩy xe lên trấn bán củi, liền đề nghị: "Ta cũng biết vì sao muội lại vội vã muốn mua gia súc như thế, đại khái là muốn mắc lên xe, để đệ đệ muội ung dung chút. Như vậy đi, nếu như hôm nay không mua được con thích hợp, ta nói với cha một tiếng, để đệ đệ muội chặt củi xong kéo đến nhà ta, thừa dịp xe bò nhà ta đi lên trấn, tại vì cha ta và ta cũng phải lên trấn, tiện đường mang theo một người, không có nhiều vấn đề lắm."

Tôn Huệ nghe vậy, cảm kích nói: "Cảm ơn, nhưng mà vẫn không nên, củi rất nhiều, cũng bán nhiều, để vào trong xe nhà huynh sẽ bán mất. Bọn muội dùng xe đẩy đẩy, cũng không quá vất vả. Lại nói, biết đâu gặp được con thích hợp, muội cũng có thể mua lại." Xe kéo trong nhà Ngô Chi là xe có mái che, không giống nhà khác chỉ lắp thêm hai cái bánh xe, mái che làm bằng vải vóc và giấy dầu, bên trong cũng có ghế. Sao có thể bỏ củi vào trong đó được?

Ngô Chi không khuyên nữa, ngược lại nếu như không mua được con thích hợp, đến lúc đó đánh xe đến tận nhà nằng, không tin nằng còn có thể từ chối. "Đi thôi, chúng ta mau mau đi thôi, nếu không sẽ bị người ta mua trước mất." Tiếp theo hai người vội vàng chạy đi, không nói thêm lời nào. Thôn Thanh Hà cách thôn trấn cũng không xa lắm, hai người đi khoảng nửa canh giờ, cũng đã đến chợ gia súc. Rất xa đã nghe tiếng động vật kêu, đợi đến gần rồi, mùi thối mùi khai gay mũi, cùng với cả mùi chất thải.

Theo bản năng liền bịt mũi, Tôn Huệ thật sự không quá quen thuộc với cái mùi này, chỗ nuôi la trong nhà mỗi ngày đều quét tước, hơn nữa la ưa thích sạch sẽ, căn bản là không hôi thối đến mức này. Ngô Chi quay đầu nhìn tiểu nha đầu Tôn Huệ đang cau mày, một tay bịt chặt mũi, miệng há ra để thở, nở nụ cười, nói: "Trong chợ gia súc đều là như vậy, gia súc quá nhiều, mùi cũng không dễ ngửi, chẳng qua ta đã đến nhiều lần, cũng khá quen thuộc."

Buông tay đang bịt mũi ra, một mùi tanh tươi liền xông vào, Tôn Huệ buồn nôn một trận, mạnh mẽ nhịn xuống, cực kỳ không thoải mái, hỏi: "Ngô thúc phụ ở đâu, chúng ta mau mau đi tìm ông đi." Tôn Huệ nghĩ đi xem nhanh một chút, nếu như thích hợp sẽ dắt đi luôn, giá cả không được thì rồi đi, nằng không muốn ở đây lâu một chút nào, mùi thực sự là quá khó ngửi rồi!

Biết Tôn Huệ không chịu được mùi này, muốn sớm xem xong rồi về, Ngô Chi gạt đầu chỉ về một nơi phía đông: "Cha ta ở nơi đó, đi, đi theo ta." Nói xong liền dẫn theo Tôn Huệ đi về phía cha hẳn. Lúc về thôn tìm Tôn Huệ, cha hẳn có nói còn ở chỗ kia chờ hẳn, để hẳn dẫn theo Tôn Huệ đi qua đó.

Ngô phụ đứng thẳng lưng, cười tiếp chuyện với mấy người, thấy Tôn Huệ đến rồi, quay sang phía một người đang nói chuyện gạt đầu tỏ vẻ xin lỗi, xoay người đi về phía Tôn Huệ, sai bước, đến trước mặt Tôn Huệ mới dừng lại hỏi: "Đến rồi? Đi xem hai con gia súc kia với thúc phụ coi sao nhé? Thấy

thích hợp bàn lại giá cả sau." Tôn Huệ chào hỏi, cười nói: "Đều nghe Ngô thúc phụ." "Được, vậy chúng ta liền đi xem."

Người bán gia súc họ La, tên chỉ có một chữ Trụ, mập mạp ục ịch, da dẻ ngăm đen, là hán tử thực sự. Nhìn thấy Ngô phụ thì rất nhiệt tình, ở trên thị trường, Ngô phụ không chỉ được người mua yêu thích, mà người bán cũng yêu thích, đó là vì một chữ tín, xưa nay đều rất thành thực, không liều mạng ép giá, cũng không tăng giá ào ào.

Nhìn tiểu cô nương phía sau Ngô phụ, La Trụ rất là nghi hoặc, nhưng vẫn nói: "Ngô lão nhi xem cho nhà ai, có nhìn trúng hai con gia súc nhà ta không? Nếu như là lão gia ngài, tính ngài rẻ chút, lần sau còn phải nhờ ngài giúp đỡ." Đối với Ngô phụ, vẫn còn có chút nịnh bợ, vẫn hi vọng hắn có thể dẫn theo nhiều người đến, hàng năm hắn đều đến chợ gia súc, không phải bán trâu nghé thì chính là bán lừa, trong nhà cũng có vài con gia súc, Ngô phụ rất có chữ tín, buôn bán cũng thành thật, cho nên nếu như là Ngô phụ muốn mua, có thể bán rẻ một chút.

Ngô phụ kéo Tôn Huệ đến trước người mình, vỗ bả vai của nàng cười nói: "Đây là cháu gái ta, nhà nó muốn mua một đầu gia súc để cày ruộng, cũng dặn dò ta lâu rồi. Ngày hôm nay người dẫn theo con lừa này đến, nói thật, ta liếc một cái liền nhìn trúng. Bền bảo tiểu tử nhà ta trở về báo cho nhà nàng biết, tuy nhiên lúc này nương nàng có việc bận rộn, liền giao cho ta, để ta xem một chút."

La Trụ nghe Ngô phụ chọn trúng lừa nhà mình, có chút ít kiêu ngạo nói: "Ta cũng không nói mạnh miệng, những ai từng dùng qua lừa nhà ta để cày ruộng đều biết rõ, nếu không phải tiền trong tay hơi eo hẹp, Nhị tiểu tử trong nhà định hôn cần mua sình lễ, ta còn không nỡ bán đây!" Nhị tiểu tử năm nay bàn chuyện hôn nhân, nửa năm sau sẽ kết hôn, nhưng sình lễ còn thiếu một chút, trong nhà cũng không có bao nhiêu tiền dư, lão mới nghĩ đến việc bán lừa trong nhà, dù sao vẫn còn một con trâu để cày ruộng.

Ngô phụ lắc đầu, nhìn chằm chằm đầu bò sữa kia, dáng dấp có vẻ bệnh, nói: "Lừa không tệ, nhưng lại bán kèm bò sữa, thực sự là không được! Cũng không biết có thể nuôi lớn hay không, chứ không may nó chết đi, vậy thì quá không đáng giá." Nhìn La Trụ nói: "Làm như người thật có chút không chân chính. Bán kèm như vậy, cũng khiến cho người ta rất không thoải mái."

"Lão ca người nói gì thế! Ta cũng biết bò sữa có chút không ổn, cho nên giá cả cũng có thể thương lượng mà." Hắn không phải không bao giờ đến đây bán gia súc nữa, đương nhiên sẽ không phá hỏng danh tiếng của chính mình. Hắn chỉ muốn kiếm lại chút tiền lời, cũng không định giờ công phu sự từ ngoại.

"Lão ca người nhìn rồi cho giá đi, thích hợp ta liền bán cho người, đến hôn lễ Nhị tiểu tử ta mời người tới uống ly rượu, thế nào?"

Lừa quả thật không tệ, trong lòng Ngô phụ đang suy nghĩ, chậm rãi tính toán, giá này phải thích hợp, không thể quá cao, cũng không thể quá thấp, nếu không sẽ không dễ nói chuyện, việc buôn bán có khi hỏng mất.

"Như vậy đi, ta ra sáu xâu ba trăm văn, người cảm thấy thế nào? Có thể bán không?" Giá lừa khoảng bốn xâu tám trăm văn, mà con bò sữa bị bệnh kia, cho một xâu năm trăm văn, về mặt giá cả hắn là gặt đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Giá cả vô cùng đúng trọng tâm, không cao, nhưng chắc chắn cũng không thấp, để cho người khác đến mua, cũng rất khó cao hơn cái giá này. La Trụ nói thầm trong lòng, con người chuyển động, hắn hơi phân vân khó quyết, kỳ thực sáu xâu ba trăm văn còn cao hơn một chút so với cái giá hắn dự tính, chẳng qua nguyên nhân hắn do dự chính là, biết đâu còn có thể kiếm nhiều một chút, có ai lại đi ghét bỏ tiền quá nhiều chứ, không phải sao.

Ngô phụ làm nghề này nhiều năm như vậy, đối với tâm tư người bán người mua hắn chỉ liếc một cái là có thể biết được đại khái, cho nên thấy La Trụ chần chừ, hắn cười, ngồi xổm người xuống vỗ vỗ bò sữa nằm trên mặt đất không có tinh thần, hỏi: "Trụ từ, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp, người nói cho ta, bò sữa như vậy người chuẩn bị bán bao nhiêu, lại có ai đồng ý tốn ngần ấy tiền đến mua con bò này? Ta biết lừa rất tốt, nhưng lại bán kèm theo con bò bệnh này, thật sự không dễ bán đâu." Giá cả nhiều như vậy, người nào cũng không tính thiệt thòi, nếu như La Trụ muốn tăng giá, như vậy cũng không cần phải mua nữa.

Nhìn bò sữa, La Trụ nhất thời ghen hờn, đáng về bệnh tật kia, xác thực bán không được giá, hắn cũng rõ ràng, nếu như không phải lừa này cày ruộng năng nổ, lại được Ngô phụ có nhãn lực tốt nhìn thấy được, đúng là không biết bán làm sao. Máy ngày nay hắn đều ở chỗ này, cũng có người đến hỏi thăm, nhưng vừa nghe hai con gia súc bán kèm nhau, nếu không quay đầu đi thì chính là ra giá quá thấp. Hiện tại Ngô phụ mở miệng, về mặt giá cả hắn cũng không quá thất vọng, hơn nữa hiện tại rất rõ ràng là bò bệnh này không đáng giá, nếu như không muốn, đối phương rất có khả năng sẽ không bỏ tiền mua.

Hôn lễ của con thứ hai có thể hủy được không, đã gọi bà mối, ngày tháng cũng định ra rồi, chỉ còn chờ tiền bán gia súc này. La Trụ xoa xoa tay, nặng nề gật đầu nói: "Được rồi, vậy xem mặt mũi Ngô đại ca, sáu xâu ba trăm văn thì sáu xâu ba trăm văn đi! Còn đâu phải thiệt thòi ngài bỏ công chăm sóc sau này.", Giá này thì giá này đi, cũng không thể dòi thêm nữa, không chi con thứ hai cần tiền, bò sữa này ở trên tay, mỗi ngày lại gầy hơn, càng ngày càng xuống tinh thần, còn không biết có ai nguyện ý tiếp nhận không đây!

Ngô phụ thấy giá cả thương lượng xong rồi, cúi đầu quay về phía Tôn Huệ nói: “Huệ tử, tiền mang đủ chưa? Không đủ thì cứ nói ra, ở đây ta còn có chút tiền, lại đưa thêm cho hần.” Sở trong nhà Tôn Huệ không có bao nhiêu tiền, sáu xâu này cũng không phải là món tiền nhỏ, năm ngoái lại mua la, gà, nhất thời thiếu cũng không có gì lạ. Cho nên Ngô phụ lại nói: “Nhất thời không trả nổi cũng không sao, chờ trong tay nương cháu dư dả lại đưa cho ta.” Ai, rất không dễ dàng, có thể giúp một chút cũng tốt.

Ngô phụ rất có hảo ý, có thể cho vay tiền, vậy tuyệt đối là đủ quan tâm, có vài nhà thân thích còn ra sức khước từ nữa kia, Tôn Huệ cảm kích nói: “Cảm tạ ngài, nhưng mà tiền cháu có mang đủ đây rồi.” Vừa dứt lời, từ trong lòng móc ra hầu bao, một cái túi cũ, một xâu 1000 văn, có bảy xâu. Ngô Chi đứng một bên nhìn thấy, trợn mắt ngoác mồm, một đồng tiền như thế bỏ vào trong người, cũng không chê nặng sao, mắt công lúc trước nhìn lướt qua, còn hết sức sững sờ, nam nữ khác nhau, không tiện đặt câu hỏi, hiện tại thật sự là sợ hãi than!

Tôn Huệ cầm sáu xâu đưa cho La Trữ, tự mình cơi một xâu ra, đếm xong ba trăm văn lấy ra dùng dây thừng buộc lại đưa cho La Trữ, ngẩng đầu nhìn hần nói: “Bá phụ, bác đếm xem. Nếu như có sai lệch, chúng ta ở ngay đây cũng dễ giải quyết, nếu như đi khỏi nơi này, bác lại tìm cháu, cháu sẽ không nhận đâu.” Số tiền này đã chuẩn bị kỹ càng từ rất sớm, đếm đi đếm lại mấy lần, tự mình làm sẽ không có sai lầm, nhưng giao cho người khác, vẫn nên để cho người ta đếm một chút đi. Người khác không đếm một lần, sao có thể yên tâm?

Nhìn một chồng tiền nặng chình chịch trong tay, La Trữ nhất thời không phản ứng, 6,300 văn tiền, để hần đếm từng đồng một, hần biết đếm đến bao giờ! Hần cũng từng bán gia súc vài lần rồi, lần nào cũng tính bằng bạc, đây là lần đầu tiên có người ôm tiền đồng đến mua. Cười khổ nói: “Sao cháu lại không đổi thành hào bạc? Lần này để ta đếm, chắc phải mất nửa ngày đó.” Trong lòng lăm lăm, còn chưa chắc đã đếm chuẩn. Mấy chục hơn trăm còn có thể đếm, mấy nghìn đồng này, đâu thể đếm thuần thục được chứ!

Lúc này Ngô phụ mới phản ứng lại, cười nói: “Việc này phải trách ta, trước đó ta quên không nói, đứa nhỏ này còn tưởng giống như mua muối bình thường, cầm tiền đồng lại đây giao dịch. Như vậy đi, chỗ tiền đồng này người đưa cho ta, ở đây ta có mấy hào bạc, vừa vặn đủ để đưa người.” Đến chợ gia súc mua sắm, đều sẽ đổi tiền đồng thành hào bạc trước, bằng không số lượng tiền không lỗ như vậy, vừa quá nặng không tiện mang theo, thứ hai cũng không dễ đếm, quá dễ làm lỡ chuyện.

“Vậy thì tốt quá rồi, số tiền này đưa cho người luôn.” La Trữ vừa nghe, vội vàng cầm tiền đồng giao cho Ngô phụ, hần cảm thấy thật nhẹ nhõm, hơn nữa một đồng tiền đồng này làm sao tốt bằng hào bạc được. Ngô phụ thu nhận tiền đồng, bảo nhi tử đi ra xe cầm chiếc hộp xuống, bỏ vào đóng lại, lại vỗ vai nhi tử nói: “Đi tìm Ngưu thúc của con lại đây, để hần mang cân đến.” Hào bạc cũng như bạc vụn, cũng phải cân một thoáng, mà Ngưu thúc trong miệng Ngô phụ, chính là người giúp cân bạc trong chợ, người quen thuộc đều yên tâm hần. Hơn nữa hần cũng luôn khiến cho người ta yên lòng, cái cân kia tuyệt đối chuẩn, sẽ không sai biệt, cho nên hơn mười năm nay hần vẫn lẫn lộn ở chỗ này rất tốt, không có một ai đi đập bằng hiệu của hần.

Ngô Chi chạy chậm tới kéo theo một lão đầu nhỏ bé hơn 40 tuổi, người gầy gò, cặp mắt rất trong trẻo, lấy ra một chiếc cân nhỏ, Ngô phụ móc hào bạc từ trong lòng ra đặt lên khay, chậm rãi đẩy quả cân. Ba miếng hào bạc, to to nhỏ nhỏ, cuối cùng dừng ở năm lạng tám. Hai vị đều nhìn một cái, xem có sai không. “Cẩn thận không chế lực đạo, để Ngô phụ và La Trữ cùng nhìn.

Ngô phụ quét mắt, liền gật gật đầu, mà La Trữ, cẩn thận nhìn chằm chằm một hồi lâu, đòn cân quả thực không hạ, xác thực rất cân bằng, cười nói: “Không sai. Lão Ngưu đầu tay ôn thật, để cho ta tới, sẽ không thể chuẩn như thế.” Chén cơm này, cũng không phải dễ ăn như vậy, nếu không cân bằng, tất nhiên có một bên không nghe theo.

Thấy hai người đều xem qua, đồng thời không ý kiến, Ngưu Hữu Căn thu cân lại, ngay trước mặt giao bạc cho Ngô phụ, sau đó Ngô phụ đưa cho La Trữ, Ngưu Hữu Căn nhìn La Trữ đã nhận tiền xong, nói: “Ta ở chỗ này nhiều năm như vậy, chỉ có thể dựa vào cái này để kiếm bát cơm, nếu dễ dàng như vậy, ta đã sớm hít gió tây bắc (=ăn không khí) mà sống rồi.” La Trữ nhận năm trăm đồng tiền Ngô phụ đưa cho, đếm từng văn một, xác nhận con số không sai, mới cười ha ha nói: “Chẳng phải thế sao, người bán người mua chúng ta, có ai không nhận cái cân này của ông chứ? Nếu để người khác làm, trong lòng ta sẽ bồn chồn lắm.” “Lão tiểu tử này lăm chuyen quá! Được rồi, các người đã xong việc, ta liền cáo từ.” Ngô phụ nói: “Không quấy rầy người, người có việc thì cứ đi làm đi.”

Vừa nói vừa đếm năm văn tiền, đưa cho Ngưu Hữu Căn. Cân bạc cho người ta, hiển nhiên không phải miễn phí, mà Ngưu Hữu Căn có một quy củ là, mặc kệ cân nhiều hay cân ít, mỗi lần đều thu năm văn tiền, nói đất cũng không đắt, nhưng cũng không thể coi là rẻ. Có người đồ mắt thấy có thể kiếm lời rất nhiều tiền, nhưng tay chân luống cuống liên tục, không thể làm cho người tin phục như Ngưu Hữu Căn, chỉ biết trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Căn kiếm tiền.

“Tiền cho người, như vậy lừa và bò sữa này ta để hải từ kéo đi?” Nếu đã đưa tiền, như vậy đã có thể kéo gia súc đi, nhưng Ngô phụ theo lễ phép, vẫn mở miệng hỏi một câu. La Trữ đương nhiên không phản đối, tiền hần đã thu rồi, phát tay nói: “Hai con này ta đã bán cho các người, các người cao hứng lúc nào dắt cũng không có vấn đề gì.” Còn nói hai câu khách sáo, sau đó xoay người trở về, hần phải mau mau mang bạc về, để vợ hần và bà mồi đi đặt mua mấy thứ.

“Huệ tử, ta để Ngô Chi đi về cùng cháu, sau khi về đến nhà cần phải cho hai con gia súc này ăn thật tốt, mấy ngày đầu cho ăn ngon một chút, đặc biệt là bò này cần chăm sóc cẩn thận, nói không chừng có thể khỏe mạnh lên. Đã hơn một tháng, đừng thấy nó gầy lại không có tinh thần, thế nhưng chưa chắc sẽ chết. Tin tưởng thúc, thúc sẽ không để cho cháu bị lỗ vốn.” Ngô phụ trịnh trọng nói một trận. Đặc biệt là con bò kia, hần nhìn rõ ràng, chưa chắc sẽ bị chết, còn có hi vọng nuôi lớn lên. Nhưng việc nuôi dưỡng sẽ mất nhiều thời gian và công sức.

Hiện tại không có người ngoài, Tôn Huệ ngại ngại nói: “Thúc, vừa nãy cho thúc thêm phiền phức, cũng không biết tiền đồng đổi sang tiền bạc có tỉ lệ bao nhiêu, ngài nói cháu nghe một chút, cháu bù lại cho ngài.” Tuy rằng tỉ lệ chung là một xâu tiền đồng đổi được một lạng bạc, thế nhưng thời điểm hối đoái thực tế phải mất nhiều tiền đồng hơn mới có thể đổi tiền bạc, bởi vậy, nằng đưa sáu xâu ba trăm văn, trên thực tế là Ngô thúc phụ lỗ vốn.

Ngô phụ lắc đầu, trừng mắt nhìn nằng nói: “Chỉ có một chút tiền như vậy, sao ta có thể lấy của cháu? Mau trở về đi thôi.”

“Coi như ngài không cần tiền hối đoái, vậy dù sao cũng phải đưa cho ngài tiền xem gia súc chứ?”

“Không cần, mau trở về, muốn đưa tiền cho thúc phụ, chờ cuộc sống của cháu ổn định một chút rồi lại đưa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Lúc này Tôn Huệ quả thật cũng thiếu tiền, âm ỉ với Chu gia thành ra như vậy, thứ này thứ kia đều phải tự mình mang tới, nàng không muốn bị nói thành kẻ ham muốn lợi ích nhà người ta. Trong quá khứ còn muốn sống chung nên mới phải tận lực hòa nhã chút, bây giờ nhìn lại, quan niệm hai bên khác nhau quá nhiều, cách xa ra thì tốt hơn. "Vậy cháu đây xin cảm ơn Ngô thúc phụ."

Lúc đất lửa và bò sữa trở về, Chu nãi nãi còn đang hái lá dâu trong sân, hàng năm người quận Thanh Nguyên đều bắt đầu nuôi tằm vào mùa xuân, cho nên nhà nhà đều gieo dâu tằm khắp trong viện ngoài sân, làm vậy để trợ giúp chút chi phí trong nhà. Chu gia cũng nuôi không ít tằm, đến mùa xuân luôn vô cùng bận rộn. Tay xách một giỏ đầy lá dâu, nhìn thấy Tôn Huệ đi vào Chu nãi nãi hơi sầm mặt xuống, lại thấy nàng tay đất lửa tay đất bò sữa, trong nháy mắt mặt mũi trở nên khó coi, ánh mắt cũng lạnh xuống, ra sức giặt mạnh (cái giỏ) một cái, hừ một tiếng đi vào phòng, đóng cửa cái rầm. Cũng mặc kệ Tôn Huệ đứng trong sân.

Tôn Huệ lắc đầu, tháng này nàng nhìn nhiều đã quen, cũng mặc kệ, buộc hai con gia súc dưới bóng cây, đi vào trong nhà, cầm cái gàu xúc xúc đầy đậu vào rồi mang ra đổ cho lửa và bò sữa ăn, lại xoay người qua chỗ nuôi la la, chỗ ấy có cỏ xanh mới cắt, trộn chung với nhau, như vậy cũng không tốn nhiều lương thực.

Mới kéo được một bó cỏ xanh đi qua, vào trong sân đã nghe thấy Chu nãi nãi trong nhà chính đang mắng to: "Đồ phá sản, hạt đậu tình quý như thế lại đem dứt cho súc sinh, người còn không nỡ ăn đấy! Quả thật không phải đồ của mình thì không tiếc, sớm muộn sẽ có báo ứng." Nói bóng nói gió, một lúc lâu cũng không dừng lại, thanh âm vừa dai dẳng vừa vang dội.

Tôn Huệ đứng thật lâu trong viện, ánh mắt bốc lên lửa giận, chợt nghĩ đến cái gì, buông bàn tay đang nắm chặt ra, hít sâu một hơi không để ý tới nữa, tiếp tục cho gia súc ăn. Tôn Duẩn vừa cúi trở về đã nghe thấy đây một lỗ tai, tức giận quăng bó củi, đang định đi vào lý luận, bị Tôn Huệ kéo lại, ngăn cản: "Kệ bà ta đi, làm chuyện của chúng ta." Xong vào thì như thế nào, cuối cùng còn không biết bị bôi bác thành cái dạng gì nữa!

"Tỷ, chúng ta ra ngoài ở đi, chúng ta có nhà, không nhất định phải ở chung với Chu gia, miễn cho bọn họ nói chúng ta nợ bọn họ." Ban đêm, Tôn Duẩn thần thờ nói, hần nhớ đến chuyện ban ngày kia, từ đầu đến cuối không có cách nào quên được, hạt đậu kia tỷ tỷ cũng gieo trồng, vừa mới thu hoạch xong, tại sao lại không thể dùng?

Thấy đệ đệ nhắc lại chuyện chuyển ra ngoài, Tôn Huệ không từ chối lập tức giống như lần trước, nàng có chút dao động, tiếp tục ở đối với bất kỳ ai cũng không tốt, có lẽ chuyển ra ngoài mới là thoải mái nhất, nàng nghĩ như vậy đấy. Nhưng nghĩ đến mẹ và tiểu đệ, nàng có chút băn khoăn, lần lửa* nói: "Xem lại đã." Có lẽ sẽ có chuyện cơ** cũng không chừng.

*lần lửa = tri hoãn, kéo dài, dây dưa

**chuyển cơ : khả năng, cơ hội chuyển biến tốt

"Tỷ!" Tôn Duẩn không cam lòng hô, hần hy vọng có thể lập tức chuyển đi. Tôn Huệ nghĩ vẫn nên chờ một chút, nàng luôn muốn rời đi một cách vẻ vang, cho nên kết thúc đề tài này: "Được rồi, ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy."

"Tỷ! Tỷ?" Tôn Duẩn lại hô hai tiếng, thấy Tôn Huệ không mở miệng, chỉ đành mắt húng hừ một tiếng. Hần biết, tỷ tỷ vẫn không định chuyển đi, nhưng nàng dao động, lần sau lại phát sinh chuyện khác thì chưa chắc đâu.

Mấy ngày kế tiếp, Tôn Huệ bận rộn suýt chết, bò sữa có vẻ bệnh, vì chiều cổ nó mất rất nhiều tâm tư, chỉ sợ nuôi không được, như vậy quá lỗ vốn rồi. Tuy nhiên may mắn chính là, mặc dù tình huống bò sữa không thấy khá lên, nhưng cũng không tệ đi. Về phần Tôn Duẩn, sau khi mua lửa, hần đã có gia súc để kéo xe, hàng ngày không khổ cực như trước nữa, mỗi ngày cũng bán được nhiều củi hơn chút ít, hần hy vọng có thể kiếm thêm tiền.

Lại là một tháng, bò sữa được chăm sóc cẩn thận đã dần dần tốt lên, chậm chậm có da có thịt, cường tráng lên. Đến lúc này, Tôn Huệ rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, không còn lo bò sữa có thể chết bất cứ lúc nào như trước nữa. Lúc này khí trời cũng ấm lên, Tôn Huệ cầm bàn chải cứng chà sạch những chỗ bẩn thỉu trên thân bò, chà xong thoạt nhìn cũng không bết bết như trước, da lông màu xanh đậm, cái sừng nhỏ nhỏ, nhìn cũng có chút uy vũ.

Lúc Ngô Thái Diệp nhìn thấy, đánh giá một hồi, bò sữa này nàng có nghe ca ca của mình nói, nhưng bây giờ nó không gầy trơ xương như lúc mới mua nữa rồi. Chỉ vào con bò cười chúc mừng: "Người thật là biết chăm sóc, bò này nuôi không tệ, người tiêu tốn chỗ tiền kia cũng rất đáng giá. Chờ trưởng thành, bán cũng tốt, thuê cũng được, về điểm này tiền mua bò rất nhanh là có thể hoàn vốn." Ngô Thái Diệp thật lòng vui mừng thay Tôn Huệ, cứ như vậy, cuộc sống của Tôn Huệ dần dần sẽ tốt lên.

Tôn Huệ cũng rất là kiêu ngạo, có thể nói một tháng nay nàng chăm sóc bò sữa suốt cả ngày đêm, không chỉ một lần phải dậy vào ban đêm, chẳng qua khổ cực như vậy vẫn có thành quả, xem đáng về bò sữa bấy giờ, Tôn Huệ đã đủ vui vẻ. "Còn không phải sao, cái này còn phải cảm ơn Ngô thúc phụ, nếu không phải bác ấy có tuệ nhân cao siêu, ta cũng không mua được gia súc tốt như vậy, lại chỉ mất có ngàn ấy tiền, tương lai ta nhất định phải mời Ngô thúc phụ ăn cơm mới được, cẩn thận cảm ơn bác một phen!" Ngừng một chút, nhìn Ngô Thái Diệp lại nói: "Xem ta này, ân nhân đã ở ngay trước mặt, nếu không nhờ Thái Diệp người dẫn dắt, ta cũng không cách nào mua được gia súc."

Ngô Thái Diệp lắc đầu, khoát tay nói: "Người còn như vậy ta sẽ mất hứng! Chúng ta thân nhau như vậy, đâu cần những lời khách sáo này chứ!" Tôn Huệ hiểu tính tình Ngô Thái Diệp, cũng không tiếp tục nói những chuyện này nữa, nàng nói: "Được rồi, vậy không nói chuyện đó nữa, mau nói xem mấy ngày qua người ở nhà ngoại có chuyện gì? Sao đột nhiên lại gọi người đi vậy."

Thấy Tôn Huệ hỏi cái này, Ngô Thái Diệp dè chừng nhìn quanh, thấy không ai chú ý, mới hơi xấu hổ, nói: "Là Tổng nhị ca, hần từ huyện thành trở về, mang theo vài thứ, cũng có một phần của ta, ông ngoại ta liền nhận hộ, sau đó đề hai chúng ta gặp nhau một chút." Tổng Nhị ca trong miệng Ngô Thái Diệp chính là đối tượng đính hôn của nàng, Tổng nhị ca kia được người trong nhà vận dụng quan hệ xin được một vị trí trong phòng thu chi của một cửa hàng trên huyện thành, đây còn là nhờ hồi trước hần được vào tư thực đọc sách hai năm, mặc dù không thể tham gia khoa cử, nhưng tính sổ sách thì vẫn được.

Mắt chớp chớp trêu chọc, Tôn Huệ ranh mãnh nói: "Như thế nào, gặp Tổng nhị ca có nói gì không? Lâu như vậy mới được gặp lại, các người đại khái đều có chút nhớ nhung đối phương đi." Hai người là thanh mai trúc mã, có chút tình cảm trụ cột, cha mẹ hai bên cũng rất thoả, nói là gặp mặt cũng không có gì, ngược lại còn có ý khích lệ. Dù sao hôn sự này là nhất định, hai hài tử có tình cảm, cha mẹ hai bên đều rất vui mừng, cũng chỉ vì muốn tốt cho hài tử nên mới đính hôn.

Tổng nhị ca tính tình ôn hòa, bởi vì là con út được người trong nhà cưng chiều, tính tình hơi thiếu quyết đoán*, cho nên muốn tìm một người có thể bù đắp, mà Ngô Thái Diệp chính là lựa chọn tốt, tính tình năng ngay thẳng, cũng có chủ kiến, cha mẹ hai bên cũng cảm thấy hai người này kết hợp lại sẽ không tồi, cho nên liền nhờ người làm mai trao đổi canh thiệp.

*nguyên văn: lỗ tai có chút mềm, hình dung người không có chủ kiến của riêng mình, dễ dàng bị người ngoài thuyết phục, dễ tin người khác, dễ mềm lòng

Bị lời của Tôn Huệ làm cho bất ngờ, Ngô Thái Diệp trừng mắt nhìn nàng nói: "Cô nương gia phải nói năng e lệ một chút, cẩn thận ta đi mách bá mẫu, bảo bá mẫu xé miệng của người!" Vừa nói Ngô Thái Diệp vừa làm bộ đứng dậy, muốn đi xé miệng Tôn Huệ.

Tôn Huệ vừa trốn qua một bên, vừa cười nói: "Làm sao, còn thẹn thùng hay sao? Lúc gặp mặt sao người không thẹn thùng! Hiện tại ở trước mặt ta, lại còn mắc cỡ cơ đấy."

Ngô Thái Diệp đuổi theo mấy bước, dừng lại, lắc đầu nói: "Quên đi, không thêm tranh cãi với người, dù sao ta cũng không nói cho người biết." Nàng đã nói cái gì, dĩ nhiên không thể nói cho người khác, cho dù là bằng hữu tốt nhất. Tôn Huệ cũng không thật sự muốn biết, mặc dù triều đại này không quá mức coi trọng lễ nghi giống như triều Minh ở Trung Quốc đời trước, nhưng mà da mặt hay là mỏng, vẫn tỏ ra rất kiêng kỵ đối với những lời tâm tình giữa nam và nữ, Tôn Huệ tất nhiên sẽ không có tình tìm hiểu.

Tôn Huệ cũng dừng chân, quay sang Ngô Thái Diệp nói: "Được rồi, không đùa nữa, mau nói xem, người tới tìm ta chơi đùa, hay là có chuyện gì?" Ngô Thái Diệp cũng nghiêm túc lên, nàng thật sự có việc mới tới, nhìn Tôn Huệ hỏi: "Có một chuyện người biết không? Ta nghĩ người nên tìm hiểu một chút thì tốt hơn."

Thấy Ngô Thái Diệp không đùa, Tôn Huệ cũng thu lại nụ cười: "Sao, chuyện gì? Nói nghe một chút. " " " Chẳng phải đệ đệ người từng đánh nhau với người ta sao? " " " Ừ, chuyện xảy ra cũng được một thời gian rồi. " " " Người biết nguyên nhân không? " " " Chẳng phải những người đó không ưa tỷ đệ chúng ta sao? Nhìn thấy hài tử của mẹ kế ác độc, cho nên nhìn ngứa mắt liền động thủ."

"Không phải đâu, là có người xúi giục, người nọ là thân thích của Chu gia. Hiện tại đệ đệ người có chút cùi cũng không ai muốn mua, nếu như không phải đưa đến nơi khác, sợ rằng không bán được bao nhiêu. Đây cũng là vì có người vào trong trấn phát tán mấy lời nhảm nhí. Về phần là ai, dù sao cũng chỉ có mấy người đó thôi, ta thấy tỷ đệ các người không nên tiếp tục ở đây nữa." Ngô Thái Diệp thật lòng nhắc nhở: "Ta thấy, nếu như có thể, người và đệ đệ người xem xét dọn ra ngoài ở đi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Một lời của Ngô Thái Diệp khiến Tôn Huệ biến sắc, mặt mũi tối sầm lại, nàng không sao ngờ được, Chu gia lại có người dùng biện pháp bỉ ổi như vậy, đây căn bản là không còn một chút ý tốt nào nữa rồi. Chặt đứt đường tiền tài của người, bản thân lập tức biến thành thâm cừu đại hận, lại thêm những lời đồn đãi nhảm nhí vô căn cứ, dù là thánh nhân cũng không thể bình tĩnh.

Căn rằng, không ngừng nói “được lắm”, lừa gạt quanh quẩn trong mắt Tôn Huệ, nàng cũng muốn xem một chút, còn có chiêu gì nữa, vốn còn muốn chần chờ thêm hai năm, chờ đủ tiền rồi liền xây phòng chuyển ra ngoài, hiện tại nha, coi như xong, vẫn nên sớm rời khỏi một chút thì hơn, miễn cho Đại

đệ tiếp tục bị khi phụ si nhục. Đến lúc đó, có thể ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng thì tốt, còn nếu lại xảy ra những chuyện hạ lưu như thế này, thì cho dù phải vứt hết mặt mũi nàng cũng phải náo một trận.

"Cảm ơn Thái Diệp, ta nhớ kỹ, sẽ thương lượng với mẹ ta." Tôn Huệ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, nói với Ngô Thái Diệp: "Có lẽ phải chuyển ra ngoài ở rồi. Đến lúc đó còn phải mượn trâu nhà người, con lừa kia một chốc một lát không chờ được bao nhiêu đồ, không có khí lực lớn như trâu." Nếu muốn chuyển, cũng đừng dây dưa thêm chút nào nữa, giải quyết gọn gàng dứt khoát, miễn cho lời ra tiếng vào.

"Yên tâm đi, đến lúc đó nói ta một tiếng, ta sẽ dắt trâu sang, cũng dẫn cả nhị ca tới giúp đỡ dọn dẹp một phen." Ngô Thái Diệp vô cùng trượng nghĩa nói. "Nhưng mà nhà người bên kia có phải nên chỉnh đốn sửa sang trước hay không, cửa sổ cũng phải dán lại, nhất là nồi và bếp, bao nhiêu năm không sử dụng, cũng nên thu dọn lại, nếu không đến lúc cần dùng lại không dùng được." Nơi đó chỉ đến lễ mừng năm mới hai tỷ đệ Tôn Huệ mới ở lại một đêm, không sửa sang lại sao có thể ở lâu dài được.

Tôn Huệ lắc đầu, tạ ơn Ngô Thái Diệp quan tâm, nói: "Nếu chỉ ở thì không có vấn đề quá lớn, gian phòng kia mẹ ta rất coi trọng, hai năm trước mới lợp lại nóc nhà, bên trên phủ cỏ tranh dày, là cỏ ở ven biển, vô cùng chắc chắn. Vách tường cũng trát bùn kỹ lưỡng, ở không thành vấn đề."

"Có thể ở là tốt rồi, tương lai bỏ tiền mua gạch xanh của Lưu gia trên trấn, xây một cái nhà thật đẹp." Ngô Thái Diệp có nghe Tôn Huệ từng nói muốn xây nhà.

"Vây còn phải đợi mấy năm nữa." Tôn Huệ cười đáp lại một câu, không dây dưa vấn đề này nữa, nàng hỏi: "Đại tẩu từ người thế nào? Bao lâu nữa thì lâm bồn?" Nếu như nàng nhớ không nhầm, ước chừng mười ngày nữa chị dâu Thái Diệp sẽ sinh.

"Sắp rồi, mẹ ta bảo thai đầu thường như vậy, thời gian không chuẩn xác đâu, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể, cho nên mấy ngày nay mẹ ta gần như không ra khỏi cửa, cũng hẹn trước với bà đỡ rồi, động thai một cái lập tức gọi bà đỡ đến." Đây cũng là lý do lúc này Ngô Thái Diệp nói khi nào dọn nhà thì nàng và nhị ca nàng sẽ tới, bởi vì chị dâu phải có người ở bên cạnh. "Nếu không mẹ ta nhất định đi qua giúp người rồi, nhưng hiện tại chắc là không được."

"Chuyện của chị dâu người quan trọng hơn, chỗ ta thì có gì đâu, đến lúc ta chuyển nhà mà chị dâu người lại động thai, người cũng đừng qua, ở nhà hỗ trợ thôi." Tôn Huệ ngẫm lại, nếu vậy có nên tạm thời hoãn chuyển nhà, tránh cho mượn xe trâu làm trễ nải việc nhà nàng.

Ngô Thái Diệp nói: "Vây thì không cần đâu, mẹ ta toàn chê ta tay chân vụng về, ta ở trong nhà có khi còn cản trở! Vả lại, một tiểu cô nương như ta, cho dù muốn giúp đỡ, người nhà ta cũng sẽ không đáp ứng. Đừng từ chối nữa, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới." Ước định xong xuôi, Ngô Thái Diệp liền cáo từ. Lưu lại Tôn Huệ một mình suy nghĩ, làm cách nào mở miệng nói với mẹ. Tôn Huệ chỉ sợ mình vừa nói ra, mẹ liền kiên quyết phản đối, nàng biết mẹ lo lắng hai tỷ đệ các nàng ở trong nhà tranh không có người lớn bên cạnh, gặp phải người xấu thì không biết phải làm sao. Tuy vậy, Tôn Huệ vẫn muốn nói chuyện với Tôn mẫu một lần, cố gắng thuyết phục mẹ thử xem.

Ban đêm, tìm một cơ hội kéo mẹ ra sau nhà, nhân lúc cho gia súc ăn, Tôn Huệ nói thẳng: "Mẹ, hay là con và đệ đệ về nhà bên kia ở thôi, không ở chỗ này nữa đâu, rất không thoải mái." Tôn mẫu vốn đang chuẩn bị cắt cỏ bỏ vào trong chuồng, nghe nữ nhi nói vậy, dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn nàng, muốn xem thử nàng có nói đùa hay không. Nhưng nét mặt Tôn Huệ rất kiên định, Tôn mẫu nhìn xong biết nàng không đùa, cũng không cho ăn nữa, ném cỏ đi nói: "Đừng hồ đồ, nhà ngôi gạch xanh con không ở, đi qua nhà tranh rách nát làm cái gì? Hay là ai dám nói gì trước mặt con, con nói với mẹ, mẹ đi tìm hân!" Cho là có người ép buộc nữ nhi mở miệng, Tôn mẫu liền chuẩn bị đi tìm người kia đi, âm ỹ não loạn một bữa, bà cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

"Không có, chính là con và Đại đệ họ Tôn, cứ ở Chu gia mãi cũng không tốt. Không bằng đi về nhà của mình, mặc dù phòng ốc đơn sơ, nhưng tục ngữ nói 'Hang vàng hang bạc không bằng ổ cỏ nhà mình', nhà mình làm gì cũng dễ dàng hơn. Bên đó cũng đầy đủ hết rồi, chỉ cần mang chút đồ qua là có thể ở." Tôn Huệ cố gắng thuyết phục mẹ mình, để bà đồng ý nàng chuyển về nhà mình.

Nhưng mà Tôn mẫu hơi đầu đi để ý những thứ tục ngữ, đạo lý kia của nàng, sắc mặt khó coi phản bác thẳng: "Không được, nghĩ cũng đừng nghĩ! Mấy đứa cứ đang hoàng ở đây, đừng nghĩ đến phòng ở bên kia nữa! Con làm tỷ tỷ, không thể đầu têu hư hỏng, có nghe không đó, còn để cho ta biết con có ý định như vậy nữa, cần thận ta đánh con!" Ở Chu gia không phải chịu gánh nặng về lương thực, thu hoạch hàng năm đều đổi thành tiền tích góp, để dành cho nhi tử xây nhà và làm đồ cưới cho nữ nhi. Bất kể nguyên nhân gì, mặc kệ bị nói thành ăn nhờ ở đậu, cũng phải cố ở thêm mấy năm, có thể tích góp càng nhiều bạc càng tốt.

Hơi lùi bước về đằng sau, ở chỗ đại cũng không có thuyết pháp không nên đánh đập trẻ nhỏ, Tôn mẫu lại là người cứng nhắc, Tôn Huệ vẫn sợ Tôn mẫu thường cho mình một cái tát, không sợ đau, nhưng cực kỳ mất mặt. Cho dù như vậy, Tôn Huệ vẫn không quên suy tính ban đầu, vẫn mở miệng khuyên nhủ: "Mẹ, hiện tại con và Đại đệ hàng ngày đều có thu nhập, cộng thêm nhiều gia súc như thế này, chúng ta cũng không phải không có ruộng, bảy mẫu ruộng nước cộng thêm ba mẫu ruộng cạn, đủ cho chúng con chi tiêu hàng ngày, thậm chí còn có dư. Nếu cứ ở nhà này thêm nữa, thanh danh chúng con đều mất hết, đến lúc đó Đại đệ không tìm được vợ thì làm sao bây giờ? Còn không bằng chuyển đi, thanh bạch, không ai dám nói câu gì." Ban đầu Tôn mẫu định cư ở chỗ này đã mua năm mẫu ruộng nước, lại tự mình mở thêm hai mẫu ruộng cạn, cộng thêm mấy tháng trước Chu Hái cho hai mẫu ruộng nước, cùng với một mẫu ruộng cạn mới mở năm ngoái, tổng cộng mười mẫu, hai người ăn vậy là đủ rồi. Nhất định vẫn còn có chút để dành.

Hử một tiếng, Tôn mẫu chỉ vào nữ nhi bắt nạt nói: "Nhà đầu con không biết giống ai, dễ bị bắt nạt như vậy, bị nói vài câu nhảm nhí mà con cũng không biết đáp lại!" Thấy nữ nhi không nghe lọt lời mình, rốt cuộc vẫn là con gái của mình, Tôn mẫu tận tình khuyên nhủ dạy dỗ: "Có cái gì không thể ở, ở chỗ này không phải giao nộp lương thực, chẳng phải sẽ dành dụm được nhiều tiền hơn sao? Chút lợi ích này mà cũng không chiếm được, năm đó tội gì ta phải tái giá?" Hi vọng nghe mình nói xong, nữ nhi có thể suy nghĩ rõ ràng, đừng đi nhận thức những thứ lý lẽ vớ vẩn kia nữa.

"Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, cuộc đời của con và Đại đệ còn rất dài, không cần thiết phải vì chút lợi này mà uốn cong đầu gối, chúng con tự mình kiếm tiền cũng có thể sống tốt." Sau mấy năm sống yên ổn Tôn Huệ mới có thể nói ra câu này, cũng là vì đời trước nàng được dạy rằng: 'không nên ăn của ăn xin'.

Tôn mẫu trực tiếp hừ một tiếng, có khi bà thật sự không hiểu, nữ nhi luôn biết nghe lời phải, làm sao lại có nhiều suy nghĩ vớ vẩn như vậy, cũng không còn là đứa bé nữa, cô nương mười hai tuổi đã có thể đương gia rồi, bị si nhục vài câu thì có thể như thế nào, năm đó hạn hán một đường xuôi nam cái gì mà chưa từng gặp qua, hiện tại mấy chuyện này thì tính là gì, tại sao lại chịu không được?

"Được rồi, đề tài này dừng lại ở đây, không cần nói nữa, ta sẽ không đáp ứng. Các con mới bao nhiêu, chờ qua mấy năm nữa, không phải nói muốn xây phòng mới sao? Chờ xây xong rồi nói sau, nhẹ nhàng mà sung sướng vào ở không phải càng tốt sao?" Tôn mẫu không kiên nhẫn, trực tiếp kết thúc ở đây.

Tôn Huệ hít sâu một hơi, chợt thốt lên: "Ngộ nhờ có người nói chúng ta lấy tiền của Chu gia để xây nhà thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó còn có danh tiếng ư, nhà cửa cũng sẽ bị người ta đập phá."

Phản ứng đầu tiên của Tôn mẫu chính là, hần dấm! Nhưng bà lập tức sững người lại, im lặng, đến lúc đó quả thật rất khó nói. Chuyện này lại không thể lấy ra chứng cứ, không lẽ đánh mặt kẻ mầy bà tám kia nói nhảm hay sao?

Tôn Huệ thấy Tôn mẫu sững sốt, vội nói: "Cho nên nói, con và Đại đệ vẫn nên đi ra ngoài ở thì hơn, ít dính dáng đến Chu gia một chút, đến lúc đó người khác sẽ không thể tùy tiện mở miệng, nếu có kẻ tò mò, chúng ta cũng có thể đường đường chính chính đấu võ mồm một phen." Tôn Huệ hi vọng nói như vậy thì Tôn mẫu sẽ đáp ứng cho nàng và Đại đệ chuyển ra ngoài ở.

Tôn mẫu không mở miệng, có vẻ bà đang trầm tư, mà đúng là bà đang suy nghĩ làm như thế nào mới là tốt nhất, cũng không thể chiếm được chút lợi nhưng lại làm hại nữ nhi và nhi tử của mình cả đời không thể ngẩng đầu lên được, nhất là Tôn Duẫn, có lời đồn đãi như vậy, danh tiếng từ tôn cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tôn mẫu càng nghĩ càng cảm thấy chuyện như vậy có khả năng, đến lúc đó bị người ta oan uổng, thật sự không có cách nào đi nói lý, tuy bà không sợ mấy lời đồn đãi nhảm nhí, nhưng bà cũng không muốn vô duyên vô cớ bị người oán hận! Bà tức giận mắng: "Mẹ con năm đó đúng là mù mắt, tìm một người như thế tái giá, vờ thành thật cũng rất giống, khổ mấy mẹ con chúng ta rồi!" Nói giọng không dễ chịu: "Giờ đã đến nước này, xem ra không chuyển là không xong rồi. Ta tìm thời gian đi lên miếu cầu xăm*, chọn giờ lành chuyển ra ngoài thôi."

* 筮(ky) : cái thẻ, cái thăm (để bói, đánh bài)

"Việc này nương quyết định đi, lúc nào chuyển, con nghe nương." Kỳ thực đối với chuyện bói toán Tôn Huệ hoàn toàn không để ý, cho dù chuyện nàng xuyên qua có chút sắc thái thần thoại, nhưng nương cũng không cho là hòa thượng, đạo sĩ trong miếu thật sự có sức mạnh không ai biết, dưới cái nhìn của nàng chính là một đám thần côn lừa người. Tuy nhiên, nếu xin được xăm có thể làm cho nương an tâm, nương cũng không ngại đợi thêm vài ngày.

"Được, ta sẽ mau chóng đi lên miếu." Chỉ vào la la đang đói bụng kêu to, Tôn mẫu nói: "Vậy con cho la la ăn đi, ta phải vào trong tính toán một chút." Nhiều năm như vậy, cũng tích góp được chút bạc, tính cả tiền mua lừa, bò vẫn còn một chút, cảm ra tính toán thứ, mua thêm vài thứ.

"Không sao đâu, nương đi làm đi, chỗ này để con làm đi." Tôn Huệ gạt đầu, những việc này thường ngày đều do nàng làm, ngày hôm nay muốn thương nghị với nương, mới gọi nương lại đây giúp đỡ. Cô đều đã cắt tóc sáng sớm, rửa ráy lấy dây buộc chặt thành bó, cời dây ra ném cho la la ăn là xong. Rất dễ dàng.

Tôn Huệ bên này cho la la ăn sau đó đi nghỉ ngơi, Tôn mẫu ở bên kia vội vàng tính toán, hàng năm tuy chi tiêu không nhiều, nhưng chỉ dựa vào thu nhập từ mấy mẫu ruộng, cũng không còn lại bao nhiêu tiền, hiện tại lấy ra đếm, chẳng qua cũng chỉ có mười hai mươi ba lượng bạc. So với người dân ở nông thôn thì cũng không ít, thế nhưng đây chính là tiền tích trữ nhiều năm, tương lai xây nhà, đồ cưới cho con gái đều cần đến tiền, bởi vậy, đây thật sự không tính là gì, còn phải phát sào nhiều.

Chu Hải thấy hiếm khi Tôn mẫu cầm tiền ra đếm, ngồi dựa vào cạnh giường hỏi: "Sao lúc này lại lấy ra? Cứ cất đi thì tốt hơn, miễn cho bị người khác sờ soạng." Tuy rằng ngày đó náo loạn một hồi, thế nhưng nhiều năm phu thê như vậy, ngày thường lại không đụng chạm chuyện gì, cũng không còn canh cánh trong lòng.

Vốn đang không vui, muốn kiểm chuyện với Chu Hải, hần vừa hỏi như vậy, trực tiếp va phải lưỡi giáo*. Tay vỗ một cái, Tôn mẫu xoay người lại trào phúng một trận: "Tôi cũng muốn cất giữ thật kỹ, nhưng có mấy người nhìn rồi khó chịu, vẫn cứ giờ trở sau lưng, không nhìn nổi mấy mẹ con chúng tôi, không có cách nào, chỉ có thể dọn dẹp một chút rồi đi thôi."

*chàng thương khâu, hay là bị đụng vào họng súng, đại khái động chạm đến vấn đề đang canh cánh nhất, bực bội muốn phát tiết nhất.

Chu Hải vốn coi trọng sĩ diện, nghe vậy nét mặt lập tức lạnh xuống, hừ một tiếng: "Nói cái gì đó, nghe như có người đuổi hai hài tử kia đi vậy, Chu Hải ta nếu đã nuôi tụi nó mấy năm qua, cũng không để ý nuôi thêm mấy năm nữa, bà đừng nghe gió tương mưa* rồi làm âm ỉ lên."

*thính phong tự thị vũ : nghe gió chính là mưa. Nghĩa là : mới vừa nghe được mấy tiếng gió thổi đã tưởng sắp mưa rồi. Còn có thể dùng để diễn tả những kẻ chưa nghe rõ chuyện gì thì đã gào to lên, người không có chủ kiến, báo sao hay vậy. Loại người này vốn không có chuyện gì đã lu loa ầm ĩ. Dùng cho nghĩa xấu.

Đứng bật dậy, Tôn mẩu lúc này coi như đã hiểu, xem ra tất cả mọi người đều cho rằng hai hài tử của bà không thể rời Chu gia, phải dựa vào hắc nuôi dưỡng! Bà trợn to hai mắt nói: "Họ Chu, ít nói những lời dát vàng lên mặt đi, chẳng qua ông chỉ cung cấp một chỗ ở, một ngày hai bữa cơm. Mấy mẹ con chúng tôi, cũng không có ăn không ngồi rồi, việc trong nhà có bao giờ bê trễ hay không! Hôm nay tôi nói cho ông biết, con trai con gái tôi mấy ngày nữa sẽ dời ra ngoài, xem cách xa Chu gia ông có sống được hay không." Tính cách Tôn mẩu cũng không hề nhu nhược.

Sắc mặt Chu Hải khó coi, giọng điệu không tốt nói: "Phát điên cái gì ! Sống cuộc sống yên ổn không tốt sao, cả ngày làm loạn cái gì vậy?" Tất nhiên hẳn sẽ không để cho hai tỷ đệ Tôn Huệ thật sự rời đi, bằng không người ta nhất định nói hẳn không dung được người, những lời chỉ trích Tôn mẩu lúc trước, có khả năng sẽ rơi xuống trên người hẳn.

"Ông nói tôi đang làm gì? Ông là đồ không có tâm can, nếu không phải các người bức tôi đến mức này, tôi sẽ để cho một đôi hài tử của tôi phải sống đơn độc sao? Hài tử của ai người đó đau lòng, lúc trước con trai của tôi bị đánh thành như vậy, còn không phải do nhà các người phao tin đồn nhảm?" Tôn mẩu ngấm lại liền giận, nếu không phải hài tử mình ra tay cũng không nhẹ, bà nhất định phải kiểm cha mẹ thẳng thóc kia ầm ĩ một hồi.

Chu Hải tức khắc ngừng lại, chuyện đó hẳn cũng không ngờ, đuối lý, không còn lớn giọng được như lúc trước: "Tiểu hài tử mâu thuẫn xích mích, bà lại đem ra nói để làm gì? Hiện tại lại cãi nhau, mới qua chưa được mấy ngày, còn chưa định hòa hảo? Bà cũng đừng để trong lòng." Nếu bảo là người xấu, Chu Hải còn chưa phải, thậm chí toàn bộ Chu gia cũng không có người tâm địa ác độc, chẳng qua người nào cũng biết tính "kẻ vật". Không chịu "thiệt thòi" mà thôi.

Tôn mẩu cũng mặc kệ những chuyện này, trái lại bà tin tưởng nhi tử mình có thể giải quyết, bà vợ lấy hào bạc, tiền đồng trên bàn, thu dọn bỏ vào hộp gỗ, giấu dưới một viên gạch trong góc tường, quay người về phía Chu Hải nói: "Mai hoặc là ngày kia, tôi sẽ đi lên miếu một chuyến, cầu xin xăm, xem xem lúc nào dọn nhà thì thích hợp."

Chu Hải lập tức ngồi dậy, nhìn Tôn mẩu, nhủ mày nói: "Làm sao, lẽ nào nhà tôi thật sự không ở lại được, hay là bị làm sao?" Đột nhiên nghĩ đến hay là hai hài tử có chuyện gì, cho nên hỏi: "Hai đứa nhỏ nghe người khác nói, mới có ý nghĩ này, bà biết nguyên nhân sao?"

Tôn Huệ ngồi thẳng lên, vẫn tức giận như trước : "Ông cũng biết có người nói láo, sao không thấy ông ngăn lại? Cứ trơ mắt nhìn người ta bôi bẩn nhi nữ của tôi, hiện tại không đi, chẳng lẽ còn phải tiếp tục ở đây bị các người chọc tức ! Nói cho ông biết, chỉ mấy ngày nữa thôi, tôi dọn dẹp gian nhà bên kia một thoáng, chọn ngày tốt lập tức chuyển sang." Liếc hẳn từ trên xuống dưới, hừ một câu: "Như vậy không phải theo ý các người hay sao?"

Vốn cho rằng nói nhảm, nhưng hiện tại xem ra không phải, kẻ thù thật sự tính toán như vậy. Chu Hải vội hỏi: "Nhi nữ bà ở nhà tôi, có lẽ sẽ không ai đi bắt nạt bọn chúng, mỗi ngày ăn uống không thiếu thốn, hiện tại bà đừng nghe người khác nói mấy câu, liền nói tôi không tốt. Như vậy đi, gian nhà kia của bà vẫn đừng nên thu dọn, tiếp tục ở nơi này đi. Có vấn đề gì thì nói với tôi, tôi giúp đỡ giải thích vài câu." Nếu có thể thì tuyệt đối đừng làm ầm ĩ thêm nữa, ở trước mặt người ngoài rất mất thể diện.

"Ngủ đi, tôi không muốn tiếp tục bàn bạc mấy chuyện này với ông nữa. Con gái tôi nói đúng lắm, hang vàng hang bạc không bằng ổ cỏ nhà mình, bất kể nói thế nào, vẫn là nhà mình ở thoải mái hơn." Nói xong câu này, Tôn mẩu liền lên giường ngủ, không có ý định tiếp tục tán gẫu. Chu Hải đương nhiên không thể thờ ơ, đẩy bà: "Đừng ngủ, chúng ta nói rõ ràng, sao lại không bằng nhà của chính mình? Chúng ta cũng đâu có làm cái gì." Nhắm mắt, vẫn không mở miệng, chỉ tự dỗ mình ngủ tiếp đi, Tôn mẩu đã quyết định chủ ý, bà nhất định không thể để cho con trai, con gái mang tiếng xấu.

Ngày thứ hai, Tôn mẩu liền đánh xe lừa, đi về phía ngôi miếu cách đây ba dặm, Tôn Duẫn đón cưỡi trở về, thấy xe lừa không ở nhà, trái cưỡi ra phoi, vào phòng hỏi tỷ tỷ đang dệt vải: "Xe lừa đâu, ai mượn đi rồi?" Nhất thời còn chưa nghĩ ra ai đến mượn xe lừa, liền tò mò hỏi. Không dùng tay lại, Tôn Huệ đáp: "Là nương lấy đi, đi tới miếu thờ cách đây ba dặm." Vốn là nàng cũng muốn đi, phòng ngừa hòa thượng nói mấy thứ không tốt, ngăn cản chuyện này. Thế nhưng, nói cái gì nương cũng không đáp ứng, vẫn bảo nàng ở nhà chờ.

Tôn Duẫn lấy ghế nhỏ ra ngồi, hỏi: "Đi lên miếu làm gì? Sao không nghe nương nói, là đi một mình, hay là có người hẹn đi cùng." Không ngày lễ ngày tết, cũng không phải đầu tháng, tại sao phải đi lên miếu thờ nhỉ? Tôn Huệ cười nói: "Là việc tốt, hôm qua tỷ nói với nương muốn dọn qua nhà mình ở, sau một phen khua môi múa mép, khuyên động nương. Hiện tại nương đi lên miếu thờ là để xin xăm, xem ngày nào chuyển nhà thì tốt." Hôm qua đã định nói với Đại đệ, nhưng cảm thấy vẫn chưa chắc chắn, liền giấu đi.

"Có thật không! Quá tốt rồi, cứ như vậy, chúng ta ở nhà mình, muốn làm gì thì làm, không cần lúc nào cũng lo lắng ánh mắt của người khác." Tôn Duẫn rất là hài lòng, hẳn đã sớm muốn rời xa nơi này, quá khó chịu, luôn cảm thấy bó tay bó chân. Tôn Huệ thăm đầu xốt, nghĩ nàng có linh hồn của một người trưởng thành cũng cảm thấy không xong, huống hồ Đại đệ mới chỉ là hài tử! Vốn bởi vì cha chết, ngàn dặm lưu vong, trở nên mất cảm, e rằng hẳn luôn phải che giấu khổ sở.

"Không sao đâu, chúng ta chỉ phải ở đây vài ngày nữa thôi, các chờ xác định thời gian dọn nhà, chúng ta liền đi khỏi nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Nhận được tin tức Tôn Duẩn rất là vui vẻ, bao nhiêu ngày qua đây là lần đầu tiên có thể cười một cách thoải mái, làm việc cũng thành thoi hơn rất nhiều. Tôn Huệ nghĩ, nếu như sớm rời Chu gia hơn chút, có lẽ đệ đệ sẽ không phiền não như bây giờ, cũng không xảy ra nhiều chuyện như thế này. Nhưng hiện tại cũng không muộn, lúc này mặt mũi hai bên vẫn còn chưa hoàn toàn xé rách.

Mặt trời đã ngã về phía tây, Tôn mẫu đánh xe lừa thong dong trở lại, nhìn sắc mặt không giấu nổi vui mừng, tất nhiên không phải thể xâm hạ hạ. Quả nhiên, lúc ăn tối xong, Tôn mẫu nói cho nữ nhi Tôn Huệ: "Ta lần này nha, cầu được cây xâm tốt nhất! Nói là dọn nhà càng thêm lợi cho dòng dõi về sau, có xu thế hưng vượng, ngày tốt ta cũng nhờ người bói toán, chính là giờ Thìn năm ngày sau." Những từ văn nhả trong thẻ xâm bà nghe không hiểu, nhưng lời của sự phụ giải xâm bà nhớ được đại khái, biết là thẻ xâm không tệ.

Nghe được giờ lành dọn nhà, Tôn Huệ nói: "Là năm ngày sau ă? Vậy hai ngày nữa con phải đến nhà Ngô Thái Diệp mượn trâu, cộng thêm gia súc trong nhà, chuyển qua chắc chỉ mấy vài chuyến, giảm đi không ít công sức." Nàng cũng không ngờ mẹ lại rút được cây xâm tốt nhất, đây thật đúng là trời cao giúp đỡ.

Thờ dài, Tôn mẫu xoa đầu con gái, cực kỳ không nỡ, mới bao lớn đã phải sống xa mẹ, sau này có những khi vất vả cực nhọc, mình cũng không giúp được bao nhiêu. Bà cũng muốn che chở cho con gái, nhưng Chu gia còn có đứa nhỏ không thể xa bà. "Con dẫn theo đệ đệ con, hai đứa phải biết lo lắng cho nhau, ta sẽ thường xuyên đi qua làm giúp chút ít chuyện." Giọng nói mang theo tiếng khóc: "Đều do mẹ, không có bản nuôi nấng hai đứa lớn lên."

"Mẹ nói cái gì đó, làm sao lại trách mẹ được chứ, năm đó tai hoạ lớn như vậy, không ít lần mẹ đều có thể bán con đi, nhưng mỗi khi đoạt được đồ ăn chẳng phải mẹ đều nhường cho chúng con ăn trước hay sao? Mẹ tái giá, cũng không phải vì bản thân, nếu không tội gì phải dẫn theo con và đệ đệ. Ngán vận đừng tự trách nữa, cho dù súc sinh cũng nên cảm ơn, huống chi là người!" Tôn Huệ nói.

Lau khôe mắt ẩm ướt, Tôn mẫu nín khóc mỉm cười, lắc đầu nói: "Con nhóc này vừa há mồm, ai cũng nói không lại con, được rồi, ta không ở đây làm nhảm với con nữa. Mau đi ngủ đi, thời gian cũng không còn sớm." Thời đại này, những người nhà nghèo làm gì có thú vui tiêu khiển ban đêm, hơn nữa còn phải tiết kiệm dầu thắp, đều đi ngủ thật sớm, ngày hôm sau thức dậy cũng rất sớm.

Trở về phòng, Tôn Huệ bị Tôn Duẩn kéo qua, hần tức tức hỏi: "Mẹ gọi tỷ làm gì thế, có phải mẹ nói với tỷ lúc nào chúng ta sẽ chuyển đi không?" Hần đợi một lúc lâu, trong lòng ngứa ngáy, chính là vì muốn biết kết quả. Vốn là lúc mẹ gọi tỷ tỷ hẳn cũng muốn đi theo, nhưng mà không được phép, vội vàng trở lại.

"Còn chưa ngủ à." Tôn Huệ đi qua giường mình, ngồi xuống, mệt mỏi một ngày, cũng chưa được nghỉ ngơi bao nhiêu, hiện tại ban đêm rồi, dĩ nhiên cần nghỉ ngơi. Tuy nhiên nàng biết, nếu như mình không nói cho đệ đệ biết kết quả, hôm nay sẽ không được ngủ yên: "Nói rồi, đã định vào giờ Thìn năm ngày sau, đệ chuẩn bị một chút, cũng phải nói một tiếng với mấy nhà thường đưa cưới, ngày đó không rảnh rồi." Bất kể là một ngày trước đó đưa ít hơn, hay là đưa trễ một ngày, đều phải nói rõ ràng.

Biết thời gian dọn nhà rồi, Tôn Duẩn cũng an lòng, nghe tỷ tỷ đề nghị như vậy, cười khoát tay nói: "Cái này không cần tỷ tỷ lo lắng, tự đệ sẽ xử lý tốt. Tốt lắm, biết tin tức rồi, sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, ngủ đi." Mí mắt đã sụp xuống, hiển nhiên đã buồn ngủ lắm rồi, Tôn Huệ thấy đệ đệ như vậy, thôi tắt đèn đi ngủ.

"Ồ, người nói bá mẫu đáp ứng chuyện người chuyển ra ngoài rồi?" Sáng sớm Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ đến tìm nàng, nghe được tin tức kia cũng vui mừng thay nàng, nói: "Như vậy người có thể thoải mái hơn rất nhiều, không bị bó tay bó chân nữa. Mau nói cho ta biết, lúc nào qua mượn, ta nói với cha một tiếng, ngày đó dắt trâu qua cho người sai bảo." Ngô Thái Diệp vốn còn muốn hỏi một chút xem Tôn Huệ nói gì với bá mẫu, nhanh như vậy đã thông, sau nghĩ lại, hay là thôi đi, chỉ cần kết quả không tệ là được rồi.

"Còn có bốn ngày nữa chúng ta sẽ chuyển, lúc Ngô thúc phụ trở về người hỏi giúp ta một tiếng, nếu như ngày đó trâu nhàn rỗi thì cho ta mượn, nếu nhà người cũng cần dùng thì thôi, ta dùng xe lừa đi thêm mấy chuyến cũng xong." Có thể mượn được thì tốt hơn, nếu như Ngô thúc phụ cần dùng cũng không sao, chẳng qua chỉ phí chút thời gian, chuyển nhiều thêm mấy lần mà thôi.

Ngô Thái Diệp một lời đáp ứng, lời kéo Tôn Huệ cười nói: "Nhất định cho người mượn, nhà ta cũng không nhất thiết mỗi ngày đều phải dùng xe, đến lúc đó ta và nhị ca sáng sớm dắt trâu qua, yên tâm đi." Cha nàng đi lên trấn đi, cũng ít khi dùng đến xe trâu, phần lớn là đi bộ, dùng lời của cha nàng mà nói, cũng không phải là các lão gia quan lớn gì, nào có chuyện chỉ có mấy dặm đường cũng phải ngồi xe?

Chuyện mượn xe trâu nói xong, Tôn Huệ cũng cáo từ đi về, Ngô Thái Diệp giữ nàng ở lại chơi một lát, Tôn Huệ lắc đầu rồi đi: "Không được, nhà ta còn có chuyện phải làm, không ở lâu hơn được, chờ ta dọn nhà xong xuôi, chúng ta chơi mới thoải mái."

Ngô mẫu thấy một mình nữ nhi đi vào, ngạc nhiên hỏi: "Mới vừa rồi ca húng phải Tôn nha đầu tìm con ư, sao lại không vào đây chơi?" Ngô Thái Diệp nói: "Huệ từ là tới mượn trâu, nói trước với con một tiếng, để con hỏi cha, sau đó nói trong nhà còn có việc cho nên về luôn rồi."

Ngô mẫu gật đầu nói: "Một lát con qua nói với Tôn nha đầu, lúc nào muốn dùng cứ tới đây dắt, nhà chúng ta mấy ngày nữa cũng không cần dùng đến trâu. " " Con cũng nói với Huệ từ rồi, đến lúc đó cứ tới đây, không có gì phải ngại. Bốn ngày sau nàng muốn dùng , con thấy trong nhà không có việc gì cần dùng đến, đã đáp ứng nàng."

Mượn trâu cũng không phải chuyện gì to tát, chẳng qua Ngô mẫu tò mò hỏi: "Con biết Tôn nha đầu mượn trâu làm gì không?" Lúc này còn chưa tới lúc phải cày ruộng, Tôn gia đi xa cổ hương ở chỗ này cũng không có họ hàng xa, trong khoảng thời gian ngắn, Ngô mẫu thật không nghĩ ra muốn Tôn Huệ mượn trâu làm gì.

"Là dọn nhà, Huệ từ và đệ đệ nàng muốn chuyển đi, không ở Chu gia nữa. Mượn trâu chính là để vận chuyển đồ đạc, lát con sẽ đi qua nhà nàng, xem có

giúp được việc gì hay không." Thấy mẹ hỏi, Ngô Thái Diệp bèn nói ra.

Lấy làm kinh hãi, Ngô mẫu đứng bật dậy thốt lên : "Thế nhưng lại nào đến nước này, Chu gia muốn đuổi tỷ đệ hai đứa đi?" Vậy phải làm sao bây giờ, hai hài tử kia mới bao lớn, sống thế nào được đây? Thấy mẹ hiểu lầm, Ngô Thái Diệp giải thích: "Không phải là bị đuổi đi, là Huệ tử và đệ đệ cảm thấy còn ở đó nữa hai bên đều không thoải mái, tự mình muốn đi."

Ngừng lại một chút, Ngô mẫu chậm rãi nói: "Cũng tốt, ở riêng giảm đi rất nhiều miệng lưỡi, nói như vậy, đám tam cô lục bà trong thôn sẽ thiếu rất nhiều chuyện thị phi để lải nhải rồi." Ngồi xuống, nói với nữ nhi : "Tôn nha đầu muốn dọn nhà, phòng nhất định phải dọn dẹp, vừa lúc con cũng nhàn rồi, con qua giúp đi." Nếu như không phải là Đại nhi tức đủ tháng, trong nhà không thể không có người, bà cũng muốn đi qua hỗ trợ . "Con cũng đang định vậy mà."

Lúc xế chiều, Tôn Huệ đang thu dọn trong nhà, thấy Ngô Thái Diệp, dừng việc trong tay lại, cười hỏi: "Ta đang dờ tay chút, người cẩn thận bị vấp ngã nhé." Vốn cảm thấy không có bao nhiêu đồ đạc, nhưng moi móc hết ra, quả thật thấy không ít thứ, hiện tại trong phòng chẳng còn chỗ đặt chân nữa. Bất tay dịch chuyển mấy món đồ sang bên, để cho Ngô Thái Diệp đi vào, Tôn Huệ nói: "Mau nói xem, tới có chuyện gì thế, xong rồi người mau tránh xa đây một chút, tro bụi rất nhiều, lần sau lại chơi tiếp." Chỗ này ngổn ngang lộn xộn, cũng không thích hợp giữ người, cũng không thể để cho người ta ăn tro bụi đi.

Khoát tay, Ngô Thái Diệp nhìn đồ đạc trong phòng đông một đồng, tây một đồng, cười nói: "Đừng để ý đến ta, ta đến cũng không có chuyện gì, biết người muốn dọn nhà, nhất định sẽ bề bộn nhiều việc, nên tới đây xem một chút, xem có cái gì cần giúp đỡ không." Cũng không đợi Tôn Huệ cự tuyệt, lườm nàng nói: "Cũng đừng nói không, người còn có coi ta là bằng hữu không đó? Trước chẳng phải người đã giúp ta rất nhiều ư, nếu như người không đáp ứng, ta sẽ không chịu đâu!"

Tôn Huệ lắc đầu, vô cùng xác định nói: "Thật không có cần giúp đỡ, đồ của ta vốn không nhiều lắm, người nhìn phòng này đi, đều lật tung hết ra rồi, ta dọn dẹp chút nữa là xong." Sở Ngô Thái Diệp không tin, chỉ mấy đồng đồ trên mặt đất : "Ày da, có mấy đồng này thôi, ta cũng chỉ có bấy nhiêu đồ, thật sự không nhiều, nếu không ta cũng không khách khí, đã sớm kêu người hỗ trợ." Đồ đạc của nàng vốn không nhiều lắm, thu thập hồi lâu cũng gần xong rồi.

"Quên đi, nếu như vậy, ta sẽ không giúp người thu dọn nữa, miễn cho đến lúc người cần dùng lại không tìm được đồ. Nhưng mà, phòng bên kia của người cũng cần phải dọn dẹp đúng không, trong nhà cũng phải quét dọn sạch sẽ một phen mới có thể ở. Còn phải dọn cỏ trong sân, không có ba năm người cũng khó mà làm xong trong mấy ngày này. Như vậy đi, người bảo đệ đệ người dẫn ta qua bên kia trước, nơi này không cần dùng đến ta, ta liền qua nhà bên kia nhỏ cỏ đi vậy." Ngô Thái Diệp là tới hỗ trợ, nếu chỗ này nàng không chen chân vào được, vậy thì qua phòng bên kia thử coi.

Tôn Huệ dĩ nhiên sẽ không đáp ứng, nhỏ cỏ sợ rằng Thái Diệp ở trong nhà nàng cũng chưa từng làm qua, mẹ nàng rất thương nàng, hơn nữa nhà bên thông gia cũng khá giả, không cần nàng phải xuống ruộng, nàng đề nghị giúp mình chuyện khổ cực như vậy, Tôn Huệ sao có thể gật đầu. "Thật không cần, cỏ bên kia mẹ ta đã dọn rồi, nếu người thật sự muốn giúp, không bằng cứ như người nói lúc trước, hôm dọn nhà người tới đây, giúp ta đánh xe trâu đi?" Đến lúc đó sẽ bảo nàng ngồi trên xe trâu, tận lực bớt việc, cũng không định phiền toái nàng, nhưng theo tính tình Thái Diệp, sợ rằng không được.

Hồn trách một tiếng, Ngô Thái Diệp căn bản là không mắc mưu, nói: "Đừng có dỗ ta, đừng hòng nói đám ba câu đã đuổi ta đi, lúc dọn nhà ta sẽ tới hỗ trợ, nhưng trước đó ta càng phải giúp đỡ, nếu không chúng ta còn làm bằng hữu kiểu gì? Không phải là giúp đỡ lẫn nhau sao! Tốt lắm đừng khước từ nữa, ta cũng tới đây rồi, chẳng lẽ lại cứ thế về không?"

Đã nói đến nước này, còn từ chối nữa sẽ làm tổn thương tình cảm, cho nên Tôn Huệ đành phải đáp ứng, bảo nàng ở đây giúp đỡ làm chút ít chuyện.

"Được rồi, nếu như vậy người giúp ta gấp y phục đi, áo bông mùa đông trước hết bỏ vào trong ngăn tủ đằng kia, tạm thời không cần mặc. Còn có y phục mùa hè cũng nhét nơi đó, hiện tại cần mặc, gấp lại để ngay bên trên."

Tận lực kiểm soát việc nhẹ để cho Ngô Thái Diệp làm, khoan hãy nói, có thêm một người đứng là khác hẳn, động tác nhanh không ít, hơn nữa vừa nói vừa cười, cũng không thấy quá mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Liên tiếp mấy ngày, Ngô Thái Diệp đều tới đây dọn dẹp giúp, Tôn Huệ cực kỳ ngại ngùng, đặc biệt là gian nhà bên kia khá bẩn thỉu, Ngô Thái Diệp vui đầu quét dọn, rét tháng ba mà còn bị toát mồ hôi, khiến cho Tôn Huệ vô cùng áy náy. Đã nhiều lần mở miệng nói thẳng, bảo Ngô Thái Diệp nhanh đi về nghỉ ngơi, nhưng mà Ngô Thái Diệp không nghe theo, tiếp tục làm.

Không có cách nào, Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp vất vả giúp mình như thế, liền làm đồ ăn thật ngon để bồi thường cho nàng, nàng dậy từ rất sớm, luộc trứng muối, rán bánh rán hành, cùng với chút sữa la là ít ỏi, mang đến cho Ngô Chi và Ngô Thái Diệp ăn.

Ngô Thái Diệp nhìn đồ ăn trên bàn, rất là cảm động, nhưng trong miệng vẫn trách cứ: "Làm gì khó khăn như vậy, mấy ngày nay người cũng mệt mỏi lắm rồi, làm những thứ đồ này lại phải dậy sớm, một ngày có thể ngủ bao lâu? Ngày mai đừng làm vậy nữa! Thật sự muốn cảm ơn chúng ta, chờ dọn nhà

xong rồi, ổn định cuộc sống, đến lúc đó không cần người nói, ta cũng bắt người làm một bản đồ ăn ngon an ủi chúng ta một phen."

Mấy ngày nay Tôn Huệ rất vất vả, cũng không nghỉ ngơi tốt, người gầy đi rất nhiều, cho nên Ngô Thái Diệp thấy hôm nay nàng còn dậy sớm làm đồ ăn thì hơi tức giận, thật không biết yêu quý thân thể mình.

Tôn Huệ làm cho hai người ăn, đầu thế nghe lọt tai lời Ngô Thái Diệp nói, nàng bảo: "Làm những thứ này đâu tốn công gì đâu, hai người nhiệt tình hỗ trợ như thế, lẽ nào ta không có chút gì để tỏ vẻ cảm ơn hay sao? Vậy cũng quá bạc bẽo rồi. Lại nói, hoàng đế không sai phái binh lính đối bưng, làm gì có đạo lý người ta đến giúp đỡ lại không cho ăn cơm!" Thái Diệp và ca ca của nàng, mỗi ngày đều làm rất muộn, việc làm ra không ít, thân thích cũng không bỏ công như vậy. Người khác giúp mình, dù thế nào cũng không thể coi như chuyện đương nhiên, cho dù là bạn thân thì người cũng phải biết hồi báo, đến khi bằng hữu có việc, cũng phải dừng cảm đứng ra mới được.

Ngô Thái Diệp không cho là vậy, nàng giúp đỡ làm việc, là vì Tôn Huệ là bằng hữu của nàng, hơn nữa ở nơi này Tôn Huệ không có thân thích tộc nhân, không thể không giúp đỡ nhiều chút, để cho nàng ấy có thể thoải mái chút. Thấy các nàng hỗ trợ, Tôn mẫu rất cảm kích, buổi trưa cũng mua thịt làm cho các nàng một bữa cơm trưa. Tôn Huệ đã mệt nhọc lại còn phải dậy sớm làm bữa sáng, không được nghỉ ngơi tốt, bà rất áy náy.

Há hôm đang định nói gì, tay nàng chợt bị ca ca kéo lại, cùng ngồi xuống, Ngô Thái Diệp nghi hoặc không biết ca ca của mình có ý gì, cau mày định hỏi, Ngô Chi ngồi bên cạnh nháy mắt với nàng, ý bảo việc này nói sau. Trấn an muội muội xong, Ngô Chi quay đầu, quét mắt nhìn đồ ăn trên bàn, trứng muối thơm đậm, từng miếng bánh rán hành vàng rộm, cùng với sữa la đang tỏa ra hơi nóng, có vẻ rất ngon miệng.

Chỉ vào sữa la la, Ngô Chi tò mò hỏi: "Làm sao qua lâu như vậy mà vẫn còn có sữa?" Đã sắp hơn 200 ngày rồi, còn chưa từng thấy con gia súc nào sinh sữa trong thời gian dài như vậy.

Tôn Huệ cười nói: "Ta đoán hai người chưa từng gặp thứ này, ở quê ta lúc nhỏ, nhà hàng xóm bên cạnh có nuôi một con, la la này hàng năm sinh sữa ước chừng trên dưới 300 ngày, hơn nữa cung cấp vô cùng đầy đủ, mà sữa la la lại không có mùi tanh, không chỉ những phụ nhân mang thai thiếu sữa mới mang cho hài tử uống, nhà ai có chút tiền, cũng rất hay uống."

Đó là lần đầu tiên nàng biết tới con vật này, lúc đó thấy kì dị quái đản, liền biết không phải mình xuyên qua cổ đại, mà là xuyên đến một không gian xa lạ.

Liền bên cạnh chén nhỏ, thịnh chút, nhấp một hớp cảm thấy mỹ vị Ngô Chi tán đến: "Huệ tử muội thật sự rất khéo tay, quả hạch bỏ trong sữa la la này, mùi vị thật không tệ, cũng khử đi vị tanh." Nói xong lại gấp một miếng bánh, cắn một miếng, thỏa mãn gật đầu: "Ăn kèm với bánh này, thật sự rất phù hợp!"

Ngô Thái Diệp thấy ca ca động đũa, hơn nữa đồ ăn cũng đã làm xong rồi, không ăn cũng không được, bóc vỏ trứng nói: "Muội thích nhất là trứng muối Huệ tử làm, ăn cực kỳ ngon, muội đã xin cách làm mang về bảo nương làm vài lần, đều không đúng vị, kém xa Huệ tử làm."

Tôn Huệ thấy bọn họ ăn uống thỏa mãn, cũng ngồi xuống, vừa cầm trứng gà bóc, vừa cười nói: "Mọi người yêu thích là tốt rồi, ăn nhiều chút, ta làm không ít đâu."

Quả hạch bỏ trong sữa la la mua từ một cửa hàng bán các loại sản vật từ nam ra bắc, nhập từ Bắc Cổ quận phía bắc La Giang chở theo đường thủy về tới đây, giá cả cũng không đắt, chỉ có năm văn một cân, đập nát rồi mài vỏ cứng thành bột mịn, có thể ăn trong thời gian rất lâu. Quả hạch hòa với sữa la la có rất nhiều chất dinh dưỡng, nếu ăn thường xuyên cũng rất tốt cho cơ thể.

Ăn thức ăn rồi lại làm việc, đến khi mặt trời chiều ngả về phía tây, bóng đêm dần lên, hai anh em Ngô Thái Diệp mới cùng nhau trở về nhà, trên đường Ngô Thái Diệp hỏi: "Ca, lúc sáng sớm tại sao lại ngăn muội lại? Nếu không muội sẽ còn khuyên Huệ tử, để cho nàng khỏi phải dậy sớm vất vả làm món ăn nữa."

"Nha đầu ngốc, chúng ta ăn dù sao cũng khiến cho Huệ tử thoải mái hơn là không ăn, chơi lâu như vậy, lẽ nào muội còn không hiểu rõ tính cách Huệ tử? Nàng ghét nhất là làm phiền người khác, luôn muốn kết giao một cách bình đẳng, người khác giúp mình nàng ấy đều nhìn ở trong mắt, tùy thời đều muốn hồi báo." Ngô Chi rất đau lòng tiểu cô nương này, tính cách nàng như vậy lại sống trong hoàn cảnh như ở Chu gia, tất nhiên rất không thoải mái.

Ngô Thái Diệp nghe xong một phen ngôn luận của ca ca, thất thần, tính tình nàng vốn tùy tiện, ít khi chú ý đến những chuyện nhỏ bé, vẫn cảm thấy tính cách nàng và Huệ tử giống nhau, hiện nay được ca ca hiểu rõ, lại nhớ lại cách xử sự, cách làm người của Huệ tử trong quá khứ, không thể không thừa nhận ca ca nói đúng.

"À? Được rồi, sau này muội sẽ chú ý, nhất định sẽ làm cho Huệ tử cảm thấy tốt hơn." Ngô Thái Diệp nặng nề gật đầu, trong lòng quyết định chú ý, nhất định sẽ.

Ngô Chi nhìn muội muội gật đầu nói: "Không sai, muội còn lớn tuổi hơn Huệ tử một chút, trước đây nhìn giống như muội mới là người ít tuổi hơn, Huệ tử phải chăm sóc cho muội nhiều lắm. Nếu như muội có thể tỉ mỉ một chút, chơi chung với Huệ tử nhiều hơn, như vậy sẽ có lợi cho cả hai." Năm tay muội muội đi về nhà: "Được rồi, chúng ta trở về thôi."

Trong hai ngày sau đó, cỏ trong sân đã được dọn dẹp hết, trọng điểm là nhà bếp và hàng rào. Nhà bếp nhiều năm không sử dụng, cần phải tìm người sửa chữa một lần nữa, xoong nồi cũng phải lên trần mua về, chung quanh sân, trước đây dùng sào trúc vây quanh, nhiều năm trôi qua cũng đã mục nát, hơn nữa chỉ có hai tỷ đệ Tôn Huệ ở đây, nếu lại dùng sào trúc rào lại thì có chút không yên tâm, mà cũng không thể tốn nhiều tiền mua gạch xây hàng rào, dù sao sau này còn phải xây nhà.

Cuối cùng Tôn mẫu cắn răng, lấy một xâu tiền ra, mời mấy người khỏe mạnh trong thôn lên núi chở ít đá tảng, dùng xe bò kéo về làm móng, ở phía trên dùng bùn đất nện thật chắc chắn*, làm thành tường vây. Sau một hồi vất vả, nhìn cũng nhẹ nhàng ngăn nắp hơn rất nhiều, cuối cùng sửa sang lại một lần,

nhìn rất gọn gàng, đã ra dáng một ngôi nhà rồi.

Giờ hoàng đạo chính là giờ Thìn, còn mua pháo nổ, chờ xe bò chở đồ đạc cùng tỳ đệ Tôn Huệ về bên này, đến cửa, liền đốt pháo đi mừng. Dựa theo tập tục của địa phương, dọn nhà là phải đốt lò, nấu đồ ăn, mời bạn bè thân thích tới ăn cơm.

Bây hai bàn ăn, lý chính mang theo nhi tử và Ngô gia thức phụ, Chu Hải có chút lúng túng ngồi theo bàn, do Tôn Duẩn tiếp khách.

Đây chính là triệt để phân làm hai nhà, sau này đối xử với nhau như thân thích hay người cùng thôn là tùy vào bọn họ.

Cảm tưởng của Chu gia cực kỳ phức tạp, vốn chỉ coi tỳ đệ Tôn gia như gánh nặng, năm ngoái còn dần dần hòa hoãn, nhưng năm nay sau sự kiện mua ruộng, thoáng cái đã trở nên chán ghét lẫn nhau. Chu nãi nãi quai gờ cằm nhăn mắng chửi không ít, Chu Đồng còn lôi kéo hai đệ đệ, ngăn cản không cho bọn họ quan hệ với tỳ đệ Tôn Huệ. Thậm chí khi Tôn Huệ cố gắng xoa dịu cũng không đáp ứng. Nhưng khi biết tỳ đệ Tôn Huệ muốn rời khỏi, tất cả mọi người đều muốn giữ lại các nàng, cảm thấy ở lại đây cũng không có chuyện gì, đừng dòi ra ngoài. Tiểu hài tử sao có thể ở riêng, đừng có tự làm khổ chính mình.

Người nhà họ Chu ác miệng, dính đến lợi ích lại càng hung ác hơn, nhưng mà dù gì cũng chỉ là người nông dân chất phác, không có ý nghĩ muốn hại người. Cho nên thấy tỳ đệ Tôn Huệ, Chu nãi nãi hiếm khi mở miệng khuyên Tôn mẫu, nói bọn họ hay là vẫn lưu lại. Đừng ám ức rồi đi, hai hài tử sao có thể tự sinh tồn, nói một tràng.

Chẳng qua Tôn mẫu cũng không phản ứng, nên thu thập thì thu thập, chuyển, là nhất định phải chuyển. Bà đã lấy Bò Tát, theo Bò Tát chỉ thị, chuyển đi mới là con đường đúng đắn. Bằng không tiếp tục ở lại Chu gia, cũng không thể sống những tháng ngày dễ chịu.

Chuyển đi, thương tâm nhất chính là Chu Thụ, gào khóc, cuối cùng khóc rách cả cổ họng, khiến cho tỳ đệ Tôn Huệ vô cùng không nỡ. Nghĩ sau này thường xuyên đón hân tới chơi đùa, qua lại liên tục, tuyệt đối không thể xa lạ. Dù sao hân vẫn là huynh đệ của bọn họ.

Ăn cơm ấm bếp xong rồi, giúp đỡ thu dọn bát đĩa xong, Tôn mẫu ở lại rất muộn, vốn còn định ở lại nơi này một đêm, thế nhưng Tôn Huệ vẫn khuyên bà rời đi. Dù thế nào cũng phải thích ứng, sau này sẽ chỉ có nàng và đệ đệ ở trong ngôi nhà này mà thôi.

Tôn mẫu chậm chạp đi từng bước, bà rất lo lắng, nhưng con gái trước sau vẫn luôn trấn định, khiến cho bà hơi hơi thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Một đêm này ngủ cũng không được, hay tỳ đệ hàn huyền rất lâu, dây dưa không định ngủ. Bên cạnh đó, vì tiết kiệm chút dầu thắp nên trong phòng hoàn toàn không có một tia sáng nào, trong bóng tối chỉ có tiếng hai người tán gẫu.

Trong giọng nói của Tôn Duẩn tràn đầy hưng phấn, cảm giác hoàn toàn thoát ly ràng buộc, tin tưởng ngày mai sẽ là một ngày tươi đẹp. Tôn Huệ thì không lạc quan như thế, có lẽ là nàng quá ngốc cho nên bao nhiêu năm rồi vẫn chưa phát hiện ra con đường nào để làm giàu, một vài điểm quan trọng có thể nghĩ đến, đều bị thân sĩ hào tộc địa phương chiếm đi, nếu không thì cũng là vấn đề thiếu tiền vốn, cuối cùng chỉ có thể bán khí lực hay sao?

Trời tờ mờ sáng Tôn Huệ đã dậy rồi, Tôn Duẩn ở giường cách vách nghe thấy động tĩnh cũng lộc cộc bò dậy rửa mặt một phen, Tôn Huệ đi nấu cơm, mà Tôn Duẩn đi qua chuồng gia súc mang thức ăn cho gà và gia súc.

Lừa, bò, la và đám gà kia đương nhiên phải chuyển qua bởi vì chúng là những thứ đáng tiền nhất của Tôn gia, cũng coi như là nguồn gốc để kiếm tiền. Chỉ có một thứ không thể mang sang đó là nơi nuôi dưỡng địa long, hiện tại đã khoanh vùng, đợi đến khi khí trời ấm áp lên lại chọn địa long chất lượng tốt bỏ vào nuôi. Hiện tại đàn gà vẫn ăn chỗ địa long lấy từ bên Chu gia.

Ở đây cần phải nói một chút, căn nhà hiện tại của Tôn Huệ này có chút xa xôi, tách khỏi nơi tụ tập dân cư trong thôn, gần sát phía sau núi. Diện tích nơi ở cũng không nhỏ, trước sau rào một khoảng sân, dựng lên mấy gian nhà, ở nông thôn cũng coi như không tệ.

Cháo trong nồi còn chưa nhừ, Tôn mẫu đã tới đây rồi, bà trần trọc suốt một đêm, vành mắt cũng thâm lại, tận mắt thấy hai đứa con mới coi như an tâm "Đêm qua ngủ có ngon giấc không, nếu không hôm nay ta ở đây với các con?" Tôn mẫu vẫn lo lắng như trước.

Tôn Huệ rất áy náy khi thấy mẹ tiêu tụy như thế, đây đều là do mẹ nhọc lòng vì bọn họ. "Mẹ, không có gì mà không yên lòng, chẳng phải đêm trừ tịch hàng năm con và đệ đệ đều ngủ ở nơi này sao, hôm nay mẹ vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt, không cần lo nghĩ nhiều như thế. Mẹ xem mẹ kia, mấy ngày nay bận bịu lại còn ngủ không được, sắc mặt cũng khó coi rồi kia!"

Gật đầu qua quýt, Tôn mẫu chẳng cảm thấy mình có chỗ nào tiêu tụy, trái lại còn nói lời quan tâm: "Mấy ngày nay con và Duẩn nhi mới vất vả, cứ thả lỏng mấy ngày, không vội làm việc, tất cả còn có ta đây." Nghe thấy bụng con gái đang kêu ừng ực, mở to hai mắt nói: "Sao giờ còn chưa ăn cơm? Đi một chút đi, mau mau ăn xong lại nói. Tuyệt đối đừng để đói bụng đó."

Lúc này, Tôn Duẩn bưng hai bát cháo lại đây, để lên bàn: "Con thấy cháo được rồi bèn bưng lại đây. Mẹ có muốn ăn một chút hay không ạ?" Hấn vừa thấy mẹ đến, vốn đang định chạy qua xem sao, sau đó lại nghĩ, đại khái mẹ lại sắp lại nhai, bèn né đi. Mãi đến tận khi cháo trong nồi đã chín, xem chừng mẹ đã nói được hơn nửa, hấn mới bưng cháo đi vào.

Thấy con trai còn nhỏ tuổi đã phải khổ như thế, cái gì cũng phải làm, Tôn mẫu kéo một cái liềm ôm hấn vào trong lòng, xoa nắn mấy cái, trong miệng nói ngoan, ngoan. Bảo bối khổ rồi.

Tôn Duẩn rất là không quen, lại không dám giẫy giụa, chỉ biết đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía tỷ tỷ, lại bị ôm như vậy nữa, hấn sẽ nghẹt thở mất.

Tôn Huệ nín lại thương cảm trong lòng, linh hồn nàng xem như là người trưởng thành, chút khổ như thế còn có thể chịu đựng được, nhưng nàng thật sự thương tiếc cho đệ đệ. Nếu dọn ra ngoài ở, nàng cũng phải có chủ ý, từng bước một tiến lên, phấn đấu cho cuộc sống càng ngày càng náo nhiệt.

Tiến lên một bước, Tôn Huệ tiếp nhận cầu cứu của đệ đệ, bèn vội kéo mẹ ra, nhìn vết đỏ trên cổ đệ đệ nói: "Được rồi, mẹ à, nhìn mẹ ôm đệ đệ chặt quá sắp không thở nổi rồi kìa. Tất cả ngồi xuống ăn bát cháo nóng ấm áp đi." Quay sang phía mẹ nói: "Hai người ăn trước đi, con vào nhà bếp múc thêm một chén nữa."

Tôn mẫu kéo con gái một cái, đẩy nàng ngồi xuống trên ghế, miệng nói: "Khi ta tới đã ăn, đừng đi múc nữa, hai tỷ đệ các con mau mau ăn đi." Bà đương nhiên sẽ không tới đây ăn của hai con, thời điểm dọn nhà lấy từ Chu gia ra chỉ có bấy nhiêu gạo, vẫn nên ăn tiết kiệm một chút thì hơn.

Tôn mẫu đang giúp muối dưa chua ở một bên, nhìn hai tỷ đệ ăn cháo, không khỏi mở miệng: "Sao không luộc trứng gà? Hai đứa các con vạn lần không nên tiết kiệm, lúc nào nên ăn thì ăn, đừng chỉ chăm chăm tích góp tiền, cuối cùng lại thiệt thòi cho thân thể." Tuy nói cần tiền xây nhà, nhưng cũng không đến nỗi phải bóp mồm bóp miệng, chỗ bà còn có chút tiền, trong nhà đất ruộng nhiều, tích góp trong mấy năm tới cũng xong thôi.

Tôn Duẩn ăn xong ngụm cháo cuối cùng, thả bát đĩa trong tay xuống, quay sang nói với mẹ: "Không phải tiết kiệm, mấy ngày nay ăn cũng nhiều mà, con cũng hơi ngấy, con nói với tỷ rồi, trước hết tích góp lên, đợi trong bụng thanh lọc hết dầu mỡ, lại luộc ăn." Nói xong, thấy tỷ tỷ cũng ăn xong rồi, bèn tiến lên thu dọn bát đĩa.

Tôn Duẩn rất hiểu chuyện, có việc liềm cướp làm. Thấy vậy, Tôn Huệ rất vui mừng, nhưng vẫn sẽ không để cho hấn làm, tiến lên nhận lấy: "Được rồi, việc này để tỷ tới làm đi, đứa bé trai như đệ sao có thể làm mấy việc như này? Không sợ bị người chê cười sao, nhớ kỹ sau này có rất nhiều việc tỷ muốn làm nhưng lại không thể làm, lúc ấy để cho đệ." Tuy rằng đệ đệ thành thực hơn so với những đứa trẻ bình thường, nhưng vẫn nghe theo những lời này.

Rửa vài cái bát rất nhanh, lại thêm quét tước nhà bếp, cũng không mất bao nhiêu thời gian. Trong lúc này, Tôn Duẩn cầm dao bỏ củi đi lên núi, hấn không chịu nghe lời mẹ mà nghỉ ngơi một ngày, hấn không ngồi yên một chỗ được, hơn nữa, nghỉ một hôm lại thiếu đi chút bạc, hấn không nỡ.

Thấy con trai không nghe lời, Tôn mẫu ở phía sau mắng hấn. Nhưng hấn cũng không thêm đề ý, vui vẻ đi lên núi kiếm củi.

Xoay người lại Tôn mẫu oán giận với con gái: "Thằng nhóc này, cũng không biết ta đây là vì ai, bảo nó nghỉ ngơi một ngày nó cũng không chịu." Tôn Huệ cười nhủ mảy: "Còn không phải học theo mẹ hay sao, lúc nào cũng liềm mạng làm việc, mệt mỏi cũng không biết." Đổ nước, cất bát đĩa đi.

"Mẹ, con cảm thấy cứ để sân trống không cũng đáng tiếc, mẹ nghĩ xem có thể trồng ít rau dưa hoa quả gì hay không." Mấy ngày nay Tôn Huệ đều tính toán, sân lớn có thể trồng không ít thứ, cũng có thể duy trì sinh hoạt. Trước đây không ở nơi này thì thôi, bây giờ đã ở rồi thì phải suy tính một phen. Hơn nữa, sân toàn đất trống nhìn không đẹp mắt lắm.

Tôn mẫu nghĩ một hồi, nói: "Rau cải, ta tìm xem, hấn là có. Những thứ rau thường ăn, năm ngoái ta đều giữ lại hạt giống, chắc là đủ cho con gieo hết chỗ này. Còn trái cây, hạt giống khổ qua còn lại không nhiều, trở về ta đến Ngô gia hỏi một chút, thế nhưng, cây ăn quả thì thật không có. Con muốn trồng loại nào, hôm nào lên chợ dạo qua một chút, những thứ này hấn là có bán."

Tôn Huệ gật đầu, đành nói: "Vậy mẹ tìm giúp con hạt giống rau cải và khổ qua nhé, cây ăn quả thì chờ hai ngày nữa con đi chợ nhìn thử, xem có thứ gì vừa ý hay không." Cây ăn quả là khó chọn nhất, nàng lại không biết phân biệt giống nào tốt, hầu hết các loại cây ăn quả đều rất bình thường, tỷ như cây quýt đi, nhiều khả năng chính là vỏ dày ruột lép, vị lại không ngọt, thả không trồng còn hơn.

Tôn mẫu cũng biết cây ăn quả không dễ chọn, nếu để cho con gái tự chọn mua, thì hoàn toàn chính là ăn may, rất khó mua được giống tốt, cho nên bà đề nghị: "Như vậy đi, con đợi một thời gian, ta sai người mời Tống Hữu Tài ở thôn bên cạnh, trước đây có người nói hấn từng trông coi vườn trái cây cho quan lão gia, ánh mắt rất tốt. Để hấn ra tay, chọn ra cây ăn quả nhất định sẽ không kém cỏi." Danh tiếng của Tống Hữu Tài ở vùng này truyền ra rất rộng, bình thường trong nhà cần trồng nhiều cây ăn quả đều sẽ tới xin hấn chọn giúp, tiêu tốn một khoản tiền. Nhưng cũng phải nói hấn quả thật có chút tài năng, chọn lựa ra cây giống, bất kể là đào hay lê, đều tốt lắm.

nguồn :chantalprym.wordpress.com

Tôn Huệ cũng từng nghe qua thanh danh của người này, có người nói hấn vô cùng kiêu ngạo, ý vào việc từng làm cho quan lão gia, rất là xem thường người khác. Giá cả hấn thu cũng rất tùy ý, nếu hấn không vui vẻ, chào giá sẽ rất cao, đương nhiên, cho dù nịnh nọt khiến cho hấn thoả mãn, giá cả cũng sẽ ở một mức độ nhất định, dù gì hấn vẫn rất yêu tiền, nói chung đến cuối cùng sẽ không thấp hơn năm mươi văn. Năm mươi văn, đây không phải một con số nhỏ, bán vỏ trứng gà tích góp chừng mấy ngày mới đủ, mà nếu như bán củi thì cũng quá khổ cực, nàng có chút không bằng lòng.

"Con chỉ muốn gieo hai, ba cây ăn quả trong sân, dùng tiền mời Tống Hữu Tài thì cũng quá không đáng đi, con thấy hay là thôi, tự mình tùy tiện chọn lựa cũng được." Nếu như là muốn trồng cả một vườn, có nguồn tiêu thụ, như vậy đừng nói là năm mươi văn, coi như năm trăm văn Tôn Huệ cũng cam lòng bỏ ra. Bởi vì tiền đó có thể kiếm về, nàng biết một đạo lý —— vĩnh viễn không nên ngại phía trước đầu tư lớn, hoàn trả đều ở phía sau, chính là trả giá

càng nhiều, thu được càng nhiều.

Tôn mẫu nói: "Con cứ suy nghĩ thêm, nếu như thật sự mời hẳn, cũng không nhất thiết chỉ mua hai, ba cây, đến lúc đó mua thật nhiều cũng được. Năm mười vẫn cũng không phải quá đắt." Khuyến nhủ, mua được cây ăn quả tốt, coi như vừa ăn vừa bán, năm mười vẫn này vẫn có thể kiếm về, hơn nữa chính mình cũng được ăn hoa quả ngon, rất có lời.

Tôn Huệ không quyết định chắc chắn được, lần nữa nói: "Để nói sau đi ạ, hiện tại vẫn nên gieo rau cải đã, nếu không tới mùa hè sẽ chẳng có gì ăn. Lúc về mẹ tìm giúp con nhé, lát nữa con đi làm đất một chút, trộn thêm phân, chờ ngày mai mẹ cầm hạt giống sang sẽ gieo luôn."

--- -----

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tôn Huệ mất thời gian rất lâu mới làm đất xong phần sân đủ để gieo trồng rau cải, đang lúc cảm thấy đói bụng thì lại nhìn thấy đệ đệ Tôn Duẫn dắt lừa chở hai bó củi về nhà. Lúc này nàng mới phát hiện thời giờ đã không còn sớm, vội đóng cửa rào lại, nói với đệ đệ: "Đệ chờ một lát, ta mang cháo buổi sáng ra hâm nóng, rồi luộc thêm hai quả trứng gà, hôm nay chúng ta ráng ăn tạm như vậy nhé."

Tôn Duẫn cũng không kén chọn, xắn đất lừa vào trong chuồng, phui bụi bặm trên quần áo, rửa tay xong, nói với tỷ tỷ: "Tỷ đừng làm cho mất công, cứ hâm nóng cháo lại là được rồi. Luộc trứng lại tốn thời gian, ngày mai ăn cũng được mà." Hai tỷ đệ bọn họ chỉ cần ăn cho đầy bụng là xong, mấy ngày qua thật mệt mỏi, cố gắng tiết kiệm cũng tốt, đợi sau này ổn định hơn lại tính sau.

"Không sao đâu, tỷ bỏ trứng gà vào cái nồi bên trong, đợi cháo nóng lên thì trứng cũng chín rồi, không mất thời gian. Đệ cứ ngồi chờ một chút, sẽ xong ngay thôi." Tôn Huệ vừa nói vừa đi vào bếp. Bếp kiềng ở nông thôn có một loại có bốn chỗ đặt nồi, hai đầu hai bên hình bán nguyệt, một bên để nấu cơm, bên kia để nấu thức ăn, ở giữa là hai chỗ có hình vuông hoặc hình trụ, bình thường hay để đun nước. Chỗ nấu cơm và nấu thức ăn đều có lò lửa riêng, bất kỳ bên nào được nhóm lửa, lửa đều có thể đốt nóng cái nồi đặt sát bên cạnh, trứng gà bỏ vào nồi đó là có thể chín.

Hâm nóng cháo không tốn bao nhiêu thời gian, luộc trứng cũng như vậy, rất nhanh đã xong xuôi. Tôn Duẫn vừa bóc trứng gà, vừa hỏi: "Khi nào mẹ về bên kia ạ?" Rất giống tùy tiện hỏi, nhưng từ khi bóc trứng hẳn đã dừng tay mấy lần, Tôn Huệ biết hẳn để ý. Tôn Huệ cũng biết Đại đệ của mình sợ ở xa rồi dần dần xa cách với mẹ, hoặc là lâu ngày mẹ sẽ không còn quan tâm đến bọn họ nữa.

Tiểu hài tử đặc biệt nhạy cảm, khó trách không để ý, hoặc bảo lo lắng cũng không quá đáng. Tôn Huệ nhận lấy trứng trong tay hắn, đập vỏ ngoài cho rạn đều, bởi vì trứng vừa lấy ra từ trong nước sôi lại thả ngay vào nước lạnh, tìm đúng chỗ lột vỏ sẽ rất dễ dàng, đưa lại cho đệ đệ, cười nói: "Chẳng phải sáng nay đệ mới nói thích ăn dưa chuột muối sao? Lúc đệ đi lấy củi ta đã nói với mẹ rồi, bảo mẹ về tìm một chút. Đoán chừng xế chiều mẹ sẽ mang hạt giống sang. Trồng xuống đất xong, đến mùa hè dưa chuột ra quả sẽ ướp muối cho đệ ăn."

Thấy đệ đệ cầm lấy trứng, Tôn Huệ nói tiếp: "Có phải là không xa mẹ được đúng không, nếu không chúng ta bảo mẹ qua đây ở nhé? Hay là nói với Chu gia cho đệ qua đó ở vài ngày?"

Câu trước vẫn còn có vẻ nghiêm túc, câu sau lại hoàn toàn là đùa giỡn, cuối cùng chính mình cũng không nhịn được cười: "Mau nói cho tỷ, đệ nghĩ thế nào nào?"

Tôn Duẫn biết tâm tư của mình bị tỷ tỷ nhìn thấu, còn bị chọc ghẹo mấy câu, hơi xấu hổ nghiêng đầu, vành tai đỏ lên, nói: "Tỷ lại chọc đệ nữa, đệ đã lớn, hiểu chuyện rồi. Sau này sẽ không hỏi mấy chuyện này nữa, tỷ coi như chưa từng nghe qua không được sao." Hẳn đầu thế đi qua Chu gia ở chứ, hơn nữa Tôn mẫu cũng không thể thường xuyên qua đây với bọn họ, bên đó còn có đệ đệ nhỏ, sao có thể cách xa mẹ được.

"Hỏi, tại sao không hỏi? Mẹ là mẹ của chúng ta chứ đâu phải người ngoài. Mẹ thường xuyên qua đây với chúng ta cũng chẳng có gì là không được, và lại, xa chúng ta mẹ cũng nhớ mà." Tôn Huệ nửa nghiêm túc nói, chỉ sợ đệ đệ âm thầm nảy sinh khoảng cách với mẹ. Nàng nhìn đệ đệ: "Ban đêm mẹ không thể ở cùng chúng ta, nhưng ban ngày nếu mẹ không tới tìm chúng ta, chúng ta phải đi tìm mẹ."

Tôn Duẫn nghe xong thấy rất có lý, gật đầu: "Tốt lắm, chúng ta cứ làm như thế. Tuyệt đối không thể xa lạ." Ngừng lại trong chốc lát, lại nói: "Với đệ đệ cũng thế. Chúng ta tuy đã rời khỏi Chu gia nhưng cũng không thể đoạn tuyệt không lui tới, nếu như Chu gia không vui, chúng ta đón đệ đệ tới đây chơi."

Nhắc tới tiểu đệ, Tôn Huệ cũng cảm thấy không dễ chịu, lúc dọn nhà đi tiểu đệ khóc khàn cả giọng: "Đừng, không được đi, ta muốn tỷ tỷ, ca ca!" Lúc ấy nàng thật muốn quay lại, bởi nàng cảm thấy như vậy thật quá tàn nhẫn đối với tiểu đệ, cuối cùng vẫn là mẹ ôm tiểu đệ đi vào, còn Đại đệ đứng bên cạnh thì nắm chặt góc áo của mình, rất quyết tâm chuyển đi.

Lúc ấy nàng nghĩ, ít nhất Chu gia sẽ không bạc đãi tiểu đệ, còn Đại đệ chỉ có một mình mình.

"Chúng ta cùng một mẹ sinh ra, tất nhiên phải thân thiết rồi. Về phần Chu gia, dù gì cũng đã sống chung nhiều năm, cũng coi như ân tình, ngày sau coi như

thân thích bằng hữu đi. " Tôn Huệ cười nói với đệ đệ.

Lúc ấy nàng nghĩ, ít nhất Chu gia sẽ không bạc đãi tiểu đệ, còn Đại đệ chỉ có một mình mình.

"Chúng ta cùng một mẹ sinh ra, tất nhiên phải thân thiết rồi. Về phần Chu gia, dù gì cũng đã sống chung nhiều năm, cũng coi như ân tình, ngày sau coi như thân thích bằng hữu. " Tôn Huệ cười nói với đệ đệ. Còn Chu gia có vui vẻ qua lại với mình hay không thì tùy bọn họ đi, bản thân nhớ đến một chút ân tình của bọn họ là được rồi, nếu có thể thì sẽ báo đáp một chút. Dù sao cổ ngữ từng nói, chịu ơn một giọt nước, báo đáp bằng cả suối tuôn. Ân oán đúng sai phải rõ ràng, như vậy cho dù cùi đầu hay ngàng đầu cũng đều không thấy thẹn.

Đến xế chiều, Tôn Duẩn vẫn đưa cùi lên trán như mọi ngày, mấy gia đình trong đó cách mấy ngày sẽ mua một bó, cũng coi như khách quen rồi. Hắn đi chuyện này không ngờ lại có thêm một gia đình khác hỏi mua cùi của hắn.

Chuyện là như vậy, có một vị chuyên giúp người khâu vá sửa chữa giặt giũ quần áo là Chu Nhị thẩm, thím ấy thấy cùi tốt, giá lại rẻ, cho nên luôn mua cùi của Tôn Duẩn, hơn nữa Tôn Duẩn còn chịu khó, thấy Chu Nhị thẩm mức nước cũng sẽ giúp một tay, dần dần Chu Nhị thẩm cảm thấy ấm áp, vừa lúc đệ đệ ruột của thím học được thủ nghệ bán bánh bao, mì hoành thánh, mỗi ngày tốn không ít cùi.

Lúc về nhà mẹ đẻ, ở trước mặt đệ đệ, Chu Nhị thẩm liên tục khen Tôn Duẩn vừa chăm chỉ vừa hiểu chuyện, còn bảo đệ đệ đi xem bó cùi Tôn Duẩn vừa đưa tới. Nhìn thấy bó cùi vừa lớn, lại buộc rất chặt, đệ đệ của nàng đã hài lòng rồi, hỏi giá tiền xong thấy rẻ hơn giá hắn mua của một nhà kia, bèn đáp ứng ngay. Hắn nhờ tỷ tỷ liên lạc giúp, sau này hắn cũng mua cùi của Tôn Duẩn.

Chu Nhị thẩm thuyết phục đệ đệ xong, hôm nay nhân lúc Tôn Duẩn đến đưa cùi, liền giới thiệu cho Tôn Duẩn, bảo ngày mai hắn mang hai bó cùi đến cửa hàng của đệ đệ mình. Chu Nhị thẩm nói : " Hải tử ngoan, ngày mai cháu đến cửa hàng bánh bao Trình gia một chuyến, báo tên thím ra, , sẽ có người mua." Bà thấy hải tử còn nhỏ như vậy đã phải đi chặt cùi bán, thật sự không dễ dàng, hơn nữa còn hiểu chuyện như vậy, có thể giúp đỡ nó chút ít cũng tốt.

Tôn Duẩn làm gì có chuyện không đáp ứng, nếu như có thêm một nhà cần cung ứng cùi lâu dài, một năm trôi qua hắn có thể kiếm thêm một khoản tiền, cho nên hắn cười nói cảm ơn : " Chu Nhị thẩm, thím thật tốt, thím không chỉ mua cùi của cháu, lại còn giới thiệu người cho cháu nữa, thật không biết nên làm thế nào để cảm ơn thím." Vì có thể bán được cùi, hắn sửa lại thói quen ít nói từ khi còn bé, hiện tại cũng thường nói những lời hay. Chẳng qua, hắn quả thật rất biết ơn.

Chu Nhị thẩm nghe vậy rất cao hứng, liên tục khen Tôn Duẩn ngoan, miệng ngọt, tốt hơn tiểu tử nhà bà. "Đâu có gì chứ, nếu không phải cùi của cháu tốt, giá rẻ, thím có giới thiệu bao nhiêu cũng vô dụng." Lại cười ha ha nói : " Thím giới thiệu chỗ mua cùi tốt cho đệ đệ của thím, đệ đệ của thím cũng có lợi mà. Cháu ấy à, đâu cần phải cảm ơn thím mãi như thế." Có đôi khi bà cũng hi vọng tiểu tử nhà mình giỏi giang được như thế này, nhưng mà ngẫm lại bà vẫn thấy không nở.

" Tất nhiên phải cảm ơn chứ ạ ! Mùa này ở nông thôn chúng cháu còn chưa trồng được rau cải, trái cây, chờ đến mùa hè, mỗi ngày cháu sẽ mang đến cho thím chút rau dưa trái cây để cảm ơn thím." Tôn Duẩn nhớ lúc trước tỷ tỷ đã nói, muốn người khác giúp người nhiều hơn, thì cũng phải mang đến lợi ích cho người ta mới được. Nếu như vậy, không bằng mang rau quả trong nhà ăn không hết đến đưa cho Chu Nhị thẩm, một là để báo đáp, hai là biết đâu còn được thím ấy giới thiệu thêm khách đến mua cùi của mình.

Chu Nhị thẩm cũng không cho rằng hắn nói thật, chỉ nghĩ đây là lời khách sao, cho nên tùy tiện gật đầu với hắn, nói : " Được, vậy thím chờ đến lúc đó nha, nhất định phải nếm thử rau quả nhà cháu trồng mới được." Nói thêm hai câu nữa, bà tiếp tục đi giặt đồ, mà Tôn Duẩn cũng phải đi đưa cùi, cho nên không giữ hắn lại nữa, " Được rồi, cháu còn phải đưa cùi cho nhà người ta nữa đúng không, mau đi đi, hiện tại thời gian không còn sớm, nếu về muộn trời sẽ tối mất."

Tôn Duẩn cũng sợ về muộn tỷ tỷ ở nhà sẽ lo lắng, bèn cười cáo từ, đánh xe lừa vội vàng đi tới một nhà khác. Chu Nhị thẩm đưa hắn ra ngoài cổng, bèn quét mắt nhìn nhi tử đang đi bộ trong ngõ hẻm, thấy người hắn dính đầy tro bụi, mặt và tay cũng đen nhem, giận quá la to lên : " Cầu Oa, mày đứng lại đó cho mẹ, nhìn Duẩn nhi nhà người ta còn biết kiếm tiền, mày lớn hơn nó một tuổi mà lại chỉ biết chơi, quần áo còn bẩn thỉu như vậy! Có quay lại đây ngay không thì báo!"

Đoán trước giờ này tiểu tử Tôn Duẩn sẽ mang cùi đến, Chu Cầu Oa bèn len lén chạy ra ngoài. Hắn sợ còn ở lại trong nhà sẽ bị mẹ đem ra so sánh với Tôn Duẩn, cuối cùng sẽ trở thành một thằng nhóc vô tích sự, sau đó bị dạy dỗ cho một trận. Không ngờ vừa ra ngoài chơi một lát đã bị bản hết người, bây giờ còn bị bắt quả tang. Hắn cúi đầu than thở, trong lòng không khỏi thầm oán, mình đâu có kém như thế, có khác gì hải tử nhà hàng xóm đâu? Sao giờ lại biến thành kẻ tệ hại nhất rồi? Muốn trách thì phải trách tiểu tử Tôn Duẩn kia quá giỏi đi. Hắn nghĩ như vậy đấy

Chu Nhị thẩm vừa kéo lỗ tai con lỏi về lại vừa bực mình, thử nghĩ tới Tôn Duẩn xem, tuy nó chở cùi cả một đoạn đường dài nhưng vẫn để ý giữ gìn quần áo sạch sẽ, so sánh một hồi, thấy con trai mình đáng ghét ghê gớm. "Nhìn Duẩn nhi nhà người ta xem, cả người lúc nào cũng sạch sẽ nhẹ nhàng, lại còn làm việc chăm chỉ như thế. Sao mày chẳng phải làm việc gì mà quần áo lại bẩn thỉu như vậy. Lần sau còn thế nữa, mày tự đi mà giặt quần áo, mẹ không hơi đâu dọn dẹp hầu mày."

Bên này, Chu Nhị thẩm đang dạy dỗ nhi tử, bên kia Tôn Duẩn đã đưa cùi xong, vui mừng trở về. Lúc về đến nhà trời cũng tối rồi, tỷ tỷ đang cho gia súc ăn, chờ hắn về ăn cơm.

"Mau đi rửa tay rồi ăn cơm."

"Dạ, chờ đệ dắt lừa vào chuồng, cho ăn xong sẽ tới."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Ban đêm, Tôn Duẩn không nhận được đem tin tức tốt nói cho tỷ tỷ: "Tỷ, ngày hôm nay lúc đệ đưa củi, Chu Nhị thăm làm việc may vá giặt hồ giới thiệu cho đệ một nhà, bảo sau này đệ chặt thêm hai bó củi, đệ đệ của thâm ấy cần." Tiếp theo bèn giải thích: "Nhà đệ đệ của thâm ấy mở cửa hàng bánh bao, mỗi ngày đều cần mua củi, cứ như vậy, hàng năm có thể kiếm thêm không ít." Đến lúc này vẫn còn vui mừng, cũng là bởi vì có thể kiếm thêm tiền.

Tôn Huệ nghe xong, ý nghĩ đầu tiên không phải là đệ đệ có thể kiếm được bao nhiêu tiền, mà là cảm thấy như vậy không khỏi quá cực khổ. "Lại chặt thêm hai bó củi? Có phải là quá vất vả hay không, ta thấy sau này ta cũng cùng đi với đệ đi, hai người chặt củi cũng nhanh hơn, còn có thể nói chuyện một chút cho đỡ buồn chán."

Trước đây cứ ba ngày Tôn Huệ lại đi cùng một ngày, ở nhà nàng cũng phải dệt vải, bận bịu làm việc vất trong nhà, hơn nữa đệ đệ cũng không đi chặt củi một mình, trong thôn có hai, ba thằng nhóc choai choai cũng đi chặt củi, không phải nhà dùng thì cũng là đem bán, đệ đệ thường xuyên đi cho nên dần dần hai bên cũng chơi cùng nhau. Cứ như vậy, Tôn Huệ càng không nên đi theo, nếu không những nam hài chỉ sợ cũng không dẫn theo đệ đệ. Từ lần trước đệ đệ đánh nhau với người ta, thằng nhóc kia cũng là một trong số những đứa hay đi chặt củi, Tôn gia dù sao cũng không phải người địa phương, bị người kia nói một tiếng, không có ai đi cùng đệ đệ nữa.

Cho nên Tôn Huệ cũng muốn đi theo, vừa có thể giúp đệ đệ, vừa miễn cho đệ đệ lẻ loi một mình buồn chán.

"Không cần đâu, ở nhà đã nhiều việc lắm rồi, lại lên núi giúp đệ chặt củi chẳng phải sẽ mệt chết?" Tôn Duẩn biết tỷ theo đi là sợ chính mình khổ cực, hần không thêm đề ý nói: "Yên tâm đi mà, chẳng qua chỉ thêm hai bó củi, không tốn bao nhiêu sức lực! Đệ còn dắt cả lừa đi, bó được một bó liền chất lên thân lừa, rất nhẹ nhàng." Tôn Duẩn không hy vọng tỷ mình đi theo, chặt củi ở trong rừng sau núi, rất bẩn, hơn nữa luôn phải chặt củi, cầm rìu, tay sẽ thô ráp, tỷ là cô nương tay lại đầy vết chai thì coi sao được, đâu thể làm việc nặng như vậy. Chính mình khổ cực chút cũng xong.

Tôn Huệ sao có thể không biết đệ đệ nói dối, nếu như không rõ ý tứ thật sự trong lời đệ đệ nói thì nàng đã sống uống phí hai đời rồi. Cho nên nàng cười nói: "Không có chuyện gì, trong nhà có thể có bao nhiêu việc chứ, sáng sớm ta nấu bữa sáng cho gia súc ăn xong, sẽ cùng đệ lên núi chặt củi, hai người chỉ làm chóc lát là xong, đến trưa lại trở về uống chén cháo loãng, dệt vải. Đệ lên trên trấn đưa củi, sẽ không ai bị lỡ việc, còn có thể ung dung hơn chút."

Nói xong một đoạn dài, cũng không cho đệ đệ cơ hội phản bác, Tôn Huệ dứt khoát kết thúc: "Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta mau mau nghỉ ngơi đi, ngày mai có thể còn phải dậy sớm đây." Vừa nhắm mắt lại, cũng mặc kệ đệ đệ không cam lòng gọi "tỷ ơi tỷ", chỉ im lặng dỗ giấc. Sau một lát, không nghe thấy gì nữa, Tôn Huệ nở nụ cười, ngủ luôn.

Hôm sau, ăn sáng xong lại bận rộn làm việc nhà, sau cùng lúc đang rửa bát, Tôn Huệ bắt được đệ đệ chuẩn bị chuồn êm, đứng chắn trước mặt hần cười nói: "Ồ trước mặt tỷ còn dám ra vẻ, lá gan rất lớn nha! Lần sau lại dám không nghe lời, xem tỷ trừng trị đệ ra sao." Xoay người mang bát đĩa bỏ vào tủ bát, lau khô tay đi ra đóng cửa, quay sang đệ đệ nói: "Đi thôi."

Đến mức này thì Tôn Duẩn nào còn cách gì để phản đối nữa, chỉ biết lầm bầm đi theo sau tỷ tỷ lên núi chặt củi. Hai người cùng làm nhanh hơn rất nhiều, chặt thêm hai bó củi lại cắt cỏ cho gia súc xong xuôi, về nhà còn chưa tới buổi trưa.

Ăn cháo nóng xong, hai người an vị trên ghế nghỉ ngơi.

Chính lúc này, Tôn mẫu đẩy cổng ra bước vào, tay xách túi đồ, tiến vào nhà chính liền mở miệng: "Sáng sớm hai đứa lên sau núi chặt củi sao? Ta đến mấy lần đều không thấy ai ở nhà, cửa bên ngoài khóa chặt." Tiễn tay thả túi đồ lên trên bàn, quay sang nói với nữ nhi: "Trong này có hạt giống cà, dưa chuột, đậu đỗ, còn có khổ qua các con cần, ta bỏ riêng vào từng gói nhỏ rồi đó, con chọn ra lúc nào gieo cũng dễ dàng."

"Đệ đệ ngày nào cũng phải đi đưa củi, con nghĩ sau này sẽ cùng đi với đệ đệ, miễn cho đệ đệ quá mệt." Giải thích xong, Tôn Huệ cầm lấy túi mở ra, bên trong có mấy gói hạt giống, đếm thử thấy không dưới sáu loại, bèn nở nụ cười: "Lần này cả mùa hè không lo không có thức ăn." Ướp muối lại, đến mùa đông cũng đủ ăn một quãng thời gian.

"Có thể kiếm tiền là tốt, nhưng cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi, thế này đi, về sau lúc ta rảnh rồi không có chuyện gì làm cũng sẽ đi chặt củi, các con cũng thoải mái chút." Tôn mẫu cũng sợ hãi tử của mình liều mạng kiếm tiền, trái lại làm hại thân thể.

Tôn Huệ vội vàng lắc đầu, không chịu đáp ứng: "Tuyệt đối đừng! Mỗi ngày mẹ phải làm nhiều việc như vậy đã khổ cực lắm rồi, đừng giúp bọn con chặt củi nữa." Mẹ nàng đâu phải ở nhà chơi không, trong nhà nhiều ruộng đất như vậy, tất cả đều dựa vào sức người, đâu thể giúp chặt củi được nữa, như vậy sẽ mệt chết mất.

Tôn mẫu xoa tay, thấy nữ nhi biết quan tâm mình bèn cười nói: "Con cho rằng ta ngốc hay sao, ta sẽ chọn thời gian, sẽ không nhăm lức mệt mỏi mà còn đi đốn củi, nếu như ngày mùa việc nhiều, ta sẽ không đi." Nói câu này xong, liền bỏ đề tài này sang một bên, nói với nữ nhi: "Huệ tử, con biết không? Đêm hôm qua, con dâu trưởng nhà Ngô gia động thai, tới sáng sớm hôm nay đã sinh ra một đứa bé trai. Sáng nay ta tới đó tìm hạt giống khổ qua cho con, vừa vận nhìn thấy, bé trai thoát trông rất bụ bẫm, tiếng khóc vang dội lắm!"

Đứa nhỏ này là đứa cháu đầu tiên của Ngô gia, cũng may lại là một bé trai khỏe mạnh, lúc này cả nhà họ đều vây quanh hải tử. Vì thế cho nên Ngô Thái

Điệp mới không đến tìm Tôn Huệ, bằng không theo tính tình của nàng, sáng sớm hôm nay sẽ tới.

"Thật không ạ, Ngô gia đại tẩu đã sinh ra hài tử? Nha đầu Thái Diệp kia nhất định là đang trông hài tử đi, nàng đã sớm nói rồi, chờ chị dâu nàng sinh em bé nhất định sẽ ẵm giúp, lúc đó còn hứng thú bưng bồng, hiện tại nhất định sẽ không rời xa đứa bé đâu." Tôn Huệ nghe xong ánh mắt sáng lên, cũng vui mừng cho Ngô gia, đặc biệt nghe mẫu thân nói là một đứa nhỏ khỏe mạnh, đây chính là việc vui hiếm có. "Ngày mai con cũng dành chút thời gian đi qua xem."

"Chắc rồi, nha đầu Thái Diệp kia hiện tại đã được làm cô cô, ngày hôm nay sao có thể cách xa cháu mình chứ, nhất định sẽ cẩn thận trông nom bên cạnh. Thấy ta, còn nhờ ta nhấc vôi con một tiếng, nói là nàng phải trông cháu trai, mấy ngày nay sẽ không rảnh đến chỗ con." Tôn mẫu nói. "Thái Diệp chắc hẳn sẽ cảm thấy mới mẻ được vài hôm, chờ ít lâu sau, biết được hài tử khóc nháo phiền phức thế nào rồi, đến lúc đó có khi còn buồn bực không chịu nổi, e rằng sẽ không chịu trông hài tử nữa cho coi." Điểm này Tôn mẫu thân là người từng trải cho nên hiểu rõ ràng nhất, một đứa bé sao dễ trông như vậy, mới đầu còn tốt, cảm thấy chơi rất vui, nhưng thời gian dài sẽ không chịu được, trẻ nhỏ khóc nháo suốt cả ngày đêm, người lớn cũng không ngủ được, đau đầu vô cùng. Phải chờ bọn chúng lớn hơn, đến hơn bảy, tám tuổi thì mới tốt hơn một chút.

"Đúng rồi, với tính tình như Thái Diệp đại khái sẽ không kiên nhẫn được lâu đâu, ha ha, hai ngày sau có khi nàng ấy sẽ đến tìm con tố khổ cho coi." Tôn Huệ thoáng ngẫm lại là hiểu, hài tử không thể nói lý, người nói hẳn không hiểu, hẳn muốn cái gì thì người phải tự đoán, rất phí đầu óc. "Nhưng mà Thái Diệp chắc cũng chỉ trông giúp vào ban ngày thôi, còn có chị dâu nàng ở bên nữa, có lẽ sẽ nhẹ nhàng thôi." Nói là ban ngày để Thái Diệp trông, nhưng cũng sẽ không thật sự bỏ lại một mình nàng chăm sóc hài tử.

Lúc tiến vào thấy đất trong vườn đã sửa soạn xong hết, Tôn mẫu đứng lên nói: "Được rồi, tình hình cụ thể thì ngày mai con tới Ngô gia, nghe nha đầu Thái Diệp kia nói đi. Hiện tại chúng ta ra vườn, con nói một chút xem con định thế nào, chỗ nào gieo loại rau quả nào." Vừa vặn hôm nay bà có thời gian, tính giúp con gái gieo hạt, miễn cho nàng làm một mình vất vả.

"Được. Mẹ đi theo con, con đã tính cả rồi, cũng đã chia vườn ra làm mấy khối, nơi nào gieo cái gì, đều đã có kế hoạch." Tôn Huệ dẫn mẹ đi ra vườn, cả khu đất được chia làm bốn khối lớn hình ô vuông. Đông Nam Tây Bắc mỗi hướng một khối, vị trí ở gần tường vậy, ở giữa là lối đi nhỏ hình chữ thập.

Chỉ vào một khối hơi nhỏ hơn ở phía đông, Tôn Huệ nói: "Con chuẩn bị gieo đậu đũa và dưa chuột ở khối này, không cần quá nhiều, hai loại này đều rất sai quả, trồng như vậy cũng đủ ăn." Khối đất phía nam là lớn nhất: "Nơi này sẽ gieo khổ qua, đến mùa hè sẽ không lo thiếu ăn." Hai khối còn lại thì trồng mấy loại rau như rau cải hay rau muống vân vân.

Tôn mẫu nghe con gái nói xong, cũng thấy không cần phải sửa đổi gì, con gái tính toán không tệ, bèn gật đầu nói: "Được, cứ làm như thế đi. Đi, chúng ta bắt đầu luôn." Nói bắt đầu luôn cũng không phải trực tiếp gieo xuống, mấy thứ như rau muống rau cải còn có thể trực tiếp gieo rắc hạt giống, thế nhưng dưa chuột hay là đậu đũa thì phải cần ươm giống, chờ đến khi hạt giống nảy mầm lớn lên một mức độ nhất định mới có thể gieo xuống.

Có Tôn mẫu hỗ trợ cho nên không tốn bao nhiêu thời gian, Tôn Huệ vẫn còn kịp đi cùng đệ đệ lên trên trấn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tôn Huệ lên trấn còn có việc khác, đệ đệ dắt xe lừa đi đưa củi, mình thì xách giỏ đi tới tiệm tạp hóa. Ra ngoài có bảy chuyện, củi gạo dầu muối tương dấm trà, củi gạo dầu vẫn còn, nhưng muối cần mua một ít, tương dấm cũng cần mua để nhà dùng.

Bên trong tiệm chỉ có nương tử chương quỹ đang ngồi, Tôn Huệ tiến vào bắt chuyện: "Phùng đại nương." Nhìn thoáng qua không thấy chương quỹ, cười hỏi: "Phùng đại bá lại đi chỗ nào hưởng phúc rồi, sao lại vớt cửa hàng cho một mình đại nương trông coi thế?" Bởi vì quen biết, cho nên trong lời nói bất giác mang theo ý tứ cười đùa.

Nương tử chương quỹ vốn đang vui đầu xe sợi, nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên, thấy người đến chính là Tôn Huệ đã lâu không gặp, vội vã bắt chuyện: "Là Huệ nha đầu đấy à, lâu lắm rồi không thấy cháu đến chỗ bác gái, bác gái còn tưởng rằng cháu ghét bỏ đồ nhà bác, tới nhà người khác mua đấy." Bà cũng nói đùa theo, thuận miệng giải thích: "Bác trai cháu thấy muối trong tiệm không còn nhiều nên đi qua chỗ Trương lão gia gia, xem có thể nhập về chút ít hay không."

Trương lão gia, là vị cử nhân trong trấn, có quan hệ với một tiểu lại* trong diêm khóa**, hàng năm đều có chút diêm dẫn***, tuy không sánh được với các thương nhân mua muối giàu có, nhưng ở trong trấn trong huyện này cũng là một phú hào hiếm có. Bởi vì nắm năm diêm dẫn, có thể cung cấp muối ăn cho non nửa các hộ gia đình trong huyện thành. Cũng bởi vì nguyên nhân này, những thương nhân đi khắp nơi bán muối rong hoặc là chương quỹ của các cửa hàng đều phải thông qua cửa của hắn để mua muối.

*tiểu lại : lại : một chức nhỏ dưới quyền quan

**diêm khóa : diêm - muối, khóa - phòng, ban,

*** diêm dẫn : Phép bán muối lấy dẫn tính nhiều ít, mỗi dẫn là hai trăm cân, nên chỗ bán muối gọi là dẫn ngạn 引岸, số bán được bao nhiêu gọi là dẫn

ngạch 引額. Các hàng hóa khác cũng có khi dùng chữ ấy. Như trà dẫn 茶引 chẻ bán được bao nhiêu, tích dẫn 錫引 thiếc bán được bao nhiêu

"Tới nhà Trương lão gia sao? Không phải nói Trương lão gia luôn ở trong tòa nhà trên huyện thành, bình thường không ở trong trấn sao, chẳng lẽ Trương lão gia dẫn theo người nhà về đây ở mấy ngày?" Tôn Huệ cũng nghe người ta đề cập tới vị tân khách của Huyện lệnh này, khắp trấn có ai mà không biết danh tiếng Trương lão gia. Cho nên chuyện lớn chuyện nhỏ của ông ấy đều bị người tathêu dẹt thành rất nhiều cổ sự. Chỉ cần người không bị điếc, nhất định sẽ nghe thấy những tin tức thật thật giả giả đủ các loại kiểu này.

Nương tử chương quỹ buồn cười nhìn Tôn Huệ, lắc đầu nói: "Cháu nghĩ rằng chúng ta bỏ bạc ra mua muối từ chỗ Trương lão gia, là thật sự có thể gặp mặt Trương lão gia sao? Vậy coi như sai rồi, Trương lão gia đâu phải là người mà chúng ta muốn gặp là gặp! Đều là quần gia của Trương gia, hàng năm mấy lần hần về đây chuẩn bị nhà tở, thuận tiện giải quyết việc mua hàng ở trấn chúng ta. Những việc mua muối to to nhỏ nhỏ đều phải qua tay hần."

"Cháu còn tưởng rằng có thể nhìn thấy thân sĩ, hóa ra là nghĩ sai rồi." Cười thừa nhận chính mình kiến thức nông cạn, Tôn Huệ hỏi: "Vậy trong tiệm còn muối ăn không ạ? Cho cháu lấy một ít đủ ăn trong một hai tháng, gần đây nhà cháu càng ngày càng bận rộn, có lẽ sẽ chẳng có thời gian lên trấn đâu." Chỉ sợ không có, lại phải đi một chuyến nữa.

Nương tử chương quỹ đứng dậy, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hũ, mang đến trước bàn dài, cạy nắp ra nói: "Nếu như là người khác tới, bác còn từ chối một thoáng, chứ là Huệ nha đầu cháu, không có bác cũng biến ra cho cháu." Nhìn Tôn Huệ: "Có mang theo hũ đến không, nếu không bác lấy giấy gói lại cho."

"Cháu có mang theo ạ, bác cứ cân trước cho cháu một cân, cháu lấy ra ngay đây." Nói xong lấy từ trong giỏ ra một cái hũ bằng sứ thô màu vàng, Tôn Huệ đặt ở trên bàn. Một cân muối cũng đủ ăn một khoảng thời gian, ước chừng trong hai tháng không cần mua muối nữa.

Cầm cân cân thử, cho Tôn Huệ xác định xong, chậm rãi đổ vào trong cái hũ Tôn Huệ vừa lấy ra. Cẩn thận đập nắp xong, nương tử chương quỹ mới mở miệng nói, giọng điệu hơi kiêu hãnh: "Muối này là thật đấy, không giống mấy kẻ vớt lương tâm cho chó ăn, toàn trộn lẫn đủ thứ vào. Đều là muối tinh."

Tiệm nhà này buôn bán chính trực, cho nên dù giá cả đắt hơn một chút so với những nhà khác, Tôn Huệ cũng thích đến đây mua: "Cháu rất thích mua đồ nhà bác, chứ những kẻ bán hàng rong mang đồ đến tận cửa nhà, cháu cũng không mua. Bác cân thêm cho cháu hai cân đường đỏ, ngày mai cháu muốn mang biếu nhà người ta."

"Được, cân ngay đây." Nương tử chương quỹ lưu loát cất hũ muối cẩn thận, lại lấy ra một cái hũ khác, dùng chiếc muôi gỗ xúc mấy khối lớn, cho Tôn Huệ xem: "Đây là thổ đường phía nam, đừng nhìn màu sắc nó không ra sao, ăn là biết ngay. Đến, ném thử một khối." Nói xong cầm một khối không lớn lắm đưa cho Tôn Huệ.

Đường to bằng móng tay lớn, màu sắc ngăm đen, vẻ ngoài xác thực không dễ nhìn, Tôn Huệ cầm bỏ vào trong miệng, vị ngọt tan ra khắp khoang miệng, còn có mùi thơm nồng. Là thổ đường thật, được làm tương đối tinh khiết. Tôn Huệ gật đầu cười nói: "Không tệ, vậy cân cho cháu đi, bác nhớ bọc hai lớp giấy, cháu sợ rách mất, cái này là đem tặng người ta."

Vừa cân, nương tử chương quỹ vừa tò mò hỏi: "Đây là mang tặng nhà ai thế?" Bà cũng biết Tôn Huệ ở nơi này không có thân thích, cho nên thấy nàng mua đường đỏ tặng người thì hơi ngạc nhiên. Tôn Huệ nói: "Bác biết lái buôn họ Ngô thôn chúng ta không? Cháu với con gái nhà họ rất thân thiết, lần trước nhà cháu mua gia súc bác ấy giúp đỡ rất nhiều, hơn nữa thấy cháu với con gái bác ấy là bạn bè, còn không chịu lấy tiền. Giờ con dâu nhà bác ấy sinh con trai, cháu bèn mua đường mang sang nhân tiện tạ lễ lần trước."

Nói đến Ngô lái buôn thôn Thanh Hà, nương tử chương quỹ nghe xong bèn gật đầu, cười nói: "Nói đến người khác bác còn không có ấn tượng, nhưng mà hần thì bác biết, con ngựa kia nhà bác chính là do hần chọn giúp! Nhân lực của hần, chà chà, thật không còn gì để nói." Tiến đến gần sát, đề thấp giọng nói: "Nghe nói trước đây hần được người ta tiến cử với Huyện thái gia tiền nhiệm, Huyện thái gia đã chuẩn bị thu nhận nhà hần rồi, thế mà hần không đáp ứng."

Việc này chưa từng nghe người ta nói qua, đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, Tôn Huệ là khá là kinh ngạc. Không nghĩ tới Ngô thúc phụ lại có bản lĩnh này. Tuy nhiên nàng cũng không truy hỏi thêm, dù sao cũng là chuyện đã qua, Ngô thúc phụ hẳn là không hy vọng có người hỏi thăm việc này đi. "Ồ, thật sao?" Cười cười, Tôn Huệ không hỏi tiếp nữa, nói: "Được rồi, bá nương lại bán cho cháu một bình dấm đi ạ."

Biết Tôn Huệ không muốn biết rõ chuyện, nương tử chương quỹ cũng không nói tiếp thêm nữa, tuy bà thích buôn chuyện, thế nhưng người khác không muốn nghe bà vẫn có thể nhin xuống không nói, miễn cho người khác chán ghét, không muốn đến đây nữa. "Được rồi, Huệ nha đầu mang bình ra đi, bác rót vào cho." "Đây ạ, phiền bá nương rồi."

Nhận bình, rót đầy cho Tôn Huệ, lúc đưa cho nàng, nương tử chương quỹ kiêu ngạo nói: "Dấm nhà bác là bí phương tổ truyền đấy, khắp trấn ai cũng khen, không người nào dám chê dờ. Cháu mang về ăn thử, nếu thích lần sau lại đến mua." Dựa vào tay nghề ủ dấm này, trong nhà luôn không thiếu chuyện làm ăn.

"Được, trở về ăn không tệ, cháu sẽ thường xuyên tới đây mua." Tôn Huệ cười nói với nương tử chương quỹ: "Bác cũng biết mà, quê nhà cháu là ở phương bắc, mấy loại mì phở hay ăn lắm, rất thích bỏ thêm dấm, ăn hợp khẩu vị." Quơ quơ bình dấm trong tay: "Bình này ăn cũng không được mấy ngày. Như thế nào, có thể bớt chút cho cháu hay không?" Câu nói sau cùng là nửa đùa nửa thật.

"Bớt, đương nhiên sẽ bớt cho Huệ nha đầu cháu rồi! Yên tâm được rồi, bác gái nói giá cả cho cháu, tuyệt đối sẽ thấp hơn một chút so với những người khác." Nương tử chương quỹ tỏ vẻ không cần người mở miệng, cũng sẽ bớt cho người. Đánh bản tính lạch cạch, thêm từng món vào, cuối cùng cộng thêm giá dấm, nương tử chương quỹ ngẩng đầu lên nói: "Tổng cộng là bảy mươi chín văn."

Trong lòng tính nhẩm một lần, giá cả xác thực rẻ hơn một chút so với bình thường, quả thực như nương tử chương quỹ nói, giá bán cho nàng thật sự

không đắt! Tôn Huệ móc từ trong áo ra một xâu tiền, cời dây buộc ra, đếm bảy mươi chín văn, thả ở trên bàn: "Bác gái cũng đếm xem, xem cháu có nhầm không."

"Nhầm sao được?" Vừa nói, nương tử chương quỹ nhanh chóng đếm, xác định không sai, thò tay quơ một cái, hốt tiền lại bỏ vào trong một cái hũ. "Huệ nha đầu còn có muốn mua gì nữa không?"

"Không ạ, đồ cần mua đã mua xong." Tôn Huệ cất hết mọi thứ vào trong giỏ, chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào.

Chờ một lúc, thấy đệ đệ không tới, nương tử chương quỹ lại đứng bên cạnh tiếp chuyện, Tôn Huệ cảm thấy hơi ngại, bèn nói với nương tử chương quỹ: "Bác gái à, cháu đã nói với đệ đệ đưa củi xong sẽ tới đây tìm. Bây giờ chắc phải ở đây chờ một lúc, đã làm phiền bác rồi." Lúc tách ra hai tỷ đệ hẹn ở đây sau đó cùng nhau trở về, giờ cũng không biết đệ đệ đến nhà ai đưa củi, sợ tùy tiện đi tìm có khi sẽ lạc nhau, định ngồi đây đợi một hồi.

Nương tử chương quỹ lắc đầu tỏ vẻ không sao cả: "Đừng có khách khí như vậy, muốn chờ bao lâu cũng được." Thấy Tôn Huệ đứng mãi, nương tử chương quỹ mang ra một chiếc ghế nhỏ, đặt xuống đất: "Ngồi đi, đừng đứng nữa."

Tôn Huệ đứng lâu thật sự rất mỏi, bấp chân hơi tê, bèn nói: "Cảm ơn bác gái."

Hai người chuyện trò câu được câu không, khoảng chừng gần nửa canh giờ sau, Tôn Duẩn đánh xe lừa trống không đi tới, dừng ở cửa hô: "Tỷ, tỷ có ở đây không? Chúng ta đi thôi!" "Ra ngay đây!" Tôn Huệ lập tức đứng lên, xách giỏ, nói cáo từ: "Vây cháu đi đây, bác gái."

"Được, đi thông thả." Nương tử chương quỹ tiễn nàng ra ngoài, trước khi đi còn nói với nàng: "Có món đồ gì muốn mua cứ đến đây, bác nhất định sẽ bán rẻ cho." "Cháu biết rồi, lần sau sẽ trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Bình thường các nàng đi tặng đồ đều tặng đường đỏ và mười quả trứng gà. Lúc Ngô mẫu tiếp đón Tôn Huệ, nhìn đồ trong tay Tôn Huệ, Ngô mẫu vội vàng bảo nàng mang về, nói là tới chơi được rồi, tuyệt đối đừng tặng đồ. Tôn Huệ không chịu, nói: "Cháu và gia đình bác coi như thân thiết, nếu không nhận, đâu còn gọi là có quan hệ tốt chứ? Nói không chừng trước đây cháu nhận ân huệ, cũng phải trả lại một chút."

Nói tới chỗ này rồi mà Ngô mẫu còn từ chối, e rằng sẽ không còn thân thiết như trước nữa. Lắc đầu, Ngô mẫu bắt đầu nói: "Xem cái miệng của cháu này, ai cũng không nói lại được, thôi, nếu đã là một phen tâm ý, bác sẽ thay chị dâu cháu nhận lấy vậy." Đồ vật đã nhận xong, Ngô mẫu chỉ vào gian phòng phía tây nói: "Chị dâu cháu ở bên kia, Thái Diệp đang giúp trông hải tử, cháu qua đó chơi một lát đi." Chốc nữa bà còn phải ra ruộng.

"Ngô thúc mẫu (bác gái Ngô), vậy cháu đi xem hải tử." Tôn Huệ gật đầu chào xong liền đi sang phòng phía bên kia. Đến cửa, nhẹ nhàng gõ gõ, không hẳn chỉ là lễ phép, mà Tôn Huệ chỉ sợ đột nhiên đi vào, dọa người bên trong giật mình nhảy một cái, kinh động đến hải tử thì không tốt.

Bên trong Ngô Thái Diệp đang đưa nôi, nghe thấy tiếng gõ cửa còn buồn bực không biết ai tới, đứng dậy mở cửa, thấy Tôn Huệ liền vui vẻ nói: "Tỷ còn tưởng là ai chứ, hóa ra là muội đến! Mau vào nhìn cháu tỷ một cái đi, lúc này còn ẵm ẵm mà giờ đã ngủ rồi, thật đáng yêu." Thảo nào, cũng chỉ có Huệ từ gõ cửa trước khi đi vào phòng, không ai lên tiếng sẽ không đi vào, người khác đa số đều trực tiếp xông vào trong.

Nghe nói hải tử vừa mới ngủ, động tác của Tôn Huệ càng thêm nhẹ nhàng, rón rén đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại. Gian phòng này là phòng tân hôn của Ngô đại ca, vẫn còn mới tám phần mười, giường, tủ bát đều là gỗ tốt, là của hồi môn của Ngô đại tẩu khi đó.

Ngô đại tẩu có lẽ rất mệt mỏi, lúc Tôn Huệ đi vào nàng đang nằm trên giường nghỉ ngơi, cạnh giường là một cái nôi, hải tử cũng nằm trong đó nhắm mắt lại. Ngô Thái Diệp vẫy tay, dẫn Tôn Huệ tiến lên, đến trước cái nôi, thật thấp giọng nói: "Như thế nào, có phải rất đẹp mắt hay không? Tỷ cũng thấy khá nhiều hải tử rồi, nhưng còn chưa từng đưa nào đẹp mắt như cháu tỷ đâu. Mũi giống ca của tỷ, con mắt khuôn mặt thì giống chị dâu tỷ, tóc, lông mày cũng rất dày, lớn lên nhất định sẽ rất đẹp trai."

Nói thật, Tôn Huệ không nhìn ra chỗ nào đẹp cả, nhóc con mới sinh ra chưa được bao lâu vẫn còn hơi nhiều nếp nhăn, mũi, khuôn mặt chưa nảy nở, nhìn không nhận ra giống ai, hơn nữa tóc cũng thưa thớt vô cùng, so với hải tử khác cũng chẳng đẹp hơn được bao nhiêu. Nhưng mà dựa theo bề ngoài của Ngô đại ca, lại thêm những nét thanh tú của Ngô đại tẩu, đứa nhỏ này lớn lên hẳn sẽ không khó coi, Tôn Huệ cười gật đầu: "Ừm, đẹp."

Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ tán thành lời của mình thì cực kỳ vui vẻ, người không biết còn tưởng rằng đây là con nàng đấy, nàng lại thao thao bất tuyệt nói hải tử tốt thế này thế kia, khi nhắc tới vấn đề hải tử hay khóc, mặt có chút rầu rĩ: "Cái khác đều rất tốt, chỉ là đứa nhỏ này quá hay khóc. Mặc kệ là đói bụng hay buồn tiêu, đều khóc tung cả nóc nhà." Đây là chuyện mà nàng khó chịu nhất, hải tử khóc nghe rất chói tai, phải dỗ lâu ời là lâu, đau đầu ghê gớm.

Tôn Huệ cố an ủi: "Không sao đâu, ban đầu đều như vậy, hồi trước tiểu đệ của muội cũng vậy đấy, khóc lóc ẵm ẵm mãi không dứt, hận không thể mặc kệ hẳn luôn! Nhưng rồi trải qua một quãng thời gian cũng tốt lên, không khó dỗ như thế nữa." Không những hải tử dần dần lớn lên rồi hình thành thói quen sinh hoạt, mà đến lúc đó người lớn cũng quen rồi, không còn phải hao tâm tốn sức như trước.

Ngô Thái Diệp nở nụ cười, thả lỏng thở ra một hơi nói: "Như vậy là tốt rồi, tỷ chỉ sợ sau này đều như vậy, vậy thì quá mệt nhọc." Vừa nói vừa liếc qua chỗ chị dâu đang nằm nghỉ ngơi trên giường: "Chị dâu tỷ cũng khó có thể ăn tiêu, đứa nhỏ này ban đêm cũng khóc nháo, rất lâu mới có thể dỗ đi ngủ. Chị dâu không giống như ta, chỉ cần trông nom ban ngày, chẳng bao lâu nữa còn phải cho bú sữa, quá là cực khổ." Tiếp tục như vậy, nàng chỉ lo chị dâu sẽ không chịu nổi.

"Sẽ không đâu, thật đấy. Tỷ trải qua mấy tuần đầu, sau đó quay đầu nhìn lại sẽ thấy càng ngày càng nhẹ nhàng hơn."

Gật đầu, ý bảo mình biết rồi, Ngô Thái Diệp lại hỏi: "Hai ngày nay không đi tìm muối, cũng không biết muối và đệ đệ dọn ra đó ở đã quen chưa." Nàng nói lời này có chút hồ thẹn, mình là băng hữu tốt nhất, lại không quan tâm trước tiên, thật tệ quá.

Tôn Huệ biết tâm ý của Ngô Thái Diệp, cũng biết nàng thực sự không đi được, bèn nói: "Có cái gì mà không quen, muối và đệ đệ những năm trước cũng từng ở đó mấy ngày rồi mà, đâu có gì phải lo chứ." Nàng nói một cách vô cùng thoải mái, như vậy những người quan tâm các nàng cũng không cần phải lo lắng nhiều.

Đang lúc nói chuyện, Ngô đại đã tỉnh, giẫy giụa ngồi dậy, thấy Tôn Huệ bèn chào hỏi: "Là Huệ tử sao, chị dâu này giờ mơ mơ màng màng, không kịp chiều dài, muội đừng để trong lòng." Nói chuyện hơi khách sáo, cũng không thân mật, nàng và Tôn Huệ không thân nhau, nếu như nói thật lòng, còn có hơi không thích. Nếu không phải nể mặt mũi bố mẹ chồng, nàng cũng chẳng muốn qua lại với Tôn Huệ.

"Đâu có, là ta tùy tiện đến quấy rầy tỷ mới đúng." Tôn Huệ nói.

Tôn Huệ cũng phát hiện ra Ngô đại tâu có vẻ không thích mình, chẳng qua người nàng muốn thân cận chính là người bạn Thái Diệp này của nàng, Ngô gia trường bồi đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng sẽ cảm ơn, còn chuyện Ngô đại tâu không thích mình, nàng sẽ không đem mặt nóng dán lên mũi lạnh của đối phương, nói qua loa hai câu xong bèn viện cớ trong nhà có việc, cáo từ.

Ngô Thái Diệp tiễn Tôn Huệ ra ngoài, hơi xấu hổ nói xin lỗi: "Chị dâu tỷ ấy mà... Muội đừng để trong lòng. Lần sau tới chơi, vẫn là đến phòng tỷ thì hơn." Nàng cũng cảm giác được bầu không khí trong phòng lúc nãy, thậm chí quyết định lần sau không nên trò chuyện với Tôn Huệ trước mặt chị dâu thì hơn.

"Muội biết, tỷ ấy họ Chu, đương nhiên sẽ không chào đón muội." Tôn Huệ cười nói: "Tỷ cũng đừng băn khoăn, muội chơi là chơi với tỷ, chị dâu tỷ đối xử với muội ra sao cũng không liên quan."

Tôn Huệ trở về từ Ngô gia, xem qua chỗ gieo trồng rau dưa, thấy bùn đất hơi khô liền tưới thêm chút nước.

Tôn mẫu sang nhìn thấy con gái đang tưới nước, nói: "Như thế nào, đã nảy mầm chưa?" Thời gian ươm mầm cây giống bình thường không quá dài, xem chừng sắp được rồi.

"Chưa ạ, có lẽ phải mất mấy ngày, chờ thôi." Tôn Huệ lật lớp rom rạ phủ trên mặt lên nhưng vẫn chưa nhìn thấy cây non.

"Đợi thêm hai ngày đi, nếu như còn không nảy mầm, tốt nhất lại gieo thêm một ít, để phòng ngừa đám này không thể nảy mầm." Tôn mẫu nói. Lật rom rạ lên liếc mắt nhìn, thấy đúng là chưa hạt nào nảy, lại đập lên. Dù sao lúc này còn chưa phải thời điểm ươm giống, không cần quá lo lắng, cho dù không được cũng không sao, năm này Chu gia ươm giống rất nhiều, có gì lấy một ít qua đây là được.

Kéo gái đi vào trong nhà, Tôn mẫu hỏi: "Như thế nào, chuẩn bị lúc nào đi mua giống cây ăn quả, có dự tính mua cây gì trước không? Nói cho ta biết thời gian, ta đi mời Tổng Hữu Tài, nhờ hắn giúp con xem một chút." Tôn mẫu vẫn cảm thấy tiêu tốn mấy chục văn tiền mời Tổng Hữu Tài qua chọn giống cây ăn quả giúp cũng sẽ không lỗ vốn.

Tôn Huệ há hốc mồm, sững sờ nói: "Con không định đi mời Tổng gia bá bá, số tiền kia con có thể mua thêm hai cây giống rồi." Nàng không nhớ rõ mình từng nói muốn mời Tổng gia bá bá, lẽ nào mẹ nghe nhầm?

"Không phải con mời, ta bỏ ra tiền. Quên đi, việc này không nói với con nữa, ta đã quyết định. Con chỉ cần nói cho ta biết con cần thứ hoa quả gì, muốn bao nhiêu cây, đến lúc đó ta mua về cho con." Tôn mẫu không giải thích, trực tiếp định ra luôn. Bà biết chính mình khẳng định nói không lại con gái, cho nên dứt khoát không cho con gái cơ hội mở miệng.

"Mẹ, nếu không con với mẹ cùng đi, đến lúc đó thấy loại nào vừa mắt thì mua về." Tôn Huệ đề nghị.

Tôn mẫu xua tay, ngăn cản con gái: "Được rồi, ta không nói lại con. Như vậy đi, chờ Duẩn nhi về hỏi hắn xem, xemn hắn thích ăn cái gì. Con có ý kiến thì nói với Duẩn nhi, chứ ta nhất định sẽ đi mời Tổng Hữu Tài."

Tôn mẫu nói được là làm được, thật sự không tiếp tục tán gẫu việc này với con gái nữa, hỏi mấy câu khác, sau đó triệt để bỏ qua đề tài này. Bà đợi Tôn Duẩn bán củi trở về, đón nhi tử đi vào, mới hỏi: "Duẩn nhi, nói cho mẹ, con thích ăn quả gì, mẹ mua cây ăn quả về trồng trong vườn."

"Dạ, muốn mua cây ăn quả ấy ạ? Vậy con thích ăn đào, mùa đông thì ăn cam, nếu không táo đỏ cũng không tệ." Tôn Duẩn tùy tiện nói ra vài loại hoa quả hắn thích.

Tôn mẫu nghe xong, tính thử, nếu như thế, mỗi loại trồng hai, ba gốc, trong vườn vẫn còn không ít chỗ, lại hỏi: "Còn gì nữa không? Cứ nói một chút đi, mẹ mua một lần cho mày đứa."

"Tỷ thì sao? Tỷ muốn ăn cái gì?" Tôn Duẩn không nhớ ra được, bèn đi hỏi tỷ tỷ mình.

Thấy không thể xua tan ý định của mẹ, Tôn Huệ ngẫm lại mấy chục văn hì mấy chục văn đi, sau này kiếm về là được rồi: "Lại mua cây nhỏ đi, cây lựu đi, vừa đẹp để, ăn cũng ngon." Nàng nghĩ trước tiên cứ trồng như vậy đã, quanh năm suốt tháng sẽ có không ít trái cây, còn có thể bán được một ít tiền, tăng thêm chút thu nhập.

"Được, mẹ nhớ rồi, đến lúc đó sẽ mua cho mấy đứa."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Tôn Huệ không nói thêm câu nào về chuyện cây ăn quả nữa, nàng nghĩ, thôi cứ theo ý Tôn mẫu đi, mấy chục văn tiền cũng không phải không lấy ra được, mua chút cây giống chất lượng không tệ, tính toán lâu dài cũng rất có lợi.

Chẳng qua hiện giờ việc này không cần phải gấp, bởi vì chuyện này quá tốn thời gian, cho dù lập tức mời Tống Hữu Tài mua cây ăn quả về trồng xuống, đợi đến khi cây ra quả cũng phải cần ít nhất hai, ba năm. Mà bọn họ cần phải tích góp tiền để xây nhà càng sớm càng tốt. Cho nên vấn đề quan trọng nhất lúc này chính là trồng nom đám gà mái cơ.

Tại sao lại nói phải trồng đám gà mái, đó là bởi vì hôm dọn nhà có mấy con gà mái đã bắt đầu muốn ấp trứng, mà Tôn Huệ coi trọng chuyện dọn nhà hơn, không thể chờ gà mái ấp ra gà con rồi mới chuyển, cho nên nàng đành lấy trứng của nó đi không cho ấp. Chờ chuyển nhà xong, dọn dẹp xong xuôi, lập tức cầm hai mươi quả trứng gà cho hai con gà mái ấp.

Cả hai đời Tôn Huệ đều chưa từng tiếp xúc với việc này, chỉ biết trứng có đục* mới có thể ấp ra gà con, còn làm thế nào để phán đoán trứng có đục hay không thì nàng không biết, cho nên hai mươi quả trứng này nàng chỉ hy vọng ít nhất ấp ra mười con gà con, nếu không thì quá ít, còn không bằng mua gà con đâu.

*trứng đã được thụ tinh

Nàng có hỏi qua người khác, thời gian ấp trứng trong khoảng hai mươi ngày, hiện tại đã qua năm ngày, còn nửa tháng nữa mới biết kết quả. Vì không để cho chính mình lo lắng, Tôn Huệ cố gắng không nghĩ đến nữa, cũng không tới gần ổ gà.

Mới đầu Tôn Huệ còn cố hết sức để rời xa ổ gà, để ngăn mình qua đó xem thử. Thế nhưng theo thời gian, Tôn Huệ bận rộn càng nhiều việc trong nhà, trong ruộng, làm cỏ, gieo đậu xuống ruộng cạn, không thể thiếu chỗ nào. Công việc dật dờ trợ giúp chi phí trong gia đình đã lâu Tôn Huệ không có thời gian làm.

Đến một ngày nọ, lúc Tôn Huệ thức dậy chợt nghe thấy tiếng gà con kêu. Mới đầu vẫn còn mơ mơ màng màng nên nàng không phản ứng lại, thế rồi khi tiếng gà gáy liên tục vang lên, Tôn Huệ hoàn toàn tỉnh táo, vội vã chạy về phía ổ gà. Nhìn mấy cụm lông tơ lật đặt chạy quanh hai con gà mái, nàng thật sự rất vui.

Duỗi ngón tay đếm thử, tổng cộng có bảy con gà con, gà mái vẫn còn tiếp tục ấp, tại vì thời gian trứng nở không nhất định phải cùng lúc, có những quả lâu nở hơn, cho nên mười ba quả trứng còn lại tuy không có động tĩnh, nhưng cũng chưa chắc đã là trứng ung. Còn phải trải qua hai ba ngày nữa mới biết được kết quả cuối cùng.

Tôn Huệ rất vui vẻ, chỉ cần lại ấp ra ba con nữa, nàng cũng đã có thể kiếm một món tiền.

Ba ngày sau đó, lại có thêm sáu quả trứng lục tục nở ra gà con, lại qua một ngày, bảy quả trứng còn lại không có động tĩnh, lúc này gà mái cũng không ấp nữa, bắt đầu đi ra tìm thức ăn. Nói cách khác, bảy quả trứng còn lại đều là trứng ung*, Tôn Huệ chờ đám gà mái đi ra khỏi ổ, liền lấy trứng ra, chôn dưới đất bùn để tăng chất dinh dưỡng.

*trứng hồng, chết

Trứng ung, khả năng là ấp không thành công, gà con trong trứng đã chết yếu; hoặc có thể trứng đó không được thụ tinh, cho nên ấp không ra.

Tổng thể mà nói, lần ấp trứng này vẫn coi như thành công, đạt được mười ba con gà con, nếu như cuối cùng có hơn bảy con sống sót, nuôi béo lên đến mùa đông mang đi bán là có thể kiếm được một ít tiền. Hơn nữa tương lai còn có thể bán được rất nhiều trứng. Trừ phi vận may không tốt, tất cả gà con sống sót đều là gà trống.

Tôn mẫu thấy gà con vừa nở ra thì hơi bất ngờ, nói thật lòng, bà không định để gà mái ấp trứng gà, dưới cái nhìn của bà, mình không hiểu biết chút nào, rất có khả năng tất cả trứng đều hồng, một con gà con cũng ấp không ra. Chuyện này không phải không có khả năng xảy ra, không có kỹ thuật lại tùy tiện đi làm, ngã vỡ đầu chảy máu cũng có. Bà đã thấy mấy nhà vì tiết kiệm tiền mua gà con, tự mình để gà mái ấp trứng, cuối cùng chẳng ấp ra được mấy con, có thể sống sót lại càng ít.

"Gà con mới ấp ra phải chăm sóc cẩn thận gấp bội, lúc này chúng nó cực kỳ yếu đuối, sơ sẩy một tí là hỏng ngay, thế nên một tuần này con phải cực kỳ thận trọng." Tôn mẫu dặn dò.

Gà con mới vừa ấp ra động một chút sẽ chết, đây cũng là nguyên nhân Tôn mẫu không đáp ứng chuyện tự ấp trứng. Phải biết, mười ngày đầu tiên sau khi gà nở ra chính là giai đoạn có tỉ lệ tử vong cực kỳ cao, một vài con yếu ớt ăn uống không được sẽ gắng không nổi, một tuần trôi qua, nhiều khi có thể chết một nửa!

Tôn Huệ hiểu rõ, ở cổ đại này lấy đâu ra thuốc thú y, chăm sóc không thể tốt bằng hiện đại, nhóm gà con rất dễ chết đi. Thì cứ thử nghĩ là biết, ngay cả trẻ con đều rất khó nuôi lớn, huống chi gà con? Cũng chỉ có chính mình cẩn thận chút, mới có thể giúp cho gà con sống sót nhiều hơn.

"Cái này con biết, một tuần này con sẽ không đi đâu cả, đều ở nhà chăm sóc gà con." Tôn Huệ đáp lời.

Tôn mẫu gật đầu, nói: "Cũng được, những chuyện khác tạm thư thả, chuyện nào thực sự quan trọng thì nói với mẹ, hoặc là để đệ đệ con làm. Có thể sống thêm một con, là có thể kiếm thêm mấy chục văn tiền, một khoản không ít đâu." Nói nhiều như vậy sau đó mới đề cập đến vấn đề chính: "Mẹ định nói với mấy đứa, mẹ đã mua mảnh đất gần dòng suối sau nhà ta, ở chỗ lý chính bỏ ra bảy trăm văn. Chỗ đất đó trồng cây ăn quả cũng là dư dả."

Lúc trước từng nói qua, nhà của Tôn gia dựa sát phía sau núi, nơi này nằm ở khu vực sát rìa thôn Thanh Hà, tổng cộng không có mấy hộ gia đình, diện tích đất của mỗi nhà cũng đủ lớn, ví dụ như Tôn gia, khu đất tiền viện hậu viện lúc đầu cũng khá rộng rãi, hiện tại lại mua mặt sau, mãi cho đến tận dòng suối, vùng đất sau nhà tính thử cũng phải đến nửa mẫu.

"Khu đất đó không nhỏ, lại còn sát mép nước, lý chính bán cho mẹ chỉ lấy bảy trăm văn tiền thôi sao? Rẻ như vậy!" Tôn Huệ hơi kinh ngạc, chỗ kia nhích tới gần dòng suối, lại rộng rãi, thừa sức xây nhà.

Tôn mẫu thì lại không nghĩ như thế, lắc đầu tức giận nói: "Còn không phải bắt nạt chúng ta là người nơi khác hay sao, lý chính cũng nói rồi, nếu như tổ tông chúng ta là người thôn Thanh Hà, một văn tiền cũng không cần, chỉ cần đến lúc đó mời mọi người ăn uống là xong! Hiện tại ta bỏ ra bảy trăm văn tiền mới mua được. Thế mà nhà đầu con còn nói rẻ."

Tôn Huệ cười cười lấy lòng, nói: "Chẳng phải nương cũng nhìn trúng chỗ kia mới cam lòng bỏ ra bảy trăm văn tiền mua lại sao? Con nói nha, mua chỗ đó tuyệt đối có lời." Khu đất phía sau gần dòng suối, không chỉ thuận tiện tưới tiêu, hơn nữa còn có thể trồng thêm nhiều loại cây ăn quả hơn, vậy hai bên lại thả gà vào bên trong, có thể tiết kiệm nhiều công sức. Hơn nữa bên bờ suối còn có thể nuôi vịt, ngỗng, thu được càng nhiều tiền hơn.

"Được rồi, ta tới là để nói chuyện này với con thôi, chờ đến xế chiều, liền tới đóng cọc, làm xong dấu hiệu." Tôn mẫu nói. Tiền đã giao cho lý chính, hẹn xế chiều hôm nay tìm Tam lão làm chứng, đóng cọc xuống, khoanh vùng lại. Việc này vô cùng trọng yếu, lúc xế chiều Tôn mẫu sẽ còn tới đây, chỉ sợ đến lúc đó bà không tới, thời điểm người ta vẽ vòng khu đất bà lại không có mặt để xác nhận.

Tôn Huệ thấy mẹ có vẻ muốn đi ngay, vội kéo tay bà lại, nói: "Mẹ chờ chút đã, hay là mẹ ở đây ăn cơm trưa đi, đỡ phải chạy tới chạy lui." Đứng đây, đang định đi vào nhà bếp: "Mẹ ngồi một chút, con đi vo gạo nấu cơm, rán trứng gà."

Tôn mẫu cũng không biết khi nào thì mấy người kia đến đây, sợ bỏ qua, liền gật đầu đáp ứng: "Được, hôm nay mẹ ở đây ăn cơm vậy. Nhưng mà cũng đừng rán trứng nữa, tùy tiện ăn chút măng muối là tốt rồi, thứ đó ăn với cơm cũng được." Nơi này ở gần núi, có một khu rừng trúc, mùa xuân sẽ đi đào măng, ăn không hết thì ướp muối để dành, chua chua giòn giòn ăn rất ngon.

"Hiếm khi mẹ ở lại ăn cơm, chẳng qua chỉ rán mấy quả trứng gà mà thôi, đều là gà trong nhà đẻ ra, đâu có đạo lý phải tiết kiệm." Tôn Huệ mở miệng cười: "Và lại, mấy ngày nay đệ đệ cũng cực khổ rồi, vừa vận bồi bổ một chút." Không nói như vậy, chỉ sợ mẹ sẽ không chịu cho nàng rán trứng gà.

Ngẫm lại thấy con cũng khổ cực, Tôn mẫu cũng đồng ý ăn mấy quả trứng bồi bổ thân thể, nhưng rồi bà lại nói: "Đưa cho con không nhiều dầu, vẫn nên tiết kiệm một chút, nếu vậy, ta thấy hay là chưng trứng đi, ăn cũng ngon." Dầu rất eo hẹp, Chu gia cũng không cam lòng cho, lần này con gái dọn nhà chỉ mang theo một hũ nhỏ, ăn hết sẽ phải bỏ tiền mua.

"Vâng, nghe mẹ." Chưng trứng ăn cũng không tệ, hơn nữa đổ thêm nước sẽ được nhiều hơn.

Nói tới dầu ăn, Tôn Huệ khó có thể phán đoán xem thế giới này với thế giới trước đây có khác nhau nhiều hay không, theo như thế giới đời trước, đến khoảng giữa thời nhà Thanh dầu thực vật tinh luyện mới bắt đầu được phổ biến. Mà thế giới này, nhìn tình trạng phát triển của các ngành nghề, rất nhiều chỗ còn khá là thô sơ, hơn nữa cũng không nghe nói có người tóc đỏ, không giống thời đại toàn cầu hóa.

Có điều dù thế nào đi chăng nữa, những thứ đó đối với nàng thực sự quá xa vời, hiện tại vẫn nên suy nghĩ thật kỹ làm sao kiếm được nhiều tiền thì hơn.

Rốt cuộc có nên mua ít vịt và ngỗng về nuôi bên bờ suối không đây? Tôn Huệ tập trung suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Đến cùng với lý chính là Trương Khoan, một trong Tam lão, hẳn đến để làm chứng. Làm dấu hiệu để đóng cọc xong, Trương Khoan nói với lý chính mấy câu, cầm lễ vật Tôn mẫu đưa cho cất vào trong tay áo, thông thả đi về. Trong lòng hơi suy nghĩ, Tôn thị này là kẻ có đầu óc, chẳng trách có thể vượt qua ngàn dặm xa xôi đến được đây, cô nhi quả phụ ở đất khách quê người cũng sống được, gặp phải khó khăn còn có thể nghĩ biện pháp giải quyết. Xem ra Chu Hải cũng bị bà ta nắm thóp.

Mấy tráng đinh trong thôn đến đào hố đóng cọc giúp, Tôn mẫu cũng không để bọn họ tay không trở về, ngoại trừ bảy văn tiền đã thỏa thuận lúc trước, còn cho mỗi người mấy quả trứng gà.

Lý chính thấy bọn họ đi rồi, lắc đầu cười nói: "Tẩu tử à, tẩu tính toán thực khá lắm! Cho một ít chỗ tốt như vậy, vị trí cọc này dời ra không ít. Nhìn thử coi, diện tích hiện tại lớn hơn nhiều so với khế đất đã định ra hôm qua." Phủi bụi trên người xong, lại nói: "Nếu như vậy, tẩu cầm khế đất ra đây, ta giúp tẩu sửa một chút. Nếu không thay đổi, có người gây chuyện sẽ phiền toái đấy." Lý chính cũng thương tình cho Tôn mẫu, dẫn theo hai hài tử rất không dễ dàng, lần này mua đất, giá cả cũng khá là thấp.

"Vậy thật lòng cảm tạ ngài, ngài chờ một chút, ta lập tức mang khế đất tới." Tôn mẫu nghe lý chính nói vậy thì mừng rỡ, bà cũng muốn được nhiều hơn chút, chuyện này ở nông thôn cũng không lạ gì, chỉ cần không sát bên nhà người khác, ít nhiều gì cũng sẽ nhiều chiếm thêm một ít đất. Chẳng qua như vậy suy cho cùng cũng không ổn thỏa, đặc biệt chính mình là người nơi khác, bị người ta gây sự, còn phải phun ra. Hiện tại lý chính sửa lại khế ước thì khác, đất đai chân chính thuộc về nhà mình, mặc kệ âm ỉ đến đâu cũng không thay đổi được.

Tôn mẫu hành động vô cùng nhanh, không để lý chính phải chờ lâu đã cầm khế đất quay lại, cười cùng lý chính đi sửa chữa. Nói là khế đất, chẳng qua cũng chỉ là một tấm khế ước viết tay, không có tới nha môn đóng dấu, theo như người ta thường nói, đây là văn khế trắng. Mà khế ước có con dấu của nha môn chính là khế ước đỏ. Trong hai loại thì khế ước đỏ là có lực ước thúc nhất, nhưng mà khế ước trắng ở nông thôn là phổ biến nhất, nha môn cũng tán thành.

Tôn mẫu trở về, lấy khế đất ra ra giao cho con gái, bảo nàng cất cẩn thận, cũng không định mang sang bảo quản ở Chu gia. "Mẹ giao cho con giữ, tuyệt đối không thể làm mất! Biết không?" Bà nghĩ nếu như mang tới Chu gia, tương lai nói không rõ ràng.

Tuy nói là để Tôn Huệ cất, chỗ cất giấu vẫn do Tôn mẫu chọn, ở sau một khối gạch trong phòng, cẩn thận gỡ ra, lấy xuống, khế đất bọc giấy dầu nhét vào trong ống trúc, lại để gạch vào. "Khế đất để ở nơi này, bình thường đừng động tới, lúc nào nhớ ra thì lấy xem một lần." Tôn mẫu căn dặn con gái, không thể lấy ra xem thường xuyên, cũng không thể không nhìn lần nào, nếu không mất lúc nào cũng không biết.

Tôn Huệ tất nhiên gật đầu đáp ứng, không để cho Tôn mẫu phải lo lắng: "Mẹ yên tâm là được, con sẽ cảnh giác." Khế đất này trị giá hơn nửa xâu tiền, mất đi còn không phải sẽ đau lòng chết sao! Bán bao nhiêu trứng gà mới có thể bù lại?

Nói thêm vài câu nữa, Tôn mẫu vội vã trở lại, lúc này đã không còn sớm, phải mau mau cầm liềm đi cắt cỏ, nếu không chẳng biết lúc nào mới có thể diệt hết cỏ. Nếu như không nhanh diệt cỏ trong ruộng, thu hoạch năm nay sẽ bị ảnh hưởng.

Tôn mẫu đi rồi, Tôn Huệ cũng không ở nhà ở lâu thêm, cầm dao bở củi đi lên núi, nàng định chặt một ít cây trúc mang về, trước tiên rào thô phía sau nhà. Nhưng như vậy cũng không an toàn, Tôn Huệ dự định trồng một bụi gai cao lớn gọi thứ thụ để làm hàng rào, một năm bốn mùa đều xanh tươi, mùa hè còn nở ra những hoa to bằng lòng bàn tay, vừa đẹp để, người khác cũng khó có thể đi vào.

Nàng chọn những cây trúc đường kính tầm 2 cm, chặt khoảng chừng một bó, chờ dề dề về sẽ xếp lên xe lừa dắt về nhà. Đốt một đồng lửa ở trong sân rồi hơ qua, cây trúc được hơ qua lửa, sẽ khô kiệt hết nước, trở nên càng cứng rắn hơn, còn không dễ dàng bị nứt.

Tôn Huệ phải bỏ ra ba ngày mới bước đầu cắm gây trúc chẳng dây thừng làm hàng rào xong cho khu đất sau nhà. Còn có rất nhiều chuyện cần làm, đầu tiên là cắt cỏ, khu vực ven dòng suối mới vừa mưa mọc đầy cỏ dại, cũng may còn chưa tới mùa hè cho nên chưa cao lắm. Hơn nữa mấy lần đất la la tới đây ăn cỏ, ước chừng mấy ngày sau, cỏ dại cũng được trừ bỏ gần hết.

Mọi chuyện giống như được lập kế hoạch vậy, vừa mới làm xong việc này thì việc khác đã tới! Tôn Huệ chưa kịp nghỉ ngơi một ngày lấy hơi, trời vừa sáng Tôn mẫu đã tới đây, kéo xe lừa đi lên chợ, liền tiếp kéo hai chuyến đã mang về hơn mười gốc cây ăn quả, cho rằng như vậy là xong rồi, Tôn mẫu lại đánh xe lừa đi ra ngoài. Chưa tới một canh giờ trở về, lại là một xe cây ăn quả.

Vừa kéo xe cây ăn quả trở về, Tôn mẫu không kịp lau mồ hôi, vui mừng nói: "Những thứ này là từ Tổng gia, vừa vận nhà hẳn có cây nho, cây lựu và cây cam, đều là giống tốt, ta thấy liền nhắm trúng. Mua của ai mà không phải là mua, nhà khác có thể so được với Tổng gia sao, ta năn nỉ đòi mua của Tổng nương."

"Mẹ, mẹ đã mua những cây gì vậy?" Tôn Huệ nhìn đám cây ăn quả con to nhỏ la liệt một góc, hỏi.

"Nho mua hai gốc, cam và lựu một loại mua ba gốc một loại mua bốn gốc. Chỗ này là mua của Tổng gia." Tôn mẫu lại chỉ đám cây mua ở chợ: "Lúc trước ở trên chợ mua năm gốc đào, sáu gốc táo ta, còn có hai gốc dẻ. Tổng cộng là hai mươi hai gốc."

Tôn Huệ nghe xong hít vào một hơi khí lạnh, lúc này đã thăm nghi ngờ, nhưng bởi vì không kiểm kê, số lượng không rõ ràng, cũng không kinh ngạc như bây giờ. Hai mươi hai gốc cây ăn quả các loại này không phải là cây non, đều là những cây nhỏ nhỡ, chưa biết chừng chỉ sang năm là có thể kết quả. Những thứ này không phải chỉ dùng chút tiền là có thể mua được, đặc biệt chín gốc mua ở Tổng gia nhất định rất đắt tiền. "Mẹ, mẹ nói một chút chỗ này mua mất bao nhiêu tiền?"

Tôn mẫu không trả lời nàng, cười ha ha rồi nói: "Nha đầu con bị đồng tiền chui vào trong mắt rồi đúng không, cái gì cũng hỏi giá tiền." Xoa xoa đất bùn trên tay, nói: "Không cần cô nương con phải bận tâm, trong lòng ta tự có tính toán! Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta mau mau đào đất trồng những cây ăn quả này xuống đi." Tuy nói mỗi gốc cây ăn quả đều có một ít đất kèm theo, nhưng cũng không thể để lâu, trồng sớm một chút sẽ dễ

sống sót hơn.

Tôn Huệ nghe mẹ nói như vậy xong, trong lòng liền thấp thòem nằng biết tổn không ít tiền, tuy nằng không phải kẻ đầu óc thiên cận không biết có đầu tư mới có hồi báo. Nhưng vấn đề là tiền này là Tôn mẫu bỏ ra, còn không biết sau này mẹ sẽ tiết kiệm kiểu gì, làm lụng kiểu gì mới có thể kiếm lại chỗ tiền này. Nằng chỉ sợ mẹ cổ quá hại thân.

Lúc này vẫn nên đào đất trước thì hơn, Tôn Huệ chuẩn bị ra sức trồng cây trước đã, chờ sau này tâm sự với mẹ một hồi, nhất định không thể để cho bà làm việc quá sức, tiết kiệm quá mức. Tuy nhiên, trước khi đào đất thì phải chọn sẵn vị trí cho từng cây ăn quả đã.

"Mẹ à, hai cây nho này trồng ở trong sân đi, làm một cái giàn xong, đến mùa hè còn có thể che nắng. Chọn vị trí ở cạnh cổng kia đi, vừa vận mỗi bên một cây. Cũng trồng một gốc lựu trong sân, tựa vào tường nhà ta. Còn lại thì trồng hết ở sau nhà đi." Tôn Huệ xem xét sân một lát rồi quyết định.

Tôn mẫu và Tôn Duẫn không có ý kiến, y theo Tôn Huệ dặn dò. Hai mươi hai gốc cây ăn quả, đào hố có lớn có nhỏ, có sâu có cạn, những cây ăn quả khác nhau dựa theo khả năng phát triển thân, rễ khác nhau mà trồng xuống.

Ba người, thấm thoát mất nửa ngày mới đào xong, vẫn còn may đất nơi này khá xốp, theo như Tôn mẫu nói, nếu như đặt ở phương Bắc thì còn khổ cực hơn nhiều, nói không chừng một ngày cũng chưa chắc đã đào xong.

Đào hố xong thì phải trồng cây, việc này thì nhẹ nhàng hơn chút, mất ít thời gian hơn rất nhiều, khi hai mươi hai gốc cây ăn quả được trồng xong, lại tưới nước, ba người cũng mệt bỏ hơi tai, đói bụng sôi ùng ục. Tôn Huệ đã sớm có dự liệu, lúc này ăn cơm không vô, mỗi người một bát cháo đậu đỏ thơm ngát, ăn kèm với măng chua rất hợp khẩu vị, ai nấy đều no căng.

Không ai đảm bảo tất cả những cây ăn quả này đều có thể sống sót, Tôn mẫu cũng rất thấp thòem, lần này bà bỏ ra một xâu tiền để mua cây ăn quả, mất nhiều tiền như vậy rồi, nếu không thể sống sót nhiều một chút, bà sẽ không chịu được, thực sự đau lòng. Kỳ thực bà lớn mật lấy ra một xâu tiền là có dự định, trồng nhiều cây ăn quả như vậy, là muốn chờ tương lai hái quả đem bán kiếm tiền. Có thể nói bà không còn cách nào, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, cái này phải đợi thời gian sau lại nói.

Nhìn cây ăn quả được Tổng gia cấy ghép, Tôn mẫu cẩn thận nhắc nhở: "Huệ tử, cây ăn quả của Tổng gia nhất định phải cẩn thận chút, đều là giống rất tốt, ví dụ như nho, quả to còn rất ngọt. Cây lựu cũng tốt hơn so với những nhà khác, có thể dùng nắm tay, đến lúc đó các con ăn cũng được, bán cho người khác cũng được, đều rất tốt." Đương nhiên, đồ tốt thì phải đắt tiền, chín gốc cây ăn quả mua từ Tổng gia giá trị hơn nửa số tiền. Không cây nào bị chết là tốt nhất.

"Tất nhiên rồi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Cuộc sống cứ thế trôi đi, chẳng qua từ khi bày gà và cây ăn quả trong nhà tăng lên, Tôn Huệ đương nhiên cũng bận rộn hơn, phải lo nghĩ nhiều chuyện hơn. Những thứ này toàn là tiền cả, mỗi một con gà hoặc một cây ăn quả chết đi cũng đều là tổn thất. Nằng thường xuyên phải thức khuya dậy sớm, cũng may nằng biết cách sắp xếp thời gian hợp lý cho nên không đến nỗi một bỏ hơi tai, không có thời giờ nghỉ ngơi.

Nằng mất nhiều công sức chăm nom, cho nên tỷ lệ gà con sống sót cũng không tệ lắm, chỉ chết đi mấy con, nhìn tám con gà đi theo sau mẹ mổ lá cây, Tôn Huệ rất là vui mừng.

Lúc trước trồng cây ăn quả xong, Tôn Huệ lấy đất vàng nện chắc chỗ hàng rào, người khác khó có thể đi vào từ bên ngoài, nằng sẽ chuyển ổ gà đến sau nhà, thả dưới gốc cây ăn quả, như vậy vừa có thể trừ sâu, mà gà bài tiết ra phân cũng có thể tăng dinh dưỡng cho đất, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

So với gà con, tỷ lệ sống sót của cây ăn quả lại không lạc quan như vậy, táo đỏ chỉ còn sống được hai gốc, nho may mắn không chết cây nào, cam hai gốc, lựu còn một gốc, đào ba gốc, cây dẻ cũng không chết, tổng cộng chỉ sống mười mấy gốc. Đây chính là tổn thất vô cùng lớn, Tôn Huệ biết mẹ mình rất đau lòng, còn lén lau nước mắt.

Những cây ăn quả chết đi không nói, đám cây còn sống sót trải qua một thời gian ngắn thích ứng, lá cây vốn khô vàng cũng biến thành xanh lục, không ít mầm non nhú lên, mỗi ngày một lớn. Không bao lâu sau, cây cối xanh um tươi tốt hơn, cả hậu viện trở nên tràn đầy sức sống.

Sáng sớm một ngày kia, Tôn Duẫn đang súc miệng dưới giàn nho, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên chợt vui mừng phát hiện cây nho mới trồng được hai tháng đã bắt đầu nở hoa rồi. Đi xem khắp một lượt, cẩn thận đếm thử, có bảy tám chùm nụ, hầu hết vẫn còn rất nhỏ, y nguyên một màu xanh biếc, chưa có một nụ hoa tím nào.

Tôn Duẫn vội phun ngum nước trong miệng ra, lớn tiếng ồn ào: "Tỷ, tỷ mau ra đây! Cây nho nở hoa rồi!" Hắn cực kỳ hưng phấn, cũng mặc kệ tỷ mình có thể ra khỏi phòng bếp hay không, chỉ biết gào thét kêu nằng tới đây xem. Tôn Huệ vừa mới ném rom rạ vào trong bếp, bịch một tiếng chạy ra, thoáng cái đã chui xuống dưới giàn nho, nhìn quanh quát: "Chỗ nào cơ, mau chỉ cho tỷ nhìn thử!" Bởi vì gần đây lần lượt chết đi rất nhiều cây ăn quả, mấy ngày qua

Tôn Huệ vẫn không vui, bây giờ nghe thấy nho đã nở hoa, có vẻ như năm nay sẽ ra quả, điều này khiến nàng được an ủi một chút, tất nhiên nàng hy vọng có thể chính mắt nhìn thấy.

"Chỗ này có hai chùm, để đếm rồi, hai gốc nho tổng cộng có mười mấy chùm nụ." Tôn Duẩn nói.

Mùa này có lẽ chỉ có thể ra thêm mấy chùm nữa mà thôi, cho dù năm nay nho ra quả không nhiều, nhưng chắc hẳn vẫn thu hoạch được một ít. Không thể lấy ra bán, nhưng nhà mình được ăn hoa quả tươi, cũng có thể biết nho của Tổng gia có ngon hơn của nhà khác hay không. Tóm lại là chuyện tốt.

Tôn Huệ thấy những chùm nụ này rất đáng yêu, nàng say sưa ngắm mãi, ngắm một lúc lâu mới quay sang nói với đệ đệ: "Không tệ, nếu đã nở hoa, vậy lát nữa chúng ta bón thêm ít phân, để cây nho kết lớn chút." Tôn Duẩn không hiểu những thứ này, cười nói: "Nghe tỷ tỷ, ăn sáng xong đệ sẽ ra bón phân cho chúng nó." Tôn Huệ thấy nho đã ra nụ, bèn nghĩ tới những cây ăn quả khác: "Cũng không biết mấy cây cam với táo kia đã sắp ra hoa ra quả gì hay chưa." Cây táo ta phải năm nay mới có thể kết quả, tặc ngữ đã nói "Đào ba hạnh bốn lê năm, táo thì trong năm", cũng không biết có thể kết bao nhiêu trái. Có nhiều thì phơi khô, bất kể pha trà hay làm đồ ăn vặt đều là lựa chọn không tồi.

"Đệ đi tìm xem." Tôn Duẩn chạy nhanh như làn khói ra sau nhà, xem xét từng gốc cây một, kiểm tra rất cẩn thận, có lẽ năm nay sẽ không kết quả, cũng có thể là thời gian không đúng, trừ hai gốc nho, những cây khác chưa nở một bông nào. Háo hức chạy đi, ỉu xìu quay về, sau đó Tôn Duẩn cũng không có tinh thần ăn cơm. Tôn Huệ ngồi bên cạnh nhìn thấy vội an ủi: "Đây là chuyện bình thường, sang năm đại khái sẽ kết quả thôi, đệ thích ăn trái cây, đợi thêm một năm nữa là có thể tha hồ hái ăn rồi."

Rầu rĩ gật đầu, được tỷ tỷ an ủi như vậy, Tôn Duẩn cũng không mở miệng giải thích, lúc này hẳn hẳn không thể làm cho mấy gốc cây lập tức ra quả, bán được thêm chút tiền, mẹ cũng sẽ không đau lòng như vậy nữa. Hắn nhìn thấy mẹ lau nước mắt, cũng biết nguyên nhân, cho nên hẳn mới khát vọng như vậy.

Tuy nhiên, Tôn Duẩn cũng không hay để tâm đến những chuyện vụn vặt, biết đây là việc mà sức người không thể làm được, cho nên hẳn cũng bỏ qua. Bón phân cho cây nho xong, hắn cầm dao bỏ củi đi lên núi, hẳn định chặt nhiều củi một chút, thử xem có thêm nhà nào muốn mua củi của hắn nữa hay không.

Thấy đệ đệ dắt xe lừa chuẩn bị đi, Tôn Huệ dặn hắn cẩn thận một chút, nhưng không đi theo. Không chỉ vì ở nhà nhiều việc, còn có nguyên nhân sợ trộm tới nhà. Hiện ở nhà có mười mấy con gà, cộng thêm một con bò đã nuôi rất tốt, bốn con la lã, còn có nhiều cây ăn quả như vậy, nếu như bị bọn trộm thừa dịp trong nhà không có người lên vào lấy đi, khóc cũng không có chỗ để mà khóc!

Hơn nữa cho dù Tôn Huệ ở nhà trông, cũng không thật sự an toàn, nàng mới bao lớn, sức lực cũng nhỏ, nếu như bị đám lưu manh du côn tới đây cứng rắn cướp đoạt, nàng cũng không phản kích được! Thật ra ngay từ ngày đầu tiên đến đây, Tôn Huệ đã bắt đầu tính toán, nhất định phải tìm dịp nào đó mua một con chó canh gác thông minh đem về nhà nuôi. Không những có thể giữ nhà, mà có nó cũng đỡ buồn.

Đồ giá trị trong nhà ngày càng nhiều, thì ý nghĩ này của Tôn Huệ lại càng thêm mãnh liệt, đến khi tìm được Ngô Thái Diệp, nàng bèn nhờ nàng ấy hỏi giúp. Nhà ai có chó con, quan trọng nhất là phải dũng cảm mạnh mẽ, đừng có nhún nhún như con chỉ chỉ, người khác hù dọa một cái liền cụp đuôi lại. Nuôi mà như thế thì chẳng khác nào uống công, hoàn toàn là cống nạp thêm món ăn cho đám du côn!

Nghe Tôn Huệ nói vậy, trong chốc lát Ngô Thái Diệp không biết trả lời thế nào, nhiều ngày nay nàng chẳng đi đâu cả, toàn ở nhà trông cháu nàng. Không biết chó nhà ai mới sinh chó con, cũng không rõ ở đâu có chó con lợi hại như Tôn Huệ vừa đề cập. Suy nghĩ một chút, Ngô Thái Diệp chỉ có thể nói: "Như vậy đi, muội chờ một thời gian, ta sẽ tìm hiểu cho muội. Không chỉ thôn chúng ta, thôn xóm xung quanh cũng nhìn một chút, nhất định tìm cho muội chó con đủ yêu cầu." Biết Tôn Huệ muốn nuôi chó để giữ nhà cho nên Ngô Thái Diệp bảo đảm: "Tỷ sẽ nhờ người hỏi thăm ngay, sẽ tìm sớm cho muội."

"Tỷ bận rộn như vậy, còn mang thêm phiền toái cho tỷ, thật ngại quá."

"Đã sớm nói giữa chúng ta đừng có khách khí như vậy. Muội còn xa lạ như vậy, tỷ sẽ mất hứng!"

Rồi nàng nở nụ cười.

Tôn Huệ thấy sắc mặt Ngô Thái Diệp không tốt, quàng thân dưới mắt cũng đậm, quan tâm nói: "Trông hài tử mệt chết đi?" Tiếp đó lại truyền thụ kinh nghiệm: "Tỷ phải tranh thủ thời gian nhắm mắt một chút, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi." Lúc nàng trông tiểu đệ cũng như vậy, tiểu đệ ra đời vào ngày mùa bận rộn, lúc mẹ sinh hắn chưa được nghỉ ngơi đủ tháng đã phải xuống ruộng làm việc, toàn là mình và Chu Đồng trông, thế là một gần chết, ngày đêm đảo lộn, nếu không tranh thủ chợp mắt một hồi thì sẽ không chịu nổi.

"Ngủ sao được chứ? Chị dâu kia của tỷ hoàn toàn không biết làm thế nào để trông hài tử, mẹ bận rộn nhiều việc, cũng không thể để cho ca ca tỷ chăm sóc đúng không? Cho nên cuối cùng toàn đặt ở trên người của tỷ, hiện tại ban ngày tỷ phải trông, ban đêm cũng theo giúp, hiện tại đại ca tỷ ngủ cùng nhị ca, ban đêm ta ở chỗ chị dâu, mệt chết luôn."

Chuyện này Tôn Huệ cũng không tiện nói gì, chỉ có thể chọn ưu điểm mà nói: "Việc này cũng không tồi, coi như luyện tập trước đi vậy, dù sao nữ tử chúng ta rồi sẽ có một ngày như thế. Hiện tại quen thuộc, sau này cũng không bị luống cuống tay chân nữa."

'Xì', Ngô Thái Diệp cười vui vẻ, chỉ vào Tôn Huệ nói: "Huệ tử muội giỏi thật! Người khác đều nói tính cách tỷ giống như nam giới, mặt dày da dày, xem muội nói kia, mấy lời này một cô nương sao có thể nói toạc ra thế hả? Bá mẩu mà biết nhất định sẽ xé miệng của muội ra." Lời này vô cùng trắng trợn, phần lớn các cô nương đều xấu hổ, chỉ dám thầm nghĩ trong lòng, chỉ có Huệ tử mới có thể nói trước mặt người ngoài một cách tự nhiên như vậy.

"Còn chê cười muội sao, tỷ xem chính tỷ ấy! Tỷ mà xấu hổ, sao không tự bịt tai lại." Tôn Huệ vui vẻ cười đùa với Ngô Thái Diệp. Dù sao trong mắt

người khác, hai người bọn họ cũng không phải kiểu thực nữ dịu dàng, trái lại đều là người phóng khoáng cởi mở.

"Được rồi, không nói với muội nữa, tỷ phải về đây." Ra ngoài cũng khá lâu rồi, đến giờ phải về, Ngô Thái Diệp nói: "Chuyện của muội tỷ sẽ nhớ ở trong lòng, nhất định sẽ giúp muội, muội ở nhà đợi là được, lâu nhất là ba ngày sẽ có tin tức nói cho muội." Bản thân nàng thì không có thời gian, chỉ có thể nhờ nhị ca hỏi thăm cho, hẳn hay qua lại nhiều nơi, bằng hữu cũng nhiều, nhờ hẳn giúp là thích hợp nhất.

"Vây nhờ tỷ."

Trên đường trở về, Tôn Huệ thăm tính toán, chờ kiếm được chó con về nuôi, nàng sẽ đi lên chợ một chuyến, nàng nghĩ kỹ rồi, thừa dịp này mua thêm mấy con vịt, nuôi ở sau nhà. Đến mùa hè, vịt cũng trưởng thành, còn có thể đẻ trứng, trứng vịt muối ăn rất ngon. Lúc nào thèm thì dậy lấy đi luộc, tốt hơn bất cứ thứ gì.

Hơn nữa món ăn sở trường nhất của nàng đời trước chính là vịt mẹ hầm canh, nước canh trắng sữa béo ngậy, còn thịt vịt cực kỳ nhiều chất ! Đến lễ mừng năm mới sẽ lấy món này làm món ăn chính.

Hiện tại chỉ nghĩ thôi đã chảy cả nước miếng.

Tôn Huệ vừa mới trở về thì đã nghe thấy một tin tức bất ngờ "Cái gì? Chu thúc phụ đưa Chu Sơn đi tu thực học?" "Chẳng lẽ Chu thúc phụ định truyền nghề thợ mộc cho Chu Sơn, mà lại để Chu Sơn học chữ sau đó đi làm tiên sinh phòng thu chi?" Nàng rất ngạc nhiên, không biết Chu thúc phụ nghĩ thế nào. Làm ở phòng thu chi, một năm không kiếm được bao nhiêu tiền, không thể bằng Chu Hải được, chỉ nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Tôn Huệ nghĩ mãi cũng không ra, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho Chu Hải quyết định đưa Chu Sơn đi tu thực.

Ở nông thôn, các gia đình cho hài tử đi học cũng không định để hài tử đi thi khoa cử. Đại đa số chỉ là nhận thức mấy chữ, biết cách gảy bàn tính, hoặc là làm ở phòng thu chi, đầu óc tốt sẽ được thăng lên làm chương quỹ, kiếm nhiều tiền một chút, không phải vất vả.

Tôn mẫu giận không có chỗ phát tiết, châm chọc: "Người khác chỉ khen hai câu liền không biết mình có bao nhiêu cân nặng, lập tức đưa học phí(1) cho tiên sinh, ta ngần thế nào cũng không được! Nói tám trăm câu cũng vô dụng, cố chấp để Sơn từ đi học." Trong lòng hết sức không thoải mái, nói quá lên: "Tận một xâu tiền luôn đó, không phải là số lượng nhỏ!"

Tôn Huệ không hiểu mẹ nàng bóng gió chuyện gì, nói mãi vẫn chưa giải thích nguyên nhân, bèn hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mẹ nói con nghe một chút đi?"

Sau đó Tôn mẫu tức giận nói một trận, nói ba câu thì có một nửa là mắng Chu Hải, Tôn Huệ tự động loại bỏ xong, cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Chu Sơn đi học không ngoài nguyên nhân Chu Hải mong con hơn người, thấy hài tử nhà khác đi đọc sách hai năm làm tiểu nhị ở tiệm trà trên huyện thành, vài ba năm sau đã được thăng lên thành chương quỹ, bây giờ vừa có thể diện, lại vừa có tiền. Người đó đang nói say sưa, tình cờ nhìn thấy Chu Sơn đi vào, bèn nói một câu tiểu tử nhà ngươi trước giờ đều thông minh, nếu như cho đi học, tất nhiên cũng sẽ giỏi giang, tương lai làm chương quỹ, các người cũng có thể diện.

Có thể nói là "Người nói vô tâm, người nghe hữu ý", khoảnh khắc đó Chu Hải chợt nổi lên ý niệm trong đầu, hẳn muốn cho nhi tử đi học, cũng học hai năm, biết mấy chữ. Cho dù không thể làm chương quỹ thì ít ra cũng không mù chữ, dù sao hẳn có tiền, không cần tiết kiệm.

Đêm đó hồi ý tứ của nhi tử, Chu Sơn nghe xong liền bối rối, ấp úng, hẳn không có chủ ý, không biết nên gật đầu hay không. Chu Đồng đứng bên cạnh vừa vận nhìn thấy, nàng nghĩ nếu đệ đệ đi học, dù học thế nào thì cũng không giống trước, so với người không biết chữ vẫn cao hơn một đầu, âm thầm đưa tay đẩy lưng đệ đệ, ý bảo hẳn đáp ứng.

Nhận được ám hiệu của tỷ tỷ, Chu Sơn mới do dự mà đáp ứng. Hẳn luôn không có chủ kiến, luôn là tỷ tỷ quyết định giúp, dù sao hẳn biết ở trong nhà này, người không có khả năng hại hẳn nhất, quan tâm hẳn nhất, chính là tỷ tỷ ruột thịt của mình.

Chu gia gia và Chu nãi nãi hỏi tiền trả công cho thầy giáo, khi biết là nửa năm một xâu tiền, ngày lễ tặng lễ, giá tiền mặc dù hơi cao, nhưng với điều kiện nhà bọn họ đây cũng không phải là gánh nặng, nên không nói thêm câu gì, để cho Chu Hải xem rồi làm.

Trong nhà chỉ có Tôn mẫu là không tán thành, lúc ấy trong lòng bà rất khó chịu, theo bà thấy đây hoàn toàn là phí tiền, ở nông thôn làm ruộng kiếm ăn, muốn biết chữ làm cái gì? Chỉ có các lão gia mới nên học mà thôi! Có bạc kia, còn không bằng mua thêm khối đất, trồng thêm lương thực. Bởi vì tiền này là Chu Hải bỏ ra, người ta không thêm đề ý, Tôn mẫu cũng không tiện mở miệng phản đối, bà không có tư cách này. Nhưng bà dự định, nếu đã tiêu tốn mấy xâu tiền cho đứa con lớn nhất Chu Sơn đi học, nhi tử Chu Thụ của bà cũng đi, còn nếu không đi, thì phải được thêm chút tiền tài mới đúng !

Một đêm không thoải mái, Tôn mẫu chưa kịp ăn sáng đã tới đây tìm con gái oán trách, dốc hết những lời trong lòng bà muốn nói mà không thể nói ra

ngoài: "Huệ tử con nói xem, có phải không có cái lý này hay không? Cả đời chúng ta bán mặt cho đất bán lưng cho trời, luyện một thân kỹ năng trồng hoa màu là được rồi, biết chữ có thể có ích lợi gì? Là có thể ăn no hay là có thể giúp người trồng trọt? Thật là có tiền cũng không biết nên xài như thế nào, quá lãng phí!"

Một phen oán giận của Tôn mẫu hôm nay nàng cũng không có nghe lọt được câu nào, bởi vì Tôn Huệ đã sớm suy nghĩ viễn vông rồi. Lúc này nàng mới tỉnh ngộ, đời này của mình hoàn toàn là kẻ mù chữ rồi, điều này khiến cho nàng khó chịu biết bao. Bởi vì Tôn Huệ đã nhận thức rõ từ đời trước rằng, không biết chữ thật sự là một chuyện rất mất thể diện, hơn nữa không biết chữ tuyệt đối sẽ bị đẩy xuống tầng lớp dưới cùng của xã hội, ngay cả kẻ ước cũng không đọc được, rất có thể bị gạt cũng không biết.

Bao nhiêu năm nay, Tôn Huệ cố gắng chỉ để sinh tồn, nào có thời gian nghĩ đến chuyện phải biết chữ, dù sao ngay cả ăn cơm cũng dựa vào người khác, nào còn có thể yêu cầu nọ kia. Cho nên chính Tôn Huệ đã lẩn tránh theo bản năng, không nghĩ theo hướng này. Hiện tại cuộc sống coi như đã có thể tự cấp tự túc, lại bị mẹ chạm vào vấn đề này, Tôn Huệ nghĩ đã đến lúc mình phải loại bỏ nỗi bất rứt rứt này rồi. Dĩ nhiên, còn có đệ đệ nữa, nhất định phải để cho cả hai tỷ đệ biết chữ mới được.

Lặng lẽ liếc Tôn mẫu một cái, thấy bà vẫn còn cau có, hiển nhiên bà kiên quyết sẽ không tán thành việc con gái biết chữ, Tôn Huệ tin tưởng cho dù mình nói đến rách trời, cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của mẹ. Vì vậy, chuyện biết chữ này cũng chỉ có len lén mà làm, ngàn vạn lần không thể để mẹ biết.

Chẳng qua việc cấp bách lúc này chính là trấn an mẹ trước đã, cũng không thể để cho bà mãi giận dữ, sẽ không tốt cho thân thể. Tôn Huệ rót chén nước đưa cho Tôn mẫu, cắt đứt lời bà: "Được rồi mẹ à, chuyện này chúng ta cũng đừng quản. Chu thúc phụ bằng lòng cho Chu Sơn vào học thì kệ chú ấy đi, ở tư thực ngốc một thời gian ngắn, nếu như học không vào, như vậy không cần mẹ phải nói, dĩ nhiên sẽ từ bỏ thôi." Đây là chuyện thường xảy ra, bất kể là thời đại gì, có người ham học, cũng có kẻ hể đọc sách là nhức đầu.

Đối với việc Chu Sơn có thể học tốt hay không, Tôn Huệ không biết, sở dĩ nói như vậy cũng chỉ là muốn dẹp yên lửa giận của Tôn mẫu mà thôi.

Nghe con gái nói vậy, con giận của Tôn mẫu tiêu tan chút ít, hừ một tiếng: "Chờ xem đi, bản thân ta muốn nhìn thử coi con lớn nhất Chu Sơn của hân có thể giúp hân tăng bao nhiêu thể diện, có thể học ra bao nhiêu thứ." Được con gái nhắc nhở một câu, Tôn mẫu nguôi ngoai dần, chữ này đâu phải ai cũng học được, nếu không các lão gia cũng sẽ không ít như vậy! Cứ để mặc Chu Hải đưa con lớn nhất đi học đi, đến lúc đó có khi còn khóc chạy về, có vài thứ không nên mơ mộng thì tốt hơn.

Tôn Huệ ở một bên phụ họa mấy câu xong, lập tức chuyển đề tài: "Mẹ, hai gốc nho đã ra nụ rồi, có vẻ như năm nay sẽ kết quả đó." Nàng chỉ sợ nói thêm mấy câu nữa, mẹ sẽ càng thêm phản cảm chuyện biết chữ, như vậy sau này nàng hành động sẽ không thuận lợi. Sợ rằng đến lúc đó mẹ ra sức ngăn cản, như vậy nàng chẳng khác gì bẽ mặt đập lên chân mình.

Ở trong lòng Tôn Huệ, nàng thực hy vọng Chu Sơn có thể học ra hình ra dạng, như vậy mẹ nhìn thấy chỗ tốt của việc đi học, vì Tôn Duẫn trước giờ luôn không thua kém Chu Sơn, có khi mẹ lại còn tìm cách để cho Đại đệ cũng được đi học nữa ấy chứ, mình cũng có thể xơ mủi được chút ít. (^^!)

"Nho ra nụ rồi?" Tôn mẫu hơi kinh ngạc, vốn cho là sớm nhất cũng phải qua năm nay, không nghĩ tới hai cây nho lúc này đã ra nụ rồi, cũng là mùa có lời nhất. Chẳng qua bà cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng: "Hoa hân sẽ nở ra, nhưng quả nho chưa chắc có thể lớn lên, đừng quá hy vọng." Thời điểm này mới ra nụ đã muộn rồi, nho nhà người ta lúc này đã qua thời kỳ ra hoa, cho dù có thể kết quả, có khi sẽ rụng non.

"Có thể kết quả là tốt rồi, nếu như năm nay tất cả đều rụng cũng không sao, sang năm đại khái có thể ăn được rồi." Tôn Huệ không thèm để ý, chỉ cần hai gốc nho này có thể kết quả, sẽ không chết, chậm trễ một hai năm cũng không quan hệ nhiều lắm. Nghĩ tới cây táo, Tôn Huệ cười nói: "Không nói những thứ khác, năm nay có thể được ăn một ít táo đỏ rồi. " " Táo đỏ còn có thể, thứ này tốt nhất, nhin hạn, nhin lụt, lại không tốn đất. Quan trọng nhất là chuyển đi chuyển lại cũng không dễ bị thương, trong năm là có thể kết quả." Tôn mẫu nói.

Tôn Huệ cảm thấy hơi đói bụng, nhìn Tôn mẫu nói: "Mẹ tới đây sớm như vậy, hân là còn chưa ăn sáng đúng không? Con đi vào trong xem đã ăn được chưa, mẹ cũng ở lại đây ăn đi." Lúc này mẹ thờ phỉ phỉ chạy tới, nhất định là chưa ăn. "Cũng được, sáng sớm đã ôm một bụng tức, không nói với con một chút sẽ ăn không ngon. Nấu xong chưa? Ta đi vào nhìn." Vừa nói vừa đi vào trong bếp.

Tôn mẫu đi vào đúng lúc nồi cháo đang sôi, rom rạ trong lò đã cháy hết, lại còn hầm lâu như vậy, cháo cũng vừa chín. Múc ba bát cháo, mới vừa cảm chiếc đĩa, Tôn Duẫn đã tiến vào, hân vừa cho gia súc ăn xong, lúc này đi vào rửa tay còn ăn sáng. Thấy Tôn mẫu liền chào hỏi: "Mẹ, chào buổi sáng!" Lúc hân đi cho ăn mẹ còn chưa tới, cho nên cũng không biết sáng nay mẹ tới sớm như vậy là có chuyện gì, cũng không nhìn thấy ánh mắt của tỷ tỷ, trực tiếp hỏi: "Mẹ tới lúc này có phải là có chuyện gì hay không?"

Mất thấy sắc mặt Tôn mẫu không tốt lắm, cũng may đỡ hơn lúc trước rất nhiều, cho nên còn có thể khác chế giọng nói của mình: "Còn có thể là cái gì, Chu thúc phụ con muốn đưa Chu Sơn đi tư thực học. Ta bằng mọi giá không đồng ý, nhưng ở đó đâu có chỗ cho ta nói chuyện, cho nên mất không thấy tâm không phiền, tới đây ngồi."

Vào học, Tôn Duẫn bắt đầu nghĩ miên man, hân không biết tiểu tử Chu Sơn này lại có thể đi học ở tư thực. Nếu như học hành giỏi giang, chẳng phải sẽ có thể tiến lên hay sao, không cần ở nông thôn mò mẫm vất vả, vào trấn hoặc lên huyện thành, trải qua cuộc sống thành thoi. Tuổi hân vẫn còn nhỏ cho nên đối với việc có thể đi học, hân rất hâm mộ, cũng không nghĩ đâu phải bất cứ ai đi học cũng đều học giỏi, dù sao theo như hân nghĩ, chỉ có đi học mới có thể lên trấn ở, sống những tháng ngày thật tốt.

"Vậy sao, vậy thì xem xem Chu Sơn có thể học được như thế nào !" Tôn Duẫn hâm mộ trong lòng, nhưng cũng biết hoàn cảnh nhà, sẽ không đòi đi tư thực.

Tôn mẫu cười cười, nói: "Đừng, chúng ta hãy cùng chờ xem. Không nói nữa, mau đi ăn cơm, còn có rất nhiều phải làm nữa đó." Con gái nói vậy khiến

cho trong lòng bà bình ổn rất nhiều. Tâm trạng đã được xoa dịu, bà cũng không chú ý tới sự khác thường của hai đứa con.

Tôn mẫu ăn cơm xong liền tắt tả rồi đi, cũng như lúc bà tắt tả chạy tới, như vậy làm cho người ta không kịp chuẩn bị. Tôn Duẩn chờ mẹ đi rồi mới hỏi tỷ tỷ mình: "Tỷ, tỷ nói chuyện đi học này như thế nào? Chu Sơn có thể rời khỏi thôn này, lên trấn ở hay không?" Hắn rất sợ, hắn muốn cố gắng đứng cùng vị trí với Chu Sơn, hiện tại Chu Sơn đi học, hắn sợ sau này hắn chỉ có thể nhìn Chu Sơn đầy ngưỡng mộ.

Tôn Duẩn thật không dám nghĩ, đây không phải là kết quả hắn muốn.

Đại đệ nói vậy, Tôn Huệ thoáng cái đã bắt được ý tứ bên trong, nàng nhìn hắn: "Có phải đệ cũng muốn đi học hay không? Học rồi biết chữ." Tôn Duẩn không dám nhìn vào mắt tỷ tỷ mình, gật đầu khẽ đến mức khó có thể nhìn ra, mạnh miệng nói: "Cũng không muốn đi lắm, chẳng qua là muốn học viết tên mình, không thể đến chết cũng không biết tên mình viết như thế nào đúng không ạ? Những thứ khác thì thôi."

"Yên tâm đi, sẽ có cơ hội." Tôn Huệ nói. Hiện tại nàng đã có tính toán, đang suy nghĩ làm sao để thực hiện, Đại đệ có cái ý nghĩ này rất tốt, nàng còn sợ đệ đệ mình không thích học tập ấy chứ!

"Tỷ, chúng ta cũng không có nhiều tiền đi tư thực học đâu! Tỷ ngàn vạn lần đừng gạt đệ đưa tiền cho tiên sinh, đến lúc đó đệ sẽ không đi đâu." Tôn Duẩn nghe thấy tỷ tỷ nói có cơ hội, sợ tới mức vội vàng nói ra bản thân sẽ không đi tư thực, hắn chỉ sợ tỷ tỷ mình trực tiếp đưa tiền cho tiên sinh. Trong nhận thức của hắn, tỷ tỷ muốn làm gì thì sẽ đi làm ngay, lần trước mua la cũng vậy, nhiều tiền như vậy nói mua là mua luôn.

Tôn Huệ dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói: "Đệ nói cái gì đó! Tỷ của đệ hiện tại không có nhiều tiền như vậy, tiền trả công cho thầy giáo tỷ chưa đóng nổi, yên tâm đi, ta nói cơ hội không phải nói vào tư thực học." Tôn Duẩn ánh mắt tối đi, hơi thất vọng, miệng lại nói: "Như vậy cũng tốt, tiền không thể tiêu loạn."

Tôn Huệ nói cơ hội, là chuẩn bị mua một quyển sách tương tự Thiên Tự Văn, nàng chuẩn bị tự mình tìm tòi học tập, nàng nghĩ thế giới này không khác nhiều so với thế giới đời trước, phần lớn sản vật và tục ngữ đều giống nhau, nàng học qua thư pháp, mặc dù không chính thống, nhưng nàng biết chữ phồn thể, chỉ cần không phải chữ tiểu triện*, nàng vẫn có thể đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Chuyện mua sách Tôn Huệ không để lộ ra ngoài, chuẩn bị ngày nào đó lên trấn đi qua hiệu sách xem thử. Ngoại trừ sách, cũng phải mua bút mực nữa, giấy viết thì cứ từ từ, ban đầu có thể luyện tập trên tấm ván gỗ, phải biết ở đời trước của Tôn Huệ, chính nhà thư pháp Hoài Tổ hòa thượng đã từng luyện tập như thế. Việc này trước tiên không đề cập tới, còn phải đợi thời gian, ít nhất cũng phải qua ngày mùa, bằng không cho dù mua về cũng không có công phu tinh lực học tập.

Khi chum hoa nhỏ càng lúc càng tím sẫm, Ngô Thái Diệp tới, tay xách một cái giỏ, sau khi đi vào liền gọi Tôn Huệ, sau đó đặt giỏ xuống đất, vén lớp vải trên mặt lên lộ ra một con chó con màu lông trắng đen xen kẽ, thân hình chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, mũi ướt nhẹp rất đáng yêu.

"Đây là cún con lần trước muội nhờ ta tìm giúp, từ Lưu gia ở thôn bên cạnh, con chó nhỏ này mới vừa đầy tháng, rất lanh lợi." Ngô Thái Diệp sờ sờ đầu cún con, cười giới thiệu với Tôn Huệ. Con chó này Ngô Chi mất công hỏi thăm được, mới vừa đầy tháng đã ôm về, cũng không về qua nhà đã mang đến đây luôn.

"Làm phiền mọi người, thực sự rất cảm ơn." Tôn Huệ rất cảm kích, người khác sao có thể tận tâm như vậy, cho dù đã nghe nhờ và cũng không nhọc lòng như thế. Nàng biết, nếu không phải cố ý hỏi thăm khắp nơi, cũng không thể mang chó con đến đây nhanh như vậy được.

"Muội đừng có khách khí như vậy, không phải đã sớm nói với muội rồi hay sao, giữa chúng ta không cần khách sáo."

Tôn Huệ cười cười, trong miệng đáp phải. Chẳng qua lần sau nhờ người hỗ trợ nàng vẫn sẽ cảm tạ. Ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu, thấy cún con dùng mấy cái răng sữa cắn tay của chính mình, không đau trái lại còn ngứa ngứa, nàng không khỏi có chút lo lắng nói: "Cún con bé tí tẹo như vậy, thoát nhìn không quá lợi hại, có thể trông nhà sao?" Dù sao nàng không muốn nuôi sủng vật, nàng hy vọng nuôi con gì có thể giữ nhà trông cửa.

"Ha ha, muội đừng lo lắng, ca ca tỷ đã đặc biệt hỏi thăm mới ôm nó về đây. Muội đừng nhìn cún con có vẻ không lợi hại, lớn lên sẽ uy vũ. Nghe ca tỷ nói, chó mẹ đứng lên cao bằng người, sủa to thế nào thì không biết, thế nhưng nó mà nhào lên, thanh niên hán tử cũng không chống đỡ được." Ban đầu Ngô Thái Diệp thấy nó cũng không coi trọng lắm, sau đó ca ca nàng dẫn nàng đi xem chó mẹ, lập tức không nói được câu nào.

"Thật không, quả thật muội muốn nuôi một con chó như vậy, không sợ nó lợi hại mà chỉ sợ nó gầy gò nhỏ nhỏ không có cách nào giữ nhà." Nghe Ngô Thái Diệp giải thích, Tôn Huệ thờ phào nhẹ nhõm, nói như vậy cũng là tốt rồi, chỉ cần nuôi mấy tháng, chó con bán thành niên, có thể giao nhiệm vụ giữ nhà cho nó.

Ngô Thái Diệp đứng dậy, không nở cáo từ: "Thực sự là xin lỗi, tỷ cần phải về rồi, không thể tán gẫu thêm nữa." Trong một tháng đầu này, cháu nàng đều dựa vào nàng trông giữ, một mình chị dâu hoàn toàn không lo được. Nếu không Ngô Thái Diệp sẽ ở đây trò chuyện với Tôn Huệ lâu một chút, gần đây các nàng đều bận rộn, đã rất lâu không tụ tập nói chuyện phiếm rồi.

"Sao vậy, trải qua thời gian dài như vậy mà cháu tỷ vẫn còn khóc nháo hay sao?" Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp định cáo từ bèn liên tưởng đến nguyên nhân này, cũng chỉ có chuyện này mới gấp như thế. Tôn Huệ có chút buồn bực, theo lý thuyết trẻ mới sinh trải qua một tháng, đồng hồ sinh học sẽ được điều chỉnh lại, như vậy sẽ không âm ỉ thái quá, người lớn sẽ không quá mệt mỏi. Không biết đứa cháu này của Ngô Thái Diệp bị làm sao, tại sao vẫn khóc nháo âm ỉ như thế.

"Ai, nói như thế nào đây, ban đêm chị dâu tỷ cần bản không thể dỗ hải tử ngủ được, ngày nào cũng khóc rất lâu, ban ngày cũng không yên ổn, chỉ cần đói bụng tỉnh là lại khóc ngay!" Ngô Thái Diệp lắc đầu, nàng thật sự quá mệt mỏi, vẫn là chờ thêm mấy tuần nữa, mẹ hết bận bịu sẽ đảm đương thay mình, để cho mình cũng nghỉ ngơi một chút.

Tôn Huệ cũng không có biện pháp nào tốt, đời trước nàng không kết hôn, kinh nghiệm trông hải tử hoàn toàn không có, cho nên chỉ có thể an ủi: "Nhịn thêm đi, đều sẽ sớm qua, hải tử lớn hơn là tốt rồi." "Quên đi, không nói nữa, tỷ phải đi về đây." Ngô Thái Diệp không yên tâm về chị dâu mình, một mình chị ấy chăm sóc hải tử, còn không biết hải tử khóc bao lâu mới có thể dỗ ngủ được.

Tiền Ngô Thái Diệp rời đi, quay vào trong căn thận xem xét chó con, Tôn Huệ vui vẻ, ngồi xổm người xuống đưa tay sờ đầu nó: "Phải đặt cho nhóc cái tên mới được, tên gì đây?" Nhất thời chưa nghĩ ra nên đặt tên gì, tên vừa dễ nhớ lại có ý nghĩa mới là tốt nhất. Nghĩ nát óc, đột nhiên ánh mắt Tôn Huệ sáng lên: "Liên gọi là Sói đi, mong nhóc con thông minh giỏi chịu đựng như sói." Càng nghĩ càng thấy tên này không tệ, liền quyết định gọi nó là Sói luôn.

Chó con mới vừa đầy tháng đã có thể ăn một chút thịt, Tôn Huệ muốn cún con có thể trưởng thành thật nhanh, vừa vặn đã lâu chưa được ăn thịt, chờ để để chặt cùi trở về bảo hân tới chợ phiên, đến quầy thịt mua một cân mang về. Lúc Tôn Duẫn tới đó nhìn thấy một miếng thịt trông rất ngon, nhiều mỡ, mừng rỡ muốn mua, thấy bên cạnh còn có một miếng gan heo giá cả vô cùng rẻ, lấy ra tiền thừa còn lại mua cả miếng gan heo về luôn. Hân rất thích ăn gan heo tỷ tỷ xào.

Cầm thịt để để vừa mang về, căn thận rửa sạch, dùng nước sôi trụng qua. Lúc đổ nước hầm đi thấy một lớp váng dầu trên mặt, Tôn Huệ nhăn mũi, thịt này rất nhiều mỡ, nếu là đời trước nàng sẽ chẳng thèm nhìn, nhưng đời này thì khác, thịt này là thịt ngon, so với thịt nạc còn đắt hơn một chút. Chỉ trách trong bụng không có chất béo, cho nên thịt mỡ này lại là thứ tốt. Đốt nóng chảo, bỏ thịt vào, cầm đũa đảo đảo, một mùi thơm bay ra tứ phía. Nước mỡ chảy ra, tóp mỡ nổi lên trên, thơm nức.

Đại tương đi kèm vị hành, thực sự không tệ. Gan heo xào, ngọt mặn hòa vào nhau, ăn vô cùng mềm.

Bữa này, Tôn Huệ và đệ đệ ăn rất thỏa mãn, chó con ăn sau cùng, là cơm chan nước thịt trộn thêm thịt mỡ vụn, nhìn nó rung đầu vẫy đuôi nhai nuốt liên tục, cũng thật đáng yêu.

Tôn Duẫn ăn cơm xong không lên trần ngay, hân nhìn thấy cún con thì không nở chuyển chân, ngồi ngay đó đùa với nó.

Tên 'Sói' này, Tôn Duẫn mới nghe sợ hết hồn, đây là lần đầu tiên hân thấy có người đặt tên này cho chó, bình thường đều xem màu lông, hoặc là Đại Hắc hoặc là Tiểu Hoàng, cùng lắm là mấy tên êm tai dễ nghe khác, tên 'Sói' này có thể nói là rất mới mẻ. Chẳng qua Tôn Duẫn cũng không phản đối, gọi thế nào mà chả được, cho dù người khác nghe thấy tên này rồi cười nhạo thì cũng chẳng sao, tỷ tỷ thích là tốt rồi.

Cún con lớn nhanh trông thấy, đến mùa hè, đã cao nửa thốn, lúc này Sói đã mơ hồ có dáng vẻ uy vũ như Ngô Thái Diệp nói. Nó quanh quẩn dưới dàn nho, con mắt sắc bén đánh giá chung quanh, rất có khí thế nhất phu đương quan*. Tôn Huệ giặt quần áo, liếc mắt nhìn Sói, cười cười, nhìn vóc dáng này đi, cũng không phí công mình luôn nghĩ biện pháp làm chút đồ ăn vặt cho nó.

*一夫当关 một người đã đủ giữ quan ải

"Tỷ, ăn nho không, để hái một chùm xuống rửa nhé." Tôn Duẫn nói.

Coi như không tệ, hai cây nho năm nay ra hai mươi mấy chùm, mỗi quả đều to bằng ngón cái, có màu xanh lục, hôm kia Tôn Duẫn có hái một quả ném thử, chua ngọt sướng miệng, ăn cực kỳ ngon.

Tôn Huệ nhìn một chùm nho nặng ít nhất nửa cân, nói với đệ đệ: "Để hái ba chùm đi, mang đến Ngô gia cho người nhà Thái Diệp ném thử, còn có tiểu đệ không phải đã sớm thèm sao? Cũng đưa một chùm qua." Năm nay nho kết quả không nhiều, nhìn một chút thì còn có thể ăn qua mùa hè, nếu như thả ra, không được mấy ngày sẽ hết.

"Được." Tôn Duẫn nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước liền muốn cười, thực sự là không nhìn được: "Phi, ha ha! Lúc nho mới to bằng ngón út tiểu đệ đã hái, chua suýt chút nữa khóc lên, mếu máo nói muốn ăn nho rất lâu rồi! Lần này đệ mang tới cho hân, để hân ăn no luôn."

Tôn Huệ sợ tiểu đệ ăn không biết kiềm chế, thứ này đưa nhỏ ăn nhiều sẽ đau bụng, dặn dò: "Lúc đệ mang tới phải nói với tiểu đệ một chút, bảo nó đừng ăn hết một lúc, nếu không sẽ đau bụng." Đau bụng tiêu chảy không phải chuyện đùa, vừa không có thuốc đặc hiệu, mà thuốc Đông y hiệu quả lại chậm, đợi đến khi hết đau bụng, nhất định sẽ gầy cả người đi.

"Biết rồi, đệ sẽ căn dặn, mẹ cũng nhìn mà, tỷ đừng bận tâm." Tôn Duẫn lựa một hồi, hái ba chùm lớn nhất, một chùm đặt ở nhà, hai chùm khác bỏ vào giỏ mang đi.

Từ khi dọn ra khỏi Chu gia, có một khoảng thời gian Chu gia không cho phép Chu Thụ đi sang bên này, ban đầu Tôn mẫu cũng không phản bác, chờ cơ

hội, chính là ngày Chu Hải đưa Chu Sơn đi tu thực học, dứt khoát dứt Chu Thụ đi sang. Sau đó Chu Hải biết được cũng không nói gì, hẳn biết Tôn mẫu không đồng ý cho Chu Sơn đi học, sợ đi không nói là vì cảm thấy không có lập trường, hiện tại nếu như Chu Hải ngăn cản hoặc là lộ ra một chút ý tứ không đồng ý Tôn mẫu mang Chu Thụ sang Tôn gia, Tôn mẫu nhất định sẽ náo loạn lên. Mà bởi vì tỷ đệ Tôn gia đời ra ngoài đã bị người ta bàn tán rồi, đến lúc đó lại âm ỉ, hẳn nhất định sẽ đuối lý, không chỉ mất mặt bên ngoài, e rằng thanh danh bên trong cũng không còn, cho nên hẳn không hé răng.

Chu gia gia không có cách nào nói Tôn mẫu, mỗi lần Chu nãi nãi nhắc tới Tôn mẫu đều dứt khoát coi như gió thoảng bên tai, kết quả cuối cùng chính là, Tôn mẫu thường xuyên dắt theo Chu Thụ đi sang Tôn gia, để ba tỷ đệ ở chung thân thiết, không thể xa lạ.

Kết quả như thế làm cho Tôn Huệ rất vui, nàng thật sự hi vọng người thân trong nhà có thể ở cùng một nơi. Dù cho sinh hoạt gay go một chút cũng không sao, bởi vì đó cũng là hi vọng, khiến cho người ta có mục tiêu để mà phấn đấu.

Tôn Duẩn cũng rất có đáng về của ca ca, có thứ gì tốt đều sẽ để lại cho đệ đệ, dù cho chính mình không được ăn.

Thời gian thúc đẩy con người trưởng thành, mà cảnh khốn khó chính là thuốc gia tốc, Tôn Huệ và đệ đệ Tôn Duẩn, Chu Thụ của nàng, đều có tầm mắt cao hơn nhiều bạn bè cùng lứa tuổi, tuy thường cười vui vẻ, nhưng tâm tư tuyệt đối mẫn cảm, mà mỗi người lại có những nét khác nhau, điều này mở ra cho ba người bọn họ những con đường khác nhau trong tương lai.

Tôn Huệ vừa phơi quần áo vừa thâm suy tư một chuyện, nàng đã hỏi thăm được vị trí của hiệu sách, hơn nữa Ngô Chi còn đáp ứng sẽ dẫn nàng tới đó, đi tìm sách nàng muốn mua. Tôn Huệ cũng từng đề cập với Ngô Thái Diệp, lần đó Ngô Thái Diệp đã nói, Nhị ca Ngô Chi của nàng đã đi học được một năm, trong nhà có sách, hỏi Tôn Huệ có muốn mượn hay không, thuận tiện nhờ Nhị ca nàng dạy dỗ. Tôn Huệ từ chối, sách tuyệt đối không rẻ, hơn nữa rất dễ bị hư hại, vẫn là chính mình mua thì tốt hơn. Đối với chuyện còn lại, Tôn Huệ không phản đối ngay, nàng không đoán được chữ viết của thể giới này là thế nào. Suy cho cùng ở đời trước, rất nhiều nơi cùng một tinh cầu, cùng không gian và thời gian, thế mà chữ viết lại hoàn toàn không giống nhau đâu!

Nếu như đến lúc đó thật sự không hiểu, có lẽ phải phiền Ngô Chi dạy dỗ một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Chuyện mua sách Tôn Huệ không để lộ ra ngoài, chuẩn bị ngày nào đó lên trấn đi qua hiệu sách xem thử. Ngoại trừ sách, cũng phải mua bút mực nữa, giấy viết thì cứ từ từ, ban đầu có thể luyện tập trên tấm ván gỗ, phải biết ở đời trước của Tôn Huệ, chính nhà thư pháp Hoài Tổ hòa thượng đã từng luyện tập như thế. Việc này trước tiên không đề cập tới, còn phải đợi thời gian, ít nhất cũng phải qua ngày mùa, bằng không cho dù mua về cũng không có công phu tinh lực học tập.

Khi chum hoa nho càng lúc càng tím sẫm, Ngô Thái Diệp tới, tay xách một cái giỏ, sau khi đi vào liền gọi Tôn Huệ, sau đó đặt giỏ xuống đất, vén lớp vải trên mặt lên lộ ra một con chó con màu lông trắng đen xen kẽ, thân hình chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, mũi ướt nhẹp rất đáng yêu.

"Đây là cún con lần trước muội nhờ ta tìm giúp, từ Lưu gia ở thôn bên cạnh, con chó nhỏ này mới vừa đầy tháng, rất lanh lợi." Ngô Thái Diệp sờ sờ đầu cún con, cười giới thiệu với Tôn Huệ. Con chó này Ngô Chi mất công hỏi thăm được, mới vừa đầy tháng đã ôm về, cũng không về qua nhà đã mang đến đây luôn.

"Làm phiền mọi người, thực sự rất cảm ơn." Tôn Huệ rất cảm kích, người khác sao có thể tận tâm như vậy, cho dù đã nghe nhờ và cũng không nhọc lòng như thế. Nàng biết, nếu không phải cố ý hỏi thăm khắp nơi, cũng không thể mang chó con đến đây nhanh như vậy được.

"Muội đừng có khách khí như vậy, không phải đã sớm nói với muội rồi hay sao, giữa chúng ta không cần khách sáo."

Tôn Huệ cười cười, trong miệng đáp phải. Chẳng qua lần sau nhờ người hỗ trợ nàng vẫn sẽ cảm tạ. Ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu, thấy cún con dùng mấy cái răng sữa cắn cắn tay của chính mình, không đau trái lại còn ngứa ngứa, nàng không khỏi có chút lo lắng nói: "Cún con bé tí tẹo như vậy, thoát nhìn không quá lợi hại, có thể trông nhà sao?" Dù sao nàng không muốn nuôi sủng vật, nàng hy vọng nuôi con gì có thể giữ nhà trông cửa.

"Ha ha, muội đừng lo lắng, ca ca tỷ đã đặc biệt hỏi thăm mới ôm nó về đây. Muội đừng nhìn cún con có vẻ không lợi hại, lớn lên sẽ uy vũ. Nghe ca tỷ nói, chó mẹ đứng lên cao bằng người, sủa to thế nào thì không biết, thế nhưng nó mà nhào lên, thanh niên hẳn từ cũng không chống đỡ được." Ban đầu Ngô Thái Diệp thấy nó cũng không coi trọng lắm, sau đó ca ca nàng dẫn nàng đi xem chó mẹ, lập tức không nói được câu nào.

"Thật không, quả thật muội muốn nuôi một con chó như vậy, không sợ nó lợi hại mà chỉ sợ nó gầy gò nho nhỏ không có cách nào giữ nhà." Nghe Ngô Thái Diệp giải thích, Tôn Huệ thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy cũng là tốt rồi, chỉ cần nuôi mấy tháng, chó con bán thành niên, có thể giao nhiệm vụ giữ nhà cho nó.

Ngô Thái Diệp đứng dậy, không nỡ cáo từ: "Thực sự là xin lỗi, tỷ cần phải về rồi, không thể tán gẫu thêm nữa." Trong một tháng đầu này, cháu nàng đều

dựa vào nàng trông giữ, một mình chị dâu hoàn toàn không lo được. Nếu không Ngô Thái Diệp sẽ ở đây trò chuyện với Tôn Huệ lâu một chút, gần đây các nàng đều bận rộn, đã rất lâu không tụ tập nói chuyện phiếm rồi.

"Sao vậy, trải qua thời gian dài như vậy mà cháu tỷ vẫn còn khóc nháo hay sao?" Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp định cáo từ bèn liên tưởng đến nguyên nhân này, cũng chỉ có chuyện này mới gấp như thế. Tôn Huệ có chút buồn bực, theo lý thuyết trẻ mới sinh trải qua một tháng, đồng hồ sinh học sẽ được điều chỉnh lại, như vậy sẽ không âm ỉ thái quá, người lớn sẽ không quá mệt mỏi. Không biết đứa cháu này của Ngô Thái Diệp bị làm sao, tại sao vẫn khóc nháo âm ỉ như thế.

"Ai, nói như thế nào đây, ban đêm chị dâu tỷ căn bản không thể dỗ hài tử ngủ được, ngày nào cũng khóc rất lâu, ban ngày cũng không yên ổn, chỉ cần đói bụng tỉnh là lại khóc ngay!" Ngô Thái Diệp lắc đầu, nàng thật sự quá mệt mỏi, vẫn là chờ thêm mấy tuần nữa, mẹ hết bận bịu sẽ đảm đương thay mình, để cho mình cũng nghỉ ngơi một chút.

Tôn Huệ cũng không có biện pháp nào tốt, đối trước nàng không kết hôn, kinh nghiệm trông hài tử hoàn toàn không có, cho nên chỉ có thể an ủi: "Nhịn thêm đi, đều sẽ sớm qua, hài tử lớn hơn là tốt rồi." "Quên đi, không nói nữa, tỷ phải đi về đây." Ngô Thái Diệp không yên tâm về chị dâu mình, một mình chị ấy chăm sóc hài tử, còn không biết hài tử khóc bao lâu mới có thể dỗ ngủ được.

Tiền Ngô Thái Diệp rời đi, quay vào trong cẩn thận xem xét chó con, Tôn Huệ vui vẻ, ngồi xổm người xuống đưa tay sờ đầu nó: "Phải đặt cho nhóc cái tên mới được, tên gì đây?" Nhất thời chưa nghĩ ra nên đặt tên gì, tên vừa dễ nhớ lại có ý nghĩa mới là tốt nhất. Nghĩ nát óc, đột nhiên ánh mắt Tôn Huệ sáng lên: "Liên gọi là Sói đi, mong nhóc con thông minh giỏi chịu đựng như sói." Càng nghĩ càng thấy tên này không tệ, liền quyết định gọi nó là Sói luôn.

Chó con mới vừa đầy tháng đã có thể ăn một chút thịt, Tôn Huệ muốn cún con có thể trưởng thành thật nhanh, vừa vặn đã lâu chưa được ăn thịt, chờ đợi để chờ đợi về bảo hấn tới chợ phiên, đến quầy thịt mua một cân mang về. Lúc Tôn Huệ tới đó nhìn thấy một miếng thịt trông rất ngon, nhiều mỡ, mừng rỡ muốn mua, thấy bên cạnh còn có một miếng gan heo giá cả vô cùng rẻ, lấy ra tiền thừa còn lại mua cả miếng gan heo về luôn. Hấn rất thích ăn gan heo tỷ tỷ xào.

Cầm thịt để để vừa mang về, cẩn thận rửa sạch, dùng nước sôi trụng qua. Lúc đổ nước bần đi thấy một lớp váng dầu trên mặt, Tôn Huệ nhăn mũi, thịt này rất nhiều mỡ, nếu là đời trước nàng sẽ chẳng thèm nhìn, nhưng đời này thì khác, thịt này là thịt ngon, so với thịt nạc còn đắt hơn một chút. Chỉ trách trong bụng không có chất béo, cho nên thịt mỡ này lại là thứ tốt. Đốt nóng chảo, bỏ thịt vào, cầm đũa đảo đảo, một mùi thơm bay ra tứ phía. Nước mỡ chảy ra, tóp mỡ nổi lên trên, thơm nức.

Đại tương đi kèm vị hành, thực sự không tệ. Gan heo xào, ngọt mặn hòa vào nhau, ăn vô cùng mềm.

Bữa này, Tôn Huệ và đệ đệ ăn rất thỏa mãn, chó con ăn sau cùng, là cơm chan nước thịt trộn thêm thịt mỡ vụn, nhìn nó rung đầu vẫy đuôi nhai nuốt liên tục, cũng thật đáng yêu.

Tôn Huệ ăn cơm xong không lên trần ngay, hấn nhìn thấy cún con thì không rời chuyển chân, ngồi ngay đó đùa với nó.

Tên ‘Sói’ này, Tôn Huệ mới nghe sợ hết hồn, đây là lần đầu tiên hấn thấy có người đặt tên này cho chó, bình thường đều xem màu lông, hoặc là Đại Hắc hoặc là Tiểu Hoàng, cùng lắm là mấy tên êm tai dễ nghe khác, tên ‘Sói’ này có thể nói là rất mới mẻ. Chẳng qua Tôn Huệ cũng không phản đối, gọi thế nào mà chả được, cho dù người khác nghe thấy tên này rồi cười nhạo thì cũng chẳng sao, tỷ tỷ thích là tốt rồi.

Cún con lớn nhanh trông thấy, đến mùa hè, đã cao nửa thốn, lúc này Sói đã mơ hồ có dáng vẻ uy vũ như Ngô Thái Diệp nói. Nó quanh quẩn dưới đàn nho, con mắt sắc bén đánh giá chung quanh, rất có khí thế nhất phu đương quan*. Tôn Huệ giặt quần áo, liếc mắt nhìn Sói, cười cười, nhìn vóc dáng này đi, cũng không phí công mình luôn nghĩ biện pháp làm chút đồ ăn nếm cho nó.

*一夫当关 một người đã đủ giữ quan ải

"Tỷ, ăn nho không, đệ hái một chùm xuống rửa nhé." Tôn Huệ nói.

Coi như không tệ, hai cây nho năm nay ra hai mươi mấy chùm, mỗi quả đều to bằng ngón cái, có màu xanh lục, hôm kia Tôn Huệ có hái một quả ném thử, chua ngọt sướng miệng, ăn cực kỳ ngon.

Tôn Huệ nhìn một chùm nho nặng ít nhất nửa cân, nói với đệ đệ: "Đệ hái ba chùm đi, mang đến Ngô gia cho người nhà Thái Diệp ném thử, còn có tiểu đệ không phải đã sớm thèm sao? Cũng đưa một chùm qua." Năm nay nho kết quả không nhiều, nhìn một chút thì còn có thể ăn qua mùa hè, nếu như thả ra, không được mấy ngày sẽ hết.

"Được." Tôn Huệ nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước liền muốn cười, thực sự là không nhịn được: "Phi, ha ha! Lúc nho mới to bằng ngón út tiểu đệ đã hái, chua suýt chút nữa khóc lên, nếu mà nói muốn ăn nho rất lâu rồi! Lần này đệ mang tới cho hấn, để hấn ăn no luôn."

Tôn Huệ sợ tiểu đệ ăn không biết kiểm chế, thứ này đưa nhỏ ăn nhiều sẽ đau bụng, dặn dò: "Lúc đệ mang tới phải nói với tiểu đệ một chút, bảo nó đừng ăn hết một lúc, nếu không sẽ đau bụng." Đau bụng tiêu chảy không phải chuyện đùa, vừa không có thuốc đặc hiệu, mà thuốc Đông y hiệu quả lại chậm, đợi đến khi hết đau bụng, nhất định sẽ gây cả người đi.

"Biết rồi, đệ sẽ căn dặn, mẹ cũng nhìn mà, tỷ đừng bận tâm." Tôn Huệ lựa một hồi, hái ba chùm lớn nhất, một chùm đặt ở nhà, hai chùm khác bỏ vào giỏ mang đi.

Từ khi dọn ra khỏi Chu gia, có một khoảng thời gian Chu gia không cho phép Chu Thụ đi sang bên này, ban đầu Tôn Huệ cũng không phản bác, chờ cơ hội, chính là ngày Chu Hải đưa Chu Sơn đi tu thực học, dứt khoát dứt Chu Thụ đi sang. Sau đó Chu Hải biết được cũng không nói gì, hấn biết Tôn Huệ

không đồng ý cho Chu Sơn đi học, sợ đi không nói là vì cảm thấy không có lập trường, hiện tại nếu như Chu Hải ngăn cản hoặc là lộ ra một chút ý từ không đồng ý Tôn mẫu mang Chu Thụ sang Tôn gia, Tôn mẫu nhất định sẽ náo loạn lên. Mà bởi vì tỷ đệ Tôn gia dời ra ngoài đã bị người ta bàn tán rồi, đến lúc đó lại ầm ĩ, hẳn nhất định sẽ đuối lý, không chỉ mất mặt bên ngoài, e rằng thanh danh bên trong cũng không còn, cho nên hẳn không hé răng.

Chu gia gia không có cách nào nói Tôn mẫu, mỗi lần Chu nãi nãi nhắc tới Tôn mẫu đều dứt khoát coi như gió thoảng bên tai, kết quả cuối cùng chính là, Tôn mẫu thường xuyên dắt theo Chu Thụ đi sang Tôn gia, để ba tỷ đệ ở chung thân thiết, không thể xa lạ.

Kết quả như thế làm cho Tôn Huệ rất vui, nàng thật sự hi vọng người thân trong nhà có thể ở cùng một nơi. Dù cho sinh hoạt gay go một chút cũng không sao, bởi vì đó cũng là hi vọng, khiến cho người ta có mục tiêu để phấn đấu.

Tôn Duẩn cũng rất có dáng vẻ của ca ca, có thứ gì tốt đều sẽ để lại cho đệ đệ, dù cho chính mình không được ăn.

Thời gian thúc đẩy con người trưởng thành, mà cảnh khốn khó chính là thuốc gia tốc, Tôn Huệ và đệ đệ Tôn Duẩn, Chu Thụ của nàng, đều có tầm mắt cao hơn nhiều bạn bè cùng lứa tuổi, tuy thường cười vui vẻ, nhưng tâm tư tuyệt đối mẫn cảm, mà mỗi người lại có những nét khác nhau, điều này mở ra cho ba người bọn họ những con đường khác nhau trong tương lai.

Tôn Huệ vừa phơi quần áo vừa thâm suy tư một chuyện, nàng đã hỏi thăm được vị trí của hiệu sách, hơn nữa Ngô Chi còn đáp ứng sẽ dẫn nàng tới đó, đi tìm sách nàng muốn mua. Tôn Huệ cũng từng đề cập với Ngô Thái Diệp, lần đó Ngô Thái Diệp đã nói, Nhị ca Ngô Chi của nàng đã đi học được một năm, trong nhà có sách, hỏi Tôn Huệ có muốn mượn hay không, thuận tiện nhờ Nhị ca nàng dạy dỗ. Tôn Huệ từ chối, sách tuyệt đối không rẻ, hơn nữa rất dễ bị hư hại, vẫn là chính mình mua thì tốt hơn. Đối với chuyện còn lại, Tôn Huệ không phản đối ngay, nàng không đoán được chữ viết của thế giới này là thế nào. Suy cho cùng ở đời trước, rất nhiều nơi cùng một tình cầu, cùng không gian và thời gian, thế mà chữ viết lại hoàn toàn không giống nhau đâu!

Nếu như đến lúc đó thật sự không hiểu, có lẽ phải phiền Ngô Chi dạy dỗ một hồi.

Một ngày nọ, vừa vặn trong nhà hết muối ăn, Tôn Huệ cảm theo mấy trăm văn tiền đánh xe lừa lên trên trấn, nàng định đi mua sách về. Nhưng bút mực thì còn phải xem đã, nếu như giá cả quá cao sẽ không mua, lấy que vạch trên đất cũng được, cứ từ từ đã. Ngày mùa hè trời nắng chói chang, may mà lúc này là sáng sớm cho nên vẫn còn chút mát mẻ lưu lại, nhưng đến khi lên trấn, toàn thân nàng vẫn toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Tới tiệm tạp hóa mua muối xong, Tôn Huệ điều khiển xe lừa đi đến cửa hàng sách. Mới vừa vào cửa Tôn Huệ đã phát hiện điểm khác thường, ông lão đang ngồi trên ghế đọc sách kia đang trợn mắt nhìn mình, còn nhủu mày nhăn nhó, tỏ vẻ hằn rất ghét mình đến đây. Cười khổ, theo tin tức nàng hỏi thăm được, ông lão này chỉ là một đồng sinh* chưa đi thi khoa cử, thậm chí còn không phải là tú tài, người đọc sách này cũng không còn ít tuổi, vẫn nên mua sách nhanh một rồi trở về đi thôi.

*học trò nhỏ (thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài)

"Tiên sinh, xin hỏi có mới quen tự khiến thư sao? Cho cháu mua một quyển, đệ đệ trong nhà sắp đi học vỡ lòng." Tôn Huệ gọi ông lão là tiên sinh, sợ xưng hô khác sẽ chọc cho hắn không vui, nàng chỉ định mua sách xong rồi đi ngay, chẳng muốn lè mề ở chỗ này làm gì.

Ông lão hừ mũi một cái, hoàn toàn là miệt thị, suýt chút nữa đã mở miệng chửi đồ chân đất mắt toét, chẳng qua bận tâm "phong độ", mới nuốt lời kia xuống. Thế nhưng cũng không đáp lời Tôn Huệ, phát tay xua đuổi: "Mau trở về đi, nơi này không phải chỗ cho một cô nương như mày đến, đừng làm dơ chỗ này, đi đi đi!" Sách của hắn không phải ai cũng mua được, không có thân phận địa vị còn muốn mua sách? Nằm mơ giữa ban ngày!

Tôn Huệ nghẹn một hơi trong lồng ngực, trợn tròn mắt lên, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải người như vậy, đọc vài cuốn sách đã cảm thấy bản thân hơn người, hẳn ta còn chưa có chứa quan đâu!" Tiên sinh, ông cầm sách đưa cho cháu, cháu lập tức đi ngay, không làm chậm trễ ông." Quên đi, tạm thời nhẫn nhịn, sau này ít đến chỗ này là được rồi, trước tiên mua được sách xong rồi tính sau.

"Sách? Tại sao ta phải bán sách cho con nhóc mày chứ? Nói cho mày biết, sách này là sách thánh hiền, không phải mấy kẻ như mày có thể chạm vào, khuyến tuì mày nên chịu khó trông trọng cho tốt đi, đừng mơ tưởng những thứ không nên có." Hừ, trong mắt ông lão này toàn là chế nhạo và xem thường, lời "khuyến bảo" cũng tỏ vẻ hết sức khinh bỉ.

Đây là chuyện khiến cho Tôn Huệ lúng túng nhất từ trước tới nay, người khác cho dù không thích cũng rất ít khi nói trắng ra như vậy, trắng trợn tỏ vẻ chính mình không thích, nói chuyện còn vô lễ như thế, thật không biết ông lão này đọc sách gì, một chút nhã nhặn cũng không có! Thôi đi, cũng chẳng phải một mình nhà ông mới bán sách, tỷ không thèm so đo, cùng lắm tỷ lên huyện thành một chuyến, chỗ ấy có lẽ còn đầy đủ hơn nhiều so với hiệu sách nhỏ xíu này. Nghĩ như thế, Tôn Huệ bèn chuẩn bị rời đi.

Một nam tử cao cao gầy gò ăn mặc đúng mực bỗng nhiên đi vào, dáng vẻ hần hiền hòa, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, lúc tiến vào đầu tiên là bắt chuyện với ông lão bán sách: "Lỗ bá, mực cháu muốn mua đã có chưa." Quay đầu nhìn thấy Tôn Huệ, ánh mắt sáng lên, đi tới: "Là Tôn tiểu thư sao, lần trước từ biệt, chúng ta đã rất lâu không gặp." Hần nhìn thấy Tôn Huệ ở chỗ này thì hơi nghi hoặc một chút, không biết sao nàng lại tới hiệu sách, chẳng qua cũng không đặt câu hỏi, bọn họ còn chưa thân quen đến mức đó.

Tôn Huệ gật đầu, cười nói: "Đúng là rất lâu không thấy, anh tới mua mực sao? Thế thì nhanh lên một chút đi, tôi phải đi về bây giờ." Nàng muốn rời xa chỗ này thật nhanh, ở đây thêm phút nào nàng khó chịu thêm phút đó. Hơn nữa thoạt nhìn Phùng Hiền và ông lão này biết nhau, có khi còn rất thân quen, còn ở đây thêm nữa sẽ không tốt, có lẽ sẽ rất khó xử.

Thế nhưng Tôn Huệ chưa kịp nhắc chân rời đi, ông lão đã vuốt râu mép mở miệng: "Hiên nhi, cháu biết nữ tử này?" Đánh giá Tôn Huệ từ trên xuống dưới một chút, Lỗ lão đầu thâm nghị ngữ, lẽ nào là thân thích của Phùng gia? Nếu là như vậy, có thể bán sách cho nàng.

Phùng Hiên hơi gật đầu, cung kính nói: "Thưa Lỗ bá, đúng là quen biết, cháu và nàng có chút quan hệ không tệ. Sao vậy, Tôn tiểu thư tới mua sách sao, có mua được hay không?" Câu cuối cùng, Phùng Hiên xoay đầu lại hỏi Tôn Huệ.

Thờ dài, vẫn là chậm một bước, sớm biết như vậy nàng nên thừa dịp hân đang chào hỏi rồi đi luôn cho xong. Tôn Huệ cười nói: "Tôi rảnh rồi nên tới xem một chút, kỳ thực không muốn mua thứ gì, chỉ tới để mở mang kiến thức."

Phùng Hiên căn bản là không tin, lần đầu tiên nghe nói có người tới hiệu sách để mở mang kiến thức. Tôn Huệ lấy cớ cũng quá tệ, nếu là đời trước còn có khả năng rảnh rồi tới nhà sách dạo chơi, thế nhưng vào thời đại này, đây là chuyện không ai dám nghĩ tới, trăm phần trăm sẽ bị vạch trần. Chẳng qua Phùng Hiên thông minh không đi vạch trần, nói tiếp lời: "Vậy sao, có vừa ý thứ gì không, không bằng tôi giới thiệu mấy quyển cho cô?"

Tôn Huệ lắc đầu, nửa nói nửa giải thích: "Thực ra không cần đâu, ngay cả chữ tôi còn không nhận ra, anh đề cử sách gì tôi cũng không xem được." Nàng nói chuyện chính mình không biết chữ một cách rất hào phóng, không câu nệ chút nào, cũng không có vẻ xấu hổ. Phùng Hiên hơi kinh ngạc, lần đầu tiên thấy một nữ tử như vậy, cho nên hân nói ra lời mà chính hân cũng không ngờ tới: "Nếu như muốn biết chữ, trước hết cô nên mua Thiên Tự văn, đó là sách vỡ lòng, bên trong có gần hết các chữ viết, học xong lại xem những thứ khác. Mua một quyển, rảnh rồi tôi có thể dạy cô."

Mặc dù Tôn Huệ có chút kinh ngạc, thế nhưng suy nghĩ của nàng không giống như một nữ tử cổ đại nên có, cho nên nàng không cảm thấy Phùng Hiên nói vậy có thỏa đáng lắm hay không. Lỗ lão đầu tròn tròn mắt, lực tay nhất thời hơi mạnh, gật gật cọng râu, ui da, quá đau. Hân không hiểu rõ lắm, rốt cuộc hai người này có quan hệ ra sao, càng lớn càng phải cảm kỳ nhiều thứ, sao Phùng Hiên lại nói như vậy chứ.

"Lỗ bá, bá còn Thiên Tự văn không, lấy một quyển cho Tôn tiểu thư xem." Phùng Hiên nói.

Cũng không đợi Tôn Huệ từ chối, Lỗ lão đầu gật đầu, lật đặt đi tới giá sách tìm. Chỉ chốc lát sau đã mang tới một quyển sách không dày lắm, để lên trên bàn, quét mắt nhìn Tôn Huệ: "Xem một chút đi."

Trong lòng đảo quanh, không biết có nên xem hay không, nàng không thích Lỗ lão đầu lắm, thế nên nàng cũng không muốn mua sách ở đây. Thế như hiện tại sách đã ở ngay trên bàn, cầm nhìn cũng chẳng sao, có gì trả tiền xong đi về luôn, sau này sẽ không đến đây nữa, mắt không thấy tâm không phiền.

Cuối cùng Tôn Huệ vẫn không nhịn được, liếc nhìn quyển sách, sau đó đưa tay cầm lên, mở ra xem mấy lần. Lòng nàng hoàn toàn nguội lạnh, khóc không ra nước mắt, những chữ này là cái gì? Hình thù kỳ quái, có chút giống chữ tượng hình, nhưng khác hẳn với chữ phồn thể đời trước một chút nào, thậm chí chữ lệ, chữ tiêu triện, chữ kim* cũng không giống, hệ thống chữ viết hoàn toàn khác hẳn. Thậm chí còn không đoán mò được chữ nào, Tôn Huệ nuốt nước bọt, miễn cưỡng cười nói: "Sách này bán thế nào?" Nàng vẫn nên mua về trước đã, chờ có cơ hội tìm Ngô Nhị ca nhờ chỉ bảo cho thôi.

Nề mặt Phùng Hiên, Lỗ lão đầu cũng chịu bán cho Tôn Huệ, nói: "Người thành tâm muốn mua thì đưa ta 120 văn đi, số lẻ ta bớt cho người." Sách này là bản in khắc gỗ, thành phẩm khá là quý, nếu không phải Thiên Tự văn hơi mỏng thì còn đắt tiền hơn.

Tôn Huệ cũng kinh ngạc với giá tiền này, chỉ có vài tờ như thế mà đắt ghê gớm, thế nhưng Phùng Hiên đứng bên cạnh không có vẻ bất ngờ, chắc hẳn giá tiền này là vừa phải, có khi còn rẻ hơn chút. Ai, ai nói hàng hóa ở cổ đại rất rẻ, tới xem sách này một chút đi, tuyệt đối không rẻ đâu! Không nghĩ nhiều nữa, Tôn Huệ móc tiền thanh toán, nàng đã quyết định không làm kẻ mù chữ, chút tiền này nàng vẫn đồng ý đầu tư.

Ngay khi Tôn Huệ cầm sách chuẩn bị đi, Phùng Hiên mở miệng: "Tôn tiểu thư chờ chút đã, tôi lấy mực xong chúng ta đi cùng nhau." Phùng Hiên như bị quỷ thần xui khiến nói ra một câu như vậy, lòng bàn tay hân toát mồ hôi, vành tai ửng đỏ. Không biết vì sao lại mở miệng, nhưng ít nhất hân biết, đây là ý nghĩ trong lòng hân.

Người khác nói chuyện giúp người, Tôn Huệ đương nhiên không thể từ chối, cho nên nàng gật gật đầu.

Nhận lấy gói giấy trong có mấy viên mực Lỗ bá vừa đưa cho, Phùng Hiên nói: "Tiền thì bá cứ ghi lại trước, cuối tháng cháu tới thanh toán một lượt." Lỗ lão đầu phát tay, tỏ vẻ không thêm đề ý: "Không sao, không cần phải gấp gáp." Phùng Hiên luôn mua đồ ở đây, qua thời gian dài, khi nào không mang tiền theo hân bèn lựa chọn ghi sổ, mỗi cuối tháng sẽ trả toàn bộ.

"Đi thôi." Phùng Hiên mang đồ theo, quay sang nói với Tôn Huệ, hai người cùng nhau rời đi xa.

Phùng Hiên đi bộ tới đây, gia đình hân có một con ngựa lùn**, đó là cha hân để lại, nhưng mẹ hân không yên lòng để cho hân cưỡi, sợ ngã, hơn nữa khoảng cách từ nhà tới thôn trấn cũng không quá xa, cho nên lần nào lên trấn Phùng Hiên cũng đi bộ.

Vừa tiện đường, thấy Phùng Hiên dường như có lời muốn nói, Tôn Huệ đánh xe lừa qua mời hân: "Lên ngồi đi, có lời gì vừa đi vừa nói."

Xe lừa mỗi ngày đều lau rửa rất sạch sẽ, hơn nữa Tôn Huệ còn để mấy tấm đệm thô ở trên xe, y phục trên người Phùng Hiên vẫn còn mới một nửa, có mùi bột giặt thơm ngát, ngồi lên cũng không bẩn.

Xe lừa thong thả chạy, qua một hồi lâu Phùng Hiên mới thử mở miệng: "Tôn tiểu thư?" "Ừm, nghe đây." "Kỳ thực Lỗ bá cũng không xấu lắm, chỉ hơi ý mình thanh cao, coi thường người khác." Không biết nói cái gì, Phùng Hiên rất ngốc nên mới bắt đầu câu chuyện bằng cách này. Hân biết tính nết Lỗ bá, rất có khả năng ông ấy đã làm Tôn Huệ khó xử, hân mở miệng như thế cũng không phải muốn nói tốt cho Lỗ bá, hân hiểu rõ, hai bên không cần giao tiếp nhiều thì sẽ không cần để ý cảm giác của nhau. Mà hân chỉ muốn nói chuyện một cách tự nhiên hơn.

Tôn Huệ rất xem thường, dù sao nàng cũng không thích ông lão này, cũng không định lý luận với Phùng Hiên, bèn gọn gàng dứt khoát nói: "Được rồi, đừng nói đến ông ấy nữa, chúng ta vẫn nên nói chuyện khác thì hơn." Nếu không nàng nhớ đến lúc ông lão kia làm mình khó xử, sẽ có chút phiền lòng.

Nói chuyện khác? Phùng Hiên sững sờ, hẳn không biết nên mở miệng thế nào cho nên mới nói chuyện Lỗ bá mã. -_-

Tôn Huệ buồn bực, không biết Phùng Hiên phát ngốc cái gì, tại sao có chuyện muốn nói mà lại không mở miệng. Vì đi đường không nhàm chán, nàng mở miệng hỏi: "Phùng công tử, anh đọc sách mấy năm, có định tham gia khoa cử không?" Hắn gọi chính mình là tiểu thư, tuy rằng Tôn Huệ không cho là như vậy, thế nhưng vì đáp lễ, cũng gọi hắn là công tử.

"Lúc ba tuổi phụ thân đã cho tôi đi học vỡ lòng, hơn mười năm nay rồi." Phùng Hiên hồi tưởng một thoáng, sau đó cảm thán: "Có chuẩn bị tham gia, mặc kệ có được hay không, dù sao cũng nên cố gắng, đây là kỳ vọng của phụ thân tôi." Cũng là kỳ vọng của chính hắn nữa, bao nhiêu năm nay học hành gian khổ suốt cả ngày đêm, ai không hi vọng?

Tôn Huệ gật đầu: "Tôi nghĩ anh sẽ thành công." Nửa là cầu chúc, nửa là khẳng định với hắn.

"Cảm tạ."

Sau đó là một đường không nói chuyện, mãi đến tận khi tách ra, Phùng Hiên mới thoáng cứng ngắc nói: "Cô đọc sách có chỗ nào không hiểu, tôi có thể dạy cô."

"Vây trước tiên cảm ơn anh." "Không có gì!"

Chẳng qua Tôn Huệ cũng không có ý định thỉnh giáo Phùng Hiên, lúc nàng biết Phùng Hiên sẽ tham gia khoa cử, nàng đã vứt bỏ ý niệm này, mặc kệ như thế nào, vẫn không nên quấy rầy thì tốt hơn.

Canina : hai bạn nhỏ này thật là . . . -_-

Chú thích :

* thể chữ lệ (chi tiết xem ở https://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%87_th%C6%B0)

chữ tiểu triện : (chi tiết xem ở https://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%E1%BB%87n_th%C6%B0)

chữ kim (kim văn) : còn gọi là minh văn hay chung đỉnh văn, chính là chữ viết được đúc, khắc trên đồ bằng đồng thau. Xuất hiện từ giữa nhà Thương, thịnh hành vào thời Tây Chu, ghi chép về xã hội thời đó, đặc biệt nó hoạt động cùng 1 nhịp thở với các vương công, quý tộc, sử dụng rất nhiều trong từ điển, đặt tên, khắc ước, các việc liên quan đến chính phạt, săn bắn,...

****ngựa lùn** : ái mã : là giống ngựa cao từ 106 cm trở xuống, tiếng Anh gọi là pony. Giống ngựa này hoạt bát nhanh nhẹn, tư chất thông minh, tính tình dịu ngoan, rất được mọi người ưa thích.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tôn Huệ mua sách mang về cũng không dám lộ ra, chuyện này không thể làm xong trong chốc lát, hơn nữa một chữ nàng cũng không nhận ra, còn phải mời người dạy dỗ. Ứng cử viên có một người, chính là Ngô Chi, mỗi ngày phiên huynh ấy một khắc, học bằng cách nhớ mặt chữ, nhớ cách đọc ý nghĩa, về nhà chính mình từ từ luyện, như vậy chắc Ngô Chi sẽ đáp ứng. Aizz, nhất định phải trả thù lao mới được, không thể để người ta giúp đỡ không công.

Chuyện biết chữ Tôn Huệ vẫn đang âm thầm suy tính, hôm nay Tôn mẫu qua đây, mang đến một tin tức làm cho Tôn Huệ mừng rỡ không thôi. "Mẹ nói Đồng gia thôn Hạ Quan ở trấn bên cạnh có một con la la đẻ, bọn họ đồng ý cho mượn tới lai giống?" Thời gian la la thành thực là hơn hai năm, cho nên mặc dù trong nhà có la la đẻ, nhưng bởi vì còn chưa đủ tuổi cho nên không thể giúp la la mẹ sinh đẻ. Sứa la la gần như không còn, mỗi ngày vất vả cũng không được một bát, nghe thấy tin tức này, nàng thật sự rất vui vẻ.

"Đúng, ta cũng tình cờ nghe được, bèn cố ý đi qua hỏi thăm một chút, con la la kia của Đồng gia lớn lên khỏe mạnh, rất dũng mãnh. Vốn là nuôi chờ hết năm sẽ giết, bởi vì mùa xuân sang năm hải tử trong nhà phải đình hôn, cho nên còn chưa có giết, hiện tại vừa vặn có thể mượn đến lai giống. Ta đã bàn bạc với nhà bọn họ rồi, mượn tới đây mấy ngày, nếu la la trong nhà mang thai sẽ đưa cho bọn họ năm mươi văn." Tôn mẫu nói.

Tiền là chuyện nhỏ, chỉ cần la la có thể mang thai, tốn nhiều tiền hơn chút cũng không có vấn đề. Tính thử một thai hai con, coi như bán la la con, ít nhất cũng được hai trăm văn tiền, nếu như vất vả nuôi lớn hơn chút, đem bán hoặc là giết, ước chừng sẽ được hơn tám, chín trăm văn, nếu như vậy, có thể mua hơn một thuyền gạch xanh, việc xây nhà sẽ nhanh chóng hơn.

"Vậy mẹ có bàn với Đồng gia khi nào đất la la tới đây không, chuyện này nên làm càng nhanh càng tốt, mang thai sớm, sinh con cũng sớm chút." Tôn Huệ đi đứng trước, bước vào trong nhà.

Tôn mẫu vừa đi, vừa nói: "Bàn bạc tạm ổn rồi, trong mấy ngày nay ta sẽ đất la la tới."

Tôn Huệ nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi Tôn mẫu: "À, mẹ ơi. Đồng gia này cách chỗ chúng ta rất xa, sao bọn họ có thể lập tức đáp ứng cho chúng ta mượn la la được?" Con la la được này nuôi lớn như vậy, trị giá ít nhất một xâu tiền, lại không phải họ hàng hay bạn bè thân thiết, một món tiền lớn như vậy, dù là ai cũng sẽ không yên tâm.

"Tại sao không cho mượn, ta đã nói rồi, chỉ cần đất la la đến, có thể đưa một xâu tiền đặt cọc. Bọn họ sẽ không cần lo lắng chúng ta nuốt trắng la la của bọn họ." Tôn mẫu giải thích. "Có trà không? Nhanh rót cho ta một chén, đang khát lắm đây!" Dọc theo đường đi bà hấp tấp tới đây, khát khô cả cổ, không uống nước chỉ sợ sẽ chết khát.

"Trà không có, chỉ có chút nước sôi để nguội thôi ạ, để con rót cho mẹ." Bình thường Tôn Huệ sẽ không pha trà, thân thể nàng còn nhỏ, uống trà nhiều sẽ không tốt cho dạ dày. "Nếu không con hái một quả dưa mát* cho mẹ ăn nhé, thứ kia vừa giải khát, vừa ăn ngon." Dưa mát giống với dưa hấu đời trước, quả nhiều nước, ngọt mát, hoàn toàn là thứ hoa quả giải khát lý tưởng cho mùa hè nóng nực.

"Thôi đừng đi!" Tôn mẫu gọi con gái lại, không để nàng đi hái dưa mát: "Hôm nay mặt trời quá chói, dưa sợ nóng nhất, ăn cũng khó nuốt xuống, không ngon đâu. Cho ta nước sôi để nguội đi, uống nước trong thế này mới tốt." Kỳ thực bà không nở ăn, năm nay chỉ có hai cây dưa mát còn sống, số lượng quả vốn dĩ không nhiều, bà để dành cho con ăn, bản thân sẽ không ăn.

"Được rồi, để con rót cho mẹ cốc nước trước lúc nào mẹ về thì mang theo, bỏ vào trong giếng cho lạnh để tối trưa ăn, chắc chắn vừa ngọt vừa mát." Tôn Huệ đi rót nước thật nhanh để cho Tôn mẫu uống, sau đó nàng đi ra sau nhà hái dưa mát, cố ý chọn một quả thật lớn.

Thấy con gái hái dưa mát mang đến, Tôn mẫu nói: "Giữ lại cho con và Duẩn nhi ăn đi, Thụ nhi bụng yếu không thể ăn nhiều dưa mát được, mà ăn ít thì nó lại thèm, đến lúc đó nhất định sẽ đau bụng." Mang dưa này về, con trai nhỏ sẽ chẳng ăn được bao nhiêu, cuối cùng còn không biết ai được lợi. Cho nên Tôn mẫu không định mang dưa về nhà bên kia.

"Mẹ cứ mang về đi, tiểu đệ không ăn được nhiều thì mẹ ăn, nhiều dưa như vậy con và Đại đệ cũng ăn không hết." Tôn Huệ vẫn cứ kín đáo đưa dưa mát cho Tôn mẫu.

Hai ngày sau, Tôn mẫu đất một con la la qua, thật đúng là uy mãnh, sừng trên đầu khá đáng sợ, dài hơn khoảng mười cm so với la la cái. Tôn Huệ đất la la choai choai ra, để cho la la được và la la cái ở chung một chỗ sau đó bỏ đi làm việc khác.

Quá ước chừng hai tuần, thời điểm sắp lập thu, Tôn Huệ tìm Tôn mẫu đến, hỏi một vấn đề nghiêm túc: "Mẹ à, con không nhìn ra la la có mang thai hay không, vậy la la được còn phải nuôi bao lâu nữa?"

Có thêm một con gia súc là mỗi ngày đều phải hao hết tâm tư chăm sóc, nếu la la cái không thể mang thai, Tôn Huệ thật muốn trả la la được về luôn. Nuôi cho Đồng gia lâu như vậy, cuối cùng còn phải đưa năm mươi văn, bây giờ suy nghĩ một chút liền cảm thấy dường như không có lời.

Tôn mẫu cũng không rõ ràng, bà nghĩ chờ bụng la la cái lớn hơn một chút mới biết được. Nhưng đâu thể chờ lâu như vậy được, mỗi ngày đều phải chăm sóc, phí cỏ khô, cuối cùng tính ra cũng không có lời. "Như vậy đi, ta đi hỏi thăm một chút xem ai có thể nhìn chuẩn, ta mời hẳn tới xem giúp."

Nói xong, Tôn mẫu bèn đi ra ngoài, Tôn Huệ đợi ở Chu gia cũng không thoải mái, nói với tiểu đệ mấy câu rồi trở về nhà. Ngày sau, Tôn mẫu dẫn Ngô thúc phụ lại đây, Tôn Huệ thấy thế vội vã tiến lên nghênh đón, cười nói: "Bác Ngô khỏe không ạ, làm phiền bác mất công đi một chuyến."

Ngô phụ lắc đầu, nói: "Có gì đâu, ta ở nhà không có chuyện gì làm, tới đây một chuyến không sao cả." Quay đầu nhìn Tôn mẫu hỏi: "La la kia ở đâu, dẫn tôi đi xem một chút đi." Cũng bảo Tôn Huệ không cần tới.

"Ở chỗ này, ngài đi theo ta." Nói rồi Tôn mẫu dẫn theo Ngô phụ đi tới chuồng gia súc, không tới vài chục bước đã nhìn thấy một cái chuồng thấp dựng bằng gỗ và cỏ tranh, hai con la la đang ở bên trong nhàn nhã ăn cỏ. Ngô phụ đẩy hàng rào ra, không chệch bản liền đi vào, cẩn thận nhìn la la cái vài lần, thò tay lật sổ sách xem một lượt, lúc đi ra nói: "Hắn là mang thai, đất la la được đi thôi, giữ lại nơi này không tốt cho la la cái."

Mất Tôn mẫu sáng lên, vui mừng nói: "Có thật không, thế này thực sự là quá tốt rồi. Ta lập tức đất la la được đi ngay, không dỗi gât ngài, có thêm con gia súc này tốn rất nhiều công sức, con gái ta vốn đã vất vả, có thể sớm đưa đi là tốt nhất." Thật sự là thờ phào nhẹ nhõm, nuôi la la được ở đây vừa mệt vừa thấp thỏm không yên, chỉ sợ nuôi không tốt, một xâu tiền đặt cọc sẽ không thể lấy về.

Ở trong sân rửa tay sạch sẽ xong, Ngô phụ liền cáo từ, lúc đi nói với Tôn Huệ: "Qua chút thời gian bác sẽ bảo Thái Diệp lại đây chơi, hiện tại nó phải ở nhà không đi đâu được, chờ bác gái làm cỏ xong sẽ trông cháu cho nó, để nó được nghỉ ngơi một trận." "Vâng, Thái Diệp đã nói với cháu rồi, bọn cháu hẹn nhau ra sau núi hái nấm."

Ngô phụ phát tay nói: "Không có chuyện gì bác đi trước."

"Bác chờ chút." Tôn Huệ gọi Ngô phụ lại, cầm kéo cắt hai chùm cho, xếp vào trong giỏ: "Bác Ngô lấy về ăn đi, nho này ăn cũng không tệ lắm, bác cầm về ăn cho vui." Đồ tuy nhỏ, nhưng cũng là tâm ý, dù sao cũng không thể để người ta đi một chuyến không công, tay không trở về, như vậy quá thất lễ.

"Không không không, nhanh cắt đi, nho nhà cháu ra không nhiều quả, lần trước đã cho một chùm rồi, vẫn nên giữ lại ăn đi." Ngô phụ không định nhận, chẳng qua chỉ tới đây nhìn một cái, không mất bao nhiêu công, sao có thể nhận đồ của người ta.

"Bác cảm về cho Thái Diệp ăn đi, lâu như vậy cháu cũng không có thời gian đi qua nói chuyện với tỷ ấy, ở nhà nhiều việc quá không dứt ra được." Tôn Huệ không nói đây là tạ lễ, như vậy bác ấy nhất định sẽ không nhận, thế nhưng nói đưa cho Thái Diệp, hai cô nương chơi thân với nhau, đã nói như vậy rồi thì chẳng có lý do gì để mà từ chối.

Ngô phụ á khẩu không trả lời được, không nghĩ tới nha đầu này lại nói thế, không tiện từ chối, hần bèn cười lắc đầu: "Con nhóc này, quá thông minh đi! Được rồi, bác cảm về vậy, nhưng lấy một chùm là được rồi, nho này không để lâu được, hỏng thì lãng phí, cháu để lại một chùm ăn đi." Lúc đi nghỉ, nha đầu như vậy, cuối cùng không biết nhà ai được lợi. Nhà nào cưới nha đầu này, nhất định là phúc từ đời trước.

Lúc này Tôn mẫu cũng đi ra, này giờ bà vẫn ở trong chuồng gia súc, bởi vì bà ở đây, Ngô phụ nhất định sẽ không nhận đồ, bà là người cứng đầu, không muốn nợ người khác. "Làm khá lắm, người khác giúp chúng ta, mặc kệ như thế nào, cũng phải đến cảm ơn người ta, tuyệt đối không thể để cho người ta giúp không công, cho dù người ta không thêm đề ý, trong lòng mình cũng phải ghi nhớ. Nhất định không thể đường thành thói quen dựa dẫm người khác."

"Con biết rồi mà mẹ. Con vẫn nhớ kỹ đây." Tôn Huệ cũng thế, bất kể đời trước hay là đời này, nàng đều như vậy. "La la đực kia lúc nào mẹ đưa trả lại Đồng gia?"

Xấn tay áo lên, Tôn mẫu nói thẳng: "Ta chuẩn bị lên đường đây, ở đây thêm một ngày chỉ tổ phí phạm cỏ khô. Đưa đi sớm chừng nào bớt việc chừng ấy."

Trời sắp trưa rồi, bà đi một chuyến này sẽ rất lâu mới trở lại, nói không chừng phải tới đêm, thôn Hạ Quan cách nơi này cũng không gần.

Tôn Huệ lo lắng nói: "Mẹ, thôi quên đi, sáng sớm ngày mai hãy đưa đi, buổi tối không an toàn." Tuy rằng vùng này dân phong thuần phác, thế nhưng dù là ở đâu cũng luôn có chút sâu mọt, du côn lưu manh không phải không có, ban đêm một người phụ nữ như mẹ đi xa một mình, rất cuộc vẫn không an toàn, không bằng chờ đến sáng mai, giữa ban ngày ban mặt những tên vô lại kia sẽ không có gan làm bậy.

"Nha đầu con lo lắng cái gì vậy? Ta đâu phải là kẻ nhu nhược, tên vô lại nào dám tới đây trêu chọc ta, cẩn thận ta lột da hắn!" Tôn mẫu sao có thể lo lắng, bà đã từng mang theo nhi nữ ngàn dặm chạy nạn, đâu phải là kẻ dễ chọc.

Đối với tính cách dũng mãnh của mẹ, Tôn Huệ hiểu rõ, cũng từng trải qua, khoe miệng kéo kéo, có chút nhịn không được, nhẹ răng cười ha ha.

"Vậy con đi lấy cho mẹ mấy chiếc bánh, sáng nay vừa rán, trên đường đói thì ăn."

"Được, đi lấy đến đây đi."

Gói hai miếng bánh bỏ vào trong giỏ, đồng thời đặt vào một bình nước, chỉ ăn bánh không sẽ dễ nghẹn, vẫn nên mang theo chút nước thì hơn.

---hết chương 41---

*đưa mát : nguyên văn là lương qua, thật ra lương qua là mướp đắng hay còn gọi là khổ qua cho nên mấy chương trước ta vẫn edit là khổ qua/mướp đắng. Đề đầu đến chương này edit đến đoạn 'con hái cho mẹ quả mướp đắng mẹ ăn cho mát' thì ta hết cả hồn @@. Hóa ra theo ý tác giả, lương qua ở thể giới này nó giống như dưa hấu cơ, haizzz.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

☆ , Chương 41:

Edit : Canina

Tôn Huệ mua sách mang về cũng không dám lộ ra, chuyện này không thể làm xong trong chốc lát, hơn nữa một chữ nàng cũng không nhận ra, còn phải mời người dạy dỗ. Ứng cử viên có một người, chính là Ngô Chi, mỗi ngày phiên huynh ấy một khắc, học bằng cách nhớ mặt chữ, nhớ cách đọc ý nghĩa, về nhà chính mình từ từ luyện, như vậy chắc Ngô Chi sẽ đáp ứng. Aizz, nhất định phải trả thù lao mới được, không thể để người ta giúp đỡ không công.

Chuyện biết chữ Tôn Huệ vẫn đang âm thầm suy tính, hôm nay Tôn mẫu qua đây, mang đến một tin tức làm cho Tôn Huệ mừng rỡ không thôi. "Mẹ nói Đồng gia thôn Hạ Quan ở trấn bên cạnh có một con la la đực, bọn họ đồng ý cho mượn tới lại giống?" Thời gian la la thành thực là hơn hai năm, cho nên mặc dù trong nhà có la la đực, nhưng bởi vì còn chưa đủ tuổi cho nên không thể giúp la la mẹ sinh dục. Sửa la la gần như không còn, mỗi ngày vất vả cũng không được một bát, nghe thấy tin tức này, nàng thật sự rất vui vẻ.

"Đúng, ta cũng tình cờ nghe được, bèn cố ý đi qua hỏi thăm một chút, con la la kia của Đồng gia lớn lên khỏe mạnh, rất dũng mãnh. Vốn là nuôi chờ hết năm sẽ giết, bởi vì mùa xuân sang năm hai từ trong nhà phải đánh hôn, cho nên còn chưa có giết, hiện tại vừa vặn có thể mượn đến lại giống. Ta đã bàn bạc với nhà bọn họ rồi, mượn tới đây mấy ngày, nếu la la trong nhà mang thai sẽ đưa cho bọn họ năm mươi văn." Tôn mẫu nói.

Tiền là chuyện nhỏ, chỉ cần la la có thể mang thai, tốn nhiều tiền hơn chút cũng không có vấn đề. Tính thử một thai hai con, coi như bán la la con, ít nhất cũng được hai trăm văn tiền, nếu như vất vả nuôi lớn hơn chút, đem bán hoặc là giết, ước chừng sẽ được hơn tám, chín trăm văn, nếu như vậy, có thể mua hơn một thuyền gạch xanh, việc xây nhà sẽ nhanh chóng hơn.

"Vậy mẹ có bàn với Đồng gia khi nào dắt la la tới đây không, chuyện này nên làm càng nhanh càng tốt, mang thai sớm, sinh con cũng sớm chút." Tôn Huệ đi đằng trước, bước vào trong nhà.

Tôn mẫu vừa đi, vừa nói: "Bàn bạc tạm ổn rồi, trong mấy ngày nay ta sẽ dắt la la tới."

Tôn Huệ nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi Tôn mẫu: "À, mẹ ơi. Đồng gia này cách chỗ chúng ta rất xa, sao bọn họ có thể lập tức đáp ứng cho chúng ta mượn la la được?" Con la la đực này nuôi lớn như vậy, trị giá ít nhất một xâu tiền, lại không phải họ hàng hay bạn bè thân thiết, một món tiền lớn như vậy, dù là ai cũng sẽ không yên tâm.

"Tại sao không cho mượn, ta đã nói rồi, chỉ cần dắt la la đến, có thể đưa một xâu tiền đặt cọc. Bọn họ sẽ không cần lo lắng chúng ta nuốt trắng la la của bọn họ." Tôn mẫu giải thích. "Có trà không? Nhanh rót cho ta một chén, đang khát lắm đây!" Dọc theo đường đi bà hấp tấp tới đây, khát khô cả cổ, không uống nước chỉ sợ sẽ chết khát.

"Trà không có, chỉ có chút nước sôi để nguội thôi ạ, để con rót cho mẹ." Bình thường Tôn Huệ sẽ không pha trà, thân thể nàng còn nhỏ, uống trà nhiều sẽ không tốt cho dạ dày. "Nếu không con hái một quả dưa mát* cho mẹ ăn nhé, thứ kia vừa giải khát, vừa ăn ngon." Dưa mát giống với dưa hấu đời trước, quả nhiều nước, ngọt mát, hoàn toàn là thứ hoa quả giải khát lý tưởng cho mùa hè nóng nực.

"Thôi đừng đi!" Tôn mẫu gọi con gái lại, không để nàng đi hái dưa mát: "Hôm nay mặt trời quá chói, dưa sợ nóng nhất, ăn cũng khó nuốt xuống, không ngon đâu. Cho ta nước sôi để nguội đi, uống nước trong thế này mới tốt." Kỳ thực bà không nỡ ăn, năm nay chỉ có hai cây dưa mát còn sống, số lượng quả vốn dĩ không nhiều, bà để dành cho con ăn, bản thân sẽ không ăn.

"Được rồi, để con rót cho mẹ cốc nước trước lúc nào mẹ về thì mang theo, bỏ vào trong giếng cho lạnh để tối trưa ăn, chắc chắn vừa ngọt vừa mát." Tôn Huệ đi rót nước thật nhanh để cho Tôn mẫu uống, sau đó nàng đi ra sau nhà hái dưa mát, cố ý chọn một quả thật lớn.

Thấy con gái hái dưa mát mang đến, Tôn mẫu nói: "Giữ lại cho con và Duẩn nhi ăn đi, Thụ nhi bụng yếu không thể ăn nhiều dưa mát được, mà ăn ít thì nó lại thèm, đến lúc đó nhất định sẽ đau bụng." Mang dưa này về, con trai nhỏ sẽ chẳng ăn được bao nhiêu, cuối cùng còn không biết ai được lợi. Cho nên Tôn mẫu không định mang dưa về nhà bên kia.

"Mẹ cứ mang về đi, tiểu đệ không ăn được nhiều thì mẹ ăn, nhiều dưa như vậy con và Đại đệ cũng ăn không hết." Tôn Huệ vẫn cứ kín đáo đưa dưa mát cho Tôn mẫu.

Hai ngày sau, Tôn mẫu dắt một con la la qua, thật đúng là uy mãnh, sừng trên đầu khá đáng sợ, dài hơn khoảng mười cm so với la la cái. Tôn Huệ dắt la la choai choai ra, để cho la la đực và la la cái ở chung một chỗ sau đó bỏ đi làm việc khác.

Quá ước chừng hai tuần, thời điểm sắp lập thu, Tôn Huệ tìm Tôn mẫu đến, hỏi một vấn đề nghiêm túc: "Mẹ à, con không nhìn ra la la có mang thai hay không, vậy la la đực còn phải nuôi bao lâu nữa?"

Có thêm một con gia súc là mỗi ngày đều phải hao hết tâm tư chăm sóc, nếu la la cái không thể mang thai, Tôn Huệ thật muốn trả la la đực về luôn. Nuôi cho Đồng gia lâu như vậy, cuối cùng còn phải đưa năm mươi văn, bây giờ suy nghĩ một chút liền cảm thấy dường như không có lời.

Tôn mẫu cũng không rõ ràng, bà nghĩ chờ bụng la la cái lớn hơn một chút mới biết được. Nhưng đầu thể chờ lâu như vậy được, mỗi ngày đều phải chăm sóc, phí công khô, cuối cùng tính ra cũng không có lời. "Như vậy đi, ta đi hỏi thăm một chút xem ai có thể nhìn chuẩn, ta mời hẳn tới xem giúp."

Nói xong, Tôn mẫu bèn đi ra ngoài, Tôn Huệ đợi ở Chu gia cũng không thoải mái, nói với tiểu đệ mấy câu rồi trở về nhà. Nửa ngày sau, Tôn mẫu dẫn Ngô thúc phụ lại đây, Tôn Huệ thấy thế vội vã tiến lên nghênh đón, cười nói: "Bác Ngô khỏe không ạ, làm phiền bác mất công đi một chuyến."

Ngô phụ lắc đầu, nói: "Có gì đâu, ta ở nhà không có chuyện gì làm, tới đây một chuyến không sao cả." Quay đầu nhìn Tôn mẫu hỏi: "La la kia ở đâu, dẫn tôi đi xem một chút đi." Cũng bảo Tôn Huệ không cần tới.

"Ở chỗ này, ngài đi theo ta." Nói rồi Tôn mẫu dẫn theo Ngô phụ đi tới chuồng gia súc, không tới vài chục bước đã nhìn thấy một cái chuồng thấp dựng bằng gỗ và cỏ tranh, hai con la la đang ở bên trong nhàn nhã ăn cỏ. Ngô phụ đẩy hàng rào ra, không hề bản lĩnh đi vào, cẩn thận nhìn la la cái vài lần, thò tay lật sổ sách xem một lượt, lúc đi ra nói: "Hắn là mang thai, dắt la la đực đi thôi, giữ lại nơi này không tốt cho la la cái."

Mắt Tôn mẫu sáng lên, vui mừng nói: "Có thật không, thế này thực sự là quá tốt rồi. Ta lập tức dắt la la đực đi ngay, không dỗi gạt ngài, có thêm con gia súc này tốn rất nhiều công sức, con gái ta vốn đã vất vả, có thể sớm đưa đi là tốt nhất." Thật sự là thờ phào nhẹ nhõm, nuôi la la đực ở đây vừa mệt vừa thấp thỏm không yên, chỉ sợ nuôi không tốt, một xâu tiền đặt cọc sẽ không thể lấy về.

Ở trong sân rửa tay sạch sẽ xong, Ngô phụ liền cáo từ, lúc đi nói với Tôn Huệ: "Qua chút thời gian bác sẽ bảo Thái Diệp lại đây chơi, hiện tại nó phải ở nhà không đi đâu được, chờ bác gái làm cỏ xong sẽ trông cháu cho nó, để nó được nghỉ ngơi một trận." "Vâng, Thái Diệp đã nói với cháu rồi, bọn cháu hẹn nhau ra sau núi hái nấm."

Ngô phụ phát tay nói: "Không có chuyện gì bác đi trước."

"Bác chờ chút." Tôn Huệ gọi Ngô phụ lại, cầm kéo cắt hai chùm cho, xếp vào trong giỏ: "Bác Ngô lấy về ăn đi, nho này ăn cũng không tệ lắm, bác cầm về ăn cho vui." Đồ tuy nhỏ, nhưng cũng là tâm ý, dù sao cũng không thể để người ta đi một chuyến không công, tay không trở về, như vậy quá thất lễ.

"Không không không, nhanh cắt đi, nho nhà cháu ra không nhiều quả, lần trước đã cho một chùm rồi, vẫn nên giữ lại ăn đi." Ngô phụ không định nhận, chẳng qua chỉ tới đây nhìn một cái, không mất bao nhiêu công, sao có thể nhận đồ của người ta.

"Bác cầm về cho Thái Diệp ăn đi, lâu như vậy cháu cũng không có thời gian đi qua nói chuyện với tỷ ấy, ở nhà nhiều việc quá không dứt ra được." Tôn Huệ không nói đây là tạ lễ, như vậy bác ấy nhất định sẽ không nhận, thế nhưng nói đưa cho Thái Diệp, hai cô nương chơi thân với nhau, đã nói như vậy

rồi thì chẳng có lý do gì để mà từ chối.

Ngô phụ á khẩu không trả lời được, không nghĩ tới nha đầu này lại nói thế, không tiện từ chối, hần bèn cười lắc đầu: "Con nhóc này, quá thông minh đi! Được rồi, bác cảm về vậy, nhưng lấy một chùm là được rồi, nhò này không để lâu được, hồng thì lãng phí, cháu để lại một chùm ăn đi." Lúc đi nghĩ, nha đầu như vậy, cuối cùng không biết nhà ai được lợi. Nhà nào cưới nha đầu này, nhất định là phúc từ đời trước.

Lúc này Tôn mẩu cũng đi ra, nãy giờ bà vẫn ở trong chuồng gia súc, bởi vì bà ở đây, Ngô phụ nhất định sẽ không nhận đồ, bà là người cứng đầu, không muốn nợ người khác. "Làm khá lắm, người khác giúp chúng ta, mặc kệ như thế nào, cũng phải đến cảm ơn người ta, tuyệt đối không thể để cho người ta giúp không công, cho dù người ta không thêm đề ý, trong lòng mình cũng phải ghi nhớ. Nhất định không thể đường thành thói quen dựa dẫm người khác."

"Con biết rồi mà mẹ. Con vẫn nhớ kỹ đây." Tôn Huệ cũng thế, bất kể đời trước hay là đời này, nằng đều như vậy. "La la đực kia lúc nào mẹ đưa trả lại Đồng gia?"

Xấn tay áo lên, Tôn mẩu nói thẳng: "Ta chuẩn bị lên đường đây, ở đây thêm một ngày chỉ tổ phí phạm cỏ khô. Đưa đi sớm chừng nào bớt việc chừng ấy."

Trời sắp trưa rồi, bà đi một chuyến này sẽ rất lâu mới trở lại, nói không chừng phải tới đêm, thôn Hạ Quan cách nơi này cũng không gần.

Tôn Huệ lo lắng nói: "Mẹ, thôi quên đi, sáng sớm ngày mai hãy đưa đi, buổi tối không an toàn." Tuy rằng vùng này dân phong thuần phác, thế nhưng dù là ở đâu cũng luôn có chút sâu mọt, du côn lưu manh không phải không có, ban đêm một người phụ nữ như mẹ đi xa một mình, rất cuộc vẫn không an toàn, không bằng chờ đến sáng mai, giữa ban ngày ban mặt những tên vô lại kia sẽ không có gan làm bậy.

"Nha đầu con lo lắng cái gì vậy? Ta đâu phải là kẻ nhu nhược, tên vô lại nào dám tới đây trêu chọc ta, cẩn thận ta lột da hần!" Tôn mẩu sao có thể lo lắng, bà đã từng mang theo nhi nữ ngàn dặm chạy nạn, đâu phải là kẻ dễ chọc.

Đối với tính cách đũng mãnh của mẹ, Tôn Huệ hiểu rõ, cũng từng trải qua, khéo miệng kéo kéo, có chút nhịn không được, nhe răng cười ha ha.

"Vậy con đi lấy cho mẹ mấy chiếc bánh, sáng nay vừa rán, trên đường đói thì ăn."

"Được, đi lấy đến đây đi."

Gói hai miếng bánh bỏ vào trong giỏ, đồng thời đặt vào một bình nước, chỉ ăn bánh không sẽ dễ nghẹn, vẫn nên mang theo chút nước thì hơn.

---hết chương 41---

*đưa mát : nguyên văn là lương qua, thật ra lương qua là mướp đắng hay còn gọi là khổ qua cho nên mấy chương trước ta vẫn edit là khổ qua/mướp đắng. Dè đâu đến chương này edit đến đoạn 'con hái cho mẹ quả mướp đắng mẹ ăn cho mát' thì ta hết cả hồn @@. Hóa ra theo ý tác giả, lương qua ở thế giới này nó giống như dưa hấu cơ, haizzz.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Tôn Huệ chưa tìm được cơ hội hỏi Ngô Chi, thế nhưng trong nhà ngoài ý muốn có một người tới chơi, người này Tôn Huệ hoàn toàn không ngờ tới.

"Phùng công tử, nhanh vào trong ngồi, để tôi rót cho anh cốc nước."

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tôn Huệ mở ra liền nhìn thấy Phùng Hiến đang đứng ngẩn ra ở ngoài cửa, sừng sốt một chút sau đó cười bất chuyện. Người đã đến rồi, cũng không thể không cho hần vào nhà, dù gì cũng coi như quen biết.

Phùng Hiến gật gật đầu, không nói lời nào, lúc này trái tim hần đang đập thình thịch, không dám liếc nhìn Tôn Huệ, cúi đầu theo vào. Đến giờ hần vẫn còn đang ảo não, không biết hôm nay mình bị làm sao, vốn là theo mợ đến tìm Ngô Chi, vừa tới thôn Thanh Hà liền đi tới chỗ này, còn gõ cửa, thật sự có chút thất lễ.

Lúc Tôn Huệ rót nước hần lên lút liếc nhìn, khuôn mặt nàng cũng không coi là thanh tú, hơi có chút góc cạnh, thế nhưng khí chất nàng rất đặc biệt, khiến cho người ta yêu thích. Mà điều này chính là thứ hấp dẫn Phùng Hiến, lần đầu tiên gặp mặt nàng, trong lòng đã lưu lại ấn tượng rất sâu, nhớ thật kỹ tên của nàng, khí tức của nàng.

Lần trước ở hiệu sách, Phùng Hiến lại nhìn thấy Tôn Huệ một lần nữa, trong lòng hần nổi lên cảm giác thật lạ lùng, năm nay hần mười ba tuổi, đã bước đầu biết đến tình yêu nam nữ, cũng phán đoán đại khái đâu là yêu đâu là thích. Suy đoán như vậy khiến cho Phùng Hiến kinh hoàng, tư tưởng nhò gia thuần khiết nhắc nhở hần như thế này là không đúng, giữa nam nữ phải qua mai mối ước định, đó mới là chân lý.

Thế nhưng những điều cấm kỵ lại mang đến cho Phùng Hiên một loại khoái cảm kỳ lạ, đây cũng là nguyên nhân thúc hấn tới nơi này. Chẳng qua cũng chỉ là những suy nghĩ giấu kín trong lòng, không dám có chút ý niệm muốn vượt rào nào, bởi vì luân lý đạo đức ràng buộc, mà cũng do tính cách bản thân hần nữa, cho nên chỉ có thể đi đến một bước này. Thứ tình cảm kia phải chôn dưới đáy lòng, không dám tiết lộ cho ai.

"Anh đến tìm Ngô Nhị ca bọn họ đúng không?" Tôn Huệ hỏi. "Ngày hôm nay không lên chợ gia súc, hần là ở nhà mới đúng, anh không gặp được sao?" Không phải chứ, trước đó nàng mới đi tới Ngô gia tìm Thái Điệp xong, cũng nhìn thấy Ngô Chi, ngày hôm nay hần ngốc trong nhà không đi đâu, sao lại không gặp được.

"Tôi đến đây cùng mọi, có gặp mặt Ngô Nhị ca, bọn họ có chuyện cần bàn bạc, tôi liền ra ngoài đi dạo một mình." Phùng Hiên nuốt nước bọt một cái, ánh mắt có chút mất tập trung: "Cô cũng biết, ở đây tôi không quen biết ai, chỉ có cô cũng coi như chỗ quen biết, liền đến đây." Lúc nói lời này, Phùng Hiên cảm thấy tim đập loạn xạ, cực kỳ căng thẳng.

Tôn Huệ "À" một tiếng, cũng không truy hỏi sâu, nếu không Phùng Hiên chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết: "Như vậy sao, vậy anh cứ ở đây ngồi một lát, nếu nhàm chán có thể đi tới cây cầu nhỏ trước thôn, lúc này có lẽ đệ đệ tôi đang câu cá ở đó." Mới vừa học câu cá, rất là mới mẻ, đương nhiên điều quan trọng nhất vẫn là có thể thêm món ăn, nếu như cá quá nhỏ thì nấu canh, bỏ thêm ít hành băm, uống cũng rất thơm; nếu cá hơn hớn chút thì có thể rán hoặc kho, như thế lại càng thêm mỹ vị. Đây chính là lý do Tôn Duẩn cảm thấy hứng thú nhất.

Phùng Hiên tới đây chủ yếu muốn gặp mặt Tôn Huệ, đương nhiên sẽ không đi xem câu cá, cho nên hần nói: "Tôi ngồi một chút thôi, chốc lát nữa sẽ phải đi về, không qua lại khắp nơi cho mất công."

Tôn Huệ gật đầu, nói: "Cũng phải, mới vừa đi xa như vậy tất nhiên là nóng, lúc này đã cuối thu nhưng trời vẫn nắng gay gắt! Anh cứ nghỉ ngơi một chút đi."

Hai người ngồi đối diện nhau, nói chuyện câu được câu không, toàn là những chuyện nhạt tẻ, chuyện nhà chuyện cửa cũng chẳng tới đâu, Phùng Hiên ý thức được cứ như vậy sẽ không thể kéo dài được bao lâu, đến lúc đó hần không thể không cáo từ. Bởi vì quá lúng túng, nói đến nói đi cũng chỉ có mấy chuyện như vậy.

Phải tìm một chủ đề mới thôi, Phùng Hiên nghĩ, nên chọn vấn đề gì mà cả hai người đều có thể tập trung vào, không để cho tình cảnh có vẻ lúng túng như thế nữa. Hơn nữa cho dù bị người ta biết, cũng sẽ không bị bàn tán xôn xao, đúng đắn đường hoàng một chút mới được. Cũng may lễ giáo của thời đại này không tới mức không thể tưởng tượng nổi, nam nữ gặp mặt không bị cấm đoán tuyệt đối giống như thời Minh Thanh trong thế giới trước kia mà Tôn Huệ biết, có chút tương tự thời nhà Đường, nhưng không cởi mở giống như vậy.

Đột nhiên nghĩ ra một chuyện, Phùng Hiên nhìn Tôn Huệ hỏi: "Lần trước cô mua sách, có chữ nào không biết hay không, tôi cũng đọc sách được mấy năm, có gì không biết có thể hỏi tôi, tôi có thể giảng cho cô." Thiên Tự vẫn Tôn Huệ mua, đại khái chỉ có những chữ quen thuộc nhất, như vậy hoàn toàn có thể bắt tay dạy nàng, ở chung càng lâu, sau này nói không chừng còn có thể đến đây thêm mấy lần. Cũng có thể gặp gỡ nhiều hơn.

Tôn Huệ rất động tâm, nàng mua sách lâu như vậy rồi, lật xem nhiều lần, nhưng cuối cùng đều thờ phỉ phỉ gấp sách lại, oán giận không chỉ một lần, tại sao lại bị xuyên vào một thế giới có hệ thống chữ viết quái lạ như thế, kỳ thực vấn đề lớn nhất chính là nàng sinh ra trong gia đình này, muốn học chữ một lần quả thực quá khó.

Hiện tại có người muốn dạy dỗ, Tôn Huệ sao có đạo lý không đáp ứng, nhưng suy cho cùng vẫn chưa quen thuộc, cứ thế mà đáp ứng dường như quá mức phiến toái, nàng hơi chần chừ.

Phùng Hiên thấy Tôn Huệ như vậy, liền biết là nàng sợ làm phiền hần, vội nói: "Tôi cũng đang nhàm chán, dạy cô mấy chữ cơ sở cũng không mất bao nhiêu công." Phùng Hiên nghĩ nếu không nói mấy lời này ra khỏi miệng, Tôn Huệ sẽ từ chối hần.

Trong lòng Tôn Huệ đang giãy giụa, nàng thật sự không muốn làm phiền Phùng Hiên, đặc biệt là từ lần trước biết được hần ký thác hi vọng vào khoa cử nhiều như thế nào. Nàng không muốn làm mất thời gian của Phùng Hiên, dù sao ở cô đại này, khoa cử tuyệt đối là chuyện quan trọng bậc nhất, không thể qua loa. Thế nhưng hiện giờ người ta đã tới cửa, hơn nữa lúc này cũng nhàm chán thật, xem đáng về Phùng Hiên, mọi hần bàn chuyện còn lâu, dường như không thể cho hần biết, nàng thầm nghĩ, thôi nhờ hần một lát đi vậy, chỉ cần không quá tốn thời gian là được rồi.

Ý tưởng này càng ngày càng chiếm thế chủ động, cuối cùng Tôn Huệ gỡ một cái, cứ như vậy đi. Quyết định xong, Tôn Huệ đứng thẳng lên nói: "Vậy thì phiền phức anh. Tôi đi lấy sách lại đây, anh dạy cho tôi vài chữ đi." Nói chuyện phiếm còn không bằng biết thêm vài chữ.

Phùng Hiên thờ phào một hơi, hần chỉ sợ Tôn Huệ không đáp ứng, như vậy lần sau sẽ không biết lấy cớ gì để đi sang bên này.

Tôn Huệ cầm sách qua, còn mang theo một tấm ván gõ, một viên than củi, đặt đồ lên bàn, hơi xấu hổ nói: "Bởi vì mới học, cũng không mua giấy bút, đành dùng tạm hai thứ này." Nàng hơi bất an, không biết Phùng Hiên có thể vung tay áo rồi đi luôn hay không.

Thế nhưng Tôn Huệ cả nghĩ quá rồi, tuy Phùng Hiên kinh ngạc, thế nhưng cử chỉ vẫn khéo léo như cũ, đồng thời còn hiểu ý nói: "Không sao, dùng thứ này có viết sai thì chỉ cần lau sạch là được, rất tiện lợi." Hần cũng biết điều kiện trong nhà của Tôn gia, nếu dùng giấy bút để luyện tập thì quá phí tiền. Hần góp ý: "Ban đầu không cần đến giấy, lần sau có thể mua một cây bút lông, thêm mấy viên mực, luyện chữ trên gỗ." Cũng không thể cứ dùng than để viết chữ mãi được.

"Được, lần sau tôi sẽ đi mua." Tôn Huệ vốn có dự định này, kỳ thực nàng chỉ cần nhận biết chữ, viết chữ không phải vấn đề, nàng biết chút thư pháp, có thể viết bằng bút lông. Nàng mua giấy bút, chủ yếu để cho Tôn Duẩn luyện tập.

Không nói lan man thêm nữa, Phùng Hiên mở sách, dạy từ trụ cột nhất. Hần giảng rất tỉ mỉ, êm tai, chen lẫn một ít điển cố, khá là thú vị. Mỗi một chữ

đều phân tích cẩn thận, miêu tả tinh tế.

Tuy Tôn Huệ không biết một chữ nào, nhưng bởi vì đây đều là chữ tượng hình, mỗi chữ có một nghĩa khác nhau, có cơ sở đời trước, học tập khá nhanh, điều này làm cho Phùng Hiên rất là kinh ngạc, đồng thời cũng thán phục sự thông minh của nàng. Còn nói nàng học tập nhanh hơn nhiều so với hần trước đây. Điều này làm cho Tôn Huệ rất xấu hổ, linh hồn nàng là linh hồn của người trưởng thành, hơn nữa mấy thứ này đều là cơ sở, nếu còn học không nhanh, chẳng bằng đi đầu thai một lần nữa cho xong.

"Ngày hôm nay trước hết dạy cô mấy chữ này, cô chăm chỉ luyện tập, nhớ nhiều một chút tốt rồi." Thời điểm Phùng Hiên dạy hết mười lăm chữ liền ngừng lại, không phải bởi vì muốn để dành sau này tới đây dạy thêm mấy lần, mà là vì người mới quen mặt chữ tiếp thu không thành vấn đề, nhưng quên cũng rất nhanh, rất có khả năng mười lăm chữ cuối cùng chỉ có thể nhớ được mười chữ, hoặc là còn ít hơn. Cho nên dạy nhiều quên càng nhiều hơn, còn không bằng dạy ít một chút, đến đâu nhớ kỹ đến đâu, như vậy tốc độ sẽ còn nhanh hơn nữa.

Lần học tập này làm cho Tôn Huệ chưa hết thòm thèm, nhưng nàng cũng biết tham thì thâm, đừng thấy hiện tại đều nhớ kỹ, vài ngày nữa có khi sẽ quên hết, không bằng thấy được thì thôi, như vậy còn có thể nhớ kỹ hơn.

"Cảm tạ." Nàng thực lòng biết ơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42-2

Ngô mẩu hết bận việc ngoài ruộng liền tới trông cháu thay con gái, biết mấy tuần nay nàng mệt nhọc, bèn bảo nàng cứ thoải mái nghỉ ngơi. Mà không có gì làm, Ngô Thái Diệp liền chạy qua nhà Tôn Huệ, đã thật lâu nàng không có thời gian tụ tập chơi đùa với Tôn Huệ rồi.

Đến chỗ Tôn Huệ, Ngô Thái Diệp liền ra sức kể khổ: "Ai, tỷ mệt chết đi được ấy, bây giờ suy nghĩ lại cũng cảm thấy không dễ chịu, thật không biết sau này còn phải chịu đựng bao lâu nữa!" Nàng hoàn toàn không quen, trông hài tử quá khổ rồi.

"Không có chuyện gì đâu, chẳng phải mẹ tỷ đang trông giúp rồi đấy ư, sau này tỷ sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều." Tôn Huệ nói.

Ngô Thái Diệp lắc đầu, bắt đầu kể: "Để cho mẹ tỷ trông, tỷ hơi áy náy, đứa nhỏ khóc nháo quá ầm ĩ, dù sao mẹ tỷ cũng đã lớn tuổi, cho nên chủ yếu vẫn là tỷ thôi." Nàng không muốn nói chuyện này thêm nữa: "Thôi, không nói cái này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi. Muội nói cho tỷ một chút, ngày đó Phùng Hiên qua chỗ muội có nói gì không?" Ngày đó Phùng Hiên ngồi không bao lâu, biết mợ hần có việc cần, bèn lấy cớ ra ngoài đi dạo, vốn cũng không biết hần đi đâu, ở chỗ này hần gần như không biết ai, sau lại do chính bản thân hần nói, mới biết được hần qua chỗ Tôn Huệ. Ngô Thái Diệp có chút ngạc nhiên, Phùng Hiên qua đó làm gì, cũng không cảm thấy hai người này có lời gì cần nói.

Tôn Huệ không hề giấu giếm, nói thẳng: "Hần dạy muội biết chữ, mấy ngày hôm trước muội lên cửa hàng trên trấn mua một quyển Thiên Tự Văn, vừa lúc gặp được Phùng Hiên, bọn muội cũng chỉ hàn huyên mấy câu, ngày đó hần tới nhà tỷ chơi, lúc nhàm chán liền đi tới chỗ muội, muội tính bảo hần ra chỗ đệ đệ muội chơi, dù sao tụi con trai bọn họ còn có đề tài để nói. Thế nhưng Phùng Hiên nói trời đang nắng gắt, vừa đi mệt rồi nên không muốn đi tiếp nữa, ở lại ngồi một lát. Hần thuận miệng hỏi chuyện học chữ của muội, nghe muội nói không có ai dạy, bèn cầm sách giảng mấy chữ."

Ngô Thái Diệp nghe Tôn Huệ nói Phùng Hiên dạy nàng biết chữ, rất là kinh ngạc: "Muội đang học biết chữ?" Không biết Tôn Huệ nghĩ như thế nào, trong tình hình chung, ở nông thôn nơi đây có rất ít cô nương muốn học chữ, thậm chí bé trai, trừ phi trong nhà giàu có, hoặc là gia truyền, nếu không cũng sẽ không tính đi học chữ.

Chẳng qua kinh ngạc thì kinh ngạc, Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ thật sự muốn học, liền nói: "Chuyện này vất vả lắm đó, lúc ấy tỷ theo sau nhị ca tỷ, học không liên tục trong ba năm, cũng chỉ nhận biết hơi hột vài ba trăm chữ. Nếu muội thật sự muốn học, không bằng tỷ dạy muội trước, chờ muội học được sơ sơ rồi thì hãy thỉnh giáo nhị ca tỷ, huynh ấy học sâu hơn tỷ chút ít."

Tôn Huệ không ngờ Ngô Thái Diệp lại biết chữ, thấy nàng muốn dạy mình, vội vàng gật đầu: "Dĩ nhiên là muốn rồi, có thời gian tỷ dạy muội đi." Nếu Ngô Thái Diệp có thể dạy mình thì tốt nhất, hai người đều là cô nương, sẽ không có nhiều chuyện bất tiện, người khác cũng sẽ không chỉ trích. "Khi nào tỷ rảnh rồi thì hãy dạy muội một ít, muội chẳng qua không muốn làm kẻ mù chữ, không cần gấp gáp, lúc nào học xong cũng được." Nàng chỉ cần có thể nắm giữ những chữ viết thường dùng là tốt rồi, sau đó mua vài quyển sách tự mình xem một chút, dù sao cũng không định đi thi khoa cử.

"Không thành vấn đề, hiện giờ mẹ tỷ trông cháu giúp, mỗi ngày cũng sẽ dành cho tỷ một ít thời gian nghỉ ngơi, dù sao tỷ cũng không có chuyện gì, tới đây nói chuyện với muội, dạy muội mấy chữ cũng thật thú vị." Ngô Thái Diệp đáp ứng ngay, không cảm thấy như vậy có phiền toái, nàng quả thật là bạn tốt của Tôn Huệ: "Muội vừa mới bắt đầu học, chậm một chút cũng không sao, học được một khoảng thời gian, tốc độ sẽ nhanh hơn." Thời điểm mới vừa tiếp xúc với mặt chữ thật sự là nhức đầu, nhận biết rất khó khăn, càng đừng nói tới viết. Thế nhưng chỉ cần qua lúc ban đầu, thuần thục ba mươi năm mươi chữ sau, bắt kể là nhận mặt chữ hay là viết chữ đều sẽ thuận lợi hơn thôi.

"Muội biết, muội không vội." Tôn Huệ gật đầu, nàng học chữ, vốn là muốn vụng trộm sử dụng bính âm* để ghi nhớ cách đọc, ý định so sánh với chữ Hán đời trước, như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng mới vừa chuẩn bị áp dụng thì đã sững người ra, thử nghĩ thấy có chút không ổn, nếu bị phát hiện sẽ không giải thích rõ ràng được, không thể đơn giản nói chính mình tùy tiện nghĩ ra là xong, hoàn toàn không có khả năng, bính âm cũng tốt, hay là chữ

Hán cũng được, không phải chuyện mà một người có thể nghĩ ra được. Nếu nói là người khác dạy cũng không được, bị truy hỏi là ai dạy, nếu như nói là người qua đường dạy, vậy nếu bị hỏi thời gian, tôi huyện thành so sánh lộ dẫn, như vậy sẽ bị lộ tẩy hết. Cuối cùng hoàn toàn không có cách nào để giải thích, đến lúc đó hậu quả sẽ không lường trước được. Định hay là tính, học bằng cách nhớ mặc dù chậm, cũng phí đầu óc, nhưng an toàn hơn.

*bính âm: về bính âm các nàng tham khảo thêm ở đâyhttps://vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%ADnh_âm... g%E1%BB%AF. Ta chỉ nói đơn giản, ví dụ chữ ‘âm’ 音, thì bính âm là yīn, đây là cách sử dụng các chữ cái latin để ghi nhớ cách đọc chữ Hán.

Nàng không lớn gan, cũng không có thể lực có thể bảo đảm an toàn cho bản thân mình, như vậy vẫn nên an phận một chút thì tốt hơn.

Tôn Huệ để cho Ngô Thái Diệp chờ một lát, đi ra ngoài hái một chùm nho, rửa sạch xong mang vào: "Không còn mấy chùm nữa rồi, giờ đã vào thu, cây nho cũng bắt đầu ra lá, muội định hái hết xuống, đưa chút ít qua nhà tỷ và mẹ muội nếm thử, coi như là tấm lòng."

"Không cần đưa tới nhà tỷ đâu, năm nay nho nhà muội có bao nhiêu quả đâu, lúc trước còn tặng không ít cho nhà tỷ, còn dư mấy chùm để cho muội và đệ muội ăn đi." Ngô Thái Diệp nghe Tôn Huệ nói muốn đưa tới nhà mình, vội vàng đặt chùm nho trong tay xuống, khuyên can: "Vốn định ăn một chùm cho đỡ thèm, muội còn muốn đưa qua, tỷ mà ăn sẽ ngượng lắm, nghe tỷ, giữ lại tự mình ăn đi."

"Giờ sắp vào thu rồi, nhà tỷ giúp muội nhiều như vậy, có mấy chùm nho mà thôi, không đáng giá gì, có gì mà ngại? Tỷ nói như vậy, sau này muội có chuyện gì, cũng dám tới cửa nhờ vả nữa." Tôn Huệ nói.

Ngô Thái Diệp cũng sợ lần sau Tôn Huệ gặp phải chuyện sẽ không đến tìm nàng, đành gật đầu: "Được rồi, tỷ không khách sáo với muội, cũng không cần muội đưa, lúc về muội hái cho tỷ hai chùm, tỷ tự mang về, miễn cho muội phải đi một chuyến." Nhonày ăn ngon, nàng thật thích, một mình có thể ăn hết non nửa chùm, đây là tiết chế, giữ lại cho người ăn, nếu không hoàn toàn không đủ cho nàng nhét kê răng. "Cây nho nhà muội là mua của Tổng gia sao? Tỷ định nói mẹ tỷ mua một cây luôn, như vậy hàng năm cũng có nho ăn." Nếu như nhà mình có giàn nho, như vậy đến mùa hè chẳng phải muốn ăn bao nhiêu thì ăn sao?

Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp càng nói ánh mắt càng sáng lên, thật giống như vừa quyết định chủ ý đã muốn áp dụng ngay lập tức, vội ngắt lời nàng: "Nói thì hay lắm, chẳng những mùa này không thích hợp trồng nho, hơn nữa tỷ suy nghĩ một chút đi, hai chúng ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi, còn có thể ở nhà bao lâu? Tỷ nói trồng cây nho, chờ đến khi cây nho kết quả thật nhiều, chỉ sợ cũng phải xuất giá rồi, đến lúc đó còn có thể tùy ý về nhà mẹ đẻ hái nho ăn sao?"

Thời đại này, mọi người lập gia đình từ rất sớm, một số thiếu nam thiếu nữ mới mười bốn mười lăm đã là cha mẹ hải tử rồi, muộn nhất cũng không có chuyện mười sáu tuổi còn chưa xuất giá. Gả ra ngoài, thay đổi cách xưng hô, nhà mình biến thành nhà mẹ đẻ, tính chất bất đồng rồi. Trở về chính là làm khách, mà khi đó, chị dâu trong nhà nhìn tiểu cô cảm bọc lớn bọc nhỏ mang đi, có mấy người có thể bình tĩnh? Nàng không phải tỷ muội của người, sẽ không cảm thấy làm như vậy là đúng với lẽ thường, không tốt có khi còn cần nhẫn.

Ngô Thái Diệp vốn đang ăn chùm nho vừa hái xuống, phun hạt ra, cầm khăn lau miệng, hơi thất thần: "Cũng đúng." Nàng đã đính hôn rồi, hai nhà đã định ngày tháng, khi nàng mười lăm tuổi sẽ phải gả đi, tính toán thời gian, cũng chỉ còn lại hơn hai năm nữa thôi, đến lúc đó muốn ăn nho sẽ không dễ dàng, cũng không thể vì mấy chùm nho mà suốt ngày đi về nhà mẹ, mẹ không nói gì, chị dâu có lẽ sẽ có ý kiến. Thử nghĩ đã thấy buồn, Ngô Thái Diệp lắc đầu nói: "Thôi, không nói chuyện này nữa, nói chuyện khác."

Tôn Huệ tất nhiên sẽ theo ý của nàng, vừa rồi chỉ nhắc nhở một câu, hiện tại Ngô Thái Diệp hiểu được, cũng không cần phải tiếp tục nữa, nếu không hiện tại sẽ khiến cho bọn họ(NTĐ và chị dâu nàng) bất hòa, vậy thì không nên. "Muội đang tò mò một chuyện đây, tỷ nói với muội được không?"

"Chuyện gì, muội nói đi, tỷ biết sẽ kể muội nghe." Ngô Thái Diệp nói.

"Là ngày Phùng Hiền tới đó, không phải lẽ lạt gì, nếu như một mình hấn đến tìm Ngô nhị ca chơi đùa thì thôi, muội tò mò chính là, tại sao cô cô tỷ lại mang hấn theo, hơn nữa hình như bọn họ muốn giấu hấn chuyện gì." Chuyện này nàng rất khó hiểu, bởi vì rất ít người vô duyên vô cớ dẫn cháu ngoại trai về nhà mẹ đẻ, hơn nữa còn phải thương lượng mấy chuyện hải tử không thể nghe, cái này làm cho người ta càng thêm khó hiểu.

"Chuyện này tỷ biết một chút." Lúc Ngô Thái Diệp nói lời này, vẻ mặt đau lòng, giọng điệu có vẻ người lớn: "Phùng Hiền thật đáng thương, cha hấn đã sớm mất rồi, bỏ lại cô nhi quả mẫu bọn họ, đại bá của hấn đối xử với nhà hấn không tốt, cũng không phải cùng một mẹ sinh ra. Mẹ hấn mang theo hấn phần lớn thời gian đều sống ở nhà mẹ đẻ, cũng chính là nhà cô cô tỷ, dựa vào phần đất đại cha hấn được chia cũng đủ chi phí sinh hoạt, đi học không thành vấn đề. Chịu đựng vất vả chờ Phùng Hiền trưởng thành, đến khi đó coi như hết khổ." Nói đến đây, Ngô Thái Diệp thở dài: "Aizz, thiên hữu bất trắc phong vân*, ai ngờ mẹ hấn thể mà lại không xong, bị bệnh, chữa trị mãi không hết, chỉ đành kéo dài, hiện tại vẫn gặt hấn."

Tôn Huệ a một tiếng, hết sức kinh ngạc: "Mẹ hấn không xong? Vậy sau này Phùng Hiền phải làm sao bây giờ, cũng không thể dựa vào bá phụ kia sao?" Nói như vậy còn không phải là mặc cho người ta giày xéo.

"Dĩ nhiên không biết." Ngô Thái Diệp lắc đầu, giọng nói bi thương: "Bá mẫu cũng là người thông minh, bà suy nghĩ chủ ý, chính là vì bà muốn thừa dịp chính mình vẫn còn tốt, để cho Phùng Hiền thành hôn trước, đến lúc đó sẽ không cần đi theo đại bá hấn nữa." Thành hôn, cho dù tuổi còn nhỏ, cũng sẽ được coi như người lớn, một ít chuyện mình có thể xử lý, không cần trưởng bối giúp đỡ trông chừng. Đến lúc đó cho dù đại bá Phùng Hiền có muốn quản cũng không có lý lẽ.

Tôn Huệ nghe xong, rất là cảm thán: "Mẹ Phùng Hiền suy nghĩ thực chu đáo, nói như vậy, quả thật có thể tránh được rất nhiều vấn đề. Như vậy nhân duyên thì sao, đã chọn được hay chưa?"

"Không có, cô cô tỷ chọn rất lâu vẫn chưa xong, bèn tới tìm mẹ tỷ nhờ chọn giúp." Ngô Thái Diệp lắc đầu, người này cần phải chọn thật kỹ, khắp mọi mặt đều không thể kém, nhất là mẫu thân Phùng Hiền muốn tìm một người có tính cách kiên nghị, có thể chống đỡ nhà cửa. Người như vậy thì càng ít.

Chương 43

Nghe chuyện, Tôn Huệ thực sự cảm thấy đau lòng thay cho Phùng Hiền, thế nhưng hai người chỉ coi như là quen biết, hơn nữa chuyện đó người nhà còn gạt hẩn, mà cũng không thể đến nhà an ủi, cho nên nàng chỉ cảm thán vài câu trong lòng rồi bỏ qua, đi làm việc mình cần làm.

Sau hôm Ngô phụ đoán la la đã có thai, mấy ngày nay bụng nó rõ ràng lớn hơn, Tôn Huệ ngoại trừ để sẵn cỏ khô ở ngoài, còn tăng thêm chút đậu cứng, lúa mạch, là để cung cấp thêm chất dinh dưỡng cho la la mẹ và la la con, tương lai la la sinh ra sẽ khỏe mạnh hơn. Ngoài ra, gà trong nhà cũng càng ngày càng lớn, đám gà con đã lớn chừng hai, ba cân, gà mái sớm đã bắt đầu đẻ trứng.

Nhưng lần này số lượng gà trống nhiều hơn chút, có tới năm con, việc này khiến cho Tôn mẫu tiếc hận không thôi. Bởi vì gà trống không thể đẻ trứng, còn phí thức ăn, Tôn mẫu tính toán đến chợ phiên đem bán đi. Đối với việc này Tôn Huệ cũng có dự định rồi, năm con gà trống này ngoại trừ hai con để lại, tất cả đều được mang đi bán lần lượt, thu được xấp xỉ tám mươi văn, giá cả xem như không thấp lắm.

Nghĩ đến mấy chục văn bán gà, Tôn Huệ thở dài, tiền này thật không dễ kiếm, nhọc nhằn khổ sở nhiều ngày như vậy, cũng chỉ thu được chút tiền đó, chỉ đủ trợ cấp chút chi phí bình thường. Tính đi tính lại, vẫn là bán trứng gà kiếm lời nhiều hơn, chẳng trách không ai muốn nuôi gà trống, khổ cực thời gian dài như vậy nhưng hoàn toàn không kiếm được lời, dù là ai cũng sẽ không vui về.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Huệ cảm thấy cuối cùng tiền xây nhà, ngoại trừ thu hoạch từ ruộng đất, vẫn phải dựa vào đám gia súc trong nhà, la la nuôi đến năm sau rồi bán, đến lúc đó chỉ chừa lại một con la la cái và một con la la đực, như vậy ít nhất cũng thu được sáu, bảy xâu, đủ mua mấy thuyền gạch xanh, lại thêm vào một ít, tuyệt đối có thể xây một ngôi nhà gạch xanh ngói xám khang trang, ở thôn Thanh Hà này cũng coi như không thua kém nhà ai.

Có một ngôi nhà như vậy, để để lại là người chăm chỉ thông minh, Tôn Huệ không chút lo lắng để để mình không lấy được vợ. Nàng nghĩ, đến lúc đó e rằng các cô nương nơi đây sẽ thi nhau muốn gả cho để để mình cũng nên, lúc ấy sẽ chọn một người phù hợp là được.

Ngay khi Tôn Huệ đang tràn trề hi vọng về chuyện la la mẹ có thể sinh thêm mấy con la la, Tôn mẫu vội vội vàng vàng chạy lại đây, câu nói đầu tiên làm Tôn Huệ sững sốt: "Huệ tử, mấy ngày nay Duẩn nhi đang làm gì thế, sao chỗ nào cũng không nhìn thấy hẩn? Có người nói với ta, ít khi nhìn thấy hẩn đồn cùi ở sau núi, những chỗ khác cũng không thấy bóng dáng, hẩn có nói với con hẩn đang làm chuyện gì không?" ? ? ?

Tôn mẫu gấp đến hồng mắt, bà lo con lớn nhất đang làm chuyện gì không tốt, nếu như học thói xấu, bà phải làm sao bây giờ!

Tôn mẫu không nói Tôn Huệ cũng không cảm thấy Đại đệ có chỗ nào không đúng, mấy ngày nay nàng rất bận rộn, lúc chớm thu mấy cây táo bắt đầu ra quả, đến khi gió thu thổi mạnh, quả táo đỏ lên và xốp giòn, nàng hái xuống phơi dưới nắng rồi bỏ vào vò gốm để cất đi. Còn có rất nhiều rau dưa trái cây dây leo cần phải thu dọn, cho nên nàng cũng ít khi chú ý tới Đại đệ. Nàng cứ tưởng rằng Đại đệ giống như trước đây, chặt củi mang lên trần trên bán.

Hiện tại mẹ nói Đại đệ không ra sau núi chặt củi, Tôn Huệ nhanh chóng hồi tưởng lại biểu hiện của Đại đệ trong những ngày qua, càng nghĩ càng thấy có nghi vấn, đúng là rất khác thường! Mỗi ngày dậy sớm hơn trước, ăn sáng xong là biến mất tăm, một ngày ngoại trừ lúc ăn cơm, căn bản không nhìn thấy hẩn đâu, lúc trở về cũng rất mệt mỏi, có lúc còn lầm bầm cái gì đó trong miệng.

Nếu không phải mấy ngày nay Tôn Huệ vô cùng bận rộn, hẩn là đã sớm phát hiện, thế nhưng hiện tại cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Thấy Tôn mẫu nôn nóng như vậy, Tôn Huệ sợ bà lo lắng quá độ, kéo tay bà nhẹ giọng an ủi: "Mẹ cũng đừng tự mình dọa mình, Đại đệ là người thế nào mẹ còn không rõ ràng sao? Là hiểu chuyện nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng phạm phải sai lầm gì, hải tử nhà khác có khi còn lấy trộm hai quả trứng gà trong nhà mang đi đổi đường ăn, Đại đệ trước giờ chưa từng làm. Có khi hẩn đang nghĩ cách tìm thêm mấy nhà mua củi nữa ấy mà. Mẹ cứ thả lỏng trước đi."

Tôn Huệ nói ra suy đoán đó không chỉ để trấn an mẹ mình, mà còn để tự thuyết phục chính mình nữa, nếu như không phải nguyên nhân đó, nàng thật sự không biết là chuyện gì khác !

Tôn mẫu nghe con gái giảng giải xong cũng đành miễn cưỡng tiếp nhận, trong lòng bà kỳ thực không tin tưởng, nhưng biểu hiện của nhi tử từ từ trước tới giờ giúp cho bà không nghĩ về chiều hướng xấu, bà nghĩ con trai đang làm chuyện gì đó một mình, không muốn nói ra.

Thế nhưng dù sao trong lòng bà cũng được an ủi một chút, Tôn mẫu không có rồi đi, bà miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Cũng đã rất lâu ta chưa có thời gian trò chuyện với đệ đệ con, sẽ ở đây một lát, chờ hẩn trở về tâm sự một hồi." Không tự mình hỏi một lần, bà chắc chắn chẳng thể nào an tâm, đơn giản sẽ cần chờ nhi tử trở về, tỉ mỉ hỏi đang làm gì rồi nói sau.

"Cũng được, vậy mẹ cứ ngồi chơi, con đi nhặt trứng gà trong ổ." Tôn Huệ đáp.

Tôn mẫu nghe vậy cũng muốn đi xem một chút, liền đứng lên đi theo: "Ta cũng đi xem một chút." Vừa đi vừa hỏi: "Đám gà mái đều đẻ trứng hết rồi chứ?" Đạo trước còn có mấy con gà mái chưa đẻ, đám gà này tuổi xấp xỉ nhau, hơn nữa cho ăn cũng như nhau, coi như có trước có sau, hẩn cũng

không cách nhau xa lắm.

"Hai ngày nay con có ý xem thử rồi, gà mái năm nay đã cũng bắt đầu đẻ trứng." Tôn Huệ rất vui, trứng gà càng nhiều bán được càng nhiều tiền, trừ để lại trong nhà ăn và đem tặng người khác, chỗ trứng này còn đổi được không ít tiền!

"Sao, nhanh nói, hiện tại mỗi ngày thu được mấy quả trứng gà?"

"Ít thì năm quả, mà nhiều, khoảng chừng bảy tám quả, một lần nhiều nhất con nhặt được mười quả, lần đó con mừng suýt chết. Hiện giờ một tuần con đi chợ bán trứng một lần, đều đặn hơn năm mươi văn thu vào." Tôn Huệ nói tỉ mỉ như vậy là muốn để cho mẹ biết rằng năng và đệ đệ đã có thể tự chăm lo cho chính mình, còn có thể tích góp chút tiền, để bà đừng quá nhọc lòng.

"Có nhiều như vậy?" Tôn mẫu thật không không biết con gái nuôi gà bán được năm mươi văn tiền trứng một tuần, như vậy chẳng phải là mỗi tháng có thể kiếm được hai trăm văn sao, một năm được hơn hai xau tiền!

Tôn Huệ lắc đầu, bấm đốt ngón tay tính toán: "Thoạt nhìn là năm mươi văn, nhưng trừ tiền lương thực thức ăn, cũng chỉ còn hơn ba mươi văn thôi, một tháng có chừng hơn một trăm văn." Phương pháp nuôi giun là do Tôn Huệ tự mình mày mò, còn tồn tại rất nhiều vấn đề về mặt kỹ thuật, quy mô cũng không lớn, mỗi ngày chỉ có thể lấy ra một số lượng giun cố định, hiện tại số lượng gà tăng lên, cần bản là không đủ, ngoại trừ cỏ dại, rau cải băm nhỏ, vì để cho gà đẻ trứng nhiều, không thể thiếu ngũ cốc.

"Cái này cũng khó tránh khỏi, không ăn chút ngũ cốc, gà sẽ không chịu đẻ trứng. Cũng may con nghĩ ra cách nuôi địa long, nếu không còn tồn nhiều ngũ cốc hơn nữa." Tôn mẫu nghĩ chuyện nuôi địa long thì có chút kiêu ngạo, nữ nhi của mình thật sự rất thông minh, nhà khác làm sao nghĩ ra được chứ?

Ngó vào trong ổ sò sò, tổng cộng lấy ra bảy quả trứng gà, Tôn Huệ cười nói: "Lần này vận khí không tệ, lại nhặt được bảy quả trứng, buổi trưa chúng ta rán ba quả ăn đi, cũng rất lâu không nếm thử." Quan trọng là rán cho mẹ ăn, mẹ tiết kiệm quen rồi, không biết bao lâu mới nấu thức ăn mặn, người không được ăn thức ăn mặn sao có thể đủ chất? Lại còn làm lụng vất vả, như vậy càng phải bổ sung dinh dưỡng mới được.

Tôn mẫu vốn định mở miệng ngăn lại, nhưng nghe con gái nói đã lâu không ăn, liền sửa lại lời nói: "Vậy buổi trưa rán trứng ăn đi." Sợ con gái bình thường không ăn, khuyên nhủ: "Huệ tử, tiết kiệm thì tiết kiệm, nhưng tuyệt đối đừng ngược đãi thân thể, các con còn nhỏ, thân thể này bệnh một cái là xong, nhớ kỹ, bữa ba bữa phải ăn thức ăn mặn, không ăn trứng gà thì mua cá mà ăn."

"Con và đệ đệ cũng không ngược đãi chính mình đâu, mỗi tháng cũng sẽ mua thịt, đôi khi đệ đệ câu được cá thì ăn cá, nếu không sẽ mua từ chỗ người đánh cá, bọn con vẫn thường ăn thức ăn mặn mà." Tôn Huệ nhìn mẹ hơi lo lắng: "Mẹ cũng đừng chỉ nghĩ tới chúng con, hiện giờ tụi con sống rất tốt, mẹ xem mẹ mới gây đó, cũng đừng cố sức hại thân."

Được con gái quan tâm, Tôn mẫu rất cảm động, từ nhỏ con gái đã biết săn sóc mình, bà cười nói: "Mẹ biết, sẽ không thiệt thòi chính mình. Con nha, cũng không cần phải bận tâm đến mẹ đâu. Mẹ già này tuổi rồi, sao có thể không biết?"

"Vậy lát mẹ về cầm ít trứng gà về đi, tuần này con không định mang trứng gà đi bán, mẹ cầm một hai chục quả về đi." Vốn định ngày mai đi chợ phiên bán, nhưng giờ lại nghĩ để mẹ mang về ăn thì tốt hơn, bồi bổ thân thể một chút. Dù sao trứng gà cũng không thiếu.

Tôn mẫu từ chối thẳng thừng: "Giữ lại bán đi, trứng lần trước con đưa mẹ còn chưa ăn hết đây, đừng đưa nữa." Tháng nào Tôn Huệ sẽ đưa chút trứng cho Tôn mẫu, bảo bà mang về ăn, tới giờ Chu gia cũng không nuôi gà, ăn trứng đều phải mua, mà tất nhiên sẽ mua không nhiều, cho nên trứng Tôn Huệ cho Tôn mẫu đều cất một chỗ, cách một ngày lại luộc cho Chu Thụ ăn.

Hai ngày mới ăn một quả, Tôn mẫu lại rất ít ăn, cho nên ăn cũng lâu hết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Nghe chuyện, Tôn Huệ thực sự cảm thấy đau lòng thay cho Phùng Hiền, thế nhưng hai người chỉ coi như là quen biết, hơn nữa chuyện đó người nhà còn gạt hấn, mà cũng không thể đến nhà an ủi, cho nên nàng chỉ cảm thán vài câu trong lòng rồi bỏ qua, đi làm việc mình cần làm.

Sau hôm Ngô phụ đoán la là đã có thai, mấy ngày nay bụng nó rõ ràng lớn hơn, Tôn Huệ ngoại trừ để sẵn cỏ khô ở ngoài, còn tăng thêm chút đậu cứng, lúa mạch, là để cung cấp thêm chất dinh dưỡng cho la mẹ và la con, tương lai la sinh ra sẽ khỏe mạnh hơn. Ngoài ra, gà trong nhà cũng càng ngày càng lớn, đám gà con đã lớn chừng hai, ba cân, gà mái sớm đã bắt đầu đẻ trứng.

Nhưng lần này số lượng gà trống nhiều hơn chút, có tới năm con, việc này khiến cho Tôn mẫu tiếc hận không thôi. Bởi vì gà trống không thể đẻ trứng, còn phí thức ăn, Tôn mẫu tính toán đến chợ phiên đem bán đi. Đối với việc này Tôn Huệ cũng có dự định rồi, năm con gà trống này ngoại trừ hai con để lại, tất cả đều được mang đi bán lần lượt, thu được xấp xỉ tám mươi văn, giá cả xem như không thấp lắm.

Nghĩ đến mấy chục văn bán gà, Tôn Huệ thờ dài, tiền này thật không dễ kiếm, nhọc nhằn khổ sở nhiều ngày như vậy, cũng chỉ thu được chút tiền đó, chỉ

đủ trợ cấp chút chi phí bình thường. Tính đi tính lại, vẫn là bán trứng gà kiếm lời nhiều hơn, chẳng trách không ai muốn nuôi gà trống, khổ cực thời gian dài như vậy nhưng hoàn toàn không kiếm được lời, dù là ai cũng sẽ không vui vẻ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Huệ cảm thấy cuối cùng tiền xây nhà, ngoại trừ thu hoạch từ ruộng đất, vẫn phải dựa vào đám gia súc trong nhà, la la nuôi đến năm sau rồi bán, đến lúc đó chỉ chừa lại một con la la cái và một con la la đực, như vậy ít nhất cũng thu được sáu, bảy xâu, đủ mua mấy thuyền gạch xanh, lại thêm vào một ít, tuyệt đối có thể xây một ngôi nhà gạch xanh ngói xám khang trang, ở thôn Thanh Hà này cũng coi như không thua kém nhà ai.

Có một ngôi nhà như vậy, đệ đệ lại là người chăm chỉ thông minh, Tôn Huệ không chút lo lắng đệ đệ mình không lấy được vợ. Nàng nghĩ, đến lúc đó e rằng các cô nương nơi đây sẽ thi nhau muốn gả cho đệ đệ mình cũng nên, lúc ấy sẽ chọn một người phù hợp là được.

Ngay khi Tôn Huệ đang tràn trề hi vọng về chuyện la la mẹ có thể sinh thêm mấy con la la, Tôn mẫu vội vàng vàng chạy lại đây, câu nói đầu tiên làm Tôn Huệ sững sốt: "Huệ tử, mấy ngày nay Duân nhi đang làm gì thế, sao chỗ nào cũng không nhìn thấy hắn? Có người nói với ta, ít khi nhìn thấy hắn đồn cỏi ở sau núi, những chỗ khác cũng không thấy bóng dáng, hắn có nói với con hắn đang làm chuyện gì không?" ? ? ?

Tôn mẫu gấp đến hồng mắt, bà lo con lớn nhất đang làm chuyện gì không tốt, nếu như học thói xấu, bà phải làm sao bây giờ!

Tôn mẫu không nói Tôn Huệ cũng không cảm thấy Đại đệ có chỗ nào không đúng, mấy ngày nay nàng rất bận rộn, lúc chớm thu mấy cây táo bắt đầu ra quả, đến khi gió thu thổi mạnh, quả táo đỏ lên và xốp giòn, nàng hái xuống phơi dưới nắng rồi bỏ vào vò gốm để cất đi. Còn có rất nhiều rau dưa trái cây dây leo cần phải thu dọn, cho nên nàng cũng ít khi chú ý tới Đại đệ. Nàng cứ tưởng rằng Đại đệ giống như trước đây, chặt củi mang lên trần trên bán.

Hiện tại mẹ nói Đại đệ không ra sau núi chặt củi, Tôn Huệ nhanh chóng hồi tưởng lại biểu hiện của Đại đệ trong những ngày qua, càng nghĩ càng thấy có nghi vấn, đúng là rất khác thường! Mỗi ngày dậy sớm hơn trước, ăn sáng xong là biến mất tăm, một ngày ngoại trừ lúc ăn cơm, căn bản không nhìn thấy hắn đâu, lúc trở về cũng rất mệt mỏi, có lúc còn lầm bầm cái gì đó trong miệng.

Nếu không phải mấy ngày nay Tôn Huệ vô cùng bận rộn, hẳn là đã sớm phát hiện, thế nhưng hiện tại cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Thấy Tôn mẫu nôn nóng như vậy, Tôn Huệ sợ bà lo lắng quá độ, kéo tay bà nhẹ giọng an ủi: "Mẹ cũng đừng tự mình dọa mình, Đại đệ là người thế nào mẹ còn không rõ ràng sao? Là hiểu chuyện nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng phạm phải sai lầm gì, hái từ nhà khác có khi còn lấy trộm hai quả trứng gà trong nhà mang đi đổi đường ăn, Đại đệ trước giờ chưa từng làm. Có khi hắn đang nghĩ cách tìm thêm mấy nhà mua củi nữa ấy mà. Mẹ cứ thả lỏng trước đi."

Tôn Huệ nói ra suy đoán đó không chỉ để trấn an mẹ mình, mà còn để tự thuyết phục chính mình nữa, nếu như không phải nguyên nhân đó, nàng thật sự không biết là chuyện gì khác!

Tôn mẫu nghe con gái giảng giải xong cũng đành miễn cưỡng tiếp nhận, trong lòng bà kỳ thực không tin tưởng, nhưng biểu hiện của nhi tử từ từ trước tới giờ giúp cho bà không nghĩ về chiều hướng xấu, bà nghĩ con trai đang làm chuyện gì đó một mình, không muốn nói ra.

Thế nhưng dù sao trong lòng bà cũng được an ủi một chút, Tôn mẫu không có rồi đi, bà miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Cũng đã rất lâu ta chưa có thời gian trò chuyện với đệ đệ con, sẽ ở đây một lát, chờ hắn trở về tâm sự một hồi." Không tự mình hỏi một lần, bà chắc chắn chẳng thể nào an tâm, đơn giản sẽ cần chờ nhi tử trở về, tỉ mỉ hỏi đang làm gì rồi nói sau.

"Cũng được, vậy mẹ cứ ngồi chơi, con đi nhặt trứng gà trong ổ." Tôn Huệ đáp.

Tôn mẫu nghe vậy cũng muốn đi xem một chút, liền đứng lên đi theo: "Ta cũng đi xem một chút." Vừa đi vừa hỏi: "Đám gà mái đều đẻ trứng hết rồi chứ?" Đạo trước còn có mấy con gà mái chưa đẻ, đám gà này tuổi xấp xỉ nhau, hơn nữa cho ăn cũng như nhau, coi như có trước có sau, hẳn cũng không cách nhau xa lắm.

"Hai ngày nay con có ý xem thử rồi, gà mái năm nay đã cũng bắt đầu đẻ trứng." Tôn Huệ rất vui, trứng gà càng nhiều bán được càng nhiều tiền, trừ để lại trong nhà ăn và đem tặng người khác, chỗ trứng này còn đổi được không ít tiền!

"Sao, nhanh nói, hiện tại mỗi ngày thu được mấy quả trứng gà?"

"Ít thì năm quả, mà nhiều, khoảng chừng bảy tám quả, một lần nhiều nhất con nhặt được mười quả, lần đó con mừng suýt chết. Hiện giờ một tuần con đi chợ bán trứng một lần, đều đặn hơn năm mươi văn thu vào." Tôn Huệ nói tỉ mỉ như vậy là muốn để cho mẹ biết rằng nàng và đệ đệ đã có thể tự chăm lo cho chính mình, còn có thể tích góp chút tiền, để bà đừng quá nhọc lòng.

"Có nhiều như vậy?" Tôn mẫu thật không không biết con gái nuôi gà bán được năm mươi văn tiền trứng một tuần, như vậy chẳng phải là mỗi tháng có thể kiếm được hai trăm văn sao, một năm được hơn hai xâu tiền!

Tôn Huệ lắc đầu, bấm đốt ngón tay tính toán: "Thoạt nhìn là năm mươi văn, nhưng trừ tiền lương thức ăn, cũng chỉ còn hơn ba mươi văn thôi, một tháng có chừng hơn một trăm văn." Phương pháp nuôi giun là do Tôn Huệ tự mình mày mò, còn tồn tại rất nhiều vấn đề về mặt kỹ thuật, quy mô cũng không lớn, mỗi ngày chỉ có thể lấy ra một số lượng giun cố định, hiện tại số lượng gà tăng lên, căn bản là không đủ, ngoại trừ cỏ dại, rau cải băm nhỏ, vì để cho gà đẻ trứng nhiều, không thể thiếu ngũ cốc.

"Cái này cũng khó tránh khỏi, không ăn chút ngũ cốc, gà sẽ không chịu đẻ trứng. Cũng may con nghĩ ra cách nuôi địa long, nếu không còn tồn nhiều ngũ cốc hơn nữa." Tôn mẫu nghĩ chuyện nuôi địa long thì có chút kiêu ngạo, nữ nhi của mình thật sự rất thông minh, nhà khác làm sao nghĩ ra được chứ?

Ngó vào trong ổ sò sò, tổng cộng lấy ra bảy quả trứng gà, Tôn Huệ cười nói: "Lần này vận khí không tệ, lại nhặt được bảy quả trứng, buổi trưa chúng ta

rán ba quả ăn đi, cũng rất lâu không nếm thử." Quan trọng là rán cho mẹ ăn, mẹ tiết kiệm quen rồi, không biết bao lâu mới nấu thức ăn mặn, người không được ăn thức ăn mặn sao có thể đủ chất? Lại còn làm lụng vất vả, như vậy càng phải bổ sung dinh dưỡng mới được.

Tôn mẫu vốn định mở miệng ngăn lại, nhưng nghe con gái nói đã lâu không ăn, liền sửa lại lời nói: "Vậy buổi trưa rán trứng ăn đi." Sợ con gái bình thường không ăn, khuyên nhủ: "Huệ tử, tiết kiệm thì tiết kiệm, nhưng tuyệt đối đừng ngược đãi thân thể, các con còn nhỏ, thân thể này bệnh một cái là xong, nhớ kỹ, dăm ba bữa phải ăn thức ăn mặn, không ăn trứng gà thì mua cá mà ăn."

"Con và đệ đệ cũng không ngược đãi chính mình đâu, mỗi tháng cũng sẽ mua thịt, đôi khi đệ đệ câu được cá thì ăn cá, nếu không sẽ mua từ chỗ người đánh cá, bọn con vẫn thường ăn thức ăn mặn mà." Tôn Huệ nhìn mẹ hơi lo lắng: "Mẹ cũng đừng chỉ nghĩ tới chúng con, hiện giờ tụi con sống rất tốt, mẹ xem mẹ mới gây đó, cũng đừng cố sức hại thân."

Được con gái quan tâm, Tôn mẫu rất cảm động, từ nhỏ con gái đã biết săn sóc mình, bà cười nói: "Mẹ biết, sẽ không thiệt thòi chính mình. Con nha, cũng không cần phải bận tâm đến mẹ đâu. Mẹ ngần này tuổi rồi, sao có thể không biết?"

"Vậy lát mẹ về cầm ít trứng gà về đi, tuần này con không định mang trứng gà đi bán, mẹ cầm một hai chục quả về đi." Vốn định ngày mai đi chợ phiên bán, nhưng giờ lại nghĩ để mẹ mang về ăn thì tốt hơn, bồi bổ thân thể một chút. Dù sao trứng gà cũng không thiếu.

Tôn mẫu từ chối thẳng thừng: "Giữ lại bán đi, trứng lần trước con đưa mẹ còn chưa ăn hết đây, đừng đưa nữa." Tháng nào Tôn Huệ sẽ đưa chút trứng cho Tôn mẫu, bảo bà mang về ăn, tới giờ Chu gia cũng không nuôi gà, ăn trứng đều phải mua, mà tất nhiên sẽ mua không nhiều, cho nên trứng Tôn Huệ cho Tôn mẫu đều cất một chỗ, cách một ngày lại luộc cho Chu Thụ ăn.

Hai ngày mới ăn một quả, Tôn mẫu lại rất ít ăn, cho nên ăn cũng lâu hết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Hôm nay Tôn Duẩn cũng trở về đứng vào giờ cơm, dừng xe lửa lại, tháo cùi và dao xuống, rửa tay, vừa vẩy nước cho khô vừa đi về phía nhà chính, tiến vào bên trong thấy Tôn mẫu đang ngồi trên ghế và quần áo bên nói: "Mẹ đến rồi, mẹ đến lúc nào thế, sớm biết vậy con đã trở về sớm hơn chút." Hắn bấm đốt ngón tay tính toán, e rằng đã gần nửa tháng nay không gặp mẹ rồi, chẳng trách hắn thấy hơi nhớ.

Khâu xong đường chỉ cuối cùng, Tôn mẫu thu kim chỉ lại, nhìn nhi tử nói: "Ta đến rất nhiều lần, thế nhưng lần nào cũng không gặp tiểu tử con, đều chỉ nói với tỷ tỷ mấy câu rồi đi." Trợn mắt nhìn nhi tử một cái, bắt hắn khai báo: "Nhanh nói một chút cho ta nghe, gần đây con bận bịu cái gì? Hừ, ngày hôm nay nếu ta không đến vào lúc này, sao có thể gặp được con chứ?" Ngẫm lại liền có chút tức giận, Duẩn tiểu tử này đang làm gì, tại sao không thể nói với người nhà một tiếng?

"A? Cái này... , ha ha." Tôn Duẩn thấy mẹ đã phát hiện, gãi đầu cười giả ngu.

Thế nhưng tuy bị phát hiện, hắn cũng không định khai ra, cố gắng nói bừa qua ải, chỉ nghe hắn nói: "Cũng không làm gì cả, chỉ chơi đùa chút thôi, mẹ yên tâm, con tuyệt đối không có gây sự!"

Tiểu tử này chơi trò mập mờ, Tôn mẫu chỉ liếc mắt là rõ, thấy hắn còn không chịu nói thật, sầm mặt lại, vỗ bàn nói: "Ta hỏi con mà, còn không mau nói, giấu giếm gì đó!" Không hỏi ra rốt cuộc hắn đang làm gì, trong lòng Tôn mẫu sẽ không yên, chỉ sợ Duẩn nhi còn nhỏ không biết lợi hại, cuối cùng thiệt thòi lớn.

Tôn mẫu rất ít phát hỏa với hai con, lần này nổi giận khiến cho Tôn Duẩn không biết làm sao, đứng trơ ra đó không biết mở miệng thế nào. Hai người đều im lặng không nói, Tôn mẫu nhìn chăm chăm nhi tử, Tôn Duẩn thì cúi đầu, dáng vẻ chịu đựng mắng mỏ. Tôn Huệ đứng bên cạnh muốn phòng ngừa cục diện gay gắt hơn, kéo đệ đệ một cái, nói: "Mẹ à, mẹ bớt giận. Có chuyện gì chúng ta từ từ hỏi, đệ đệ kể rõ đầu đuôi." Nháy mắt với đệ đệ một cái, ra hiệu hắn nên thành thật khai báo, đừng tiếp tục chọc giận mẹ.

Tôn mẫu thở phào một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh nói: "Được rồi, nói nhanh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta cũng chỉ muốn biết một chút, chỉ cần không phải chuyện xấu, chơi thì chơi đi, đùa bỡn nào mà không chơi?" Bà thật sự chỉ muốn biết có chuyện gì xảy ra, không muốn bị hài tử giấu giếm.

"Được rồi, Duẩn nhi, mẹ đã nói như vậy rồi, đệ còn không mau nói ra! Tỷ cũng tò mò lắm, rốt cuộc là chơi cái gì, nói ra cho tỷ biết với." Tôn Huệ ở một bên khuyên giải, hơn nữa nàng quả thật có chút tò mò, nói như vậy đệ đệ có chuyện gì cũng sẽ nói một tiếng cho mình nghe để cùng bàn bạc, không biết hiện giờ hắn làm gì, tại sao không bàn bạc với mình?

Tôn Duẩn mím môi, trong lòng không ngừng đấu tranh, hắn không biết có nên nói ra hay không, hắn rất lo lắng nói xong mẹ sẽ kiên quyết phản đối, còn lời tỷ tỷ vừa nói, kỳ thực hắn đã chuẩn bị thương lượng với tỷ tỷ, hắn tin tưởng tỷ tỷ nhất định sẽ đáp ứng. Chẳng qua nếu là mẹ thì không dễ đâu, khả năng rất lớn sẽ kiên quyết phản đối, cho nên hắn mới lên lên lút lút đi làm, chính là sợ bị mẹ biết được. Tính mẹ hắn biết, chỉ cần đã hạ quyết tâm, rất ít khả năng sẽ thay đổi, nếu là tỷ tỷ trước giờ đều rất quyết đoán thì mẹ còn có khả năng đáp ứng, nhưng đôi là mình, mặc kệ là tuổi tác hay là trước giờ mình vẫn hiểu chuyện, cần bản không cách nào so sánh với tỷ tỷ, đến lúc đó nếu như mẹ kiên quyết, bản thân mình sẽ không dễ xử lý, cũng không thể cãi

cọ kịch liệt với mẹ, cho nên vẫn nên giấu mẹ thì tốt hơn.

Hiện tại cũng không biết ai lăm miệng, lại bị mẹ biết được, bây giờ thấy mẹ quyết tâm như vậy, Tôn Duẩn biết nếu lúc này hắn không nói ra, bị mẹ tra ra được, có khả năng sẽ xong đời. Cho nên sau khi đấu tranh một hồi, Tôn Duẩn mở miệng nói: "Mấy ngày nay con đều đi khắp các đồi trồng trà, mùa hạ bắt đầu thu hoạch lá trà, trong nhà vừa vận có xe lửa, con định thu mua một ít đưa tới phương Bắc bán, kiếm tiền bằng giá cả chênh lệch."

Lá trà mùa hạ không giống lá trà trước thanh minh, chất lượng kém xa, giá cả cũng không đắt, bởi vì phiến lá lớn, lúc sao trà lá rất dễ nát vụn, cho nên lá trà mùa hạ chỉ có các quán trà hoặc là một số khách sạn nhỏ mới thu mua một ít, mà dân chúng bình thường cũng uống loại trà này. Như quận Thanh Nguyên, đồi trà khá là nhiều, trà mùa xuân được các thương nhân buôn trà lớn thỏa thuận mua đi, lá trà mùa hạ trà thì chỉ có những người bán rong mới nhận, kiếm chút tiền vặt vãi. Nhưng vặt vãi thì vặt vãi, vẫn có thể kiếm lời chút tiền, nếu không Tôn Duẩn sẽ không nhìn tới điểm ấy.

Quả nhiên, Tôn mẫu nghe xong lập tức biến sắc mặt, kiên quyết phản đối: "Không được, con nghĩ gì thế? Mới bao lớn, đi cả trăm dặm đường con nghĩ sẽ an toàn hay sao, mang theo nhiều hàng hóa như vậy, bị cướp cũng chỉ là việc nhỏ, nếu như gặp phải những kẻ lòng dạ ác độc, con còn có thể thấy chúng ta sao? Đừng nóng vội kiếm tiền, bây giờ trong nhà đã khá hơn rồi, qua mấy năm nữa, chúng ta sẽ không thua kém những nhà khác! Đừng ngồi ngẩn ngơ, không được làm mấy chuyện như vậy."

Bà là người từng trải, năm đó ngàn dặm bôn ba, nguy hiểm trong đó có mấy ai hiểu biết hơn bà, bao nhiêu lần suýt chút nữa chết trên đường. Hiện tại tuy rằng thái bình, thế nhưng đi đường dài chưa chắc đã không gặp cướp, có thể trở về đủ chân đủ tay đã là vạn hạnh, đừng nói kiếm tiền. Bà thật sự rất đau đầu, nuôi con trai con gái, đứa này còn lớn gan hơn đứa kia, con gái chẳng qua chỉ mua mấy thứ hiếm lạ về nuôi mà thôi, những thứ này cùng lắm chỉ mất tiền, hiện tại chứng minh con gái làm đúng. Con trai lớn thoát trông còn tốt, không ngờ lại muốn làm chuyện lớn như vậy, thực sự là gan to bằng trời rồi!

Nói gì bà cũng không đáp ứng! Cho dù đánh cũng phải đánh để cho nhi tử thu hồi tâm ý.

Thật sự phải dùng từ 'kinh ngạc đến ngây người' để hình dung. Tôn Huệ hoàn toàn không biết Đại đệ lại có suy nghĩ này, dùng khí này còn lớn hơn nhiều so với người từng trải qua một đời như nàng, hơn nữa mỗi bước đi đều khiến cho người khác khó có thể ngờ tới. Lúc trước thấy đệ đệ chặt củi mang đi bán còn cảm khái hắn nhỏ tuổi bất phàm, hiện tại thấy ngay cả việc này hắn cũng muốn làm, năng thật sự cảm thấy không đất dung thân, xấu hổ chết mất. Đúng là càng sống càng tụt lùi, ngay cả đứa bé cũng không sánh bằng.

Tuy Tôn Huệ cảm thấy đệ đệ tâm tư bất phàm, hiểu được biến báo cầu tiến tới, thế nhưng, lần này nàng và mẹ đứng trên cùng một trận chiến tuyến. Cũng là kiên quyết không đồng ý, chẳng qua giọng nói của nàng khá là ôn hòa, nỗ lực khuyên bảo: "Duẩn nhi, đệ có bao giờ nghĩ tới dọc theo con đường này, chỗ nào có thể ngừng lại, có mấy khách sạn là an toàn, con đường nào không có đạo tặc, lộ dẫn thì thế nào chưa?" Hồi liên tiếp bốn vấn đề, thế nhưng vẫn chưa hết, Tôn Huệ tiếp tục nói: "Đệ vận chuyển những lá trà này về phương bắc, có biết bán cho ai, giá cả có đủ mang lại lợi nhuận, mà hao tổn dọc theo đường có ở trong phạm vi chịu đựng hay không? Những việc này đệ đã cân nhắc kỹ hay chưa?"

Không nói nhầm, nện xuống nhiều vấn đề như vậy, chính là hi vọng Đại đệ có thể biết khó mà lui, hiểu rằng chuyện làm ăn không dễ làm như vậy.

Hiển nhiên Tôn Huệ vẫn coi thường đệ đệ của chính mình, chỉ thấy Tôn Huệ liên tiếp quăng mấy vấn đề này ra nhưng Tôn Duẩn không kinh hoàng chút nào, trấn định tự nhiên giải đáp từng cái: "Lộ dẫn thì có thể tới nha môn xin, tiêu tốn năm trăm văn mời nha dịch đàn xếp giúp, còn những vấn đề khác của tỷ tỷ cũng rất dễ giải quyết, bởi vì đệ không đi một mình, dọc theo con đường này đa số đều là kết bạn cùng đi, có rất nhiều người có hơn mười năm kinh nghiệm, rất là từng trải. Về phần đưa đến chỗ nào, việc này hoàn toàn không phải lo, người muốn mua lá trà không hề ít, chỉ cần giá cả không quá cao, hoàn toàn có thể bán hết."

Mấy ngày nay hắn bận rộn, cũng không phải chỉ đi khắp các đồi trà xem xét, thương nghị giá cả lá trà, còn bỏ ra chút tiền, mua rượu lâu năm, thêm vài món ăn, mời mấy sư phụ già cả, vừa ăn vừa nói chuyện, làm vậy sẽ thu được rất nhiều tin tức.

Tôn Huệ nhất thời đơ luôn, lúc này là thật sự há hốc mồm, không nghĩ tới nói ra những vấn đề lại không khuyên được đệ đệ, trái lại đệ đệ còn tự tin hơn. Thế nhưng nàng thật sự tò mò, dù sao vẫn còn nhỏ như thế, kinh nghiệm xã hội lấy ở đâu ra, rốt cuộc là người nào dẫn dắt?

Mấy lời vừa xong đã vô ích, Tôn Huệ đột nhiên nói: "Hà, đoạn đường này còn có người quen sao? Đều là người xa lạ, e rằng đệ bị người ta bán cũng không biết."

Tôn Duẩn không chút suy nghĩ, bật thốt lên: "Đệ đâu có ngốc, nếu như không phải Ngô Nhị ca cũng đi cùng, nói gì đệ cũng không dám đi một mình!" Lời kia vừa thốt ra, liền vội vàng ngừng lại, biết là bị lừa rồi, mình lại khai Ngô Nhị ca ra mất rồi!

Trùng tỷ tỷ một cái, tức giận: "Tỷ tỷ lừa đệ! Tỷ biến đệ thành kẻ bất nhân bất nghĩa rồi." Hắn rất tức giận, nếu như tỷ tỷ lên lút hỏi, mình nhất định sẽ không nói cho nàng biết, nhưng mà sao tỷ tỷ lại bày hắn như thế chứ!

"Là Ngô Nhị ca sao, chẳng trách, sao hắn lại muốn làm chuyện này? Không phải theo Ngô thúc phụ tới chợ gia súc sao, hiện tại lại ra ngoài làm cái này, Ngô thúc phụ có đáp ứng không?" Tôn Huệ khó hiểu.

Lúc này Tôn Duẩn cũng không có gì để giấu, đơn giản nói hết ra luôn: "Ngô Nhị ca là con thứ, bên trên còn có đại ca, lúc này không suy nghĩ cho bản thân, tương lai cưới thì từ, tiền tài có thể vận dụng cũng không nhiều, trừ phi có thể phân gia sớm một chút, nếu không cả ngày đều phải sống dưới mũi mắt người khác, sao bằng tự mình tiêu tiền của mình?"

Xác thực như vậy, con trai trưởng vẫn khác, tương lai ở riêng, không chỉ gian nhà sẽ là của hắn, đất ruộng trong nhà hắn cũng được chia nhiều hơn. Hiện giờ Ngô Chi muốn ra ngoài kiếm nhiều một chút, cũng không tính không có đạo lý.

Nếu đi theo Ngô Chi, Tôn Huệ có thể yên tâm hơn rất nhiều, Ngô Chi hiện tại đã coi như người trưởng thành, cuối năm nay hoặc là đầu năm sau sẽ cưới

thê tử vào cửa, nói hấn là người lớn cũng không quá đáng. Hơn nữa đầu óc lại thông minh, làm người rất khéo đưa đẩy, dọc theo đường đi có hấn dẫn dắt, đệ đệ mình cũng không đến nỗi nguy hiểm tính mạng.

Mà nói thật, đệ đệ chẳng qua cũng chỉ nhỏ tuổi chút thôi, Tôn Huệ tin tưởng, đợi một thời gian nữa, Đại đệ tuyệt đối sẽ rất tốt.

Tôn Huệ nghĩ như vậy không sai, thế nhưng người làm chủ không phải nàng, mẹ nàng đang ngồi ở đằng kia, quyết định cuối cùng là của mẹ, Tôn Huệ chẳng qua chỉ chen vào được hai câu, có dùng được hay không còn chưa chắc chắn đây!

"Không được, hai người mới bao lớn, tâm tư này cũng dám có, lá gan còn có thể lớn hơn được nữa không? Còn muốn lên trời hay sao! Ngoan ngoãn ở nhà cho ta, không đi đâu hết!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tôn Duẩn đứng trơ ra đó, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ im lặng. Trong lòng hấn đã quyết định phải đi, cơ hội lần này khó có được, thật vất vả mới xin được Ngô nhị ca, cũng cố gắng lâu như vậy, nói buông tha là hoàn toàn không có khả năng. Mà Tôn Duẩn cũng không muốn tranh chấp với mẹ, không muốn làm mẹ đau lòng, mẹ vì mình và tỷ tỷ, đã đủ vất vả rồi, nếu như hấn còn cãi mẹ, thật sự là quá không ra gì.

Nhìn nhi tử cúi đầu không mở miệng, hiểu rõ tính tình của hấn, Tôn mẫu biết hấn vẫn định đi, trái tim đau nhói lên, mắt rơm rớm nước, che miệng nói: "Tên tiểu tử chết tiệt này, làm sao lại không nghe lời như vậy chứ? Mẹ còn có thể lừa người sao, đi đường đó sao có thể bình an được đây! An an ổn ổn ở nhà không tốt, tiền này chúng ta không lấy không được sao?"

Tôn Huệ thấy mẹ khóc, vội vã đi qua trấn an: "Mẹ, cười một cái, đừng khóc. Đệ đệ có chỗ nào không đúng, hai chúng ta từ từ nói, luôn có biện pháp chỉ cho hấn biết điều gì là quan trọng nhất." Quay đầu nhìn đệ đệ xua tay: "Tỷ đã nấu cơm xong xuôi rồi, đệ xuống bụng lên đi, đã không còn sớm, chúng ta ăn xong lại nói chuyện tiếp."

Tôn Duẩn gật đầu, xoay người xuống bếp bụng thức ăn, Tôn Huệ kéo tay mẹ nói: "Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn trưa xong chúng ta lại tỉ mỉ khuyên Đại đệ, sẽ luôn có biện pháp." Tôn mẫu lau nước mắt, run giọng hít vào một hơi, nói với Tôn Huệ: "Con phải khuyên nó cho tốt, đệ đệ con nghe lời con nhất, nhất định không cho nó làm chuyện ngốc nghếch. Năm đó từ nhà cũ tới đây, con lớn chút hấn là còn nhớ, trên đường đi đâu có đơn giản. Tỉ mỉ nói cho đệ đệ con biết một chút."

Đối với quãng đường khó khăn nguy hiểm lúc trước, Tôn Huệ cũng khắc sâu ở trong đầu rồi, mỗi lần nghĩ đến đều không kiềm được run rẩy, tử vong gặp được quá nhiều, đói bụng, náo động, ôn dịch, người chết dọc đường nhiều như ngã ra. Mà Tôn phụ cũng chết trên đường như vậy, đây là chuyện mà cả hai đời Tôn Huệ đều không muốn nhớ lại nhất.

Cánh tay trong tay áo hơi run rẩy, ánh mắt toàn là sợ hãi, Tôn Huệ miễn cưỡng duy trì trấn định, nhưng lời nói ra lộ rõ vẻ sợ sệt: "Con biết, con nhất định sẽ khuyên đệ đệ, nó không biết nhưng con lại rõ ràng, rõ ràng lợi hại!" Mạng người yếu ớt biết bao nhiêu, chỉ bị một đao, nhưng máu không ngừng chảy, cuối cùng cũng không thể dậy nổi.

Tôn Huệ có chỗ nào không đúng, người bên cạnh rất dễ nhìn ra, Tôn mẫu ý thức được lời nói của mình vừa rồi gọi cho con gái nhớ lại đoạn ký ức bản thủ đáng sợ nhất. Bà rất là tự trách mình, miệng mình quên không đóng cửa, ban đầu mất vô số ngày đêm mới để cho con gái quên đi, hiện tại lại bị chính mình nhắc tới. Nhìn dáng vẻ con gái sợ hãi như vậy, rất hiển nhiên bao nhiêu năm nay nói là đã quên mất, thật ra chỉ là nó cố ý không nghĩ tới nữa, hiện tại hơi nhắc lại một chút nó vẫn sợ hãi tới mức này.

Ôm lấy con gái, tay nắm thật chặt cánh tay con, Tôn mẫu nhẹ giọng dỗ dành: "Huệ tử không sợ, mẹ ở đây, cũng đã qua, hiện tại ba người chúng ta đều rất tốt! Không sợ, nghe lời." Ghé vào bên tai nữ nhi, trong miệng lầm bầm một bài ca dao, dỗ như dỗ hài tử ngủ... Khe khẽ hát, để cho con gái có thể an thần.

Nhắm mắt lại thật chặt, tận lực không nghĩ tới đoạn ký ức cất giấu thật sâu trong đầu kia nữa, Tôn Huệ hít vào thật sâu rồi lại thở ra thật nhẹ, mở mắt ra, mặc dù sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, nhưng rốt cuộc không còn run rẩy nữa, hé ra tươi cười nói: "Mẹ, con không sao rồi mà, buông con ra đi." Lúc Tôn mẫu buông tay nàng ra, nhìn Tôn Duẩn lo lắng bên cạnh, nàng nói: "Mẹ xem mẹ dọa đệ đệ rồi kia."

"Tỷ, tỷ không có chuyện gì chứ? Có muốn đệ nấu một chén thuốc an thần hay không, đệ đi tìm lang trung trong thôn." Tôn Duẩn vừa nói vừa định đi ra, tới nhà lang trung lấy thuốc. Vừa rồi hấn bụng com đi vào bị dọa sợ, dáng vẻ kia của tỷ tỷ quá mức dọa người rồi, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, thấy vậy hấn rất hoảng hốt, hấn rất ít khi nhìn thấy tỷ tỷ như vậy, hấn nhớ chỉ có năm đó lúc vừa mới tới nơi này, có một khoảng thời gian tỷ tỷ bị như vậy, thế nhưng lúc ấy lúc ấy hấn còn nhỏ, ấn tượng trong đầu rất ít.

Tôn Huệ ngăn cản đệ đệ đang định đi ra ngoài, lắc đầu nói: "Thôi đừng đi, tỷ không thích uống thứ kia, hơn nữa hiện tại cũng không sao rồi, chúng ta ăn cơm đi." Không thích uống trà an thần là thật, nhưng mà nói không sợ hãi nữa, đó hoàn toàn là nói dối, lúc này trong đầu nàng vẫn còn đặc sệt, từng hình ảnh trong quá khứ chậm rãi quay lại, trái tim không ngừng đập thình thịch từng hồi.

Biết con gái uống trà an thần ngủ cũng không yên ổn, năm đó cũng như vậy, ngủ một cái là lại bị bóng đè, liên tục co giật, không tới mấy ngày đã gầy rộc đi. Còn không bằng không uống, người nhà ở bên cạnh, vẫn còn an ổn chút ít. "Nghe tỷ con, ngồi xuống ăn cơm đi."

Sau đó không có thời gian khuyên con trai lớn nhất nữa, Tôn mẫu nghĩ vẫn nên trấn an con gái cho tốt rồi nói sau.

Ăn cơm vô cùng an tĩnh, bởi vì Tôn Huệ không khỏe, người trong nhà ăn uống không ngon, cũng không đi rửa bát, lặng lẽ ở bên Tôn Huệ. Hàn huyên chút ít chuyện phiếm, không để cho không khí quá tĩnh mịch.

Ngày này, Tôn mẫu lưu lại bên đây, ban đêm cũng không trở về, bà sợ buổi tối con gái ngủ không ngon, bị bóng đè. Cho nên ở lại chỗ này với con, hy vọng có thể trấn an nàng.

Đối với việc mẹ ở lại qua đêm, lần này Tôn Huệ không từ chối, nàng biết trưa nay bị kinh hoảng, ban đêm tám chín phần mười sẽ gặp bóng đè, một mình ngủ không ngon bị sợ là nhỏ, đệ đệ mới bao nhiêu tuổi, đến lúc đó sẽ làm hấn hoảng hốt. Có mẹ ở đây, không nói có thể làm cho chính mình an tâm chút ít, mà lúc mình bị bóng đè rồi mê sảng, sắc mặt cực kỳ khó coi, ít nhất có thể làm cho Đại đệ không sợ hãi.

Mặt trời khuất bóng, rửa mặt xong, Tôn Huệ nằm ở trên giường, bên cạnh là Tôn mẫu kê sát, hoàn toàn là ngủ trong lòng mẹ, nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên. Nhắm mắt lại, tận lực bình ổn hô hấp, Tôn Huệ cố gắng để cho đầu óc trống rỗng, không đi hồi tưởng những hình ảnh ác liệt kia. Thế nhưng không như mong muốn, càng muốn né tránh, những hình ảnh kia lại càng xuất hiện, một mực ở trong đầu không rời đi.

Ăn thịt người, đốt giết, kèm theo tiếng gào khóc, đám đông dờ dẩn như cương thi, thỉnh thoảng đã có người ngã xuống, mà đã ngã xuống là không còn có thể bò dậy được nữa. Lần lượt từng khuôn mặt, quen thuộc, xa lạ, đều có. Luyện Ngục cũng chỉ tới mức này là cùng, mà Tôn Huệ tận mắt nhìn thấy tất cả, có nhiều lúc nàng hy vọng mình có thể giống như hải tử bình thường, không cần nhớ nhiều chuyện như vậy, nếu như có thể hoàn toàn quên đi mới là tốt nhất.

Mồ hôi thấm ướt sũng quần áo, hơi thở khó nhọc thoát ra từ miệng và mũi, Tôn Huệ nghiêng rằng, tay túm chặt chăn đến mức trắng bệch, đầu tự động rúc vào trong chăn. Lúc này Tôn mẫu cũng chưa ngủ, biết con gái sợ hãi cho nên bà vẫn đề phòng, hiện tại nhận thấy con gái khác thường, đưa tay vỗ vỗ lưng con, tay vừa đặt lên sờ thấy toàn mồ hôi.

Bà mở mắt ra, con gái thật sự sợ đến mức này, Tôn mẫu cẩn thận vén lên một góc chăn để một hơi lạnh len vào bên trong, không để cho con gái bị ngột thở, nếu bị bệnh thương hàn thì sẽ rất phiền toái. Tôn Huệ đưa tay muốn cụp chăn theo phản xạ, Tôn mẫu lấy tay đè chặt nàng, trong miệng khe khẽ nói: "Đừng sợ, chui vào trong lòng mẹ đây. Lúc này tạm thời mở chăn ra đã, sau lưng con toàn là mồ hôi kia, y phục cũng ướt rồi. Mát mẻ một lát, ta sẽ đắp chăn lên cho con."

"Vâng." Nhỏ giọng đáp một câu, Tôn Huệ nhích lại gần phía mẹ mình, nàng thật sự sợ, mặc dù đã qua lâu rồi, nhưng ký ức tràn ngập trong đầu không có cách nào thật sự quên đi. Những điều đó thật sự là quá kinh khủng, Tôn Huệ cảm thấy, có lẽ cái chết cũng không đáng sợ như vậy.

Đưa tay ôm con gái, Tôn mẫu thầm tự trách, nếu như hôm nay bà không mở miệng nhắc tới, con gái cũng không bị dọa ra thành như vậy. Trong miệng âm ừ, nhẹ tay vỗ về

Một đêm qua đi, Tôn Huệ ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới thức dậy, đêm qua nàng tỉnh giấc nhiều lần, cũng gặp ác mộng, lần nào mẹ cũng mẹ ngâm nga an ủi nàng, một lần cuối cùng trời đã tờ mờ sáng, đây cũng là lúc nàng ngủ an ổn nhất, mãi cho đến bây giờ mới tỉnh.

Tôn mẫu đã nấu bữa sáng xong, đang ở trong vườn cho gia súc ăn, hôm nay bà dậy hơi muộn, hôm qua bận bịu an ủi con gái, bà cũng không được ngủ yên, suốt mấy canh giờ nửa ngủ nửa thức, chỉ sợ con gái bị bóng đè mà không biết. Lúc này Tôn mẫu rất mệt mỏi, dưới mắt có quầng thâm, gấp liên tục.

Tôn Huệ rất ngại ngủ, cũng là vì nàng nên mẹ mới buồn ngủ như vậy: "Mẹ, mẹ đi ngủ đi, cái này để con làm cho."

Thấy con gái đã dậy, Tôn mẫu xua nàng: "Mau đi rửa mặt đi, ăn sáng xong vẫn còn buồn ngủ thì đi nghỉ ngơi một lát."

"Con không buồn ngủ, ngủ tới bây giờ đã đủ giấc rồi." Lúc này Tôn Huệ quả thật không buồn ngủ, dù đứt quãng nhưng nàng cũng đã ngủ đủ bốn canh giờ, sao còn buồn ngủ được?" Con sẽ ăn cơm, mẹ đi ngủ đi."

"Không buồn ngủ thì thôi, hai mẹ con chúng ta trò chuyện đi." Tôn mẫu không định đi ngủ, mặc dù ban ngày không đáng sợ bằng buổi tối, nhưng không có người ở bên, nói chung nữ nhi cũng vẫn sợ hãi. "Vừa vặn bàn bạc một chút, làm sao để cho đệ đệ con bỏ đi ý niệm đi phương Bắc bây giờ." Đây cũng là việc cấp bách.

Tôn Huệ nghĩ một hồi, nói với Tôn mẫu: "Như vậy đi, chúng ta đi qua hỏi Ngô nhị ca một chút, xem hấn có ý gì. Đi về phía Bắc có an ổn hay không, nếu như kế hoạch không chu đáo cẩn thận, không chỉ có Đại đệ, chúng ta cũng phải ngăn cản Ngô nhị ca." Quả thật theo như lời mẹ nàng, dọc theo con đường này vẫn không thuận tiện, đạo tặc ở cô đại vô cùng hung hăng ngang ngược, mỗi huyện thành đều có mấy tên vô lại, lá gan động đao vẫn có, xảy ra chuyện gì cũng rất khó điều tra, cho nên đám vô lại ấy một lời không thuận sẽ rút đao khiêu chiến.

Ngô gia giúp nhà mình rất nhiều, huống chi nàng và Thái Diệp là bạn thân, nếu quả thật không tốt, nhất định phải ngăn trở Ngô Chi.

"Cũng đúng, ta đây phải đi Ngô gia, cẩn thận hỏi Ngô Chi một chút, phải nói cho hấn biết đây là chuyện lợi nhuận ít mà nguy hiểm lại rất nhiều." Tôn mẫu nghe thấy rất là có lý, đến lúc đó nếu như Ngô Chi không đi lên phương Bắc, chẳng lẽ con mình còn có thể đi một mình hay sao?

Đi hai bước lại quay người, kéo Tôn Huệ cùng đi, Tôn mẫu nói: "Đi, chúng ta cùng nhau đi qua." Tôn mẫu đang nôn nóng, thiếu chút nữa để mặc con gái ở nhà một mình.

Chương 47

Tối Ngô gia đúng lúc Ngô Chi có ở nhà, mà Ngô phụ thì đã đi chợ gia súc, vào trong đại sảnh ngồi, rót chén nước, Ngô Chi nhìn Tôn mẫu nói: "Bác gái tối đây có chuyện gì thể, mẹ cháu đang ở trong phòng trông hải tử, để cháu đi gọi." Thấy Tôn mẫu có vẻ sốt ruột, như là có chuyện mà đến, không biết là chuyện gì, cho nên hần định đi gọi mẫu thân lại đây.

"Không cần mời bác gái, muội và mẹ muội tới đây là muốn hỏi huynh một chuyện." Tôn Huệ gọi Ngô Chi lại, nàng tối đây cũng chỉ muốn hỏi Ngô Chi một chút, như vậy đã hơi tổn thương đến tình cảm hai bên, nếu như hỏi hần ngay trước mặt trưởng bối nhà hần thì sẽ có cảm giác hưng bình vắn tội. Cho nên không bằng từ từ hỏi vài câu, có thể tiêu tan ý định trong đầu hần là tốt nhất.

Ngô Chi dừng lại, nhìn Tôn mẫu một cái, biết đại khái là chuyện gì, có thể trình trọng đến tìm hần như thế, cũng chỉ có một chuyện. "À, được rồi, có chuyện gì thì hỏi đi, ta biết sẽ không giấu giếm." Chuyện này vốn không thể che giấu nổi, hần cũng biết vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Cho nên hần cũng không kinh hoàng gì cho lắm, vẫn duy trì trấn định.

Lúc hần đáp ứng dẫn theo Tôn Duẩn cùng đi, hần đã chuẩn bị tư tưởng, biết Tôn mẫu sẽ tới, dù sao Tôn Duẩn mới ngần ấy tuổi, dù là ai cũng không yên lòng, trước tiên không đề cập tới chuyện tiền vốn, chỉ riêng vấn đề an toàn, không đến hỏi mới là chuyện lạ!

Kéo tay mẹ một cái, ý bảo để mình tới hỏi, Tôn Huệ suy nghĩ một chút tìm từ ngữ, cố gắng nói sao cho không chói tai: "Muội nghe nói huynh chuẩn bị vận chuyển lá trà về phương bắc, còn dự định mang theo đệ đệ muội, không biết việc này có phải là thật hay không?" Bất kể việc này mình đã biết hay chưa, vẫn phải xác nhận ngay trực tiếp thì tốt hơn.

Ngô Chi gật đầu, cười nói: "Đúng là có ý định này, vừa vận biết đường đi nước bước, hơn nữa mỗi chuyến đi đều kiếm được lời. Còn Tôn Duẩn, lúc hần biết việc này, liền tới nói với ta, cũng muốn đi theo, vốn dĩ ta không định dẫn hần theo, dù sao hần còn quá nhỏ." Nói tới đây, rơi vào trầm tư, một hồi lâu mới hoàn hồn, nhìn Tôn mẫu khen: "Tôn Duẩn thật là một đứa trẻ tốt, thông minh, kiên trì, hỏi từng vấn đề một, mỗi ngày đều cần mẫn học, phần nghị lực đó chính ta cũng cảm thấy không bằng. Hần cố gắng như vậy, tại sao lại không dẫn hần theo đây?"

Ngô Chi tin tưởng, hiện tại cho Tôn Duẩn một cơ hội, sau này nhất định hần sẽ làm nên chuyện, ngày hôm nay chính mình giúp hần một tay, trong tương lai không chừng Tôn Duẩn sẽ đưa tay giúp hần. Xác thực như vậy, nhiều năm sau đó, trong một cuộc buôn bán nọ, Ngô Chi bị thiếu hụt về tài chính, lúc bị người ta lấy đi một đồng tài vật, chính là Tôn Duẩn cho hần mượn vốn quay vòng, hần mới không bị phá sản.

Tôn Huệ nghe Ngô Chi khích lệ đệ đệ mình thông minh, trong lòng rất ngọt ngào, nói hai câu khiêm tốn xong, chính thức hỏi: "Ngô Nhị ca, lần này muội và mẹ tới đây, là không định để cho đệ đệ đi chuyến hàng này, như huynh vừa nói đó, hần còn quá nhỏ, chuyện này hần còn chưa thể làm, sẽ nguy hiểm." Nhìn Ngô Chi, liền tiếp hỏi mấy vấn đề: "Ngô Nhị ca từng đi xa nhà chưa, thật sự có thể ra ngoài lăn lộn chứ? Muội cảm thấy huynh vẫn còn quá trẻ, trước đừng vội đi hàng, tích lũy nhiều kinh nghiệm vẫn quan trọng hơn."

Ngô Chi buồn cười, mặc kệ như thế nào, bản thân mình còn lớn hơn Tôn Huệ vài tuổi, hiện tại giọng điệu Tôn Huệ giống một trưởng bối vậy. Biết Tôn Huệ không có ác ý, lời lẽ mang theo quan tâm, nếu chỉ muốn cứng rắn ép buộc Tôn Duẩn không được đi thì sẽ không cần phải tới đây một chuyến. Chi là coi mình như bằng hữu, mới tới khuyên bảo.

"Huê tử, nếu không an toàn, ta kiên quyết sẽ không đi làm. Lần này đi hàng, đều là những hành thương (người bán rong) quanh vùng này, có không ít người đã có mấy năm kinh nghiệm, mà ta cũng đi theo một hành thương lâu năm. Một chuyến này sẽ đi đường lớn, nghỉ trọ ở trọ đều ở khách sạn quen thuộc, độ nguy hiểm không thể nói hoàn toàn không có, thế nhưng nhỏ thôi." Ngô Chi nói rất nghiêm túc, hần biết chỉ cần lý do thoả đáng, là Tôn Huệ có thể bị thuyết phục, cho nên hần giải thích vô cùng cẩn thận.

Tôn Huệ tin tưởng Ngô Chi, hần đã nói vậy, dọc theo đường đi nhất định có bảo đảm an toàn, nếu như nàng là một thiếu niên, nói không chừng sẽ đi theo hần. Thế nhưng đáng tiếc, nàng là một cô nương, không phải kỳ thị phái nữ, mà sự thực chính là, ở cổ đại này, phái nữ, đặc biệt là phái nữ không có quyền thế, muốn làm nên chuyện thực sự rất khó! Mà đệ đệ của nàng thì vẫn còn quá nhỏ, nếu như lớn hơn vài tuổi, độ mười hai mười ba tuổi, nói không chừng còn có thể lớn mật để hần thử xem, bây giờ căn bản là không thể.

"Ngô Nhị ca, mặc kệ dọc theo đường đi có bình an hay không, chỉ nghĩ tới quãng đường mấy trăm dặm là biết không phải đơn giản, đệ đệ muội mới bao lớn, vạn nhất đi đường cảm lạnh ốm đau, vậy cũng không phải là chuyện nhỏ, còn phải coi chừng hàng hóa, sẽ chẳng ai có thể yên tâm." Tôn Huệ nói.

Không nói cổ đại này, vào đời trước của Tôn Huệ, cũng không có mấy phụ huynh yên tâm để hải tử không tới mười tuổi ngồi ô tô đi tới một thành thị khác.

Ngô Chi: "Muội nói như vậy, chính là quá khinh thường đệ đệ muội, cũng coi thường ta, nếu không có ách lược vẹn toàn, ta chắc chắn sẽ không động tâm tư này, càng sẽ không đáp ứng dẫn đệ đệ muội theo." Thấy Tôn Huệ vẫn còn không yên lòng, hần nói tiếp: "Lần này không chỉ có ta đi, cha ta cũng sẽ đi theo, hần nói lần đầu tiên sẽ đi theo để trông chừng, đi thông thạo, thì sẽ để chính ta tự đi." Mang ra cha mình càng thêm có sức thuyết phục. Điều này cũng làm cho Ngô Chi có chút ừ ừ, hần vẫn còn chưa đủ trưởng thành, không thể để cho người ta yên tâm.

"Sao, Ngô thúc phụ cũng muốn đi?" Tôn Huệ kinh ngạc, xem ra xác thực như Ngô Chi nói, một đường không chỉ an toàn, còn có lợi nhuận, nếu không dựa vào ánh mắt Ngô phụ, bác ấy kiên quyết sẽ không đáp ứng, lại càng không định đi cùng.

"Đừng, cho nên muội đừng lo lắng, có ta và cha ta coi chừng, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện." Ngô Chi liếc nhìn Tôn mẫu, nói với Tôn Huệ: "Nói một câu hơi thất lễ, năm nay muội cũng mười mấy tuổi rồi, còn có thể ở trong nhà mấy năm? Lúc này không cho Tôn Duẩn rèn luyện, chờ đến lúc muội rời nhà, còn có thể dẫn đệ đệ muội đi theo hay sao?" Đây là sự thực, từ Chu gia dọn ra ngoài, nhất định sẽ không quay về. Nếu như Tôn Huệ xuất giá, tất nhiên không thể ở bên cạnh đệ đệ, mà Chu mẫu cũng không thể ở Tôn gia suốt, đến lúc đó nếu Tôn Duẩn không thể thích ứng cuộc sống một mình, vậy sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Cho nên Ngô Chi chủ trương chính là, không cần biết tuổi tác, mặc kệ chuyện gì, có thể đi là đi luôn! Con người cần phải chịu va chạm nhiều, mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Lời vừa rồi của Ngô Chi quả thật không hợp quy củ, nhưng đạo lý thì vẫn có, trừ phi Tôn Huệ không định lập gia đình, còn nếu muốn tìm một gia đình tốt thì không thể ở nhà quá lâu, trẻ nhất mười sáu, mười bảy là phải xuất giá rồi. Đến lúc đó Tôn Duẩn vẫn chưa lớn, nhưng như Ngô Chi từng nói, nếu như lúc này không rèn luyện, sau này sẽ phiền phức.

Trong lòng Tôn Huệ có chút nói lỏng, không phản đối như vừa rồi nữa, ngoại trừ muốn cho đệ đệ rèn luyện, còn có một nguyên nhân chủ yếu, đó là Ngô phụ cũng đi. Nàng không yên tâm về Ngô Chi lắm là bởi vì chính hắn cũng vẫn còn nhỏ, đặt ở đời trước của nàng mà nói, vẫn chỉ là đứa bé, để hắn mang theo Tôn Duẩn còn nhỏ hơn, có thể yên tâm mới là chuyện lạ. Thế nhưng có Ngô phụ bên cạnh coi chừng thì khác hẳn, sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

"Thật không." Tôn Huệ ngồi thẳng người lên, hỏi: "Không biết lúc nào bác trai trở về, muội muốn tìm hiểu tình huống tí mĩ một chút."

"Chừng sau giờ Ngọ đi, lúc này còn chưa về đâu, ở chợ gia súc chắc sẽ có người muốn mua, đàm luận giá tiền không phải một chốc một lát là xong, kéo dài lâu hơn cũng bình thường." Ngô Chi đề nghị: "Nếu không hai người đi về trước đi, có chuyện gì cần làm thì làm, khi nào cha ta trở về sẽ đi qua gọi. Thế nào?"

- Vậy làm phiền người rồi!

- Không phiền.

Tôn mẫu ở Ngô gia một câu cũng chưa nói, toàn để mặc con gái nói chuyện, đây là chuyện đã bàn bạc trước khi tới Ngô gia. Chẳng qua mới ra khỏi cổng lớn Ngô gia, còn đi chưa được mấy bước, Tôn mẫu đã cau mày, không thể chờ đợi được nữa, mở miệng ngay: "Huệ tử, có phải con có ý nghĩ, chuẩn bị đáp ứng đệ đệ con?" Lại nói tiếp không kịp ngừng lời: "Cho dù cha Ngô Chi đi theo, như vậy cũng không yên tâm, người ta đi xa quê, ra bên ngoài, chính là thân bất do kỷ, đừng nói chiều cô đệ đệ con, chính bản thân hắn cũng khó chu toàn."

Tôn Huệ kéo tay mẹ, mở miệng nói: "Mẹ, giờ đâu phải năm đó chúng ta chạy nạn, hiện tại thái bình hơn rất nhiều." Không chỉ có nàng, Tôn Huệ biết, mẹ mình cũng nhớ rất rõ những chuyện xảy ra năm đó, đồng thời còn sâu sắc hơn. Rất nhiều thứ bản thân bị che mắt không nhìn thấy, mà mẹ trực tiếp chứng kiến, sẽ sợ hãi hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Kết quả cuối cùng, Tôn Duẩn vẫn được đi, vì việc này, Ngô phụ đặc biệt tới đây làm thuyết khách, lúc nhĩ tử đáp ứng dẫn Tôn Duẩn theo, hắn đã ngầm đồng ý. Con đường này xác thực rất an toàn, sẽ không xảy ra chuyện gì không dễ ăn nói, thứ hai là, ông rất là thông cảm với tình huống của Tôn gia, hai hài tử không có cha, ngay cả thân tộc cũng không có, mẹ lại tái giá, không giúp được nhiều, cũng không dễ giúp, cho hắn một cơ hội kiếm tiền, cũng không uổng công quen biết một hồi.

Ngô phụ giỏi ăn nữa, lại thêm hắn bảo đảm lần nữa, Tôn mẫu có chút thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực tính tình của bà vốn là quyết chí tiến lên, dám liều, nếu không sẽ không thể sống tới ngày hôm nay. Đối với tương lai con trai lớn, bà đã sớm có tính toán, cũng không thể đồn cũi mãi, chưa nói tới việc kiếm được quá ít tiền, mà quan trọng là quá khổ cực. Nhưng mà, ở nơi đây bọn họ vốn là người từ xa đến định cư, có cơ hội gì cũng không tới phiên con trai mình, mà sẽ sớm bị người khác đoạt đi. Cho nên lần buôn lá trà này, nếu như không phải đường xá quá xa, lo lắng đi đường không an toàn, Tôn mẫu đã ủng hộ rồi.

Hiện tại Ngô phụ khuyên bảo, cẩn thận nói rõ ràng từng việc, Tôn mẫu càng bằng lòng hơn, thấy mẹ có xu hướng đáp ứng, Tôn Huệ ở bên cạnh bồi thêm hai câu, lúc Tôn Huệ nghe nói Ngô thúc phụ sẽ đi theo thì đã đồng ý rồi, nàng nghĩ nếu không mình cũng đi theo lãnh hội một phen. Đời này cũng chỉ có vài cơ hội như vậy thôi, ở cổ đại này, muốn đi xa, ngoại trừ hương thân, thì nữ quan lại, nữ tử bình thường hoàn toàn không có cơ hội gì.

Có Ngô phụ bảo đảm, Tôn Huệ lại ở bên cạnh du thuyết, cuối cùng Tôn mẫu đồng ý. Chẳng qua, bà không thể để nhĩ tử đi một mình, bà cũng đi cùng. Đối với việc này Ngô phụ không có ý kiến, cười ha ha đồng ý, Tôn mẫu quyết đoán hẳn cũng biết, bà ấy đi theo sẽ không phiền phức, có khi còn có trợ giúp.

Nếu đã đáp ứng rồi, lúc này phải bàn tính kỹ, biết được thời gian xuất phát, Tôn Huệ liền bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị đồ đạc xuất hành cho Đại đệ, cũng cầm tiền ra dùng để mua lá trà. Bởi vì là lần đầu tiên, hơn nữa Tôn gia cũng không có nhiều tiền vốn, còn phải giữ lại một ít để tương lai xây nhà, cho nên lần này chỉ có thể lấy ra hơn hai xâu để mua lá trà. Tiền này nếu mua lá trà ngon, một lạng cũng không mua được, thế nhưng nếu mua lá trà thô mùa hạ thì vẫn có thể mua mấy cân tốt nhất, chịu khó đi khắp các đồi trà thu mua còn có thể mua nhiều hơn.

Lúc này liền thể hiện năng lực của Tôn Duẩn, cũng nhìn ra hẳn thật sự có tài, hẳn đi khắp các vườn trà, lớn nhỏ đều không buông tha. Giá cả từ từ thảo luận, hoặc có thể nói là mất thời gian, so sánh từng nhà một, chọn một nhà chất lượng lá trà không tệ, giá cả không quá cao, cuối cùng hẳn mua được lá trà với giá rẻ. Cuối cùng, ngay cả Ngô phụ nghe thấy giá tiền này cũng từ bỏ một nhà đã chọn, mua cùng một chỗ với Tôn Duẩn.

Ngày xuất hành hôm ấy, ánh mặt trời lên cao, chọn một canh giờ tốt lành, hai nhà cùng nhau lên đường, tới huyện thành còn có mấy nhà cùng đi tập hợp ở công thành. Tôn Huệ không đi, nhà cửa không thể không có người trông, gia súc cần phải cho ăn, mà nàng còn muốn lên núi đốn củi, đệ đệ không ở nhà cũng không thể bỏ mặc những khách quen trên trấn thường xuyên mua củi, cho nên nàng phải mang đến.

Ở nhà một mình thật khác biệt, yên tĩnh, đặc biệt là buổi tối, nàng có chút sợ sệt, cũng may mỗi ngày Tôn Huệ đều bận rộn từ sáng tới tối, thời gian nghỉ ngơi còn không có, cho nên nàng chỉ nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung một lúc rồi một mình tiến vào mộng đẹp.

Một đêm nọ, đại khái đã rất khuya, Tôn Huệ vừa ngủ được một giấc, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng chó sủa, tiếng sủa tràn ngập địch ý kia làm cho Tôn Huệ lập tức thức dậy, thò tay lấy ra dao phay giấu ở dưới gối, mặc quần áo xong liền bước xuống giường.

Dao này là trước khi đi Tôn mẫu căn dặn nàng cất giữ, tuy nói trong nhà nuôi chó, thế nhưng Tôn mẫu vẫn không yên tâm, dặn Tôn Huệ ban đêm lúc đi ngủ nhất định phải để dao phay dưới gối, để phòng ngừa vạn nhất.

Tôn Huệ cầm dao phay thật chặt, hô hấp có chút bất ổn, chậm rãi đi ra cửa phòng, trong phòng tối thui, đi lại đều phải cẩn thận từng li từng tí một, không dám có động tác lớn, chỉ sợ không cẩn thận làm ra tiếng động. Ghé sát mặt vào khe cửa quan sát sân, mắt không dám nháy một cái, cho dù như thế mỗi cũng bức bách chính mình không thể bỏ qua một giây nào.

Trên tường có một bóng đen, thấy con chó choai choai hùng hù hỏ hỏ sủa vang dưới sân thế nhưng hẳn chẳng thèm để ý, hẳn đã hỏi thăm được rồi, ngày hôm nay ra tay, bị biết được cũng không sao, chỉ có một con nhóc ở nhà, nàng ta có hai lá gan cũng chẳng dám đi ra. Hơn nữa con mụ điên kia lúc này không ở trong thôn, bị biết được cũng chẳng làm gì được mình, hiện tại Tôn gia nuôi không ít gia súc đáng tiền, đều đắt đi, năm nay sẽ không cần trộm của nhà khác.

Bóng đen này là một tên vô lại trong thôn, gọi là Vô Lại*, năm đó Tôn mẫu cô nhi quả phụ, không ít lần ức hiếp Tôn mẫu, vì con cái, Tôn mẫu phân nửa đều nhịn xuống, bà sợ lúc mình ra đồng, tên vô lại kia tới đây trả thù, thế nhưng Tôn mẫu gả cho Chu gia thì không cần phải nhịn nữa, dám cầm xẻng tới nhà hắn, đập bình sành, vại nước nhà hắn vỡ tan tành, công cũng hủy đi. Vô Lại phát hỏa, xắn tay áo lên định động thủ, chẳng qua hẳn coi thường Tôn mẫu rồi, cho rằng làm vậy là có thể đánh bại bà. Tôn mẫu thấy hẳn định động thủ, không nói hai lời, vung xẻng lên đập tới, nếu không phải hẳn lui về phía sau một bước, e rằng không chết cũng trọng thương, đó mới thực sự là ra tay ác độc!

*nguyên văn là thanh bì : từ này có nghĩa là tên vô lại, bất lương, đoạn “gọi là Vô Lại” là ta thêm vào, bởi vì không biết tên vô lại này có phải luôn tên Thanh Bì(Vô Lại) hay không mà về sau 2 chữ ấy xuất hiện rất nhiều, thanh bì thế này thanh bì thế khác, ta tạm để tên hắn là Vô Lại đã nhé, sau này nếu phát hiện ra hẳn thực sự họ Thanh tên Bì thì ta sẽ sửa sau.

Vô Lại nuốt một ngụm nước bọt, hẳn bị làm cho khiếp sợ, Tôn mẫu thật sự không đùa, ánh mắt cũng tàn nhẫn, lộ ra hung ý. Tên vô lại này chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, bắt nạt người hiền lành còn được, nếu thật gặp phải những người liều mạng thì hẳn cũng chỉ biết trốn. Há miệng mắng vài câu liền xoay người bỏ đi, Tôn mẫu chưa buông tha hẳn, cầm xẻng chọc vào cả cửa sổ, đứng ở công nhà Vô Lại, mãi đến đêm mới rời đi. Mà ban đêm Vô Lại cũng không dám trở về, ở nhà khác một đêm, lúc trở về nhìn nhà cửa bị đập nát tanh bành, hung hăng chửi bới vài câu, cũng không dám đi tìm Tôn mẫu nữa.

Nhiều năm như vậy, có thể nói ngay cả mặt mũi Tôn mẫu hẳn cũng không dám nhìn, cho dù biết hai tỷ đệ Tôn gia ở riêng, trong nhà không ít vật đáng tiền, có lực uy hiếp của Tôn mẫu, cho nên hẳn căn bản không dám động thủ. Mà những tên du côn khác cũng nhất gan không kém, bọn chúng đều có chút kiêng dè.

Mà hiện tại, Tôn mẫu không ở trong thôn, Vô Lại ngứa ngáy trong lòng, đồ của Tôn gia nếu bán đi, ít nhất phải được mấy xâu tiền! Đến đâu gặp được chuyện làm ăn tốt như vậy? Lúc này cũng bất chấp rồi, Vô Lại suy nghĩ một chút, vẫn là làm đi, dù sao nếu không bị bắt quả tang, Tôn mẫu cũng không làm gì được hắn. Ôm ý nghĩ như thế, đêm nay hẳn bèn mò đến.

Từ tường viện nhảy xuống, tường này được nện đất chắc chắn, cao không tới đâu, chút độ cao ấy đối với Vô Lại cũng chẳng khác gì chơi đùa. Hắn cũng không coi em chó là chuyện to tát, chó nhóc năm nay mới đầy ôm, lợi hại được là bao, nếu như dám tới đây, trực tiếp đá chết! Vô Lại nghĩ không sai, chẳng qua hẳn thật sự coi khinh em chó rồi, em ý được nuôi dưỡng cẩn thận, chắc hẳn gen cha mẹ không tệ, khổ người không hề nhỏ, lại còn hung ác, trong nháy mắt khi Vô Lại nhảy xuống, vèo một cái liền xông lên, há miệng đón một phát vào tay Vô Lại, cắn thật chặt.

Trên tay Vô Lại bị cắn đau, rống lên tiếng kêu thảm thiết đau đớn, "Á a •••••, nhanh buông ra, ngón tay ta sẽ đứt mất! Hu hu." Nước mắt cũng chảy xuống luôn rồi, con chó cắn đúng ngón tay hắn, tay đứt ruột xót, nỗi đau kia thật đúng là xé ruột xé gan, hẳn từ trường thành cũng không chịu được.

Tôn Huệ thấy Sói chạy ra ngoài, tiếp theo nghe tiếng một nam tử kêu đau thê thảm, sợ Sói bị thương, hơn nữa hẳn xử lý nó không, chính mình sẽ không trốn được. Tên vô lại vốn dĩ chỉ định trộm cướp xong rồi đi, hiện tại bị thương, tiếp theo xảy ra chuyện gì, khó nói chắc được.

Chuẩn bị đi ra ngoài, dao trong tay không quá thích hợp làm vũ khí, quá ngắn, có câu nói, một tắc ngắn một tắc hiểm, không tốt bằng binh khí dài.

Cắt dao phay đi, cầm lấy một cây gậy trúc dựng trước cửa, cây gậy trúc này phần đầu được vót nhọn, đâm vào người tuyệt đối là lợi khí, lực sát thương không thua kém đồ sắt. Hơn nữa còn thẳng ở nhẹ, loại hình giống như xẻng, với khí lực của Tôn Huệ, chỉ vung vẩy mấy lần là mới chết.

Ra khỏi phòng, vọt tới trước mặt Vô Lại, không nói hai lời, nương theo ánh trăng yếu ớt, trực tiếp đâm vào chỗ bắp đùi hấn, Tôn Huệ nghĩ, đâm vào chỗ này, tổn thương chân của hấn, hấn liền đánh mất một nửa sức chiến đấu, còn muốn phát uy sẽ không lợi hại được như trước, hơn nữa nếu thực sự không đầu lại, nằng chạy, Vô Lại sẽ không đuổi kịp.

Tôn Huệ có thể nói là tàn nhẫn, năm đó lưu vong chà rửa sạch sẽ tất cả giáo dục ở hiện đại, trước sự sống và cái chết, chuyện gì cũng làm được. Cho nên lần này nằng không nương tay một chút nào, dốc hết khí lực toàn thân, đâm thẳng vào nửa cm, vạch một lỗ hồng dài mười mấy cm, máu tươi phun ra, Vô Lại liền ngã sập xuống, liều mạng lấy tay ấn vào vết thương, trong mắt tràn đầy thù hận, móc từ trong lồng ngực ra một con dao bô cùi, đang định kết thúc con chó trước.

Thế nhưng lúc này Sói đã lui về phía sau, canh giữ ở bên cạnh Tôn Huệ, cho nên Vô Lại chém trượt, trái lại bị Tôn Huệ đâm thêm lần nữa .v. Vô Lại đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, môi cắn chảy máu, đã sớm không còn sự hung ác ngày xưa, cũng không dám tiếp tục ở đây, tấp tễnh đứng dậy nạy then cổng ra, chạy ra ngoài.

Tôn Huệ không dám đuổi theo, nằng đứng trong sân, tay nắm cây gậy trúc đề phòng, chỉ sợ trúng chiêu hồi mã thương. Đợi hồi lâu, vồ vồ Sói, để nó đi tra xét.

Xác định Vô Lại thật sự đi rồi, đóng cổng lại, ở trong nhà chính suốt một đêm không dám nhắm mắt, chỉ sợ có người tới cửa.

Chờ đến ngày hôm sau, ánh nắng đầu tiên chiếu tới, dần dần có người đi lại, Tôn Huệ mới xem như đã thở phào nhẹ nhõm. Có lá gan đi ra.

Nhìn một bãi máu đen trong sân, lúc này đã khô lại, thế nhưng mùi rỉ sắt vẫn còn hết sức nồng nặc. Tôn Huệ choáng váng một trận.

Chờ mình khôi phục xong, kiềm nén sự khó chịu trong lòng, Tôn Huệ điều tra chung quanh, gia súc gia cầm trong nhà không thiếu một con nào, xem ra đêm qua Vô Lại không đắc thủ, kết quả như thế làm cho Tôn Huệ hơi an tâm, những con vật này chính là tài sản quý giá nhất trong nhà. Chỉ có một đoạn tường viện hơi sập xuống, mà cổng cũng bị hư hỏng, những chuyện này đều là vấn đề nhỏ, thoáng tu bổ một cái là được. Thế nhưng có chuyện, rất gấp, chính là tên vô lại kia có sao không!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thực tế rất đáng buồn, bởi vì Tôn gia là người bên ngoài, cho nên chỉ sợ Vô Lại sờ tác sờ vi không tuân theo luật pháp một cách nghiêm trọng thì cũng không có bất kỳ ai giúp đỡ Tôn Huệ, dù là ở nơi đâu, mọi người cùng có xu hướng bài ngoại. Đừng nhìn những người khác bình thường thống hận Vô Lại, hiện tại nếu như biết được tin tức, nơi này của Tôn Huệ có khi còn bị người ta hủy đi, vừa phải bồi tiền thuốc thang, vừa phải bồi thường những thứ khác. Đây chính là điều Tôn Huệ lo lắng nhất, cũng không có mấy ai đi nói chuyện giúp nằng, người có thể đứng ra bênh vực lại càng ít.

Bất kể Tôn Huệ lo lắng cỡ nào, khi mặt trời dần dần lên cao, bốn phía cũng sáng tỏ, nghe tiếng lala, tiếng trâu kêu, Tôn Huệ đứng dậy, những chuyện này để đó tính sau, vẫn nên cho gia súc ăn trước đã. Còn có Sói, ngày hôm qua may nhờ có nó, nếu không chẳng biết còn xảy ra chuyện gì! Phải cho nó ăn ngon một chút, khao thưởng một phen mới là đạo lý.

Lại thêm lừa vào lò, mùi cháo thơm trong nồi tỏa ra bốn phía, một đêm không ngủ lại ngửi thấy mùi này, Tôn Huệ cảm thấy đói cồn cào, hận không thể lập tức múc một bát uống hết. Thế nhưng nằng vẫn nhịn xuống, cháo cần phải ninh nhừ, như vậy ăn mới ngon. Đúng lúc này, những âm thanh ồn ào từ xa đến gần, xen lẫn tiếng khóc mắng. Động tác của Tôn Huệ lập tức cứng đờ, biết việc lớn không tốt, quả nhiên, sau một khắc cổng lớn đã bị đập ầm ầm, người bên ngoài luôn miệng mắng: "Con đi nhỏ* chết ra ngoài cho ta, đồ tiện chủng có mẹ sinh không có cha dạy, người trong đất nuôi mày, mày lại hạ thủ ác như vậy, kỹ nữ còn thiện lương hơn mày!"

*nguyên văn xương phụ, xương nữ : con hát, kỹ nữ,..v..v..

Ô ngôn uestữ, mặt già tóc muối tiêu về mặt kích động cầm một cái cốc trong tay không ngừng phá cốc: "Con đi nhỏ chết ra ngoài, để cho tao lột quần áo mày ném vào trong kỹ viện, đồ hạ tiện nhà mày! Con của ta ời***** làm sao thảm như vậy đây! Đồ đi nhà mày**** ô hô, chết đi ra ngoài****" lau nước mắt, trong mắt tràn đầy hận ý, cái cốc trong tay ra sức đập, hơi hạ xuống, đập bằng lực lượng lớn nhất, cổng lớn rung lên ầm ầm.

Dáng vẻ Vô Lại lúc trở về nhà khiến cho mặt mày tẻ xiu, tay phải bị cắn da tróc thịt bong, ngón tay út cũng thấy xương, máu chảy ròng ròng, nửa thân thể đều đổ! Nghiêm trọng nhất là vết thương chỗ bắp đùi, một lỗ máu thật sâu, lớn cỡ bàn tay, máu chảy ngăn không được, bao nhiêu vải vóc quần quanh mà máu vẫn rỉ ra, hoà tóc môi lang trung, lấy thuốc, thuốc thoa ngoài da và cả thuốc uống, cũng không có bảo đảm, chỉ nói còn phải xem, nếu chịu đựng được thì còn có thể sống, chịu không được thì phải chuẩn bị hậu sự rồi!

Việc này quả thực không ai ngờ, lúc bình thường dù nhĩ từ hư hỏng đến mấy, nằng mở mấy câu là thôi, hiện tại bị đánh cho thành như vậy, còn là một người bên ngoài, mặt sao có thể nhịn, nói phải liều mạng! Trong tộc có không ít tam cô lục di, những người này ngày thường chán ghét Vô Lại nhất,

không ít nhà còn từng bị Vô Lại ức hiếp qua. Nhưng lúc này thì khác, Vô Lại bị người bên ngoài khi dễ, mạng sống khó giữ, cũng không cần biết Vô Lại bị thế này là đáng đời hay không, vô cùng tức giận kết nhóm mà đến. Lần này thì xong rồi, Tôn Huệ không bị lột da cũng khó.

Bọn họ nhao nhao ồn ào, dọc theo đường đi người nhận được tin tức cũng không ít, có mấy người trong miệng nói thầm bắt nạt tiểu hài tử không phải là đạo lý, những người khác chỉ trợn mắt lên nói nhảm đầu này lòng dạ ác độc, bị đánh cũng xứng đáng. Đại đa số đều đứng bên phía người cùng thôn, Tôn gia là người bên ngoài, cho dù có lý cũng chẳng có mấy ai bênh vực.

Ngô thúc mẫu được tin, trong lòng lộp bộp một cái, sắc mặt cũng thay đổi, cái này xong rồi, phải mau mau đi qua nhìn chút, đồ đập hư không có gì, quan trọng là ... Phải che chở Huệ tử, không thể để nó bị thương! Gác lại việc đang làm, thu dọn đồ đạc thoắt một cái, sải bước đang định đuổi theo.

Chợt dừng lại, Ngô mẫu nghĩ chỉ bằng một mình bà thì khó mà che chở Tôn Huệ chu toàn, vội vàng hô: "Thái Điệp, Thái Điệp! Mau ra đây, mẹ có việc muốn con làm! " " Con đến đây!" Ngô Thái Điệp nghe mẹ gọi gấp, đưa cháu cho chị dâu ôm, chạy chậm ra ngoài, thấy mẹ đang dạo bước trong sân: "Chuyện gì mà mẹ lại vội như vậy?" Trong lòng kỳ quái, không biết chuyện gì khiến cho mẹ vội vã nóng nảy như vậy.

"Nói tí mi sẽ không kịp, con nhanh đi mời lý chính tới nhà Tôn Huệ đi, xảy ra chuyện lớn!" Ngô mẫu tiến lên đưa tay kéo con gái một cái, lại đẩy nàng về phía nhà lý chính, bà muốn gọi lý chính tới để có thêm lực uy hiếp, thật sự không được, lý chính là nam nhân, khí lực lớn hơn nữ nhân nhiều.

"Mẹ chuyện gì thế? Chỗ Huệ tử bị làm sao, mẹ mau nói cho ta biết!" Ngô Thái Điệp rất nóng ruột, không biết bằng hữu của nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thấy mẫu thân như vậy, đoán rằng chuyện không nhỏ, nàng lo lắng không dứt.

Ngô mẫu lắc đầu, thúc giục: "Được rồi, đừng hỏi nữa, nhanh chạy trước đi, chậm sẽ nguy mất! Hiện tại ta chạy tới đó trước, có thể trì hoãn bao lâu thì tận lực trì hoãn, không xảy ra chuyện là tốt rồi." Thì thầm mấy câu, Ngô mẫu đẩy con gái một cái, chính mình nên bước cấp tốc tới nhà Tôn Huệ, trong lòng không khỏi oán giận, chuyện gì thế không biết, khi dễ cô nhi quả mẫu nhà người ta, bản lĩnh nuôi gia đình thì không có, bản lĩnh lên lên lút lút thì lại không nhỏ, trước kia không học được bài học, hiện tại còn nhào ra chuyện gì nữa đây!

Ngô Thái Điệp không dám chậm trễ chút nào, chạy vội tới nhà lý chính, không dám dừng lại thở, lời lý chính chạy về phía nhà Tôn Huệ: "Bác ới nhanh lên một chút đi, nhà Tôn Huệ xảy ra chuyện rồi, mẹ cháu bảo cháu tới gọi bác, mau mau tới đó!" Lý chính sắp ăn sáng, bị Ngô Thái Điệp trực tiếp kéo khỏi bàn ăn, thấy nàng như vậy, biết chuyện không nhỏ, vừa đi vừa hỏi: "Nói nhanh lên, là chuyện gì?" Biết được tình huống rồi, đến lúc đó mới dễ làm việc.

"Cháu cháu không biết chuyện gì, mẹ cháu không có ... không có nói, vội vã ... muốn đẩy cháu chạy đi." Ngô Thái Điệp thở hổn hển, dọc theo đường đi nàng mệt gần chết, bây giờ nói chuyện cũng lao lực.

Lý chính nhíu mày lại, thấy Ngô Thái Điệp quả thật không biết tình huống, đành phải nói: "Được rồi, chúng ta đi qua xem một chút."

Lúc Ngô mẫu chạy tới Tôn gia, nhìn thấy rất nhiều người vây quanh, mấy người cầm đầu đang ra sức xô công, đến gần nhìn, phát hiện chưa có ai đi vào được, không khỏi thở phào một cái. Bà chỉ sợ bà chưa kịp đến nơi Tôn Huệ đã bị thương, hiện tại còn may, Tôn Huệ ở bên trong ít nhất vẫn an toàn, bây giờ chỉ cần lý chính có thể tới kịp thời, còn có cơ hội.

Mụ già cầm cái cuốc đập nham nhờ cánh cổng, đất trên tường cũng bị nện xuống không ít, nhưng vì đêm hôm qua Tôn Huệ lo lắng ngày hôm sau có người trả thù, ở cổng chính nàng chặn không ít thanh gỗ, lại đào mấy đồng đất, một mối mấy canh giờ, hiện tại lợi ích cũng rất rõ ràng, rất khó đi vào từ bên ngoài.

"Đừng tốn sức nữa, trực tiếp đốt luôn nhà nó đi, xem con đi kia còn ở bên trong không." Em dâu mụ, thím của Vô Lại, cầm cái cào trong tay vung vẩy hồi lâu, một mối, nghiêng răng nghiêng lợi đề nghị.

"Tào gia, hôm nay người dám đốt nhà này, xem ta có đập nhà người hay không!" Lý gia nương tử vốn đang xem náo nhiệt nghe thấy lời này, sắc mặt trực tiếp thay đổi, hận không thể lập tức xông lên đòi đánh nhau! Lý gia ở cách Tôn gia không xa, hơn nữa đang lúc đầu gió, nếu như Tôn gia bị cháy, chẳng bao lâu sau, Lý gia cũng trốn không thoát, đều là nhà tranh, chỉ cần bị mấy tàn lửa rơi vào là sẽ bị cháy lên rất nhanh! Không thể trách Lý gia không vội, tình huống là vậy đây, chỉ cần Tôn gia bị cháy, Lý gia nhất định cũng bị cháy sạch không còn một mống.

Trong lòng mụ đang rất gấp, thế nhưng đầu óc còn có chút thanh tỉnh, biết không thể đốt nhà, nếu không mấy người đang trợ uy giúp mình cũng sẽ trở mặt, như vậy mấy người trong thôn vốn đã không chào đón con trai mụ, lúc này sẽ không chịu giúp mụ đòi công đạo nữa. Cho nên mụ nói: "Chịu khó tốn thêm chút khí lực, nhất định phải đập mở cổng ra, đến lúc đó con đi nhỏ kia sao còn có thể chạy trốn?" Vốn phóng hỏa đốt nhà là đơn giản nhất, cũng an toàn nhất, đồ kỹ nữ kia rất độc ác, không được có chỗ nào bất cẩn.

Trong miệng lầm bầm hai câu, có chút không tình nguyện, thím của Vô Lại cũng không phải loại lương thiện, ở trong thôn nổi tiếng là người đàn bà chanh chua, mụ ta cũng mặc kệ người khác nghĩ gì, nói thẳng: "Mẹ của cháu trai à, chúng ta nên nói cho xong, tôi đã bỏ rất nhiều sức rồi, sau khi tiến vào nên phân chút ít đồ cho tôi đó." Thanh âm không coi là nhỏ, mụ ta cũng không sợ bị ai nói gì, dù sao mụ ta vốn không biết xấu hổ.

Mẹ Vô Lại gạt đầu, nói: "Không có chuyện gì, sau khi đi vào tùy cô lựa chọn."

Không hề có chút đơn thuần nào, lúc này mụ bước lên phía trước mấy bước, rất hiển nhiên mụ muốn đục nước béo cò, thừa dịp không ai chú ý, kiếm chút chỗ tốt.

Ngô mẫu cực kỳ nóng ruột, chen chúc đi lên phía trên, muốn kéo mấy người kia lại, thế nhưng đầu dễ tiến lên, người không có hảo ý không ít, đa phần đều đi về phía trước, cuối cùng Ngô mẫu không những không thể tiến lên phía trước, ngược lại còn bị đẩy về phía sau.

"Đều vây quanh làm gì? Ai cho các người tụ tập đông người đứng trước cổng nhà người khác như vậy?" Lúc này lý chính rút cuộc chạy tới, nhìn tình

cảnh chung quanh cũng biết không tốt. Sợ còn không lên tiếng sẽ xảy ra chuyện, vội vàng hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50-51

Lý chính vẫn có lực uy hiếp nhất định, địa vị của ông ở trong thôn chỉ đứng sau Tam lão, ông vừa nói chuyện, chung quanh đều yên tĩnh lại, không ai có động tác nữa. Thím của Vô Lại vừa nãy vẫn còn la hét, lúc này cũng không dám lên tiếng.

Tách đoàn người ra, lý chính đi lên phía trước, nhìn thấy cổng bị đập cho không còn hình dáng, đen mặt lại, không vui nói: "Các người đang làm gì thế này, phá nhà sao? Đứng sai thì phải mời Tam lão lại đây quyết định mới phải chứ, hừ!" Phất tay áo, nhìn mấy kẻ vẫn cầm xẻng trong tay, gầm lên: "Lớn tuổi như vậy, nên tích chút đức, nhà người ta cô nhi quả phụ sinh sống không dễ dàng, năm đó ức hiếp người ta, hiện tại tại sao lại làm ầm ĩ lên? Có phải thấy mẹ nó không ở nhà, liền xuống tay hay không, nói cho các người, thôn chúng ta không thể tha thứ cho những kẻ lòng mang ý xấu như vậy!"

Mụ mẹ Vô Lại trước giờ vẫn sợ lý chính, nhưng chợt nghĩ tới con trai ở nhà sống chết chưa rõ liền lên con, quăng xẻng trong tay xuống đất, tay vỗ ngực, bắt đầu khóc lóc om sòm: "Không sống, không sống nổi, đều bắt nạt chúng ta a! Ô ô... , ông đi nhìn con trai của ta một cái đi, đến giờ vẫn còn hôn mê, đồ đi thấp hèn kia cho ông thứ tốt gì, ông không thêm đề ý tình nghĩa trong thôn, giúp người ngoài?"

Quệt nước mắt nước mũi một cái xong, mụ hung ác nói: "Nói cho ông biết, hôm nay cho dù Tam lão đều ở đây, ta cũng đến đòi một lời giải thích, đồ đi thấp hèn kia đừng nghĩ sẽ dễ chịu! Chỉ cần con trai của ta có chỗ nào không được, ta phải đến lôi nó đi dìm sông!"

Lý chính không biết tình huống, nhất thời không tiện mở miệng, mà thím của Vô Lại cho rằng lý chính bị chị dâu làm cho khiếp sợ, con người đảo một vòng, hô: "Khỏi phí lời, chúng ta đập nát cổng, mau mau lấy bạc cho cháu trai xem thương, cầm tiền thuốc men trước, cái khác sau này hãy nói, dù sao nó cũng không trốn được." Mụ theo tới đây chính là muốn mò mẫm chút tiền, đối với Tôn gia mụ đã sớm trông mà thèm, nếu không phải kiêng kỵ Tôn mẫu, cũng sẽ không chờ tới hôm nay. Hiện tại dựa vào Vô Lại bị thương, phải gắng sức cắn xuống một miếng thịt.

"Ai dám! Có còn vương pháp hay không, chẳng lẽ thật sự không coi nhà ta ra gì!" Đột nhiên một thanh âm truyền ra, vô cùng tức giận.

Đoàn người tách ra, Chu Hải sắc mặt khó coi đi ra, chấp tay sau lưng gật gật đầu với lý chính, xoay người nổi nóng quát lớn: "Các người đang làm gì đây, muốn phá nhà người ta đúng không, hải tử nhà mình không biết giáo dục, hiện tại xảy ra chuyện ở đây phát tán nhân cái gì! Tên vô liêm sỉ kia đã có lá gan xông vào nhà người ta, đánh chết cũng xứng đáng! Đây là ta không có mặt, lần sau để ta biết được, xem ta có đánh gãy chân hắn hay không, đến lúc đó xem Tam lão nói thế nào." Phất tay, xua xua: "Đều đi hết đi, coi như chuyện chưa từng phát sinh, nếu không thì đừng trách ta không khách khí."

Ở nhà nghe được tin tức, Chu Hải cũng không đi lên trấn nữa, kêu người đưa tin tới nhà người thợ khéo kia, nói ngày hôm nay mình không có thời gian, ngày mai sẽ đi qua, sau đó vội vã chạy tới đây.

Mâu thuẫn với Tôn mẫu, cho dù cũng không tình nguyện, đối với tỷ đệ Tôn gia, Chu gia vẫn luôn có chút không thoải mái trong lòng. Nhưng mặc kệ có mâu thuẫn gì, căm ghét tỷ đệ Tôn gia cũng được, dù sao cũng không thể trở mặt nhìn người khác bắt nạt tụi nó. Điều này rất dễ hiểu, còn tương đối phổ biến trong xã hội, con người đều có xu hướng đồng tình nhỏ yếu, mà đối với người mình quen, cho dù cảm nhận không tốt, nhưng thấy họ bị ức hiếp thì cũng sẽ đứng ra. Càng không nói đến việc hắn và Tôn mẫu vẫn là phu thê, đương nhiên sẽ không đứng nhìn.

Mụ già tóc muối tiêu thấy Chu Hải thì hơi biến sắc, nếu Chu gia đứng về phe Tôn gia, mọi chuyện có chút không dễ xử lý. Chu gia chính là đại tộc ở nơi đây, nhân số đông đảo, một vị trong Tam lão cũng là người họ Chu, mà nhà mụ ở trong thôn không được hoan nghênh cho lắm, nếu tranh chấp với Chu gia thì sẽ không có phần thắng.

Biết không thể tiếp tục phá cổng, mụ cũng chẳng phải loại tốt lành gì, thay đổi chiêu số, đặt mông ngồi dưới đất, tay vỗ đất khóc rờn nói: "Ông trời ơi, ngài để cho ta chết đi cho xong, ô ô... mất không thấy tâm không phiền! Ô ô... thế này còn có thiên lý nữa không? Con trai của ta bị đánh là đáng đời, khắp người nó đều là máu, nha đầu kia tàn nhẫn đến mức nào chứ, vết thương nó đâm ra còn lớn hơn cả lòng bàn tay, đầu ngón tay cũng hồng mất rồi! Nếu như có chuyện bất trắc, tôn tử, tôn nữ nhà ta sao còn đường sống, có phải là ép ta mang theo chúng nó đi nhảy sông hay không đây?"

Hoàn toàn chính là đang tranh thủ đồng tình, nói càng đáng thương, người trong thôn mới càng đứng về phía mụ, đối mặt áp lực Chu Hải mới chịu buông tay.

Mụ tính toán khá lắm, có điều mụ đoán sai tình huống rồi, không phát hiện Ngô Thái Diệp cũng theo tới, theo như tính khí của Ngô Thái Diệp thì đã sớm phát tác, chẳng qua nằng thấy Chu Hải đứng ra, nên mới không tiện ra mặt. Hiện tại mụ cần quấy, mà Chu Hải lại không có mặt mũi nào đi cãi vả tay đôi, Ngô Thái Diệp dứt khoát đứng dậy, cười lạnh, nhanh nhẹn miệng nói: "A, hôm nay ta quả thật được kiến thức rồi! Tên khốn khiếp nhà bà chết đi, cả nhà bà không sống nổi, muốn nhảy sông tự vận tập thể? Vậy tên khốn nạn nhà bà làm sao dám tới Tôn gia trộm cắp chứ, Tôn gia chỉ có hai tỷ đệ, cuộc sống khổ sở hết sức. Làm sao xuống tay được không nói, bà đây là động vào hi vọng của Huệ tử, đồ vật bị nhà bà mang đi rồi, tỷ đệ Huệ tử mới là muốn nhảy sông tự vận!"

Vừa nói vừa nghẹn ngào, Ngô Thái Diệp rất đau lòng, vì tao ngộ của bằng hữu, cũng vì những kẻ trong thôn thường ngày thoát nhìn không tề tể, thế nhưng trong lòng đều ôm giữ dục vọng đáng xấu hổ, nằng khiển trách: "Là vô lương tâm cỡ nào, đồ đạc nhà Huệ tử đâu phải do gió to thổi tới, đều phải

tích góp từng chút một! Đệ đệ Huệ tử mới bao lớn đã phải lên sau núi đi đốn củi, nhọc nhằn khổ sở kiếm lấy chút tiền, mọi người đều nhìn ở trong mắt, khó khăn mức nào. Tền khốn kia nhà bà, thường ngày chẳng ra gì, trộm gà nhà này, mò chó nhà kia, chuyện xấu làm không ít. Lần này đang đêm xông vào nhà người ta, bị làm bị thương cũng là đáng đời. Mọi người cũng nói một câu đi, nếu như đặt ở nhà chúng ta, nửa đêm bị trộm ghé thăm, đánh chết, đã thương cần phụ trách sao?"

Mấy người vốn nghe gọi mà đi theo, đôi mắt Ngô Thái Diệp nhất thời có chút né tránh. Việc này nói ra xác thực rất thiếu đạo đức, hai hài tử Tôn gia rất không dễ dàng, mọi người cũng đều biết, chẳng qua là hiện tại nhìn thấy bọn họ trôi qua không tệ lắm, trong nhà có không ít vật đáng tiền, trong lòng chợt thấy không thăng bằng, giống như người vẫn không bằng người, cuộc sống đột nhiên dễ chịu, không có mấy ai không nói thầm vài câu trong lòng. Thế nhưng, đối với khó khăn của Tôn gia, mọi người đều linh hội, tâm địa họ cũng không phải làm bằng tảng đá, ngoại trừ mấy thành phần cực kì cá biệt, người còn lại đều bị dao động chút ít, bắt đầu thiên hướng Tôn gia.

Quan trọng nhất chính là câu nói kia của Ngô Thái Diệp 'Nếu như đặt ở nhà chúng ta, đánh chết đã thương cần phụ trách sao?', tất nhiên là không cần! Không đánh chết là tốt rồi, ban đêm xông đến nhà người ta, không phải thứ tốt lành gì, chưa nói mất tiền tài, mà ngay cả mạng sống cũng khó khăn bảo đảm! Như thế đương nhiên phải đánh, làm bị thương cũng là đáng đời.

Thấy mọi người sắp không đứng ở phía bên mình, mụ cuống lên, trừng Ngô Thái Diệp một cái, mắng: "Nha đầu mày bị uống thuốc lú hay sao thế, lại đi giúp đỡ người ngoài nói chuyện, có còn là người cùng thôn hay không, dĩ nhiên giúp người ngoài nói chuyện!" Phất tay nói: "Đi đi đi, về nhà chơi, nơi này còn chưa tới phiên nha đầu mày nói chuyện."

Quay đầu nhìn Ngô mẫu, mụ tức giận gào lên: "Còn không đuổi con gái bà về đi, nơi này là chỗ người lớn nói chuyện, ai cho hài tử chỗ mồm vào? Cần thận nhà chồng tương lai ghét bỏ. Hừ."

Ngô mẫu cũng không phải người dễ ức hiếp, cãi lại: "Không cần bà phải bận tâm, con gái của ta như thế nào cũng phải do ta dạy, bà vẫn nên cố gắng dạy dỗ nhi tử của bà cho tốt đi, làm nhiều chuyện thất đức như vậy, cũng không biết có thể ới gặp báo ứng hay không. Còn có cháu gái bà nữa, làm ảm đạm như thế, mới nên lo lắng có gà ra ngoài được không kia!" Trào phúng một câu tiếp một câu, vô cùng căm ghét mụ này, nói tới nói lui, lại kéo tên đầu con gái mình, sao phải nhẫn nhịn mụ ta, dứt khoát nói ra mấy lời đâm trúng chỗ yếu hại.

Sắc mặt mụ già trở nên xanh mét, mụ đã sớm lo lắng, con trai mụ vô liêm sỉ, liên lụy đến tôn tử trong nhà, việc hôn nhân của tôn nữ cũng khó khăn, nhà người tốt căn bản không muốn lấy, lại còn có người thà rằng cưới không được, cũng không muốn kết thân. Lời này thật đúng là lợi kiếm, xuyên thẳng vào tim mụ, mụ nghiêng răng nghiêng lợi: "Chuyện nhà ta không cần bà quản, tôn nữ của ta không thiếu người muốn!"

Hừ một tiếng, mụ xem biểu hiện của mọi người, biết mình khóc lóc om sòm có lẽ cũng không còn tác dụng gì nữa, hơn nữa con tức khí lúc này bị cắt đứt, lúc này đã có chút xẹp xuống. Có câu nói 'Thừa thế xông lên mới tốt, lùi lại một lần là suy yếu một lần, đến lần thứ ba sẽ cạn kiệt.', hiện tại có thể nói là mụ không còn cổ khí kia chống đỡ, nhát gan hơn rất nhiều.

Thế nhưng chuyện bắt đền thì không thể quên được, thấy không thể đại náo một hồi rồi dứt tất cả gia súc đi, mụ đành nói: "Bất kể nói thế nào, tiền thuốc thang của con trai ta Tôn gia phải bồi thường, một xu cũng không được thiếu! Nếu không chúng ta sẽ không để yên, nếu còn lè mề, ta mang chiếu tới nơi này ngủ, xem nó có thể ở lì trong nhà cả đời được hay không!"

Thấy miệng mụ ta nói lỏng hơn, lý chính cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, ông chỉ sợ mụ ta liều mạng, như vậy ra tay cũng khó, buông tha thì lại không ổn. Hiện tại nếu nói chuyện bắt đền, như vậy là có thể từ từ nói chuyện, là nhiều đi ít, luôn có số lượng, đến lúc đó sẽ dễ làm hơn.

"Hả, là cái thuyết pháp gì, bà nói thử xem, rốt cuộc muốn bồi bao nhiêu tiền, hiện tại mẹ của hài tử không ở nhà, ta làm lý chính sẽ nói chuyện giúp, chờ mẹ hài tử trở về ta sẽ nói lại cho bà ấy nghe, đưa tiền tới nhà bà."

Thím của Vô Lại có chút ảo não, lần này có lẽ không lấy được bao nhiêu tiền, nói không chừng vẫn là một chuyến tay không, mụ cảm thấy không vui, vì lẽ đó cướp lời: "Vậy cũng không thể đưa ít được, mỗi lang trung xem thương thế cho đứa cháu kia của ta, cần bỏ ra nhiều tiền, ít nhất cũng phải bảy, tám xâu." Mụ dứt khoát giờ công phu từ ngoạm, đòi nhiều thì được nhiều, hơn nữa còn nói: "Đừng chờ mẹ nó trở về, trực tiếp dứt la la, trâu kia đem bán, thực sự không đủ thì đem cầm khế đất, phải lấy tiền nhanh, còn phải bốc thuốc đây!"

Căn bản không thể chờ đến khi Tôn mẫu trở về, Tôn mẫu lợi hại mụ không chống đỡ được, đến lúc đó chỉ sợ đồ ăn tới mồm cũng rơi mất. Cho nên, nói gì thì nói, cứ phải giao tiền ra luôn.

"Bảy, tám xâu? Bà thêm tiền tới điên rồi phải không, cho dù đánh chết cũng không cần đưa nhiều tiền như vậy! Còn có, việc này mắc mớ gì đến tới bà, đứng qua một đi, còn lắm mồm lần sau lao dịch ta sẽ bắt người nhà bà đi!" Lý chính nghe thấy giá tiền, sắc mặt liền không tốt, nổi nóng nói. Nếu như chỉ một xâu thì cũng thôi đi, coi như mua một bài học, bảy, tám xâu, đó chẳng phải là muốn lấy mạng người ta sao!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Mụ nói sẽ ở lý chỗ này, nhưng từ sau khi lập thu, khí trời mỗi ngày một lạnh dần, ban ngày thì có thể, nhưng tới nửa đêm không thể không bị lạnh rồi mắc

bệnh. Tôn Huệ đã lường trước điều này cho nên không sợ, mẹ ta muốn trái chiếu nằm trên mặt đất thì tùy mẹ ta, nàng không tin mẹ có thể ngây ngốc ở đây mười ngày nửa tháng.

Cau mày, Chu Hải thấy mẹ già kia chưa từ bỏ ý định, mà Tôn Huệ rõ ràng không chịu nhượng, đạo bước tiến lên, nói: "Huệ tử đưa thang qua đây, ta đi vào nói với con mấy lời." Cứ chống đỡ thế này trước sau đều không ổn lắm, cho dù tỏ ra bất chấp tất cả thêm một lần nữa, trong mắt người khác nàng chẳng qua chỉ là một nha đầu, vẫn cứ không an toàn.

Tôn Huệ suy nghĩ một chút rồi chuyển cái thang ra ngoài tường. Chu Hải có thể tới đây, bất kể lúc trước có mâu thuẫn hay không, Tôn Huệ cũng rất cảm kích, đã như vậy, nàng sẽ nhận ý tốt của ông ấy.

Chu Hải đi vào xong, Ngô mẫu cũng vội vàng vào theo, rồi mang thang vào bên trong. Mà Ngô Thái Điện thì lưu lại, nàng muốn trông chừng mấy mẹ già kia, phòng ngừa bọn họ có hành động gì còn có thể lớn tiếng cảnh báo.

Trong nhà chính, ba người tách ra ngồi xuống, Chu Hải cũng không đợi ngồi ấm chỗ thì đã mở miệng nói: "Hiện tại xảy ra chuyện này, một mình con tiếp tục ở đây cũng không an toàn, không bằng dọn về nhà đi, chờ mẹ con trở về nữa rồi tính, con nói thử được không?" Câu cuối cùng tuy đang hỏi ý tứ Tôn Huệ, nhưng Chu Hải cũng không muốn nàng không đồng ý.

"Cảm ơn Chu thúc phụ, thế nhưng con không định làm thế." Tôn Huệ nói rất nhẹ nhàng, nhưng nghe ra được sự kiên định bên trong, lại tiếp: "Lúc này dọn đi rồi, bọn chúng sẽ tưởng rằng con sợ hãi, sau này còn không biết bị ức hiếp tới mức nào đâu! Bản thân con thì chẳng sao, nhưng dù gì cũng phải suy nghĩ cho đệ đệ con nữa, hắn không thể làm rùa rụt đầu, tương lai sao có thể tìm thế tử?"

Chu Hải nhất thời cứng họng, hắn không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ muốn trước tiên vượt qua chuyện trước mắt, về phần chi tiết phía sau thì từ từ bàn bạc. Cho nên khuyên nữa cũng không tốt.

"Không dọn đi thì làm sao bây giờ, ban ngày chúng ta còn yên tâm, ban đêm không thể không lo lắng, nếu lại xảy ra chuyện như tối hôm qua thì phải làm sao đây?" Ngô mẫu mở miệng, nói: "Con mới bao lớn, ngày hôm qua hắn nhất thời chưa chuẩn bị con mới có thể làm hắn bị thương, đòi lại hắn thật trọng hơn, vậy sẽ càng nguy hiểm. Nghe ta nói, hay là tạm thời tránh đi, chờ chờ con trưởng thành rồi thì sẽ có thêm một trợ lực, người khác cũng kiêng kỵ chút ít."

Bà khuyên như vậy là vì sợ đứa nhỏ Huệ tử này nhất thời làm chuyện dại dột, cuối cùng làm bị thương chính mình.

Tôn Huệ cũng có nghĩ qua, liệu có nên tạm thời tránh đi, chờ xây nhà xong xuôi, cổng lớn tường cao khóa sắt, người khác cũng không thể đi vào. Thế nhưng nàng vẫn bác bỏ, hiện tại né tránh, ở trong mắt những người khác lại chính là sợ hãi, sau này càng dễ bị người ta bắt nạt!

Không bằng ở đây chịu khổ mấy ngày, có Vô Lại lúc trước làm ví dụ, những tên khác cũng bị chấn nhiếp một chút. Hơn nữa Tôn Huệ không định ngồi im chờ chết, nàng đã có dự tính, cho dù lại có người xông tới, nàng cũng có thể ngăn cản.

Sức lực thì nàng không có, so với nam tử trưởng thành, chắc chắn là nàng kém xa. Nếu như đối đầu trực tiếp, nàng tuyệt đối không có quả ngon để ăn. Cho nên, nàng phải tránh né chỗ yếu của mình, đối trước thấy rất nhiều chiến dịch lấy ít thắng nhiều, một là làm thủy công(mượn sức nước để công kích) hai là hỏa công. Thủy công thì không dễ thao tác, cũng không có điều kiện. Nhưng hỏa công lại đơn giản nhiều, hiện nay khí trời mát mẻ, quần áo trên người nhiều hơn, không may dính phải đóm lửa, nhất định sẽ cháy lên rất nhanh! Đến lúc đó quần hắn là nam tử cường hãn khi gió gì, đều phải gục xuống.

Cuối cùng, vẫn không có cách nào thuyết phục Tôn Huệ, Chu Hải đi về trước, nghĩ buổi tối để cho nữ nhi tới đây, hắn thì ngủ ở một phòng khác, cứ như vậy qua mấy ngày, chờ Tôn mẫu trở về, để cho bà ấy quyết định. Rốt cuộc vẫn không phải là nữ nhi của mình, không thể mạnh mẽ ép buộc, thế nhưng vẫn không an tâm, như vậy buổi tối cứ tới đây giúp đỡ đi.

Mẹ già mẹ Vô Lại nghiêng rằng ken kết, mẹ này sinh ác độc ngồi ăn vạ ngoài cổng, vừa khóc vừa gào thét, mới đầu còn có người nhìn, nhưng theo thời gian trôi qua, đám người dần dần tản đi, dù sao bọn họ còn bận việc trong nhà, không thể nào ở mãi nơi này xem náo nhiệt được. Huống chi chẳng qua chỉ là kịch do một người tự biên tự diễn, chẳng có gì đáng xem, không lâu sau, tốp năm tốp ba lúc này đều đã tản đi hết. Ngay cả thím Vô Lại cũng không còn kiên nhẫn nữa, nhận thấy lần này có lẽ không xoi mói được gì, hùng hăng hổ hổ vài câu rồi nhấc cái cào lên rồi đi.

Ban đêm Chu Đồng tới đây, gọi Tôn Huệ, trong ánh mắt tàn bạo của mẹ già mẹ Vô Lại, trèo lên cái thang bò vào trong. Nói là đừng có sợ, cha nàng xử lý sự tình trong nhà xong sẽ lập tức tới đây.

Thật ra, trong giây phút này Tôn Huệ rất là cảm động, ở đời trước rất ít khi nàng được cảm nhận thứ tình cảm này. Hòa thuận thì là tốt, không hòa thuận thì sẽ không tốt, thân nhân có chút mâu thuẫn có khi cả đời cũng không qua lại với nhau, không cần biết người có gặp phải phiền toái, không bỏ đá xuống giếng đã may mắn lắm rồi. Còn ở nơi đây, mọi người cũng từng cãi nhau tranh chấp, không nói chuyện với nhau lâu như vậy, vậy mà không ngờ tới khi xảy ra chuyện bọn họ vẫn đứng ra. Hơn nữa còn nguyện ý nhận nàng về ở, tới bây giờ mặc dù mình đã từ chối, vẫn còn lo lắng cho mình, còn tới đây giúp.

Điều này làm chấn động các giác quan của Tôn Huệ, làm cho nàng ý thức được, có lẽ ở nông thôn này, có bất hòa đến mấy, nhưng chỉ cần không liên quan đến ích lợi, người bên cạnh vẫn vui lòng đưa tay ra giúp người.

Mẹ già thế sống chết phải đòi bồi thường, mỗi ngày đều đi qua đây, ngồi cửa khóc rống một trận, dĩ nhiên, thời gian không xác định, có lúc là rạng sáng, có lúc nàng sắp đi ngủ. Là vì muốn làm cho Tôn Huệ không được yên.

Ồn ào có, nhưng không dám tiến thêm một bước, bởi vì cổ kỵ Chu gia. Hiện tại ban đêm Chu Hải tới trông chừng, những kẻ khác không muốn đối đầu

với hấn, du côn lưu manh đều có chung một kịch bản, thích ức hiếp những kẻ thấp cổ bé họng không có dòng họ thế lực, đối tượng giống như Chu gia bọn chúng sẽ không dám trêu chọc, sợ chọc ra chuyện lớn.

Mãi cho đến ngày nọ của một tuần sau đó, khi lá ngoài đường chớm rụng, y phục trên người mọi người cũng dày lên, một chiếc xe lửa lọc cọc chạy trên đường nhỏ về thôn, bên cạnh còn có hai con trâu choai choai đi theo, cả người lẫn vật đều toát lên vẻ phong trần mệt mỏi.

Xe lửa vào thôn vẫn chưa dừng lại, trực tiếp hướng về phía sau núi vắng vẻ mà đi, dọc theo đường đi có người nhìn thấy đều thăm thẳm thì thì, chỉ chỉ trỏ trỏ, toàn là bộ dạng xem náo nhiệt. Bọn họ không ngờ hôm nay Tôn mẩu lại trở về, xem ra sắp có hành động lớn, cũng không biết ai sẽ áp chế ai.

Thì ra là thế này, nghỉ ngơi bồi bổ nhiều ngày như vậy, Vô Lại đã bình phục tốt lắm, hơn nữa còn được cung ăn cung uống, không những hồi phục hoàn toàn mà còn mập ra không ít! Thân thể lưu loát rồi, Vô Lại nghĩ tới hung thủ hại mình phải nằm trên giường lâu như vậy, hấn hận nghiến răng ken két. Hơn nữa mẹ hấn khóc lóc ăn vạ nhiều ngày như vậy mà không đòi được một văn tiền nào, vừa nghĩ là thấy không cam lòng, cho nên ngày hôm trước Vô Lại bắt đầu liên lạc với đám đồng bọn của mình.

Tất cả những kẻ giao hảo với hấn đều không phải người tốt, lương tâm ngay cả chó cũng không nhìn, nghe Vô Lại nói vậy liền vỗ ngực hưởng ứng. Bảo là muốn lấy hết toàn bộ gia súc gia cầm của Tôn gia mang lên chợ bán, được tiền rồi mọi người chia nhau mua rượu uống, sau đó thuận tiện dạy dỗ Tôn Huệ một chút.

Lúc này đang tập hợp trước cổng nhà Tôn gia, cầm đại bông(cây gậy lớn), chuẩn bị nạy cổng ra.

Mấy người bọn chúng đều có sức lực lớn, không giống như đám mục già thay phiên nhau tay xẻo tay cuốc đập phá mà cùng lắm chỉ tạo ra được vài dấu vết trên cánh cổng, bọn chúng đều là những thanh niên khỏe mạnh, mỗi lần cầm đại bông đập mạnh, cánh cổng gỗ đều rung lên không dứt, nếu không phải mỗi ngày Tôn Huệ đều chặt đóng đất bùn cục đá phía sau, sợ rằng chỉ mấy phát đập là cổng đã bị mở ra. Nhưng cho dù như vậy, nhìn tình hình chắc hẳn không chống được bao lâu.

Trong nhà chỉ có một mình Tôn Huệ, hôm nay Chu Đồng không ở đây, buổi sáng nàng đã trở về bên kia rồi, mà Ngô Thái Diệp thì ở nhà trông cháu không tới. Ghé sát mắt nhìn qua khe cửa thấy mấy người bên ngoài, Tôn Huệ hít sâu một hơi, biết thế này e rằng không xong. Chỉ bằng một mình nàng, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, có thể bảo toàn bản thân thì đã là vạn hạnh rồi.

Nhìn Sói đang đề phòng cao độ, Tôn Huệ tiến lên kéo nó lại, nếu như chỉ có một người, còn có thể liều một phen, nhưng hiện tại, cho dù là chó trưởng thành thì cũng vô cùng nguy hiểm. Nàng đang nghĩ có nên thả nó đi hay không, lúc trước Sói hung hăng cắn Vô Lại một miếng, chờ Vô Lại đi vào, nhất định sẽ không bỏ qua cho nó. Cẩn rằng một cái, dẫn theo Sói đi về phía hậu viện, chạy thẳng tới dòng suối có lẽ có thể thoát được, về phần đồ đạc trong viện, hiện tại chỉ có thể bỏ đó, chờ thực lực mạnh rồi tất nhiên phải đòi trở về!

Không đợi Tôn Huệ làm ra hành động hi sinh, rầm một tiếng, cổng bị đập thành mấy khối, tên đại hán cầm xẻng đào đất sắp sửa xông vào. Nhìn thấy Tôn Huệ đang định rời đi, trong mắt Vô Lại tràn đầy lửa giận, hận không thể giết nàng, lạnh lùng nói: "Đồ đi mày đi đâu thế? Sao, không muốn ra gặp các đại gia?"

Những tên đại hán(người đàn ông vạm vỡ) cầm xẻng hoặc đại bông trong tay nghe vậy thì cười hô hô lên, nhìn chằm chằm Tôn Huệ một cách xấu xa.

Tôn Huệ dừng bước, sợ hãi nhìn người tiến vào, trong lòng thầm đếm, một, hai năm, lại có năm người, thật sự là xong rồi! Nuốt nước bọt một cái, Tôn Huệ mím môi: "Ngươi dám đến đây sao, thật sự không sợ lý chính sao? Đợi đến lần lao dịch sau, các ngươi chuẩn bị đi." Mặc dù biết bọn chúng dám tới đây nghĩa là chưa chắc đã sợ cảnh cáo của lý chính, nhưng hiện tại không có cách nào khác, nàng vẫn muốn thử xem có thể dọa lui bọn chúng hay không.

Vô Lại tiến lên một bước, quát to: "Con đi nhỏ đến lúc này còn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần chúng ông đây không đánh chết mày, lý chính dù tức giận thì như thế nào? Có thể làm gì mấy người bọn ông?" Nếu thật sự e sợ lời lý chính, bọn chúng cũng không ra ngoài làm chuyện này, thể diện thì phải cho, nhưng nếu bọn chúng thật sự ra tay, nếu lý chính không sợ trả thù thì mới dám tận sức trừng phạt.

Tôn Huệ ra vẻ trấn định, đề phòng nhìn bọn chúng, nói: "Các ngươi muốn làm gì, chuyện này cùng các ngươi vô can, xin rời đi trước, ngày sau ta sẽ mời uống rượu. Dĩ nhiên, chỗ tốt nhất định sẽ cho, các ngươi thấy sao?" Định chỉ tiền cho bọn chúng, chỉ cần chỉ cần bọn chúng rời khỏi, tổn kém chút tiền nàng cũng chịu.

Đáng tiếc, mấy tên đại hán cười ha ha, ý tứ cười nhạo lộ rõ, hiển nhiên không tên nào định thối lui.

Vô Lại thấy thế cười lớn một tiếng: "Ha ha, thật là vui chết ông. Đồ đi mày quả nhiên không đơn giản, lại còn định kéo người từ chỗ ông, đáng tiếc bộ dạng mày quá khó coi, nếu không còn có thể có hi vọng theo chúng ông chơi đùa, nói không chừng ông đây còn giúp mày một tay." Lời này mang tính vũ nhục nặng nề, nếu truyền đi ra ngoài, thanh danh Tôn Huệ sẽ hỏng mất!

"Không có gì đáng ngại, ông không chê, chỉ cần mày nguyện ý, vậy cứ đi theo ông chơi đùa đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Tôn mẩu đứng ngoài cổng nghe hết mọi chuyện bên trong, lửa giận bùng bùng, không ngờ lại có người thừa dịp mình không ở nhà tới ức hiếp con gái như vậy, bảo con trai đợi trên xe, rút ra một mũi mâu ngắn tự chế, lẳng lẳng bước xuống xe.

Khoảng thời gian đi xa nhà, không thể không có vật gì đó hộ thân, thứ quá lớn quan phủ tra được thì không xong, cho nên bà liền chế mũi mâu ngắn này, chiều dài ba thước có thừa, đầu mâu được đánh bằng tinh thiết, sắc bén lắm. Cầm trong tay lại không quá nặng, không cần kỹ xảo, nhưng cũng đủ dọa người, đâm vào tuyệt đối có thể quật ngã đối thủ.

Đến cổng, Tôn mẩu sai bước thật nhanh, bà vừa ra tay thì tàn nhẫn hơn con gái nhiều, thoáng cái đâm trúng đầu gối của một nam tử, rạch một cái rồi nhanh chóng rút ra, cán mâu đập mạnh vào ngực nam tử.

Đầu gối vốn đã bị đau đứng không vững, lại bị đập mạnh vào, nam tử sao còn đứng được, gào thét lăn trên đất.

Sau đó, Vô Lại là tên thứ hai gặp xui xẻo, chỉ thấy mọi người chưa kịp phản ứng lại trước thế tấn công mau lẹ của Tôn mẩu, Sói thoáng cái lao lên, há mồm đón Vô Lại, hơn nữa trùng hợp chính là, vị trí cần lần này cũng là vị trí lần trước, quen cửa quen nẻo, hoặc là chỗ đó dễ cần nhất không chừng.

Tôn Huệ vốn đang nắm vũ khí trong tay, cũng tiến lên đâm cho Vô Lại một phát, Vô Lại là kẻ cầm đầu, đánh hấn nằm sấp xuống, những kẻ khác không lớn gan bằng hấn, cũng không nghĩ được kể gì nữa, dễ dàng đẩy lùi hơn.

Đám du côn chưa kịp phản ứng đã bị đánh bại hai tên, còn lại ba tên chưa bị làm sao nắm đại bàng trong tay đề phòng, chỉ lo người kế tiếp gặp xui xẻo chính là mình. Mà vừa đề phòng, bọn chúng cũng đang suy nghĩ, có nên thừa dịp hiện tại còn chưa bị thương trốn cho nhanh hay không? Nhìn hai mẹ con nhà này chiến đấu dũng mãnh như thế, cho dù cuối cùng chiến thắng cũng bị thương không nhẹ, cần gì chứ, còn không bằng hiện tại thôi lui.

Ngay khi ba người đang do dự chuẩn bị nhanh chân chạy trốn, Vô Lại nhìn đau hô to: "Đừng sợ, nhanh giải quyết cả hai, đây chính là cơ hội hiếm thấy, con mẹ này vừa ra ngoài buôn bán lá trà, nhất định kiếm lời không ít, đoạt món này, chúng ta dư xài mấy năm." Nói nghe thật hấp dẫn, Vô Lại thật sự sợ mấy tên kia sợ hãi chuẩn bị, đến lúc đó chính mình tham rồi.

Lần trước Tôn mẩu không ở nhà, đối mặt với một tiểu nha đầu hấn còn không đòi được tiền thuốc men, lần này thì càng khó nói, bản thân lại tốn tiền mua thuốc thêm lần nữa, lại còn không rõ, hơn nữa mục đích họ Tôn này biết rõ bản thân hai lần tới cướp đoạt, còn không biết sẽ đối phó chính mình thế nào đây! Cho nên nói gì cũng phải giật gậy mấy tên kia xông lên đánh nhau với Tôn mẩu, mặc kệ cuối cùng có được hay không, gia đình năm người cùng nhau làm ăn lên, gọi cả thân thích nữa, tuyệt đối có thể ép mục họ Tôn vào đường cùng.

Ba người nghe Vô Lại nói xong mắt sáng lên, hiển nhiên là đã động tâm. Vốn không phải loại tốt lành gì, hiện tại biết có thể kiếm lợi, cho dù có lẽ sẽ bị thương, thế nhưng nghĩ đến món tiền thu được, tên nào tên nấy nắm chặt đại bàng trong tay, mắt nhìn chăm chăm Tôn mẩu, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Mũi mâu ngắn trong tay Tôn mẩu xem như là lợi khí không tệ, nếu như bất cẩn bị đâm một phát, tuyệt đối không phải chuyện đùa, có mấy ví dụ ngay trước mặt, còn đang nằm trên đất lăn lộn đây! Ba tên du côn có đại bàng trong tay, chỉ cần cẩn thận chút thì sẽ không có quá nhiều vấn đề, cho nên bọn chúng đều đang giữ thế, không định động thủ trước, bởi vì bọn chúng biết rất rõ ràng, nếu kẻ nào động thủ trước, rất có thể sẽ bị công kích.

Tôn mẩu thâm sát ruột, bà nhìn chăm chăm ba tên du côn vẫn còn nguyên vẹn trước mặt, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay, bà biết cục diện hiện tại rất nguy hiểm. Bà đang đứng ở vị trí rất bất ổn, tuy rằng vũ khí trong tay sắc bén nhất, thế nhưng đối phương có ba người, hơn nữa còn là những tên thanh niên vạm vỡ, nếu như bà động thủ trước, cho dù có thể đẩy ngã một tên trong nháy mắt, hai tên kia lập tức vây tới, bà tuyệt đối sẽ chịu không nổi. Mà nếu như bà phản kháng lại, theo thời gian trôi qua, nguy cơ sẽ càng lúc càng lớn, dù sao bà chỉ có một mình, thất thân một cái là xong, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Ba tên du côn hiển nhiên ý thức được điểm ấy, cho nên bọn chúng đều vô cùng ăn ý, chỉ nắm chặt đại bàng trong tay đề phòng. Bọn chúng đang tìm cơ hội, chỉ cần Tôn mẩu hơi có chút thất thần, chúng sẽ đồng loạt tiến lên, chế phục bà trong nháy mắt. Đến lúc đó tất cả tiền tài đều sẽ thuộc về bọn họ, cả năm không cần phải cực khổ rồi.

Mồ hôi chảy xuống trán Tôn Huệ, nàng ngừng thở, biểu hiện vô cùng ngưng trọng, biết lúc này rất nguy hiểm, nếu như hơi hơi không chú ý, sẽ phải chịu sự đả kích mang tính chất hủy diệt. Ánh mắt bất giác liếc về một phía, chỗ ấy là chỗ nàng giấu dầu, nàng nghĩ, nếu như thật đến mức độ kia, cho dù chọc điên chúng, cũng tuyệt đối không buông tha cho mấy tên du côn này.

Thời gian trôi qua, bầu không khí giữa hai bên rất là căng thẳng, càng lúc càng giương cung bạt kiếm, tất cả mọi người đều biết, không chừng ngay một khắc tiếp theo, hai bên sẽ lao vào đâm đá lẫn nhau. Hồ hấp của Tôn mẩu có chút bất ổn, bà rất lo lắng, nếu như chính mình ngã xuống, con gái sẽ không xong, đó là chuyện dù thế nào bà cũng không chấp nhận. Thế nhưng đám du côn cũng căng thẳng không kém, bọn chúng biết kết quả cuối cùng, nhất định là bọn chúng thắng, Tôn mẩu cho dù tàn nhẫn, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ tử, sức lực đâu thể sánh bằng bọn chúng. Thế nhưng có một điểm rất rõ ràng là, phe mình cho dù chiến thắng, tuyệt đối sẽ có người sống rất thảm, nhất định sẽ bị thương, hơn nữa thương không nhẹ.

Không ai bằng lòng bị thương, không những thân thể khó chịu, mà đến lúc đó cũng không cách nào tranh cướp với kẻ không bị thương.

Tôn Huệ chậm rãi di chuyển bước chân, nàng từ từ tiến đến gần địa phương giấu dầu, nàng dự tính, chỉ cần đám du côn dám xuống tay, nàng tuyệt đối sẽ dội dầu qua đó, đồ đánh lửa cũng có rồi, bọn chúng nhất định sẽ biết lần này tới đây không phải là quyết định hay ho!

Vô Lại dùng quần áo bọc lấy chỗ tay bị thương, bắp đùi cũng dùng dây lưng thắt chặt lại, trên miệng vết thương vẫn còn sót lại chút thuốc bôi từ lần bị thương trước. Xử lý xong vết thương của chính mình, Vô Lại nhận thấy hai bên đều đến cực hạn, hấn đánh nhau nhiều năm như vậy, vẫn có linh cảm nhất định, cho nên mở miệng nói: "Nhanh lên một chút, đừng sợ, con mẹ này còn có thể ăn chúng ta sao! Ba người cùng tiến lên, đại bổng vung thẳng tới, cho mụ một gậy thật mạnh. Chúng ta giải quyết mụ, xem có vật nào đáng tiền thì lấy hết đi, mau mau rời khỏi nơi này. Ta và Điền Trụ còn phải đi mời đại phu đây!"

Vô Lại còn có thể trì hoãn một chút thời gian nữa, dù sao đã hấn đã được băng bó sơ sài, thế nhưng Điền Trụ thì khác, nếu như không đưa đến chỗ đại phu thật nhanh, hấn sẽ phải nằm trên giường trong một khoảng thời gian rất dài.

Một tên du côn trong đó hí hửng lại, đáp: "Biết, sắp rồi đây, chờ một chút là được." Nói xong liếc mắt về phía hai tên còn lại, ra hiệu bọn chúng áp sát phía trước, chuẩn bị chế phục Tôn mẩu trong nháy mắt, nhất định không thể để cho bà có cơ hội phản kích.

Trái tim Tôn mẩu đập thình thịch, mũi mẩu nhắm thẳng ba tên kia, sẵn sàng đâm tới bất cứ lúc nào, trước tiên đẩy ngã một tên rồi nói sau.

Mà lúc này Tôn Huệ đã đến gần địa phương giấu dàu, thừa dịp mọi người không chú ý tới nàng, ngồi chồm hổm xuống, mở bình chứa dàu ra.

Ngay khi chiến đấu sắp sửa bùng nổ ngay tức khắc, một tiếng gào truyền đến: "Các người đang làm gì thế này, muốn chết trực tiếp đứng ra, lão tử đưa đi gặp đại lệnh!" Lý chính tới sầm mặt lại đi vào, thấy năm tên du côn trong sân, càng thêm tức giận: "Ai cho các người tới đây, lẽ nào hoàn toàn không coi vương pháp ra gì, hay là không thèm để mắt đến ta và Tam lão!"

Năm tên này tới đây, không kiêng kỵ người khác một chút nào, người trong thôn thấy tên cầm đầu là Vô Lại, lại chú ý thấy bọn chúng đi tới sau núi, trong lòng đã rõ mục đích của bọn chúng. Trong số đó có mấy người nhất gan, nhìn thấy mà coi như không, cũng không định đi qua xem thử, sợ bị trả thù. Mà có mấy người thật lòng thương hại Tôn Huệ, cũng không ưa năm tên du côn này, liền vội vàng đi tìm lý chính, kể lại sự tình cho ông biết.

Lý chính lập tức nổi giận, quăng vỡ ly trà trong tay, nhảy lên xe lừa chạy về đằng này. Trên đường đi đã hạ quyết tâm, lần này nói gì cũng không thể để yên, nếu tiếp tục mặc kệ thì không biết còn xảy ra chuyện gì! Tuyệt đối phải trừng phạt tên Vô Lại này một phen đích đáng.

Giữa giữa bò dậy từ dưới đất, thấy lý chính, trong lòng Vô Lại rất tức giận, nói chuyện cũng bắt đầu: "Ồ, ông tới nhanh thật đấy, người không biết còn tưởng rằng đây là nhà của ông cơ chứ!" Hấn bị lý chính giáo huấn mấy lần rồi, đặc biệt là lần trước hấn không thể moi tiền từ chỗ Tôn Huệ, hấn nhận định đó là do lý chính ở sau lưng làm chỗ dựa, Tôn Huệ mới dám to gan như vậy. "Ông vẫn nên về nghỉ đi thì hơn, mấy huynh đệ chúng ta ở đây có việc, ông cho chút thể diện, coi như không nhìn thấy đi, các anh em phát chút tài nhỏ, sẽ chia cho ông một ít." Con mắt phát lạnh, uy hiếp nói: "Nhà ông có già có trẻ, cũng phải coi chừng chứ, bị thương sẽ thông tốt."

Dám làm nghề này, lá gan chắc chắn không nhỏ, nếu là nha dịch thì bọn chúng không dám nhúc nhích, nhưng uy hiếp một lý chính, bọn chúng vẫn có thể xuống tay.

Lý chính nghe lời này xong, thở phì một hơi, trợn to hai mắt, giận quá hóa cười: "Được được được, trái lại ta cũng muốn xem xem, các người có lá gan này hay không!" Có thể làm được lý chính, tuyệt đối không phải cái thùng rỗng, không chỉ có nhân mạch trong huyện, còn nhận thức không ít kẻ có máu mặt, bằng không sẽ không làm nổi, nhiều năm như vậy, dám uy hiếp ông cũng chỉ có mấy người.

"Khụ." Một ông già chống gậy đi vào, cao cao gầy gò, da dẻ đen đúa: "Náo loạn cái gì, người không biết còn tưởng rằng thôn chúng ta đều là kẻ vô lại."

"Chu lão?" Vô Lại thầm mắng một tiếng trong lòng, không nghĩ tới lão này đã tới rồi.

Lý chính vội vã tiến lên, trong miệng nói lời tự trách: "Là ta không phải, mong rằng Chu lão thông cảm."

Vị vừa đến này, là một trong Tam lão trong thôn, là tộc trưởng một chi của họ Chu thôn Thanh Hà, là người có uy vọng nhất, đám du côn đều không dám trêu chọc. Bởi vì tộc họ Chu có uy thế lớn, chọc bọn họ, đám du côn cũng không chịu được, tuyệt đối sẽ bị trừng phạt.

Chu lão gật gù đầu với lý chính, ánh mắt quét về phía ba tên du côn vẫn còn nguyên vẹn, trầm giọng nói: "Mấy vị này hình như không phải người trong thôn chúng ta, không biết cầm đại bổng xông vào nhà người thôn chúng ta để làm gì? Chẳng lẽ hoàn toàn không coi thôn chúng ta ra gì." Tuyệt đối uy nghiêm, uy quyền của Tam lão ở trong thôn là không cách nào xóa bỏ, ai nấy đều sợ hãi.

Đám du côn lúc này đang thầm chửi mắng Vô Lại, lúc lời kéo bọn chúng tới đây, Vô Lại đã từng nói, nhà mà bọn chúng sắp cướp đoạt là người từ nơi khác tới, hơn nữa còn có mâu thuẫn với đại tộc địa phương, không có ai làm chỗ dựa. Bọn chúng nghe xong liền đến, nhưng không nghĩ tới, không những lý chính tới đây, hiện tại một trong Tam lão cũng tới. Bây giờ nhìn lại tình cảnh hiện giờ, tuyệt đối là không thể đụng vào, thật sự là hồi hận muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Không lâu sau, mấy người có uy vọng trong thôn cũng tới, đối với sự kiện này, Chu lão lấy đạo lý công bằng ra nói: "Thôn chúng ta mấy đời nay chưa

từng xảy ra chuyện ác liệt như vậy, các vị thương lượng xem nên xử phạt thế nào cho tốt."

Chỉ vào mấy tên du côn từ thôn khác tới, Chu lão nhìn một cậu thanh niên: "Chạy nhanh chân, mời chủ sự thôn bọn chúng tới đây, miễn cho súrt mẻ tình nghĩa giữa hai thôn." Nói lời này rõ ràng là không định buông tha, theo lẽ thường là giao kẻ phạm tội cho thôn bọn chúng, để cho bên đó xem rồi làm, mà bây giờ, e rằng nhất định phải bị trừng phạt rồi.

Đã mất đại bổn, Tiền Lâm bị dọa cho hoảng hốt, liên tục xin tha: "Chuyện này không liên quan đến ta, là thôn các người tự bảo chúng ta tới, nếu như mạo phạm ngài, bây giờ ta đi luôn!" Không phải là hấn nhất gan, mà là đang trên đất nhà người ta thì tuyệt đối không thể chọc tới thể diện của dòng họ người ta, có đôi khi bọn họ còn lợi hại hơn cả Huyện lệnh nữa. Bọn họ đôi khi thay mặt pháp luật, chỉ cần có quyết định, cho dù chọc tới trong huyện, bình thường cũng không có người quản. Huống chi chuyện này vốn là bọn chúng không đúng.

Vô Lại cũng nóng nảy vô cùng, hấn không thể nhào lên cắn hấn một miếng: "Đừng đẩy hết tội lên người ta, tự người tham tiền còn trách được ai? Chẳng qua trong lúc uống rượu ta chỉ thuận miệng oán trách hai câu, là người đề nghị, giờ đừng có chống chế nữa." Tuy biết mình trốn không thoát, nhưng hấn cũng không hy vọng mọi sai lầm đều do hấn gánh chịu.

"Được rồi, đừng kêu nữa, dù sao một tên cũng trốn không thoát." Chu lão chẳng thèm mở mắt liếc hấn, uy nghiêm nói. Chợt nhìn qua Ngô mẫu, Chu lão phân phó: "Vợ Ngô gia, đưa Huệ nha đầu đi nghỉ ngơi đi, lát nữa còn có chuyện để nói." Lão biết Ngô gia và Tôn gia giao hảo nên mới bảo Ngô mẫu đưa Tôn Huệ rời đi, về phần Tôn mẫu, cần ở chỗ này làm chứng.

Ngô mẫu đẩy đám người ra bước lên, chào Chu lão xong, kéo Tôn Huệ rời đi.

Tôn Huệ vốn không muốn rời đi, nàng muốn ở đây xem kết quả trừng phạt cuối cùng. Thế nhưng việc này không thể thuận theo nàng, ở đây toàn là người lớn, đại nhân nói chuyện, trẻ con không thể đứng hóng, cho nên ngay cả Tôn mẫu cũng đồng ý con gái rời đi.

Vừa đến Ngô gia đã thấy đệ đệ Tôn Duẫn ở đó rồi, thì ra hấn thấy tình huống không ổn, sợ mẹ thua thiệt, vội vàng đến tìm bác Ngô.

Chuyện là thế này, lúc bác Ngô về nhà vốn đã nghe thấy chuyện Vô Lại tác oai tác quái, đang định rửa mặt qua loa rồi sẽ đi sang xem, không ngờ lại thấy Tôn Duẫn lao vội vào nhà kêu cứu.

Nghe chuyện, Ngô phụ không kịp thay quần áo đã vội vã đi ra ngoài, thấy Tôn Duẫn định đi theo bèn bảo con trai ngăn cản.

Sợ đến lúc đó gây gộc không có mặt sẽ làm hấn bị thương.

Ngô cha ra cửa, gặp được lý chính, biết ông ấy cũng đi tới Tôn gia, vội dúi nói: "Ông đi trước ổn định tình hình, tôi đi gọi người rồi đi qua sau." Chuẩn bị lấy thể diện người, nhất định phải làm cho đám du côn biết, Tôn gia không thể bị ức hiếp si nhục, nếu lần này không giải quyết được, sẽ còn có lần sau.

Lý chính gật đầu, nói: "Được, ông đi mời Tam lão, lần này phải cho bọn chúng một bài học mới được." Lý chính rất tán đồng, chuẩn bị trừng phạt mấy tên này một trận ra trò.

Ngô Chi thấy hai tỷ đệ bọn họ tâm thần không yên, biết là để ý kết quả chuyện này, liền bảo muội muội tới đây tiếp chuyện, hấn đứng lên nói: "Hai người ngồi một chút, ta đi qua bên kia đi nhìn một cái, có kết quả sẽ lập tức tới đây thông báo." Hấn cũng được coi là người lớn, hơn nữa còn là nam tử, đi qua sẽ không bị đuổi đi, đứng xa cũng có thể nghe một chút.

Tôn Huệ rất ngại ngùng, Ngô Chi đi đường dài nhiều ngày như vậy đã rất cực khổ rồi, lại còn bắt hấn đi qua hỏi thăm, thời gian dài còn chưa được nghỉ ngơi, bèn từ chối: "Đừng đi, huynh mau đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi, kết quả dù sao cũng không thay đổi, biết sớm hay biết muộn không có gì khác nhau."

"Không sao, ta ở trên xe đã chọn mát trong chốc lát rồi, không mệt lắm, phải đi hỏi thăm một phen thôi."

Nào có chuyện không khác nhau, sớm biết kết quả một chút, tâm trạng sẽ không thấp thỏm như vậy. Sờ dĩ Tôn Huệ nói câu đó, Ngô Chi biết, là không muốn hấn mệt mỏi còn phải đi thăm dò giúp.

Lúc này Ngô mẫu chợt bước vào, dặn dò: "Ta đây đi qua nhìn một cái, Ngô Chi con mang Duẫn nhi tới phòng con nghỉ ngơi, Thái Diệp ở đây chuyện trò với Huệ tử, có gì mới ta sẽ trở lại."

Tôn Huệ bất an trong lòng, nhưng nghĩ tới đệ đệ và Ngô nhị ca lúc này hấn đã mệt muốn chết rồi, nét mặt tỏ ra tươi cười nói: "Được rồi, hai người đi nghỉ ngơi đi, có kết quả, tỷ sẽ gọi Duẫn nhi mà." Ngô Chi đẩy Tôn Duẫn, hấn là người lớn mà còn có chút chịu không nổi, Tôn Duẫn sao có thể không mệt được.

Thấy đệ đệ và Ngô nhị ca đi nghỉ ngơi rồi, Tôn Huệ có chút đứng ngồi không yên, nàng không biết kết quả thương nghị cuối cùng sẽ có dạng gì. Mặc dù bây giờ xem lại, tình hình tương đối nghiêng về nhà mình, nhưng nàng chỉ sợ kia người nhà năm tên du côn kia tới đây làm âm ỉ một phen, lại còn kéo theo thân thích, cuối cùng cũng là nhà mình lợi. Dù sao nhà nàng là hộ từ bên ngoài tới, nàng không thể không lo lắng.

"Muội cứ bình tĩnh, đừng có lo lắng quá, tỷ nghe mẹ nói, hiện tại lý chính và Chu lão đã quyết định xử lý đám du côn này, bằng vào uy vọng của Chu lão, cộng thêm thủ đoạn của lý chính, lần này đám du côn nhất định gặp họa rồi." Ngô Thái Diệp cười an ủi, vỗ tay bạn tốt nói: "Cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, chờ tin tức tốt đi, có chuyện lần này, những kẻ khác cũng không dám tính kế nhà muội nữa."

"Được như vậy thì tốt rồi." Tôn Huệ gật đầu.

Nàng không muốn gặp phải chuyện như vậy nữa, chỉ muốn sống thật tốt, chứ cứ như bây giờ thì nàng không thể an tâm một chút nào, tùy thời đều phải đề phòng, vừa mệt người, vừa không biết đến khi nào cuộc sống mới khấm khá lên được.

Chờ đợi thật là lâu, nếu như không có Ngô Thái Diệp ở bên cạnh nói chuyện cùng, e rằng Tôn Huệ sẽ không đợi được.

Bởi vì không chỉ liên quan đến người trong thôn, mà bốn tên du côn Vô Lại lôi kéo tới lại là người của hai thôn khác, Chu lão sai một kẻ gọi là Hậu Sinh kia đi mời người chủ trì của hai thôn tới đây, còn cả người nhà đám du côn đó nữa. Ngô nhờ gặp chuyện không may, còn phải kịp thời mời đại phu tới băng bó vết thương. Việc này rất mất thời gian, tới khi xong xuôi, thời giờ đã không còn sớm.

Chuyện xảy ra ở Tôn gia rất dễ xác định, vốn là đám du côn tới để cướp đoạt, thế nhưng có một việc khó làm chính là người nhà bọn chúng tới làm âm ỉ, Tôn gia lại không có dòng tộc dựa vào, rất có thể sẽ phải chịu thiệt thòi. May mà ở thời điểm mấu chốt, Chu lão mở miệng, cứng rắn yêu cầu mọi người dựa vào quy định của thôn để làm. Nói không thể phá hư quy củ, hơn nữa chuyện này gây ra ảnh hưởng vô cùng không tốt, kiên quyết yêu cầu phải trừng phạt thật nặng.

Lý chính là người đầu tiên đứng ra ủng hộ, ông bị Vô Lại khiêu khích chọc giận nhiều lần, ban đầu không định nghiêm trị, nhưng hiện tại ông sửa lại chú ý, ai bảo Vô Lại dám uy hiếp người nhà của ông! Không cho hắn một bài học, hắn còn tưởng rằng ông là kẻ dễ bắt nạt.

Có hai người này tạo áp lực, hơn nữa đám du côn vốn không được mọi người chào đón, dần dần mọi người bắt đầu không quan tâm đến việc người nhà du côn nháo loạn, bắt đầu thương nghị xem nên trừng phạt như thế nào.

Có đề nghị phạt tiền hay đem tể hà bá, cũng có đề nghị chờ đầu năm sau đi đào kênh.

Cuối cùng vẫn là Chu lão hạ quyết định, không chỉ chỉ ra một khoản tiền cho Tôn gia tu sửa vật dụng hư hao, mà còn lệnh cho tộc nhân mang bọn chúng đi quý ở từ đường, một tháng không cho phép ra, hơn nữa lại quất thêm hai mươi roi để răn đe.

Án phạt này không thể nói là không nghiêm, nhất là quất roi, roi này không phải roi mây bình thường, mà là roi ngựa có gai nhọn bên ngoài, roi rất dài, quất lên người sẽ đau đến chết đi sống lại. Hai mươi roi này, mặc dù không chí mạng, nhưng tuyệt đối khó có thể thừa nhận. Năm đại hán, mỗi tên mới bị quất năm roi đã nằm trên mặt đất lăn lộn, gào khóc thảm thiết.

Chu lão xử lý những chuyện này xong cũng không nói với Tôn mẫu câu nào mà đã rời đi.

Lý chính ở lại chờ người nhà năm tên du côn được người nhà dắt díu nhau đi, gật đầu chào Tôn mẫu xong mới rời khỏi.

Cuối cùng chỉ còn Ngô mẫu và Ngô phụ lưu lại, tràn đầy vui mừng nói: "Giờ thì tốt rồi, có chuyện này làm gương, những kẻ khác tuyệt đối sẽ không dám làm bậy."

Tôn mẫu miễn cưỡng cười cười, đau xót trong lòng bà lúc này còn chưa thể nguôi ngoai, nghĩ tới con gái bị nguy hiểm nhiều ngày như vậy mà lại không có mình ở bên cạnh, rất muốn đánh bọn chúng thêm một trận, đáng lẽ bà nên sớm nghĩ đến mới đúng, nếu lúc trước bà để cho con gái tới Chu gia ở tạm, có lẽ con gái đã không gặp chuyện này.

Đều là người làm mẹ, Ngô mẫu thấy Tôn mẫu như vậy, đại khái biết bà đang suy nghĩ gì, bèn khuyên lơn: "Bà cũng đừng quá lo lắng. Tuy nói có một đêm quả thật hơi nguy hiểm, nhưng cũng may chỗ con cảnh giác nên không bị làm sao. Trái lại Vô Lại mới bị thương nặng, người nhà của hắn tóanáo loạn, là Chu Hải ra mặt trước, cuối cùng cũng là hắn dẫn theo con gái tới đây ở cùng. Vô Lại hình như đã nghe ngóng trước, biết hôm nay Chu Hải không có ở đây, mới dẫn người tới, nhưng cũng may hôm nay bà trở về kịp. Cũng phải nói là Huệ tử rất may mắn, sau vận rủi tất sẽ có phúc báo."

Tôn mẫu thật sự không ngờ Chu Hải sẽ ra mặt, hơn nữa hôm nay Chu lão kiên quyết như vậy, nghĩ thử cũng đoán được là do Chu Hải mời, nếu không cho dù Chu lão chán ghét đám du côn, cũng sẽ không đụng tới bọn chúng. Bà cảm thấy có chút phức tạp, bà là người một là một, hai là hai, ân tình luôn nhớ trong lòng. Nghĩ lại thấy hơi tự trách mình, lúc trước có lẽ mình có chút không đúng, nhất là chuyện mấy mẫu kia...

Ngô phụ mở miệng: "Được rồi, đừng nói nữa, đi đường cũng mệt mỏi rồi, để cho chị ấy nghỉ ngơi đi."

"Tôi đã bảo Nhị tiểu tử dẫn Duẩn nhi nghỉ ngơi, lúc này chắc hắn nó đã ngủ, cứ để hắn ở nhà tôi một đêm đi. Ngày mai rồi trở về." Ngô mẫu nói: "Huệ tử đại khái không yên lòng, để tôi bảo Thái Diệp đưa nó tới đây, mẹ con hai người trò chuyện. Nhớ, đừng nói chuyện quá lâu, đoạn đường này đã bôn ba mệt nhọc rồi, phải chú ý nghỉ ngơi dưỡng thần."

Trên đường trở về, Ngô phụ đột ngột mở miệng: "Chu Hải này, không nghĩ tới không chỉ giỏi nghề mộc, mà thủ đoạn cũng không đơn giản."

"Sao ông lại nói thế?" Ngô mẫu khó hiểu hỏi, bà hoàn toàn không nhìn ra Chu Hải đùa bỡn thủ đoạn gì.

"Hắn mời Chu lão tới đây, không chỉ giúp Tôn gia giữ thể diện, áp chế đám du côn kia, hơn nữa rõ ràng còn nói cho mẹ con Huệ tử biết, 'Tôn gia các người ở nơi này là hộ bên ngoài, muốn sinh tồn, phải dựa vào Chu gia, đừng chơi đùa thủ đoạn, đắc tội người không nên đắc tội.' " Chu lão tới đây, rõ ràng là để tiết lộ tin tức này.

Ngô mẫu hít một hơi thật sâu, bà có chút không dám tưởng tượng: "Không thể nào, tôi còn tưởng rằng họ Chu này không tệ."

"Tính tình ông ta dĩ nhiên không xấu, hắn cũng không muốn thấy Tôn Huệ bị ức hiếp sỉ nhục, chẳng qua thời điểm ra tay đúng là có chút ý tứ cảnh cáo." Chu Hải dĩ nhiên không phải là kẻ vô tình, hắn vẫn rất quan tâm Tôn gia, thời điểm Tôn gia bị bắt nạt hắn cũng có thể giúp một tay.

"Vậy phải làm sao bây giờ, mẹ con Huệ từ biết không, nếu không tôi nói với bà ấy một chút?"

"Không cần, bà cho rằng mẹ Huệ từ là một người đơn giản sao, bà ấy rất rõ ràng đấy!"

Ở một nhà khác, một phụ nhân(người phụ nữ đã có chồng) mặc váy ngắn thêu hoa, dáng vẻ hơi gầy gò, hỏi một vị phụ nhân khác: "Thế nào, chuyện Ngô tẩu tử kể đã an ổn chưa?"

"Chị dâu em nói đã an ổn rồi, là Chu lão ra mặt." Phụ nhân, cũng chính là bác của Ngô Thái Diệp, thờ dài nói: "Đứa nhỏ Huệ từ kia em đã gặp rồi, thật đúng là gặp họa không đâu. Cũng may nó làm việc ổn thỏa, có quyết định, đầu óc sáng suốt, mới không có bị thương."

Trong mắt người phụ nhân hơi gầy hiện lên một tia sáng, giống như có ý nghĩ gì, thế nhưng bà chỉ lạnh nhạt mở miệng: "Không sao là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chuyện này giải quyết xong Tôn mẫu mới có thể bớt đi một mối bận tâm để mà yên tâm nghỉ ngơi. Vừa nằm xuống giường đã ngủ thiếp đi, mãi đến tận buổi trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy, đây là bởi vì đói quá nên mới tỉnh. Nếu như bụng đã no nê, ngủ thẳng tới ban đêm cũng không phải là vấn đề.

Vừa vặn Tôn Huệ đã chuẩn bị xong bữa trưa, đồ ăn khá là thanh đạm, cháo ninh nhừ, đĩa rau xanh xào, còn có một đĩa đậu hũ chấm tương. Tôn mẫu ăn liền hai bát, đang định ăn tiếp thì bị Tôn Huệ ngăn cản. Đói bụng hai bữa rồi đột nhiên ăn quá no sẽ không tốt cho dạ dày.

Lau miệng xong, Tôn mẫu vẫn còn cảm thấy hơi uể oải, dọc đường đi vốn đã cực kỳ hao tâm tổn trí, lúc đó ban đêm hầu như không ngủ được, sau khi trở về còn phải đánh một trận, ngay cả hán tử mình đồng da sắt cũng có chút không chịu nổi. Phải cố gắng tĩnh dưỡng thêm mấy ngày hồi phục đầy đủ tinh khí thần mới có thể trở lại như trước kia.

Thu dọn bát đĩa xong, thấy mẹ ngồi xuất thần, Tôn Huệ đi tới, nhẹ giọng nói: "Không bằng mẹ vào phòng nằm nghỉ thêm một lát, dù sao cũng chẳng có chuyện gì."

Con gái lên tiếng làm cho Tôn mẫu phục hồi lại tinh thần, bà không định đi nằm nữa, ngủ lâu như vậy cũng được rồi: "Thôi, giờ mà ngủ có khi còn mệt hơn, ta ngồi đây một lát là được." Nhìn con gái nói: "Không có chuyện gì thì hai mẹ con chúng ta tâm sự, miễn cho ta ngồi không ngủ gật mắt."

Chuyển ghế sang ngồi bên cạnh mẹ, lúc này Tôn Huệ đang rảnh rỗi, ngồi tán gẫu với mẹ cũng tốt, vừa vặn nàng khá là tò mò về chuyện đi vừa rồi của mẹ, muốn nghe một chút.

Chỗ cần đến là quận Khánh Gia, đó là một quận nằm chếch về phía bắc, nhà cửa không giống bên này, phong tục cũng khác. Nghe nói mức độ phồn hoa cũng không so được với bên này. Bọn họ bốn, năm mươi người cùng đi chung đường, đảm nhiệm gần trăm xe hàng hóa, lấy lá trà, vải bông làm chủ, chen lẫn một ít hàng hóa loại khác, nhiều thứ như thế vậy mà vừa đến quận Khánh Gia không tới ba ngày đã bán hết sạch.

Tiền kiếm được không chỉ có ba thành lợi nhuận, Tôn mẫu cứ tưởng sẽ thu được tiền vốn ngay tại chỗ, thế nhưng mọi chuyện lại không kết thúc như vậy. Một chuyến đi này cũng không dễ dàng, sao có thể đi người không trở về.

Do đó, trước khi khởi hành một ngày, bọn họ tóa xuống khắp các thôn xóm trong quận, mua về đủ loại hoa quả khô, chế phẩm đặc biệt, mà Tôn mẫu làm theo Ngô gia, nhờ bọn họ xem giúp mấy con gia súc tốt để mua về.

Phía bắc quận người ta nuôi khá nhiều lừa và ngựa, so với khắp vùng Giang Nam mà nói, giá cả nơi đây chênh lệch rất nhiều, hơn nữa phẩm chất gia súc còn tốt hơn một chút, bởi vậy nếu mua dắt về bán cũng có thể kiếm được một khoản tiền.

Tôn Huệ nghe khá say sưa, linh hồn nàng không thuộc về nơi đây mà vẫn duy trì ký ức đời trước, nói tóm lại nàng là kiểu người không thích ngồi yên một chỗ, đặc biệt là không có trò gì để giết thời gian, cho nên nàng luôn nghĩ có thể ra ngoài đi vòng vòng mới được, chứ cứ ở yên một chỗ nàng cảm thấy rất tẻ nhạt.

Đang lúc nói chuyện thì Tôn Duẩn chạy vào, hán cũng vừa mới thức giấc, Ngô mẫu sợ hán đói bụng nên không để cho hán ngủ tiếp, bảo Ngô Chi đi đánh thức hán.

Tôn Duẩn vốn định trở về nhà ngay, ăn trưa ở nhà, thế nhưng Ngô mẫu không đáp ứng mà giữ hán ở lại ăn cơm trưa xong mới thả hán đi.

Tuy đã nghe Ngô mẫu nói rồi, trong nhà hết thấy đều tốt, kẻ bị phạt chỉ có đám du côn kia, thế nhưng không được nhìn thấy tận mắt thì sẽ không yên lòng.

Mãi đến tận khi nhìn thấy mẹ và tỷ tỷ đang thành thoi tán gẫu, Tôn Duẩn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đã ăn cơm ở nhà bác Ngô sao?" Thấy đệ đệ, Tôn Huệ đi tới kéo hán ngồi xuống, hỏi.

Tôn Duẩn gật đầu, đáp: "Đệ vốn định về nhà ăn cơm, thế nhưng bác gái Ngô không đáp ứng, liên tục nói: "Đứa nhỏ này khách sáo làm gì, đã lúc này rồi còn không ở lại ăn cơm? Nghe lời, ta đã nấu cơm cả phần cháu rồi, nhanh, ở đây ăn đi. Đừng có từ chối nữa, chúng ta ăn cơm ngay giờ đây."

"Đi đường có khó cực hay không? Có nhớ nhà không?" Tôn Huệ đòi đề tài.

"Không khó cực, còn rất thú vị nữa cơ! Tỷ tỷ, đệ kể tỷ nghe..." Nhắc tới những việc trải qua trên đường, Tôn Duẩn giống như được bật máy hát, chỉ cần chuyện hán cho rằng thú vị, hoặc là sự vật chưa từng thấy, hán liền huyền thuyên một trận. Hán ăn nói không tẻ, kể chuyện khá là sinh động, mỗi chuyện hán kể ra còn dễ tưởng tượng hơn Tôn mẩu kể nhiều.

Chờ đệ kể tới mức miệng đắng lưỡi khô, Tôn Huệ mới kịp thời đưa cho hán chén nước, ngắt lời: "Được rồi, những chuyện thú vị này đệ từ từ kể, hiện tại tỷ muốn hỏi, gia súc mọi người đưa từ phía bắc về là tính nuôi lớn rồi bán, hay bán luôn khi nó còn nhỏ."

Đương nhiên, nuôi lớn mới bán sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, mà hiện tại bán ngay thì tiền lời thu được là có hạn. Thế nhưng gia súc trong nhà đã nhiều rồi, nếu như nuôi thêm mấy con nữa thì sẽ bận rộn vô cùng. Hơn nữa, đám gia súc vốn có đã cực kỳ bắt mắt rồi, lúc trước sở dĩ Vô Lại động tâm tư cướp đoạt, cũng là vì như vật, tuy rằng bị trấn áp mạnh mẽ, trong thời gian ngắn sẽ không có ai có gan nhúc nhích, thế nhưng cứ bị người ta ghi nhớ cũng chẳng hề an toàn. Tôn Huệ cảm thấy, vẫn nên mau chóng bán đi thì tốt hơn. Kiếm tiền xong, bất kể dùng tiền đó mua đất hay là tiếp tục chạy hàng thì cũng đều tốt cả.

"Đương nhiên là bán ngay, ta đã thương lượng với Ngô thúc thúc của con rồi, để ông ấy tìm người mua giúp." Lúc Tôn mẩu mua đám gia súc này cũng không định bắt con gái nuôi. Kiếm ít tiền một chút cũng không sao, chứ để nuôi thì con gái sẽ mệt chết mất, nếu không phải gia súc trong nhà đã khá lớn, đợi chúng thành thực bán đi vừa vặn có thể mua gạch xây nhà, thì Tôn mẩu đã sớm bán đi rồi. Con gái đã quá cực khổ.

Lần này đi hàng làm phiền Ngô gia nhiều, hơn nữa chuyện xảy ra trong nhà lần này Ngô gia cũng đã xuất lực không ít, lại còn phải nhờ họ bán gia súc giúp, người ta giúp đỡ nhiều như vậy, Tôn Huệ nghĩ nên sắm một cái lễ để cảm ơn mới được, nàng nói: "Mẹ, hay là vài ngày nữa con lên trấn một chuyến nha, xem xem có vật gì tốt sẽ mua về đưa tặng cho lý chính, Chu lão và nhà Ngô thúc thúc." Còn có Chu lão và lý chính, việc này nếu như không có bọn họ ra mặt, e rằng nhà mình cũng phải xuất huyết(thiệt hại nhiều). Phải đưa một phần lễ mới được.

Tôn mẩu cũng hiểu đạo lý đối nhân xử thế, có điều bà sẽ không để cho con gái phải đi làm, bà nói: "Việc này trong lòng ta rõ ràng, đã đưa tiền cho Chu thúc thúc con để ông ấy chọn giúp, đưa tặng cho các nhà." Làm như thế cũng là tiết lộ cho mọi người biết, mặc kệ như thế nào, bề ngoài bọn họ đã liên kết lại.

Xem như là cúi đầu đi, cho dù Tôn mẩu mạnh mẽ thế nào, không thừa nhận cũng không được, không có dòng họ trực thuộc, ở đâu cũng không thể cường ngạnh. Đương nhiên, trừ phi người mạnh tới mức không để ai vào mắt, như vậy không làm gì cũng được.

"Mẹ, còn có một việc con muốn bàn bạc với mẹ một chút, xem có thể thành hay không." Mấy ngày này Tôn Huệ cũng đang suy nghĩ, xem như đã có khái niệm rõ ràng, đang định bàn bạc qua với mẹ, nếu như mẹ đồng ý là có thể thực thi.

Tôn mẩu gật đầu, nói: "Nói thẳng đi, hai mẹ con ta, sao còn phải bàn bạc, chỉ cần đáng tin thì cứ đi làm." Nói tóm lại, con gái làm việc vẫn rất có kết cấu, chỉ có mấy lần nó làm chuyện có vẻ khác người, thế nhưng cuối cùng vẫn rất có lợi. Vì vậy, Tôn mẩu càng ngày càng an tâm đối với con gái mình.

"Là như vậy, lúc gặp phải chuyện kia, con rất không yên lòng đối với gian nhà này. Vốn là định gom góp đủ tiền sẽ từng bước dựng nhà. Thế nhưng hiện tại con nghĩ, có nên mua trước một ít gạch xanh hay không, cho dù chỉ đủ xây tường viện thì cũng an toàn hơn rất nhiều. Mẹ cảm thấy thế nào?" Tôn Huệ nói ý nghĩ của chính mình xong, liền hỏi ý mẹ.

Phản ứng đầu tiên của Tôn mẩu chính là cảm thấy con gái bị dọa sợ không nhẹ, rất bận tâm chuyện như vậy lại xảy ra. Nhưng thấy con gái nói tới việc này mà nét mặt vẫn khá là bình tĩnh, biết không phải nó bị dọa sợ nên mới nói thế, mà nhất định là có mục đích. Cho nên Tôn mẩu liền nghĩ sâu hơn, nghĩ trước tiên mua gạch xây tường viện thì có được hay không, thấy chuyện này không ảnh hưởng đến việc xây nhà sau này, hơn nữa còn an toàn hơn chút.

Bà phải suy nghĩ kỹ mọi mặt, dù sao muốn làm việc này thì cần phải dùng một số tiền không nhỏ, không những tiền mà còn cả sức lao động nữa. Không suy nghĩ thỏa đáng mà đã vén tay đi làm, đến lúc đó nhất định sẽ có chỗ sơ suất.

Nghĩ một hồi cũng không có đáp án, chỉ là một mình Tôn mẩu cũng khó có thể nghĩ rõ ràng, cho nên bà nói với con gái: "Như vậy đi, ta sẽ đi hỏi thợ xây một chút, dù sao cũng không gấp lắm." Hồi nhiều người mới có thể xây dựng nên một phương pháp thích đáng.

Việc này xác thực không vội vàng được, cho dù cuối cùng quyết định làm thì cũng phải đợi bán xong đám gia súc mua từ quận Khánh Gia về thì mới có tiền mua gạch xanh, còn phải mời thợ các thứ. Vì vậy, hiện tại vẫn phải chờ tin từ Ngô thúc phụ, xem xem lúc nào mới tìm được người mua, chuyển giao đám gia súc cho rảnh tay.

Cũng không phải đợi lâu, Ngô thúc phụ dựa vào mối giao thiệp nhiều năm, lại thêm đám gia súc này xác thực tốt hơn một chút so với gia súc bản địa, nhìn cũng khỏe mạnh, cho nên người tới xem không ít. Giá cả còn cao hơn so với dự liệu một chút, cho nên không ai phản nản gì, hai bên đều thoả mãn, trực tiếp giao dịch luôn. Từ đầu đến cuối chưa hết một tuần, mấy con gia súc đã được bán ra ngoài.

Chờ lấy được tiền rồi, trở về nhà mọi người cùng tính toán thu chi, kết quả lợi nhuận thu được gần hai xâu, đây thực sự là một món kha khá rồi. Tôn mẩu rất vui mừng, bà thật ngờ lại có thể kiếm lời nhiều như vậy, còn vỗ vai con trai nói: "Cũng nhờ con trai của ta thông minh, nếu không sao có thể kiếm được nhiều như vậy." Tiền thu được còn nhiều hơn làm ruộng nữa.

Ngay lập tức kiếm được nhiều như vậy, là gan Tôn mẫu cũng lớn lên, nói thẳng sang năm nhất định còn theo hàng đội đi. Bà còn nghĩ sẽ tăng thêm tiền vốn, đến lúc đó nói không chừng còn có thể kiếm nhiều hơn bây giờ. Tôn Huệ ngăn lại, nàng cũng không bị tiền choáng váng đầu óc mà bình tĩnh nói: "Được rồi, không vội đàm luận chuyện này, thời gian còn sớm lắm, đến lúc đó xem tình huống rồi quyết định đi." Hàng năm giá cả thị trường sẽ có biến hóa, nhất định phải mò đúng giá cả di động, bằng không chưa biết chừng còn thua lỗ.

Còn có một chuyện khiến Tôn Huệ bất ngờ, chính là Phùng Hiền tới tìm nàng một lần, ngoại trừ biểu đạt lo lắng, còn áp dụng định nói chuyện gì đó khác nữa. Tôn Huệ rất khó hiểu, rốt cuộc Phùng Hiền muốn nói gì. Mà mà hấn vẫn không nói rõ ràng, hoặc là không có cách nào biểu đạt, cho nên đành hỏi nàng tự học như thế nào, giảng giải nghi vấn cho nàng xong liền rời đi. Mà Tôn Huệ cũng sớm ném chuyện này ra sau đầu, rất lâu sau gặp chuyện mới lại nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Ở gần thôn trấn có một nơi có xây một cái lò gạch, nung ra gạch xanh chất lượng tốt, khắp vùng này nhà ai cần xây nhà đều đến đây mua. Hai văn tiền một viên gạch, số lượng mua đạt đến con số nhất định còn được chờ tới tận nhà.

Tôn mẫu hỏi ý thợ xây, lại thêm bán gia súc kiếm được không ít, liền nổi lên ý định xây tường viện trước. Vì chuyện này, bà đặc biệt đi tới lò gạch một chuyến, cùng ông chủ bàn bạc giá cả xong, nhờ bọn họ nung một gạch, số lượng hơn một ngàn viên, đặt cọc trước một xâu tiền, số còn lại chờ nhận hàng sẽ trả nốt.

Sân của nhà họ Tôn khá rộng, cần không ít gạch, hơn một ngàn viên này có khi còn không đủ, thời thì cứ dùng tạm trước, không đủ lại mua thêm.

Trong thời gian chờ gạch nung xong, Tôn mẫu cũng đã bắt đầu đi chung quanh tìm người, không chỉ riêng thợ xây, thợ phụ cũng phải tìm, vì để tiết kiệm chút gạch, những chỗ góc tường Tôn mẫu định chôn đá tảng chắc chắn, bề ngoài quét một lớp vôi, như thế vừa chắc chắn lại vừa đẹp mắt.

Ở thôn này từ trước tới nay, những nhà cần xây nhà đều mời thân bằng bạn tốt tới giúp đỡ, bọn họ đều rất nhiệt tình! Nhưng Tôn gia hiển nhiên không được, không thể tập hợp được nhiều người như vậy. Bọn họ không có thân tộc ở bên, chỉ có hai nhà bạn bè không tệ, thế nhưng hai nhà này đều có việc phải làm.

Đã như vậy thì phải dùng tiền mời người, ngày một bữa cơm, cộng thêm hai mươi văn tiền, vừa vặn thời gian này không phải ngày mưa, nhà nhà đều nhàn rỗi, bỏ ra chỗ tiền kia có rất nhiều trắng đĩnh mạnh khỏe tình nguyện tới làm.

Thuê được tám người, phân thành hai nhóm, một nhóm lên núi chở đá xuống, một nhóm trước tiên đập tường đất nền chắc trước đây đi, lại đào móng, chở đá được chuyển về thì bắt đầu xây tường, thợ xây là một bác thợ già có hơn mười năm kinh nghiệm, tay nghề tỉ mỉ, những khối đá lộn xộn vào tay ông ấy xếp đặt, trát vữa liền biến thành ngay ngắn chỉnh chu.

Lấy đá làm móng tường từ đầu tới cuối mất khoảng năm ngày, lúc này gạch xanh cũng đã được chờ đến.

Tới khi xây bằng gạch xanh thì không cần thuê nhiều thợ phụ nữa, sa thải mấy người, còn lại hai người và Tôn mẫu phụ giúp chuyển gạch, chuyển vôi vữa.

Bận rộn một tuần, tường gạch xanh cao tám thước đã được xây dựng xong xuôi, ba thước bên dưới là màu trắng của đá được quét vôi, phía trên là gạch màu xanh xám, xanh và trắng đối xứng, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Ngày mà tường viện vừa xây xong, Chu Hải đưa tới hai cánh cổng, cổng lớn bằng gỗ dày, bề mặt quét nhựa cây ngô đồng, nhìn rất đặc biệt. Lúc lắp cánh cổng lên, màu gỗ và màu tường viện vô cùng hợp nhau. Chu Hải nói rằng: "Nếu tường viện đã xây dựng đẹp như vậy mà lại phối với cánh cổng cũ rích trước kia thì trông sẽ khó coi." Thế cho nên ông ấy dành ra hai ngày, dùng vật liệu gỗ có sẵn trong nhà tỉ mỉ làm ra hai cánh cổng này. Sau đó còn quét nhọc, hong khô, ngày hôm nay cũng vừa hoàn thành, liền cầm tới đây.

Vừa tốn vật liệu gỗ vừa bỏ công sức, hai cánh cổng này nhất định không hề rẻ. Tôn mẫu đang định hỏi giá tiền để trả cho Chu Hải, thế nhưng Chu Hải lại từ chối thẳng thừng, hấn nói: "Đừng nói chuyện tiền nong, dù sao cũng không tốn tiền mua, chẳng qua là vật liệu trong nhà, lại chỉ bỏ ra thêm hai ngày công, bọn nhỏ không chê là tốt rồi." Cũng không đáng tiền gì.

Tôn mẫu nói việc này cho Tôn Huệ nghe, lúc đó ý nghĩ đầu tiên của Tôn Huệ cũng không phải mình đang chiếm lợi hay gì, mà là mừng thầm. Trái lại trong lòng nàng hơi trầm xuống, đây đều là ân tình, mà hiện tại nàng đã nợ ân tình quá nhiều, mỗi lần đều cố gắng làm chút gì đó để báo đáp, nhưng bản thân nàng rất rõ ràng, so với trợ giúp mà người khác mang tới, sự báo đáp của nàng quá mức bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng cho dù bé nhỏ không đáng kể, Tôn Huệ vẫn lựa chọn đáp lại, đây cũng coi như là tâm ý, còn nói báo ân, chờ nàng thành niên, nhất định sẽ trả. Mà hiện tại, chỉ có thể lấy đồ trong nhà có sẵn mang đi tặng, ví dụ như đưa một ít trứng gà tới cho Chu gia. Nhà họ không nuôi gà, muốn ăn đều phải đi mua, thế nên việc nàng đưa tặng trứng gà là hoàn toàn phù hợp.

Lúc mang trứng gà tới tặng, Chu gia không có từ chối, thế nhưng cũng không để Tôn Huệ trở về tay không, mà tặng lại một chút đồ chơi nhỏ. Thường xuyên qua lại, quan hệ hai bên hòa hợp hơn rất nhiều, Chu Đồng và Tôn Huệ cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Một ngày nọ, Tôn Huệ đang cắt cỏ cho gia súc ăn, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, đi qua mở cửa ra, vốn tưởng ngoài cổng là Ngô Thái Diệp hoặc là Chu Đồng, không nghĩ tới lại là mẹ mình, tuy hơi ngạc nhiên khi thấy mẹ tới vào giờ này, thế nhưng nàng vẫn nhanh nhẹn né người cho mẹ đi vào.

Chưa kịp bước vào trong phòng, từ ngoài sân Tôn mẫu đã hỏi: "Ta nghe nói con đi theo nha đầu Thái Diệp kia học biết chữ, có phải có chuyện như vậy hay không?" Bà cũng chỉ mới nghe thấy chuyện này trong khi tán gẫu mấy câu với người ta.

Nhất thời Tôn Huệ không biết trả lời làm sao, phải biết lần trước Tôn mẫu tỏ thái độ căm ghét chuyện học chữ, nếu lúc này gật đầu, ngộ nhỡ bị mẹ mắng chửi rồi cấm học luôn thì khổ rồi. Mà bảo Tôn Huệ lập tức phủ nhận việc này thì nàng không làm được, nàng vốn không biết nói dối.

Ai biết, nàng chưa kịp trả lời, Tôn mẫu lại nói: "Biết vài chữ, để đệ con có thể theo học không? Biết chữ cũng không tệ, không làm kẻ mù chữ, còn có thể tính sổ. Ta nghĩ, có nên cho đệ đệ con tới tư thực học hay không, tốn chút tiền học phí, dù gì cũng học được một ít, con thấy sao?" Câu cuối cùng, hiển nhiên là đang hỏi xem ý kiến của Tôn Huệ như thế nào. Mỗi việc cần làm, Tôn mẫu đã có thói quen bàn bạc với Tôn Huệ. Bởi vì luôn có thể nhận được đáp án không tệ.

Nghe mẹ nói xong, Tôn Huệ hơi kinh ngạc, thật sự không rõ nguyên nhân gì làm cho mẹ phát sinh biến hóa lớn như vậy. Đây là chuyện tốt, thế nên Tôn Huệ cũng không suy tính nhiều, đáp luôn: "Con đã biết sơ tầm trăm chữ, đệ đệ cũng theo học một chút, nhưng chúng con đều học không sâu, vẫn nên tới tư thực học thì tốt hơn." Đây là nàng kiến nghị: "Năm nay thì thôi, mùa đông tới nơi rồi, chờ tới đầu xuân sang năm hãy cho đệ đệ vào Tư Thực học, trước tiên học một năm xem sao."

Tôn mẫu gật đầu, cười nói: "Ta cũng định làm như vậy, chờ đệ đệ con về hãy nói chuyện với hân." Đối chuyện đưa con trai tới Tư Thực học, bà đã hạ quyết tâm.

Dẫn mẹ vào trong nhà xong, Tôn Huệ tò mò hỏi: "Sao tự dưng mẹ lại muốn cho đệ đệ vào Tư Thực học tập?" Không hỏi một chút, trong lòng giống như có móng vuốt nhỏ cào nhẹ, rất ngứa ngáy.

"Tiểu tử Ngô Chi kia chẳng phải cũng từng đi học, biết chữ biết tính sổ đó sao?"

"Đúng vậy, Thái Diệp chính là học chữ cùng Ngô Nhị ca đó ạ." Khi Tôn Huệ mới biết chuyện còn định cùng hân học nữa đấy, sau đó mới biết Thái Diệp cũng biết chữ và nhờ tỷ ấy dạy.

Nói tới chuyện này, Tôn mẫu hơi kích động: "Con biết không, hiện tại nó tìm được việc ở một cửa hàng trên huyện, làm trong phòng thu chi, mỗi tháng kiếm được không ít tiền!" Nghĩ đi nghĩ lại, nếu con trai mình có thể đi học, nói không chừng cũng có thể được làm ở phòng thu chi, không cần làm ruộng vất vả. Lúc này, đối với chuyện đi học, bà không còn một chút chần chọc nào như khi Chu Hải đưa Chu Sơn nữa. Nhiều chuyện thay đổi, lại thêm có Ngô Chi làm ví dụ, suy nghĩ của bà cũng táo bạo hơn trước.

Ở trong mắt Tôn mẫu, con trai của bà nhất định không kém.

À, hóa ra là như vậy, Tôn Huệ đã hiểu rồi.

"Mẹ, Ngô Nhị ca tìm việc lúc nào vậy, sao con không nghe Thái Diệp nói nhỉ!" Không phải Tôn Huệ hoài nghi, chỉ là nàng thật sự có chút không rõ, theo tính tình của Ngô Thái Diệp, tỷ ấy sẽ không giấu nàng, trái lại còn tới nói với mình đầu tiên. Cũng không phải khoe khoang, mà chỉ là một hình thức chia sẻ tâm sự.

"Hân nào có tâm tình chạy tới nói cho con chứ, vì chuyện này mà Ngô gia còn đang gặp rắc rối nữa đấy!" Tôn mẫu xua xua tay, than thở: "Vị trí này của Ngô Chi là do đối tượng đích hôn của Thái Diệp giới thiệu cho, ông chủ gặp mặt Ngô Chi xong bèn bảo nó tới làm hai ngày thử, cảm thấy nó thông minh nhanh nhẹn thì rất là thỏa mãn, liền để hân làm ở phòng thu chi. Vốn là chuyện rất tốt, thế nhưng Ngô Đại ca lại có ý kiến, hơn nữa vợ hân xúi bẩy, nên không vui vẻ gì cho lắm."

Ngô đại ca cảm thấy hân làm con lớn nhất, có cơ hội tốt hân phải nghĩ tới hân đầu tiên, hiện tại lại để cho đệ đệ, trong lòng liền không dễ chịu. Mà lúc này, vợ hân lại nói thêm hai câu, Ngô phụ đi tới chợ gia súc thường xuyên dẫn Ngô Chi theo, không dẫn hân theo, luôn có phần thiên vị Ngô Chi. Lần này Ngô đại ca càng không thoải mái, lúc ăn cơm hân bắt mẫn nói hai câu, thế là mọi người liền trở nên lúng túng, người trong nhà đều không vui. Cũng khó trách Ngô Thái Diệp chưa hề kể chuyện tốt này cho Tôn Huệ nghe.

"Khó xử thật đấy, Ngô thúc phụ và Ngô thúc mẫu có lẽ đều buồn bực trong lòng." Tôn Huệ nói.

Tôn mẫu hừ một tiếng, bà nói với vẻ hơi coi thường: "Người làm đại ca kia cũng quá hẹp hòi rồi, luôn cảm giác cha mẹ mình thiên vị tiểu đệ, sao hân không suy nghĩ một chút, lúc chia nhà, đất ruộng hơn nửa đều phân cho con trưởng, mà ngôi nhà bọn họ đang ở cũng không chia cho con thứ. Hiện tại Ngô thúc phụ con sắp xếp như thế chẳng qua là cảm thấy tương lai Ngô Chi được chia ít gia sản hơn, bây giờ nên bù đắp thêm chút, đều là con mình, cũng không thể sai lệch quá nhiều. Vừa vặn Ngô Chi thông minh, có thể tự mình kiếm tiền, như vậy cho hân cơ hội này, tương lai mới có thể chia cho đại ca hân nhiều chút. Thế mà đại ca hân không nghĩ ra, thực sự là hồ đồ."

Thấy con gái có chút lo lắng, Tôn mẫu khoát tay nói: "Không sao đâu, Ngô thúc phụ con trải qua nhiều chuyện, trong lòng sẽ không quá đau buồn. Hơn nữa theo thời gian, đại ca Thái Diệp sẽ nghĩ thông suốt thôi."

Tôn Huệ cười cười, hỏi: "Mẹ, thế Ngô Nhị ca đi làm trên huyện là phải ở luôn trên đó hay sao?" Nàng hỏi thế để chuyển đề tài, nếu không cứ tiếp tục

đàm luận sâu thêm, mọi chuyện sẽ trở nên không vui.

"Đi chứ, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua." Tôn mẫu nói: "Hắn ở trong huyện, hẳn tính sổ sách ở tiệm xe ngựa, chỗ ấy lớn, có căn phòng nhỏ dành cho hắn. Mỗi ngày còn được bao com, điều kiện thật sự không tệ."

Lại hàn huyên thêm mấy câu, đột nhiên Tôn Huệ hỏi: "Chẳng phải Chu Sơn cũng tới Tư Thục học được mấy tháng rồi đó sao, không biết học như thế nào?" Hàng ngày nàng dậy sớm về muộn, thật sự chưa gặp qua hắn.

Tôn mẫu sừng sốt một chút, không ngờ con gái lại hỏi đến hắn, nói: "Ta cũng không rõ ràng, chỉ để ý không cho nó đói bụng, đối với chuyện học hành của nó, ta cũng không hỏi nhiều. Sao con lại hỏi cái này?" Bà thấy hơi kỳ lạ.

"Con chỉ hỏi một chút, chả là con muốn biết Tư Thục dạy những gì, đệ đệ đi học hơn một năm, có thể học được cái gì." Đừng có học cả năm mà chỉ biết mấy chữ, như vậy không đáng chút nào.

"Vậy à." Tôn mẫu nói: "Lúc về ta sẽ hỏi nó một chút, lần sau tới nói cho con nghe sau."

"Được, vậy thì phiền mẹ hỏi một chút."

Nói thêm mấy câu nữa, Tôn mẫu cũng rời đi, trước khi đi, còn dặn Tôn Huệ nói với đệ đệ nàng một tiếng, sang năm sẽ đưa hắn đi Tư Thục.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Nếu đã dự định đưa đệ đệ tới Tư Thục học thì phải cẩn thận chuẩn bị một phen. Ví dụ như chuyện chặt củi đem bán thì phải từ bỏ, một mình Tôn Huệ không cách nào cày đáng nổi. Thời gian vừa rồi khi mẹ và đệ đệ lên phương bắc, mỗi ngày Tôn Huệ đều mệt mỏi gần chết, cuối cùng còn phải nhờ Thái Diệp giúp đỡ một tay. Một tuần nhờ vả đủ 7 ngày thì thật không tiện, tới lúc đệ đệ đi học chẳng lẽ lại nhờ Thái Diệp hỗ trợ cả năm?

Có điều nếu cứ từ bỏ như vậy, trong lòng lại có chút không muốn, công việc này tuy là mệt một chút, nhưng bình quân mỗi ngày ít nhất cũng được mười mấy văn, có còn hơn không! Tôn Huệ nghĩ, có nên thu mua củi do người trong thôn chặt không, nàng phụ trách phơi khô buộc thành bó rồi chở lên trấn bán, tuy nói kiếm được ít hơn rất nhiều, thế nhưng thứ nhất có thể kiếm bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, thứ hai, không đến nỗi làm mất khách hàng đã có. Sau này đệ đệ muốn làm tiếp, cũng không cần lại đi tìm người mua.

Chuyện này còn một khoảng thời gian, không cần sốt ruột, nhưng gần nhất đang có chuyện cần phải suy nghĩ. Việc này là việc do Chu Đồng tìm đến, nàng thuê đồ mang đi bán cho cửa hàng châm tuyền của Chu gia, không thể không nói chính là, tay nghề thuê của bọn họ là do tổ tông truyền xuống, nhưng chỉ truyền cho dòng chính. Mỗi lần đi cùng nhau đều nói chuyện phiếm với chủ cửa hàng, hôm ấy không biết nói thế nào mà lại nhắc tới gỏi hoa cúc, bởi vì hoa cúc dại trên núi đã nở rộ, cho nên Chu Đồng cũng nói một câu, có thời gian lên hái hoa mang về làm hai chiếc gỏi, gỏi đầu lên vừa có mùi thơm ngát lại vừa tốt cho sức khỏe.

Nàng chẳng qua chỉ thuận miệng nói, còn cuối cùng là làm hay không làm thì phải xem đã. Thế nhưng nương tử của chương quây lại nghe vào tai, vỗ đùi vui vẻ nói: "Có thời gian thì hái thêm ít hoa cúc dại, làm thêm mấy cái gỏi đầu, cầm đến đây cho ta, chắc chắn sẽ không bạc đãi cháu." Bà ấy cực kỳ hưng phấn, nói rõ nguyên do: "Gỏi hoa cúc này đặc biệt dễ bán, hơn nữa giá cả không rẻ, ta cất cho cháu mấy miếng vải, thêm mấy mẫu hoa văn nữa, cháu làm tốt cho ta, mỗi chiếc cho cháu bốn mươi lăm văn." Mặc dù ra giá cao như vậy, bà vẫn có lợi nhuận.

Ban đầu nghe nói làm gỏi hoa cúc, Chu Đồng còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để từ chối, dù sao việc này khó có thể thực hiện, vừa khó khăn vừa hao phí tinh thần, mất rất nhiều thời gian mới làm ra được. Nhưng vừa nghe thấy giá tiền bốn mươi lăm văn, bèn nuốt lời từ chối xuống dưới, cười nói: "Nếu thím dặn dò, vậy trước hết cháu làm một chiếc cho bác xem, nếu thích hợp thì bác hãy thu, được không ạ?" Giá cả đúng là cao, còn cao hơn so với bán đồ thuê, thế là nàng đồng ý.

"Cháu gái của ta ơi, cháu làm việc ta còn không yên tâm sao? Cứ mạnh dạn mà làm, có bao nhiêu thím đều thu hết." Nương tử chương quý nói xong đứng dậy liền lấy từ trong ngăn kéo ra mấy miếng tơ lụa, các màu sắc đều có, cắt xong gói lại đưa cho Chu Đồng: "Cháu gái ngoan, cháu cầm chỗ này làm trước đi, làm xong lại quay lại đây lấy tiếp."

Khi về nhà đếm thử thấy có mười cái bao gỏi, nàng liền bắt tay vào làm, làm xong sẽ được hơn 400 văn, đây có thể coi là một món tiền lớn.

Thế nhưng chỉ khâu mười cái bao gỏi này cũng mất tới vài ngày rồi, càng khỏi nói còn thuê lên, rồi lại hái hoa cúc phơi khô, thanh lý từng bông, không có mấy tuần sẽ không xong được.

Mà Chu nãi nãi lớn tuổi mắt kém, thiếu thừa may vá không làm được, như thế chút việc châm tuyền chỉ có một mình Chu Đồng, mà Chu nãi nãi cùng lắm chỉ có thể lên núi hái hoa cúc giúp.

Tôn Huệ đi qua thăm tiểu đệ, đã lâu chưa gặp hắn, thấy Chu Đồng bận bịu thì muốn giúp đỡ một tay, nhưng châm tuyền của nàng thực sự không ra gì, tự

làm quần áo cho mình thì còn tạm được, nhưng đây là thuê đem bán, hơn nữa vải vóc là tơ lụa, nếu làm thì phải cẩn thận nhiều lắm. Cuối cùng suy nghĩ một chút bèn nhận giúp Chu Đồng đi hái hoa cúc.

Thấy Tôn Huệ tới giúp đỡ, Chu Đồng rất vui vẻ, như vậy bà nội nàng có thể nghỉ ngơi, không cần vất vả.

"Ta thực sự rất bận, sẽ không khách sáo với muội, muội có thời gian thì đi hái hoa cúc giúp ta đi, bao nhiêu ta cũng lấy." Chu Đồng se đầu sợi, cẩn thận thả bao gối đã làm xong xuống, nhìn Tôn Huệ cười nói: "Ta sẽ không nhắc tới chuyện tiền nong, nói muội cũng không nhận, như vậy đi, muội giúp ta việc này, chờ mấy ngày nữa ta hết bận, ta sẽ nói với mẹ mua vải cho mẹ làm chăn."

Con gái xuất giá đều cần mang theo những thứ này làm của hồi môn, mà tay nghề thuê của Tôn Huệ thì thật sự không dùng được, đến lúc đó e rằng còn phải nhờ người làm. Hiện tại Chu Đồng đáp ứng hỗ trợ, mà thủ nghề của nàng ấy lại rất tinh xảo, tuyệt đối khiến người ta yêu thích. Tôn Huệ biết mình có bao nhiêu cân lượng, nghe xong lời này liền nói đùa: "Vì lời hứa của tỷ nên muội sẽ liều mạng làm đó, đến lúc đó nhớ thuê cho muội hai chiếc thật đẹp, đừng để cho muội bị mất mặt mũi trước mặt bố mẹ chồng tương lai đây."

Chu Đồng không nghĩ tới Tôn Huệ lại nói trực tiếp như thế, chọc ghẹo nàng: "Muội thật không biết xấu hổ, những cô nương khác nghe vậy đã sớm đỏ mặt không dám nói rồi, thế mà muội còn nhắc tới bố mẹ chồng nữa cơ đấy." Nàng lắc đầu tiên tặc, nở nụ cười.

Đảo mắt một vòng, tay chống nạnh, Tôn Huệ thoáng cất cao giọng nói: "Tỷ tỷ tốt của muội, tỷ thật đúng là dẻo miệng, rõ ràng chính là tỷ nói trước, muội chẳng qua chỉ nói thêm hai câu, thế nào lại thành không biết xấu hổ?" Nghiêng mặt khoát tay, hướng về phía nàng cười nói: "Muội nói có đúng không, không biết xấu hổ phải là tỷ mới đúng. Nhanh nhận cái sai này đi!"

Trong phòng không có người ngoài, hai tiểu cô nương cười hi hi đùa giỡn, mấy lời không thể nói trước mặt người ngoài cũng không kiêng dè mà nói ra, nếu có người khác, một câu cũng không dám nói.

Đã đáp ứng hái hoa cúc giúp rồi nên mỗi ngày Tôn Huệ đều đi lên sau núi, hái hoa khoảng một canh giờ, tiện đường về còn cắt chút cỏ xanh. Hoa cúc hái về rồi chưa phải đã xong chuyện, còn phải chọn từng bông, bỏ lá đi, chỗ nào bẩn thì phải rửa sạch, dùng một miếng vải lót, chạng vạng mỗi ngày lại lấy ra hong khô. Miễn cho chúng bị khô quắt lại quá mức, một tuần trôi qua, nàng hái được không hết, đã đủ để làm mười chiếc gối. Chờ hoa cúc khô hẳn thì bỏ vào túi vải, Chu Đồng thuê bao gối xong thì cho vào là xong.

Tiền này cũng không dễ ăn, 450 văn, hao hết công phu, cho tới khi làm xong mười chiếc gối, lúc nương tử chương quỹ đề nghị làm tiếp, Chu Đồng liền dùng lời lẽ uyển chuyển mà cự tuyệt. Dùng lời của nàng mà nói, vẫn nên thuê mấy thứ nhỏ nhỏ thì hơn, làm mười cái gối này, thoạt nhìn kiếm được nhiều tiền, nhưng bản thân nàng có phần không chịu đựng nổi, dù sao rất nhiều việc trong nhà đã đủ để nàng phải bận tâm.

Trải qua việc này, Tôn Huệ càng thêm cảm thán, ở cổ đại này, người không có gia thế muốn kiếm tiền thật sự không dễ dàng.

Một năm này, sau khi trải qua chuyện của Vô Lại, đối với Tôn gia mà nói, đại khái vẫn coi như an ổn vượt qua, bình thân không có gì lạ. Tháng ngày vẫn trôi đi như cũ, không có việc gì đặc biệt đáng nói, quan trọng nhất chính là mối quan hệ với Chu gia đã hòa hoãn hơn nhiều, hai bên thỉnh thoảng cũng có lui tới. Vốn cứ cho rằng mọi chuyện sẽ bình yên như vậy cho tới tận sang năm, không nghĩ tới vào mùa đông, khi trời giá rét, quản gia của nhà giàu trong trấn —— Trương cử nhân tìm tới.

Tới đây là muốn mua la là mẹ mang đi, con gái út của Trương Cử nhân còn nhỏ thích uống sữa, nàng chán uống sữa bò, lại không quen uống sữa dê, không biết là từ nơi nào đã hỏi thăm được, biết Tôn gia có la là, hơn nữa la là mẹ còn đang ra sữa, liền chạy tới nói với cha mình. Mà Trương Cử nhân không nỡ từ chối con gái nhỏ cầu xin, hơn nữa hẳn cũng không thiếu tiền, bèn bảo quản gia tới xem một chút, dặn dò hẳn, nếu như có, đừng quan tâm giá cả, trực tiếp mua đi.

Quản gia đánh xe ngựa lộc cộc chạy đi, hỏi thăm nơi ở của Tôn gia xong liền tìm đến, thấy Tôn Huệ ra mở cửa, mặt mũi hẳn hách dịch thấy rõ, nói rằng: "Người lớn nhà mày đâu, kêu đến, ta có việc nói với hắn." Hẳn tự nhận mình là người có thể diện, rất khó lọt mắt những kẻ chân đất này, cũng không thích nói chuyện cùng bọn họ, nếu không phải lão gia dặn dò, hẳn cũng không thêm tới nơi này.

Nhìn người đàn ông trung niên ăn mặc tơ lụa, trên tay đeo nhẫn vàng, Tôn Huệ sao có thể không rõ, nhìn bộ dáng này của hắn, hẳn là rất có tiền, không biết sao lại tới nhà nàng, có ý đồ gì. Trong lòng đang suy nghĩ, nhưng ngoài mặt Tôn Huệ lại giả bộ kinh hoàng: "Người lớn nhà cháu đều ra ruộng xem lúa mạch dài tới đâu rồi, ngài có chuyện gì, cháu lập tức đi gọi!"

Hừ mũi một tiếng, quản gia lắc lắc cánh tay, nói: "Mau đi đi, ta ở đây chờ."

Tôn Huệ không dò xét được hắn tới để làm gì, rất muốn biết rõ ràng, sau khi biết mới có thể đối phó. Cho nên nàng bước hai bước thì lại quay người lại, cẩn thận nói: "Ngài đến có chuyện gì, nói một chút với cháu đi, cháu đi ra ruộng cũng tiện nói với người nhà."

Quản gia trừng Tôn Huệ một cái, thấy nàng "sợ đến thất sắc", không nhịn được nói: "Chẳng phải nhà mày có một con la là sao, lão gia nhà chúng ta muốn mua, mày đi bảo cha mày về đi." Thực sự là nhất gan, rất đáng ghét.

Vừa ra khỏi cửa Tôn Huệ liền đi qua nhà hàng xóm, nhờ hẳn qua Chu gia kêu mẹ nàng lại đây, nói là trong nhà có khách đến, cần phải chiêu đãi, nhờ đi một chuyến thông báo hộ. Chút chuyện nhỏ này hàng xóm cũng không chối từ, hỏi là ai, Tôn Huệ khó nói, bèn bảo là không quen biết, muốn mẹ tới xem một chút. Hàng xóm cho rằng thân thích Tôn gia tìm đến, lập tức đi qua Chu gia.

Tôn Huệ trở về, quay sang phía người đàn ông trung niên nói: "Lúc ra cửa vừa vấp gặp được bá bá đang định ra đồng, liền làm phiền hẳn kêu người nhà cháu trở về. Ngài muốn vào uống ly trà nóng, làm ấm thân thể hay không?" Đối với thân phận của người này, Tôn Huệ cũng không quá yên tâm, ngộ nhờ là tên trộm cắp, nàng rời nhà lâu, đồ vật bị mang đi cũng không đuổi theo lấy lại được. Cho nên không thể làm gì khác hơn là nhờ hàng xóm gọi mẹ qua

đây giúp.

Khi trời thực sự rất lạnh, nước trong sông đều kết băng, há miệng nói mà răng lạnh buốt. Quản gia gật đầu nói: "Rót cốc nước đi."

Khi hắn thấy Tôn Huệ cầm lá trà thô chuẩn bị bỏ vào ấm thì xanh mặt lại, khoát tay nói: "Đừng bỏ lá trà vào, ta không uống thứ bột trà này." Đi theo lão gia, trà hắn uống đều là trà ngon, còn chưa từng thấy loại lá trà nào thấp kém như thế này, hắn không thèm uống.

Tôn Huệ cất lá trà đi, rót chén nước cho hắn, trong lòng nói, soi mói cái gì, trà nào mà không phải để uống chứ!

Tôn mẩu đến rất nhanh, nghe tin tức là đến ngay, dọc theo đường đi nói thầm, người kia đi qua nói là thân thích quê nhà tìm đến, Tôn mẩu thật không biết người đến là ai. Tôn gia ở quê cũ cũng coi như là nhà nghèo, thân thích không nhiều, ba đời Tôn phụ đều đơn truyền, chỉ có một người cậu, nhà mẹ đẻ Tôn mẩu cũng không còn ai, hoàn toàn không biết ai sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Vào phòng nhìn thấy quản gia, Tôn mẩu không khỏi nhủu mày, bà hoàn toàn chưa từng gặp người này, không biết hắn chạy tới nhận thân thích là có ý đồ gì. Tôn mẩu không biết câu 'nhận thân thích' là do con gái mình thuận miệng nói, bà còn tưởng là thật, cho nên ấn tượng đầu tiên đối với quản gia cũng không tốt lắm.

"Làm phiền ngài nói một chút, ngài là vị nào, tới nhà chúng ta là có chuyện gì?" Cái kẻ ăn mặc tơi tưa, tay đeo nhẫn vàng chói mắt này rốt cuộc tới làm gì! Trong nhà tuy không phải quá nghèo, nhưng cũng chẳng có đồ vật gì đáng cho hắn phải ghi nhớ.

Tôn Huệ thấy mẹ nói vậy thì biết là hiểu lầm, nàng giành trước quản gia, mở miệng nói: "Mẹ à, vị này chính là quản gia của Trương lão gia gia ở trên trấn, mới vừa rồi nhờ người nhấn giúp, chắc đã nói không rõ ràng, cũng không nói tí mĩ. Bây giờ mẹ hãy làm quen một chút."

Tôn mẩu cũng thông minh, lập tức biết mình nhầm, đại khái là lúc con gái nhờ người đến tìm mình, người khác hỏi đến, nhất thời không tiện giải thích nên mới tùy tiện ừ à mấy câu. Con bé nói như vậy, người khác không nghe rõ, lại tưởng là thật, chạy tới kể cho Tôn mẩu.

Nếu đã biết là hiểu lầm, Tôn mẩu liền nở nụ cười nói: "Hóa ra là các ngài, thực sự là đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu! Ngài vừa đến đây, nhà ta giống như rộng rãi hơn hẳn." Lời này mười phần nịnh hót, tuy nói hai nhà cách xa tám gậy, nhưng lời hay cũng không thể thiếu.

Nhà Trương Cử nhân gia thực sự trâu bò như thế.

Quản gia không hề có ý định tán gẫu, hắn không thích ở đây lâu mất thời gian, nhìn Tôn mẩu nói: "Nhà bà có cần kêu nam nhân tới một chút hay không?" Trước tiên hỏi một chút, đừng đến lúc nói giá tiền xong rồi, nam nhân trở về không đồng ý, lại mất công ra.

"Ta có thể làm chủ, ngài có chuyện gì thì cứ nói." Tôn mẩu nói.

Quản gia liếc Tôn mẩu một chút, nghiêng đầu sang bên nói: "Chẳng phải nhà bà có la là đang sản sữa đó sao, ra cái giá, tiểu thư nhà ta muốn mua!" Hắn đang hoài nghi Tôn mẩu có thể làm chủ hay không, dù sao ở nông thôn này chuyện bán gia súc không phải chuyện nhỏ. Thế nhưng ngẫm lại cũng chẳng sao, chỉ cần bỏ tiền mua lại, nam nhân trở về cho dù không đáp ứng, cũng không dám tới Trương gia làm loạn.

Nghe bảo là muốn mua la là mẹ, Tôn mẩu từ chối không chút suy nghĩ: "Việc này không dễ làm, ta còn muốn giữ lại la là mẹ nữa, không thể bán. Chúng ta là người nhà quê, tiền thu vào tổng cộng chỉ có mấy thứ này, không so với người thành phố các ngài được, hi vọng ngài có thể lượng giải." La là mẹ này còn có thể sinh con, sau này lại bán cũng không muộn.

Sắc mặt quản gia trở nên không dễ nhìn, đây vẫn là lần đầu tiên có người từ chối hắn, hắn bèn lạnh lùng nói: "Lão gia chúng ta hào phóng nhất rồi, la là này bà bán cho người khác cũng sẽ không được giá cao đâu, bà vẫn nên suy nghĩ thật kỹ đi." Chuyện này nhất định phải thành, bằng không hắn biết ăn nói thế nào với lão gia đây, trước khi đi hắn đã bảo đảm trước mặt ngài ấy rồi.

Nghe lời này xong, trong lòng Tôn mẩu rất băn khoăn, xác thực như quản gia nói, người khác sẽ không ra giá cao như Trương gia được, qua cơ hội này, e rằng chỉ có thể làm thịt bán thịt. Nhưng nếu như giữ la là mẹ đến sang năm, sinh la là con xong, la là con cũng lớn, như vậy sẽ kiếm được cũng không ít. Xoắn xuyết hồi lâu, không biết phải quyết định thế nào mới có thể kiếm nhiều thêm một chút.

Khi biết là mua la là sản sữa, Tôn Huệ đã biết không phải bọn họ mua về ăn thịt, mà là vừa ý sữa la là, cho nên thời điểm mẹ nàng không quyết đoán, nàng tiến lên cười nói: "Hóa ra là mua con la là mẹ kia! Cháu mạo muội hỏi một câu, ngài mua la là mẹ về là để giết ăn thịt, hay là muốn sữa của nó." Cho dù đã đoán được thì vẫn nên xác nhận một câu.

Quản gia nhìn tiểu nha đầu, có chút không kiên nhẫn nói: "Tiểu thư nhà ta mỗi ngày sẽ uống một cốc sữa, hiện tại chán sữa trâu, muốn đổi khẩu vị. Nghe người ta nói nơi này có la là sản sữa nên ta mới đến hỏi, chứ không ta cũng chẳng tới làm gì."

“Thì ra là như vậy, nếu là vì sữa la la, cũng không nhất định phải mua la la đi.” Tôn Huệ có một kế hoạch, cười thương lượng với quán gia: “Ngài xem thế này có được không? Tiểu thư nhà ngài muốn uống sữa la la, không bằng cháu sẽ đem la la mẹ cho các ngài thuê, chờ tiểu thư uống ngán hoặc la la mẹ hết sữa, ngài trả nó về đây cho cháu. Như vậy cháu cũng có thể đẻ la la mẹ sinh con, nếu như tiểu thư thật sự hài lòng sữa này thì còn có thể tiếp tục thuê nữa.” Nhìn quán gia, chờ hắn trả lời chắc chắn.

Sợ quán gia không đáp ứng, bổ sung một câu: “Nhà cháu không chỉ có một con la la mẹ đâu, sang năm la la cái sẽ trưởng thành, nếu như may mắn, hai con la la mẹ luân phiên sản sữa, vậy thì có thể cung cấp sữa cả năm rồi.”

Tiểu nha đầu, quán gia cũng đang suy nghĩ, nếu như tiểu thư yêu thích sữa la la này thì sẽ uống trong một thời gian dài, như vậy lời tiểu nha đầu trước mặt vừa nói rất là có lý, hai con la la luân phiên, mỗi ngày đều dư dả. Nếu suy nghĩ ôn hòa thì cứ thế mà làm đi, dù sao chuyện này hắn vẫn có quyền xử trí.

“Sao, mày nói xem, cho thuê như thế nào?” Quán gia nhìn chăm chăm Tôn Huệ, hỏi. Hắn đã quyết định, cứ làm theo phương pháp của nha đầu này nói, dù sao lão gia cũng chỉ để ý tiểu thư có sữa la la uống hay không thôi, bất kể là thuê hay là mua, chủ chuyện nhỏ thế này ngài ấy sẽ không quan tâm. Còn tiểu thư, sẽ càng không hỏi, quán gia cứ theo biện pháp này mà làm thôi. Kỳ thực hai người này không hỏi đến mới là nguyên do lớn nhất tại sao quán gia lại được nắm giữ quyền xử trí.

Tôn Huệ thấy đề nghị của chính mình được tiếp nhận thì thầm vui vẻ, vội vàng giới thiệu: “Lúc nào ngài dắt la la đi thì ghi rõ ngày tháng, chờ lúc ngài trả lại sẽ kết toán sau, tiền cho thuê mỗi ngày là năm văn. Ngài xem có thể không?”

Mỗi ngày năm văn, giá tiền trong mắt quán gia cũng không tính là gì, thậm chí chẳng cần bấm bấm lão gia, chính mình đã có thể xử lý. Thế nhưng hắn cũng không định đáp ứng luôn, hắn thay lão gia xử lý rất nhiều chuyện làm ăn, am hiểu nhất chính là cò kè mặc cả, nếu như không hạ được giá xuống, quán gia cảm thấy thật mất mặt thay cho kẻ sành sỏi như hắn.

“Mỗi ngày năm văn? Thoạt nhìn cũng không nhiều, nhưng cần thận xem xét, la la này sản sữa không dưới hai trăm ngày đi đi, cho dù chỉ thuê một tháng, như vậy cuối cùng kết toán không dưới bảy, tám trăm văn. Mày cảm thấy bảy, tám trăm văn dễ kiếm như vậy sao?” Quán gia thông thả nói ra từng câu: “La la này, mỗi ngày đều do chúng ta cho ăn cho uống, tới khi hết sữa còn phải trả lại mày, đến lúc đó còn đưa thêm cho mày bảy, tám trăm văn, căn bản là không có lời. Ngẫm lại, không bằng ta dứt khoát mua lại, đắt lắm cũng chỉ tầm ba xâu tiền, mày nói xem?”

“Cũng không thể nói như vậy, bảy, tám trăm văn, nếu chỉ riêng tiền thuê mà nói, xác thực hơi đắt chút. Nhưng ngài thử ngẫm lại mà xem, đây là có điều kiện thêm vào, nếu như la la cái nhà ta sinh con, sản sữa sẽ trực tiếp cung cấp cho ngài. La la rất là hiếm thấy, muốn không hết sữa ừng, cũng chỉ chỗ chúng cháu mới có thể cung cấp. Đã như thế, giá tiền này căn bản là không đắt.” Tôn Huệ không sợ hãi chút nào, cú thể nói ra quan điểm của mình, cố gắng tranh thủ thêm chút lợi ích nào thì tốt chút ấy.

Quán gia khế nhếch miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Cho dù như vậy, giá cả cũng quá cao, bảy, tám trăm văn thuê đi, ta cũng không tiện bàn gia với lão gia. Mày vẫn nên nói một chút đi, nếu như ta mua lại la la này thì giá cả là bao nhiêu, ta nghe xong suy nghĩ một chút.” Nhắc nhở một câu: “Đừng như lời mầu nói, la la thực sự hiếm thấy, nhưng cũng không tới mức không tồn tại, ta muốn tìm, mất khoảng một tuần là có thể tìm được. Vì lẽ đó, về mặt giá cả, mày đừng quá tham lam.”

Bị lời này bức ép, Tôn Huệ có chút do dự, nàng biết không phải mình nhà nàng mới có la la, nếu như Trương Cử nhân bằng lòng tiêu tốn chút thời gian, nhất định có thể tìm ra nhà khác. Đã như thế, Tôn Huệ liền đổi cách mặc cả, có chút buông lỏng: “Cháu thấy ngài vẫn lựa chọn thuê thì hơn, về mặt giá cả còn có thể thương lượng. Còn bán ra, rất xin lỗi, cháu sẽ không đáp ứng, thực sự không muốn thuê, cũng chỉ có thể quên đi, làm phiền ngài tới nơi khác tìm.”

Về mặt giá cả nàng đồng ý nhượng bộ, thế nhưng cũng nói rõ cho đối phương biết, muốn mua là không thể, chỉ có thể tìm nhà khác, nàng sẽ không bán ra.

Quán gia gõ gõ tay lên mặt bàn một lát, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Đối với việc thuê la la ta vẫn có hứng thú, chỉ cần giá cả thích hợp, cũng không phải là không có khả năng.” Hắn để lộ ra ý tứ, bảo nào hạ giá xuống, chỉ cần không cao hơn điểm mấu chốt trong lòng hắn, như vậy hắn hoàn toàn có thể chấp nhận.

Duỗi ra ba ngón tay, Tôn Huệ nói: “Như vậy đi, cháu lùi một bước, mỗi ngày ba văn, đã rất có lợi. Ngoài ra, cháu cũng đáp ứng ngài, nếu như yêu thích thịt la la, sang năm có la la đẻ, cháu sẽ ưu tiên cho ngài chọn trước tiên, thế nào?” Ba văn, cũng có thể kiếm lời trên bốn, năm trăm văn, xem như không tệ. Hơn nữa còn giảm thiểu không ít công việc, rất có lợi.

Giá cả đặt ở ba văn, quán gia cũng không nói thêm nữa, đồng ý: “Được, như vậy ta sẽ thuê với giá ba văn một ngày.” Hắn còn có việc phải làm ngay, cũng không muốn ở lâu, bàn giá tiền xong xuôi, liền dặn dò: “Dắt la la tới đây đi, ta phải đi luôn rồi.”

Tôn Huệ cũng không nhúc nhích, mỉm cười nói: “Xin chờ một chút, la la này ngài có thể dắt đi, nhưng trước tiên cần phải đặt cọc một khoản tiền. Cũng không phải không tín nhiệm ngài, lão gia ngài Trương Cử nhân sẽ không để ý chút tiền nhỏ này, cháu chỉ lo ngại ngài không thuê nữa, sau này có người tới thuê, sẽ không dễ hỏi tiền đặt cọc của hắn.” Bài một cái thật sâu: “Làm phiền ngài.”

Móc từ trong lòng ra một nén bạc hai lượng, quán gia để lên bàn, hắn đã quen làm việc với đám thương nhân, mấy lời nói thẳng kiểu này hắn cũng không xa lạ.

“Chỗ bạc này là tiền thế chấp, như vậy có thể dắt la la lại đây hay không?”

Thu bạc xong, Tôn Huệ liên tục nói: “Đương nhiên, đương nhiên, lập tức dắt tới cho ngài.”

Mãi đến tận khi quản gia lên xe ngựa, la la được một tùy tùng dắt đi rồi, Tôn mẫu mới kịp phản ứng lại. Quay đầu nhìn con gái nói: “Nghĩ như thế nào thế, cho thuê gia súc cày ruộng thì ta biết rồi, nhưng cái này cũng có thể cho thuê?” Vốn cho rằng vụ làm ăn này sẽ không xong, không nghĩ tới lại phát triển thành ra thế này. Đã như thế, coi như không công nhận được năm trăm văn tiền rồi, còn không cần nuôi nấng, cực kỳ có lời.

“Có gì đâu ạ, đám tiểu thư các nàng chỉ cần ăn uống ngon miệng mà thôi, cũng không thèm chút tiền nhỏ ấy.” Tôn Huệ nói: “Có điều nếu như vậy, chúng ta không công cũng có lộc ăn, còn chuẩn bị cho bọn đệ đệ bồi bổ thân thể nữa đây.” Năm nay coi như xong, sang năm la la mẹ trong nhà đại khái sẽ sinh con, đến lúc đó cho thuê đi một con, còn có một con thì giữ lại để nhà mình tự giết ăn.

“Hiện tại vẫn là kiếm tiền quan trọng hơn, đệ đệ con sẽ hiểu.” Tôn mẫu nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Mùa đông càng ngày càng lạnh, hoa tuyết cũng bắt đầu rơi, nháy mắt đã tới cuối năm. Mỗi năm vào thời gian này, nhà nào cũng giết gà làm thịt dê, giữ lại để dành ăn Tết. Tôn Huệ cũng không ngoại lệ, ngoại trừ làm lạp xường, còn mua thịt bò ướp ngũ vị hương. Com tất niên năm nay phong phú hơn một chút, cho dù chỉ có hai người là nàng và đệ đệ.

Thế nhưng ngày 23 Tôn mẫu lại đi qua thông báo, năm nay giống như những năm trước, tuy rằng bọn họ đã dọn ra ở riêng, nhưng com tất niên vẫn ăn cùng một chỗ, như vậy cũng náo nhiệt hơn. Đề nghị này là lúc tối Chu Hải nói ra, mà Tôn mẫu cũng không muốn bữa com tất niên chỉ có hai tỷ đệ các nàng lẻ loi, bèn đồng ý.

Tôn Huệ tất nhiên không có ý kiến, mà Tôn Duẫn, trầm mặc hồi lâu rồi cũng gật đầu.

Kỳ thực từ khi dọn ra khỏi Chu gia, Tôn Duẫn không muốn lại gặp mặt bọn họ nữa, thế nhưng sau khi phát sinh chuyện Vô Lại, mặc kệ như thế nào, hấn vẫn cảm kích Chu Hải, Tôn Duẫn rõ ràng, ông ấy đã giúp đỡ rất nhiều. Bởi vậy, đối với chuyện tỷ tỷ và Chu Đồng dần dần giao hảo, hấn cũng không còn bài xích như trước đây nữa.

Hấn tuy nhỏ, nhưng cũng hiểu được, bọn hấn bây giờ cần chỗ để dựa vào, cho tới khi bọn hấn đủ mạnh mẽ.

Hai mươi lăm, Tôn mẫu đi qua, kéo tay con gái nói: “Năm nay không bằng mua miếng vải, làm cho con một bộ xiêm y tốt, đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ không có một bộ đồ ra dáng chút?” Những năm nay cuộc sống khổ cực, cho nên con gái con trai đã lớn vậy rồi mà cũng chưa từng được mặc quần áo đẹp, bình thường đều là đồ sửa lại từ quần áo của mình, nếu không cũng chỉ là dệt tạm tấm vải thô, may đồ mặc tạm.

Làm gì có ai không thích mới, Tôn Huệ cũng vậy, nhưng nàng vẫn nhịn xuống, nói: “Không sao đâu mẹ, quần áo may tết năm ngoái vẫn còn mới mới, năm nay cứ như vậy đi. Chờ xây nhà xong rồi, không cần mẹ nói, chính con tự mua vải về làm.” Vóc dáng nàng còn chưa có định hình, hai năm sau còn có thể cao thêm mấy cm, đừng đến lúc đó quần áo biến thành ngắn cũn không mặc được.

Tôn mẫu trừng mắt lên, tức giận: “Y phục kia mặc qua mặc lại cũng 3 năm rồi, may lại một lần, đã cũ một nửa, sao còn có thể mặc! Nghe mẹ, năm nay thừa dịp trong tay có tiền dư, cố gắng làm một bộ quần áo.” Bà quyết tâm phải sửa soạn cho con gái một lần, sang năm con gái cũng không còn nhỏ nữa, đến tuổi làm mai, ăn vận đẹp đẽ, sẽ càng có nhiều người vừa ý.

“Biết không, nha đầu Chu Đồng kia, năm nay mua hấn một miếng vải bông mịn, làm một bộ quần áo kiểu mới, còn đánh một cây trâm vàng, nhìn đẹp lắm.” Tôn mẫu nói: “Tết đến, con cũng lấy chuỗi hạt đeo tay với cây trâm nương tử lý chính cho ra mà đeo, nhất định sẽ không kém nó.” Không phải không nghĩ tới chuyện mua đồ trang sức cho con gái, tương lai lập gia đình còn mang theo làm của hồi môn, chẳng qua có quá nhiều việc cần phải dùng đến tiền, chỉ đành tính sau.

Ngay cả quần áo mới nàng còn không muốn may, nào có chuyện mang đồ đắt tiền ra đeo chứ. Tôn Huệ nói: “Cây trâm mẹ cho không tệ, con thích đeo viên ngọc châu này, cũng rất tôn da, đeo nó cũng được.” Hạt châu trên cây trâm bạc phẩm chất không tệ, xanh biếc lấp lánh, chẳng qua là hơi nhỏ.

Nhắc đến cây trâm kia, Tôn mẫu nhất thời sùng sốt, sau một hồi thở dài mới nói: “Cây trâm bạc đó là cha con mua cho ta, lúc đó vì có thể sinh hoạt ở chỗ này mà đành bán đồ trang sức, chỉ còn cây trâm này, là khi đó cha con dắt theo ta tự chọn mua, nên mới không cam lòng, cố ý giữ lại để tưởng niệm. Cho con, cũng coi như tâm ý của cha con.” Mấy câu nói này khiến cho Tôn Huệ rất là phiền muộn, cha nàng đã chết nhiều năm như vậy, bắt kể là ai cũng nén nhịn không muốn nghĩ tới. Lúc này lại bị gọi lại, mọi người đều không biết nói gì.

Vẫn là Tôn mẫu khôi phục trước nhất, cười nói: “Không nói những chuyện này nữa, con thích cây trâm bạc kia, vậy thì đeo đi.” Lại nói: “Ngày hôm nay khí trời cũng không tệ lắm, ăn com xong chúng ta lên trần đi, mua vải cho con và Duẫn nhi may quần áo. Còn có mấy ngày, ban đêm cố gắng chút, tới đêm 30 là có thể mặc được rồi.”

Tôn Huệ không tiếp tục từ chối nữa, vừa nhắc tới người cha đã chết, nàng nhớ tới một chuyện, cảm thấy đã tới thời điểm nên làm: “Mẹ, sang năm con muốn đi cùng đệ đệ đem phần mộ của cha dời tới nơi này.” Bao nhiêu năm rồi, đây là lúc nên làm chuyện này, tuy rằng hàng năm bọn họ đều tế bái, nhưng sự thực chính là phần mộ cha coi như bỏ hoang, không nói địa giới xa xôi, mà còn mai táng sơ sài, không có quan tài, cũng không xây mộ.

Trước đây là tuổi quá nhỏ, hơn nữa vẫn còn ở tại Chu gia, chuyện này không dễ làm, nhưng hiện tại thì không giống, nàng và đệ đệ đã dọn ra ở riêng, hoàn toàn có thể đưa mộ phần của cha tới nơi đây.

“Chuyện này trước tiên không vội, chờ qua sang năm, ta chọn ngày tốt đi lên miếu, xin trụ trì chọn ngày. Hơn nữa nơi chôn cất cũng phải lựa chọn cẩn thận, phải mời người xem xét một chút, không đơn giản đâu.” Tôn mẫu nói.

Chuyến dời mộ phần đầu thế tùy tiện, ngày, địa điểm cũng phải chọn lựa kỹ, hơn nữa còn phải được mấy người trong thôn đồng ý, chuyện này dây dưa mất thời gian lắm.

“Được, nghe mẹ.” Tôn Huệ dù gì cũng không trải qua những chuyện này, hoàn toàn phải dựa vào mẹ quyết định, dù sao nhiều năm như vậy đều đã qua, đợi thêm một khoảng thời gian cũng không sao. Thế nào cũng phải để cha nhập táng lần nữa, có thể thế diện chút.

Lúc xế chiều, Tôn Huệ theo mẹ đi lên trấn, mua vài trở về, nàng chọn một tấm vải bông mịn màu xanh nhạt, mà đệ đệ chọn vải màu xanh lam. Tôn mẫu cũng giống như con gái, đối với thêu thùa một chữ cũng không biết, cũng may còn biết khâu vá chút, may quần áo khá tỉ mỉ, hơn nữa cắt may không tệ, mặc vào nhìn rất đẹp. Hiếm thấy nhất chính là, hai bộ y phục này lại được làm xong đúng đêm 30, đó là nhờ Tôn mẫu thức mấy đêm để may.

Mặc bộ đồ mới vào, khuôn mặt vốn hơn góc cạnh của Tôn Huệ trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, thoát nhìn khá xinh đẹp. Làm cho Tôn mẫu cười khen: “Nha đầu của ta cũng rất xinh đó chứ, trong quá khứ bị quần áo xấu xí che lấp đi, hiện tại khiến ta giật cả mình.” Nước da của nàng không giống Tôn mẫu, tuy làm lụng vất vả nhưng vẫn trắng nõn, mặt rất to, cũng có thần, chỉ là đường nét hơi quá cứng, tổng thể mà nói, xem như là một mỹ nữ đẹp lạ.

Soi mình trong nước, Tôn Huệ mơ hồ thấy dáng vẻ của chính mình, không thể không nói, người vẫn phải dựa vào ăn mặc, nhìn dáng dấp mình, ở thôn này cũng được coi như một mỹ nhân rồi! Trong lòng có chút vui thầm, vốn đang thầm than ngũ quan hơi cứng giống nam nhân, bây giờ nhìn lại thấy cũng rất tốt.

Mùng một sau giờ Ngọ gặp mặt Ngô Thái Diệp, ánh mặt trời tốt đến kì lạ, mới vừa chạm mặt, Ngô Thái Diệp đã kêu lên thán phục, khen nàng đẹp, âm ỉ cũng muốn may một bộ quần áo như vậy. Tôn Huệ được khen ngợi, trong lòng ngọt ngào như uống mật, cũng khen lại nàng: “Muội thì tính là gì, nào có đẹp như tỷ, ngay cả muội nhìn thấy tỷ cũng muốn làm một nữ đấng đồ tử đây.” Lời này, vừa là khen tặng, nhưng lời nói thật còn nhiều hơn. Ngô Thái Diệp có ngũ quan thanh tú của nữ tử Giang Nam, lại thêm tính cách nàng ấy hào sảng, không mấy ai không thích.

“Thôi đi, lại trêu ghẹo tỷ, cẩn thận tỷ cù muội đấy.” Ngô Thái Diệp nói: “Muội cũng nên mặc y phục mới nhiều một chút, như thế đẹp hơn, đừng có mặc mấy bộ y phục sửa đi sửa lại kia nữa. Tỷ nói muội này, chúng ta đã tới tuổi này rồi, cần phải chú ý nhiều hơn.” Tiến đến sát tai Tôn Huệ, nhẹ giọng nói: “Tỷ thì coi như thôi, nhưng muội thì phải chú ý nhiều hơn, đã tới tuổi kết hôn rồi nên không thể tùy tiện được đâu, nếu không sẽ chẳng có mấy ai đến nhà cầu thân. Muội nhìn Chu Đồng một cái đi, trước kia cũng không chú ý, năm nay đã bắt đầu sửa soạn rồi, chẳng phải là vì muốn chọn một lang quân như ý đấy sao!” Lời này vốn không nên nói, nhưng vì Tôn Huệ là bạn tốt nên nàng nói ra cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tôn Huệ tròn to hai mắt, lập tức im lặng, nàng thật sự không nghĩ tới, ở trong mắt nàng, bản thân chỉ là một hài tử choai choai, ở đời trước cũng mới học trung học, nhỏ thế này, cách tuổi kết hôn còn kém! gần 800 dặm đấy!

Coi như nàng cố ý tránh né đi, không muốn nghĩ đến những chuyện này, hiện tại bị chọc thủng, nàng có chút nhụt chí. Tôn Huệ biết, mặc kệ nàng nhận định, thời đại này chính là như vậy, nữ tử mười lăm, mười sáu nhiều người đã sinh hài tử rồi, nói gì đi nữa cũng không có chuyện Tôn mẫu để mặc nàng mười mấy tuổi còn chưa được gả đi.

Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng xấu hổ, đẩy nàng một cái, vui vẻ nói: “Huệ tử, làm sao thế, còn thẹn thùng nữa sao! Ha ha, được rồi, hai chúng ta nói riêng với nhau mấy câu thôi, cho dù hơi quá giới hạn, nhưng không ai biết nên sẽ không sao đâu.” Lại nói: “Lời tỷ vừa nói, cho dù muội xấu hổ thì cũng phải nhớ thật kỹ. Chúng ta là cô nương, chỉ có một cơ hội này, nếu như bỏ qua, hối tiếc không kịp đâu.” Lời này Ngô mẫu đã cười nói với nàng, đáng về lúc đó là như vậy: ‘Nha đầu, những cô nương khác đều ăn mặc đẹp đẽ, là vì muốn tìm được một lang quân như ý, thế nhưng con không cần, bởi vì hôn nhân của con đã được định ra từ rất sớm rồi.’

Gật gật đầu, Tôn Huệ kéo kéo khoe miệng nói: “Muội biết, mẹ muội có nói với muội.” Lốp mai rùa đã bị đánh vỡ, chỉ có thể đối mặt, trong lòng rất phiền não, lẽ nào phải bắt đầu tìm một hài tử thật thà để kết hôn? Ngẫm lại thấy có chút khủng bố.

“Biết là tốt rồi.”

“Ngô Nhị ca vẫn tốt chứ, ở cửa hàng trên thị trấn có ai bắt nạt hấn không?” Nàng vốn không định hỏi, dù sao chuyện này ở Ngô gia có chút phức tạp, Tôn Huệ nghe mẹ đề cập tới, dường như Ngô Thái Diệp cũng bị chị dâu nàng giận lây, nhưng mình và Ngô Chi thâm giao một đoạn thời gian, cũng coi hấn như một người bạn tốt, nàng không thể không lo lắng. Nàng vẫn hiểu rõ, không có nghề nào không có ma cũ bắt nạt ma mới. Chưa quen cuộc sống ở một nơi mới, không có người chiều cô, mọi chuyện tất nhiên sẽ không như ý.

Ngô Thái Diệp thì không sao, mặc dù nàng có hơi âm ỉ, nhưng nàng cũng không cảm thấy bản thân không đúng, cũng sẽ không muốn đi tranh luận với đại ca chị dâu, dù sao nàng cũng hiểu rõ, không tới hai năm nữa chính mình sẽ bị gả đi, chờ tới khi đó, chuyện này sẽ dần dần bị quên lãng.

“Nhị ca tỷ làm việc chăm chỉ, cũng giỏi giao thiệp, còn có vị hôn phu của tỷ thu xếp giúp, hiện tại coi như đã hòa nhập với môi trường trong đó rồi.” Ngô Thái Diệp nhìn Tôn Huệ nói: “Mẹ tỷ có đi qua một lần, trở về nói không cần phải lo lắng, mọi người ở đó thoát nhìn rất tốt, cũng rất quan tâm Nhị ca tỷ.”

“Như vậy cũng tốt.”

“Huê từ, tỳ nghe mẹ tỳ nói, hình như sang năm đệ đệ muội sẽ đi Tư Thục học?” Tôn mẫu có đi tìm Ngô mẫu, Ngô Chi từng vào đó học, muốn hỏi thăm xem tiên sinh ở đó làm người như thế nào, có hết lòng dạy dỗ học trò hay không. Lúc đó Ngô Thái Điệp cũng có mặt nên nghe được.

“Lúc mẹ muội qua tỳ cũng ở đó sao?” Tôn Huệ nói: “Tám chín phần mười rồi. Hỏi thăm hai nơi, một nhà chính là nơi Chu Sơn vào học, nhà khác chính là nơi Nhị ca vào học, đang chưa biết chọn bên nào đây.”

“Nếu như Duẩn nhi đi học, tỳ sẽ đến chơi với muội cho muội đỡ buồn.” Nàng cũng muốn né tránh chuyện trong nhà, không muốn ở một chỗ với chị dâu.

“Được, cực kỳ hoan nghênh luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Đầu năm có hai chuyện quan trọng, đầu tiên là Tôn Duẩn vào tư thục học, sau khi hỏi thăm mấy nhà gần đó, Tôn mẫu quyết định cho Tôn Duẩn đi học cùng một nơi với Chu Sơn, như vậy cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau; thứ hai là chuyện chuyển dời phần mộ của Tôn phụ, chuyện này còn cần thời gian, lúc này Tôn mẫu vừa mới đề xuất với lý chính, bởi vì lúc trước nổi lên tranh chấp với đám người Vô Lại, sợ người nhà hấn cản trở, cho nên chuyện này phải từ từ thúc đẩy, gấp quá là không được.

Ban đầu Tôn Huệ định rằng sau khi đệ đệ đi học, nàng sẽ bắt đầu thu mua củi ở trong thôn, rồi tự mình chở lên trấn trên bán kiếm chút tiền chênh lệch. Thế nhưng vừa mới nói ra đã bị Tôn mẫu bác bỏ, người đốn củi trong thôn đều là đám thiếu niên choai choai, cho dù chưa phải nam nữ đại phòng, nhưng dù chưa đến tuổi đính hôn thì cũng cần phải chú ý một chút. Cho nên Tôn mẫu thà rằng kiếm ít tiền chút, cũng không hy vọng con gái của mình bị người ta nói ra nói vào.

Vì chút chuyện nhỏ này, Tôn Huệ thấy không đáng phải cãi cọ với mẹ, vậy nên nàng đổi suy nghĩ, dù sao xe lừa để không chẳng làm gì, không bằng cho thuê, mỗi ngày chưa nói tới chuyện kiếm được bao nhiêu tiền, không cần cho lừa ăn là tốt rồi.

Nhưng khi nàng kích động chạy đi nói với Tôn mẫu, không đợi mẹ nàng mở miệng, Chu Đồng bên cạnh đã cười trước tiên, lắc đầu nói: “Mau thu lại suy nghĩ ấy đi, vì kia năm ba văn tiền, cần bán là không đáng giá. Người khác thuê lừa của muội, còn không biết sai sử thế nào đâu! Coi chừng bị bọn họ lừa mạt ép buộc, nó sẽ chịu không được.” Không phải là nhà mình, sao có thể cẩn thận, có khi còn hành hạ con lừa tới bệnh luôn.

Hơn nữa cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

“Nghe thấy không? Sau này phải tính toán kỹ lưỡng trong đầu một lần trước đã, xem có thể thực hành hay không, rồi hãy nói.” Tôn mẫu không biết làm sao, con gái bà, nói thông minh cũng coi như thông minh, chẳng qua luôn nghĩ mọi người đều là người tốt, giống như kiểu không rành thế sự. Còn phải dạy bảo, nếu không tương lai gả đến nhà người ta, nhất định sẽ bị thiệt thòi.

Tôn Huệ le lưỡi, mặt già của nàng đỏ bừng lên, vừa nãy đã quá kích động rồi, nghĩ tới có thể kiếm tiền là không kịp xem xét về phương diện khác nữa, hiện tại phục hồi lại tinh thần, bản thân thật sự muốn cho mình một cái tát, quá ngu xuẩn, sống hai đời mà còn như vậy, quá mất mặt.

Thấy con gái cũng là kiểu người không thể ngồi yên một chỗ, Tôn mẫu do dự, nói: “Nếu con ngại không có chuyện gì làm, hay là ta mua cái thớt đá, dạy con làm đậu hũ.” Năm ngoái thu hoạch được không ít đậu, bởi vì giá tiền không cao nên không bán, để ở nhà thỉnh thoảng đổi đậu hũ ăn.

“Mẹ biết làm đậu hũ sao, sao không nghe mẹ nói bao giờ?” Tôn Huệ thật sự rất kinh ngạc, bởi vì nàng xuyên lúc còn trong bụng mẹ, nên có trí nhớ từ khi còn nhỏ, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe nói, trước kia chưa thấy mẹ làm bao giờ, cũng không còn nghe thấy người bên cạnh đề cập đến.

“Chuyện lâu lắm rồi, hồi đó ta theo giúp bà ngoại làm, nhắc tới nó làm gì?” Tôn mẫu cười nói: “Nếu như không phải thấy con nhàn rồi không có gì làm, cả đời này ta cũng sẽ không nói.” Bà và nhà mẹ đẻ quan hệ không tốt lắm, nhiều năm nay đều chưa từng nghĩ tới chuyện muốn đi tìm. Cho nên, sao có thể tự đề cập tới chuyện này chứ.

Tôn Huệ gật đầu nói: “Vâng, mẹ dạy con đi.” Nghĩ tới có thể có thêm một nghề phòng thân cũng không tồi, lúc nhàn rồi thì tự mình làm ăn, nếu làm ngon còn có thể kiếm tiền. Phải biết rằng, trong thôn chỉ có một nhà làm đậu hũ, thôn lân cận không có, chợ cũng không luôn, muốn mua cũng không có mà mua.

Thớt đá không phải nói mua là có thể mua ngay được, phải đặt người ta làm mới được. Đến cửa hàng chuyên môn làm dụng cụ bằng đá, tiêu tốn năm trăm văn, coi như là tiền đặt cọc, để cho ông chủ nhanh chóng làm giúp. Mà trước khi thớt đá làm xong, còn phải bỏ công sức dựng một gian phòng nhỏ bằng trúc, coi như là xưởng đậu hũ.

Phòng không cần rộng lắm, một gian nho nhỏ sát cạnh phòng bếp, chờ thớt đá được chở tới thì cũng vừa hoàn thành. Từ đầu tới cuối cũng chỉ mất mấy ngày.

Đầu tiên phải đem đậu đi ngâm, chờ nó nở ra thì bỏ vào thớt đá, đổ thêm nước, bắt con lửa xay cối. Tôn mẩu đứng bên cạnh vừa nhớ lại cách làm, vừa nói cho Tôn Huệ nghe những điểm cần chú ý. Bởi vì đã rất lâu không làm cho nên đậu hũ lần này làm rất mất thời gian, hơn nữa thành phẩm cũng không tốt lắm, vẫn còn khá là cứng —— so với đậu hũ ở phương Bắc.

Thứ hai lần, lấy ra tỷ lệ thích hợp, đậu hũ làm ra vừa trơn vừa non, so với đậu hũ được bán trên chợ, coi như là thành công.

Đậu hũ vừa làm ra, ngày đầu tiên không định mang đi bán, Tôn mẩu để cho con gái lấy chỗ đậu đã làm thành công ra cắt thành từng khối, đem tặng cho các nhà trong thôn. Chỗ đậu cũ của mẻ đầu tiên, Tôn mẩu quyết định làm thành cháo, giữ lại bỏ vào cháo. Chỗ đậu loãng thì được làm thành tào phớ.

Mượn cách nói đời trước của Tôn Huệ, đậu hũ già chính là đậu hũ phương Bắc, đậu hũ non chính là đậu hũ phương Nam, quá non chính là tào phớ, đậu không đông lại là sữa đậu nành! Đậu hũ rán nổ là đậu hũ chiên, để hư chính là cháo. Bất kể thế nào, đều có thể bán.

Những nhà được tặng đậu hũ về sau đều tới chỗ Tôn Huệ mua, cũng coi như là quảng cáo sản phẩm.

Chuyện làm đậu hũ này cũng không có gì đáng nói, Tôn Huệ cao hứng lên liền làm một mạch, mới đầu Tôn mẩu còn phải đứng bên cạnh nhìn, dần dần một mình nàng cũng làm được, dù sao làm đậu hũ cũng không cần nhiều kỹ thuật, lại chẳng phải đem bán cho nhà giàu, không cần phải chú ý nhiều. Có khi làm không tốt, bán giá rẻ, người khác cũng chẳng nói gì, chỉ trừu ghẹo hai câu. Hơn nữa, chuyện làm ăn coi như không tệ, sau một tháng, thu được không ít tiền lời.

Việc này so với việc thu mua củi mang lên trấn bán kiếm tiền chênh lệch thì nhẹ nhàng hơn nhiều, hơn nữa còn lợi nhuận cao hơn chút ít.

Còn có một chuyện này, Tôn Huệ làm một thời gian ngắn thì không hài lòng với việc chỉ bán độc đậu hũ, vắt hết óc nghĩ cách, đầu tiên là làm ra đậu hũ chiên, đậu hũ khô nhiều lớp, mà loại được hoan nghênh nhất chính là đậu khô ngũ vị hương, sau khi tốn thời gian tương đối dài nghiên cứu chế tạo, mất không ít đậu hạt, mới coi là thành công. Thế nhưng, có giao ra thì sẽ có hồi báo, bởi vì làm ra đậu khô ngũ vị hương, ở vùng này còn chưa từng có cho nên rất được hoan nghênh, buôn bán lời một khoản kha khá.

Không biết là ai truyền lên trấn, huyện thành, có mấy tửu lâu tìm tới đây, muốn Tôn Huệ cung cấp đậu khô ngũ vị hương. Giá tiền tương đối cao, nếu nàng đáp ứng, nhất định sẽ thu được không ít tiền. Nhưng không đợi Tôn Huệ kịp vui mừng thì đã có người tới nói phu nhân Huyện lệnh cho mời nàng.

Phu nhân Huyện lệnh cho mời, Tôn Huệ không có biện pháp từ chối, nàng đi theo tới nhưng bà ấy không để cho nàng vào phòng, mà chỉ để nàng đứng ở ngoài cửa rồi hỏi mấy câu. Một bà tử đi ra ngoài, cầm hà bao đưa cho Tôn Huệ: “Đây là phu nhân thưởng, còn không mau tạ ơn.” Tôn Huệ cắn răng, quỳ xuống, hướng về phía bên trong dập đầu đầu: “Tạ phu nhân.” Đây là lần đầu tiên quỳ người sống, hai đời, lần đầu tiên cảm thấy bình đẳng thật là tốt.

Bà tử cũng không bảo nàng đứng lên, ném hà bao trên mặt đất, nói: “Đậu khô ngũ vị hương người làm ra, phu nhân ăn thấy thích, người nói ra bí phương, hoặc ký văn tự bán mình, lưu lại trong phủ cũng được.” Lời này nói ra như thể đang ra lệnh, hoàn toàn không để cho đối phương phản đối.

Tôn Huệ hiểu, thích ăn chỉ là một chuyện, quan trọng hơn là nhìn trúng khả năng kiếm lời trong đó đi. Cho mình hà bao, thoát nhìn không nhiều, nếu như mình đưa bí phương cho đối phương, lợi nhuận gấp trăm lần cũng có. Ahhh, lần đầu tiên thăm thía, quyền thế thật là quan trọng.

“Nếu phu nhân thích, ta đây sẽ nói biện pháp cho các ngài. Nếu như không chê phiền toái có thể kêu đầu bếp nữ đến chỗ, xem cách làm.” Có câu nói ‘Cánh tay dài thế nào cũng không thể dài quá bắp đùi’, hưởng chi so với phu nhân Huyện lệnh, bản thân ngay cả cánh tay cũng không phải! Cho nên, không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút hiến phương pháp cho bà ta.

Bên trong phòng, phu nhân Huyện lệnh mở miệng phân phó: “Tiền ma ma, lát nữa bà kêu Lưu gia đi theo nha đầu này về, học cách làm cho tốt.” Nhất định phải học nhanh một chút, lão gia ở nơi này cũng đã nhiều năm, phải chuẩn bị tiền bạc, xem có thể thăng chức hay không.

“Vâng, ta đây sẽ đi gọi Lưu gia tới, dập đầu cho ngài xong sẽ đi theo nha đầu này về.” Tiền ma ma nói.

“Không cần dập đầu, trực tiếp đi qua đi. Tiền ma ma, nhớ dặn dò Lưu gia một câu, phải học cẩn thận, hơn nữa đừng quá tốn thời gian.”

“Phu nhân yên tâm, Lưu gia sẽ tự có chừng mực.”

Lưu gia, là kẻ chuyên hỗ trợ ở phòng bếp, là hồi môn của phu nhân Huyện lệnh, tay chân lưu loát, học gì cũng nhanh, chuyện xấu phu nhân phải đi làm đều rất là chú tâm. Mặc dù không vừa mắt Tôn Huệ, nhưng không hiểu sẽ hỏi, đậu khô ngũ vị hương này hơi phức tạp chút, thế nhưng chỉ năm ngày, cũng đã học được khá khá. Lưu gia ở thêm hai ngày, xác định đã có thể xuất sư, liền trở về phụng mệnh.

Biết Lưu gia chính là hạ nhân nhà Huyện lệnh, ánh mắt người trong thôn nhìn Tôn Huệ rất hâm mộ, bọn họ hoàn toàn không biết Tôn Huệ không hề cảm thấy kiêu ngạo chút xíu nào khi có liên quan tới nhà Huyện lệnh, ngược lại, còn rất không thoải mái. Thái độ cao cao tại thượng kia làm cho nàng bị buộc cúi đầu, mà hà bao bọn họ cho, về sau Tôn Huệ đem đi cân, phát hiện chỉ có năm lượng bạc, căn bản là quá ít, nếu như bán cho người khác, ít nhất cũng phải được hai mươi lượng! Mà những người có thể lực hơi lớn một chút, nhận được bí phương này, hoạt động một phen, vẫn có thể kiếm không ít tiền.

Chẳng qua việc này cũng đành thôi, sau khi làm xong vụ mua bán với phu nhân Huyện lệnh, người trong thôn đại khái không dám ức hiếp nhà mình nữa. Vừa nghĩ như thế, Tôn Huệ cũng được an ủi.

Ở nhà bên kia, khí sắc phu nhân càng ngày càng tệ, thân thể rõ ràng suy yếu hơn trước rất nhiều, trong mắt tràn đầy đau thương, nhìn chị dâu nói: “Em thật không biết lúc nào sẽ phải ra đi, chết, em không sợ. Nhưng em không yên lòng Hiền nhi, lưu lại mình nó sống dựa vào bá bá, còn không biết sẽ thành ra cái dạng gì. Phải mau mau tìm một cô nương cho nó, thừa dịp em còn hơi sức, cho chúng nó thành hôn. Được như vậy, chỗ tài sản kia cũng có

thể cầm tới tay.”

Nắm tay bà thật chặt, Ngô cô cô rung rung nước mắt: “Đừng có nói xui xẻo thế, nào tới mức độ đó chứ, gần đây đại phu kê đơn thuốc muối uống đã tốt lên nhiều, tin tưởng sau khi uống hết thuốc, em sẽ khỏe lên thôi.” Chuyện này phải làm sao đây, đứa nhỏ Hiền nhi này sớm mồ côi cha, toàn dựa vào mẹ nuôi nấng, hiện tại mới bao nhiêu tuổi, mẹ lại sắp đi rồi, thật là đáng thương.

“Thân thể của em, em biết rõ. Có thể chịu đựng qua năm nay, cũng coi như may mắn rồi.” Phụ nhân kéo bà, cầu xin: “Chị dâu, chị nhất định phải giúp em, phải mau mau tìm vợ cho Hiền nhi.”

“Biết, biết. Chị dâu đã nhờ người tìm kiếm rồi, nhất định sẽ chọn được một người tốt đưa đến cho em xem”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Phụ nhân nọ thấy chị dâu đáp ứng hỗ trợ, mới nở nụ cười: “Không những em làm liên lụy tới Hiền nhi, mà cả cha mẹ, cả chị dâu cũng phiền phức vì em, giả như em không xuất hiện trên cõi đời này, có lẽ sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.” Bà không khỏi cảm khái, cùng ở lại nhà mẹ đẻ, nếu là người khác thì đã bị nói cho không ra gì rồi. Cả chị dâu là người tốt, không những không phản nản, còn che chở mình và Hiền nhi nhiều hơn.

Lời này người nói bình thản, người bên cạnh nghe được lại không cách nào bình yên. Ngô cô cô bỗng cảm thấy đau xót trong lòng, suýt nữa rớt nước mắt, bà cố nén cảm xúc, lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Nói cái gì thế, em là cô của con chị, không giúp em thì còn giúp ai. Chẳng qua em chỉ gặp vận xui một hồi, chờ qua đi rồi sẽ tới lúc hưởng phúc mà! Đến lúc đó chị dâu còn phải dựa vào em nữa đó.” Nếu là trước kia, em chồng tuyệt đối sẽ không nói những lời này, em ấy lòng dạ thanh cao, hẳn đã nhận định rằng tương lai sẽ báo đáp mình thật tốt. Cho nên, cho dù người khác nói linh tinh, em ấy vẫn thản nhiên như cũ. Mà bây giờ lại nói ra mấy lời như vậy, là biết rằng mình sắp không chống đỡ được bao lâu, kiếp này không có cơ hội báo đáp.

Nhiều ngày trôi qua, trong lòng phụ nhân hết lo lắng lại hoảng sợ, cho tới bây giờ, cách tử vong càng ngày càng gần, trái lại đã thông suốt. Lúc này còn có thể bình tĩnh nói: “Chị dâu, đời này muối không có biện pháp báo đáp ân tình của tỷ rồi, đời sau quá xa, chỉ có thể để cho Hiền nhi trả lại cho tỷ.”

“Mau thu lời này lại, chị dâu sẽ mất hứng, chị dâu chỉ cần em khỏe mạnh, mấy chuyện báo đáp linh tinh, người trong nhà đâu cần phải khách sáo như vậy.”

Mặc dù bị ngắt lời, phụ nhân nọ vẫn tiếp tục nói: “Hiền nhi học vấn không tệ, tiên sinh cũng thường xuyên khen ngợi, không dám nghĩ trước sẽ đỗ Cử nhân, nhưng tú tài thì hoàn toàn có thể. Hơn nữa cha nó lưu lại rất nhiều thứ, lại chỉ có một mình hãnh là con, cuộc sống tương lai sẽ không quá tệ, biết cả chị dâu không thiếu. Nhưng hai anh chị sinh nhiều con, Hiền nhi một mình chiếm quá nhiều, nên chia cho mọi người một ít mới tốt.”

Ngô cô cô không nghĩ tới em chồng mình lại nói ra lời này, vội vàng ngăn lại: “Lời này của em khiến cho chị dâu không còn đất dung thân rồi, chị còn chưa cho cháu trai được thứ gì, chẳng lẽ làm trường bối còn ham muốn đồ của vãn bối? Cho dù của cải của Hiền nhi có nhiều hơn nữa, vậy cũng là thuộc về bản thân nó, chị và cậu của nó chỉ có cho thêm, chứ không lấy của nó. Mặc dù xác thực như lời em nói, trong nhà nhiều đứa nhỏ, nhưng tình huống trong nhà đã tốt hơn những người khác rất nhiều, như này rồi mà cuộc sống còn không tốt lên thì có nhiều hơn nữa cũng vô dụng.”

Biết em chồng nói như vậy, một là muốn báo đáp ân tình, thứ hai là muốn sau khi mình ra đi con trai cũng có chỗ nương tựa, thật sự là tấm lòng người mẹ vô bờ bến. Thế nhưng làm sao bà có thể đáp ứng, không những bị người ta chỉ trích, mà quan trọng hơn là, làm như thế là trái với lương tâm.

“Chị dâu, trong lòng em đã chọn được người, chị giúp em xem xét một chút, nếu như có thể, làm phiền chị đi một chuyến giúp em.” Phụ nhân nọ lại chuyển đề tài, vừa nói đến hôn sự của con trai, bà không đề cập tới chuyện chia của nữa, dù sao bà cũng đã tính toán tốt, sẽ không sửa đổi.

Thấy em chồng đổi đề tài, Ngô cô cô cũng hỏi theo: “Sao, em đã có nhân tuyển hả, nói nghe một chút?” Bà hơi ngạc nhiên, không biết là ai, nhiều ngày nay em chồng không đi ra ngoài, không biết là chọn người từ đâu.

Người này, phụ nhân nọ là rất hài lòng, quả quyết, ngoan cường, mà con trai bà quá mức nhu hòa, phải cưới được người vợ như vậy mới có thể chống nhà. Cười nói: “Là người trong thôn nhà ngoại của chị, họ Tôn, tên chỉ có một chữ Huệ.” Bà vẫn luôn có ý nghĩ này, hiện tại nghe nói nàng và phụ nhân Huyện lệnh có giao dịch, liền quyết định rồi. Nhà đầu này không chỉ có dũng, hơn nữa thông tuệ, rất là phù hợp với tiêu chuẩn chọn dâu của bà.

“Huệ nha đầu?” Ngô cô cô kinh ngạc suýt nữa kêu thành tiếng, bà hoàn toàn không ngờ em chồng lại tuyển trúng Huệ nha đầu, lưỡng lự một hồi, nói: “Việc này không dễ làm đâu! Em muốn sớm làm hôn sự cho Hiền nhi, chuyện này, Tôn gia sẽ không đáp ứng. Đệ đệ của con bé mới bao nhiêu tuổi, đính hôn là có thể, nhưng muốn làm hôn sự thì ít cũng phải qua hai năm nữa, ít nhất phải tới khi đệ đệ con bé lớn hơn chút.”

Tôn gia không chuyển ra ở riêng thì còn dễ nói, nhưng hiện tại, Tôn Huệ không thể nào kết hôn sớm như vậy được. Cũng là bởi vì dưới nàng còn có đệ đệ, đầu thế đệ một cậu nhóc hơn mười tuổi phải ở một mình một nơi như vậy được, hơn nữa lúc trước vừa gặp phải chuyện kia xong, chắc chắn bọn họ sẽ không đáp ứng.

Đối với tình huống Tôn gia, phụ nhân nọ biết rõ, nhưng bà vẫn rất vừa ý nhà đầu Tôn Huệ này, bèn nói: “Chị giúp em hỏi thăm trước đã, phải xem xem

người ta có vừa ý Hiền thì nhà ta không, những chuyện khác có thể tính sau. Nếu như có thể, cứ định hôn sự trước, về phần hôn lễ, trì hoãn một thời gian ngắn cũng không sao.” Bà thật sự coi trọng chuyện này.

“Được rồi, chị sẽ về nhà mẹ đẻ một chuyến, vừa lúc nhà chị dâu chị và nhà con bé khá thân thiết, nhờ em ấy hỏi giúp, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn.” Ngô cô cô không ôm bao nhiêu kỳ vọng, nhưng ở trước mặt phụ nhân, phải nói mấy lời thật dễ nghe.

“Làm phiền chị, tới đó chị thay em vấn an nhé.”

“Vâng em nghỉ ngơi trước đi, chị dặn dò đám nhỏ mấy câu rồi sẽ đi luôn.”

“Vâng. Chị đi đường cẩn thận.”

Tối Ngô gia, Ngô Thái Diệp và đại ca con bé đều có nhà, Ngô cô cô đuổi bọn hán đi, chỉ chừa lại Ngô mẫu nói chuyện, chờ trong phòng chỉ còn lại có hai người, bèn nói ra ý tứ của em chồng, muốn kết thân với Tôn gia.

“Hà? Em chồng em nghĩ như thế nào mà lại muốn Huệ tử làm con dâu?” Ngô mẫu vừa nghe liền nhảy dựng, hai người này hoàn toàn không liên quan tới nhau, lại chưa gặp qua, làm sao đã quyết định. Hơn nữa đối với hôn sự tương lai của Phùng Hiền, cho tới nay, Ngô mẫu đều đi hỏi thăm các tiểu thư nhà thư hương, dù sao phụ thân đã chết của Phùng Hiền chính là tú tài, gia đình họ trước giờ vừa làm ruộng vừa đi học.

Ngô cô cô cũng không giấu giếm chị dâu mình, thổ lộ thật tình, mang theo thương cảm: “Em chồng kia của em, chưa chắc đã qua được năm nay, cho nên càng muốn gấp rút định xong hôn sự cho con trai. Chuyện trong nhà họ, chị dâu cũng biết đấy, ông anh chồng đối xử với hai mẹ con không tốt, vẫn luôn bắt nạt Hiền nhi tuổi còn nhỏ, chiếm cửa hàng của họ. Em chồng em sợ cưới con dâu nhu hòa sẽ bị người ta chèn ép, trước giờ đều cố gắng tìm người có chủ ý. Mà nhà đầu Tôn Huệ này, hoàn toàn phù hợp, cho nên muốn hỏi ý nhà con bé xem thế nào.”

“Chị cũng coi như nhìn Phùng Hiền lớn lên, là một đứa nhỏ tốt, hơn nữa học hành chăm chỉ, người ta đều nói hán kế thừa trí thông minh của cha hán; bởi vì Thái Diệp, nhà đầu Huệ tử chị cũng thường xuyên tiếp xúc, thân thể khỏe mạnh, thông tuệ, quan trọng hơn là biết mềm biết cứng. Hai người này kết hợp, coi như là ông trời tác hợp cho.” Ngô mẫu chuyển lời, cau mày cảm thán: “Nhưng mà không được đâu, Tôn gia sẽ không đáp ứng, mẹ Huệ tử vẫn muốn tìm lương tể (con rể tốt) xuất thân đơn giản, tính tình tốt, con gái gả đi mới có thể thoải mái sống. Bà ấy từng nói với chị, nói là con gái đi theo mình chịu khổ lâu như vậy, tương lai nhất định phải tìm một nhà chồng phù hợp.”

Điều kiện của Phùng Hiền rất tốt, bản thân có tài khí, ở vùng nông thôn như này thân phận hán không hề thấp, hơn nữa tư chất hán cũng khá nổi bật. Nhưng hán và thân tộc không hòa thuận, trong nhà cha mất sớm, mẹ bệnh nặng, cuộc sống không yên bình. Tôn mẫu suy nghĩ cho con gái, chưa chắc sẽ đáp ứng.

Phùng Hiền là cháu ngoại của mình, dĩ nhiên là tốt, cho dù có chút ít ty vết nào thì bà cũng bỏ qua, Ngô cô cô nói: “Chị dâu nói lời này không đúng đâu, trước không nói bản tính Hiền nhi ôn nhuận, đối xử với người khác hòa nhã, chúng ta nói về lo lắng của chị một chút.” Nửa là oán giận, nửa là không phục nói: “Chị nói đi, gả cho cháu ngoại trai của em, sao lại không thoải mái? Đại bá của hán cho dù tệ bạc, sau đám cưới, sẽ không phải ở cùng, hai vợ chồng trẻ có nhà riêng, hai bên sống xa nhau, lúc bình thường sẽ không đụng chạm nhiều, ngày lễ ngày tết, chẳng qua cũng chỉ làm chút lễ tiết bề ngoài, hòa hảo thì ở chung, không được thì cách xa ra, đâu thể nói là không tự tại! Hôn sự như vậy không có nhiều đâu.”

Hoàn toàn đúng là xem nhẹ mặt bất lợi, nếu quả thật đại bá hán dễ né tránh như vậy, Phùng mẫu cần gì phải về nhà mẹ đẻ ở, cũng cần gì phải tìm một cô con dâu mạnh mẽ? Đại bá hung dữ, chỉ cần bồi phận là có thể áp đảo người, chỉ có biết điều lắng nghe mà thôi, sao còn có thể phản kháng?

Ngô mẫu cũng không tiện phản bác, nói: “Như vậy đi, hai chúng ta ở nơi này nói qua nói lại cũng vô dụng, không bằng đi tìm Tôn mẫu, em nói chuyện với bà ấy một chút, chỉ cần bà ấy gật đầu, chuyện này sẽ xong.” Đối với hôn sự này, lời nói của Tôn mẫu mới có trọng lượng nhất, bọn họ ngồi nơi đây có nói nhiều hơn nữa, cũng không thể đại biểu ý nghĩ của Tôn mẫu, vẫn nên nói cho bà ấy nghe, nghe xem bà ấy quyết định thế nào.

“Cũng tốt, vậy chị dâu mời bà ấy tới đây, em nói chuyện với bà ấy.” Ngô mẫu gật đầu đồng ý, bất kể có được hay không, dù sao cũng phải đi hỏi Tôn mẫu đã, lúc trở về Ngô cô cô cũng dễ ăn nói. “Tôn tẩu tử tới đây, chị phải ở bên cạnh giúp đỡ, hôn sự này nếu như có thể thành, chị chính là bà mai đó!” Bà nghĩ, nếu như có thêm Ngô mẫu vun vào, chuyện cũng có khả năng thành công.

“Chị hiểu mà, tất nhiên sẽ kể rõ ưu điểm của Hiền nhi, thế nhưng có thể thành công hay không, chị cũng không có thể bảo đảm, việc đó phải do Tôn tẩu tử quyết định.” Ở một bên nói bóng nói gió vẫn là có thể, nhưng cũng sẽ không khuyếch đại, dù sao Tôn gia có qua lại, không thể bởi vì một chút khuyếch đại hoặc giấu giếm, cuối cùng khiến cho cuộc sống của hai đứa nhỏ không thoải mái.

“Cái này em hiểu, không được cũng không sao, còn có thể tìm người khác, sẽ không để cho chị dâu xen giữa khó làm.”

Mới vừa vào đầu mùa xuân chưa được bao lâu, việc đồng áng khá rảnh rang, khí trời còn đang rét tháng ba, Tôn mẫu chỉ ở trong nhà làm chút ít khâu thùa. Thấy Ngô mẫu tới đây, chào hỏi xong, Tôn mẫu đã bị kéo đi, dọc theo đường đi cũng không nói gì, chỉ bảo tới nơi sẽ nói tỉ mỉ.

Tôn mẫu mang theo đầy bụng nghi ngờ đi tới Ngô gia, thấy Ngô cô cô lại càng thêm khó hiểu, bà đoán không ra ý tứ của bọn họ, không dung kéo bà tới là có chuyện gì?

Mới vừa ngồi xuống, Ngô cô cô đã rót cho bà một ly trà nóng, kể tiếp đem chuyện kết thân ra nói rõ đầu đuôi.

Nuốt nuốt nước bọt, Tôn mẫu ngây ngốc nói: “Không thể nào, sao lại coi trọng nhà đầu Huệ tử nhà tôi chứ, chẳng phải Phùng công tử luôn muốn kết thân với gia đình lớn hay sao?” Gia thế giống như Phùng Hiền được coi là tương đối tốt, cũng có chút ít lời đồn đãi, nhưng chỉ có mình hán là con, nghe nói đang tìm tiểu thư nhà giàu, đợi đến thích hợp thì sẽ thành hôn. Cho nên đối với việc Ngô cô cô cầu thân, bà có chút phản ứng không kịp.

“Nào có, đã tìm được ai đâu! Toàn là người ngoài nói linh tinh thôi.” Ngó cô cô nói. Bà rất sợ bị hiểu lầm, bị người ta cho rằng Phùng Hiền bị từ hôn nên mới cầu hôn Tôn Huệ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Cho dù lời đồn đại sai lầm, Tôn mẫu cũng không có ý từ kết thân, cười nói: “Con bé nhà tôi không xứng, tính tình thô lỗ, chữ to không biết, gả đi nhất định sẽ khiến người ta chê cười. Bà xem đó, vẫn nên lựa chọn chỗ khác tốt hơn, Huệ từ coi như xong đi.” Sở dĩ từ chối, ngoại trừ thân tộc Phùng gia không hòa thuận, còn có một điều nữa là, Phùng Hiền là người đọc sách, tương lai có địa vị, chắc gì đã không ghét bỏ con gái mình, ngộ nhờ bị bỏ, con gái sẽ khổ nhiều lắm! Cho nên bà tuyệt đối không thể đáp ứng.

Lời này ý từ chối rất rõ ràng, Ngó cô cô lập tức sáng tỏ, vốn định nói hai câu khách khí, giờ đành từ bỏ, không muốn nói lại đề tài này. Thế nhưng nghĩ tới Phùng mẫu ở nhà còn đang nằm trên giường, trong lòng bị xúc động, Ngó cô cô nói: “Bà và chị dâu tôi thân thiết, mọi người đều không phải người ngoài, hiện tại chị dâu tôi cũng có mặt, bà có chỗ nào không hài lòng, hoặc là có yêu cầu gì thì cứ nói ra. Cho dù không được, lần sau tôi gặp được người thích hợp, cũng có thể giới thiệu với hân.” Bà định hỏi kỹ chút, hòng việc cũng dễ ăn nói hơn.

Nhìn lướt qua Ngó mẫu, nơi này là chỗ thân quen, mà bọn họ lại là thân thích, Tôn mẫu cũng là nói hai câu: “Không nói gạt bà, đứa nhỏ Phùng Hiền này nói chung không ai không thích, đúng như tôi vừa nói đó, Huệ từ không xứng với nó. Gia thế nhà nó không tệ, bản thân lại có học vấn, tương lai nhất định sẽ đỗ đạt. Nhưng dù là có tiền đồ tốt, tôi vẫn không yên tâm, tương lai hai bên sinh ra dị tâm, sẽ khó giải quyết. Tôi không muốn tương lai con gái tôi phải đau khổ.”

Đây là ngay ở trước mặt Ngó mẫu bà mới nói, nếu là người khác, nói toạc ra, bà sẽ bị coi là kẻ xấu miệng.

Lo lắng vậy cũng không quá đáng, cõi đời này nhiều nhất là những chuyện nhue thế. Có mấy ai không chê cảm bã chi thế? Tuy vẫn đi tìm tiêu thiếp xinh đẹp nhưng còn bảo lưu địa vị chính thất, đã xem như có lương tâm. Còn có kẻ tàn nhẫn, dứt khoát cho người một phong hưu thư, địa vị hải tử cũng bị liên lụy, khó mà giữ được.

“Tôn tẩu, những chuyện khác tôi không dám hứa chắc, nhưng phẩm đức Hiền nhi tôi dám bảo đảm. Nó tuyệt đối không phải loại người như vậy, tôi xem hân lớn lên, đúng là ôn hòa lương thiện, không làm ra được chuyện như vậy đâu.” Ngó cô cô thoáng kích động, bà thật sự tin tưởng phẩm đức của cháu ngoại trai.

Tôn mẫu gật đầu, nói: “Tôi cũng chỉ suy đoán một số khả năng, cũng không phải thật sự tin tưởng nó như thế. Thế nhưng ngoại trừ điều này, còn có một vài điểm cần chú ý.” Nhìn đối phương: “Tôi không sợ bà căm ghét, nói thẳng luôn, đứa nhỏ Phùng Hiền này chỗ nào cũng tốt, thế nhưng quan hệ giữa nó và thân tộc rất là đau đầu. Mà tính hướng nhà tôi, bà cũng biết đấy, ngàn dặm xa xôi tới đây định cư, hoàn toàn không thân không tộc, vì thế đã ăn không ít thiệt thòi. Cho nên tôi luôn nghĩ, tương lai nếu con gái được gả cho một nhánh của dòng họ nào đó lớn chút, thì sẽ không bị người ngoài bắt nạt.” Đây cũng là dự định của Tôn mẫu từ trước tới nay.

Tôn mẫu lo lắng như vậy rất là có lý, cõi đời này thật sự không có mấy kẻ bắt hòa với thân tộc mà sống tốt đẹp được. Không phải là bị người trong tộc xia xói, thì cũng bị người ngoài bắt nạt mà không có ai ra mặt giúp đỡ. Cho nên thân tộc không hòa thuận mới xem như là chỗ tệ nhất của đứa nhỏ Phùng Hiền này, rất khó có người không e ngại.

Đối với chuyện này, Ngó cô cô cũng giải thích: “Em chồng này của tôi và đại bá bất hòa, mọi người đều biết, không có gì để giấu. Thế nhưng người trong tộc không phải toàn bộ đều đứng về phía đại bá kia, không ít người thân cận với Hiền nhi, ngày tết vẫn hương xuyên qua lại.” Bà hơi có chút tự mãn: “Đứa nhỏ Hiền nhi này tài tình không tệ, được rất nhiều tiên sinh tán thưởng, tương lai không hẳn không thể trúng tú tài, chưa biết chừng còn trúng cử nhân. Đến lúc đó lẽ nào đại bá của nó còn có thể nhả mặt khó khăn!”

Chỉ cần thi khoa cử có thành tựu, sẽ có nhiều người ủng hộ, những kẻ ngày xưa không tốt, cho dù trong lòng không cao hứng, cũng sẽ giương lên khuôn mặt tươi cười.

Lời này không giả, nhưng rốt cuộc cũng phải trúng cử thì mới nói được! Thi khoa cử há lại là dễ dàng? Bao nhiêu người đầu tóc bạc trắng cũng không thi được tú tài, huống chi cử nhân, quá khó.

“Ngó muội, hôn sự này đại khái không thể thành, cũng không phải tôi bắt bí, coi con gái mình thành châu bảo. Đệ đệ của nó quá nhỏ, tôi cũng không nói gạt bà, tôi có lòng định hôn cho con gái sớm một chút, thế nhưng không muốn gả nó đi quá sớm, ít cũng phải ở nhà thêm hai năm, chờ đệ đệ nó lớn hơn chút thì mới được.” Tôn mẫu nói: “Tôi có lỗi với hai đứa chúng nó, càng thêm đau lòng đứa lớn, để nó chịu khổ nhiều.”

“Thôi đừng nói lời này nữa, bà cũng là bắt đắc dĩ, hai đứa nhỏ sẽ hiểu.” Ngó mẫu chợt nói chen vào.

Ngó cô cô thở dài một tiếng, nói: “Nhà nhà đều là như vậy, bà đừng nghĩ nhiều, không phải quá vất vả thì cũng là cuộc sống không như ý, đa phần đều là vậy.”

Nhìn Tôn mẫu, Ngô cô cô định nói thêm vài câu: “Tôn tẩu, tôi bảo đảm với bà một câu. Huệ nha đầu gả tới nhà em chồng tôi, ngày tháng trôi qua tuyệt đối không khổ cực, bên đó có sẵn nhà cửa, hơn nữa của cải lưu lại rất đầy đủ.” Đối với mối lo của Tôn mẫu, bà nói: “Bà lo con trai phải ở một mình, điều này mọi người đều thông cảm, nhưng cũng không trở ngại. Hiện tại chẳng phải Duẩn nhi đang đi học sao, sau hôn lễ hoàn toàn có thể đến ở nhà anh rể, học tập có chỗ nào khó hiểu còn có người để hỏi. Bà đừng vội từ chối, cứ thử suy nghĩ xem sao đã, qua mấy ngày nữa tôi lại tới đây, lúc ấy bà hãy cho tôi một trả lời chắc chắn.”

Ngô cô cô nói như vậy, Tôn mẫu không phải không động lòng, đứa nhỏ Phùng Hiên này đúng là rất tốt, mới đầu đúng là phải lo lắng thân tộc không giúp đỡ, sẽ bị người ngoài bắt nạt. Nhưng Ngô cô cô nói cũng không sai, chỉ cần Phùng Hiên thi khoa cử có thành tích, như vậy thân tộc tuyệt đối sẽ không đẩy hẳn đi xa, trái lại càng thêm thân cận. Mà đại bá của hắn, cũng không thể làm trái lời trưởng bối trong dòng họ.

“Được rồi, tôi về đi suy tính một chút, qua mấy ngày nữa bà qua đây, bất kể có đồng ý hôn sự này hay không, tôi cũng sẽ cho bà một câu trả lời chắc chắn.”

Tôn mẫu về nhà nghĩ suốt một ngày, hồn vía lên mây, cuối cùng vỗ đùi nói: “Quên đi, dù sao cũng là chuyện kết thân của con bé, không bằng nói cho nó nghe một chút, xem nó nghĩ thế nào.” Suy cho cùng, Tôn mẫu vẫn phải bàn bạc cùng con gái, chứ không thể tự mình quyết định. Đương nhiên, điều này cũng là vì bản thân Tôn Huệ là một người rất có chủ ý.

Dặn dò Chu Đồng trông con trai út xong, Tôn mẫu liền đi ra cửa, về phía nhà Tôn Huệ. Đến nơi, Tôn Huệ vừa lúc có ở nhà, không đi ra ngoài, bởi vì phải bàn chuyện quan trọng, bà tỏ ra tương đối bí ẩn, cho nên vừa vào phòng liền đóng cửa lại. Tôn Huệ thấy mẹ có vẻ thần thần bí bí như vậy, đang thắc mắc, ai biết tiếp theo mẹ nàng liền mang đến một tin tức nặng tựa ngàn cân.

Nàng bị làm cho kinh sợ vô cùng!

“Mẹ nói cái gì, Phùng bá mẫu chọn trúng con, muốn con làm con dâu của bà ấy?” Đây đúng là tin tức khiến cho Tôn Huệ cực kỳ bất ngờ và hoảng hốt, bởi vì tết năm ngoái mẹ nhất định muốn may đồ mới cho nàng, buộc nàng điểm trang chút, trong lòng nàng đã có chút e sợ mình sắp phải hứa hôn. Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ có người lại muốn kết thân với nhà nàng sớm như vậy, hơn nữa người này lại là Phùng Hiên!

Tôn mẫu gật đầu, nói: “Đúng, con cảm thấy như thế nào, có thích hợp hay không?”

Tôn Huệ nói: “Mẹ, việc này cũng quá sớm đi, con mới bao tuổi chứ, ít cũng phải một hai năm nữa mới nên đính hôn.” Nàng muốn trì hoãn ngày nào tốt ngày ấy, cái nàng cần nhất chính là thời gian. Cũng không muốn hôn sự bị định ra sớm như vậy, hơn nữa đối tượng lại còn là một thiếu niên nhỏ tuổi.

Lời này Tôn mẫu không đồng ý chút nào, nói: “Sớm cái gì sớm, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi, hiện tại không mau tìm, cuối cùng chẳng lẽ con định chọn một người mà không ai chọn hay sao! Nghe kỹ cho ta, mặc kệ người này có được hay không, năm nay cũng phải bắt đầu tìm kiếm hôn sự, có thể định ra là tốt nhất, bằng không đầu năm sau chính là kỳ hạn cuối cùng.” Không thể đợi đến lúc mấy người đồng trang lứa đã sinh con mà nàng còn chưa được gả đi, bị người khác nói ra nói vào là việc nhỏ, quan trọng hơn, cơ hội tìm được người chồng tốt không còn nhiều.

Tôn Huệ thấy lời này của mẹ mang theo tâm sự, vội vàng dõng dè tài: “Chẳng phải mẹ muốn hỏi con hôn sự với Phùng gia có được hay không đó sao? Con nghĩ, hay là thôi đi, con luôn cảm thấy tính cách của hắn không giống con, hơn nữa hắn là người đọc sách, con cũng không xứng với hắn!” Trước tiên từ chối hôn sự này đã, chuyện về sau, từ từ nghĩ.

“Nói linh tinh cái gì, con gái của ta tốt như vậy, nào có chuyện không xứng!” Tôn mẫu không thích nghe con gái hạ thấp chính mình đi như thế, trước mặt người ngoài bà nói vậy đó là khiêm tốn, cũng không phải thật sự cho rằng con mình không bằng người ta. Ở trong nhà cha mẹ, con cái mình là tốt nhất. Bà vỗ tay Tôn Huệ, nói: “Con thử nói ta nghe thử, con có gì không hài lòng đối với Phùng gia, để ta suy nghĩ một chút.”

“Mẹ, Phùng công tử tính tình không tệ, con và hắn cũng đã gặp mấy lần, nhưng thật sự con cảm thấy khó có thể sống chung, nói chuyện rất không ăn khớp với nhau.”

“Cái gì mà khớp với chả không khớp, ta nghe không rõ ràng lắm.” Từ ngữ vừa rồi, Tôn mẫu chưa nghe người ta nói bao giờ, nhìn con gái: “Con cũng nghĩ tính cách hắn không tệ lắm, như vậy gia đình của hắn thì sao?”

“Con chưa không tiếp xúc qua, chỉ nghe người khác đàm tiếu mấy câu, sao có thể phán đoán.” Tôn Huệ nói, nàng luôn luôn không coi lời đồn đại của người khác là sự thật, nếu như không phải bản thân tự trải qua, nàng sẽ khó mà tin tưởng.

Tôn mẫu lác đầu một cái, rất là bất đắc dĩ nói: “Con bé này này, hỏi con mấy câu con đều không chịu trả lời chắc chắn, quên đi, ta không hỏi nữa, tự mình nghĩ.”

“Vậy mẹ sẽ đáp ứng việc hôn nhân này hay sao? Đệ đệ còn nhỏ, bất kể thế nào ít nhất hai năm nữa con mới có thể gả đi được.” Trong lòng trầm xuống, Tôn Huệ rất sợ mẹ sẽ đồng ý.

Tôn mẫu hừ một tiếng, nói: “Dù sao hỏi con con cũng không biết gì, ta tự mình nghĩ.” Thấy dáng vẻ lo lắng của con gái, bà nói: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không hại con, tất nhiên phải hỏi thăm cẩn thận trước đã.”

Tôn Huệ lập tức nở nụ cười lấy lòng nói: “Con đâu có không yên tâm về mẹ chứ? Vậy mẹ cứ cẩn thận tìm hiểu một phen, trở về nói kết quả cho con nghe là được.” Tôn Huệ thầm nghĩ, đệ đệ nhỏ tuổi như vậy, tình huống trong nhà lại như thế, nàng cách lúc bị gả đi vẫn còn sớm!

Thế nhưng nàng sai lầm rồi, sự thực chính là, Tôn mẫu đi ra ngoài một chuyến, trở về liền nói, định ra rồi.

Phùng gia sẽ đến cầu thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Edit: Canina

Tôn Huệ tròn tròn mắt vì ngạc nhiên, nàng không hiểu, mẹ chỉ đi ra ngoài nửa ngày, không biết nghe ai nói gì mà mẹ lại quyết định nhanh như vậy cơ chứ! Phải biết, lúc trước mẹ còn rất do dự, còn chuẩn bị sẵn cả lời từ chối.

Vì việc này, Tôn Huệ hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng mẹ nàng không nói, chỉ nói là vì tốt cho nàng. Biết là mẹ sẽ không hại nàng, nhưng Tôn Huệ thật sự có chút phản kháng, không muốn bị định hôn sớm như thế.

Thế nhưng khi mẹ nàng nói câu tiếp theo, Tôn Huệ lập tức hiểu bây giờ không còn cách nào nữa, bởi vì mẹ nàng nói đã ước định bằng miệng, hơn nữa trong một tuần tới, sẽ mời bà mối chính thức đổi canh thiệp, không còn chỗ để đổi ý nữa rồi.

Tôn Huệ còn chưa kịp hồi hồn trước quyết định này, Phùng mẫu đã mời bà mối đến, cùng uống chén trà với Tôn mẫu, sau đó hai bên trao đổi canh thiệp cho nhau. Nhận được canh thiệp, hai bên liền mang lên miếu xem bát tự. Kết quả không tệ, xem như là hợp nhau, hơn nữa còn giúp ích lẫn nhau, điều này làm cho Tôn mẫu càng thêm cao hứng, nhận định việc hôn nhân là đúng đắn.

Bởi vì bà mối không kín miệng, sau khi trao đổi canh thiệp chưa được hai ngày, chuyện Phùng gia nhìn trúng cô nương Tôn gia bị truyền ra ngoài. Trong thôn lời gì cũng có.

Trèo cành cao ngã đau vân vân, những lời kiểu như vậy thật sự là quá khó nghe. Lại còn nói Phùng gia chẳng ra gì, gả vào đó sẽ không có ngày nào được sống dễ chịu, không những bất hòa với thân tộc, mà Phùng Hiền còn là kẻ độc sách chăm chỉ, không có công danh trên người, tương lai chưa chắc đã thành tài!

Hôn sự này không lâu sau đã truyền tới tai đại bá của Phùng Hiền, lúc đi ra ngoài nghe được tin tức này, Phùng đại bá miễn cưỡng duy trì sắc mặt bình thường, trở về nhà, trực tiếp ném ấm trà, chén nước xuống đất vỡ tan tành, sắc mặt tái nhợt, hần nuốt không trôi con giận này, đập rầm rầm lên trên bàn, nói: “Thực sự là quá coi thường ta rồi! Mụ đàn bà ngu ngốc này, không thể tha thứ, ta phải mời lão nhân trong tộc dạy dỗ quy củ cho mụ mới được. Hừ!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, giận tới mức hất tung chòm râu dưới cằm lên.

Nghe thấy tiếng động, vợ hần đi vào, thấy một đống mảnh vỡ, nhúu chặt lông mày, chỉ vào hần nói: “Nổi điên làm gì, ấm chén này không phải dùng tiền mua sao? Ông đập vỡ như thế, tôi cho ông biết, ba ngày sau không cho ông uống rượu.” Bà tiếc của chết mất, tuy nói trong nhà giàu có, nhưng Phùng bá nương vẫn tương đối tiết kiệm, không chịu nổi sự lãng phí như thế.

Phùng đại bá trong lòng khó chịu không nơi phát tác, bà vợ vừa bước vào không thềm hỏi han câu nào, đã vậy lại còn chỉ trích, Phùng đại bá nổi giận đùng đùng, hướng về phía bà vợ quát to: “Bà thì biết cái gì, con mụ ngu ngốc kia cho Hiền tiểu tử đính hôn, cũng không thềm nói với chúng ta một tiếng, trong mắt có còn đại bá là tôi hay không! Lần này ai khuyên cũng vô dụng, tôi nhất định phải mời tộc lão bắt mụ giải thích, quả thực là khinh người quá đáng!”

Phùng bá nương vừa nghe lời này, cũng không để ý tới mảnh vỡ trên đất nữa, giật mình nói: “Định ra rồi sao, biết là nhà ai không?” Há miệng không nhận được quả trách: “Thế này còn ra thể thống gì cơ chứ, trước đây nhà tốt không chịu ở, đất theo nhi tử chạy tới nhà mẹ đẻ, hiện tại cho Hiền tiểu tử đính hôn cũng không thông báo một tiếng, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ là cô nhi quả phụ đấy.”

Đính hôn không mà không được thông báo, Phùng đại bá đã tức lắm rồi, nhưng điều hần càng thêm bất mãn chính là đối tượng đính hôn lại là như vậy: “Mụ vợ này của đệ đệ ta, cũng không biết có phải là bệnh quá hóa hồ đồ rồi hay không, lại định hôn sự cho con trai của chính mình với một kẻ sa cơ lỡ vận cũng không bằng! May mà chúng ta biết nó thật sự là con trai của mụ, nếu không còn tưởng rằng là con roi con vãi.” Lúc trước thật không nên để mụ ngu ngốc kia nuôi nấng Hiền tiểu tử, hiện tại nếu như bỏ mặc, cưới nữ tử như vậy về nhà, còn không bị người ta cười cho thoải mái.

“Thì ông cứ nói xem nào, là cô nương nhà ai?” Phùng bá nương giục chồng mình nói. Mấy ngày nay không đi ra ngoài, một chút tin tức cũng không nghe được.

“Còn có thể là ai, chính là Tôn gia mấy năm trước từ phương Bắc chạy nạn tới đây, định cư ở thôn Thanh Hà, phụ nhân kia còn gả cho tên thợ mộc chết vợ kia!” Quả thực chính là không biết xấu hổ, địa vị thấp hèn, xuất thân như vậy, có thể có cái gì tốt? Cuối cùng không những thanh danh bất hảo, e rằng còn liên lụy đến nhà mình.

Phùng bá nương mắt tròn trừng, ôm ngực nói: “Ồi thần linh ơi! Làm sao lại là nhà đó chứ, em dâu lần này mắt bị mù hay là bị bỏ bùa mê thuốc lú không biết, cô nương kia đối mặt với đám du côn còn có thể hạ từ thủ, nói động thù liền động thù, gả vào đây không chừng sẽ lật cả nóc nhà. Lại nói, nhà đó nghèo như vậy thì đào đâu ra hồi môn? Có chỗ nào xứng được với Phùng gia chúng ta chứ!” Bà ta oán giận nói: “Cho dù không tìm được tiểu thư nhà

thư hương thì cũng nên tìm nhà địa chủ giàu có nào đó mà kết thân chứ, đây là muốn vu hãm chúng ta thành kẻ bất nhân đây mà.”

Vậy phải làm sao bây giờ, cưới người như vậy về nhà, tương lai nắm của cải trong tay, sao sẽ chịu phun ra. Nếu như của hồi môn của nhà gái nhiều, bà cũng có thể xơi mồi được một ít, dù sao nhà em chồng chỉ có một mình Hiên tiểu tử một cái, mà nhà mình có những ba đứa con!

Nhìn trượng phu mình, Phùng bá nương bất an nói: “Mau nghĩ cách, không thể cưới vào được đâu, con lớn nhà chúng ta còn chưa kết hôn đâu, dưới nó còn có hai đứa nhỏ nữa! Hôn sự này phải làm thế nào cho phải?” Điều này ảnh hưởng không nhỏ đến hôn sự của con cái mình, người khác nhìn thấy cháu dâu này, liền nói con cái nhà mình cũng không có giáo dục.

Phùng đại bá hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên, mụ ngu xuẩn kia không quan tâm tới con trai, tôi còn phải cố kỵ tới thể diện của Phùng gia. Tôi đây lập tức đi tìm tộc lão, lần này không chỉ lui hôn, mà còn không cho mụ đất Hiên tiểu tử theo nữa.” Trong mắt hần lóe lên tia sáng: “Xảy ra chuyện như vậy, tôi xem còn có ai đứng về phía mụ.”

Phùng bá nương ở bên cạnh giật dây, nói: “Đúng, nên làm như thế, Hiên tiểu tử chính là người Phùng gia ta, làm sao có thể ở lại Ngô gia bên đó. Nhân cơ hội này, phải cố gắng nói lý một phen, nhà đại bá ruột thì không ở, lại chạy về nhà cậu.” Nếu như có thể nuôi nấng Hiên tiểu tử thêm một quãng thời gian, tương lai càng có thể kiếm chác được ít đồ. Mục đích của bà ta chính là vậy đó.

Trong mắt Phùng đại bá lấp lóe tia tính kế, hần đang im lặng tìm từ ngữ, qua ước chừng nửa khắc, đứng lên nói: “Đi, tôi thay đồ xong, chúng ta tới chỗ tộc trưởng.”

Tộc trưởng đang có nhà, nhìn thấy bọn họ đã đến như trong dự liệu, rất là tùy ý nói: “Ngồi đi, có chuyện gì thì cứ nói, chốc lát nữa các trưởng bối trong tộc tới đây, nghe quyết định của bọn họ đi.”

Bưng chén trà trong tay, Phùng đại bá căng thẳng trong lòng, cảm thấy mọi chuyện hình như không đúng lắm. Thế nhưng hần không biểu hiện ra, vẫn dựa theo cách nghĩ lúc trước mà giải thích: “Là như vậy, không biết tộc trưởng có nghe bên ngoài đồn đại hay không, dường như người ta nói Hiên tiểu tử đã đính hôn. Tôi nghe chuyện này xong rất là bất mãn, còn định phản bác ngay tại chỗ luôn, dù sao tôi đây làm bá phụ thế mà trước đó chưa hề nghe phong thanh gì để mà quyết định giúp. Thế nhưng sau đó tôi lại nhận xuống, bởi em dâu kia của tôi làm việc không theo lễ thường, không thể đoán trước. Tôi đến chỉ là muốn hỏi một chút, việc này nếu như là thật, có phải là nên có lời giải thích.”

Tộc trưởng nhìn chằm chằm Phùng đại bá, chậm rì rì nói: “Hôn nhân từ xưa tới nay, đều là lệnh của cha mẹ, lời của mối lái. Hôn sự của Hiên tiểu tử, bất kể có đúng như lời đồn hay không thì cũng là chuyện nhà bọn họ. Mặc dù ông làm bá phụ, nhưng dù thế nào cũng không thể vượt mặt mẹ ruột người ta được, còn ông nói muốn lời giải thích, ta thật sự không biết nên làm gì. Làm cha mẹ quyết định việc hôn nhân của hài tử, bá phụ lại tới đòi được giải thích, côi đời này chưa từng có.” tộc trưởng nói một câu như ‘nhất châm kiến huyết’*, làm mẫu thân quyết định việc kết hôn của hài tử, là chuyện tình thiên kinh địa nghĩa, người bên ngoài không có phận sự xen vào.

*nhất châm kiến huyết: 1 châm thấy máu, chọc đúng chỗ yếu hại

Sắc mặt Phùng đại bá trở nên khó coi, hần nói: “Tộc trưởng nói lời này quá khó nghe rồi, đệ đệ tôi chết sớm, tôi vẫn luôn coi Hiên tiểu tử như con. Nếu như mẹ nó tìm một người vợ tốt cho nó, tôi chỉ có vui mừng. Vấn đề chính là, cô nương này bất luận thân phận hay là phẩm đức đều không ổn, gả tới quả thực chính là sỉ nhục gia môn. Tôi làm đại bá, lẽ nào có thể trơ mắt nhìn mình cháu trai mình cưới cô nương như vậy?”

“Hả, là nhà ai, tệ đến mức đó sao? Có khi là ông nghe lộn đó, người làm mẹ sao có thể hại con trai của chính mình?” tộc trưởng lắc đầu, rất không tin tưởng.

Phùng đại bá ngồi thẳng người dậy, nói: “Sao có thể không tệ chứ, nghe mấy người đáng tin nói, chính là con gái Tôn gia! tộc trưởng, ông nói nghe một chút, đưa con gái nhà họ Tôn này thì tốt chỗ nào? Có điểm nào xứng với Hiên tiểu tử?” Hần thở phào nhẹ nhõm, hóa ra tộc trưởng còn chưa biết đính hôn đối tượng là ai, như vậy cũng tốt, nói một chút với ông ta, tin tưởng sẽ đứng ở phía bên mình. Dù sao tộc trưởng cũng không hy vọng trong tộc có người vợ độc ác.

Tộc trưởng gật đầu, một bộ hóa ra là nài: “Chỗ nào không tốt sao? Tính cách Hiên tiểu tử hơi quá ôn hòa, mẹ nó tìm cho nó một người vợ cứng cỏi chút, rất là ổn thỏa. Đều là suy nghĩ cho Hiên tiểu tử, không biết các người có ý kiến gì?” Hiên nhiên là ông tán thành.

Phùng đại bá tròn tròn mắt, nói: “Ý kiến rất lớn thì có! Con bé kia tàn nhẫn lắm, nó dắt mũi Hiên tiểu tử thì làm sao bây giờ? Hôn nữa nhà đó rất nghèo, gả tới có khi còn chẳng có đồ cưới, thỉnh thoảng còn muốn trợ cấp nhà mẹ đẻ, cô nương như vậy sao có thể chọn, càng không thể tiến vào cửa Phùng gia chúng ta!” Hần một ngàn lần không đồng ý.

Tộc trưởng sầm mặt xuống, nói: “Ông muốn như thế nào? Đi lui hôn sự này sao, Phùng gia ta không có tiền lệ lật lọng như vậy!” Quan sát hần, ép hỏi: “Ông chuẩn bị làm thế nào, nói cho ta.”

Đổi mặt tộc trưởng chất vấn, Phùng đại bá có chút không chống đỡ được, hần vẫn rất sợ người anh họ này, nhưng hần cũng sẽ không thoái nhượng, nói: “Không bằng mời tộc lão đến thương lượng, tôi nghĩ luôn có phương pháp.” Có tộc lão ở đây, tộc trưởng cũng phải thoái nhượng.

Tộc trưởng nói: “Được, vậy chờ tộc lão đến đây đi.”

Phùng đại bá âm thầm thở dài, vốn là muốn thuyết phục tộc trưởng, mượn uy của ông ấy áp chế người khác. Không nghĩ tới tộc trưởng và hần không cùng đường, hiện tại chỉ đành phải ký thác hy vọng vào đám tộc lão.

Canina: Vậy là truyện đã đi được nửa đường rồi đấy ~

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Edit: Canina

Có thể nói mọi chuyện hoàn toàn ngoài dự liệu của Phùng đại bá, hẳn vốn tưởng rằng rất nhiều người sẽ không đồng ý hôn sự này, thế nhưng rốt cuộc chẳng có mấy người đứng về phe hắn, cuối cùng, dưới sự dồn ép của tộc trưởng, hắn chỉ có thể nén giận đồng ý.

Tập thể đã thống nhất ý kiến, cho dù hắn không đồng ý thì cũng chỉ có thể nuốt oán giận vào trong bụng, nếu còn tỏ vẻ bất mãn, e rằng sẽ đắc tội đám trưởng bối trong tộc, lần sau sẽ chẳng còn ai đứng về phía hắn nữa.

Tới nước này rồi, Phùng đại bá cuối cùng cũng ngộ ra, trước khi định hôn sự cho Hiên tiểu tử, em dâu hắn đã thuyết phục đám tộc lão xong xuôi rồi, nếu không bọn họ đã không thông nhất nhanh như vậy. Lúc trở về càng thêm tức giận, trong lòng oán hận nghĩ, việc này không thể dễ yên! Lợi dụng tộc lão ép bức ta, được lắm, ngoài mặt ta sẽ không nói, nhưng trong bóng tối làm chút thủ đoạn, ai có thể nói gì được? Ta thật sự muốn xem xem, thủ đoạn của người lợi hại bao nhiêu, hẳn đây là đang hạ quyết tâm chống lại Phùng mẫu.

Bên kia Phùng đại bá giận dữ đập phá đồ đạc, bên này Phùng mẫu tươi cười không ngớt, ăn cơm xong, bà kéo tay chị dâu và mẹ vào phòng mình bàn chuyện.

“Tôn gia đáp ứng hôn sự này, cạnh thiếp đã trao đổi, tiếp đó phải hạ sinh lễ rồi. Mẹ và chị nghĩ giúp con xem, sinh lễ như thế nào thì tốt?” Tuy bà đã từng kết hôn, có kinh nghiệm, nhưng chuyện này vẫn nên bàn bạc cho kỹ, như vậy sẽ không xảy ra sơ suất.

Ngô cô cô được em chồng gọi tới để thương lượng chuyện hôn sự, bèn cười nói: “Chị nói với em này, không cần chú ý nhiều như vậy đâu, sinh lễ này cứ dựa theo quy chế ở nông thôn, đồ trang sức thì mua thêm chút là được rồi.” Thấy em chồng cười, kéo tay bà nói: “Đừng tưởng chị nói đùa, chúng ta đâu phải nhà quan lại, để ý nhiều như vậy làm gì, nếu muốn có thể diện hơn thì mua thêm chút đồ đáng giá, bảo đảm mọi người đều thoả mãn.”

Mẹ của Phùng mẫu cũng rất tán thành với quan điểm của Ngô cô cô, bà gật đầu nói với con gái: “Chị dâu con nói không sai, sinh lễ thực sự không cần bất chúc nhà quan lại, chúng ta cần nhất là những đồ thực dụng, ai mà chẳng phải sống, vẫn nên thêm chút bạc, cũng có thể tăng thêm đồ trang sức. Những thứ phù phiếm khác thì đừng thêm.” Ý nghĩ của bà rất đơn giản, vốn là người nông thôn, đồ cần mua thêm cũng nên dựa vào nhu cầu sinh sống ở nông thôn.

Ngô cô cô lại nói một câu: “Tơ lụa mua thêm hai khối, làm thành quần áo, vừa đẹp dễ vừa có thể diện. Còn lại là vải vóc có sẵn, chọn bốn màu khác nhau. Đồ trang sức thì đánh vòng vàng, hoa tai vàng, trâm thoa cũng bằng vàng. Còn lại thì dùng bạc đánh một bộ thật đẹp, cũng thật nặng.” Bởi vậy, sinh lễ này là cực kỳ hậu hĩnh. “Chị thấy cứ như vậy là được.” Cũng không thể vượt qua anh họ của Hiên nhi.

“Vậy cứ chuẩn bị theo ý chị dâu con đi, còn thiếu cái gì thì hỏi bà mối rồi bù sau.”

Phùng mẫu ngẫm nghĩ mấy lần, nói với mẹ và chị dâu: “Mẹ và chị nói thử xem, có nên thêm chút nữa hay không? Hoàn cảnh Tôn gia mẹ và chị cũng biết, trong nhà có chút khó khăn, tài sản đều phải để cho đệ đệ. Của hồi môn ít nhiều con đều không quan tâm, không có cũng không sao cả, đã như thế, sinh lễ chẳng bằng đưa nhiều chút, đến lúc đó mọi người đều có thể diện.”

Ngô cô cô lắc đầu: “Chị thấy không cần, chị đã từng tiếp xúc với Tôn tẩu, cũng hiểu rõ bà ấy thương yêu con trai con gái như nhau, đến lúc đó hồi môn tuy không nhiều, nhưng không thể không có. Nếu như chúng ta đưa quá nhiều sinh lễ, sẽ khiến cho Tôn gia khó xử.” Dù sao sinh lễ và hồi môn thường tương xứng nhau, sinh lễ phong phú, nhà gái cũng phải đưa của hồi môn tương đương. Trừ bán con gái ra thì đều là như vậy.

Ngẫm lại thấy cũng đúng, Tôn mẫu trong tương tượng của Phùng mẫu chính là người như vậy. Mà đã như vậy, cũng không thể tăng thêm quá nhiều sinh lễ, nếu không dựa theo tính tình Tôn mẫu, hẳn là sẽ tăng của hồi môn lên theo, thế thì thật không tốt.

“Vậy để em chọn ngày tốt, chúng ta lên huyện thành một chút, em có mấy thứ đồ trang sức, cần mang đi sửa kiểu dáng một chút.” Phùng mẫu nghĩ, thừa dịp thân thể còn tốt làm luôn cho xong việc. Nếu không tới khi mình ngã xuống thì lại phải làm phiền chị dâu, hơn nữa cũng không vui về.

“Em chọn ngày xong thì nói với chị một tiếng, gần đây chị đều rảnh.” Ngô cô cô đáp ứng ngay, bà đúng là không có chuyện gì bận rộn. Hơn nữa nhân cơ hội này, bà cũng chuẩn bị mang theo một ít đồ trang sức đi sửa sang lại, đến lúc đó sẽ đem ra làm lễ ra mắt cho vợ của cháu trai.

Phùng mẫu bận rộn chuyện sinh lễ, Tôn mẫu cũng không nhàn rỗi, hơn nữa còn gấp gáp hơn. Đồ quan trọng nhất để làm của hồi môn chính là gia cụ, những thứ này không phải một chốc một lát là có thể làm xong. Cũng may từ hai năm trước bà đã bắt đầu chuẩn bị vật liệu gỗ rồi, tuy rằng không đầy đủ hết, nhưng không thiếu quá nhiều. Hơn nữa về mặt nhân thủ, Chu phụ đã đồng ý giúp. Vì chuyện này, Chu phụ đã thương lượng với gia đình của mấy người thợ thủ công, nói hai bên tập trung làm, cố gắng bỏ thêm thời gian, hẳn bảo đảm sẽ không làm lỡ việc.

Chăn gối cũng cần phải làm, việc này Chu Đồng đã đáp ứng từ trước rồi, Tôn mẫu mua vải vóc về lập tức đẩy nhanh tiến độ làm. Thế nhưng giá y thì không ai giúp được, Tôn Huệ phải tự mình làm. Bởi vì tay nghề Tôn Huệ không tốt lắm, mà giá y không thể quá khó coi, nằng đành cần rằng mua lụa đỏ, như vậy đẹp hơn không ít. Làm xong, nhờ người thêu chút hoa, giá y đã trở nên rất dễ nhìn.

Tôn Huệ rất xấu hổ, nằng nói thầm trong lòng, lấy tay nghề của nằng, chẳng phải là lãng phí lụa đỏ rồi hay sao. Lúc này vóc người nằng chưa lớn, nhưng tiền mua lụa đỏ cũng mất hơn hai xâu, nằng cực kỳ tiếc tiền. Thế nhưng Tôn mẫu thì lại suy nghĩ thoáng hơn nhiều, giá y mặc qua, tương lai có con gái thì lại truyền xuống là được.

Việc này ở nông thôn rất là bình thường, bởi vì rất ít người để cho con gái tự làm giá y. Dù sao giá y chỉ mặc mỗi ngày hôn lễ rồi lại đem cất đi, người ở nông thôn đều nghèo, ai cam lòng lãng phí như thế, một chiếc giá y truyền qua mấy đời cũng có. Hoặc là tỷ muội thay nhau mặc. Dù sao ngau ở đời trước của Tôn Huệ, người đi thuê áo cưới cũng nhiều hơn người tự đi mua. Đó còn là thời đại hiện đại, mọi người không quá kham khổ.

Chu Đồng cầm kim trong tay liên tục đưa lên đưa xuống thêu bao gối, nói: “Không nghĩ tới muội đính hôn nhanh như thế, trước đó cũng không nghe thấy phong thanh, thế mà dùng một cái canh thiệp đã đổi xong.” Hôn sự này chỉ trong một đêm đã quyết định xong, trước sau chưa tới mấy ngày. Ngay cả người ngoài như Chu Đồng còn chưa kịp phản ứng, huống chi là người khác. Mọi người đều không ngớt cảm thán, cũng quá nhanh đi.

“Muội cũng mơ hồ lắm, còn không kịp phản ứng thì mẹ đã định ra rồi.” Tôn Huệ lắc đầu nói, trong tay cũng không dừng lại, đang tự may giá y của chính mình. Giá y này mẹ nằng đã nói rồi, phải may xong trong hai tháng, hơn nữa còn phải may đẹp để ngay ngắn, đừng có mà phá hỏng tơ lụa. Với thủ nghề của nằng, nhất định phải chăm chút cẩn thận, nếu không thật sự sẽ tiêu đời.

“Ha ha, đúng thế, trừ phi là định ra từ nhỏ, nếu không con gái chúng ta ai mà chẳng giống nhau, trước khi cưới một đêm mới biết mặt vị hôn phu, sau đó còn chưa quen thuộc đã bị gả đi.” Chu Đồng nói.

Tôn Huệ nói: “Tỷ ấy, đừng chỉ nói muội. Muội nghe mẹ nói, hôn sự của tỷ hình như cũng đang được cân nhắc, là nhà ai thế?” Chu Đồng cũng đến tuổi định hôn rồi, bà mỗi thường xuyên đến nhà, thay mặt những nhà chọn trúng Chu Đồng tới đề nghị kết thân. Trong đó có một nhà, Chu phụ thấy rất vừa ý, bàn bạc với Chu gia gia, Chu nãi nãi một hồi, xem như đã xong một nửa.

Chu Đồng cũng không e thẹn, nói: “Thôn kia cách nơi này của chúng ta hơi xa một chút, khá gần nhà ngoại của tỷ, họ Lý, xem như là nhà giàu trong thôn. Cha tỷ nhờ người hỏi thăm, cậu của tỷ cũng đang dò hỏi, nếu như không có khuyết điểm gì quá lớn, hẳn là sẽ đáp ứng.” Lý gia cũng khá, trong nhà cũng dư dả, hơn nữa con trai Lý gia có tay nghề, làm đồ dùng bằng tre nứa rất đẹp, ở trong trấn cũng thuê nhà mở cửa hàng.

“Nên hỏi thăm cẩn thận, con gái chúng ta lập gia đình giống như đầu thai lần thứ hai vậy, có lẽ suốt đời cũng không thay đổi được, gặp phải người không tốt, cả đời coi như xong.” Tôn Huệ nói như thế cũng mang theo cảm khái, đời trước thì thôi, đối với chuyện ly hôn, xã hội vẫn tiếp nhận được, mà vào thời đại này, ly hôn đối với nữ tử hoàn toàn là đã kích trí mạng, không bị nước bọt dìm chết thì cũng rất khó có chỗ dung thân. Hơn nữa con trai con gái người sẽ không theo người, nửa đời sau của người sẽ không có nơi để dựa vào.

Liếc mắt nhìn Tôn Huệ một chút, Chu Đồng khen: “Muội so sánh vậy đúng là thỏa đáng, thế nên cha tỷ đặt được tin tức nhiều ngày như vậy, cũng không vội vã định ra, chỉ vì muốn tìm hiểu nhiều hơn.”

“Định hôn xong nói với muội một tiếng, bao gối các thứ muội sẽ nhờ người làm, tỷ cũng phải gấp gấp làm cho chính mình.” Tôn Huệ nói. Nghe mẹ nói, nếu như định ra, đôi phương yêu cầu cuối năm thành hôn, mà giá y của Chu Đồng còn chưa thấy đâu, mẹ ruột tỷ ấy mất sớm, mặc lại giá y sẽ không may mắn, cho nên cần phải làm một lần nữa. May giá y xong phải thêu hoa, còn có đủ loại chăn, bao gối, thời gian quả thật hơi gấp.

Chu Đồng cười lắc đầu, nói: “Còn chưa có tin tức chính xác đâu, cho dù định ra rồi, thời gian cũng vẫn còn sớm! Nếu trong nửa năm mà còn chưa làm xong, vậy tỷ nên cất châm tuyến đi luôn, không bao giờ làm nữa.” Nằng chế nhạo Tôn Huệ: “Muội chưa bao giờ làm châm tuyến mà làm cũng rất nhanh, sao tỷ có thể kém đây?” Thốt ra lời này xong, nằng không nhịn được cười ra tiếng.

Hơn nửa ngày trôi qua, mới chỉ đi được một đường châm tuyến, Tôn Huệ làm giá y này, còn không biết tới bao giờ mới xong! Cũng may da mặt nằng dày, bị nói cũng không đỏ mặt, còn nói năng hùng hồn: “Tỷ đừng có cười muội chậm, giá y này mẹ muội đã quy định rồi, phải cẩn thận mười hai vạn phần, làm xấu sẽ bị mắng. Đã vậy còn phải làm lại. Nếu như thế, cứ từ từ đi, chứ làm rồi mà phải sửa lại thì phiền phức lắm.”

“Là phải từ từ làm, giá y của muội chính là tơ lụa, lãng phí sẽ tiếc lắm.” Chu Đồng nói lời này trong lòng rất là ước ao, không có cô nương nào không thích vải lụa, tới ngày đại hôn mặc cái này lên, cả thôn đều hâm mộ.

“Tỷ đừng nói thế, chẳng qua nữ hồng của muội không dùng được nên mới phải mua tơ lụa, vì việc này mẹ muội còn cần nhẫn rất lâu đấy.” Tôn Huệ thăm thẳm nói, tơ lụa này tốn nhiều tiền như vậy, tiền đó có thể đổi được một con la la trưởng thành, quá đắt. Nếu không phải không dùng tơ lụa không được, nằng đã thay bằng vải bông rồi.

Hai người vừa trò chuyện, vừa làm châm tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65

Edit: Namiki

Phùng gia hành động rất nhanh. Mới vào đầu tháng ba, cô trong sân vừa chớm nhú mầm xanh, người người vừa trút bỏ chiếc áo bông dày nhất, Phùng mẫu đã dẫn bà mỗi tối, thương lượng việc đi qua thăm nhà*, sau đó trải qua các bước tiếp theo, chính thức định hôn. Theo lời bà, hai hài tử cũng không tính là nhỏ, hưởng hồ đều rất xuất sắc, canh thiệp đã đôi rồi, không bằng bắt đầu thực hiện các lễ tiết xong xuôi, cuối cùng chỉ cần đón dâu, như vậy sẽ không luống cuống tay chân.

*访亲: việc đi qua xem xét nhà cửa, nơi ở của nhà trai (theo như pgs pts Gió của nhà Vườn đã cố vấn=))))

Đối với việc đi qua thăm nhà, Tôn mẫu không có ý kiến, những lễ nghi này kiểu gì chẳng phải làm, sớm chút muộn chút cũng không sao. Thế nhưng có một chuyện cực kỳ đau đầu, chính là chọn người đi qua thăm nhà. Theo lý thuyết, người được chọn có thể là mợ, cô hay thím của hài tử, nhưng Tôn gia chạy nạn đến đây, những thân thích này còn không biết đang ở nơi nào. Tôn mẫu rất băn khoăn, nếu như không có một ai đi qua, không mặt mặt thì cũng làm trò cười cho người khác.

Bởi vì chuyện này cũng không có gì hay mà giấu giếm, Tôn mẫu nói thẳng với Phùng mẫu: “Hoàn cảnh nhà tôi bà cũng biết đấy, ở đây không có thân thích, chuyện chọn được người đi thăm nhà lần này cần bàn bạc kỹ. Mợ, thím thì thông có cách nào thông báo rồi, tôi nghĩ, thế nào cũng phải tập hợp đủ nhân số, tuy không phải chí thân, nhưng cũng phải có người giữ thể diện. Không thể quá khó coi.” Tìm mấy người có quan hệ tốt đi một chuyến là được.

“Phải đấy, nếu thân thích của hài tử không ở, như vậy thì chọn bạn bè thân thiết là được. Thế nào cũng phải tập hợp đủ nhân số, nhìn cũng thể diện.” Phùng mẫu cười tán thành, quay đầu nói với bà mợ: “Việc này phải làm phiền bà, hai ngày nữa xác định nhân số xong bà qua nhà nói cho tôi một tiếng, để còn tiện sắp xếp chỗ ngồi.” Từ xưa tới nay, chỗ ngồi này rất là quan trọng, nếu như sắp xếp không tốt, mọi người mất hứng không nói, mặt mũi chủ nhà cũng bị mất.

Bà mợ họ Vương, ngoài bốn mươi tuổi, miệng dẻo biết ăn nói: “Xem Phùng nương từ gì, đâu có gì mà phiền với không phiền, đây chính là cần câu com của tôi! Đi nhiều một chút, đến lúc đó tới cửa uống nhiều thêm một chén trà là được rồi.” Đối với Tôn mẫu nói: “Bà thấy sáng ngày mốt được không, hay là lùi lại lâu hơn?”

Tôn mẫu gật đầu: “Không cần lùi lại, hai ngày là được rồi, sáng sớm ngày mốt bà qua đây, tôi nhất định sẽ đưa danh sách cho bà.” Trong lòng bà lúc này đã chọn được người, chỉ cần đi xác định xem ngày đó bọn họ có bận hay không là xong việc.

Uống cạn ly trà, lại hàn huyên thêm vài câu xong, Phùng mẫu cũng rời đi. Bà còn phải đi về, cùng chị dâu dọn dẹp nhà cửa. Chìa khóa nhà vốn ở trong tay Phùng đại bá, mấy năm qua lão ta cũng để không ít đồ ở đó. Mấy hôm trước Phùng mẫu dựa vào lý do muốn mời khách đãi khách, mời tộc trưởng, đã lấy được chìa khóa vào tay, gian nhà này những năm nay đều sửa sang tu bổ, hơn nữa phòng ốc được xây bằng gạch xanh, quét sạch một lát là được rồi.

Mà Tôn mẫu thì lại đi tới Ngô gia, bà muốn mời Ngô mẫu đi qua thăm nhà giúp, còn có nương tử của lý chính, ở trong thôn bà và hai người này giao hảo, ngoại trừ bọn họ đúng là không chọn được người phù hợp. Hai người này nghe Tôn mẫu thỉnh cầu liền đồng ý ngay tắp lự, cười nói đùa đi theo được ăn ngon.

Kỳ thực bữa com này cũng không phải ăn không, thời điểm hôn lễ các bà sẽ phải thêm trang cho tân nương. Nếu không phải tiêu pha món tiền này, việc chọn người sẽ dễ hơn nhiều. Còn Tôn mẫu tìm các bà, cũng không phải chiếm lợi của người ta, mà là bởi vì trong nhà Ngô mẫu và nương tử lý chính còn có con gái chưa thành hôn, đến lúc đó sẽ có cơ hội trả lại ân tình cho bọn họ.

Như vậy cộng cả bản thân Tôn mẫu và bà mợ là có bốn người, Tôn mẫu nghĩ tìm được thêm hai người nữa thì tốt, sáu người đi, số 6 là số may mắn. Ở thôn này không còn ai thân thiết với bà như Ngô mẫu và nương tử lý chính nữa, nếu tùy tiện mời người, người ta sẽ không cho rằng mình coi họ bằng hữu, trái lại họ sẽ tưởng rằng mình muốn vớt chỗ tốt từ phía họ nữa đấy.

Kỳ thực trong lòng Tôn mẫu còn có hai nhân tuyển, cố gắng thuyết phục hẳn là có thể thành, đây chính là Chu nãi nãi và con gái của bà. Thế nhưng phải nghĩ cách mở miệng thế nào để không đến nỗi hiểu lầm, ồn ào không thoải mái. Tôn mẫu nghĩ, có phải trước tiên cần phải hứa hẹn trước, lúc thêm trang bản thân bà tự bỏ tiền, hoặc là chờ Chu Đồng và con gái Chu cô cô thành hôn bà cũng cho thêm trang.

Tôn mẫu chưa kịp tới tìm, Chu nãi nãi đã chủ động tới nhà, lão thái thái năm nay mới vừa năm mươi, thoạt nhìn còn rất có tinh thần, một thân áo chèn màu đỏ sậm, tóc búi chỉnh tề, nhìn rất lịch sự. Giọng nói của bà ấy cũng có sự nhu hòa của nữ tử vùng sông nước, chỉ cần không tức giận mất người không bóng gió mĩa mai thì cũng rất dễ nghe: “Mấy ngày nữa phải đi qua thăm nhà cho Huệ tử sao, đã chọn đủ người chưa? Tôi và cô của hài tử vừa vận không có chuyện gì, nếu như không chê nhiều, có thể đi qua xem nào nhiệt một chút.” Nói lời này xong liền nhìn Tôn mẫu, xem bà quyết định như thế nào. Có muốn bọn họ đi cùng hay không.

Chu nãi nãi qua đây, là có thương lượng qua với chồng mình, chủ động bày tỏ thiện ý, là có ý muốn bỏ qua mâu thuẫn đất đai lần trước. Vài mẫu, tuy cũng đau lòng, nhưng dù sao vẫn phải sống chung, muốn đổi một nạng đầu khác là điều không thực tế, huống chi rất khó có kẻ mẫu thật sự tốt, hơn nữa tiểu tôn tử ở giữa, không thể để cho nó phải chịu tội.

Đưa bé Tôn Huệ kia thật không dễ dàng, gả mợ này không lo ăn uống, nhà bên đó cũng có chút của cải. Thế nhưng tính cách con bé khá đơn thuần, hoàn cảnh nhà họ hơi phức tạp, bà thấy mà cũng sốt ruột thay. Không có thủ đoạn nhất định sẽ khó khăn. Lễ thăm nhà này, nếu chỉ có hai, ba người đi, bị coi thường, còn không biết Tôn Huệ gả qua sẽ phải làm sao đây.

Chu nãi nãi cũng không ghét bỏ Tôn Huệ gì lắm, nhiều năm như vậy, coi như nhìn nàng lớn lên, lúc nhỏ gặp phải tai ương, mới đây lại trải qua chuyện Vô Lại, rất thương tiếc nàng. Cho nên bà đồng ý ra mặt giúp.

Tôn mẫu đang vì chuyện này mà sốt ruột, nghe xong rất là cao hứng, nói: “Tốt quá rồi, còn thiếu một trưởng bối ngài làm chủ đây, ngài đồng ý đi một chuyến, con mời còn không kịp.” Lần này thật sự là bớt được rất nhiều chuyện, hơn nữa mình cũng không cần phải đi qua chỗ muối muối Chu Hải một chuyến: “Cô cô đã nói với ngài rồi sao, con đang định đi mời em ấy đây!”

Chu nãi nãi nói: “Nó nghe được tin tức Huệ tử đính hôn, liền nói, có thể đi qua thăm nhà giúp. Thế nhưng nó chưa rõ thời gian, nếu có thể, cô tự mình đi một chuyến, nói rõ ràng thì tốt hơn.” Tuy con gái có tâm, nhưng việc này không thể vội vàng quyết định thay, nó không cảm ơn thì thôi, chứ ngộ nhờ lại oán giận cả mình là không được.

“Đúng, lẽ ra nên như vậy, con sẽ đích thân đi một chuyến, nói rõ thời gian.” Tôn mẫu lĩnh hội, không đặc biệt đi một chuyến, người ta sẽ không biết được ý tứ của mình, không biết mình có muốn nhờ người ta giúp đỡ thật không.

Muối muối Chu Hải gần không xa, ở phía đông bắc thôn Thanh Hà, cách hai thôn, gọi là Tào gia, toàn thôn đều họ Tào, truy ngược về mấy chục đời trước chính là cùng một cha mẹ. Nhà Tào dựng ở trong thôn có thể nói là không tệ, có hơn năm mươi mẫu ruộng nước, mười mẫu ruộng dâu. Thấy Tôn mẫu tìm mình, vị Chu cô cô này một hơi liền đáp ứng.

Lễ thăm nhà này, có thể nói là viên mãn, sáu vị đi, đi qua đó đầu tiên là loanh quanh một vòng, nhìn khắp cả phòng ốc sân vườn. Không thể không thừa nhận, tuy rằng gian nhà không nhiều, nhưng trái phải cũng có chừng hai phòng nhỏ, phòng chính cũng chia làm hai bên đông tây, rất là lớn. Đầu xây bằng gạch xanh, đã được hơn mười năm, tu bổ một phen, trong thôn coi như hiếm có.

Đánh giá nhà cửa xong, cháo cũng chín rồi, bát được bưng đặt trên bàn cho mọi người cùng ăn. Táo đỏ thả đường, vừa giải khát, vừa có thể tạm lấp đầy bụng. Trong lúc này mọi người sẽ chuyện trò, tiếp khách có Ngô cô cô và Phùng đại bá nương. Đã tới nước này, cho dù Phùng đại bá nương bất mãn thế nào đi chăng nữa thì cũng phải cười, nếu như tiếng tăm không tốt bị truyền ra, chỉ sợ không ít tộc nhân sẽ lên tiếng phê phán. Coi như lúc này bà cố kiềm chế, sau này sẽ tìm cơ hội thích hợp đâm chọc hai câu, cho dù không thể phá hỏng hôn sự này, cũng phải để cho bọn họ mất vui.

Phùng mẫu chỉ vào gian nhà, cười nói: “Nhà này đã mấy năm không ở, có chút cũ nát, tôi nghĩ trước khi kết hôn sẽ tìm người tu sửa một phen, cần phải trông như mới, dù sao hôn lễ sẽ được tổ chức tại đây, phải chỉnh tề mới được.” Tiêu tốn một khoản tiền, nhà đã lâu không ở, e rằng có vài chỗ bị dột cần phải lợp lại ngói, xong xuôi nhìn sẽ đẹp đẽ, ở cũng thoải mái hơn.

Chu nãi nãi nói: “Nhà này nhìn cũng còn tốt, chỉ có mấy chỗ cửa sổ cần phải sửa sang thôi, không cần sửa nhiều.” Bởi vì quanh năm không có người ở, cửa sổ trải qua gió táp mưa sa, không còn ra hình thù gì, một vài cánh cửa còn rơi xuống, nhìn không thuận mắt.

Ngô cô cô tiếp lời, cười nói: “Lão gia ngài cứ yên tâm đi, em chồng cháu ở nhà đã chuẩn bị tiền nong cả rồi, đang liên hệ thợ thủ công, nhất định ở trước hôn lễ sửa sang lại thật đẹp, đến lúc đó, mọi người nhìn thấy nhất định sẽ thoải mái.”

Nói chung mọi người đều thoải mái, ăn một bữa cơm trưa xong, lại ngồi chuyện trò thêm một lúc lâu, mọi người mới trở về.

Sau đó là định ngày chính thức, nhà trai đưa sính lễ cho nhà gái, đồ vật rất nhiều, một chiếc xe bò không chứa hết, mà phải làm hai xe. Hàng xóm, tập trung xem náo nhiệt, theo xe tiến vào Tôn gia.

Ngày đó qua thăm nhà có bàn bạc thời gian đưa sính lễ, sáng sớm Tôn mẫu đã tới nấu nước, cho bà mối và những người đưa lễ tới uống. Chu nãi nãi và Chu cô cô cũng đến, ngày hôm nay phải chiêu đãi bà mối và người đưa sính lễ, Tôn mẫu bận rộn không chịu nổi, bọn họ đến phụ một tay.

Chẳng qua mọi người đều được thêm một phen kiến thức, lúc lấy sính lễ từ trong rương ra, giao từng món cho Tôn mẫu, người ở nơi này đúng là mở rộng tầm mắt. Đầu tiên là vài vóc, lụa hai tấm, vải La Giang bốn tấm. Tiếp theo là đồ trang sức, cái này còn nhiều hơn, một bộ trang sức bằng vàng bao gồm vòng tay, nhẫn, vòng tai, cây trâm, hai bộ làm bằng bạc cũng có đủ vòng tay, nhẫn, vòng tai, cây trâm, còn có vòng tay ngọc bích. Bạc sính lễ là hai mươi sáu lạng, tiền mừng 666 văn. Còn lại là những thứ khác, có thể sính lễ này là nhất đẳng.

Những kẻ ước ao đồ kị lập tức nhiều lên, vốn đều nói già đi không ra sao, sẽ bị ức hiếp, bây giờ liền mất đi ý niệm này. Riêng phần sính lễ này đã là quá hậu rồi, bị làm khó dễ thì thế nào, có mấy ai được hài lòng thuận ý làm dâu?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Edit: Namiki

Mấy ngày gần đây, Phùng Hiến như sống trong mơ vậy, bước đi mà như giẫm phải mây xốp, chông chênh, bẽ bàng. Hắn luôn giấu kín tâm tư của mình đối với Tôn Huệ, chút hào cảm nhỏ bé ban đầu dần dần thúc giục hắn tới gần Tôn Huệ hơn. Thế nhưng hắn hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại phát

triển nhanh chóng như thế, khi hắn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, Tôn Huệ đã trở thành vị hôn thê của hắn.

Có thể cùng Tôn Huệ kết làm vợ chồng, Phùng Hiền rất vui vẻ, hắn yêu thích sự kiên nghị và tính cách ôn hòa thoải mái của Tôn Huệ, hơn nữa hắn không động lòng với cô nương nào khác ngoài nàng. Thế nhưng, kỳ thực đáy lòng Phùng Hiền luôn cất giấu ưu thương, cho dù người trong nhà gạt hắn, nhưng thông qua rất nhiều chi tiết nhỏ, hắn cũng đã nhận ra thân thể mẹ không còn tốt nữa, có lẽ chỉ cần ngã xuống một lần là sẽ không bao giờ có thể đứng dậy được.

Hắn rất là lo lắng, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, mỗi ngày Phùng Hiền đều cố gắng duy trì sự bình tĩnh, không muốn bị mẹ phát hiện ra, sợ bà lo lắng. Quá nhiều cảm xúc chất chứa trong tim không thể kể ra khiến cho Phùng Hiền rất là ngột ngạt. Hắn đã từng hơn một lần nghĩ rằng, giả như có thể kể với người khác, có lẽ hắn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Đáng tiếc là, Phùng Hiền không có lấy một người bạn tâm giao.

Chẳng biết có phải mẹ Phùng Hiền đã phát hiện ra sự khác thường của hắn mà không nói hay không; nhưng cho dù bà ấy không phát hiện được, thì những ngày này vẫn cứ trôi qua như thế đó.

Khí trời dần dần trở nên ẩm áp, mọi người cũng mặc ít áo hơn. Khi hoa đào nở đầy cây, Phùng mẫu bảo Phùng Hiền đón Tôn Duẫn về nhà mình chơi. Lý do chính là, anh rể lớn nhất quan tâm việc học của em vợ tương lai.

Tư Thục vừa tan học, nghe theo Phùng mẫu dẫn dò, Phùng Hiền đứng ở cổng chờ, từ rất xa đã nhìn thấy Tôn Duẫn, còn có Chu Sơn bên cạnh, bèn mời hai người tới nhà mình làm khách. Chu Sơn ban đầu còn từ chối, nói người trong nhà đang chờ, bảo một mình Tôn Duẫn đi qua đó, hắn về nói với mẹ một tiếng.

Phùng Hiền cười kéo Chu Sơn, nói: “Cùng đi đi thôi, cũng nhận biết nhà, sau này thường xuyên đến chơi. Nếu muốn nhắn với mẹ một câu cũng rất đơn giản, có bạn học ở cùng thôn thì nhờ hắn đi một chuyến.” Tất nhiên là phải mời cả hai, bất kể thế nào, Chu Sơn cũng coi như là em trai Tôn Huệ.

Tôn Duẫn cũng nói: “Chúng ta cùng đi đi, chẳng phải có nhiều chỗ huynh nghe không hiểu sao? Thay vì mai đi hỏi mấy người Đình Vũ, còn không bằng lúc ăn cơm nhờ Phùng đại ca giảng cho.” Hắn không ưa mấy người Đình Vũ, ý vào việc học trước hai năm, theo cách nói của tỷ tỷ, bọn chúng chính là đồ chảnh chó. Hắn sẽ không đi hỏi bọn họ, ăn nói thô lỗ thì cũng thôi đi, còn thường xuyên sỉ nhục mình. Thực sự là đáng ghét.

Phùng Hiền kịp thời mở miệng: “Có vấn đề gì thì nói với huynh một chút, dù sao huynh cũng coi như học sinh lâu năm, hắn là có thể trả lời. Nếu không thì cùng nhau thảo luận.” Hắn nói năng rất khiêm tốn, y như một người quân tử vậy.

Nhớ lại sự khó ưa của bọn Đình Vũ, Chu Sơn liền đổi ý, nói: “Vậy thì quấy rầy Phùng đại ca.” Trước giờ hắn không thích tới nhà người khác chơi, bởi vì mỗi lần như vậy hắn đều rất căng thẳng. Những người kia mặc kệ hắn lớn hay nhỏ đều sẽ nói: Đáng thương, nhỏ như vậy mà đã mồ côi mẹ, phải sống với mẹ kẻ chắc khô lắm! Họ lại nhai một thôi một hỏi, Chu Sơn chẳng muốn nghe một câu nào.

Ở thôn Thanh Hà này có năm người đi Tư Thục học, trong đó người khá thân với Chu Sơn là Chu Xuyên cùng tộc, cách Chu gia cũng không xa lắm, tình cờ hắn còn đang thu dọn sách vở nên chưa về, Chu Sơn bèn tìm hắn: “Chu Xuyên ca, lúc huynh trở về nói với người nhà đệ một tiếng, hôm nay đệ và Tôn Duẫn có khi đến tối mới về, Phùng đại ca mời hai đứa bọn đệ tới nhà làm khách.”

Phùng Hiền đi qua thôn Thanh Hà mấy lần, bởi vì phong thái cử chỉ của hắn giống như công tử của gia đình giàu có, mà gần đây hắn và Tôn Huệ đính hôn, rất nhiều người biết hắn, mà Chu Xuyên trùng hợp là một người trong số đó, thấy đúng là hắn, liền gật đầu đáp: “Được, ta sẽ nói với thúc phụ một tiếng.” Cha Chu Xuyên lớn hơn Chu Hải hai tuổi, cho nên Chu Xuyên mới gọi Chu Hải là thúc phụ.

Phùng Hiền nói với Chu Xuyên: “Làm phiền đệ. Đi đường cẩn thận một chút.” Nói xong bèn dẫn theo hai người Tôn Duẫn đi về nhà mình.

Sau khi nhà gái thăm nhà, Phùng mẫu liền dẫn theo con trai chuyển khỏi nhà mẹ đẻ về nhà, chìa khoá cầm trên tay, không giao cho người khác nữa. Thọ tửu công cũng nói rồi, ước chừng qua thanh minh sẽ đến sửa nhà giúp. Phùng mẫu định nhân lúc sức khỏe còn chưa quá kém, tận lực giải quyết xong những chuyện cần thiết. Không thể chờ đến khi bà thực sự đổ bệnh, mọi chuyện đều phải nhờ người thân làm giúp, như vậy thì sẽ rất phiền phức, bà sẽ vô cùng áy náy.

Lúc Chu Xuyên tới nhắn lời thì Chu nãi nãi đang ở trong sân rửa rau, chuẩn bị làm cơm tối. Nghe xong bà liền choáng luôn, sau khi tiễn Chu Xuyên rồi đi bèn quay sang nói với Chu Đồng đang đứng bên cạnh: “Đệ đệ con ấy, người khác khách khí với nó hai câu, thế là nó liền tới nhà người ta làm khách.” Chu Đồng vẫn tương đối hiểu đệ đệ mình, nàng nói: “Bà nội, đệ đệ là kiểu người nếu không cần đi thì nhất định sẽ không đi, lần này chắc là Phùng gia cực lực khuyên bảo, nên mới đi theo tới.”

“Quên đi, đi qua đó có thể hỏi han Phùng Hiền một chút, bà nghe nói Phùng Hiền đọc sách rất giỏi.” Chu nãi nãi nói.

Lúc trở về nghe thấy tin này, Tôn mẫu cười cười, nói: “Không ngờ bọn họ hành động nhanh như vậy. Tôi cứ tưởng còn phải thêm ít ngày nữa cơ đấy” Chu Hải hơi nghi hoặc, hỏi: “Có ý gì?” Tôn mẫu giải thích: “Lúc trước khi tôi đáp ứng hôn sự này thì đã từng có ước định với Phùng gia, hiện tại Duẫn nhi còn quá nhỏ, nếu như Huệ tử gả đi sớm, như vậy tôi lo Duẫn nhi không thể sống một mình, cho nên muốn để nó tới Phùng gia ở một khoảng thời gian. Nói thật, tôi làm thế cũng là có tư tâm, Phùng Hiền học tập rất tốt, Duẫn nhi đi theo nó mấy năm cũng có thể trưởng thành lên rất nhiều, sau này cũng sẽ không cần cực khổ nữa.” Như vậy xác thực sẽ bị người ta nói ra nói vào, nhưng từ khi bà bị ép tới mức phải lưu vong ngàn dặm đến nơi này, bà đã không hơi đầu mà nghĩ nhiều như vậy. Nếu như việc gì là tốt cho con cái thì bà mang tiếng xấu cũng chẳng sao.

Chu Hải cau mày, không đồng ý: “Cho dù tương lai Huệ tử lập gia đình, Duẫn nhi cũng có thể chuyển về đây ở trước, chờ khi nào nó thành hôn thì lại chuyển đi ra ngoài. Không nên tới ở nhà anh rể, người ngoài thấy, còn không biết nói như thế nào đâu! Như thế sẽ không tốt cho hai đứa nhỏ. Lúc nào

rảnh bà nói với Phùng gia nương tử một câu, chuyện sau khi thành hôn đệ đệ tôi ở coi như thôi đi.”

“Trong lòng tôi đã nghĩ kỹ rồi. Chẳng lẽ tôi lại đi hại con của chính mình? Cái vị đại bá Phùng gia kia, nghe đồn không phải là người dễ đối phó đâu, cả nhà lão đều thêm rở dãi tài sản mà đệ đệ lão để lại.” Tôn mẫu thờ dài nói: “Ông biết không, thân thể Phùng gia nương tử không tốt, không biết lúc nào sẽ ra đi. Tương lai Huệ tử gả qua đó, ngộ nhờ Phùng gia đại bá ý vào thân phận trưởng bối tôi ức hiếp thì sẽ rất khó làm. Mà có Duẩn nhi ở đó, ít nhiều lão còn có thể kiêng kỵ mấy phần, thực sự không được, còn có thể trở về đây thông báo một tiếng, miễn cho hai đứa nó bị bắt nạt cũng khó nói.” Có thể nói bà đã suy nghĩ nát óc mới nghĩ ra ý đồ này, vốn dĩ không nhất định phải đồng ý mối hôn sự này, thế nhưng câu nói đầu tiên của Phùng mẫu đã thuyết phục được bà.

“Kết thân với nhà tôi là thích hợp nhất, tương lai bất kể Hiền tiểu tử đi thi khoa cử có đạt được thành tích gì hay không, đều có thể bảo đảm con gái bà sẽ được sống sung túc. Mà tôi, cũng cần sự quả quyết của con gái bà để bảo vệ phần của cải này, có thể nói, việc này đối với cả hai bên đều rất tốt.”

Chu Hải đã hiểu rõ, nói: “Dành vậy thôi.” Lại nhớ tới hôn sự của con gái mình, hần thờ dài nói: “Đúng là mọi việc chẳng thể nào hoàn mỹ được, Huệ tử như vậy, đối tượng đính hôn của Đồng nhi lần này cũng lại có vấn đề. Tôi vì việc này mà đau đầu muốn chết, thật sự không biết có nên đồng ý hay không.”

Gần đây Tôn mẫu quá bận bịu nên chưa kịp hỏi tới việc hôn nhân của Chu Đồng, lúc này thấy Chu Hải thờ dài, bèn hỏi: “Sao, có vấn đề gì không, nói tôi nghe một chút, có gì tôi và ông cùng bàn bạc.” Nếu là năm ngoái thì bà sẽ không nói như vậy, đối với hai đứa nhỏ mà vợ trước của nhà họ Chu để lại, có thể không hỏi đến thì bà sẽ không hỏi đến, bởi vì bà sợ nếu bà can thiệp vào, sau này xảy ra vấn đề sẽ bị chỉ trích, đơn giản mặc kệ cho Chu phụ đi làm. Hiện tại bởi vì Chu gia hai lần ra mặt vì con gái, dần dần bà cũng hỏi đến chuyện của Chu gia, kịp thời để đạt ý kiến của bản thân.

Chu Hải đã quá đau đầu vì việc này rồi, bèn nói: “Bà biết không, người nhà bên kia cái gì cũng tốt, ai cũng không có vấn đề gì. Nhưng thân thể đứa nhỏ bên đó lại có chỗ thiếu hụt, nếu không tôi đã đáp ứng ngay rồi.” Gia đình bên đó có điều kiện tốt, đứa nhỏ cũng có tay nghề, hơn nữa về ngoài không tệ, nếu không phải vì có thiếu hụt, nó hoàn toàn là một lựa chọn tốt.

Tôn mẫu nói: “Có tật xấu gì? Thế thì không được, thân thể không tốt chính là chuyện lớn đấy, để Đồng nhi gả đi thì làm sao bây giờ? Nếu để tôi nói, thà rằng điều kiện kém một chút, chỉ cần đứa nhỏ không thiếu hụt, chịu lao động, cuộc sống vẫn có thể tốt lên.” Điều bà khó chấp nhận nhất chính là thân thể có thiếu hụt, không những bị người ta đem ra đùa cợt, gia đình cũng sẽ có mâu thuẫn.

“Nếu như là tật xấu lớn, chắc chắn tôi sẽ không cân nhắc, dứt khoát từ chối luôn. Chẳng là đứa nhỏ kia tai trái hơi điếc, cần phải lớn tiếng mới nghe thấy, tai phải bình thường, cũng không khó khăn trong sinh hoạt. Những điều kiện khác thật sự rất tốt, tôi nghĩ vấn đề nhỏ ấy cũng không là gì, nói không chừng Đồng nhi qua đó còn có thể được nâng niu hơn chút.” Ý tưởng này của Chu Hải cũng rất bình thường, đầu tiên chính là vấn đề của đứa nhỏ kia không lớn lắm, không ảnh hưởng quá nhiều đối với cuộc sống, vẫn có thể sinh hoạt bình thường.

Tôn mẫu gật đầu, nói: “Chỉ là một bên lỗ tai nghe không rõ lắm, cũng phải vấn đề lớn đi, gả đi quả thật có thể được chiều chuộng hơn. Như vậy đi, hai người lớn chúng ta có nói gì đi nữa thì quan trọng nhất vẫn là hai đứa nhỏ, vì chính tụi nó mới phải sống với nhau cả đời. Ngày mai ông nói với mẹ một tiếng, nhờ bà đi hỏi ý tứ Đồng nhi thử, nếu như nó tình nguyện thì có thể đáp ứng hôn sự này rồi.”

Tuy rằng từ xưa tới nay hôn nhân đều là lệnh của cha mẹ, lời của mối lái, thế nhưng chỉ cần không phải kẻ có chủ tâm đem con đi bán, cha mẹ cũng sẽ hỏi thử ý của con, xem con mình nghĩ gì. Tôn mẫu suy nghĩ rất tự nhiên như vậy, hơn nữa hỏi thử con mình, lắng nghe ý nghĩ của con, càng có thể nhận rõ ưu khuyết trong đó.

Chu Hải nói: “Được, ngày mai tôi sẽ nhờ mẹ đi hỏi con bé. Chỉ cần Đồng nhi không ngại, chỗ tôi cũng không thành vấn đề, như vậy việc này sẽ được định ra thôi.” Đứa bé kia xác thực rất được, chỉ cần con gái không chê hần có chút thiếu hụt, bọn họ rất có thể sẽ đáp ứng.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi ra ngoài làm việc, Chu Hải nói với mẹ mình một câu, nhờ bà nhân lúc vắng người hỏi thử con gái, xem nó có thể chấp nhận hay không.

Nhân lúc Tôn Huệ chưa tới nhà, Chu nãi nãi bèn kéo cháu gái vào trong phòng, nói: “Trước đây khi người ta tới cầu thân cũng đã nói rõ tình huống của đứa bé kia rồi, cháu nghĩ thế nào, nếu như không thể tiếp nhận, bà sẽ bảo cha cháu đi từ chối hôn sự này.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Edit: Canina

“Bà nội, để cháu suy nghĩ thêm đi, trước tiên không vội từ chối.” Chu Đồng nói, nàng không quyết định chắc chắn được, lựa chọn này liên quan tới hạnh phúc cả đời nàng, không phải nói định là có thể định. Nàng nghĩ, dù sao cũng nên suy nghĩ kỹ càng, miễn cho tương lai hối hận, vì tới khi đó có nói gì cũng muộn.

Chu nãi nãi không nói thêm gì nữa, chỉ bảo: “Cháu từ từ suy nghĩ, bà và mợ sẽ bàn bạc lại, có quyết định gì sẽ đến nói cho cháu nghe.” Việc này ngay cả

người lớn cũng thấy khó nghĩ, sao có thể bắt hài tử tự quyết định, chẳng qua chỉ hỏi thử xem sao.

Mang theo tâm sự như vậy, lúc thêu thùa may vá Chu Đồng hoàn toàn không thể tập trung, thỉnh thoảng sẽ cau mày ngó thử người ra, nhiều lần tự đâm kim vào tay. Bình thường sẽ không bao giờ bị như vậy, trước nay tốc độ thêu thùa của nàng nhanh hơn thế này nhiều, cũng chưa từng bị kim đâm vào tay, lúc này nàng hoàn toàn rối loạn.

Tôn Huệ bên cạnh nhìn nhiều lần, rốt cuộc phải mở miệng: “Chu Đồng tỷ, tỷ có có tâm sự gì sao? Có thể nói với muội một chút không, cho dù không thể giúp tỷ giải quyết, cũng có thể cùng suy nghĩ với tỷ.” Tiến lên đoạt lấy kim thêu trong tay nàng: “Ngày hôm nay cứ nghỉ một ngày đi, dù sao cũng không gấp lắm, xem tỷ chọc đầu ngón tay thành tổ ong rồi kia.” Đầu ngón tay nàng không ít hơn năm dấu đỏ, nhìn đã thấy đau.

Không nói còn đỡ, bị Tôn Huệ nhắc tới chuyện đó, Chu Đồng lập tức cảm thấy đầu ngón tay vừa đau vừa rát. Hơn nữa hôm nay đúng là nàng không có tâm trạng may vá nên mới để mặc muội ấy lấy đi, trong lòng thầm nói với chính mình: Ngày hôm nay nghỉ ngơi một chút vậy.

Nhìn Tôn Huệ, Chu Đồng nghĩ không bằng hỏi muội ấy thử xem sao, muội ấy là người có chủ ý, biết đâu có thể dẫn dắt mình, bèn nói: “Là chuyện này, còn nhớ gia đình tới cầu thân mà lần trước muội hỏi ta hay không?” Thấy Tôn Huệ gật đầu, tiếp tục nói: “Ta đang phiền lòng vì chuyện này, mẹ ta hỏi thăm nhiều lần, đã thăm dò rõ ràng hoàn cảnh bên đó, người này điều kiện gia đình không tệ, tính cách cũng được, còn có tay nghề. Thế nhưng mọi chuyện đâu thể mười phần vẹn mười, nam nhân kia có một bên lở tai nghe không rõ lắm. Ta có hơi khó lựa chọn.”

Tôn Huệ nghe xong, xáp đầu gối lại gần, nói: “Nếu là lở tai nghe không rõ, hơn nữa chỉ có một bên thì có thể thành hôn. Chỉ cần bản thân hấn không kém cỏi, cùng lắm sau này nói to một chút, không có gì lớn cả.” Nói tới đây bèn chuyển đề tài: “Đương nhiên, cũng không phải không gả cho hấn không được, điều kiện của tỷ tốt như vậy, lại có đôi tay linh xảo, đâu thiếu gì người cầu hôn.”

“Kỳ thực điều khiến ta băn khoăn không phải là vì sợ người ta chê cười, hơn nữa thành thật mà nói điều kiện như hấn đã là hiếm có, cho dù có, cũng sẽ không tới cầu hôn ta.” Chu Đồng biết, nếu như không phải lở tai hấn có vấn đề, người nhà hấn chưa chắc đã coi trọng nàng, điểm ấy chính nàng vẫn tự hiểu lấy. “Ta lo lắng một điểm, cái này có thể truyền cho hài tử hay không, nếu như tương lai hài tử bị nghiêm trọng hơn thế, vậy phải làm sao bây giờ?” Đây mới là điều khiến Chu Đồng lo lắng, nếu như là nam tử, dựa vào điều kiện hậu đại thì còn có thể lấy vợ. Thế nhưng là con gái thì phải làm sao đây, cho dù có thể xuất giá, bị ức hiếp cũng không có biện pháp!

Tuy rằng di truyền học chưa được xác lập, thế nhưng cổ nhân vẫn biết ảnh hưởng của cha mẹ lên đứa con, trong tục ngữ có nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì sẽ biết đào hang! Chu Đồng lo lắng như vậy là rất hợp lý, bản thân nàng có thể chấp nhận khuyết điểm của trượng phu, nhưng nàng không thể chịu được nếu con cái mình sau này cũng bị như vậy.

Tôn Huệ lý giải mối lo của Chu Đồng, quan điểm của nàng cũng là như thế, có thể bao dung cho trượng phu, nhưng tương lai nàng không thể xác định liệu có ai bao dung cho con cái mình hay không. Nhất định phải cho con cái những điều tốt nhất, không cho phép chuyện không như ý xảy ra với con mình, đây là tâm lý chung của những người làm cha mẹ.

“Nếu tỷ lo lắng chuyện này, vậy có thể nhờ mẹ tỷ hỏi thăm một chút, xem lở tai hấn là thiếu hụt bẩm sinh, hay là khi còn bé bị bệnh, hoặc là bị thương dẫn đến lở tai không tốt. Nếu như là vấn đề sau này thì không cần phải lo lắng sẽ truyền cho đứa nhỏ, hỏi xong rồi mới lựa chọn thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Tôn Huệ nói.

Cũng không phải tất cả thiếu hụt đều có sẵn từ trong bụng mẹ, nhiều khi bởi vì bị bệnh không cẩn thận trị liệu, bị thương tạo thành. Nguyên nhân như vậy thì không nhất định sẽ truyền cho đứa nhỏ.

Ánh mắt Chu Đồng sáng lên, cười nói: “Đúng là như thế, trước đây ta không nghĩ tới, ta sẽ nói với bà nội một tiếng, nhờ bà đi hỏi thăm một chút. Nếu như không phải do bẩm sinh, ta sẽ đáp ứng việc hôn nhân này.” Nàng đã đến tuổi kết hôn, người này cũng rất thích hợp, chỉ cần không phải buồn phiền vì đời sau, đồng ý cũng tốt.

Đến buổi chiều, Chu Sơn trở về, còn có Tôn Dẫn, hai người bọn họ học xong đi cùng nhau về Chu gia. Bởi vì đã một đêm không về nên tất nhiên sẽ bị hỏi, Tôn mẫu nhìn nhĩ tử: “Dẫn nhi, sao thế, đi tới nhà Phùng đại ca của con sao?” Đây là điều kiện đã giao hẹn với Phùng mẫu, nhưng bà cũng muốn biết cảm thụ của nhĩ tử, nếu như không thích ứng, vậy phải nghĩ phương pháp khác mới được.

Tôn Dẫn nhắc tới việc này, rất hưng phấn: “Mẹ, Phùng đại ca rất tốt, con đi học có nhiều vấn đề không hiểu, hỏi huynh ấy, huynh ấy đều có thể giảng cho con nghe, con cảm thấy huynh ấy giảng có khi còn thấu triệt hơn so với tiên sinh nữa đó.” Quay sang Chu Sơn hỏi: “Huynh thì sao, có cảm thấy như vậy không?” Chu Sơn cười nói: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như thế, Phùng đại ca học tập thật sự rất tốt!” Nếu như có thể thường xuyên học hỏi, việc học của chính mình sẽ được giúp ích rất nhiều.

Thấy con trai có ấn tượng không tệ đối với Phùng Hiên, trong lòng Tôn mẫu thật thoải mái, nếu như vậy tương lai cũng có thể an thuận. “Như vậy thì tốt, nếu như con còn có cái gì không hiểu, cứ đi tìm Phùng đại ca của con, chịu khó thỉnh giáo hấn.” Tôn Dẫn cau mày, nói: “Việc này có phiền phức hay không ạ? Con thấy hay là hỏi bạn cùng trường cũng được.” Tuy sau này tỷ tỷ sẽ gả cho Phùng đại ca, đến lúc đó quan hệ hai nhà sẽ trở nên rất thân cận, thế nhưng hấn cũng không thể suốt ngày làm phiền Phùng Hiên.

“Dẫn nhi, đừng quá khách khí, qua lại nhiều một chút, Phùng đại ca con học một mình cũng buồn chán mà, qua đó có gì còn trò chuyện.” Nhìn Chu Sơn, Tôn mẫu nói: “Son nhi cũng thế, có vấn đề gì thì cứ đi qua hỏi một chút.” Tôn Dẫn gật đầu nói: “Vậy cũng tốt, có chỗ nào không biết, con sẽ đi qua thỉnh giáo Phùng đại ca.”

Sau đó Tôn Dẫn thường thường tiếp nhận lời mời của Phùng Hiên, qua bên đó làm khách, có lúc Chu Sơn cũng đi theo, có lúc chỉ có mình Tôn Dẫn. Dần dần, chuyện này trở thành chuyện bình thường, Tôn Dẫn cũng quen với việc có vấn đề khó hiểu thì lại chạy tới Phùng gia, học hành tiến bộ rất nhanh, khả năng lý giải kiến thức cũng tốt lên, còn được tiên sinh khích lệ mấy lần.

Có một ngày, Chu Đồng đi qua Tôn gia, vừa vặn đụng phải Tôn Huệ, Tôn Huệ đang chuẩn bị đi qua thăm nàng, thấy nàng tới liền đón vào nhà chính ngồi, nói: “Muội đang muốn qua nhà tỷ đây, tỷ mà đến muộn một lúc chắc muội sang đến nơi rồi.” Chu Đồng nói: “Ta cũng không có chuyện gì mà, đến chỗ ta, Thụ tiểu tử luôn ở trước mặt lộn lờ, khó nói.” Tôn Huệ: “Sao, là chuyện gì, nói ta nghe một chút.” Không biết rốt cuộc có chuyện gì mà lại không muốn để cho người ta nghe thấy.

“Mợ ta đã hỏi thăm, người kia không phải bị thiếu hụt từ trong bụng mẹ, là vào lúc ba tuổi, lỡ tai có bệnh, lại trì hoãn không kịp trị liệu. Cho nên sau này tuy đã khỏi nhưng vẫn lưu lại nguồn bệnh, lỡ tai không còn tốt nữa.” Chu Đồng đem tin tức mợ mình mới hỏi thăm được ra nói cho Tôn Huệ nghe, lại nói ra quyết định của chính mình: “Bởi vì không phải thiếu hụt bẩm sinh, ta quyết định đáp ứng hôn sự này rồi, qua đây tâm sự với muội trước sau đó sẽ nói với người trong nhà.” Điều kiện của nàng, tổng thể mà nói cũng không quá tốt, mẹ mất sớm, dưới cái nhìn của người ngoài, đứa nhỏ không được mẹ dạy dỗ sẽ dễ bị làm hư, sẽ không được yêu thích lắm. Như vậy nếu nàng không nhận hôn sự này, tin tưởng sẽ không có ai chú ý tới mình.

Tôn Huệ thấy Chu Đồng có ý định đáp ứng, cười khen: “Chỉ cần người kia không tệ thì tốt, chút thiếu hụt này không tính là gì. Muội xin chúc mừng tỷ hạnh phúc trước nhé.” Đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng hỏi: “Tỷ đáp ứng hôn sự này rồi, có biết khi nào sẽ thành hôn hay không?” Chu Đồng lớn tuổi hơn mình một chút nên sẽ phải lập gia đình trước mình, nói không chừng đình hôn xong, năm trước năm sau sẽ làm lễ kết hôn luôn.

“Còn chưa biết, nhưng ta nghĩ sẽ không quá lâu đâu, không chỉ có ta, mà cả hấn cũng không còn nhỏ tuổi nữa rồi. Cha mẹ hai bên, hấn cũng muốn làm hôn sự sớm.” Chu Đồng nói tới đây, trong lòng liền nặng nề, nói cho cùng nàng vẫn còn có chút sợ hãi, không biết sau khi lập gia đình có thể gặp phải chuyện gì không như ý hay không.

“Đừng quá lo lắng, tỷ phải tin tưởng, người trong nhà biết đánh nghe tốt đẹp.” Tôn Huệ an ủi, chính bản thân nàng tuổi tác cũng không còn nhỏ, cho dù nhỏ hơn so với Chu Đồng. “Chúng ta làm cô nương, dù sớm dù muộn, đều sẽ có ngày này. Thả lỏng chút, chỉ cần chúng ta xác định đối phương là người có thể dựa vào, như vậy sẽ không thành vấn đề, đối phương sẽ cho chúng ta cảm giác an toàn.”

Chu Đồng chớp chớp mắt, lắc đầu nói: “Nha đầu muội này, rốt cuộc là ta lớn hơn hay là muội lớn hơn thế? Còn an ủi ta nữa chứ.” Đưa tay sờ sờ đầu Tôn Huệ, vui vẻ nói: “Nhanh nói ta nghe, muội lấy đâu ra những từ ngữ kỳ quái như thế, sao trước nay ta chưa từng nghe thấy.” Cảm giác an toàn, nghe hiểu được, thế nhưng chưa bao giờ nghe qua. Nhiều lần đều muốn hỏi Tôn Huệ, tại sao có thể biết nhiều từ mới như vậy, hiện tại vừa vặn có cơ hội, lập tức hỏi ngay.

Quá bất cần rồi, Tôn Huệ thầm trách mình, mỗi khi muốn nói gì nàng đều thầm nhắm trong lòng, cẩn thận từng li từng tí một, tuyệt đối sẽ không nói từ nào không có, miễn cho người ta tò mò, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị đem đi thiêu chết. Thế nhưng lời nói đã ăn sâu vào tư duy, những từ ngữ nàng hay dung từ đời trước thỉnh thoảng vẫn bật ra theo phản xạ.

“Muội chỉ nói chơi thôi, chỉ có điều là không biết giải thích như thế nào, vốn chỉ là tăng thêm chữ trong câu mà thôi.” Tôn Huệ giải thích như vậy, hy vọng có thể thông qua, nhìn Chu Đồng hỏi: “Tỷ cảm thấy thế nào, có thể hiểu nghĩa hay không?”

Chu Đồng nói: “Rất dễ hiểu.” Thế nhưng vẫn kỳ lạ, ai mà có thể phát minh ra nhiều từ như vậy chứ. Chẳng qua cũng không phải chuyện gì lớn, nàng chỉ hỏi một câu cho có, không xoắn xuýt lấy vấn đề này nữa.

Ban đêm, Chu Đồng nói với cha mình, nàng đáp ứng hôn sự này rồi, không chê chỗ thiếu hụt của người khác. Có lời của Chu Đồng rồi, Chu Hải cũng thoải mái hơn, hấn chuẩn bị đáp ứng. Sau đó ông còn phải gặp mợ của Chu Đồng bàn bạc, cùng nhau trao đổi ý kiến.

Sau khi thu hoạch lúa mạch xong, hôn sự của Chu Đồng xem như đã được định ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: Canina

Từ sau khi xảy ra chuyện Vô Lại, mọi chuyện dường như càng ngày càng phát triển theo chiều hướng tốt, việc học của Tôn Dẫn không tệ, hôn sự của Tôn Huệ đã được định ra, mà quan hệ với Chu gia cũng hoà hoãn lại. Lúc này, sau khi được Tôn mẫu nhiều lần khẩn cầu, Tam lão trong thôn cuối cùng cũng đồng ý, đáp ứng để cho bọn họ dời phân mộ của Tôn phụ về đây.

Tôn mẫu hành động phải nói là rất nhanh, vừa được chấp thuận một cái, liền vội vàng mời người thăm dò địa huyết, còn đặc biệt lên chùa xem ngày tốt, xác định rõ giờ lành, dẫn theo một đôi nhi nữ đi về nơi hồi xưa đã chôn Tôn phụ.

Một đường này đi qua khá nhiều quận huyện, lộ dẫn là nhờ lý chính dùng quan hệ trên huyện làm giúp, qua nhiều năm như thế, muốn tìm lại hoàn toàn chỉ biết dựa vào trí nhớ mơ hồ. Đi quá nhiều chặng đường oan uổng, rất nhiều chỗ làm dấu hiệu đều đã biến mất, nếu như không nhờ cẩn thận tìm tòi, e rằng sẽ chẳng thể nào có thể đến được nơi cần đến.

Nước sông đỏ nặng phù sa vỗ vào mạn thuyền khiến cho chiếc thuyền nhỏ bé chông chênh kịch liệt, nói không chừng một con sóng lớn nào đó sẽ cuốn

nó xuống đáy sông. Đây là chiếc thuyền mà Tôn mẩu tìm mãi mới thấy, những người khác vừa nghe thấy bọn họ muốn thuê thuyền để chở tro cốt thì đều từ chối, sợ xúi quẩy. Vẫn là vị này tốt, nói một câu, ta đây cho dù bị đất vàng lấp lên tận cổ cũng không sợ, dẫn theo các người đi thì sợ gì.

Tay cầm ly rượu, lưng tựa mạn thuyền, trong miệng ngâm nga một bài dân ca, vừa có sự phóng túng của người phương bắc, lại mang theo suy nghĩ của người phương nam, giữa sóng lớn cuộn cuộn, Tôn Huệ dường như cũng cảm giác được sự phóng khoáng tự do, nàng không có tài hoa, nếu đổi lại là Tô Đông Pha Lý Bạch* ở đây, nhất định sẽ làm ra được những bài thơ hay lưu truyền muôn đời.

*các nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc

Đi đường thủy ngược dòng, tốc độ rất chậm, xuất phát từ sáng sớm, đến xế chiều, mới xem như tới bờ. Buộc thuyền nhỏ vào bến đò, chủ thuyền nằm ngả nghiêng trên thuyền nghỉ ngơi, mà Tôn mẩu dẫn theo hai hài tử đi lên bờ. Bởi vì sợ trong thời gian ngắn không tìm được, Tôn mẩu cố ý để lại bánh cho chủ thuyền, để hẳn đói thì ăn.

Châm ngọn nến trong đèn lồng, ba người ở trên bờ cất bước rất lâu, mặt trời lặn xuống, trăng lưỡi liềm mọc lên, cũng chưa tìm được, lại tìm khoảng chừng nửa canh giờ, mọi người mới tìm một chỗ ngồi xuống, lấy bình nước, bánh trái ra ăn. Tôn mẩu thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nói: “Ngày hôm nay cứ như vậy đi, nửa đêm tối mờ mịt cũng chẳng nhìn thấy gì mà tìm, không bằng về thuyền nghỉ ngơi trước, ngày mai lại tìm.”

Chỗ này không có thôn trang, khắp nơi đều là đất hoang, cỏ lau mọc ngập đầu gối, hơn nữa nhiều bụi cây, muốn tìm một gò đất rất khó.

Tôn Huệ đánh giá chung quanh, ngoại trừ ánh sáng le lói của đèn lồng, vạn vật đều bị đêm đen bao phủ, ngày đó có trăng lưỡi liềm, đại khái chính là chỗ này rồi. Dưới tình huống như vậy, xác thực rất khó tìm, không bằng tạm thời về lại thuyền nghỉ ngơi, chờ ban ngày lại quay lại. Dù sao cũng không có chuyện gì quá gấp, về chậm một ngày cũng không sao.

“Được, về thuyền trước đi, nói với chủ thuyền một tiếng, ngày mai đợi thêm nửa ngày.” Tôn Huệ nói.

Tôn mẩu bảo con gái nắm góc áo mình, một tay cầm đèn lồng, một dắt con trai, dò dẫm từng bước một trở về.

Một đường không dễ đi, không nói bàn chân thỉnh thoảng giẫm phải dây leo, mà đất dưới chân cũng gồ ghề trắc trở, không cẩn thận rất dễ vấp ngã.

Lên thuyền, Tôn mẩu ngại ngừng biểu đạt hy vọng có thể ở chỗ này thêm một đêm, ngày mai tìm được mộ sẽ rời đi. Chủ thuyền quơ quơ bầu rượu, say chúi chúi nói: “Không sao, thêm một đêm thì thêm một đêm. Ta ở đầu thuyền này ngủ, mấy người vào trong khoang nghỉ ngơi đi.” Lúc đi có nói với vợ mình rồi, cũng không hẹn ngày về nhất định. Mộ chôn cất từ nhiều năm trước, hơn nữa còn chôn vội vàng, đâu dễ gì tìm được.

Thấy chủ thuyền để cho ba người nhà mình nghỉ trong khoang thuyền, hẳn ngủ bên ngoài, Tôn mẩu vội vả xua tay: “Thế sao được, vẫn là ngai ngủ trong khoang thuyền, nếu không chê, xin cho con trai của ta theo cùng, ta và con gái sẽ ngủ bên ngoài.” Tuy nói đã sắp tháng sáu, nhưng qua Hồng Hà, khí trời vẫn còn hơi lạnh, để chủ thuyền ở bên ngoài, thân thể hẳn chẳng biết có thể chịu được hay không, rốt cuộc đã có tuổi, vẫn nên cân trọng một chút thì tốt hơn.

“Ta uống rượu, có thể khu hàn*, đắp một cái chăn lên người, ấm áp lắm.” Chủ thuyền phát tay, nói: “Đừng nói nhảm, mau dẫn con trai con gái bà vào bên trong ngủ đi.” Hẳn thường xuyên nghỉ ngơi trên thuyền, đã quen chịu đựng ẩm thấp, cái lạnh như này trước đây đã từng trải qua, nhưng bọn họ thì khác, lại là nữ tử, không chịu nổi lạnh, nếu bọn họ ở ngoài, không chừng sẽ lạnh cóng chân tay.

Tôn mẩu tiến vào trong khoang, ôm ra hai cái chăn, trải trên sàn thuyền, tiến lên lôi chủ thuyền, đẩy hẳn vào trong khoang, nếu nói không được thì đành phải hành động. Chủ thuyền lác đác, say chúi chúi không có khí lực từ chối, chỉ đành cười khổ nói: “Người phụ nhân này, quá mức không biết tốt xấu, quên đi, ta cũng không thêm tranh cãi với bà, ban đêm ngủ, đừng bỏ quần áo ngoài, lạnh lắm đó.”

“Chúng tôi đi một chuyến này đã từng trải nhiều rồi, chút lạnh thế này vẫn chịu được.” Tôn mẩu đáp lời chủ thuyền, quay đầu nói với con trai đang đứng bên ngoài: “Duẩn Nhi, con đi vào ngủ, nghỉ ngơi bên cạnh chủ thuyền.” Tôn Duẩn nói: “Mẹ, con ở bên ngoài cùng với mọi người còn ấm áp hơn.” Hẳn không thích tý tý và mẹ ở bên ngoài lạnh lẽo, bản thân lại được nằm trong khoang thuyền, không bằng cùng nhau ngủ bên ngoài.

Nhắc tấm màn che bằng vải lên, Tôn mẩu nói: “Tiểu tử thói còn không mau đi vào, chăn nhỏ như vậy, ba người làm sao ngủ?” Biết con trai muốn ở cùng với mình, nhưng bà làm sao có thể cho phép, nếu như không phải kiêng kỵ con gái đã là cô nương thì đã bảo nàng đi vào trong rồi. Hiện tại không được, chủ thuyền tuy hơn năm mươi, đã tới tuổi làm ông, không ngại nhiều lắm, nhưng thuyền ra ngoài cũng không êm tai, nên đành để con gái ở ngoài với mình.

Tôn Duẩn không có cách nào, tiến vào trong khoang, lúc nằm xuống còn bị mẹ cản dặn: “Cẩn thận một chút, ban đêm đừng quấy rầy chủ thuyền nghỉ ngơi.” Chủ thuyền ha ha cười nói: “Ta uống rượu, cho dù động tĩnh lớn cũng không thể làm ta tỉnh giấc được đâu, trừ phi thuyền lật.”

Ngày hôm sau, chủ thuyền đang cầm cần câu cá, mà Tôn mẩu dẫn theo hai con đi lên bờ, hôm nay bà sẽ tìm kiếm vào ban ngày, tìm ra địa phương chôn cất Tôn phụ, còn phải đào lên, mang về. Cũng không thể bỏ lỡ giờ lành mà hòa thượng đã tính ra, tiếp theo an táng lần nữa vào đúng canh giờ, mới không tổn hại số mệnh người sống, người dưới đất cũng sẽ không bị kinh động.

Gò đất năm đó giờ không biết ở nơi nào, tìm đã lâu, cũng không thấy nơi nào có hình dáng tương tự. Mà vùng này lại không có bóng người, cho dù muốn tìm người hỏi thăm, cũng không biết tìm ở đâu. Chỉ có thể tự mình chậm rãi tìm kiếm, sau đó dần dần phục hồi lại ký ức cũ, dựa vào cảm giác mà tìm. Đến trưa, ánh mặt trời chói chang đứng giữa đỉnh đầu, Tôn Huệ ăn bánh, phiền lòng nhìn quanh không mục đích, đột nhiên một gốc cây du lỵ vào tầm mắt của nàng, cái cây kia thoạt nhìn rất quen thuộc.

Gọi mẹ một tiếng, Tôn Huệ chỉ vào gốc cây nói: “Chúng ta qua chỗ đó xem đi, có thể sẽ có kết quả.” Nếu nàng không lầm, gốc cây kia đúng là gốc cây trong trí nhớ của nàng, như vậy cha được chôn ở cách đó không xa. Tôn mẩu gật đầu, lúc đó con gái đã ghi chép lại, chuyến đi này cũng may con bé nhớ

kỹ, nếu không chưa chắc đã có thể tìm được tới đây, vẫy tay gọi con trai tới: “Đi, theo tỷ tỷ của con đi nhìn một cái đi.” Hi vọng lần này có thể tìm thấy mộ phần.

Cây du rất cao, ước chừng ba mét, chắc cây đuối ra thành hai cành lớn, lá cây cực kỳ tươi tốt.

Tôn mẫu đi tới gần, bà không nhìn ra, trong trí nhớ không có gốc du như vậy, bà chỉ nhớ là có một gò đất, những thứ khác không nhớ được. Lúc đó chỉ lo bị thương, còn phải chăm sóc hai đứa nhỏ, căn bản không có khả năng chú ý hoàn cảnh chung quanh, hiện tại cũng chỉ có thể đặt hi vọng vào con gái. “Cố gốc du như vậy sao, ta nhớ dường như không có, con cẩn thận ngắm lại xem, có phải là nơi này?” Vẫn còn có chút hoài nghi, nếu như lúc ấy có gốc du như vậy, hẳn là bà cũng nhớ được.

Đi tới dưới gốc cây, Tôn Huệ ngẩng đầu lên, cẩn thận ngược mắt nhìn, nhếch môi: “Không sai, chính là nó! Xem ra không bao lâu nữa là có thể tìm được mộ cha rồi.” Quả thực không sai, đúng là cái cây đó, thấy mẹ nghi hoặc, giải thích: “Năm đó nó còn chưa lớn bằng đây, thân cây vẫn chưa to bằng miệng chén đầu, chỉ thấp chừng này. Mấy năm qua cũng coi như mưa thuận gió hòa, nó mới có thể cao lớn như vậy.” Sức sống ngoan cường của thực vật thật khiến cho người ta thán phục, năm đó bởi vì không có thức ăn, lá cây, vỏ cây đều bị vật sạch, năm đó gốc du này cũng bị lột vỏ ngắt lá, hiện tại lại lớn lên tươi tốt như vậy.

“Có đúng không, làm sao con biết chính là gốc cây này? Cây du nào lớn lên chẳng giống nhau.” Tôn mẫu nói.

Tôn Huệ chỉ vào chỗ chạc cây phân nhánh cho Tôn mẫu xem, nói: “Mẹ nhìn thấy không, chỗ chạc cây này có vết thương rất sâu, tuy rằng đã liền lại, thế nhưng chỗ bị lột vỏ đó vẫn có thể nhìn ra. Đây chính là do năm đó nó bị người chém một đao, mạnh mẽ phân ra hai cái chạc cây. Lúc đó con liền chú ý tới điều này, còn tưởng rằng sẽ không sống sót được, không nghĩ tới hiện tại lại lớn lên tươi xanh như thế.” Cũng may mà nó còn sống, nếu không sẽ chẳng thể nào tìm được nơi chôn cha.

Tôn mẫu nhìn một chút, quả nhiên như con gái nói, chỗ chạc cây có một vết thương rất sâu, nói: “Vậy có gốc cây này làm dấu rồi, con biết mộ cha con ở phương hướng nào không?”

Có gốc cây nàymchi dẫn, trong lòng Tôn Huệ đã có sơ đồ đại khái, có thể ước chừng vị trí mộ cha. Gật đầu, nói: “Tìm thử mới biết.” Đưa mắt nhìn về phía góc đông bắc, duỗi tay chỉ vào một nơi: “Hắn là ở hướng kia, con nhớ là vậy.” Sẽ không sai, lúc đó chôn cất là đứng ở góc độ này, hơn nữa khoảng cách cây này, ước chừng dài tầm mười mấy mét.

“Đi, chúng ta tới xem xem.” Tôn mẫu nói.

Khoảng cách không xa, ước chừng 20 bước là đến, thế nhưng vị trí đó cũng không phải gò đất, mà chỉ cao hơn đất bằng một chút mà thôi. Tôn Huệ đến nơi này, thở dài nói: “Chẳng trách không tìm thấy, ai mà ngờ gò đất năm đó cao như vậy giờ lại thấp thế này.” Hẳn là bị nước mưa ăn mòn, sụp đổ dần dần.

Việc đào mộ cũng không thuận lợi, dù sao không biết vị trí chính xác, mà chỉ có thể dựa vào trí nhớ mơ hồ, sau khi tìm rất nhiều nơi, rốt cuộc tìm thấy tảng đá năm đó. Có mốc này rồi thì nhanh hơn rất nhiều, ban đầu đào được quần áo mục nát, không lâu sau thì lại đào được xương, tiếp theo bọn họ dùng tay bới ra, lấy tất cả những khúc xương đã đào được bỏ vào trong hũ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Edit: Canina

Đường về khó tránh khỏi buồn thương, bình tro cốt chưa đầy 10 cân lúc này lại giống như một tảng đá lớn nặng nề đặt trong lòng ba người. Sinh ly tử biệt, tuy đã lâu như vậy rồi, nhưng nỗi đau tựa như vừa mới hôm qua.

Lúc trở về tốc độ đi đường nhanh hơn rất nhiều, dù sao bớt đi được rất nhiều đường vòng, bọn họ vẫn kịp về tới nhà trước giờ lành. Bát hương thì đặt ở Tôn gia, trình trọng đặt lên bàn thờ, thấp nhang, cầu khấn một hồi. Sau đó lại đốt thêm một mớ tiền giấy, kèm cả một tấm giấy phù đạo sĩ đưa cho.

Trước khi lên đường bọn họ đã đặt quan tài, sau khi trở về, quan tài đã được đưa đến. Đến giờ lành, bọn họ gói tro cốt vào trong áo liệm rồi bỏ vào trong quan tài.

Địa điểm hạ táng không phải là nghĩa địa của người trong thôn, mà là một nơi đơn độc, đào huyệt xong, phía dưới rải gạo nếp và tiền giấy rồi mới hạ quan tài xuống. Tôn mẫu nhìn không được mà rơi lệ, năm đó bọn họ tương kính lẫn nhau hoà thuận vui vẻ, ai biết nay sinh tử cách biệt, rốt cuộc không còn cơ hội gặp mặt.

Tôn Huệ mặc áo gai đưa tang, năm đó không có cơ hội, hiện tại bù đắp lại, nàng không biết cha có cao hứng hay không, nhưng mà, mẹ sẽ an tâm hơn nhiều. Nhiều năm như vậy, mặc dù mẹ không nói ra, nhưng nàng biết bà không hề dễ chịu, đó vẫn luôn là chuyện mà bà luôn canh cánh trong lòng. Trước kia cuộc sống khó khăn, không có thời gian nghĩ tới, bây giờ nếu thật sự không thể dòi phần mộ của cha tới đây, cả đời này chắc bà cũng sẽ

không tha thứ cho bản thân.

Hơn nữa, cha chôn cất tại đây, đệ đệ cũng được an ủi, nếu ngay cả mộ cha ở đâu mà cũng không biết, vậy cũng quá bất hiểu rồi. Không nói bọn họ, ngay cả chính nàng, cho dù đã được giáo dục chủ nghĩa duy vật Mac Lenin mà còn không thể tiếp nhận, người cổ đại thâm nhuần tư tưởng Nho gia càng khó có thể.

Việc này qua đi trong tiếng khóc nức nở, lúc dựng bia đá xong, mấy người Tôn gia đều nhẹ nhõm.

Thời gian là liều thuốc an ủi tốt nhất, tâm trạng mọi người hồi phục rất nhanh, sau khi an táng Tôn phụ, cuộc sống của bọn họ lại trở lại như trước.

Còn có một việc vui, trong khoảng thời gian Tôn Huệ không có mặt, trong nhà có hai con la là cái đang mang thai, hiện tại bụng chúng nó đã phồng lên, ước chừng hai tháng sau sẽ lần lượt sinh con. Tới lúc đó, cho dù mỗi con cái chỉ sinh hạ hai con con, năng cũng sẽ vô cùng bận rộn, mà đệ đệ Tôn Duẫn còn phải đi học, nếu chỉ có một mình Tôn Huệ sẽ không chịu đựng nổi. Vì vậy nàng định bán bớt mấy gà trong nhà, chỉ giữ lại mấy con gà mái lấy trứng ăn bổ sung dinh dưỡng.

Nếu đã quyết định xong rồi, Tôn Huệ liền đi nói với mẹ một tiếng, chuyện lớn chuyện nhỏ nàng đều muốn thông báo với mẹ. Tôn mẫu nghe vậy hơi có chút không tiếp nhận được, đó đều là gà mái có thể đẻ trứng, nếu như là gà trống mà nói, bà nhất định đáp ứng không suy nghĩ. Phải biết rằng, gà nhà bọn họ được chăm sóc tốt, chịu đẻ trứng, mỗi tháng không tính trứng giữ lại ăn còn có thể bán được hơn trăm văn tiền, thật sự là lãng phí một khoản.

“Tốt, con xem rồi làm.” Tôn mẫu đau lòng con gái, dù bà không muốn thì vẫn sẽ đáp ứng, nhưng bà có một lo lắng, hỏi: “Thế nhưng bán một lúc nhiều gà như vậy sẽ không dễ tìm được người mua, con định làm sao bây giờ?” Nhất là bây giờ, không cuối năm cũng chẳng phải lễ tiết, nhà ai tự dưng đi mua gà ăn, nghĩ thôi cũng biết không dễ bán.

Tôn Huệ trái lại không lo lắng chuyện này, nàng cũng không có ý định mang đến chợ phiên bán, nơi ấy vừa khó bán, giá tiền cũng chẳng cao. Nàng định bán cho từ lâu, nếu giá cả vừa phải, đối phương sẽ mua thôi, đối với gà tự tay mình nuôi, Tôn Huệ rất có lòng tin. “Mẹ, con định lên trấn một chuyến, xem có từ lâu nào muốn mua gà này không, bọn họ mỗi ngày cần không ít nguyên liệu, chỉ cần bọn họ nhìn trúng, sẽ không cần rầu rĩ nữa.”

“Tốt, đi xem cũng tốt. Nhớ kỹ, quyết định làm gì thì chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ ủng hộ con.” Tôn mẫu đáp ứng thì đáp ứng, nhưng bà cũng không thể đặt hết hi vọng vào một chỗ, bèn đưa ra ý kiến: “Gần đây không có nhà nào tổ chức hôn lễ, nhưng mà hải tử đầy thán, một tuổi có khi sẽ có, ta sẽ hỏi thăm một chút, xem bọn họ có muốn mua gà hay không.”

“Vậy làm phiền mẹ.” Tôn Huệ nói.

Tôn Huệ tuyệt đối không ngờ rằng, đám gà này cuối cùng lại là do Phùng Hiến bán đi giúp.

Chuyện là như vậy, buổi tối, Tôn Duẫn nghe tý tý nói muốn bán gà, hôm sau gặp Phùng Hiến vô tình nói ra, ai biết lúc ấy Phùng Hiến liền cười đáp ứng: “Cái này đơn giản, ta có quen với chương quầy của từ lâu Duyệt Lai, không bằng giới thiệu cho mọi người, hai bên đều có lợi, miễn cho tý tý đệ phải tới tận nơi, chương quầy cũng đỡ phải sai người đi tìm.”

Duyệt Lai từ lâu và Phùng gia có chút quan hệ thân thích, hai bên cũng thường qua lại. Hơn nữa mỗi khi Phùng Hiến cùng các bạn đồng môn đi uống rượu, hoặc là mở tiệc chiêu đãi tiên sinh cũng đều tới chỗ này, bởi vậy trước mặt chương quầy hần cũng có chút mặt mũi. Chút chuyện con con thế này không coi là vấn đề, hơn nữa, Tôn Huệ nuôi gà rất tốt, chương quầy sẽ không thiệt thòi.

Tôn Duẫn trở về nói với tý tý, nói là Phùng đại ca nguyện ý hỗ trợ, thấy tý tý mình lập tức thờ dài nhẹ nhõm, khó hiểu: “Làm sao vậy, tý rất lo lắng chuyện này sao?”

Lúc này Tôn Huệ đã buông lỏng rất nhiều, nói: “Còn có thể vì cái gì, chính là bán gà kia. Hôm nay ta và mẹ đi tới mấy từ lâu, nói rất cả cổ, thế nhưng bọn họ ép giá cực thấp, không có nơi nào cho một lời thông khoái, cũng không nói là không cần nhiều gà như vậy.” Lòng còn sợ hãi nhìn đệ đệ nở nụ cười: “Nhờ có đệ mang theo tin tức tốt này, bằng không thật sự không biết nên làm gì.”

“Đệ chỉ nói mấy câu, tất cả là nhờ Phùng đại ca, muốn cảm ơn đệ không bằng cảm ơn huynh ấy.” Tôn Duẫn nói. Ban đầu, đối với chuyện tý tý đính hôn, hần rất là băn khoăn, tý tý chăm sóc hần từ nhỏ, nhiều chuyện đều là tý tý đứng ra giúp hần. Dần dần lớn lên, hần và tý tý càng ngày càng thân thiết. Nếu như Tôn mẫu là giống như là cha, như vậy ở trong mắt Tôn Duẫn, Tôn Huệ giống như là mẹ vậy.

Mà điểm này, Phùng Hiến rất biết nắm chắc thời cơ, chuyện Vô Lại hần chưa kịp làm gì, nhưng ít lâu sau, cùng Tôn Huệ đính hôn, hần luôn tìm cách trợ giúp Tôn Duẫn, cho Tôn Duẫn ấn tượng không tệ. Hôm nay, lúc Tôn Duẫn kể chuyện này, hần lập tức nhận lời hỗ trợ. Khiến cho Tôn Duẫn thật lòng cảm thấy, tý tý gà cho hần, có lẽ là một chuyện rất tốt.

Tôn Huệ gật đầu, cười nói: “Lê ra nên như vậy, như vậy đi, ta lấy đồ đưa cho đệ, ngày mai thay ta cảm ơn hần.” Giúp đại ân như vậy, không tạ ơn sao được, ở trong mắt Tôn Huệ, đối phương tuy đã là vị hôn phu của mình, nhưng việc cảm ơn vẫn là cần thiết.

Chương quầy của từ lâu Duyệt Lai đã được Phùng Hiến dặn trước, lúc nàng tới gặp ông ấy liền đồng ý, giá cả không tệ, mỗi cân mười một văn, giá tiền này bình thường đã không thấp. Mà lần này bán gà xong, nàng được khoảng năm trăm văn bỏ túi. Xem như buôn bán lời được chút ít, số tiền kia, cũng có thể chi tiêu trong một khoảng thời gian rồi.

Để cảm tạ Phùng Hiến, vì Tôn Huệ không giỏi thêu thùa, đương nhiên không có khả năng làm hầu bao, khăn tay gì gì đó để tặng. Nhận tiền xong, nàng đặc biệt lưu lại trên trán cả buổi, tìm được một chiếc ống đựng bút làm bằng trúc, lịch sự tao nhã lại còn có mùi thơm ngát, với tư cách lễ vật, thứ này là thích hợp nhất.

Lễ vật nhờ Tôn Duẩn đưa qua, lúc nhận được Phùng Hiên nở nụ cười vui vẻ, trong lòng thầm nói: Đây coi như là món quà đầu tiên nàng tặng, cần phải cẩn thận. Trước khi Tôn Duẩn rời đi, hắn cầm một chiếc quạt tròn có hình mặc trúc đưa tặng: “Ta tình cờ gặp được, cảm thấy cũng không tệ lắm, đệ cầm lấy mang cho tỷ của đệ đập đom đóm đi.” Lời này rõ ràng là đang gạt người, Tôn Duẩn tuổi không lớn cũng không bị lừa.

Phải biết rằng thứ đồ như chiếc quạt tròn này, chỉ có bán ở mấy cửa hàng chuyên bán đồ cho nữ nhi, nào có chuyện tình cờ nhìn thấy? Rõ ràng là Phùng Hiên cố ý đi mua mới có.

Tôn Duẩn cũng không nói ra, gạt đầu nói: “Vây đệ thay tỷ tỷ cảm ơn Phùng đại ca.” Cất kỹ quạt tròn vào trong túi, liền cáo từ.

Về đến nhà, đưa quạt tròn cho tỷ tỷ.

“Phùng đại ca thấy tỷ tặng ông đưng bút cho hần, cầm chiếc quạt tròn này đáp lễ. Tỷ, người nhìn một cái, cái này thật sự rất khác biệt đấy.”

Chuôi làm bằng hương mộc, mặt quạt là vải tơ mỏng, khó được chính là bức tranh phía trên, hình thù thoát nhìn rất tỉ mỉ. Giá cả hẳn là không rẻ.

Đối với chiếc quạt tròn này, Tôn Huệ vừa thấy đã yêu thích, đồ vật tinh xảo xưa nay đều khiến cho người ta nhìn mà thoải mái, nàng cũng không phải ngoại lệ. Tuy vậy nàng cũng vừa mừng vừa lo, qua vài lần xem xét, bản thân nàng cảm thấy vị hôn phu này có phần tiêu tiền như nước. E rằng hẳn đúng là một tên ngốc chỉ biết đọc sách, không biết chuyện bên ngoài.

Có lẽ đợi sau khi gả xong, nàng nên tính tề sửa đổi tính tình trượng phu một chút? Tôn Huệ nghĩ như thế đấy.

Nếu như Phùng Hiên biết được ý nghĩ trong lòng vợ tương lai có khi sẽ khóc mất, hẳn vốn là một kẻ biết tự chủ, mặc dù tiêu tiền, nhưng đều có suy xét, chứ không phung phí. Nói đến chuyện bên ngoài, trong số bạn bè cùng tuổi, hẳn cũng được coi như đã nhìn thấu triệt, khi còn bé trải qua nhiều chuyện như vậy, sao có thể chỉ là một con mọt sách được. Không thể không nói hiểu lầm này thật sự rất lớn, ai bảo trước mặt Tôn Huệ hắn luôn tỏ ra hào phóng như vậy? Cũng khó trách Tôn Huệ hiểu lầm.

Lại nói, bán đi nhiều gà mái đang đẻ trứng như vậy, Tôn mẫu rất là tiếc nuối, thế nhưng sau khi hai la la cái sinh ra bốn la la con, bà không tiếc nữa, thậm chí còn nghĩ mình may mắn, bằng không thì nhiều gia súc như vậy, thật sự không biết phải nuôi như thế nào. Hiện tại, con ghé con dạo nào cũng đã choai choai, lại thêm la la cùng lừa, mỗi ngày tiêu hao cô khô hết sức kinh người, Tôn mẫu giúp cắt cỏ, vô cùng mệt mỏi.

Lúc này Tôn mẫu nói với con gái: “Tiếp tục như vậy có lẽ con sẽ không chịu đựng nổi, chúng ta vẫn nên bán hai con la la con đi.”

“Hiện tại có lẽ không ai cần mua, sắp vào mùa tới nơi rồi, ai lại mua la la vào lúc này?” Cho dù có người muốn nuôi la la, cũng sẽ không chọn thời điểm này, huống chi là mua ăn thịt. Tối thiểu nhất cũng phải đến mùa thu, vì khi ấy việc đồng ruộng sẽ rảnh rang.” Một môi thì một môi chút ít đi, cố gắng qua mùa hè này, thu hoạch xong, rồi lại hỏi xem có ai mua hay không.”

Tôn mẫu nói: “Trước kia còn có người nghe ngóng muốn mua, thế nhưng lại bị ta từ chối, không bằng ngày mai ta đến hỏi thử, xem đối phương có nguyện ý mua hay không.” Lúc ấy một đồng lớn chuyện phiền phức, không có tâm tình này, tới bây giờ mọi chuyện đã được xử lý xong, la la con cũng sinh ra bốn cái, chỉ cần người khác nguyện ý, cho dù là la la mẹ trưởng thành bà cũng đồng ý bán.

“Được rồi, vậy mẹ hỏi một chút xem.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Edit: Canina

Tôn mẫu ngó đầu ra cửa sổ nhìn vào trong sân, lúc này giàn nho đã bắt đầu kết từng chùm quả nhỏ màu xanh biếc, nhìn thật thích mắt: “Xem dáng vẻ này, nho năm nay chắc sẽ sai quả lắm, có muốn bán đi một ít hay không.” Nhà mình ăn sẽ không hết, có lẽ phải mang đi bán.

Cây ăn quả năm nay lục tục kết quả, hẳn là có thể thu lợi, đào và mận cũng bán, còn phải xem có cần bày quầy hàng ở chợ phiên hay trên trấn hay không. Đối với nho, Tôn Huệ nghĩ hay là thử làm nho khô, bán được hay không chưa nói, tối thiểu giải con thèm ăn, hơn nữa còn có thể để lâu.

“Mẹ, nho sai quả như vậy, chúng ta liền làm nho khô đi.” Nếu không phải chỉ có 6 cây nho, Tôn Huệ còn định thử xem có thể ủ rượu hay không.

Tôn mẫu ngạc nhiên nói: “Con biết làm nho khô sao, cùng ai học đấy?”

“Không khó lắm đâu, cứ phơi tự nhiên là được rồi.” Phương pháp chế tác Tôn Huệ chỉ biết có một loại đó, đơn giản cực kỳ, đương nhiên, nếu thời tiết không đẹp, nắng ít mưa nhiều, như vậy sẽ hỏng hết.

Tôn mẫu buồn cười lắc đầu, nói: “Như vậy sao, nha đầu con, ta còn tưởng rằng con thật sự học được biện pháp chế tác nho khô chứ. Thôi, không nói với con nữa, ta phải ra thăm ruộng đây.”

Công việc ruộng vườn chiếm mất rất nhiều thời gian của Tôn mẫu, bởi vì Chu Hải căn bản không thể tham gia, hẳn hiện tại phải xoay xở ba, bốn nơi một lúc. Gia cụ của Tôn Huệ cần phải làm, còn phải làm cho nhà khác nữa, hiện tại hoàn toàn không thể phân thân, cũng may hắn dẫn theo đồ đệ, bằng không hẳn thật không biết phải bận rộn tới mức nào!

Ngô Thái Diệp tìm đến Tôn Huệ, khỏe mắt hồng hồng, dường như đó là một ngày mùa hạ.

Ngày hôm đó ve kêu râm ran, khí trời oi bức, Tôn Huệ đang tránh nắng dưới gốc nho, tay phe phẩy quạt, rất là thích ý. Tay kia cầm một quyển du ký, là đệ đệ mượn từ chỗ Phùng Hiến cho. Tôn Huệ không biết từ khi nào thì đệ đệ và Phùng Hiến càng ngày càng thân cận, thường xuyên mang thứ này thứ kia về nhà, cũng thường mang đồ của nhà cho hắn. Không chỉ hoa quả các thứ, còn có bánh ngọt làm từ sữa la la, chỉ cần đệ đệ ăn thấy ngon, đều mang theo đưa cho hắn.

“Huệ tử, tỷ phải lập gia đình.” Ngô Thái Diệp nói lời này với đáng vẻ ngán lãn không nổi, Ngô Thái Diệp cắn môi dưới, nước mắt dâng đầy trong mắt.

Tôn Huệ ngồi bật dậy đánh rơi cả sách, đứng dậy kéo nàng nói: “Khi nào vậy, bà mới tới cửa có nói ngày tháng cụ thể không?” Nàng rất là giật mình, lúc trước Ngô gia còn tỏ ý, hi vọng Thái Diệp có thể xuất giá muộn chút, đối phương cũng đã đáp ứng, sao hiện tại lại thay đổi chủ ý. Hay là đã xảy ra chuyện gì?

“Không kịp đợi, trong nhà hẳn xảy ra chuyện, hy vọng có thể sớm một chút thành hôn.” Ngô Thái Diệp buồn bã nói, bởi vì vị hôn phu trong nhà gặp chuyện không may mà lo lắng.

Tôn Huệ chau mày, nói: “Xảy ra chuyện gì, vì sao phải thành hôn trước?” Rốt cuộc vì cái gì, sao lại cần phải cử hành hôn lễ gấp như thế, hơn nữa trước đó cũng không thấy truyền ra tin tức gì.

Ngô Thái Diệp thở dài, nói: “Sức khỏe bà nội huynh ấy không tốt, hi vọng tỷ có thể qua đó, bà trông thấy mới có thể yên tâm.” Trong trí nhớ, lão nhân thân thể luôn cường tráng, ai ngờ đến, nói ngã là ngã! Hiện tại nằm ở trên giường, nhúc nhích thì còn có thể, chứ đi lại thì không. Bây giờ bà rất muốn nhìn con cháu thành hôn, nếu có thể được nhìn thấy chất trai thì còn tốt hơn.

Cha mẹ hai bên đều là chỗ quen biết, yêu cầu này của lão nhân, bọn họ khó có thể từ chối. Cho nên hiện tại đang thương lượng hôn kỳ, có lẽ ngay mùa hè năm nay sẽ thành hôn.

Cảm xúc của Ngô Thái Diệp lúc này cực kỳ phức tạp, nàng vốn tưởng rằng có thể ở nhà thêm hai năm, ai biết lại xảy ra chuyện thế này, không những phải xuất giá sớm, mà hôn lễ cũng sẽ không vui, có lẽ còn căng thẳng nữa. Đối với ông bà nội bên đó, nàng có tình cảm không tồi, gặp nhiều lần, cũng từng trò chuyện, thực không thể tin được chuyện này là sự thật, nàng nghĩ nếu đây chỉ là một giấc mộng thì tốt biết bao.

Tôn Huệ vỗ vỗ bà vai của nàng, an ủi: “Đừng nghĩ lung tung nữa, cái gì đến sẽ đến thôi.” Kéo nàng đi vào trong nhà, đẩy nàng ngồi xuống, cùng nàng nói chuyện phiếm, an ủi một chút. “Ông bà nội bên đó hiện tại bệnh tình thế nào, liệu có qua được không?”

“Mẹ tỷ đi thăm, nhưng không cho phép tỷ đi, nói sẽ không may mắn. Khi nào già qua đó rồi gặp sau.” Ngô Thái Diệp nói.

Xem ra thật sự không tốt, Tôn Huệ trầm nghĩ như thế, nếu không đã không có chuyện tới thăm sẽ không may. “Bàn bạc thế nào rồi, đã quyết định thời gian chưa?” “Quyết định rồi, hai mươi tháng bảy, đã xem hoàng lịch, rất gần rồi.” Chỉ còn không đến nửa tháng, thời gian trong nháy mắt sẽ trôi qua, nghe tin tức này xong Ngô Thái Diệp cực kỳ kinh ngạc, hơn nữa nghĩ tới bệnh tình của ông bà nội bên đó, nàng cảm thấy rất phiền muộn, nên mới tới đây tìm bạn tốt Tôn Huệ tâm sự, xoa dịu tâm tình.

“Nhanh như vậy, vậy chẳng phải là từ giờ trở đi, tỷ sẽ vội vã không ngừng nghỉ?” Kết hôn cũng không phải chuyện đơn giản, cần chuẩn bị rất nhiều, Tôn Huệ nói: “Vụ của hồi môn của tỷ đã chuẩn bị hết chưa, nhiều khi bận quá sẽ quên này quên kia đấy, không bằng tỷ và mẹ tỷ ngồi lại một chỗ ghi lại những thứ cần làm trước. Như vậy thì sẽ không nhầm.”

“Cái này thì không lo lắm, thời gian mặc dù gấp rút, nhưng mẹ tỷ và ông bà sẽ giúp đỡ, sẽ không thiếu đâu. Tỷ chỉ là không kịp chuẩn bị tinh thần, hiện tại thật sự là không cười nổi, hơn nữa đối với việc kết hôn, cũng không cảm thấy thoải mái như lúc trước.” Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, còn chưa lập gia đình thì đã gặp chuyện như vậy, đôi lúc nàng thật sự muốn lùi bước. Ý niệm đó nảy sinh trong đầu khiến cho Ngô Thái Diệp cực kỳ sợ hãi, bởi trong quá khứ nàng chưa từng lo lắng chuyện kết hôn.

Tôn Huệ gật đầu, phân tích: “Tỷ như vậy rất là bình thường, muội cũng như thế, lúc vừa mới đính hôn, muội cảm thấy giống như trời sập vậy. Thế nhưng thời gian dần trôi qua, hiện tại muội có thể thích ứng, hơn nữa ai mà chẳng phải kết hôn. Chúng ta cuối cùng sẽ phải trải qua, không có khả năng làm khác được, hiện tại phát sinh một chút biến cố, chỉ cần có thể chịu đựng đi thì tốt rồi.”

Nhắc tới hôn sự của Tôn Huệ, Ngô Thái Diệp hỏi: “Bệnh tình của Phùng bá mẫu thế nào rồi, có khá lên không?”

“Muội gặp bà ấy hai lần, khí sắc không biến hóa nhiều, nhưng tinh thần không tốt lắm.” Mặc dù cực lực che giấu, nhưng Tôn Huệ vẫn có thể phát hiện, hơi thở không vững vàng như người khỏe mạnh, rất là phù phiếm.

Ngô Thái Diệp khẽ cười khổ, nói: “Xem tỷ đấy, trước mặt muội mà còn than thở mãi, so với tỷ thì muội còn khó khăn hơn. Nhớ kỹ, cô của tỷ tốt lắm, nếu quả thực bị đại bá Phùng Hiến bức ép, phải đi tìm cô, cô sẽ ra mặt giúp muội.” Hàn huyền lâu như vậy, tâm tình bình phục rất nhiều, nàng không khỏi lo lắng cho Tôn Huệ. Cô nàng từng nói qua, đại bá Phùng Hiến không phải đèn cạn dầu, hơn nữa đại bá nương còn là một nhân vật lợi hại.

Ngô Thái Diệp không buồn nhiều nữa, Tôn Huệ cũng an tâm hơn, trả lời: “Tỷ còn sợ muội chịu thiệt sao, ai muốn bắt nạt tỷ, vậy đúng là tìm sai đối tượng rồi, muội nhất định cho hắn biết hai chữ hối hận viết như thế nào.” Lời này, sau chuyện của Vô Lại, Tôn Huệ liền thầm nói với chính mình.

“Muội có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, lúc trước muội có vẻ dễ bắt nạt, mới khiến cho người ta coi thường.” Ngô Thái Diệp động viên bạn mình.

Tôn Huệ cười cười, nói: “Không nói chuyện đó nữa, nói muội nghe đi, người nhà tỷ có nói lúc nào thêm trang hay không, đến ngày đó muội sẽ có đồ tặng tỷ.”

“Không cần muội tốn tiền đâu, đến lúc đó muội xách bụng tới ăn là được rồi.” Ngô Thái Diệp vội vàng ngăn cản Tôn Huệ, thật đúng là sợ Tôn Huệ tặng đồ đáng giá, dựa theo nhận thức của nàng đối với nàng ấy, chuyện đó là hoàn toàn có thể. Nàng thật không hy vọng bằng hữu tốn tiền vì mình.

Tôn Huệ nói: “Muội sẽ không ăn uống không, cũng không tặng đồ quá đắt đâu, chỉ là chút lòng thành của muội. Tỷ không nhận, chính là coi muội như người xa lạ rồi.” Trong tay nàng cũng có chút tiền, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tiền mua quà tặng tuyệt đối là dư dả.

“Nhớ lời muội vừa nói đó, nếu tặng đồ đắt tiền, tỷ sẽ không nhận đâu.” Ngô Thái Diệp trịnh trọng nói.

Tôn Huệ giả bộ tức giận: “Thái Diệp tỷ đáng ghét! Không nói nữa, đi, đi hái nho ăn.” Nàng đã suy nghĩ nên tặng cái gì rồi, nàng không tin nàng mang qua mà tỷ ấy dám không nhận? Sau đó bị oán trách cũng được, dù sao đó cũng là tâm ý của mình. Không phải sao?

“Lúc sang đây tỷ đã đề ý rồi, năm nay nho ra không ít quả nhỉ, có định mang đi bán không?” Ngô Thái Diệp nói. Hái tất cả xuống cũng phải được hơn trăm cân, làm sao ăn hết cho được, cho dù tặng lễ cũng dư quá nhiều. Thế nhưng nếu bán ở trong thôn, giá cả căn bản không ra sao, phải lên trên trấn hoặc trên huyện mới có người sẵn tiền mua.

Tôn Huệ cảm kéo và giỏ tre, dẫn Ngô Thái Diệp tới giàn nho, vừa đi vừa nói: “Không chắc đã đem bán, ăn không hết thì làm nho khô ăn.” Quay đầu dặn dò: “Phải nhớ kỹ, lúc về tỷ phải mang theo mấy chùm cho Ngô thúc thúc, Ngô thúc mẫu bọn họ ném thứ đấy. Nho năm nay còn tốt hơn năm trước, chua ngọt vừa phải, rất là ngon miệng.” Nho này đem tặng Phùng gia, bọn họ hết sức hài lòng, còn chuyên môn tới đây chiết dây đem về trồng.

“Tỷ không khách sáo đâu, lúc về cho tỷ mấy chùm, tỷ đem tặng cho ông bà nội bên kia, bọn họ thích ăn.” Ngô Thái Diệp không khách khí, nếu như nho này đem bán, mình sẽ lấy tiền mua, nhưng nếu không để bán, nàng nhận một ít cũng không sao.

Nhiều chùm vẫn còn xanh, cho nên không có thể tùy ý hái, phải chọn cẩn thận. Trước khi hái sẽ ăn thử, nếu chua quá thì để lại, ăn thấy ngọt mới hái xuống, cuối cùng hái được năm chùm, cho Ngô Thái Diệp hai chùm tặng gia đình bên kia, còn hai chùm cho Ngô gia, các nàng xách một chùm mang đi rửa sạch, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Bứt một quả nho cho vào miệng, Ngô Thái Diệp nói: “Không bằng hôm nào tỷ cũng chiết dây đem đi trồng, thứ này tỷ rất thích.”

“Thoải mái đi, muội sẽ chiết một dây cho tỷ, về phần lễ vật cũng có, tỷ hãy chờ mong đi.”

Trước khi đi, Ngô Thái Diệp lo lắng, dặn riêng nàng: “Ngày đó nhất định không được tặng quà quá đắt tiền, nhớ kỹ!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Edit: Canina

Hôn lễ của Ngô Thái Diệp mặc dù gấp, nhưng vẫn rất mỹ lệ, Tôn Huệ tặng nàng một cây trâm bằng ngọc. Cây trâm này nàng mua ở cửa hàng trên thị trấn, chọn lựa rất lâu, mặc cả với bà chủ cho tới trưa mới có thể mua được với giá một xâu tiền. Đầu cây trâm chạm hình hoa mai, thân trâm màu đỏ hơi vàng, không lớn, nhưng đẹp.

Ngày hôm đó, Ngô Thái Diệp rất xinh, khiến cho Tôn Huệ ở bên cạnh nhìn mà cảm thán. Thế nhưng, nắm tay của nàng run nhè nhẹ, bị Tôn Huệ phát giác, trong lòng suy nghĩ, đại khái mỗi một tân nương đều giống như vậy, ngượng ngùng, khăn trương còn cả chua xót khổ sở.

Vừa phủ khăn hi lên đầu, Ngô Thái Diệp không thể ức chế tiếng nước nở, mẫu thân nàng cũng rom róm nước mắt, trên mặt còn phải lộ vẻ vui mừng. Đây là việc vui, đầu thế khóc, mặc dù không thể nào đi nữa, cũng phải tỏ ra phấn khởi.

Tiếng kèn trống vang rền từ cửa ngõ cho tới bến tàu, Ngô Thái Diệp được bà mối dìu đi, ca ca ôm lấy, phía trước chính là người mà nàng sẽ dựa dẫm cả đời — trượng phu của nàng.

Mà cha mẹ của nàng, cho dù hé cửa nhìn theo cũng không được phép, quay lưng với mọi người, trong lòng chua xót. Tập tục của địa phương, con gái xuất giá, cha mẹ không thể đưa tiễn, thậm chí nhìn thôi cũng không được. Con gái xuất giá, từng bước một bước đi, đầu cũng không thể ngoảnh lại, từ

nay về sau nàng không còn được sống trong ngôi nhà mà nàng đã sinh ra và lớn lên được nữa.

Thuyền hi cột vải đỏ dán giấy hi chằm chằm xuôi đi trong tiếng kèn... Mãi đến khi bóng thuyền biến mất, Tôn Huệ mới quay đầu lại, mà Chu Đồng bên cạnh nàng lúc này có vẻ nặng nề.

Tham dự hôn lễ của người bạn thân thiết nhất với mình xong, Tôn Huệ dường như đã nhìn thấu vận mệnh của mình, sớm hay muộn thì điều đó cũng sẽ tới. Tôn Huệ cũng tốt, Chu Đồng cũng được, cho dù lo lắng cho đệ đệ tới mức nào đi nữa, cũng không thể ngăn cản được điều gì.

Ngô Thái Diệp xuất giá, Tôn Huệ và Chu Đồng gần gũi nhau hơn, hai người có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, nói chuyện rất thân thiết, cùng chia sẻ cả những chuyện tư mật.

Quan hệ giữa hai nhà đã trở nên hòa hoãn, không có xung đột lợi ích thiết thân, ngay cả Tôn Duẫn và Chu Sơn cũng có thể cười cười nói nói mấy câu. Trong đó, cao hứng nhất chính là Chu Thụ, tuổi nó tuy còn nhỏ nhưng đã có thể cảm giác được mọi chuyện. Thấy tỷ tỷ, ca ca hai bên hòa hảo, cũng thờ phào một cái.

“Đầu năm sau ta sẽ xuất giá, hiện tại tính toán thử, cũng không còn bao lâu. Ngày đó nhìn Thái Diệp đội khăn hi, ta coi như đã trải nghiệm một phen, cảm giác trong lòng thật khó tả.” Chu Đồng đang tự may giá y, ngoài ra còn giúp Tôn Huệ làm mấy thứ bao gối linh tinh, bà nội nàng cắt vải, hiện tại đã làm xong y phục, đang chuẩn bị đồ trang sức.

Tốc độ của Tôn Huệ đâu thể nhanh bằng Chu Đồng, lúc này còn đang toát mồ hôi may giá y, nói cách khác, Chu Đồng vừa làm bao gối vừa làm giá y mà còn xong trước Tôn Huệ. “Muội cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian, có khi còn xuất giá trước tỷ.” Thế sự vô thường, rất nhiều chuyện đều là bất ngờ, dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng ai có thể bình tĩnh như không?

Hai ngày trước, bệnh tình Phùng mẫu nặng thêm, uống thuốc xong liền mê man, đứng còn không vững. Phùng Hiền bỏ cả đọc sách, ở bên cạnh mẹ hầu hạ, Tôn Huệ không đi qua thăm, nhưng đệ đệ nàng có tới coi thử, nói Phùng mẫu gầy đi rất nhiều, tinh thần cũng không tốt. Đại phu nói, lần này có bình phục, cũng khó qua được sang năm, nếu như điều dưỡng tốt, cũng chỉ còn sống được hai ba năm nữa thôi.

Ý tứ là, cửa này không qua được, liền chuẩn bị hậu sự đi.

Tôn Huệ khó tránh khỏi bàng hoàng, có chút không biết làm sao, nếu Phùng mẫu chết đi trước khi nàng gả qua, còn không biết sẽ xảy ra biến cố gì. Nàng không muốn có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần bình yên mà sống.

Chu Đồng ngừng châm tuyền, nghiêm túc hỏi: “Liệu có khả năng sẽ phải kết hôn sớm hơn hay không?” Nếu quả thật bà ấy không qua khỏi, không nói hôn sự có thể có biến cố hay không, mà trong ba năm hiếu kỳ, nàng và Phùng Hiền không có khả năng thành hôn. Mà ba năm sau, Tôn Huệ tuổi hơi lớn rồi, không có Phùng mẫu chống đỡ, hôn sự của hai người sẽ càng dễ gặp bất trắc. Đây không phải là chuyện vui đùa, lần trước cả nhà Phùng đại bá đều phản đối ra mặt, rất nhiều người đều rõ ràng.

Tôn Huệ cũng không buồn vì cửa hôn sự này có khả năng sẽ phát sinh biến cố, nàng rõ ràng, Phùng mẫu trí tuệ như vậy, bà ấy sẽ không để cho tình huống ấy xảy ra, sống cũng tốt, nếu không may bà ấy không qua khỏi, Tôn Huệ tin, bà ấy sẽ sắp xếp mọi thứ xong xuôi.

Cho dù chỉ gặp vài lần, nhưng Tôn Huệ vẫn cảm giác được Phùng mẫu bất phàm, sự thông tuệ, thủ đoạn, khả năng ăn nói của bà ấy khiến cho Tôn Huệ rất kính nể và ngưỡng mộ.

“Tạm thời sẽ không cần cử hành hôn lễ sớm, muội và mẹ sẽ tới bái phỏng, ở nơi này vài ngày.” Tôn Huệ trả lời.

Đưa tay nắm lấy tay Tôn Huệ, Chu Đồng nói: “Đừng cứng đối cứng với đại bá Phùng gia, nếu ông ta nói cái gì không dễ nghe, cứ bỏ đi là được. Nhớ kỹ một điểm, phân gia rồi, không đến phiên ông ta làm chủ. Nếu ông ta ra vẻ trưởng bối, gật đầu cười cười, ông ta còn có thể so đo với muội hay sao? Vợ ông ta, cũng không phải bà già đứng đắn gì, bà ta nói gì đừng nghe, tích cực qua lại với những trưởng bối khác một chút, nhất định sẽ có người tốt, chứ đâu phải tất cả đều xấu xa.” Nàng không nhịn được, nói một đồng lớn những lời dạn dỏ.

“Ha ha.” Tôn Huệ bị chọc cười, tâm trạng căng thẳng được xoa dịu không ít, quay sang Chu Đồng nói đùa: “Cứ tưởng rằng tỷ là một người thành thật không biết gì chứ, không ngờ trong bụng tỷ cũng đen tối như vậy, hiện tại lại còn dạy cho muội nữa chứ. Mau nói nữa đi, để muội nhận thức tỷ một phen.”

Chu Đồng thu châm tuyền lại, tránh khỏi bất cẩn đâm vào tay, ngẩng đầu lên nói: “Ta cũng chỉ nói hai câu bình thường, muội nghĩ đi đâu thế? Còn oán ta, nếu ta nói... Là chính muội tự suy nghĩ lung tung.”

Bầu không khí bỗng trở nên ngưng trọng, Chu Đồng nhân cơ hội dời đi trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Tôn Duẫn đang học biết chữ rồi, muội muốn đệ đệ ấy biết đọc biết viết thôi, hay là muốn cho đệ ấy học để đi thi?” Nếu là ý trước, học đến cuối năm là được, nếu là ý sau thì còn chưa thể xác định.

“Có thể biết chữ tính sổ là được, dù sao đệ ấy vỡ lòng hơi muộn, hơn nữa thiên tư cũng không phải quá tốt, cần bản không nghĩ tới đi thi khoa cử.” Tôn Huệ nói.

Việc học đâu phải dễ dàng, bao nhiêu người tóc trắng xóa cũng chỉ có thể thi được đồng sinh(học trò nhỏ).

Mà những người như vậy cho dù mở trường tư thục cũng không ai tới học, không trợ giúp được nhiều cho cuộc sống. Còn không bằng nhận biết vài chữ, đi làm việc khác, như vậy mới là thực tế.

Chu Đồng gật đầu, cười nói: “Muội nghĩ thế cũng không sai, nếu như có thể như nhị ca của Thái Diệp thì tốt.” Tiếp theo lại nhắc tới đệ đệ của mình: “Đệ đệ của ta cũng vậy, chuẩn bị cuối năm nay sẽ ngừng học, trước tìm việc gì đó làm đỡ, có thể tới cửa hàng làm việc tốt hơn hay không thì tính sau.”

“Ừ, tỷ nói đúng. Bọn chúng mới bao lớn, phải lịch lãm một phen, hoặc là tới cửa hàng nhà người ta học việc trước, chứ làm gì có ai yên tâm cho mấy đứa nhóc tới phòng thu chi làm việc?” Tôn Huệ nói. Nàng được lời này đề tỉnh, nghĩ qua ít thời gian nữa hỏi đệ đệ một chút xem hẳn tính toán thế nào. Xác định tốt mục tiêu, nghiêm túc chuẩn bị, mới có khả năng thành công.

Ban đêm, Tôn Huệ kéo đệ đệ tới bên cạnh hỏi chuyện thật lâu, từ bài vở bài tập, tới quan hệ với bạn bè trong trường, cuối cùng mới hỏi sau khi nghỉ học thì muốn làm cái gì. Tôn Duẩn cũng đem tính toán trong lòng mình ra nói với tỷ tỷ: “Đệ không định học tiếp, miễn cưỡng học ít lâu nay, cũng nhận biết hầu hết các chữ rồi. Đệ nghĩ không bằng tiếp tục làm hành thương, không những thu mua trà, tơ lụa mà còn có thể nhận vận chuyển hàng thuê, luôn có thể kiếm tiền.”

Trải qua một lần vận trà thu được lợi ích, trong lòng Tôn Duẩn nổi lên biến hóa, quyết định đi con đường hàng thương này, thu vào bán ra đều là tiền mặt, khổ thì có khổ, thế nhưng được đi đó đi đây. Nói như vậy, là có thể để cho tỷ và mẹ thoải mái hơn rất nhiều, cũng không khiến cho tỷ tỷ lập gia đình rồi mà vẫn phải quan tâm đến chính mình.

Tôn Huệ không nghĩ đệ đệ nàng có chí khí lớn như vậy, đây cũng không phải thời đại bùng nổ thông tin đời trước dễ dàng làm cho con người tat hay đổi, hẳn sinh ra lớn lên ở nông thôn, tự mình nghĩ đường ra, đồng thời bắt tay vào thực hiện, có thể nói cực kỳ khó có được. Đây không phải chuyện mà người bình thường có khả năng quyết định, thậm chí nghĩ cũng không dám.

“Chớ vội đi làm, phải học hỏi thật tốt trước đã, không thể bởi vì năm ngoái đi một lượt, mà cho rằng những lần sau đều trôi chảy. Biết không, con đường này khó khăn rất nhiều, nếu như đệ sơ ý, mất tiền là nhỏ, gặp chuyện không may mới là lớn, đệ biết không? Tôn gia chúng ta chỉ có một mình đệ lo nhang khói cho cha, vạn sự đều phải tỉ mỉ.” Tôn Huệ tán thưởng đệ đệ, nhưng cũng không thể cổ vũ mù quáng, mà phải để cho hẳn tự mình suy xét. Đệ đệ không phải người không quyết đoán, ngược lại, hẳn là một người dám nghĩ dám làm. Cho nên không thể luôn luôn cổ vũ, mà phải để cho hẳn học cách tính toán trước sau.

“Tỷ, đệ hiểu mà. Nếu không nắm chắc chuyện gì, đệ sẽ không đi làm.” Tôn Duẩn nói, hẳn không phải một kẻ trong mắt chỉ toàn là lợi ích, nếu chuyện gì hẳn thấy không ổn, hẳn tuyệt đối sẽ không đi làm. Hẳn không thể thua hết cả vốn lẫn lãi.

Tôn Huệ gật đầu, nói: “Như vậy là tốt rồi.”

“Tỷ, chừng nào tỷ đi thăm Phùng bá mẫu, đi cùng với mẹ ấy.” Tôn Duẩn hỏi.

“Phải xem mẹ thế nào, một mình tỷ đi qua, người khác sẽ nói xấu.” Tôn Huệ lắc đầu, ở nơi này, cho dù đã đính hôn, nam nữ hai bên cũng không thể tùy tiện gặp mặt, nếu như không có trưởng bối đi cùng mà đã tới nhà trai thăm, bị người ta biết được, còn không biết sẽ bị bàn tán thế nào.

“Mau qua sớm đi, Phùng bá mẫu cũng muốn gặp tỷ một lần, tỷ qua thăm, trong lòng bác ấy cũng thoải mái hơn.” Tôn Duẩn nói: “Phùng đại ca dù sao cũng là nam tử, có một số chuyện bà ấy không tiện nói, tỷ qua thăm, bác ấy sẽ có người để nói mấy lời trong lòng.”

Tôn mẫu tạm gác việc trong nhà, dẫn theo nữ nhi đi qua Phùng gia một chuyến, ở phòng ngủ thấy Phùng mẫu, bà ấy gầy đi rất nhiều. Thấy Tôn mẫu tới, gương ngồi dậy, xoa tay ý bảo nhi tử đi rót trà, rồi nói với Tôn mẫu: “Làm phiền bà đi một chuyến, bệnh của tôi cũng không có gì.” Tôn mẫu đi tới, ngồi xuống: “Đừng khách sáo như vậy, tôi đã định đi sớm một chút, thế nhưng vẫn tới chậm.” Đưa tay vỗ vỗ tay của bà: “Khỏe chút nào chưa?”

Phùng mẫu nói: “Không có gì, bệnh cũ, cũng đã quen rồi.” Quay đầu quay Tôn Huệ nói: “Đứa nhỏ ngoan, chỗ đó có ghế, con ngồi một chút, chớ đứng.” “Vâng.” Tôn Huệ đáp vâng, ngồi xuống, hỏi: “Bác vẫn tìm đại phu trước đây sao, hay là thử đổi người khác, xem có thể tìm ra nguyên do hay không?” Đổi đại phu, đổi toa thuốc, biết đâu sẽ khỏi bệnh.

“Hai năm qua, tìm không ít đại phu, đều như vậy, bây giờ thấy vị này y thuật rất tốt, uống thuốc của ông ấy, ta cũng thoải mái hơn rất nhiều.” Phùng mẫu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Edit: Canina

Phùng Hiền rót trà tiến vào, cho Tôn mẫu một ly, mà Tôn Huệ, thì là một ly nước mật ong, hẳn nhìn Tôn Huệ cười nói: “Mẹ ta nói, không đến tuổi nhất định thì không nên uống trà, dạ dày nữ hài tử nên cẩn thận chút ít, không bằng nàng uống nước mật ong đi.” Tiếp nhận ly nước, Tôn Huệ nói: “Cảm ơn huynh, muội cũng không thích uống trà, cho muội nước mật ong là trúng ý muội rồi.” Lại một lần kiến thức sự chu đáo của Phùng Hiền.

“Mẹ, có việc thì gọi con, con ra đằng trước xem chút.” Lúc chưa đính hôn, Phùng Hiền vẫn thường tiếp cận Tôn Huệ, nhưng quan hệ xác định rồi, hẳn ngược lại có chút xấu hổ. Thấy Tôn Huệ hai lần, nói không được mấy câu liền lánh ra chỗ khác. Phùng mẫu vừa vận cũng có chuyện muốn nói, liền gật

đầu: “Đi đi, ta và Tôn thẩm của con cần nói chuyện, con đừng đứng đây vương vãi. Có chuyện gì, ta sẽ bảo gọi.” Phùng Hiền gật đầu, cáo từ Tôn mẫu rồi mới rời đi.

“Bệnh của tôi, thoạt nhìn nghiêm trọng, nhưng bản thân vẫn có thể cảm thấy được, còn chưa tới cái trình độ kia. Vì vậy tôi cũng không định để cho hôn lễ của chúng nó phải làm sớm hơn, đây là đại sự cả đời, phải chuẩn bị cẩn thận mới được. Đầu năm sau đi, hôn lễ cử hành trong tháng giêng, chọn một ngày tốt lành, hai nhà phải náo nhiệt một trận.” Phùng mẫu dựa vào gối đầu, thần tình tự nhiên, nếu như không phải sắc mặt thoáng tiều tụy, khí chất rất không tệ.

Lúc bà bệnh nặng nhất, không thể không nghĩ tới việc sớm làm hôn lễ, nhưng mà vẫn cứ cố không mở miệng. Bà nghĩ, vốn vì bệnh của mình mà nhi tử phải chịu liên lụy, bây giờ chẳng lẽ đại sự cả đời nó cũng bị ảnh hưởng theo. Về sau bà quyết định, cho dù bản thân bà không thể chứng kiến hôn lễ này, cũng phải tổ chức long trọng chút. Còn may, trời cao thương xót, bệnh lần này đã tốt hơn nhiều. Chịu đựng tới sang năm vẫn có thể, nếu như vận khí tốt, còn có thể thấy cháu trai, cháu gái rồi mới nhắm mắt xuôi tay.

Tôn mẫu nhìn bà, gật đầu nói: “Tôi tới đây cũng là muốn hỏi một chút, nếu như hôn lễ sớm mà nói, rất nhiều chuyện phải lập tức chuẩn bị. Hiện tại nếu như không gấp, qua sang năm cử hành, thời gian sẽ thư thả hơn rất nhiều, đồ vật cũng có thể tinh xảo chút ít.” Mục đích bà đến đây, chính là muốn biết thời gian cử hành hôn lễ.

Phùng mẫu nói: “Làm phiền bà đi một chuyến rồi, vốn đang định nhờ bà mới qua nói, thế nhưng uống thuốc xong đầu óc mơ hồ, quên mất luôn.” Hiện giờ mấy loại thuốc bà đang uống đều tương đối nặng, nhiều tác dụng phụ, lúc này bà vừa choáng váng trong đầu, vừa rất buồn nôn.

“Tôi cũng thế cả mà, cứ lúc nào quýnh lên là quên hết mọi chuyện, cứ để đầu óc thoải mái tự nhiên thì tốt hơn, chứ càng nghĩ nhiều lại càng không nghĩ ra.” Tôn mẫu nói.

“Ha ha.” Phùng mẫu gật đầu, cười xác nhận: “Đúng vậy đấy, thế nên tôi cũng không thêm suy nghĩ nữa, cả ngày nằm trong nhà, chỉ khổ cho Hiền tiểu tử, vốn nên là học hành, bây giờ còn phải ở bên cạnh hầu hạ tôi.” Thật sự là xin lỗi đứa nhỏ này, luôn liên lụy hẳn.

“Nuôi con dưỡng cái, chẳng phải chỉ nhờ vào những lúc như thế này hay sao? Bản thân bị bệnh, mệt mỏi, con cái làm chút ít thức ăn, bưng chén thuốc cho uống, trong lòng thoải mái ngay.” Tôn mẫu cười nói: “Không bằng như vậy, Huệ tử trong nhà cũng không có việc gì, để nó tới đây tâm sự với bà, miễn cho bà nằm nhiều thấy nhàm chán.”

Phùng mẫu khoát tay, trực tiếp cự tuyệt: “Đừng đừng đừng, chuyện nhà bà cũng đâu có ít, bảo đứa nhỏ tới làm giúp bà đi. Tôi vẫn còn tốt mà, Hiền tiểu tử cũng ở bên cạnh suốt.”

Lại hàn huyên vài câu, sau đó mọi người cùng ăn bữa cơm trưa. Cơm là Phùng Hiền làm đấy, thức ăn cũng coi như ngon miệng

Lúc về Tôn mẫu liền khen không dứt miệng: “Bây giờ làm gì có mấy đứa được như thằng nhóc Phùng Hiền này, học hành giỏi giang, hơn nữa còn có thể bỏ mặt mũi xuống bếp làm thức ăn, người khác chưa chắc đã chịu làm đâu.” Tôn Huệ nói: “Còn không phải sao, nam tử đều ỷ vào việc bản thân là trụ cột trong gia đình, có mấy ai chịu xuống bếp nấu cơm chứ.” Nói như vậy, Phùng Hiền thật sự rất không tội.

Buổi tối, lúc Tôn Duẫn về nhà cứ ấp a ấp úng, muốn nói, lại không dám, sợ nghe thấy tin tức không muốn nghe. Cuối cùng vẫn là Tôn Huệ nhìn không được, nói thẳng: “Có gì thì nói, với tỷ tỷ mà còn kiêng kị hay sao?” Tôn Duẫn cười đi qua, hỏi: “Tỷ, hôm nay qua chỗ Phùng đại ca, có tin tức gì mới không? Ví dụ như, hôn kỳ?” Hẳn cũng không hy vọng tỷ tỷ sớm gả đi, như vậy trong nhà chỉ còn lại một mình hẳn rồi.

Tôn Huệ thờ dài, trả lời: “Đại khái đã định ra thời gian rồi, cụ thể phải xem hoàng lịch, là trong tháng giêng sang năm.” Quá nhanh, nhưng mà, cũng khó trách, thân thể Phùng mẫu càng ngày càng yếu, có thể kéo dài tới sang năm đã là may mắn. Chẳng qua, Tôn Huệ vẫn còn chưa thể tiếp nhận, nàng đã nghĩ như thế nào cũng phải xây nhà cho đệ đệ trước rồi mới gả đi. Hiện tại hôn kỳ đã xác định là tháng giêng năm sau, như vậy chắc là không thể kịp rồi.

Tôn Duẫn nói: “Tỷ, tháng giêng năm sau đã phải xuất giá rồi?” Trong lòng không muốn, nhưng hẳn cũng chẳng biết làm sao. Lặng im giây lát, Tôn Duẫn nhìn tỷ tỷ nói: “Vậy chẳng phải gần sát hôn lễ của Chu Đồng rồi?” Hôn lễ của Chu Đồng cũng được quyết định vào sang năm, tháng giêng. Nếu như là cùng một ngày, hoặc chỉ cách nhau vài bữa, vậy hôn lễ của tỷ tỷ sẽ không thể quá náo nhiệt được.

“Sẽ không cùng một thời gian đâu, sẽ phải chọn ngày cách xa chút, tháng giêng nhiều ngày tốt, đệ đừng lo.” Nếu như cùng lúc, nhà mình sẽ không có ai tới hỗ trợ, đến lúc đó mời đầu bếp tới sắp cỗ cũng không dễ dàng.

“Vậy là tốt rồi, đến lúc đó mẹ cũng rảnh tay hơn rất nhiều.” Tôn Duẫn đáp một câu, liền mở bài vở ban ngày học ra, ôn tập một hồi, miễn cho ngày mai tiên sinh hỏi, bản thân không trả lời được.

Tôn Huệ lúc này đang may quần áo, đột nhiên nhớ tới hôm trước đệ đệ nói, muốn làm hành thương, mà lúc này, lại sắp đến vụ trà (mùa) thu, liền hỏi: “Duẫn nhi, tới đây, tỷ hỏi đệ một câu.” Tôn Duẫn gấp sách lại, ngẩng đầu hỏi: “Chuyện gì ạ?” Tôn Huệ hỏi: “Vụ trà thu năm nay, đệ có đi hay không? Lên phương bắc ấy.”

Tôn Duẫn nói: “Đương nhiên sẽ đi chứ, chuyến này chắc hẳn lợi nhuận không ít đâu! Còn có thể tới đó mua thứ tốt, làm lễ vật cho tỷ tỷ.” Dù sao cũng phải qua sang năm tỷ tỷ mới xuất giá, phải tự tay chuẩn bị một lễ vật thật tốt cho tỷ tỷ. Coi như một phen tâm ý của người làm đệ đệ.

“Năm nay có một mình đệ đi thôi à, hay là Ngô thúc phụ cũng đi?” Ngô nhị ca thì không thể đi được rồi, bây giờ huynh ấy đang làm ở cửa hàng, còn là người mới, đi không được. Nhưng mà Ngô thúc phụ, lần này chưa chắc sẽ đi, công việc hàng ngày ông ấy làm cũng có lợi nhuận, năm trước đi là để dò đường cho con trai, hiện tại con thứ hai làm ở phòng thu chi, ông ấy cũng không cần đi nữa.

“Đi chứ.” Tôn Duẩn nói: “Lần này là đi cùng Ngô đại ca, Ngô đại ca cũng không muốn chỉ ở nhà làm ruộng, lần này huynh ấy cũng muốn tìm việc gì đó để làm, chọn trúng nghề vận hàng này.”

Hắn cũng mới nghe Phùng đại ca nói xong.

“Vậy lần này đệ đừng đi, chờ đệ lớn hơn, bản thân có năng lực, lại đi.” Tôn Huệ nghe nói Ngô đại ca đi nên không muốn đệ đi cùng, cảm nhận của nàng đối với Ngô đại ca, Ngô đại tâu cũng không tốt. Vì vậy nên nàng mới khuyên đệ đừng đi.

“Đệ không tranh giành với hắn, không cần phải e ngại, nể mặt mũi Ngô thúc phụ, cho dù hắn có cái gì không tốt, đệ cũng không thèm so đo.” Tôn Duẩn nói, hắn cũng thế, hắn thích Ngô nhị ca, cho nên đối với Ngô đại ca, dù sao vẫn thấy chán ghét. Cảm thấy hắn chiếm được quá nhiều chỗ tốt mà vẫn còn chê chưa đủ, hận không thể đoạt hết mọi thứ.

“Nói với tỷ cũng vô dụng, năm nay mẹ hắn là không có thời gian đi cùng đệ, một mình đệ chắc gì mẹ đã cho đi? Hơn nữa không đi học sao? Đệ mà nói với mẹ, mẹ sẽ đánh gãy chân đệ.” Tôn Huệ cười nói.

Tôn Duẩn bĩu môi: “Đến lúc đó rồi nói sau, thời gian còn sớm lắm, nói không chừng đến lúc đó mẹ sẽ rảnh rồi.” Còn có một hai tháng, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, dù sao lần này hắn không đi không được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Năm nay hoa quả được mùa, nho thu được ngoại trừ để lại cho người nhà ăn và đưa tặng mấy nhà quan hệ tốt thì đều mang lên trấn bán.

Lúc đầu Tôn Huệ cũng bày sạp ở chợ phiên hai ngày, nhưng người hỏi thăm thì nhiều, người ném thử cũng không ít, nhưng cuối cùng chẳng có mấy người mua, nếu có mua cũng phàn nàn giá cả không rẻ, mặc cả kỳ kèo mãi mới quyết định mua một cân hai cân mang đi. Vì vậy, hai ngày qua đi nàng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, còn phải bỏ ra không ít nho cho bọn họ ăn chùa, bản thân cũng bị một mõi gầy vò.

Nếu như bán ở chợ phiên không dễ, Tôn Huệ nghĩ dứt khoát chuyển địa bàn, lên trấn bán. Cuộc sống ở trên trấn dù sao cũng khá hơn nông thôn, người có tiền trong tay cũng nhiều hơn, lại đông người qua lại, mỗi ngày hẳn là có thể bán được chút ít hoa quả. Cũng không biết phải bày quầy hàng bày ở đâu, liệu có người quấy rối hay không, loại người vô thử vô thực chắc là không ít! Đừng để cuối cùng không bán được đồ, bản thân còn đắc tội người ta, người trên đó đám du côn nông thôn sao có thể so sánh.

Đột nhiên nhớ tới lý chính, ở trên trấn ông ấy cũng chút quan hệ, tới đó hỏi thăm một chút, đi cửa sau, thăm hỏi đám địa đầu xà ở đó một phen, về sau, chắc là sẽ không có kẻ nào làm khó dễ mình.

Nghĩ đến liền làm, Tôn Huệ cầm rổ hái mấy chùm nho chín mọng đẹp mắt, đóng cửa, hướng về phía nhà lý chính mà đi. Trên đường đi, gặp người quen biết liền chào hỏi, ước chừng nửa khắc đã đến nhà lý chính.

Gõ cửa, chính là nương tử lý chính ra mở.

Nương tử lý chính thấy Tôn Huệ bèn cười nói: “Sao lại tới đây giờ này, chứ không phải là lại tới tặng hoa quả đó chứ? Ha ha.” Hai ngày trước được tặng nho và táo, bọn nhóc trong nhà cực kỳ thích ăn, nếu như không phải sợ ăn nhiều đau bụng, hận chế hắn, chỉ sợ không tới hai ngày hắn liền ăn hết sạch! Kỳ thật không chỉ tụi nhỏ, chính bà cũng ưa thích ăn, nho nhiều nước chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon.

“Thím đoán thật tài tình, thím nhìn này, chẳng phải cháu mang nho đến đây sao!” Xốc lớp vải đậy trên rổ lên, lộ ra mấy chùm nho chín mọng, Tôn Huệ cười nói.

Thấy Tôn Huệ thực sự mang nho tới, lý chính nương tử vội vàng cự tuyệt: “Thím chỉ nói đùa chút thôi, mau mang nho về, còn phải bán lấy tiền chứ.” Vừa rồi bà chỉ đùa thôi, không thật sự muốn Tôn Huệ mang hoa quả tới, cái kia người ta còn phải đem bán lấy tiền, lúc trước ném thử là được rồi, không thể nhận thêm nữa.

“Thím nhận đi mà, nói thật với thím, đây cũng không phải là tặng không đâu, là có chuyện nhờ thím giúp, được không ạ? Thím không nhận, chính cháu lại không tiện mở miệng.” Tôn Huệ nửa đùa nửa thật.

Nương tử lý chính chột trán nàng, vờ cả giận nói: “Coi thím là người ngoài à? Có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần làm bộ.”

“Hi hi, chẳng phải là cháu đang định làm phiền thím nên mới mang tạ lễ đến trước hay sao.” Tôn Huệ đưa rổ cho bà, nói: “Thím cầm lấy rổ, hai ngày nữa cháu tới lấy.”

“Con nhóc này!” Nương tử lý chính thầm nói, thật là một đứa biết làm nên chuyện, phải nhắc nhở con mình học tập một chút, lẽ nhiều không ai trách, bắt kẻ có quen hay không, nhờ người ta làm việc cũng nên chuẩn bị lễ cảm ơn.” Vậy thím nhận. Cháu nói một chút xem là chuyện gì đi?”

Vừa theo nương tử lý chính vào trong nhà, Tôn Huệ vừa nói ra tính toán của mình: “Thím cũng biết trái cây nhà cháu trồng ra, người nhà ăn không hết, bởi vì khá là nhiều. Vài ngày trước cháu cũng mang tới chợ phiên bán một ít, nhưng căn bản không có bao nhiêu người mua, người ném thì nhiều, bán được chẳng bao nhiêu. Vì vậy cháu định mang lên trấn bán, chỗ ấy có lẽ nhiều người mua hơn, thế nhưng cháu lại không có người quen trên ấy, nhiều chuyện sẽ không hiểu. Sau đó cháu mới nghĩ tới nhà thím, các ngài dù sao cũng có quan hệ rộng rãi, cháu bèn tới xin thím giúp đỡ, muốn lên trấn bán chút ít hoa quả thì cần phải chuẩn bị những gì.”

Thật là một người thông thấu, người khác không ăn chút thiết thòi, là sẽ không nghĩ ra được, còn có rất nhiều kẻ đục đầu vào tường cũng không quay đầu lại. Chắc chắn, nương tử lý chính lại nghĩ, nếu Tôn Huệ là nam tử, nhất định sau này sẽ rất có tiền đồ.

“Không nói gạt cháu, nhà thím ở trong trấn vẫn có phần thể diện, cháu muốn bán hoa quả, không phải chuyện lớn gì, chuẩn bị gì đó thì không nói, nhưng mà muốn được người ta nể tình, cũng không dễ, phải xem cháu muốn bày vị trí quầy hàng ở đâu, trong bao lâu, mỗi tháng đưa cho người ta hơn trăm văn, hoặc là hơn mười văn, còn phải xem mỗi ngày bán được bao nhiêu.” Nương tử lý chính rót chén nước, giải thích.

Tôn Huệ thầm tính toán một chút, cho dù mất đi chừng trăm văn tiền cũng vẫn còn có lợi, chỉ cần có thể mở một quầy hàng, mỗi ngày bán hàng thuận lợi, như vậy vẫn có thể có lãi. Cười gật đầu: “Mỗi tháng đưa cho người ta nhiều như vậy, là đưa nhiều lần, hay là mỗi cuối tháng đưa 1 lần? Là đưa cho một người, hay là nhiều người. Thỉnh cầu thím cẩn thận nói cho cháu nghe một chút đi.” Cái này cần hỏi rõ ràng, nếu như ba ngày hai hôm lại tới một người, vậy thì thà đừng đi, nếu không biết bao nhiêu cho đủ!

Nương tử lý chính khoát tay, nói: “Đương nhiên là đưa cho một người, người quản lý quầy hàng trên trấn chính là lão Tề, tại vùng này đám du côn lưu manh đều sợ ông ta, chỉ cần cho ông ta chỗ tốt, người khác cũng không dám qua nháo sự. Đương nhiên, cũng chính là bởi vì như thế, giá cả sẽ không quá rẻ, nhưng mà, vẫn tương đối có lợi đấy, cháu là cô nương nhà, không thể so với người khác, bày quầy bán hàng muốn không bị quấy rối thì phải chịu mất thêm ít tiền.” Nữ hài tử, lại vừa mới đính hôn, bỏ chút tiền ấy mua an toàn mới tốt. Nói tới đây, nương tử lý chính lại tiếp tục nói: “Thím sẽ nói với ông ta một chút, tiền này sẽ chờ tới khi cháu bán hàng xong, cuối cùng cùng tính một lượt, như thế được không?”

Lý chính và lão Tề quan hệ không tệ, cũng giúp hắn mấy lần, chút mặt mũi này hắn nhất định sẽ cho.

“Vậy thì rất cảm ơn thím!” Nghe nói chỉ cần đưa tiền cho một người, hơn nữa còn là một người rất có uy tín, Tôn Huệ đã thầm hài lòng, gật đầu nói: “Tốt, tiền này cháu sẽ đưa, không biết thím có thể dẫn tiền một phen?”

Nương tử lý chính cười nói: “Đưa nhỏ ngọc, nộp tiền là một chuyện, người thì không cần dẫn tiền gì đâu, miễn cho xảy ra lăm chuyệ!” Vô vô vai Tôn Huệ, đáp ứng nói: “Yên tâm đi, cháu cứ về nhà chờ, thím sẽ nhờ bác trai đi nói một tiếng, nhất định sẽ tìm cho cháu một vị trí bán hàng tốt.” Rốt cuộc cũng chẳng phải là công việc hay ho gì, không đáng đến mức mới tốt, đối với các cô nương mà nói, thanh danh vô cùng quan trọng

Có thể không cần tiếp xúc, Tôn Huệ vẫn rất cam tâm tình nguyện, tuy rằng dưới tình huống bất đắc dĩ, nàng cũng có thể buộc bản thân đi kết giao, nhưng mà hiện tại có thể tránh đi, thì sao nàng lại không hài lòng cho được. Nàng cũng không có những tâm tính kia, có thể nhắc lên quan hệ với những người trong bạch đạo hắc đạo gì. “Rất đa tạ thím, vì chuyện của cháu đành phải phiền tới người đi một chuyến.” Chỉ vào mấy chùm nho để trên bàn, nương tử lý chính cười giong nói: “Thím cũng đâu có làm việc không công, chỗ tốt đã nhận rồi đấy thôi!”

Nhìn nhau cười cười, Tôn Huệ gật đầu thật mạnh, nói: “Tốt, nếu thím thích, lần sau cháu sẽ mang tới cho người ném thử.” “Ấy đừng!” Nương tử lý chính vội vàng ngăn lại nói: “Thím nhận lần này là lần cuối thôi, lần sau thím cũng phải tiêu tiền mua, nếu không cứ mãi ăn chùa, trong lòng thím sẽ băn khoăn.” Nương tử lý chính thầm suy nghĩ, về sau nếu muốn ăn sẽ kêu người tới chỗ Tôn Huệ mua lấy một ít, bản thân tự đi mua sợ rằng con bé sẽ không thu tiền.

“Đến lúc đó rồi nói sau, nếu như người nhà ăn không hết, cũng không thể mặc cho nó hư hỏng! Đến lúc đó đưa tới, người phải ăn giùm mới được.” Tôn Huệ nói. Lại nói đùa hai câu, Tôn Huệ nhìn thời gian cũng không sớm, việc trong nhà còn bẽ bòn, liền cáo từ nói: “Thím, vậy giờ cháu đi về trước, có tin tức thím cứ nhắn cho cháu.”

“Đợi một chút, thím cất nho để cháu mang về.” Vừa nói, nương tử lý chính vừa thả nho sang một cái giỏ khác: “Yên tâm đi, trong hai ngày này, thím sẽ nhắn cho cháu.”

Từ nhà lý chính đi ra, lúc trở về thuận tiện cắt cỏ, gia súc trong nhà càng ngày càng lớn, thỉnh thoảng đi đường nàng cũng tranh thủ cắt cỏ luôn, thế nhưng nhiều khi không đủ cho chúng nó ăn. Bây giờ càng nghĩ càng thấy rằng lúc này là thời điểm bán đi một ít gia súc, có thể tích lũy ít tiền, người cũng đỡ mệt. Thế nhưng bây giờ vẫn còn đang là mùa hạ, chờ đến mùa đông, nhất là mấy ngày trước lễ mừng năm mới, khi đó nhất định sẽ có nhiều người mua hơn.

Về đến nhà, cho gia súc ăn cỏ uống nước xong, Tôn Huệ bận rộn một hồi thì đã đến nấu cơm thời gian, nàng vừa định đi làm thì Chu Đồng lại tới, kéo nàng vào trong nhà: “Muội ở nhà một mình nấu cơm làm cái gì? Đi, mau đi với tỷ, cơm nước chuẩn bị xong rồi.”

Tôn Huệ từ chối không được, hơn nữa nàng chỉ có một mình, nấu nướng mất công, cũng không thể ngày nào cũng húp cháo, hoặc là ăn rau dưa suốt?

“Nghe nói muội muốn lên trấn mở quầy hàng?” Trên đường đi Chu đồng hỏi, nàng cũng vừa mới nghe được cha mẹ nói chuyện.

“Đúng, hôm nay muội tới nhà lý chính, lấy nhờ ông ấy giúp đỡ tìm xem quan hệ, xem có thể bày quầy hàng trên trấn không.” Tôn Huệ nói.

“Lý chính quen biết nhiều người trên trấn, có ông ấy hỗ trợ, quầy hàng của muội sẽ không có người quấy rầy.” Chu Đồng nói: “Nếu nhận được tin tức cụ thể, muội hãy nói tỷ một tiếng, tỷ giúp muội chuyển hàng.” Một mình mở quầy bán hàng dù sao cũng không tiện, có người giúp đỡ một chút mới tốt.

“Thì vì như vậy nên muội mới tới nhà lý chính nhờ giúp.” Tôn Huệ đáp lời, sau đó liền từ chối: “Tâm ý của tỷ muội hiểu, nhưng chỗ muội không cần người giúp đỡ đâu, mình muội là đủ rồi. Tỷ ở nhà còn phải nấu cơm giúp việc nhà, bây giờ ngoài ruộng cũng bận rộn, cha mẹ sẽ không thể ở nhà.”

Chu Đồng cũng đã đính hôn, Tôn Huệ sợ gia đình bên kia của Chu Đồng biết chuyện mở quầy bán hàng, trong lòng mất hứng. Vì vậy thà để bản thân bận rộn một chút, dù sao cũng không có gì.

“Còn chưa tới ngày mùa, tỳ nói tỳ giúp muối, để mẹ về sớm một chút nấu cơm là được.” Biết rõ Tôn Huệ không muốn làm phiền bản thân, cũng sợ mình bị người ta nói xấu, cho nên mới phải cự tuyệt. Nhưng mà, nàng nghĩ đến, việc này cũng không coi là khác người, người khác thấy thế nào, nàng cũng không quan tâm.

Tôn Huệ vẫn còn đang nghĩ làm thế nào để cự tuyệt, tim lý do nói: “Mẹ về sớm nấu cơm cũng không có gì, nhưng còn tiêu đề thì sao, cũng không thể để mặc nó ở nhà một mình, hoặc là mang theo lên trấn?”

Chu Đồng nói: “Bảo mẹ dẫn nó theo ra ruộng là được, trước kia chẳng phải cũng từng như vậy sao? Tốt rồi, muối đừng có mà lèo nhèo, chúng ta quyết định vậy đi, hôm đó tỳ sẽ tới tìm muối.” Nói rồi sẽ không cho phép Tôn Huệ từ chối, cứ quyết định như vậy là được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Edit: Canina

Lý chính làm việc rất nhanh, chỉ hai ngày sau hôm Tôn Huệ tới nhờ, sự tình đã được làm tốt, hắn đã nói chuyện với lão Tề, bảo Tôn Huệ cứ việc lên trấn bán quán. Về phần phí mở quầy, sẽ chờ cuối năm tính toán một lần, Tôn Huệ đưa tiền cho lý chính, nhờ lý chính chuyển qua.

Tôn Huệ lại cảm kích một phen, còn cứng rắn nhét cho hắn hai chum nhỏ mang về.

Trước khi lên trấn, Tôn Huệ nghĩ vẫn nên nói một tiếng với mẹ, nàng đi bán hàng không biết sẽ trở về lúc nào, phải nhờ mẹ qua cho gia súc ăn giúp, không để chúng bị đói. Nhất là mấy con la la nhỏ, hiện tại vừa dứt sữa, cần ăn thức ăn mềm, bằng không sẽ không thể lớn nhanh.

“Ngày mai lên trấn sao? Cần thận một chút, tuy nói đã nhờ lý chính tìm quan hệ, nhưng cũng chưa hẳn sẽ không xảy ra sai lầm, có tình huống gì, đừng tiếc quầy hàng, bảo vệ bản thân thật tốt là được!” Tôn mẩu dặn dò, nếu không phải quá bận việc nhà, bà nhất định sẽ đi theo.

“Về phần gia súc trong nhà, con cũng đừng quan tâm, ngày mai ta sẽ sang cho chúng nó ăn.”

Tôn Huệ gật đầu, nói: “Cũng chỉ có vài ngày thôi, bán được hơn phân nửa trái cây, con sẽ không đi nữa, cho nên đành phiền mẹ vất vả mấy hôm.” Đầu thế không vất vả được đây, việc nhà nhiều, còn thêm chuyện này, nếu không phải muốn kiếm thêm chút tiền, Tôn Huệ luyến tiếc mẹ mệt nhọc như vậy.

“Vội ta mà còn nói phiền phức, chẳng qua chỉ là chút việc nhỏ, vất vả gì chứ?” Tôn mẩu buồn cười nói, một tay vỗ vai con, nói: “Ngày mai lần đầu tiên lên trấn bày quán, mang ít trái cây thôi, nếu bán tốt hôm sau lại mang nhiều hơn.” Không thể có bao nhiêu mang bấy nhiêu, thứ nhất là chưa biết rõ tình hình người mua, thứ hai, nếu có người tới gây sự, tổn thất cũng ít.

“Trong lòng con đều biết, ngày mai các loại trái cây đều mang hết, không trông cậy vào ngày đầu tiên kiếm được bao nhiêu, chỉ cần kiếm đủ tiền trà là được.”

Nói chuyện không lâu, Tôn Huệ định chào mẹ đi về, việc trong nhà còn nhiều. Thế nhưng vừa mới ra khỏi phòng thì đã bị Chu Đồng ngăn cản, nàng nhìn Tôn Huệ nói: “Huệ Tử, có phải muối quên chuyện gì không, sao chưa nói gì đã chạy.” Vừa nãy thanh âm của Tôn Huệ không nhỏ, vừa vặn bị Chu Đồng nghe thấy, bèn chạy tới chặn đường nàng: “Mai muối lên trấn bán quán đúng không, khi nào đi, ta đi qua giúp muối.”

Xem tư thế này, cũng biết không thể lại cự tuyệt, Tôn Huệ vỗ ót một cái nói: “Xem muối này, thật sự là quên mất, đã nói đến lúc đó nhờ tỳ giúp một tay, thế mà nói hai câu liền quên! Cũng may có tỳ ngăn muối lại, bằng không ngày mai sẽ lúng túng.” Nàng không thể nói thật là mình cố tình quên được.

“Ha ha, nhớ ra là tốt rồi.” Chu Đồng nói câu này, giọng điệu đầy ẩn ý, khiến cho Tôn Huệ cảm thấy rõ ràng rằng tỳ ấy biết mình nói dối: “Mai ta qua tìm muối, nhớ chờ ở nhà đấy.”

“Vậy muối sẽ chờ tỳ.” Quên đi, thiếu một phần nhân tình thì thiếu một phần đi, tương lai sẽ có cơ hội trả lại.

Ngày hôm sau, Tôn Huệ còn không ngừng tự nói chúc may mắn với bản thân. Rất nhiều chuyện nhìn đơn giản, nhưng một người sẽ không dễ làm, nếu không phải Chu Đồng đi theo giúp một tay, quầy hàng này chưa biết tới bao giờ mới xong, càng đừng nói tới việc sau này có người tới gây rối cũng có thể bảo toàn thuận lợi.

Chu Đồng vốn định giúp đỡ chuẩn bị quầy hàng cho tốt sau đó sẽ trở về, nhưng không đi được mấy bước, người tới đông dần, không mua một cân thì cũng nửa cân, cũng ném thử, khách tới liên tục, Tôn Huệ một mình có chút kham không nổi, Chu Đồng liền không rời đi nữa, = mà ở lại giúp đỡ một hồi.

Hoa quả đương nhiên là bán rất nhanh, lần này Tôn Huệ mang theo toàn trái cây được lựa kỹ, người trên trấn trong tay đều có chút tiền nhàn rỗi, sau khi ăn thử một miếng, cảm thấy ăn ngon, ít nhiều đều bỏ tiền mua. Cho nên, đến giữa trưa, hoa quả đều đã được bán hết, một cho hai người mồ hôi đầy đầu, Tôn Huệ lau mồ hôi trên trán, nói: “Hôm nay may mà có tỷ, bằng không chắc muối không xong.”

“Đừng nói lời này, tỷ chẳng qua chỉ giúp một tay, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta mau trở về đi thôi, người trong nhà hẳn là đang chờ chúng ta về ăn cơm.” Chu Đồng đặt rõ lên xe, cũng dọn dẹp đồ đạc một chút. Tôn Huệ thở hắt ra, huy huy toan thủ, nói: “Mấy bà thím đó thật biết trả giá, muối nhất định không đồng ý, thế mà vẫn bị hạ giá không ít, cuối cùng còn phải cấp thêm ưu đãi.” Thế nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn kiếm được.

Chu Đồng lắc đầu, thoáng chỉ trích nói: “Tỷ chẳng phải đã nói với muối rồi sao, đừng có báo giá thật, trái cây đều là đồ tốt, đắt chút cũng là có thể, dù sao mấy bà cô kia đều biết trả giá, muối nâng giá cao một chút, cho dù bị trả giá, cũng có thể kiếm được nhiều.” Nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngày mai, bằng không nâng giá tiền lên chút? Thế nào.”

Tôn Huệ lắc đầu, nói: “Thôi quên đi, giá tùy ý đề cao, người khác biết được không tới.” Tính toán như vậy thì tốt thật, nhưng khách mua đều là dân chúng bình thường, có thể bớt chút liền bớt, nếu giá thay đổi, bọn họ là sẽ không lại quan tâm. “Không có việc gì, dù sao muối cũng không định phát tài nhờ vào bán trái cây, chẳng qua là sợ ăn không hết để hỏng mất, cho nên mới lại đây bán.” Chỉ cần có thể trợ giúp một chút sinh hoạt phí, Tôn Huệ cũng rất cao hứng.

Chu Đồng ngẫm lại cũng thấy có lý, hôm nay người ta đã biết giá cả rồi, ngày mai thay đổi, người ta lại cho rằng mình lật lọng, thật sự không tốt. “Cũng là muối nghĩ chu đáo.” Hôm nay, lúc cuối cùng trái cây có chút không đủ bán, rất nhiều người nghe thấy chạy tới hỏi mua nhưng đã không còn, Chu Đồng hỏi: “Ngày mai có nên mang nhiều chút không, cứ như hôm nay nhất định sẽ bán hết.”

Đem xe bộ ở lều trên người, kéo Chu Đồng đi lên, một bên vội vàng lùa một bên quay đầu đáp: “Muối thấy ngày mai vẫn chưa cần mang thêm trái cây. Phải biết rằng, thứ này mua trở về cũng sẽ không phải một ngày hai ngày liền ăn xong, nhu cầu sẽ không nhiều như vậy.” Người ta chịu bỏ tiền mua nhưng cũng sẽ không ăn một lúc hết luôn, mà là mỗi ngày ăn một ít. Một khi đã như vậy, không cần mang nhiều lắm gì, vừa mất công vừa chưa chắc đã bán hết.

Chà trách người nhiều nói Tôn Huệ thông minh, Chu Đồng liếc mắt một cái, trong lòng không thể không phục, nàng chỉ thấy hôm nay bán chạy, cũng không nghĩ nhiều, không tính toán nhiều.

Đến nhà, ngoại trừ Chu Thụ bởi vì đói quá chịu không nổi đã cầm chén nhỏ ăn trước, người lớn vẫn còn đang ngồi hóng mát, chờ Tôn Huệ các nàng trở về, mới đứng dậy nói ăn cơm thôi.

Trong lòng Tôn Huệ cực kỳ ngượng ngùng, làm cho nhiều người chờ mình như vậy, hơn nữa hôm nay còn làm phiền Chu Đồng nửa ngày, rất là bất khoản. Nghĩ một chút, ngày mai hay là chuẩn bị trước đồ ăn mang theo lên trấn, ăn xong rồi trở về, đỡ mất công mọi người chờ.

Ăn cơm thời điểm, Chu Hải đột nhiên mở miệng, nói với Tôn Huệ: “Huệ Tử, ngày mai cũng đừng lên trấn bán hoa quả, làm chút đậu hũ, tương du linh tinh đi.” Tôn Huệ nuốt xuống đồ ăn trong miệng, ngẩng đầu hỏi: “Mấy ngày nay cháu không có làm, dường như thế nào mà lại nói thế à?” Nàng làm đậu hũ, thật là ba ngày giăng câu hai ngày phơi lưới, toàn dựa vào tâm tình, mà mấy ngày nay, vì bán hoa quả, đã sớm quên đi không còn một mảnh, cố ý xay chỉ sợ đã phủ đầy bụi.

Cũng không thể là vì để ăn, nếu nói như vậy, Chu Hải thà rằng đi nơi khác mua, cũng sẽ không để cho Tôn Huệ làm.

Tôn Huệ cũng buông đầu nhìn Chu Hải, bà không biết vì cái gì ông ấy lại bảo con gái đi làm đậu hũ. Chu Hải nói: “Là như vậy, con làm cái gọi là ngũ vị hương kia không tệ, rất nhiều người đều yêu thích, mà hiện tại con không làm nữa, mọi người đều mua không được, rất nhiều người đều hỏi ta khi nào thì làm, có thể bán cho bọn họ một chút.” Không chỉ có thôn mình, hẳn đi làm thợ mộc ở mấy thôn bên cạnh, cũng có không ít người hỏi, cho nên hẳn mới có thể nói với Tôn Huệ, bảo nàng không vội bán hoa quả, xé chiều đi bán cũng không sao, có thể làm chút đậu hũ, tương du vân vân, có lẽ sẽ kiếm được càng nhiều.

Ngũ vị hương đậu hũ làm ra, Tôn Huệ cũng biết rất nhiều người yêu thích, làm ra không lo bán không được, nhưng nàng đã bán phối phương cho phu nhân Huyện lệnh, nàng cũng không có lá gan tranh giành chuyện làm ăn với phu nhân. Nàng cũng không sống đủ kiên nhẫn, kiếm tiền trong chảo dầu là chuyện tình là tuyệt đối không thể làm.

“Cái khác thì không nói, nhưng là đậu hũ ngũ vị hương mà nói, vẫn nên quên đi thì hơn, con đã thu tiền của phu nhân Huyện lệnh, sợ chọc bà ta mất hứng,” Tôn Huệ cười nói.

Thế nhưng nàng nghĩ nếu không làm đậu hũ ngũ vị hương bán, người mua sẽ ít đi rất nhiều, đành phải bán thêm đậu hũ chiên các thứ.

Biết Tôn Huệ cố kỵ Huyện lệnh phu nhân, Chu Hải buông bát, nói: “Hóa ra là như vậy, khó trách con không làm đậu hũ ngũ vị hương nữa.” Nhìn Tôn Huệ nói: “Không có việc gì, một tháng trước Huyện lệnh đã bàn giao công việc, thăng chức đến địa phương khác, phu nhân Huyện lệnh sẽ đi theo, con lại làm đậu hũ ngũ vị hương, sẽ không có ai quản.”

Tôn Huệ vẫn còn có chút cố kỵ, phu nhân Huyện lệnh khẳng định không có khả năng tự mình mở cửa hàng làm đậu hũ ngũ vị hương, nhất định là đem phối phương bán đi, hơn nữa giá không rẻ. Mua phối phương rồi, có lẽ sẽ kiêu kỳ Huyện lệnh phu nhân, nhưng bản thân suy nghĩ vẫn thật đơn giản, nếu chính mình làm đậu hũ ngũ vị hương, chọc bọn họ ngứa mắt, mình nhất định sẽ không có quả ngon mà ăn.

“Không bằng thức phụ thử nhờ người lên huyện xem một chút, xem có người mở quầy bán đậu hũ ngũ vị hương hay không,” Tôn Huệ cuối cùng nhin được tiền tài dụ hoặc, từ chối: “Mà thôi, đậu hũ ngũ vị hương làm tốn nhiều công phu, con không thích làm lắm, vẫn là đậu hũ chiên làm đơn giản hơn nhiều, cái này thì có thể.”

Chu Hải cau mày, gật đầu nói: “Làm đậu hũ ngũ vị hương thực phiền toái? Vậy thì quên đi, chừng nào có thời gian rồi nói sau. Thế nhưng bọn họ cũng không có chỗ mua, trên huyện khả năng chỉ trong tửu lâu mới bán, không có cửa hàng bán riêng.” Hấn không biết thứ này làm như thế nào, cho nên Tôn Huệ vừa nói khó làm, cũng sẽ tin, không nghĩ tới đó chỉ là Tôn Huệ lấy cớ cự tuyệt.

Tôn Huệ nói: “Chỉ có trong tửu lâu bán? Các cửa hàng chẳng lẽ không bán?” Rất là kỳ quái, dù thế nào cũng phải bán cho các cửa hàng chứ, nếu chỉ bán cho tửu lâu, dân chúng bình thường làm sao có cơ hội được ăn.

“Không có, không nghe ai nói có cửa hàng nào bán.” Chu Hải nói.

Gật gật đầu, Tôn Huệ nghĩ, nếu như thế thì có thể đi hỏi thăm một chút, nói không chừng đậu hũ ngũ vị hương này còn có thể tiếp tục làm, nói vậy, mỗi ngày đều có chút thu nhập.

Vậy ngày mai đi các nơi hỏi thăm một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Editor: Canina

Tôn Huệ nói là làm, không có một chút chần chờ, ngày hôm sau liền đi hỏi thăm luôn, có chừng quỹ của tửu lâu, lý chính vân vân, đương nhiên không phải nàng tự mình ra mặt mà là nhờ người bên ngoài.

Kết quả cũng khá khả quan, trên huyện thật sự chỉ có tửu lâu mới bán, mà phần lớn là được bán ở phủ thành, nơi mọi người có đủ tiền để mua phổi phượng, nghe nói Huyện lệnh phu nhân kiếm được không ít tiền, Huyện lệnh sở dĩ có thể lên chức, cũng là nhờ vào món tiền này, bán phổi phượng lấy được tiền, lấy tiền đó chuẩn bị biểu xén đám đại nhân trong kinh, mới có thể thăng lên làm lục phẩm quan viên.

Biết là bán cho cửa hàng trong thành, Tôn Huệ liền động tâm, nàng ở trong thôn buôn bán nhỏ, cũng không có khả năng ảnh hưởng đến phủ thành đi. Như vậy đám người mua phổi phượng không có khả năng đuổi tới tận địa phương nhỏ này. Nếu như thế, nàng hoàn toàn có thể bán ở trong thôn, chỉ cần cạo rửa cối đá một chút là có thể dùng.

Bởi vì đầu tiên phải ngâm đậu cho nở ra, cho nên một ngày sau mới có thể bắt đầu làm đậu hũ. Buổi sáng nàng dậy rất sớm xay đậu, Tôn Huệ nhìn con lừa, kéo nó đi, thỉnh thoảng còn phải cho nó ăn vài thứ, bằng không nó sẽ không đi. Hôm nay không làm đậu hũ ngũ vị hương, lúc trước nàng cũng không nói dối Chu Hải, làm cái đó có chút phiền phức, cần nhiều thời gian hơn 1 chút. Nàng nói với những đại nương hôm nay tới mua đậu, muốn ăn đậu hũ ngũ vị hương, ngày mai lại đây mua.

Đậu hũ ngũ vị hương vẫn tương đối được hoan nghênh, nghe nói Tôn Huệ lại làm bán, rất nhiều người đều nói tốt, hôm sau nhất định lại đây lấy.

Làm hai ba ngày, người mua đến khá đông, mỗi ngày đều có thể bán được không ít đậu hũ, đậu làm. Thấy thu nhập không ít, mỗi ngày Tôn Huệ liền dậy sớm làm, mà hoa quả nàng cũng không bỏ lại, buổi chiều mang đi bán, dù sao bán hoa quả không cần mất thời gian, mỗi ngày bán hoa quả xong trở về vừa lúc làm cơm chiều ăn rồi đi ngủ.

Cứ như vậy, Tôn Huệ thay đổi thời gian bán hoa quả, từ hôm đó quá trưa nàng mới lên trấn, buổi sáng ở nhà làm đậu hũ linh tinh, mỗi ngày đều kiếm được tiền, thu nhập rất là khả quan, làm cho Tôn Huệ thực vừa lòng.

Hôm nay vừa bán hai miếng đậu hũ, thu ba văn tiền, một chiếc xe ngựa chợt dừng trước cổng, Tôn Huệ vẩy nước cho khô tay, đi qua xem. Trong lòng thầm nghĩ không biết là ai tới, hoặc là đi nhầm nhà.

Màn xe được xốc lên, quản gia nhà Trương cử nhân bước xuống xe, lập tức đi về phía Tôn gia.

Tôn Huệ thấy là hấn, nở nụ cười nhìn mấy thím tới mua đậu, bọn họ thấy người tới ăn mặc có thể diện, cũng không dám đứng lâu, xách đậu hũ bước đi, mà Tôn Huệ chạy ra nghênh đón: “Sao ngài lại đến đây, có chuyện gì không ạ?” Đưa mắt liếc hai xe ngựa, thấy không có dất theo la la, càng thêm đoán không ra mục đích. Nếu dẫn theo La La đến, có lẽ là không muốn thuê nữa, hoặc là La La hiện tại không sinh sữa, nhưng không mang đến, thật đúng là không biết.

Quản gia ngẩng đầu, ánh mắt liếc qua chiếc bàn đặt trong sân, mặt trên bày đậu hũ, dầu muối thì không có gì, nhưng đậu hũ ngũ vị hương lại làm cho hấn kinh ngạc, hấn thật sự không biết ở nơi nông thôn như này lại có bán thứ đó, trên thị trấn cũng là từ chỗ tiền Huyện lệnh phu nhân kia truyền ra phổi phượng, chỉ có vài tửu lâu mới bán, mà xưởng làm, chỉ có phủ thành mới làm. Chỉ vào đậu hũ ngũ vị hương, hỏi: “Thứ này người học được từ đâu, bán vị sự phụ kia?” Không có sự phụ dạy, cũng sẽ không có tay nghề này.

“Cái này sao, tự tôi suy nghĩ ra, mất rất nhiều ngày, chẳng qua lúc trước trong nhà nhiều việc, mới không có thời gian làm, hiện tại rảnh rồi nên làm chút

bán.” Dù sao việc này căn bản là không khó điều tra, hơn nữa có Huyện lệnh phu nhân đứng trước, Tôn Huệ cũng không che che giấu giấu, thành thành thật thật nói.

Quản gia thật quá ngạc nhiên, liếc Tôn Huệ từ trên xuống dưới một cái, nói: “Nói như vậy, từ lâu trên huyện kia, là do người đứng đằng sau?” Từ lâu kia bán loại đậu hũ này cũng chỉ mới hai ba tháng gần đây, lúc trước hoàn toàn không có, mà xưởng đậu hũ trên phủ thành cũng bắt đầu trong khoảng thời gian xấp xỉ. Nếu đúng như tiểu nha đầu nói, đậu hũ ngũ vị hương này vẫn là do nàng làm trước tiên. “Không biết tay nghề này của người là học được từ đâu.”

“Không phải nói sao, tự tôi nghĩ ra, hơn nữa phối phương chỗ từ lâu trên huyện còn là từ chỗ tôi truyền ra nữa đó.” Tôn Huệ cười nói. Nàng cũng không muốn cho người khác hiểu lầm, nói chính mình học người khác, hơn nữa vạn nhất có ai nói mình học lén, nàng sẽ cảm thấy rất không thoải mái. Không chừng có mấy kẻ không biết xấu hổ còn muốn đòi tiền mình.

“Chính người tự nghĩ ra, chứ không phải học tay nghề của người khác?” Quản gia vô cùng kinh ngạc, hần chẳng thể ngờ tiểu cô nương trước mặt lại nói rằng phối phương là do nàng nghĩ ra đầu tiên, đây quả thật rất không dễ dàng.

Gật đầu, Tôn Huệ nói: “Đương nhiên, tôi đây đã tốn rất nhiều công phu, tham khảo không ít mới làm ra được.” Chủ yếu là nhờ đời trước ném qua không ít, trong lúc vô tình nhìn thấy cách làm trong sách, cho nên thử vài lần cuối cùng đã làm ra được.

“Các từ lâu lớn bán đậu hũ ngũ vị hương, nghe nói lấy được phối phương từ chỗ Huyện lệnh phu nhân, mà người nói cái này do người tự nghĩ ra, như vậy nói cách khác, Huyện lệnh phu nhân là học từ chỗ người?” Đậu hũ ngũ vị hương này cũng không phải truyền từ bên ngoài tới, mà nha đầu kia cũng không có khả năng nói lời dối trá, bởi vì rất dễ dàng tìm ra sự thật, như vậy chỉ có một loại khả năng, phối phương trong tay tiền Huyện lệnh phu nhân, kỳ thật là lấy từ trong tay nha đầu này.

“Là chuyện từ mấy tháng trước, ta vừa suy nghĩ ra cách làm đậu hũ ngũ vị hương này, mới bán được có mấy ngày, Huyện lệnh phu nhân đã phái người tới kêu ta đi. Nói là Huyện lệnh phu nhân vô cùng thích ăn cái này, hỏi ta muốn phối phương, để trong nhà làm ăn. Sau còn có người theo đến, học trong khoảng 1 tuần, nắm giữ không sai biệt lắm, cho ta mấy lượng bạc để cảm ơn.” Tôn Huệ nói: “Lúc ta thu tiền, bọn họ còn dặn dò ta, tạm thời đừng vội làm đậu hũ ngũ vị hương bán, cho nên cách lâu như vậy, nghe nói bên ngoài nhiều người bán, ta nghĩ hẳn không có chuyện gì, lúc này mới làm bán.”

Trong lòng cười nhạo, làm gì có chuyện bản thân thích ăn, là nhìn thấy cơ hội phát tài nên mới nói như vậy. Cũng là do tiểu nha đầu này ngu ngốc, cho mấy lượng liền đem phối phương tặng ra ngoài, đổi là người khác, không có hai ba mươi lượng, cho dù Huyện lệnh phu nhân cũng đừng nghĩ muốn lấy. Xem tình hình bây giờ, Huyện lệnh phu nhân cầm phối phương này, kiếm được không dưới trăm lượng.

Quản gia đưa tay lấy một miếng đậu hũ ngũ vị hương, đầu tiên ngửi một chút, thấy hương vị có vẻ thuần hậu, thả vào trong miệng nhấm nuốt. Ừm, cũng không tệ lắm, hơi kém hơn chút so với từ lâu làm ra, nhưng để làm đồ ăn bình thường thì hoàn toàn có thể. “Người làm cũng không tệ lắm, thế nào, có thể đưa chút đến trong phủ ta hay không? Mỗi ngày đều phải chút, đương nhiên, đậu hũ cũng cần, qua một lát chúng ta thương lượng giá cả.”

“Mỗi ngày ngài muốn lấy bao nhiêu, nếu nhiều thì có thể. Về phần nói giá, rất dễ thương lượng, mua nhiều sẽ giảm giá.” Có thể có thêm khách hàng, Tôn Huệ đương nhiên cao hứng, dù sao nàng cũng cần phải lên trấn bán hoa quả, đưa một chút cũng không có gì.

“Đậu hũ ngũ vị hương này, cách ngày đưa một lần, đưa năm cân đi. Đậu hũ có thể đưa hàng ngày, mỗi ngày một khay. Thế nào, giá bao nhiêu?” Quản gia nói. Mấy thứ này, cũng không phải mua cho chủ tử ăn, mà là để nấu com tập thể cho bọn hạ nhân, cho nên không cần chú ý quá mức, mà hẳn quản lý nhà cũ trên trấn, phương diện này còn có thể chen vào một tay, kiếm chút tiền mua nước tương.

Tôn Huệ trong lòng lách cách gáy bàn tính, đậu hũ ngũ vị hương bình thường làm ra, bởi vì công phu có vẻ rườm rà, giá mỗi cân ba văn, mà một khay đậu hũ có hai mươi lăm khối, mỗi khối là một văn, hai ngày tổng cộng thu được 65 văn, đương nhiên, nếu nói giá này ra, đối phương nhất định không nhận. Từ lần cô kè mặc cả trước, Tôn Huệ đã biết, đối phương rất sành mua bán, không có khả năng để cho chính mình chiếm bao nhiêu tiện nghi, cho nên phải nói giá làm cho đối phương vừa lòng, mà mình thì vẫn kiếm lời mới được.

Suy nghĩ một phen, cuối cùng Tôn Huệ mở miệng: “Người xem đậu hũ ngũ vị hương mỗi cân ba văn, 1 khay đậu hũ hai mươi văn, thế nào?” Cứ như vậy, tổng cộng 2 ngày thu được năm mươi lăm văn, lời ra mười lăm văn tiền. Nếu thành công, trừ ra phí tổn, nàng còn có thể thu được hơn mười văn lợi nhuận.

Quản gia bật cười, nói: “Vậy thì quên đi, trở về mà khai giá này với chủ nhân, ta làm quản gia cũng coi như xong.” Lời này có chút khoa trương, cho dù hẳn thực đáp ứng lấy giá này thu mua, như vậy cũng sẽ không có ảnh hưởng đến địa vị của hắn, ba đời tổ tiên nhà hắn đều làm quản gia cho Trương gia, mà hắn cùng Trương cử nhân lại là nãi huynh đệ, địa vị bất phàm.

“Ngài nói lời này giống như tôi kiếm lời nhiều lắm vậy, nói cho ngài biết, tôi đây chỉ có chút tiền vất vả, thật sự không có bao nhiêu lợi nhuận.” Tôn Huệ kêu khổ, nàng vẫn là muốn làm bút mua bán này.

Vuron bốn đầu ngón tay, quản gia nói: “Như vậy đi, bốn mươi ba văn, hai ngày, thế nào?” Giá lập tức đã bị áp chế đi rất nhiều.

Tôn Huệ tự nhiên sẽ không đáp ứng, nếu như vậy nàng cũng không có tí lợi nhuận nào, nói: “Vậy thì quên đi, tôi cũng lười đi lên trấn.”

Bốn mươi ba văn, quản gia cũng biết là có chút thấp, thoáng nói ra: “Như vậy đi, người đi một chuyến cũng phải có tiền vất vả, bốn mươi tám văn.” Tăng 5 văn tiền.

Tôn Huệ còn muốn giá cao thêm chút: “Tôi cũng không nhiều lời, năm mươi văn, giá chốt.”

“Không được, ta đây không bằng mua nhà khác. Bốn mươi tám văn chính là bốn mươi tám văn, không thể bàn nữa.”

Hai người này vì hai văn tiền tranh cãi thật lâu, cuối cùng đều thối lui một bước, định ra bốn mươi chín văn.

Có thể có thêm một người mua cố định, trong lòng Tôn Huệ vui mừng, tuy rằng nếu cứ như vậy mỗi ngày sẽ mệt hơn một chút, nhưng chỉ cần nghĩ có thể kiếm tiền, trong lòng liền thoải mái, người từng trải qua mới phá lệ hiểu được tiền trân quý đến nghĩ nào, mỗi ngày đều phải vắt óc nghĩ ra biện pháp kiếm tiền.

“Ngài tới có chuyện gì sao?” Đột nhiên nhớ tới điểm ấy, dù sao cũng không có khả năng tư dung rảnh rồi chạy đến chơi. Vừa rồi nói rất nhiều chuyện, lại kịch liệt đàm định giá cả, suýt nữa đã quên hỏi.

Quản gia nói: “Nghe nói hai la la mẹ nhà người đã sinh con, đang sinh sữa?”

“Đúng vậy, hai la la con đã bắt đầu cai sữa, có thể ăn cỏ vụn rồi.” Tôn Huệ nhìn quản gia: “Như thế nào, ngài hỏi cái này để làm gì, chẳng lẽ còn muốn thuê thêm la la? Nếu tôi nhớ không nhầm, con la la lần trước ngài mang đi kia, hiện nay vẫn còn có thể sinh sữa mà?”

“Ta muốn, nhưng lại muốn cả hai.” Quản gia nói: “Lần này sẽ không thuê nữa, dứt khoát mua luôn, lão gia chúng ta muốn dùng để tặng lễ.” Đồ để tặng người, dù sao cũng không thể tặng đồ thuê, vậy cũng thật không có thành ý.

“Giá tốt nhất, chỉ cần người đáp ứng bán la la cho ta.”

“Tặng lễ? Như thế nào lại muốn dùng La La tặng lễ, La La này thật vất vả mới nuôi lớn, ta còn muốn giữ lại cho nó sinh con, không muốn bán.” Tôn Huệ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Edit: Canina

“Giá cả còn có thể thương lượng. Nếu chê giá quá thấp, ta hoàn toàn có thể tăng thêm một chút. Người cũng có thể ra giá, nếu hợp lý, ta tất sẽ trả đủ.” Quản gia hòa ái nói, mua la la với hắn bây giờ là tình thế bất buộc, bằng không trở về sẽ không tiện báo cáo.

Tôn Huệ cực kỳ không muốn, hai con la la khó khăn lắm mới trưởng thành, hàng năm đều sinh la la con, hiện tại bán, năng thực khó có thể đáp ứng. Nếu người ta chỉ cần một con, giá mua cao chút, năng còn có thể thương lượng, nhưng nếu bán cả hai con, vụn vặt lần không thể.

Cho nên năng từ chối: “Chuyện này thực sự là khó xử, hai con la la này chính là tiền đồ trọng yếu của nhà ta, không bằng ngài tới nơi khác hỏi thăm được không?” Lời nói uyển chuyển, chỉ sợ đối phương mất hứng, phải biết rằng ở huyện này, Trương gia cũng được coi là thân hào nông thôn có danh vọng, người ta muốn chen ép một tiểu hài tử như mình thật quá dễ dàng.

Sắc mặt quản gia chợt trầm xuống, hắn trước giờ chưa từng bị cự tuyệt lần nào, lên giọng áp chế: “Người nghĩ hay quá nhỉ, ta đã để cho người tùy ý ra giá, đừng có mà không biết điều, hai con la la này ta nhất định phải mua, bằng không chỗ lão gia ta biết phải ăn nói thế nào.” Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tôn Huệ, bức bách: “Người nói đi, giá bao nhiêu?” Là người chủ cửa hàng của Trương gia, không hung ác một chút sao có thể đè ép người?

Tôn Huệ toát mồ hôi hai bên thái dương, có chút khẩn trương, nếu ở đời trước, năng hoàn toàn có thể đứng lý hợp tình cự tuyệt, mất hứng còn có thể nhẫn mặt đuổi người. Nhưng hiện tại khác rồi, nếu thực sự làm như vậy, bản thân sẽ không có quả ngon để ăn, còn liên lụy người nhà.

“Vậy ngài xem, bao nhiêu thì thích hợp?” Quên đi, Tôn Huệ nghĩ, kiếm ít tiền chút cũng được, trăm ngàn lần đừng chọc tai họa cho người nhà. Tiền về sau còn có thể kiếm, nhưng nếu gây họa, cả nhà mình sẽ không dễ sống, chỉ sợ còn phải lưu lạc nơi khác.

Quản gia chấp tay sau lưng, nói: “Bảo người ra giá thì cứ ra đi, đừng có lằng nhằng.” Hắn cũng không phải kẻ thích ý thế hiếp người, bằng không cũng sẽ không nói nhiều như vậy với Tôn Huệ, trực tiếp động thủ là được rồi. Lần này nếu không phải tặng lễ cho Huyện lệnh, cũng không cần cường ngạnh mua la la mà người chủ không muốn bán.

Tôn Huệ nghĩ nghĩ, rốt cuộc không dám đòi nhiều, nói: “Vậy ba lượng hai đi, nếu ngài thật sự muốn mua, ta liền lấy giá đó.” Nếu bán lẻ, giá tiền này không coi là rẻ, giống như con la la đầu tiên năng mua, cũng chỉ cỡ 1 xâu là nhiều. Nhưng mà, hiện tại năng đã nuôi nó lớn lên khỏe mạnh, còn đẻ con, sang năm còn có thể lại thêm 1 lứa, cho nên giá này tính ra cũng không đắt, nếu được chọn, Tôn Huệ thà rằng không bán.

Quản gia mơ hồ biết giá, bởi vậy cũng hiểu được tiểu cô nương trước mặt này ra giá khá tiện nghi, đại khái là bị mình hù dọa. Nhưng hắn cũng không nói gì thêm, lấy từ trong tay áo ra một nén bạc, đưa cho năng: “Nơi này có năm lượng bạc, người bán hai con la la cho ta cũng không coi là thua thiệt, lúc trước chẳng phải người còn cho chúng ta thuê 2 con sao, đến mùa sẽ đưa lại đây, không lo sang năm không có la la con.”

5 lượng bạc này, xem như món tiền lớn nhất Tôn Huệ từng gặp từ khi xuyên tới, cảm giác cầm trên tay thật nặng. “Này có chút hơn đi?” Tôn Huệ ngược lại không dám thu, 5 lượng bạc, mua trâu cũng đủ rồi.

“Đã nói là cho người, ta mua la là để tặng lễ, rẻ quá sẽ không thành tâm!”

Tuy nói hai con la này là để tặng lễ cho Huyện lệnh, nhưng thật ra chỉ là vật bổ sung thôi, lễ vật trọng yếu sớm đã chuẩn bị. Có điều cũng không thể ép giá quá, nếu bị người khác biết sẽ không hay.

Thấy lời này không giống làm bộ, Tôn Huệ cũng đành thu nhận bạc, dẫn quản gia tới chỗ hai con la, cười nói: “Đều ở đây, ngài hiện tại mang chúng đi, hay là ngày mai lúc đưa đậu hũ ta sẽ dẫn chúng tới?” Lúc này tâm tính cũng bình thản xuống, dù sao nàng không thể phản kháng, hơn nữa bạc cũng nhiều, sau này còn thường xuyên đưa đậu hũ, cũng không tính thiệt thòi.

“Ta sẽ đưa đi luôn, sáng mai còn phải đem đi tặng.” Quản gia nói xong liền bước tới dắt hai con la. Lễ vật đều đã chuẩn bị tốt, chờ mua được la là mang về, cùng mang tặng Huyện lệnh.

Nói đến la này, chính là do lúc Huyện lệnh phu nhân tới Trương gia làm khách, trên bàn có một chén canh hạnh nhân hương vị sữa la, tiểu nữ nhi nhà Huyện lệnh cực kỳ thích uống. Mặc dù không nói rõ, nhưng cũng hỏi thăm làm sao có thứ này, phu nhân tự nhiên không tiện cự tuyệt, một ngụm đáp ứng sẽ tìm giúp. La trong nhà, tiểu thư còn muốn dùng, đương nhiên sẽ không đem tặng, liền bảo quản gia đi ra ngoài tìm mua. Cũng không biết sao mà tình cờ tới thôn này lại nghe tin nhà Tôn gia có la mẹ vừa mới sinh con, thật sự là đúng dịp.

Trong chuồng, la con đã cao lớn quá đầu gối người đang ăn cỏ bên mẹ nó, thấy người lạ, sợ tới mức trốn ngay sau lưng mẹ.

“Hai con la này tuy không lớn nhưng không hề thiếu sữa, mỗi con có thể vắt được 5 cân, rất đủ dùng.” Tôn Huệ chỉ vào hai con la, giới thiệu. “Ngài ở đây chờ chút, ta đi lấy dây thừng.”

Dây thừng bằng vải bố, vừa chắc chắn vừa không làm đau la, lúc chúng bị kéo đi liền ra sức giãy giụa, một con trong đó còn liều mạng kêu lên, đá chân, không chịu dịch bước.

Tên sai vật khỏe mạnh, hắc một tiếng, mím môi cố sức kéo, miệng nói: “Súc sinh, không lẽ ta không chế phục được mi sao?” Thét to một tiếng, dứt khoát kéo đi.

La bị kéo cổ ăn đau, đành phải đi theo tên sai vật.

Tôn Huệ có chút không đành lòng, miệng mấp máy, quay đầu nói với quản gia: “Ta nghĩ dù sao nó cũng là lễ vật, đừng nên kéo thô bạo như vậy thì hơn, nếu nó bị thương rồi đem đi tặng cũng không hay.”

Quản gia vốn không để ý, hần thường thấy người ta đối xử với súc vật như vậy, nhưng Tôn Huệ nói thế hần cũng thấy có lý, dù sao cũng không nên làm la bị thương, đem đi tặng lễ xác thực không đẹp mắt. Cho nên hần mở miệng nói: “Nhẹ tay chút, dắt nó đi từ từ, làm sao đừng để nó bị thương! Xú tiểu tử.”

Tên sai vật nghe thế liền buông lỏng tay một chút, không cố sức kéo la như lúc nãy nữa, thừa dịp quản gia lên xe, quay lại trừng mắt nhìn Tôn Huệ, nhỏ giọng lầu bầu: “Xú nha đầu thích xen vào việc của người khác, ta làm việc lại cần người chỉ dạy sao.”

Tôn Huệ không nghe thấy hần nói cái gì, dù gì cũng không phải lời hay ho, nàng không thèm để ý, đối phương không có khả năng lại tới gây sự.

Chờ quản gia rời đi, Tôn Huệ nhìn bạc trong tay có chút lo lắng, sợ làm rơi mất, vội vã chạy ra đóng cổng, đi vào trong phòng, đem bạc giấu đi.

Không lâu sau, Tôn mẫu vội chạy về, bà vốn đang làm việc ở ngoài ruộng, là Lý thẩm mua đậu hũ trở về thấy lo lắng, liền đi tìm Tôn mẫu, nói cho bà biết nhà bà có người tới. Tôn mẫu nghe xong miêu tả, đại khái cũng đoán được người đến là ai, nhưng không biết họ tới là có chuyện gì, sợ đối nữ nhi không tốt, liền chạy lại đây.

Thấy nữ nhi, Tôn mẫu nói ngay: “Con bé này, có người đến tìm, mặc kệ thế nào thì cũng phải gọi nương qua chứ, gặp chuyện có người lớn cũng dễ xử lý, vạn nhất hần bắt nạt con thì biết gọi ai?” Bà cảm thấy hết sức phiền lòng, con nhóc kia nói không nghe, lá gan quá lớn!

Tôn Huệ xua tay, ý bảo nương không cần khẩn trương như vậy: “Là quản gia nhà Trương cử nhân, lần trước đã từng đến rồi, hơn nữa nói chuyện ngay trong sân, hàng xóm xung quanh cũng có người ở nhà, thực sự nếu ông ta tới gây rối, con sẽ hét lên là được mà.” Hơn nữa lúc này người tới mua đậu hũ nhiều như vậy, giữa ban ngày ban mặt có gì đâu mà sợ, cho nên Tôn Huệ mới không đi gọi Tôn mẫu.

“Cho dù như vậy cũng không được, đã là cô nương thì phải cẩn thận một chút, đây đâu phải chuyện đùa!” Tôn mẫu vẫn không thôi lo lắng, dí dí trán nữ nhi một cái nói: “Dù sao từ giờ con đều phải nghe lời ta, cũng đừng lên trán bán hàng nữa, dứt khoát ở nhà chờ xuất giá.” Chuyện này không thể nói chơi được, còn không tới vài ngày nữa con bé sẽ xuất giá, nhất định không cho phép xảy ra chuyện. Bà hiểu con mình tốt, nhưng nếu dính phải mấy lời bậy bạ quá thực sẽ khó mà giải thích.

“Con biết rồi nương, về sau con sẽ chú ý.” Tôn Huệ gật đầu ưng thuận, chính nàng vẫn biết phải quý trọng thanh danh, mặc dù có nhiều chuyện nàng không thấy có vấn đề gì, nhưng ở thế giới này thì khác. Dù sao cũng chẳng thể thay đổi được thế giới, như vậy đành phải cố gắng thích ứng mới có thể sống tốt.

Kéo nường vào buồng trong, Tôn Huệ cười nói:“Con nói nường nghe một chuyện, là chuyện tốt!” Tôn mẫu nói:“Sao, cái gì chuyện tốt, nói thử xem” “Con vừa bán hai con la la mẹ đi rồi, chính là bán cho quán gia nhà họ Trương vừa mới tới.” “Sao lại bán, không phải con muốn nuôi để sang năm la la mẹ sinh la la con sao?” Đây chính là nữ nhi tự mình nói, bà cũng đồng ý, nếu nuôi tốt, cuối năm sau, bán hơn phân nửa số la la trong nhà, nhất định có thể xây phòng ở cho con trai.

Tôn Huệ không đề cập tới việc quán gia có ý ép buộc, nàng chỉ nói:“Ra giá cao, ta con liền bán đi, nường có biết hai con la la này bán được bao nhiêu tiền không?”

“Bao nhiêu?”

“5 lượng đó! Mẹ nói xem, đôi phương ra giá cao vậy, con có thể cự tuyệt sao?” Tôn Huệ nói.

Tôn mẫu nghe xong liền hít một ngụm khí lạnh, thở dài nói:“Cư nhiên có nhiều như vậy, sớm biết như vậy, lần trước cũng bán luôn con la la mẹ kia cho hần. Bán lúc này có lợi hơn nhiều.” Người khác ra giá cũng không cao như vậy, thịt la la cái lại không ngon bằng thịt la la đực, mùi vị cũng có chút thiếu sót, cho nên giá bán kém hơn chút, một con la la chỉ chừng 1 xâu tiền là mua được.

Tôn Huệ nói:“Lần trước mà bán chắc không được giá như này đâu, lần này sở dĩ ra giá cao, là vì Trương gia muốn đem la la đi tặng cho người ta.”

Cũng không biết là tặng cho ai.

Thế nhưng thử nghĩ cũng biết chắc chỉ có vài nhà mới có thể khiến Trương cử nhân phải đi tặng lễ.

Tôn mẫu đi tới bên nàng, nhỏ giọng nói:“Bạc cát kỹ chưa? Giấu chỗ nào bí ẩn chút, nhất định không thể để người ta trộm mất.” Bà hoàn toàn không nghĩ tới việc cầm số tiền đó, cũng không thể cầm.

Tôn Huệ gật đầu thì thầm:“ Con biết rồi, nơi giấu tiền người khác sẽ không dự đoán được.” Trong nhà luôn không có người, không giấu chỗ kín, vạn nhất thực bị lấy đi mất, lúc ấy nàng muốn khóc cũng khóc không nổi.

Tôn Huệ nghĩ, bạc này không dùng để xây phòng ở, nếu chỗ nào có ruộng nước thích hợp mà nói, cũng có thể mua trước. Phòng ở từ từ xây cũng được, mua ruộng có tương lai hơn. Hơn nữa tuổi đệ đệ không lớn lắm, nơi ở cũng không cần yêu cầu cao quá.

Canina: Đã rất lâu rất lâu rất lâu mới quay lại, thú thực là ta không nghĩ vẫn còn có người theo dõi, định drop luôn ai dè... hahaha

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Edit: Canina

Liên tục mười ngày nắng đẹp, Tôn Huệ đem nho hái được dùng nước rửa sạch bụi bẩn, để trên một cái khay lớn có lót vải bố, mang đi phơi nắng. Theo ánh mặt trời chiếu xuống, hơi nước bay đi hết, quả nho nhăn lại, ước chừng một tuần sau, số lượng nho đã ngót đi một nửa.

Lại thêm vài ngày, nho khô đại công cáo thành, Tôn Huệ nhón thử mấy quả cảm thấy nho khô của nàng so với đời trước mua còn tốt hơn. Có lẽ là do giống nho ngon, bằng không chính là vì thời kỳ này không khí trong lành các thứ.

Nàng thu nho vào một cái bình, thử ước lượng thấy có chừng vài cân.

Còn cảm một ít mang đến Chu gia cho bọn họ ném thử:“Thế nào, không tệ đi.”

Chu Đồng cười khen:“Đúng là không tệ, còn ngon hơn nho mua ở tiệm.” Nàng chỉ ăn một ít rồi không ăn nữa, quay sang Chu Thụ nói:“Đệ lấy một ít rồi đưa nường cất đi, đừng ăn hết một lúc.” Tôn Huệ mang tới không ít nho khô, ước chừng 1 cân, tiết kiệm chút đủ ăn thật lâu.

Tôn Huệ xua tay, thấy Chu Đồng thích ăn, nàng nói:“Thứ này muội không định mang bán, phơi được nhiều lắm, hơn nữa mới chỉ thử làm mà thôi, tới mùa nho sau lại làm tiếp, mọi người cứ yên tâm ăn, không hết được đâu.” Thứ này, vẫn còn nhiều, người nhà ăn không hết.

Tôn Huệ định cuối mùa sẽ đem đợt nho cuối cùng đi phơi nắng hết, đưa tặng chỗ này chỗ kia một ít, nhất là Thái Điệp, tân hôn lâu như vậy, ngoại trừ hôm lại mặt, đã rất lâu không gặp nàng, không biết nàng ấy sống có tốt không. Nàng định nhân cơ hội này sẽ đi qua bên đó xem thử.

“Vì sao lại không bán, ta ăn thấy không tệ, bán rẻ chút nhất định sẽ không thiếu người mua. Chẳng phải muội còn lên trấn bán hoa quả sao, mang theo cả nho khô đi, không tới vài ngày sẽ bán hết ngay.” Phơi nắng nhiều như vậy, nho ăn không tệ, Chu Đồng thấy lạ tại sao Tôn Huệ không đem bán.

Tôn Huệ nói:“Bán lại cũng không được bao nhiêu tiền, còn không bằng để lại cho nhà mình ăn, đem tặng mấy nhà nữa, coi như mua chút nhân tình, cũng

không coi là đắt?” Nàng là nghĩ như vậy, người dân quanh đây trừ ngày lễ còn mua chút đồ ăn, ngày thường lấy đầu ra những thứ này. Cho nên nàng cũng không định bán.

Chu Thụ mặc kệ nhiều như vậy, cảm thấy ăn ngon, hấn lại bốc một nắm bỏ vào túi áo, nói với hai tỷ tỷ:“Đệ đi ra ngoài chơi.” Rồi chạy biến mất.

Hấn đây là có đồ ăn ngon, chuẩn bị mang đi khoe khoang.

“Trở về, mang thêm một ít nữa! Chia cho bạn bè đệ một chút.” Tôn Huệ hiểu tính đệ đệ, gọi hấn quay lại, bằng không hấn mang đi ít vậy thì chia cho ai.

Chu Thụ chạy tới, nhận từ tay tỷ tỷ một gói to, cười chạy đi.

Tôn Huệ lắc đầu, nói với Chu Đồng:“Tội nhóc này suốt ngày chạy ra ngoài chơi, không bao giờ chịu ngồi im trong nhà. Chẳng biết nó có mệt hay không, thực phải để mẹ nói cho nó một trận.” Hấn đi chơi tới chiều tối mới về, quần áo mặt mũi bẩn thỉu y như một con khỉ bùn.

Chu Đồng lại cảm châm tuyền đi ra, theo khăn, hà bao, những thứ này là để khi lập gia đình sẽ mang theo. Nghe Tôn Huệ phàn nàn, nàng mở miệng nói:“Tội nhóc đều nghịch ngợm như vậy, ở nhà còn đáng lo hơn. Tội nó chơi ở bên ngoài không phiền tới chúng ta làm việc, như vậy cũng rất tốt.” Nàng không cảm thấy cần phải thuyết giáo chúng, dù sao tội nhỏ trong thôn đều thế cả.

Tôn Huệ cũng chỉ nói thế mà thôi, nàng gật đầu:“Kệ nó đi, dù sao cũng không thể chơi mãi.” Lớn thì phải giúp đỡ trong nhà làm việc, hiện tại chơi cũng không được bao lâu. Đưa tay cầm lấy khung thêu của Chu Đồng, khen:“Làm thật là tốt, tỷ để đem tặng người nhất định họ sẽ rất thích. Tỷ chỉ định làm vài món, hay mỗi người đều có?” Nếu vậy sẽ mất không ít công phu, người nhà bên kia không ít.

“Cần không ít đâu, thế nhưng tỷ không định tặng hết, mỗi trường bối tỷ đều chuẩn bị một phần hà bao, người cùng thế hệ sẽ tặng khăn. Cũng không biết bọn họ thích gì, tùy ý thêu mấy thứ, về sau hồi ký rồi tính.” Chu Đồng vừa thêu, vừa chuyện trò với Tôn Huệ. Chỉ còn một tháng e không đủ thời gian.

Tôn Huệ nói:“Chỉ cần có tâm ý là được, hơn nữa, nhìn tay nghề này của tỷ, không sợ không có người thích.” Nói xong hai câu, nghĩ một chút, nàng hỏi tiếp:“Tỷ nói muội có nên đi mua ít khăn để tặng không, nếu không sẽ bị chê cười?” Ở nông thôn thì không cần, nhưng gia cảnh Phùng gia cũng khá giả, nói không chừng sẽ không vui.

“Cũng được, dù sao lễ nhiều không ai trách.” Chu Đồng nói.

Tôn Huệ thấy Chu Đồng đồng ý, bèn quyết định:“Vậy mấy ngày nữa tỷ đi mua cùng muội nhé.”

Tuy nói là còn non nửa năm mới đến hôn kỳ, nhưng thời gian trôi qua rất nhanh. Chu Đồng thở ra một hơi, nói:“Vay khi nào muội có thời gian cứ tới đây tìm ta, ta với muội đi chọn vài món.”

Ngồi không lâu, Tôn Huệ liền đi về, việc trong nhà không ít, sau giờ Ngọ nàng còn phải lên trần.

Ba ngày sau nàng quyết định đi thăm Ngô Thái Diệp, bởi vì cách thôn không xa, nàng đi xe lừa từ sáng sớm, thấy Ngô Thái Diệp tinh thần hoàn hảo. Chẳng qua trạng phu nàng không ở nhà, còn phải trông nom cửa hàng trên huyện.

Lúc ngồi trong phòng nói chuyện, Tôn Huệ cầm một gói to đem qua:“Đây là nho khô tự tay muội làm, mang cho tỷ ăn chơi một chút.”

Ngô Thái Diệp cười nói:“Phiền muội còn nhớ tới tỷ, đặc biệt mang tới cho tỷ nếm thử.” Ăn mấy hạt liền khen:“Thật không tệ, so với nho khô ở tiệm còn ngon hơn.”

Tôn Huệ hỏi tiếp:“Lâu như vậy không gặp, tỷ có khỏe không, gả tới đây có quen không?”

Ngô Thái Diệp hơi hạ mí mắt, chua xót nói:“Cũng may là bà bà đối xử với tỷ không tệ, chuyện trong nhà tỷ cũng không phải quan tâm nhiều.” Chỉ là không thể nào được như lúc ở nhà, làm dâu rồi vừa phải khéo léo vừa phải cẩn trọng, chịu khổ cũng phải cất giấu.

Nhìn ra Ngô Thái Diệp khác thường, Tôn Huệ nhỏ giọng hỏi:“Như thế nào, có tâm sự gì tỷ hãy nói cho muội nghe một chút, biết đâu sẽ có chủ ý tốt?” Vốn còn tưởng rằng Thái Diệp gả vào nhà người quen, đính hôn đã lâu, nhà trai cũng tốt lắm, nhưng hiện tại xem ra, vẫn có không như ý.

Ngô Thái Diệp xua tay không muốn nói:“Về sau muội lập gia đình sẽ biết, đừng hỏi nhiều.” Nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng coi như may mắn, không gặp phải bà bà khắc nghiệt. “Có một số việc chỉ có thể giấu trong lòng, việc này cuối cùng tỷ cũng cảm nhận được.” Nàng vốn là người vô tư lự, nhưng hiện tại rõ ràng đã khác.

“Nhưng mà muội yên tâm đi, người trong nhà đối xử với tỷ khá tốt.” Ngô Thái Diệp lại khẳng định thêm một câu, chỉ sợ bằng hữu lo lắng.

Có một số chuyện quả thật không thể nhiều lời, nói ra còn có thể khiến Tôn Huệ phiền toái. Tôn Huệ hợp thời chuyển đề tài:“Tỷ cũng kết hôn rồi, Ngô nhị ca chắc cũng sắp đúng không? Không biết đã có tin tức gì chưa, nói chút để cho muội chuẩn bị, nhờ nương đưa phân lễ.” Vốn phải đợi ca ca kết hôn xong, muội muội mới được lập gia đình, nhưng Ngô Thái Diệp là tính hướng đặc biệt nên mới được gả đi trước, bởi vậy hôn sự của Ngô Chi chắc cũng sắp đến.

“Nhị ca tỷ?” Ngô Thái Diệp vẫn chưa nghe thấy nương nói gì, hấn là còn chưa thương nghị:“Có lẽ sẽ kết hôn sau muội không chừng.” Hôn kỳ của Tôn Huệ là đầu năm sau, mà hôn sự của nhị ca còn chưa định, có thời gian chắc phải hỏi thăm một chút.

Tôn Huệ nói: “Nhu vậy sao, vậy chắc muội không đợi được tới lúc ăn cỗ rồi.” Lập gia đình xong sẽ không thể ra ngoài thoải mái.

“Nói đến lễ vật, Huệ Tử muội thật đúng là quá khách khí, đã nói không được tặng thứ gì quá quý trọng, thế mà muội lại đưa trân ngọc.” Ngô Thái Diệp rất có dáng vẻ “Khởi bình vãn tội”, mắng nàng: “Nhớ kỹ, lúc muội thêm trang phải nói với tỷ một tiếng, đến lúc đó tỷ sẽ đi qua.” Nàng cũng phải chuẩn bị món quà thật tốt mới được.

Tôn Huệ nói: “Không cần đâu, muội không có thân thích, sẽ không có ai thêm trang. Đến lúc đó tỷ và trượng phu đi qua ăn cơm là được, lễ vật không cần quá cầu nệ.”

“Vậy cũng không được, đồ quý trọng không có, nhưng tâm ý vẫn là tâm ý.” Ngô Thái Diệp nói.

Bởi vì Tôn Huệ tới chơi, trong nhà vì chiều đãi nàng, còn mua cá thịt, trên bàn ăn tiếng hoan hô vang dội, nhưng Tôn Huệ luôn luôn có cảm giác không khí có chút không hài hòa. Cho nên sau khi ăn cơm không lâu, nàng liền cáo từ ra về.

Hái đào xong, việc dưới ruộng cũng tương đối, mùa hạ tàn dần. Tới khi táo chín, mùa thu cũng vừa tới. Nhìn chiếc lá vàng đầu tiên rớt xuống, Tôn Huệ cảm thấy thời gian trôi thật là nhanh.

Mỗi ngày Tôn Huệ vẫn lên trần trên, lúc này nàng bán táo và lựu, tuy rằng người mua lựu. Thứ này trong trần có rất nhiều nhà trồng, tuy ăn không ngon như lựu nhà Tôn Huệ, nhưng người mua ít vẫn là ít. Cho nên trọng điểm là quả táo, còn có hạt dẻ, hai loại này lượng tiêu thụ không tệ lắm, mỗi ngày cũng kiếm được ít nhiều.

Chẳng qua cây nhà nàng không lớn, bán không tới một tuần, trái cây cũng hết.

Ở nhà tính toán, nhiều ngày như vậy coi như là có thu hoạch, không sai biệt lắm mỗi ngày thu nhập trên dưới 20 văn, tổng cộng có 530 văn. Tôn Huệ thật vui vẻ, nếu cứ như thế này thì không tới vài năm sau, không những đủ tiền vốn, còn có thể có lợi nhuận.

Bởi vì không còn thứ gì mang lên trần bán nữa, Tôn Huệ phải đi tìm nương tử lý chính: “Thím à, con không định lên trần mở cửa hàng nữa, không biết mấy ngày nay, phí mở cửa hàng đưa bao nhiêu thì thích hợp? Thím ra một con số để con trở về lấy.” Hy vọng không đắt quá, bằng không thì không thể kiếm nhiều tiền.

“Con bán trên trần ước chừng một tháng đi? Như vậy đi, đưa 150 văn là được. Cứ mang tới đây, ta sẽ đưa qua chỗ lão Tề cho.” Lý chính nương tử nghĩ một chút, liền báo ra con số này, xem như tiện nghi chút. Lão Tề thu nhập từ quầy hàng cũng không ít, tuy là chỗ quen biết với trượng phu, nhưng không có khả năng miễn phí.

150 văn, nói cách khác lợi nhuận còn chừng bốn trăm văn. Một tháng kiếm nhiều như vậy cũng coi như không tệ, Tôn Huệ cười nói: “Được ạ, vậy con lập tức trở về lấy.”

“Không vội. Chừng nào mang tới cũng được.”

Khách khí hai câu, Tôn Huệ trở về liền cầm tiền đưa tới, còn mang theo nhóm nhỏ khô phơi nắng đợt hai.

Gió cuốn lá vàng bay, thời tiết mát mẻ hơn rất nhiều, bông lúa trên đồng cũng nặng dần rồi trĩu xuống.

Hôm nay, Tôn Dẫn nhân lúc buổi tối liền nói với tỷ tỷ: “Ngày mai đệ sẽ xin phép tiên sinh cho nghỉ để đi các núi trồng trà, không tới vài ngày là phải xuất phát rồi, phải chuẩn bị mọi thứ mới được.”

Thật nhiều ngày qua đi, Tôn Huệ còn tưởng rằng đệ đệ đã quên việc này, hoặc không định làm nữa, không ngờ đột nhiên hắn lại nói ra, thật sự là trở tay không kịp, trong chốc lát nàng ngăn cản cả người: “Tiên sinh của đệ sẽ đồng ý sao?” Nếu nói là đi vận hàng, không đi học nữa, tiên sinh đại khái sẽ tức giận mắng chửi đi.

“Đương nhiên là đồng ý, tư thực chỗ bọn đệ học đâu giống nơi Phụng đại ca học, vốn cũng không định thi khoa cử, xin phép vì chuyện riêng, tiên sinh sẽ không quản nhiều.” Tôn Dẫn nói, tư thực chỗ hắn vốn chủ yếu dạy đám hài tử nông thôn, cũng không quá nghiêm khắc, hơn nữa tiên sinh của bọn, ngay cả tú tài cũng không tính, chỉ là học trò nhỏ. Biết bản thân không có hi vọng thi đỗ, mới ở nơi này dạy học kiếm cơm.

Tôn Huệ không biết tư thực đệ đệ tới học lại có dáng vẻ này, chẳng qua chỉ dạy nhận biết mấy chữ. Muốn thi khoa cử, đại khái là sẽ không học ở chỗ này, tiên sinh cũng không có khả năng dạy.

“Vậy nương sẽ đáp ứng sao, năm trước nương trăm ngàn lần không đồng ý.” Tôn Huệ trực tiếp bày ra ngọn núi lớn là nương để dọa đệ mình, kỳ thật nếu lần này vẫn là Ngô nhị ca cùng Ngô thúc phụ đi, nàng có thể sẽ đáp ứng rồi, tin tưởng Ngô nhị ca sẽ chiều cố đệ đệ. Nhưng lần này đi là Ngô đại ca, nhà mình và hắn không có giao tình, hơn nữa vợ hắn cũng không ưa gì mình và đệ đệ, đừng nói tới khi gặp chuyện sẽ không chiều cố, không thân quen mà đi cùng, thật đúng là khó khăn, cũng khiến cho Ngô thúc phụ khó làm. Cho nên ý nàng muốn đợi tới lúc đệ đệ lớn hơn chút nữa, như vậy cũng có thể yên tâm hơn rất nhiều.

Chẳng qua Tôn Dẫn không nghĩ như vậy, theo hắn nghĩ, đây quả thực là 1 cơ hội kiếm tiền. Hơn nữa sang đầu năm sau tỷ tỷ sẽ xuất giá, năm nay nói cái gì cũng phải đi một chuyến, chuẩn bị phần đồ cưới cho tỷ tỷ.

Tôn Dẫn cười nói với nàng: “Tỷ, năm trước nương cũng đi một chuyến rồi, năm nay càng không có vấn đề.” Hắn tin tưởng nương sẽ đáp ứng.

“Vậy đệ cứ thuyết phục được nương rồi tính sau.” Tôn Huệ trái lại không tin nương sẽ đồng ý, cho nên khiến cho đệ đệ thuyết phục nương trước đã.

Tôn Duẩn đắc ý cười, vỗ tay nói: “Được, chúng ta định rồi nhé, chỉ cần nương đáp ứng, tỷ tỷ sẽ không được phản đối.”

Lúc đi gặp Tôn mẫu, vừa nói ra ý đồ, ai ngờ Tôn Duẩn chưa kịp khuyên bảo, bà đã gật đầu luôn: “Con không đến, ta cũng định tới bàn với con, năm nay chúng ta lại đi một chuyến.” Bà vốn định tự mình đi, chẳng qua bà không rảnh mặc cả bằng tiểu nhi tử, càng không nhanh nhạy bằng hấn. Cho nên dù có chút không muốn thì bà cũng chỉ có thể đồng ý.

Năm nay nữ nhi xuất giá, trong nhà tuy có bạc, nhưng mà còn muốn để dành xây phòng cho con trai, không thể đem hết tiền đi đặt mua đồ cưới, không bằng lại đi một chuyến kiếm thêm ít tiền. Bà thua thiệt nữ nhi rất nhiều, phải cho nàng một phần đồ cưới tốt, để nàng gả qua nhà mới đỡ mặt một chút.

Tôn mẫu gật đầu lập tức khiến cho Tôn Duẩn vô cùng đắc ý, hấn không thể nhảy dựng lên. Hấn nhìn tỷ tỷ nói: “Tỷ thấy không, đệ đã nói mà!” Hiện tại không cần lo lắng nữa, lần này là nhất định được đi. Tuy hấn có lòng tin nhưng ít nhiều vẫn có chút thấp thỏm.

Đồ cưới của tỷ tỷ, nhất định phải đặt mua thật tốt!

“Nương, sao nương đồng ý nhanh thế?”

“Nha đầu ngọc, mỗi ngày con đều lên trần vất vả như vậy, chúng ta đi một chuyến chả lẽ không giống nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78

Edit: Canina

Lúc này đây, cả Tôn mẫu lẫn Tôn Duẩn đều có chung một mục tiêu, vì để Tôn Huệ xuất giá có thể diện, không bị nhà chồng coi thường, cho nên quyết định đi một chuyến hàng này. Mà cũng bởi vậy cho nên bọn họ cần rằng xuất huyết, vốn lúc này bỏ ra chừng mười lượng bạc, đương nhiên đã bao gồm 5 lượng bán la la. Số tiền đó đem đi thu mua trà trên núi, đóng gói cẩn thận, cùng Ngô gia ước hẹn ngày giờ xuất phát.

Sợ ra lại xảy ra chuyện vô lại lần trước, Tôn mẫu nói với Chu Hải, nhờ hấn và Chu Đồng lúc rảnh rỗi đi qua giúp đỡ nữ nhi một chút.

Việc này không cần Tôn mẫu nói, Chu Hải cũng sẽ làm, hấn không cảm thấy có gì khó khăn, hơn nữa Tôn Huệ làm người biết điều, thỉnh thoảng sẽ đưa tặng này nọ, tuy nói là cho Chu Thụ nhưng Chu Đồng cùng Chu Sơn cũng có, cho nên tới lúc Tôn Huệ cần giúp đỡ, trong lòng bọn họ cũng vô cùng nguyện ý.

Lúc này đã là hạ tuần, Tôn mẫu và nhi tử chuẩn bị nhiều quần áo mang theo để phòng ban đêm đi đường bị lạnh.

Tiền rất khó kiếm, đối với dân chúng bình thường mà nói, một văn tiền cũng quý, dưới tầng tầng bóc lột, còn phải trải qua phiêu lưu, mới có thể kiếm chút lợi nhuận.

Đường đi lần này xa và gian nan hơn so với năm trước, mùa hè năm nay mưa không nhiều lắm, phía nam còn tốt, càng đi lên phía bắc đường mòn càng thêm nhấp nhô khô nứt gồ ghề, rất nhiều ổ gà ổ vịt, đi lại hết sức vất vả.

Cách Vò Dương quận không xa có một ngọn núi gọi là Hang Hồ, gần đây cư dân bị một tên đạo tặc chiếm lĩnh. Nhân số không nhiều lắm, chỉ khoảng hai ba chục người, vũ khí trong tay đa số là cuốc xẻng, bình thường không khác gì nông dân nhưng mỗi khi có thương nhân đi qua sẽ xông tới cướp bóc. Bọn chúng đương nhiên không dám động tới những thương đội lớn, bởi những thương đội lớn thường sẽ thuê tiêu sư võ công cao cường đi cùng, chủ yếu chỉ dám tấn công đám tiểu thương như đoàn người Tôn Duẩn.

Đoàn người Tôn Duẩn đi không phải chỉ có một hai nhà, người cùng nhau đi đều là tiểu thương, cũng có khoảng 30 người, đương nhiên không phải tất cả đều là những kẻ chân yếu tay mềm mà ít nhiều đều có vật phòng thân. Bằng không dọc theo đường đi nếu gặp phải đám du côn hay lưu manh thì sẽ bị cướp hết.

Hai đội nhân mã gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy, Hang Hồ sơn đường mòn nhỏ hẹp kéo dài từ phía nam lên phía bắc. Hai bên đều thực cố kỵ lẫn nhau, biết là không bên có khả năng nghiền áp đối phương hoàn toàn, đám đạo tặc coi như đã nhìn trúng bữa ăn này, đồ mất không muốn buông tha, mà đám thương nhân hàng năm cũng chỉ có thể đi vài chuyến hàng vất vả với hi vọng chu cấp cho cuộc sống của gia đình, bọn họ sẽ càng không tự nguyện dâng ra tài sản của mình cho người khác.

Tôn mẫu và nhi tử đi giữa đội ngũ, lúc này thấy gặp phải đạo tặc bèn cấp tốc lấy ra đoản mâu tùy thân, kéo nhi tử ra phía sau, nhỏ giọng nói: “Kế tiếp nếu đánh nhau sống chết, nhớ kỹ đừng tách ra khỏi nương, đoản mâu cũng nắm chặt, trăm ngàn lần phải tự bảo vệ chính mình. Tiếp theo phải cẩn thận.” Không ngờ lần này gặp phải đạo tặc, Tôn mẫu có chút hối hận, sớm biết vậy bà sẽ không để nhi tử đi theo, một mình bà thì cũng thôi, nhất định không thể để nhi tử gặp chuyện không may.

Thủ lĩnh phe đạo tặc là một người đàn ông hung hãn chừng ba mươi mấy tuổi, trong tay cầm đại đao, hấn vốn là đồ tể trong thôn, chuyên môn giết bò mổ trâu. Bị huyện lệnh áp bức sống không nổi, hấn dẫn theo những người dân cùng hoàn cảnh lên núi làm cướp. Ba năm tháng nay không gặp phải đại thương đội, thường thì bọn họ cũng chỉ dám tấn công đám thương hành, cũng không giết người, cướp bóc cũng không quá mức, chưa bị huyện úy bao vây tiêu trừ, bọn họ không nhiều người, đồ cướp được chia ra giúp họ có được cuộc sống tuy không coi là giàu có, nhưng còn có thể đủ ăn.

Qua nhiều ngày rồi, mọi người đều đã quen với cuộc sống thế này, không có ai còn nguyện ý làm ruộng vất vả, dù sao những kẻ dám làm cướp cũng chẳng mấy ai là người thành thật, như thế nào khả năng còn trở lại trước kia?

Thủ lĩnh họ Lư, tuy nhìn câu thả, nhưng có thể lẫn lộn bấy lâu chưa bị bao vây tiêu trừ, tâm tư tất nhiên không tục tĩu giống bề ngoài, trái lại, hấn khá là khôn khéo. Lúc này hấn đang thâm tính toán trong lòng, rốt cuộc có nên làm vụ này hay không, tài vật của đối phương có thể cướp một nửa, từ giờ đến cuối năm cũng sẽ không phải phát sầu vì đồ ăn nữa. Xe hàng nhiều như vậy, nếu bán đi ít cũng phải có trăm lượng thu vào, bọn họ có 26 người, chia ra vẫn coi như giàu có, dư sức làm một cái lễ mừng năm mới đẹp mắt.

Ánh mắt đếm đếm nhân số đối phương, so với bên hấn còn nhiều hơn, thanh niên và tráng niên chiếm đa số, hơn nữa bọn họ đều nắm lợi khí trong tay chứ không phải tay không. Lư Ngũ biết, đối phương cũng không phải trái hồng mềm, dám ngán dậm xa xôi vận hàng thì hấn không phải kẻ nhát gan, nếu hai bên đánh nhau chết sống, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

“Ngũ ca, chúng ta làm sao bây giờ?” Huynh đệ đồng tộc bên cạnh tên gọi Lư Căn tiến đến bên tai hấn hỏi: “Trong nhà các huynh đệ còn có vài cái tàu há miệng đấy, đều đang đòi ăn cả, nửa tháng tới khả năng cũng không có người đi qua đây. Nếu thả đám này đi, còn không biết người sau khi nào mới đến, chúng ta chưa chắc có thể duy trì lâu như vậy.” Nhà hấn nhiều người, nhiều ngày nay đều thỏa sức ăn uống, số tiền còn lại chống đỡ không được bao lâu. Cho nên hấn rất muốn cướp hết đám này, bằng không phụ nữ và đứa nhỏ nhất định sẽ làm ầm ĩ.

Bọn họ là giữa chừng mới đi làm đạo tặc, cho nên đều có gia đình cần nuôi sống, ai nấy đều có gánh nặng, cho nên nếu phải vấn đề thả đội thương hành trước mắt, hấn rất rất không muốn.

Lư Ngũ trong lòng hơi vội, chỉ sợ càng kéo dài uy vọng của mình càng giảm xuống, phải biết rằng vẫn luôn có kẻ nhìn chằm chằm vị trí này của hấn, nếu bị người nọ xúi giục gièm pha, hấn có thể sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng nếu thực ra tay, hấn lại không nắm chắc, nếu đến lúc đó thua thiệt, mấy người này khẳng định tính ở trên đầu hấn, không được ủng hộ còn chưa tính, chưa biết chừng còn bị đuổi đi hoặc đội ngũ tan rã hết.

Không chỉ là Lư Ngũ, người đứng đầu thương hành bên này cũng đang trầm hoảng hốt, không biết phải làm sao bây giờ. Thương hành của bọn họ, tuy nói không sợ hiểm nguy, bằng không cũng sẽ không lựa chọn con đường này, nhưng là, tổng thể mà nói bọn họ chỉ vì cầu tài, giữ mạng là trọng yếu, nếu được, bọn họ đương nhiên không hy vọng liều mạng.

Nếu có thể cấp chút tiền rồi đuổi đám đạo tặc đi, đương nhiên là tốt nhất. Cùng lắm thì lần này mọi người kiếm ít đi một chút nhưng lại được bình an.

Nhưng mà, lời này cũng không nên do bản thân mình đề xuất. Nói ra rốt cuộc không tốt, sau này tất nhiên không thể dẫn theo đội ngũ.

Thời gian trôi qua, tình cảnh càng thêm ngưng trọng, song phương đều là áp lực, đều trừng mắt nhìn lẫn nhau, tùy thời chuẩn bị tiến lên đánh nhau chết sống. Lư Ngũ biết không thể trì hoãn thêm nữa, chỉ sợ sẽ không xử lý được. Hấn đứng dậy, đại đao trong tay cầm mạnh xuống mặt đất, hô: “Vị bằng hữu đối diện kia có thể đi ra nói chuyện hay không, đội lạt nữa trời sẽ tối.” Hấn xác định không động thủ, nhưng tiền thì vẫn muốn thu, bằng không sẽ không dễ ăn nói.

Thủ lĩnh cùng người bên cạnh nói thầm vài câu, đứng dậy, chấp tay nói: “Gặp qua vị đương gia này, cũng gặp qua các hảo hán.” Chỉ vào người phía sau, cười nói: “Chúng ta đều là người làm ăn vốn nhỏ, thương hành vất vả đi đường kiếm bát cơm ăn, không biết các vị có gì chi giá, nếu có yêu cầu gì cũng xin nói ra để cùng bàn bạc. Các ngài nói đi?” Hấn hạ thân phận xuống rất thấp, đây cũng là kinh nghiệm đi đường bao lâu nay, gặp người cười ba phần, đối xử với người cực kỳ cung kính, một đường này mới coi như an ổn.

Lư Ngũ quét mắt nhìn hai mươi mấy xe hàng, trên xe loáng thoáng chong chát rất nhiều đồ đạc, cũng không phải số lượng nhỏ, tâm tư ngửa ngáy. “Bảo ta Lư Ngũ là được, miễn bàn cái gì đương gia, chúng ta cũng là vì kiếm cơm, nếu không phải thật sự sống không nổi, không ai nguyện liếm máu trên lưỡi đao.” Đối phương đòi mình yêu cầu 1 con số, Lư Ngũ nghĩ, không thể bức bách quá mức, nếu đối phương không chấp nhận được thì nhất định sẽ liều chết bảo hộ chén cơm. Đây không phải điều hấn muốn thấy, Lư Ngũ không định cướp chuyến này rồi thôi, sau này còn phải tiếp tục, nếu xui xẻo bị thương sẽ không tốt.

“Huynh đệ chúng ta kiếm ăn không dễ, các người dù sao cũng nên cấp chút phí cho chúng ta uống một hớp rượu chứ?” Lư Ngũ vươn năm đầu ngón tay, ánh mắt nhìn thẳng thủ lĩnh thương hành: “Như vậy đi, tài vật chúng ta cũng không nhìn, liền ăn theo đầu người mà tính, mỗi người cấp năm mươi văn, hơn nữa mỗi chiếc xe trăm văn, các người sẽ bình an tiêu sái mà đi.” Cứ như vậy, mỗi huynh đệ cũng được phân hơn trăm văn, mặc dù không nhiều lắm, nhưng an toàn. Lần sau gặp được đội ngũ ít người hơn, lại kiếm về là được.

“Ngũ ca, thế này không ổn đi, chúng ta còn có vợ con, chỉ có chút tiền như vậy, ngay cả đứa nhỏ cũng ăn không đủ no, ít nhất mỗi người hai trăm văn, tài vật trên xe lấy non nửa!” Mồm miệng là Lý Manh, trong tay cầm búa, khoa tay múa chân nói với Lư Ngũ cũng chẳng hề tôn kính, mà hấn nói xong, phía sau còn có không ít người hưởng ứng.

“Đừng, chúng ta cũng phải uống rượu ngon chứ.” “Phải lấy nhiều chút nếu không đám đàn bà lại cần nhàn.”

Lư Ngũ sắc mặt biến thành màu đen, kẻ vừa mới mở miệng chính là Lý Hạc, sau khi kéo năm người tiến đội ngũ, kẻ này càng ngày càng không đem hấn để vào mắt, hiện tại lại hạ mặt mũi hấn trước mặt nhiều người như vậy, không tán thành quyết nghị của chính mình. “Cầm miệng, ta đều có đạo lý! Các người thật sự không muốn, liền tự mình rời đi, ta tuyệt không lưu các người!” Bất chấp việc gây ra nội chiến sẽ làm cho đám thương hành coi

thường, nếu không trấn áp được, những người này thật sự không coi mình ra gì.

Nếu đếm đầu người thì so ra kém Luru Ngũ, Lý Hạc than thở một câu: “Người làm chủ, người quyết định là được rồi, bắt quá ta vẫn là câu nói kia, chút tiền ấy ăn mầy còn chê ít, người bảo chúng ta phải phân chia thế nào?” Hừ, chờ ta lôi kéo được nhiều người hơn, vị trí này của người cũng nên thay đổi đi!

“Nếu biết ta là đương gia, như vậy người cầm miệng đi, trong lòng ta đều biết.” Luru Ngũ trấn áp mấy kẻ không nghe lời xong, quay đầu nhìn thủ lĩnh thương hành: “Thế nào, người đáp ứng hay không?” Xoát một cái nhấc đao lên, rất có dáng vẻ người không đáp ứng ta liền động thủ.

Thủ lĩnh thương hành, sắc mặt ôn hòa, cười ha ha nói: “Đương gia chờ chúng ta thương nghị một chút, ngài cũng biết, chúng ta đây cũng không phải là một nhà, mặc dù được người ta nể tình đưa lên làm đầu lĩnh, nhưng vẫn không thể thay mọi người làm chủ.” Trong lòng hắn đã đáp ứng rồi, chút tiền ấy không tính nhiều, đối với mọi người không coi là trở ngại. Thế nhưng, trực tiếp đáp ứng so với bàn bạc xong rồi mới đáp ứng là hoàn toàn khác nhau, về trước sẽ bị người ta chán ghét chửi bới, về sau, nếu như là mọi người bàn bạc xong xuôi, như vậy về sau sẽ không có người ý kiến.

Luru Ngũ gật đầu, nói: “Được, cho các người một khắc, nhanh chút.”

Thủ lĩnh thương hành gật đầu, trở về trong đội ngũ, nhìn đám người đứng xung quanh, nói: “Mọi người cũng đều nghe thấy, không biết có ý tưởng như thế nào, tiền này là đưa hay không.” Hắn liếc mắt ý bảo mọi người nhìn vũ khí trong tay đám đao phi, còn có nét mặt hung thần ác sát của bọn chúng: “Bọn chúng không phải kẻ ngồi không, trong tay tuyệt đối đã từng thấy máu, các người muốn nguyện ý tiêu tiền mua bình an, hay là liên hợp lại lấy mạng liều mạng.”

“Vậy đáp ứng đi, chút tiền ấy chúng ta bỏ.” Có kẻ khẩn cấp vội nói, thực hiện nhiên lá gan hắn có chút nhỏ.

Tiếp theo lại có người tán thành: “Đúng đúng đúng, không đáng vì chút tiền ấy mà liều mạng, nếu không may bị thương, xem đại phu cũng phải tốn tiền.”

Đã có hai vị phía trước cho nên những người khác cũng bắt đầu mở miệng, đương nhiên cũng có kẻ phản đối, nhưng là, người tán thành chiếm đa số.

Bởi vì đa số vẫn cảm thấy mạng là quan trọng nhất, cho nên cuối cùng mọi người đều đáp ứng, mỗi người ra năm mươi văn, còn có xe vận tải ra một trăm văn. Bọn họ đều nghĩ đây là tiêu tiền tiêu tai, kiếm ít chút cũng không có gì, sau khi trở về tiết kiệm hơn là được. Dù gì cũng không thể để mạng lại nơi này, phụ nữ đưa nhỏ ở nhà sẽ không có người chăm sóc.

Thấy mọi người đồng ý, thủ lĩnh thương hành cầm túi tiền đến, nói: “Nếu mọi người đều đáp ứng rồi, như vậy liền bỏ tiền ra đi, thừa dịp trời còn sáng, chúng ta chạy nhanh tới nơi đi.” Hắn hạ giọng nói nhỏ: “Ban đêm không so được với ban ngày, chúng ta vẫn nên nhanh chóng cách Hang Hồ sơn này một chút, đến thôn kế tiếp tá túc sẽ an toàn hơn.”

Đêm dài lắm mộng, thủ lĩnh thương hành sợ kéo dài thời gian đối phương muốn thay đổi, đến lúc đó có lẽ sẽ khó giải quyết.

Tính toán chút, Tồn mẫu lấy ra hai trăm văn, đây cũng không phải số lượng nhỏ, phải biết Tồn Huệ vất vả làm việc một tháng, ngày nào cũng bán hoa quả, may ra cũng chỉ lời được 50 văn. Mặc dù tiếc tiền, nhưng vẫn cắn răng lấy ra, lần này hàng hóa không ít, bán đi vẫn có thể kiếm lời, Tồn mẫu vốn không có ý định liều mạng trong đầu.

Toàn bộ tiền đều bỏ vào một túi được thủ lĩnh thương hành cầm lấy giao cho đối phương, nói: “Ngài xem, đây đều là theo ý ngài.”

Luru Ngũ phát tay bảo Luru Căn bên cạnh tiến lên nhận tiền, tay cầm đao chấp tay với đối phương: “Nếu đã cho ta chút mặt mũi này, như vậy các người đi đi.” Hắn cũng không bảo thủ hạ kiểm kê số tiền, dù sao bọn họ cũng không có gan lừa gạt hắn.

Thủ lĩnh thương hành thờ phào một hơi, lúc này mới nở nụ cười chân thật: “Đương gia lòng dạ rộng rãi, chúng ta cũng không thể hẹp hòi, con đường này chúng ta là 1 năm đi hai lần, không bằng liền định ra 1 con số, hàng năm cứ vậy mà làm.” Miệng nói như vậy, trong lòng lại thầm nói, nhất định phải tìm một con đường khác, thật sự không thể đi lại đường này.

“Ha ha, tốt, nếu nói như vậy, sau này cứ dựa theo hôm nay mà tính toán. Ta tuyệt không thu nhiều một văn, cũng cam đoan với các người, phụ cận Hang Hồ sơn này tuyệt đối an toàn.” Luru Ngũ cười nói.

Thủ lĩnh thương hành gật đầu: “Được, nghe đương gia, cứ ấn theo con số này.” Chắp tay: “Như vậy chúng ta xin cáo biệt, sau này còn gặp lại.”

“Sau này còn gặp lại.” Luru Ngũ dẫn người né sang một bên.

Xe chạy, lúc gần đi qua, Lý Hạc xách búa cất bước lên phía trước, ngăn cản.

“Dám coi lời Lý gia ta như gió thoảng bên tai, không phải nói mỗi người hai trăm văn sao? Các người còn chưa cho đâu!” Hắn không muốn thả đàn dê béo này, cũng định thừa cơ hội này lập uy vọng cho chính mình, biết đâu còn có thể kéo Luru Ngũ xuống.

Đừng nói là thủ lĩnh thương hành bị chuyện đột ngột này làm cho trở tay không kịp, ngay cả Luru Ngũ cũng ngây ngẩn cả người, tiếp đó hắn thẹn quá thành giận, biết kẻ kia cố ý làm cho hắn khó xử.

Luru Ngũ ánh mắt lãnh liệt, hung tợn nói: “Lý Hạc người có ý tứ gì, chẳng lẽ người thật sự không đem ta để vào mắt?”

“Không có ý tứ gì, chẳng qua là muốn cho các huynh đệ kiếm thêm chút tiền, nếu không chúng ta phải làm sao?” Lý Hạc không để ý tới sắc mặt khó coi

của Lưu Ngũ, cười ha ha nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Chuyến này nướng và đệ đệ xuất môn thật lâu, đã cuối hạ mà cả hai còn chưa có trở về. Tôn Huệ có chút bất an, làm việc cũng không có tinh thần. Mỗi khi có tiếng mở cổng nàng đều sốt ruột chạy ra, nhưng chỉ thấy Chu Đồng chạy tới xem.

Lúc này toàn bộ tâm trí nàng toàn bộ đều tập trung ở chuyện nướng và đệ đệ chưa về, chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ tới hôn sự của chính mình được nữa.

Ngô gia không có tin tức, thím Ngô cũng lo lắng vô cùng, luôn miệng căn nhắc: “Có chuyện chậm trễ cũng không biết gửi lá thư về, làm hại chúng ta ở nhà không thể sống yên ổn.” Thế nhưng cho dù lo lắng, thím Ngô vẫn cố gượng cười an ủi Tôn Huệ: “Không có việc gì, những nhà khác cũng chưa có ai trở về, không chỉ hai nhà chúng ta. Chắc hẳn là kiếm tiền mê đồ mất, luyến tiếc trở về.”

Tôn Huệ cũng cười theo, nói: “Như vậy sao, xem ra là bị chuyện gì cản trở, cháu cũng trở về nhà chờ thôi.” Đi hai bước lại quay đầu lại nói: “Thím xem, khi nào thì chúng ta lại đi qua mấy nhà khác hỏi thăm một chút, nhìn xem có tin tức gì không.”

Tôn Huệ cũng không biết bọn họ đi đường nào, bằng không còn có thể trả thù lao nhờ người của tiêu cục tìm giúp, hoặc mang thư về cũng tốt.

“Nếu không ngày mai đi, ta vừa lúc lên miếu dâng hương, trở về thuận đường đi xem.” Ngô mẫu ngẫm lại nói, để trượng phu nhi tử xuất môn bình an, bà đều đã lên miếu dâng hương, cúng chút tiền dầu vừng.

Tôn Huệ nghĩ càng nhanh càng tốt, nghe thím Ngô nói xong, một ngụm đáp ứng: “Tốt, sang mai cháu qua, cũng đi lên miếu luôn.” Đòi trước nàng không tin thần Phật, nhưng trải qua lần chuyển thế này, nàng không thể không tin. Cho nên dù có nửa tin nửa ngờ, nên bái vẫn là bái, ít nhất cũng cầu được tâm an.

Miếu đó cách thôn không xa, là cổ tháp trăm năm, trải qua năm tháng phong sương, nơi đây càng hấp thụ thêm nhiều linh khí. Miếu thờ không lớn, tính cả trụ trì cũng không quá năm người, nhưng thôn chung quanh, thậm chí cả người trong huyện cũng đều tín Phật, cho nên khách cúng tiền dầu vừng không hề ít.

Tới nơi nàng tình cờ gặp Phùng mẫu cùng nhi tử.

Hai phương gặp nhau liền tiến lên chào hỏi, Phùng mẫu đầu tiên là hỏi thăm Ngô mẫu: “Tẩu tử gần đây được không? Gần đây ta bệnh, cũng không đi ra ngoài, cho nên còn không có đi qua cảm tạ tẩu.” Quay đầu gật đầu với Ngô đại tẩu, tiện đà nhìn Tôn Huệ nói: “Hôm nay như thế nào lại đến đây?” Nữ tử chưa thành gia, trừ bỏ đi theo cha mẹ, bình thường sẽ không thích lui tới những nơi như đạo quan chùa chiền.

Ngô mẫu liếc Tôn Huệ, cười thay nàng giải thích: “Còn có thể vì cái gì, là thay nướng và đệ đệ nàng cầu phúc, ta cũng vậy, bọn họ đi ra ngoài, chúng ta ở nhà khó tránh khỏi lo lắng, cho nên lại đây bái Bồ Tát.”

Phùng mẫu hiểu rõ gật đầu, nói: “Cũng đúng, thành tâm bái Bồ Tát cũng có thể được phù hộ bình an trôi chảy.”

“Như thế nào lại dẫn theo đứa nhỏ tới đây, nên ở nhà cẩn thận dưỡng thân thể mới phải.” Ngô mẫu thấy Phùng mẫu ngay cả nói chuyện cũng có chút có hết sức bèn quan tâm hỏi, bà nghe tiểu cô nói, mấy ngày nay Phùng mẫu thân thể có chút khôi sắc, đã sắp có thể xuống giường, nhưng chưa từng nghĩ đến nàng vất vả đường xa đi tới tận miếu này để dâng hương.

Phùng mẫu dưới chân như nhũn ra, chỉ đứng cũng có chút có hết sức, không thể không bám lấy tay nhi tử, cảm thán: “Ta bị bệnh ở trên giường, trong lòng thầm nguyện rằng, nếu có thể sống quá một kiếp này, liền vì Bồ Tát quyên cái kim thân, hiện tại uống thuốc, quả nhiên tốt, lúc này là tới lễ tạ thần.” Bà cầu nguyện nhất định phải làm hôn lễ cho nhi tử, hết thảy thoả đáng rồi mới có thể yên tâm rồi đi. Hiện nay thân thể chuyển biến tốt liền vội vàng lại đây lễ tạ thần, cảm kích Bồ Tát đáp ứng.

Quyên Bồ Tát kim thân, kim thân này cũng không phải làm bằng vàng, mà là đồng đỏ. Tuy không phải bằng vàng, nhưng chi phí thực sự không rẻ, không có mấy chục lượng là không thể.

Ngô mẫu kinh ngạc, quyên Bồ Tát kim thân, vậy cũng tốn không ít bạc, Phùng gia này thật đúng là giàu có. “Cũng là mang lễ đến tạ thần, vậy hai người mau đi tìm trụ trì thương nghị, thừa dịp thời gian còn sớm, bằng không đêm muộn đi lại không an toàn.” Ngô mẫu nắm tay Tôn Huệ, cười cảo từ: “Chúng ta còn muốn tới nhà mấy người cùng đi, sẽ không trì hoãn, đi trước một bước.”

Phùng mẫu gật đầu, nói: “Tốt, có việc trong người quả thật không tiện hàn huyên, lần sau nói.” Buông tay nói với nhi tử: “Con đi tiễn thím, nướng tới chỗ trụ trì.”

Ngô mẩu tiến lên ngăn cản, xua tay nói: “Đừng, chúng ta tự chạy xe đến, không cần tiền.” Cười nói với Phùng Hiền: “Đừng bước thôi, ở chỗ này cùng nương người, thân mình nặng còn yếu, ở bên cạnh giúp đỡ đi.” Gật đầu, mang theo con dâu cùng Tôn Huệ rời đi.

Cùng mấy ngày hôm trước giống nhau, vẫn là không có một ai trở về nhà, hơn nữa ngay cả thư cũng không có, thế này có chút bất thường, theo lý sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Đầu là những người từng đi vài chuyến, kém cỏi nhất cũng là giống hay nhà Ngô Tôn lần thứ hai đi, có thể nói là quen thuộc, thật không biết sao lại xảy ra chuyện, làm cho người trong nhà lo lắng không thôi.

Có mấy nhà quả thật lo lắng, nghe nói đã bắt đầu liên hệ tiêu cục, bọn họ biết một chút lộ tuyến, không biết có thể giúp đỡ xem xét một phen hay không. Ngô mẩu cũng có tính toán như vậy, cho nên nặng cân thận hỏi giá, dù sao tiêu cục là không có khả năng hỗ trợ không công, nhưng nghe nói bọn họ đòi 5 lượng, bà có chút sững sốt, đây cũng không phải là số lượng nhỏ, đối Ngô gia mà nói cũng là một bút tiền lớn.

Nghĩ một hồi, bà khê cần mồi quyết định bỏ tiền, dù thế nào cũng phải xác định vấn đề an toàn một chút, cứ ở nhà chờ đợi thấp thỏm quả thực một tâm.

Tôn Huệ dù muốn bỏ tiền cũng không có khả năng, bạc của nàng trước đó đã dùng làm tiền vốn mua lá trà, hiện tại trên tay không có nhiều như vậy. Trừ phi đem bán nhà, bằng không trong thời gian ngắn nàng không có khả năng kiếm đủ tiền.

Ngô mẩu nhìn ra Tôn Huệ khác thường, thời điểm không có người chú ý, nhỏ giọng nói: “Con không cần ra bút bạc này, nương và đệ đệ con nhất định ở cùng một chỗ với Ngô thúc phụ, nhất định sẽ có tin tức.” Biết Tôn Huệ là không xảy ra nhiều như vậy, hơn nữa cũng quả thật như thế, chỉ cần tìm, như vậy cũng liền đều tìm được.

“Nếu như vậy, không bằng để cháu góp chút bạc đi, để mình thím bỏ tiền cũng không nên.” Tôn Huệ ngẫm lại cũng thấy đúng, hai nhà là kết bạn cùng đi, theo lý sẽ không tách ra, chỉ cần tìm được Ngô thúc phụ bọn họ, nương cũng có thể có tin tức. Cũng bởi vậy, bạc này chính mình cũng nên bỏ ra một phần, trong nhà 5 lượng có lẽ không có, nhưng một hai xâu tiền vẫn là có thể.

Ngô mẩu không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, trách cứ: “Con đứa nhỏ này nói cái gì chứ, bạc này làm sao có thể để cho con ra, tâm ý thím là tâm linh, nhưng bạc phải là thím bỏ ra.” Tuy rằng Tôn Huệ góp một phần, trong nhà có thể giảm bớt một ít gánh nặng, nhưng Ngô mẩu thà rằng chính mình ra tiền, bà biết tình huống nhà Tôn Huệ hiện nay không quá tốt, lại còn phải dựng phòng ở, mỗi phân bạc đều phải tính toán tỉ mỉ. Nhà bà còn tốt, nhị nhi tử là không cần sầu lo, đại nhi tử có nhà có ruộng, cũng không kém. Bạc này bà vẫn là có thể.

Nói xong, bà chuẩn bị tìm tiêu cục bỏ tiền đi tìm người

Chẳng qua bạc này cuối cùng không cần phải bỏ. Ban đêm gió lạnh, công đột ngột bị xao vang, Tôn Huệ bừng tỉnh, ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên là công nhà mình bị mở ra. Mặc thêm quần áo, xuống giường, đi giày xong, đang định đi ra xem.

Động tĩnh lớn như vậy giữa đêm, Chu Đồng ngủ không say nên cũng bị kinh động, vuốt mắt ngồi dậy, thanh âm mồi mẹt hỏi: “Huệ Tử, làm cái gì vậy, đi tiêu đêm?” Trước nhà có chỗ đi vệ sinh, động tĩnh không cần phải lớn như vậy đi.

Ngón trỏ đặt ở môi, Tôn Huệ chỉ chỉ cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Nghe, hình như có người gõ cửa.”

Chu Đồng mở to mắt nghe thấy tiếng “thùng thùng”, quả nhiên cửa lớn có tiếng động, đồng dạng đề thấp thanh âm: “Là nương đã trở lại, hay là ai đến tìm? Chúng ta tới phòng phía tây đi, kêu cha ra sân nhìn một cái.” Lúc này trừ bỏ Tôn mẩu trở về, bằng không nếu là người khác, bọn họ hẳn sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên Chu Đồng nghĩ nên đi gọi cha, dù sao có người lớn sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Tôn Huệ gật đầu, nàng cũng không có tính mạo hiểm, trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không có thể tránh liền tránh.

Kỳ thật không cần các nàng kêu Chu Hải đã muốn đứng lên, vào nhà chính, phát hiện nữ nhi cùng Tôn Huệ đã dậy mặc quần áo, hẳn bèn dặn dò: “Hai đứa chờ tại đây, ta đi nhìn xem, không có việc gì sẽ không gọi.” Thuận tay cầm cây gậy trúc dựng ở góc tường, hướng sân viện mà đi.

Cách cửa sân viện ước chừng hai thước liền dừng lại, trong tay nắm cây gậy trúc, Chu Hải thấp giọng nói: “Bên ngoài là ai, hiện tại không còn sớm, có chuyện gì không bằng sáng mai hẵng tới.”

“Là ta, mau mở cửa, bên ngoài rất lạnh.”

Tôn mẩu? Bỏ lại cây gậy trúc, Chu Hải bước nhanh tiến lên, vừa mở cửa, vừa nói: “Lần này như thế nào đi lâu như vậy, không biết người trong nhà lo lắng hay sao!”

Cổng mở ra, Tôn mẩu cả người lờ lờ, còn toát ra mùi khó ngửi, Tôn Duẩn cũng chẳng tốt hơn là mấy, tóc tai phờ phạc, tay, mặt đều đen tuyền.

Vào cửa, Tôn mẩu hít một hơi thật sâu, nói: “Đừng nói nữa, lần này rất không thuận, kém chút là không trở về được. Hiện tại chậm trễ vài ngày, bình an trở về, đã là tốt lắm, cần cảm tạ Bồ Tát.”

“Sao? Xảy ra chuyện gì, một đường này không phải đã đi nhiều năm, thực bình an sao?” Chu Hải đóng cổng lại, quay sang hỏi Tôn mẩu. Năm trước cũng đi qua một lần, rất là trôi chảy, bằng không năm nay không có khả năng lại đi một chuyến.

Tôn mẩu lòng còn sợ hãi, lúc ấy thật là nguy hiểm, Lý Hạc đột nhiên làm khó dễ, thật sự làm cho người ta trở tay không kịp, còn làm bị thương vài người, cuối cùng tuy rằng giải quyết, nhưng là trì hoãn thời gian rất lâu, thời điểm trở về càng thêm không có người nguyện ý đi con đường Hang Hồ sơn này, vì thế cho nên bọn họ phải đi đường vòng, chậm trễ rất nhiều thời gian.

“Lúc ngang qua Hang Hồ sơn gặp phải đạo phi, hơi chút liên lụy hai ngày, trở về còn phải vòng đường xa.” Tôn mẩu dắt lừa, đem nó tới cột lại gốc cây lưu, kêu Chu Hải: “Lại đây giúp một tay đỡ hàng hóa xuống.” Lần này lên phương bắc bọn họ không có mua gia súc mà mang theo đặc sản phía bắc, đều là những thứ dễ bán, quá hai ngày nữa lên thị trấn một chuyến.

Đồ ăn mang theo không nhiều lắm, bọn họ còn có chút sợ, cho nên chỉ dùng 1 nửa số bạc đặt mua, còn lại đều mang về, như vậy mặc dù kiếm ít chút, nhưng đỡ phải phiêu lưu đi rất nhiều. Kỳ thật nếu không phải hôn kỳ của tỷ ty sắp đến, phải nhanh đi tìm đôi bạc đặt mua đồ cưới, Tôn Duẫn đã định dùng hết tiền trong tay để mua hàng hóa, hẳn thực có tinh thần mạo hiểm.

Đồ đặc tháo xuống đặt ở tây ốc, hai người Tôn mẩu trên người bản phải chết, không có khả năng cứ vậy liên ngủ, hơn nữa một đường mệt mỏi đã đối bụng khó nhìn, Tôn Huệ cầm quần áo đứng lên, vào phòng bếp, nấu chút cháo và nước nóng. Trước hết để nướng và để để ăn no bụng, lại mức nước cho bọn họ tắm rửa, thư thư phục phục ngủ.

Bận rộn hồi lâu, Tôn Huệ một chút buồn ngủ đều không còn, chẳng qua trong lòng nàng thực vui vẻ, biết nương bình an trở về, trong lòng giống như buông xuống tảng đá, thoải mái rất nhiều. Vừa mới nghe nương nói gặp phải đạo phi, kinh sợ một hồi, xác định không ai bị thương mới an tâm.

Buổi sáng Ngô mẩu đi qua, thấy Tôn Huệ nói: “Nương người đêm qua trở lại rồi, thế nào, thực bình an đi?” Nghe nhi tử nói gặp phải đạo phi còn động thủ, Ngô mẩu sợ hãi không nhẹ, mặc dù Ngô phụ cường điệu hai nhà đều không bị thương, nhưng vẫn có chút lo lắng, sáng sớm liền qua hỏi thăm.

“Tạ thím quan tâm, nương bọn họ nửa đêm trở lại, mặc dù mệt mỏi nhưng may mà không sao. Ăn cháo xong, giờ còn đang ngủ.” Tôn Huệ giặt quần áo của nương và đệ đệ mặc hôm qua, dùng tạo giác tẩy trừ rất nhiều lần, chày gỗ đập mỗi tay mới coi như sạch sẽ. Ngày so với khát cái quả thực không kém bao nhiêu.

Gật đầu, Ngô mẩu an tâm nở nụ cười: “An toàn là tốt rồi.” Nghĩ đến chuyện trên đường đi gặp đạo phi, mảy mẩn lại, nói: “Lần này gần dặm xa xôi, dọc theo đường đi luôn luôn gặp chút rắc rối, coi như lần này, thiếu chút nữa là xảy ra chuyện. Mặc dù kiếm được tiền nhưng nguy hiểm, lần sau ta sẽ không cho bọn họ đi.”

Những cửa hàng lớn hay đội ngũ quan phủ lão gia có thể nương nhờ trạm dịch, dọc theo đường đi dù là đường núi cũng khá an toàn. Tiểu thương giống như bọn họ chỉ có thể đi đường nhỏ, rất dễ tao ngộ đạo phi.

“Còn không phải sao, cháu đã cực lực khuyên, nhưng nương không nghe là không nghe, nói là vì đồ cưới của cháu, bước đi lần này may mắn bình an, bằng không cả đời cháu đều có tội. Cháu đâu cần tiền tài nhiều ít, chỉ cần người trong nhà an toàn là tốt rồi.” Tôn Huệ nói xong tâm tình có chút đi xuống, biết nương gặp đạo phi nàng tự trách không thôi, biết vậy nói gì nàng cũng sẽ không đáp ứng cho bọn họ đi.

“Hải tử ngốc, đừng suy nghĩ nhiều, làm cha mẹ đều phải vì đứa nhỏ mà suy nghĩ. Lần này là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.” Ngô mẩu an ủi mấy câu, chỉ sợ trong lòng Tôn Huệ khó chịu.

Tôn Huệ cười nói: “Thím không cần an ủi cháu, trong lòng cháu rõ ràng.”

“Hôm nay có làm đậu hũ ngũ vị hương không? Ta mua chút về cho thúc phụ bọn họ ăn, hẳn yêu nhất nhắm rượu với món này.” Ngô mẩu nhớ tới sau khi trưng phu tính lại ăn cơm xong lại đòi uống rượu, bà phải mua chút đồ ăn ngon mang về mới được.

Tôn Huệ nói: “Hôm nay không có làm, bất quá ngày hôm qua còn có dư, thím nếu không ghét bỏ, cháu đi lấy cho thím. Tiền thì thôi, cũng chẳng có bao nhiêu. Thím mang về cho thúc phụ nhắm rượu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Edit: Canina

Gió bắc thổi mạnh, cỏ cây xao xác.

Tôn Duẫn mang theo sản vật phương bắc lấy giá thấp bán ra, được chừng 5 lượng bạc, cộng với lợi nhuận trước đó tổng thể cũng có hơn mười lượng. Số tiền này đủ mua hai, ba mẫu ruộng, theo ý Tôn Huệ là chờ cơ hội mua ruộng nước cho đệ đệ.

Bất quá Tôn Duẫn không đáp ứng, Tôn mẩu cũng cự tuyệt, bọn họ là chuẩn bị dùng bút tiền này đặt mua đồ cưới cho Tôn Huệ.

Đầu tiên là trang sức, bởi vì tiền cũng không nhiều, lấy bạc làm chủ, làm một bộ trang sức, vòng tay. Vải vóc linh tinh cũng có, các màu đều có hai thất, cộng lại 8 thất. Mấy thứ đồ khác cũng nhiều, hơn mười lượng bạc không đủ, còn phải lấy ra tiền dư trong nhà mới xong.

Tôn Huệ nhìn phần đồ cưới này, trong lòng rất là cảm động. Nếu là nhà người khác, có mấy ai chịu bỏ ra nhiều như vậy, cho dù là đòi trước, nữ nhi cũng ít được coi trọng. Nương và đệ đệ thật sự là tốt lắm, làm cho trong lòng nàng cảm thấy được an ủi, lúc này cho dù áp lực lớn thế nào, nàng coi như cũng

có thể đủ thừa nhận.

“Huệ Tử a, đều là nương không tốt, chỉ có thể chuẩn bị cho con bao nhiêu đây. Cha con trên trời có linh thiêng thấy được, đại khái chắc cũng thông cảm. Năm đó lúc mà con còn rất nhỏ, cha con cũng đã chuẩn bị đồ cưới cho con, trang sức cũng có, chẳng qua dọc theo đường đi vất vả, đến giờ đã không còn dư lại bao nhiêu.” Nói xong, Tôn mẫu từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng bàn tay, để trên bàn mở ra.

Một chiếc nhẫn khảm hồng ngọc cùng một bộ vòng tai trân châu lẳng lẳng nằm trên tờ lụa, dưới ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn ánh lên màu ngọc.

Tôn mẫu cảm thán nói: “Năm đó đây là cha con cho ta, nhiều năm như vậy cũng không bán, hiện tại cho con, cũng coi như để con có thứ gọi nhớ tới cha.” Tôn gia không phải nhà nghèo, ở quê hương cũng coi như giàu có, ruộng nước trăm mẫu, xem như tiểu phú gia, mà Tôn phụ là kinh doanh cửa hàng cho nên mới có thể để lại rất nhiều đồ này nọ, dù trải qua lưu vong vẫn còn có thể đặt mua một phần gia nghiệp.

Tôn Huệ nhìn hai thứ này có chút quen quen, trong trí nhớ nương nàng thường xuyên mang, sau khi lưu vong nàng chưa hề thấy qua, vẫn cho rằng nương đã đem bán, không nghĩ tới vẫn còn giữ lại. “Hai thứ này nương vẫn nên giữ lại cho em dâu tương lai thôi, con có phần đồ cưới nương cho kia đã thực đủ.” “Đều là thứ tốt, tương lai đệ đệ lấy nương tử, tuyệt đối có thể diện.”

Tôn mẫu lắc đầu, cười nói: “Nói cho con thì con cứ cảm, đệ đệ con hiện tại càng ngày càng có tiền đồ, càng ngày càng giống cha hửn. Sau này lập gia nghiệp là phải dựa vào chính hửn, ta có thể cho bao nhiêu?” Rốt cuộc là đứa nhỏ của vong phu, thông minh, đối với chuyện kinh thương cũng có chủ ý riêng, rất là thông thấu.

Nhắc tới cha, Tôn Huệ nhìn không được hỏi: “Nương, phương bác an thuận rồi, nương không nghĩ tới quay trở về sao? Chúng ta tạm trú ở nơi này, luôn là dung nạp không được, trở lại phía bắc còn có gia sản tộc nhân, cuộc sống không phải càng tốt hơn sao?” Từ rất lâu nàng đã muốn hỏi câu này, nhưng là nương luôn không trả lời, chỉ nói muốn ở đây, đã quên phương bác.

Nhìn nữ nhi đã sắp trở thành đại cô nương, lập tức phải xuất giá, có một số việc là có thể nói.

“Huệ Tử a, chúng ta không thể quay về, từ sau khi cha con đi, chúng ta không thể trở về nơi đó được nữa. Gia sản không phải thuộc về tộc nhân thì cũng bị người khác chiếm đi, chúng ta trở về khả năng ngay cả trang sức trên người cũng sẽ bị đoạt đi. Ngày tháng so với hiện tại hửn sẽ càng thêm khổ sở.” Tôn mẫu không phải không muốn trở về, nơi đó dù sao cũng là tổ tông sở cư, nhưng là không thể.

Tôn Huệ nhíu mày nhăn mặt, nói: “Tại sao có thể như vậy, cho dù bị phân đi chút, nhưng đệ đệ còn đây, dù sao cũng phải có lưu lại.” Cho dù đi tới đâu thì đệ đệ cũng phải có một phần.

“Sẽ không lưu lại, một mẫu cũng không lưu.” Tôn mẫu lắc đầu, cười khổ nói: “Bọn họ như thế nào sẽ để lại cho chúng ta, cha người cùng tộc nhân quan hệ không tốt, năm đó náo loạn rất nhiều chuyện. Hơn nữa cha người là con thừa tự của tổ phụ, hiện tại cha người đi, tộc nhân vừa lúc lấy có phần đất. Chúng ta trở về, có thể để lại mệnh là còn tốt, nói không chừng còn phải xuống bồi cha người.” Huyền náo nhiều chuyện, lại không cùng tộc nhân lui tới, như thế nào có thể trở về.

Bởi vì tiền tài, có nhiều người chuyện gì cũng đều có thể làm được, nàng không muốn mạo hiểm.

“Kia cứ cứ đâu, có thể tìm bọn họ nói giúp, dầu gì cũng sẽ không bị bọn họ thật sự khi dễ thăm như vậy.” Tôn Huệ nói, cứ cứ có thể làm chỗ dựa, không nên để mặc cả nhà mình bị khi dễ như vậy. Bọn họ ở phía bắc cũng có thân thích, chẳng lẽ không có ai đứng ra.

Tôn mẫu đột nhiên đỏ mắt, lấy tay che miệng, nghẹn ngào nói: “Đi rồi, các cứ cứ của con đều đi rồi, không ai còn sống, vào năm nọ lục tục đi hết. Mấy cái biểu huynh muội của con, chỉ còn nhị biểu huynh còn sống, được mợ con dẫn theo sống nhờ nhà ngoại.” Nếu không phải xảy ra tình huống này, bà cũng không nhất định ở đây, có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa mà nói, tộc nhân Tôn thị cũng không thể quá mức kiêu ngạo. Không may là các ca ca của bà đều không còn, nhóm tâu tử cũng chỉ còn dư lại một người, không có ai làm chủ, sau khi trở về chỉ có thể chịu khi dễ. Còn không bằng ở tại nơi này, dù gì vẫn có thể sống sót.

“Cái gì? Các cứ cứ đều đi, sao nương không nói, cũng không từng đi xem một cái.” Tôn Huệ kinh hoàng đứng lên, đây vẫn là lần đầu tiên biết được các cứ cứ không còn ở trên đời.

Năm đó không cùng một đội ngũ chạy nạn, các cứ cứ bởi vì vấn đề lương thực đã đi trước với một đội ngũ khác, cho nên tin tức Tôn Huệ tuyệt không biết.

Tôn mẫu hít sâu một hơi, lấy khăn lau khóe mắt, khóc nức nở nói: “Trên đường đi khi đó từng người từng người đều ngã xuống, ta và cha con lúc ấy chỉ lo trốn, cũng không hỏi thăm. Vẫn là vừa lúc gặp được một người trong đội, còn nhận thức chúng ta, theo trong miệng hửn ta mới biết được tin tức. Mà khi đó muốn tìm cũng không có khả năng, ai biết trốn nơi nào, sau đó cha con bị bệnh, cuối cùng chỉ có thể quên đi.” Năm đó chạy nạn, thật sự giống như một bóng ma, một hồi ác mộng không muốn gọi lại. Đại hạn năm đó chôn vùi thân nhân Tôn gia nhiều lắm, cũng chôn vùi tương lai tốt đẹp.

Lúc này tất cả những chuyện thương tâm trước đây đều bị gọi lại, Tôn mẫu cảm thấy vận mệnh của chính mình thật sự khổ, năm đó bà cũng từng ăn mặc không lo, trọng phu ân ái. Ngày tháng trôi qua khiến cho người hâm mộ, ai ngờ ông trời cư nhiên đùa giỡn, hết thấy đều xong rồi. Thân nhân rời đi, gia nghiệp cũng bị người khác chiếm mất, lưu lạc đến hiện nay, nếu không phải bọn họ không chịu thua kém, cuộc sống không biết sẽ ra sao.

Tôn Huệ tim như bị đao cắt, khi nàng tuổi nhỏ, các cứ cứ đối nàng không tệ, cũng có cảm tình. Giờ nghe nói bọn họ không còn, trong khoảng thời gian ngắn nước mắt rung rung, thương tâm không thôi.

Cùng nương khóc một hồi, Tôn Huệ cầm khăn lau nước mắt, xách bình rót hai chén trà, mình uống một ngụm, đưa cho nương.

“Đều do con, tự đứng lại nhắc tới chuyện này đến, làm hại nương khóc một hồi.” Tôn Huệ cười, ôn hòa nói.

Hiện tại nghe nương nói tới việc này, Tôn Huệ xem như hiểu được hồi đó lúc nàng nói muốn về cố hương, về mặt nương lại trở nên phức tạp, lộ ra bi ý. Hóa ra không riêng việc cha qua đời, còn có nhiều duyên cớ như vậy, thật sự là làm khó nương chôn giấu nhiều năm, để cho mình và đệ đệ không cần nghĩ tới những chuyện thương tâm.

Uống nước xong, Tôn mẫu thu thập tâm tình, lắc đầu nói: “Không nói chuyện này, không bao lâu chính là hôn kỳ của con, phải chuẩn bị thật tốt mới được. Cho dù cha con mất, có nương ở đây, cũng sẽ để cho con phong phong cảnh cảnh gả cho đi ra ngoài.” Đây là tâm nguyện của bà, cũng là cho nữ nhi một nơi quy túc.

“Không cần tiêu pha linh tinh, nương, chúng ta cứ làm bình thường, đừng phung phí, về sau không ít việc phải dung đến tiền!” Tôn Huệ thật đúng là sợ nương tổ chức hôn lễ quá tốt, không tiếc dùng nhiều bạc, vậy thì có chút phò trương.

Tôn mẫu đề lấy tay nữ nhi, gật đầu nói: “Nương trong lòng đều biết, yên tâm đợi gả đi, hết thầy không cần quan tâm, ta và đệ đệ con tự biết sắp xếp.” Cầm lấy hộp đưa cho nữ nhi: “Thứ này hiện tại nương liền giao cho con, cất giữ cẩn thận.” Hôn lễ không nhất định phải mang, nhưng là vẫn có thể đặt ở đồ cưới cho người ta hâm mộ một phen.

Hôn kỳ cuối cùng định vào mừng 6 tháng giêng, chênh lệch 4 ngày so với Chu Đồng, nàng là mừng mười. Như vậy tới hôn lễ cũng náo nhiệt chút, miễn cho xảy ra chuyện không hay.

Càng tới cửa ải cuối năm thời gian càng thêm gấp gáp, vội vàng lễ mừng năm mới gì đó, còn có hai cộc hôn lễ phải trừ bị, có thể nói là bề bộn nhiều việc. Tôn mẫu bận tới nỗi gót chân không kịp chạm đất, các nơi đều tới tay, mỗi một chuyện đều cần bà xác định.

Cũng may là Chu cô cô xong việc trong nhà lập tức qua hỗ trợ, hôn sự Chu Đồng xong xuôi Tôn mẫu mới thở phào một hơi, còn thật sự cẩn thận tính toán hôn lễ cho nữ nhi.

Tết trừ tịch năm nay đồ ăn thực phong phú, nhưng ngoại trừ Chu Thụ nhỏ nhất, những người khác khó tránh khỏi buồn phiền. Cháu gái, nữ nhi, tỷ tỷ phải lập gia đình, trong lòng mỗi người đều cực kỳ phức tạp, đồ ăn đến miệng cũng không có vị.

Thời gian sẽ không dừng lại vì bất kỳ lý do nào, cảm xúc dù thế nào theo thời gian trôi qua cũng sẽ dần dần nguôi ngoai.

Tôn gia không thân thích, cho nên cũng không có ai thêm trang, bất quá Ngô gia tặng một phần lễ, còn có Ngô Thái Diệp từ nhà chồng đi qua, cho một chiếc nhẫn vàng. Thấy Tôn Huệ muốn cự tuyệt, nàng liền nói: “Muội cho tỷ thêm cây trâm, bây giờ tỷ hoàn lễ, muội không nhận, hay là ghét bỏ nhẫn này nhỏ?”

“Tỷ biết muội không có ý tứ này, bất quá thứ này rất quý trọng, muội không thể thu.” Tôn Huệ không nghĩ tới Ngô Thái Diệp cư nhiên đưa lễ lớn như vậy, còn nói muốn hoàn lễ: “Hơn nữa, thím đã cấp thêm qua, tỷ không cần cho.”

“Nương tỷ là nương tỷ, tỷ là tỷ, hoàn lễ này là của tỷ, nương là cho muội thêm trang.” Cường điệu nói.

Nở nụ cười lắc đầu, biết tính Thái Diệp, nếu không thu là sẽ không từ bỏ ý đồ, Tôn Huệ bèn nhận lấy: “Đã như vậy, muội liền mặt dày nhận.” Nghĩ chò tương lai Thái Diệp có đứa nhỏ, làm chiếc khóa trường mệnh đưa đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Edit: Canina

Đại hôn, Tôn Huệ mặc giá y chính mình may, từng bước từng bước rời xa nơi mình sống, ngồi thuyền đi một chuyến, lại vĩnh viễn chính là người của Phùng gia.

Thuyền nhỏ lắc lư, tiếng kèn tiếng trống rộn rã dần dần rời xa, Tôn Huệ bên dưới khăn che mặt có chút tâm sự nặng nề.

Hồi tưởng một ngày này, Tôn Huệ dậy từ sáng sớm đã bị mọi người xô đẩy làm rất nhiều chuyện, đến lúc này thân tâm đều mệt mỏi. Nàng ngồi trong một căn phòng xa lạ, giữa những người không quen biết, còn phải tươi cười chào hỏi, tuyệt đối không thể thất lễ. Hai bàn tay nắm góc khăn thật chặt, hô hấp không quá thông thuận, bụng sớm đã đói, lúc ở nhà nương gói cho nàng một ít điểm tâm, lúc này vẫn còn, nhưng không có tâm tình, cũng không có thời gian đi ăn. Nàng chỉ có thể mặc kệ bụng kêu réo.

Bên ngoài tiệc rượu náo nhiệt tới khuya, ở phòng Tôn Huệ cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Lúc này, cả phòng chỉ còn một mình nàng. Mấy thím của Phùng Hiền đã ra ngoài hỗ trợ, nàng xem như có thể thoải mái chút, từ trong tay áo lấy ra điểm tâm, há miệng cắn một miếng, lần đầu tiên biết điểm tâm

ngọt như vậy. Bụng có chút đồ ăn đã dễ chịu hơn. Khỏe mắt lại ướt ướt, lúc ở nhà ráng kiềm chế, nhưng giờ nàng thực sự nhịn không được.

Phùng Hiền bị chuốc vài chén rượu, bất quá cũng may có người giúp đỡ, lúc trở về phòng, dưới chân mặc dù hơi lảo đảo nhưng nói chung vẫn coi như thanh tỉnh. Đẩy cửa vào, thấy thê tử ngồi lê loi bên mép giường, có chút đáng thương. Hắn bước vài bước, đặt mông ngồi bên cạnh nàng, nói: “Đói bụng sao, ta đi lấy một ít cho nàng?”

Tôn Huệ hít một hơi thật sâu, che giấu tâm tình của chính mình, cười lắc đầu: “Không sao, không đói bụng. Huynh thì sao, muốn trà giải rượu không?” Bắt đầu từ hôm nay, hai người chính là vợ chồng, sau này cả đời đều ở bên nhau. Nói đến cũng kỳ dị, vậy đại khái chính là duyên phận, bằng không sẽ không sống cùng nhau.

“Sáng sớm ngồi thuyền tới đây, đến bây giờ đã là mấy canh giờ, sao có thể không đói bụng, nơi này là nhà của nàng, không có gì phải ngại ngần, nàng thích ăn cái gì thì nói cho ta, ta đi lấy.” Phùng Hiền nói.

Lấy ra điểm tâm trong tay áo, Tôn Huệ đưa cho hắn nhìn, nói: “Thật không đói, nương ta đưa cho ta, vừa rồi đã ăn mấy cái, lúc này bụng rất no.” Điểm tâm dễ dàng trung bày, hơn nữa ăn nhiều tuy miệng hơi khô nhưng không cần đi tiểu, cho nên Tôn Huệ mới dám ăn nhiều.

Ha ha nở nụ cười, Phùng Hiền biết nương tử mình là người dễ thích ứng, nói: “Thứ này mặc dù đỡ đói, nhưng ăn cũng không ngon, nàng chờ chút, ta đi bung đồ ăn lại đây, nhất là nước canh, nàng dùng một chút, so với điểm tâm tốt hơn nhiều.” Điểm tâm ăn nhiều khô cổ rất họng.

Tôn Huệ vội vàng kéo Phùng Hiền lại, la lên: “Đừng! Ta uống nước trà thôi, lúc này trong bụng ăn không vô, huynh bung tới cũng là lãng phí. Vẫn là ngồi đây nghỉ ngơi một chút cho tỉnh rượu đi.” Tân khách mặc dù đã tan, nhưng thân tộc còn đang giúp đỡ dọn dẹp, lúc này đi qua bung đồ ăn thì tất cả mọi người sẽ biết! Nàng tuy chưa từng trải qua đại hôn lễ, nhưng dù sao cũng đã nghe qua, như vậy căn bản là không phù hợp cấp bậc lễ nghi. Nàng không muốn bởi vì chính mình thoải mái, ngay ngày đầu tiên lý bị người ta nói cho.

Đi qua rót chén trà, đưa cho Phùng Hiền, Tôn Huệ nói: “Uống chút đi, hôm nay uống rượu thật nhiều, ngày mai sẽ đau đầu.” Trà giải rượu là tộc trưởng phu nhân nhắc nhở, dặn nàng chờ Phùng Hiền trở về cho hắn uống.

Hương vị cũng không tốt, có chút chát, Phùng Hiền ghét uống nhất, bất quá ngày mai còn muốn dậy sớm, hơn nữa là thê tử bung tới, chịu đựng không thoải mái một hơi cạn hết, sau đó đứng dậy đi tới bên bàn rót một ly trà bình thường súc miệng.

Thùng thùng, cửa phòng bị gõ lên, trong phòng hai người ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng ở dưới ánh mắt Tôn Huệ, Phùng Hiền mở miệng hỏi: “Là ai?” Vừa nãy đón thê tử đã bái thiên địa, nhập động phòng cũng bị nháo loạn một lần, hiện tại lúc này hẳn là không có người đến làm âm ỉ.

“Là ta, đã nghỉ ngơi?” Bên ngoài là Phùng mẫu, chính bà cũng từng làm tức phụ, biết kết hôn vất vả, nhất là bụng đói, cho dù có điểm tâm cũng không thể điền đầy bụng. Cho nên bà liền bung đồ ăn lại đây, chuẩn bị cho con dâu ăn. Lúc này, trong phòng đèn vẫn sáng, hơn nữa nghe người ta nói nhĩ tử vừa mới rời đi không bao lâu, hẳn là còn chưa có nghỉ ngơi.

Phùng Hiền liếc mắt nhìn thê tử một cái, tiến lên đi mở cửa, đón nương tiến vào.

Phùng mẫu đem khay đặt ở trên bàn, nói với Tôn Huệ: “Ta bung cơm canh lại đây, đã đói bụng đi, mau ăn chút.”

“Nương …… , ta không đói bụng. Này cũng quá phiền nhai.” Tôn Huệ có chút không thích ứng sửa sửa miệng, bất quá vẫn kiên trì xưng hô, sau này chỉ có thể xưng hô như vậy.

“Ngoan, ăn một chút, còn lâu mới tới ngày mai, không điền đầy bụng, đói con tự chịu.” Phùng mẫu cười, kéo Tôn Huệ đứng lên, ấn nàng ngồi ở trước bàn, ngoác con trai: “Con cũng lại đây ăn một chút, vừa mới ở bên ngoài chỉ lo uống rượu, không ăn được nhiều, trong bụng trừ bỏ rượu cũng không có gì đi?” Dùng chút cơm, trong bụng có thực vật, không dễ say, hơn nữa cũng tốt cho thân thể. Cũng không thể ý vào tuổi trẻ mà không chịu ý thân thể của mình, đến lúc tuổi già hối hận thì đã muộn.

Phùng Hiền nghe lời tiến lên, tiếp nhận chiếc đĩa, nói với thê tử: “Cùng ăn một chút đi, hôm nay ở trên bàn, bọn họ chỉ lo chuốc rượu ta, không chịu để cho ăn mấy miếng đồ ăn. Lúc này trong bụng khó chịu, ăn chút cơm.” Hắn nói như vậy chính là để cho thê tử có thể thả lỏng chút, không cần ngại ngần.

Tôn Huệ thấy trưởng phu và bà nhìn chính mình, không động đũa cũng quá mất lịch sự, người ta vì ngại làm nhiều như vậy, không cảm kích không được. Cho nên cười cười: “Tạ ơn nương, ta đây dùng chút đi.” Cơm canh quả thật tốt hơn điểm tâm nhiều, ít nhất sẽ không bị khát nước.

“Ném thử canh kia đi, rất là mỹ vị, ta uống một chén còn chưa thỏa mãn.” Phùng mẫu thấy hai người động chiếc đũa, liền đề cử món canh vừa mang tới. Là canh chân giò, ngon hơn nữa vừa có rau củ vừa có thịt, ăn rất ngon.

Lấy thìa uống một ngụm xong, Tôn Huệ thật thích, vị rất vừa, không mặn, vừa nãy ăn điểm tâm có chút khô miệng, uống thứ này coi như giải khát. Nàng không nghĩ tới, chính mình đã động chiếc đũa liền không thể dừng lại, ăn hết một chén nhỏ cơm và không ít đồ ăn mới buông đũa. Nhìn đồ ăn không còn dư thừa bao nhiêu, Tôn Huệ đỏ mặt, vừa rồi còn nói không đói bụng, cư nhiên ăn nhiều như vậy, nếu bị hiểu lầm là thùng cơm thì không tốt.

Phùng mẫu thu thập bát xong liền bung khay đi ra ngoài, trước khi đi săn sóc nói: “Hàng ngày ta đều không dậy sớm được, các người ngày mai nghỉ ngơi nhiều chút, không cần dậy sớm quá.” Bà cũng không phải loại mẹ chồng thích chen ép nàng đâu.

Vừa ăn no cũng không có khả năng ngủ luôn, ngồi hàn huyên trong chốc lát xong, Phùng Hiền nói: “Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi đi.” “Ừ.” Tôn Huệ ừ một tiếng rất nhỏ, lại đỏ mặt.

Phùng Hiên đứng dậy, thổi tắt nến.

Một đêm thật dài.

Ước chừng là rạng sáng, Tôn Huệ thức giấc theo thói quen, híp mắt nhìn về phía cửa sổ, sắc trời đã trắng. Tôn Huệ ngồi dậy rất khẽ, chịu đựng đau đớn, xuống giường, mở ngăn kéo lấy thường phục, giá y chỉ mặc một lần, còn bình thường tất nhiên là mặc quần áo hàng ngày. Nàng hơi rung mình, mới từ trong chăn ấm chui ra, khó tránh khỏi chút lạnh lẽo.

Một phen động tác rất nhẹ, bất quá Phùng Hiên vốn ngủ không sâu vẫn bị tỉnh, nhìn bên ngoài phát hiện thời gian còn sớm, mở miệng nói: “Nhu thế nào đây sớm như vậy, nương không phải nói rồi sao, vẫn là ngủ tiếp một lát đi?” Ngày hôm qua lúc bắt đầu ngủ thì trời đã khuya, lúc này phải dậy sớm, thực không có tinh thần.

“Chàng ngủ tiếp một lát đi, ta đi phòng bếp nhìn xem phải làm chút đồ gì.” Làm con dâu, mặc dù bà bà nói không cần dậy sớm, nhưng là không thể coi là thật, vậy cũng rất tùy tiện.

Phùng Hiên thấy thế từ mặc y phục xong đang ngồi trước bàn trang điểm sửa soạn, hần cũng ngồi dậy, cầm một bộ quần áo mặc lên.

Lúc thế tử tiến vào phòng bếp, hần cũng theo đi qua, nói: “Ta giúp nàng đốt lửa đi, nàng tới làm điểm tâm.”

Tôn Huệ xua tay, đuổi hần đi ra ngoài: “Mau cách xa chỗ này, đừng để quần áo dơ, ta tự làm là được.” Nàng mặc vào tạp dề, cũng đeo bao tay, phải tự tay làm, nhưng quần áo mới càng không thể dơ: “Đi trong viện đi dạo, thật sự nhàm chán chàng đọc gì đó đi, ta lập tức làm xong.”

Phùng Hiên xoay người đi ra ngoài, lúc quay lại, bên ngoài mặc quần áo cũ, cười nói với Tôn Huệ: “Nhu vậy sẽ không làm dơ quần áo.” Rất là thuần thực ngồi ở trước lò, đánh đá lửa châm củi khô, thả củi vào: “Việc này ta làm suốt, ta đâu phải gốc tử chỉ biết học bài, sau này một ít việc nhỏ ta có thể giúp nàng.”

Tôn Huệ trong lòng vui vẻ, nàng xem như lại một lần nhận thức hần, mỗi lần đều làm cho nàng vừa lòng.

Hỏi Phùng Hiên Phùng mẫu thích ăn cái gì, nghe nói bà thích ăn đồ mặn, hơn nữa cực thiên vị đồ chay, Tôn Huệ tìm đồ ăn hôm qua còn dư, đem rau xanh băm nhỏ nấu cháo. Lại lấy trứng gà, làm bánh. Hết thấy chuẩn bị xong xuôi, sắc trời liên sáng, mà Phùng mẫu cũng dậy, nhìn đồ ăn đã được làm tốt, nói với Tôn Huệ: “Con đứa nhỏ này, không phải đã nói nên nghỉ ngơi nhiều chút sao?” Là đứa nhỏ có hiểu biết, nhưng dậy sớm mệt mỏi, hơn nữa cũng không tất yếu phải như vậy.

“Chúng ta ăn đi, qua một lát dẫn con đi nhận thức thân thích, mỗi nhà đều đi một chuyến.” Phùng mẫu tiến lên giúp đỡ bụng cháo, vừa đi vừa nói. Ngày hôm qua hôn lễ, mặc dù cũng có giới thiệu một hồi, nhưng quá vội vã hơn nữa một lúc giới thiệu nhiều người như vậy, không nhất định còn có thể nhớ kỹ. Hôm nay vừa vận dẫn nàng dâu mới đi một chút, nhận thức lại một phen, cũng biết nhà họ hàng.

“Dạ, nghe nương.” Tôn Huệ nói.

Trên bàn cơm, Phùng mẫu ăn một miếng cháo rau dưa, liền khen: “Tay nghề cũng thật không tệ, đồ gia vị đơn giản, cứ nhiên làm ngon như vậy.” Quả thật không tệ, hỏa hầu nắm giữ tốt lắm, ăn vào có mùi thơm ngát của rau dưa, cháo lại đủ mềm.

“Nương ném thử bánh này đi.” Phùng Hiên gấp một khối bánh trứng gà cho nướng ăn. Hần thật thích ăn bánh này, ngoài giòn trong mềm, hơn nữa có một chút mặn của muối, rất vừa ăn.

Cắn một ngum, Phùng mẫu nói: “Theo con là có phúc ăn rồi.”

“Nương thích là được, sau này việc nấu nướng cứ giao cho con đi.” Tôn Huệ nói, tay nghề của nàng coi như không tệ, nhiều năm rèn luyện, người ăn chưa có ai chê.

“Ta muốn ăn sẽ bảo con làm, bình thường chúng ta thay phiên nhau, cũng cho con biết tay nghề của ta.” Phùng mẫu nói, bà cũng không nghĩ cười tức phụ trở về bản thân chỉ cần nằm chờ ăn. Sinh bệnh nhiều năm nay, cái gì cũng không thể làm, ngược lại càng thêm không có tinh thần, hiện tại năng hoạt động một chút, khí sắc cũng tốt rất nhiều. Theo lời nương của bà, bà là mệnh lao lực, không nghỉ ngơi được.

Tôn Huệ cũng không câu thúc, bà bà cùng trượng phu đều tốt lắm, nói chuyện cũng hòa khí, nàng cảm thấy thả lỏng rất nhiều. “Tay nghề của nương mặc dù con chưa được hưởng qua, nhưng đệ đệ của con ăn vài lần, lúc trở về đều khen không dứt miệng, nói là ăn ngon hơn con nấu nhiều!” Nói chuyện giống như nương của mình vậy.

Phùng mẫu cười lắc đầu: “Tay nghề của ta cũng không quá tốt, có thể ăn vào bụng, bất quá đệ đệ con thích nói quá lên, lần sau đến đây ta xuống bếp, tất nhiên làm cho hần vừa lòng.”

Tôn Huệ nói: “Đệ đệ của con mà đến thỉnh ngài bồi hần trò chuyện, nói một chút kinh nghiệm, để cho hần mở mang tầm mắt, sau này đỡ mệt.”

“Đệ đệ con thông minh như vậy, nói chút liền hiểu, nhiều lúc chỉ cần nói hai câu nó đã có thể thông thấu.” Phùng mẫu gấp qua vài đứa nhỏ thông minh, như cháu của bà, cùng với Ngô Chi nhà tẩu tử, đều là những đứa nhỏ hiếm có, mà đứa nhỏ Tôn Duẩn này, chỉ cần tôi luyện một chút, tìm đúng đường, là sẽ có một phen sự nghiệp.

Nói chuyện mấy câu, com cũng dùng xong, Phùng mẫu đứng dậy nói: “Thời gian không còn sớm, ta dẫn các con đi tới nhà họ hàng một chút, nhận thức người nhận thức nhà.” Lúc này mọi người đều đã dậy, nói không chừng còn đang đợi bọn họ.

Nhìn bát đĩa trên bàn, Tôn Huệ nói: “Nếu không đợi con dọn bát đĩa xong xuôi, cũng không mất bao lâu.” Cũng không nên để kệ bát đĩa trên bàn không xử lý đi.

“Hôm nay muốn đi nhà người khác, bát để đây không có gì, chúng ta cứ vậy đi thôi.” Phùng mẫu ngăn cản Tôn Huệ: “Con sửa soạn một chút, ta mang bát đĩa vào bếp rồi đi luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Nơi cần đi trước nhất không phải nhà Phùng đại bá mà là nhà tộc trưởng. Nhà tộc trưởng cũng vừa ăn sáng xong, thấy bọn họ đi qua, tộc trưởng phu nhân tiến lên nói: “Ta vừa mới nhắc xong, đang nói khi nào thì các người đi qua, nếu thời gian vừa vặn thì cùng ở lại ăn cơm trưa rồi hãy đi qua nhà khác.” Không nghĩ tới bọn họ qua sớm vậy, theo lý hẳn là chốc lát nữa mới tới. Dù sao hai nhà cho dù cùng tộc nhưng quan hệ cũng có chút xa, là cùng ông cố, phía trước còn có vài người nữa, bọn họ xem như đường huynh đệ.

“Hôm qua phiền ngài giúp việc lớn, ta trước hết dẫn theo đứa nhỏ này đăng môn bái phỏng, cảm tạ một phen, cũng coi như đi cho biết nhà.” Phùng mẫu cười nói, ngoắc Tôn Huệ: “Đây là tộc trưởng phu nhân, con xưng hô bá nương, sau này có thể thường xuyên tới thăm sự.” Có chuyện gì có thể đến cầu nài, tộc trưởng một nhà đều hiểu lý lẽ, thanh danh tốt vô cùng.

“Bá nương.” Tôn Huệ tiến lên hô.

“Hài tử ngoan, hôm qua thấy con ta liền vui mừng, phải nói bà bà con ánh mắt tốt thật, chọn được con dâu tốt như vậy.” Tộc trưởng phu nhân cười gạt đầu, lôi kéo mọi người tới ngồi ở bàn trà: “Đừng đứng, ngồi xuống đi. Quế nhi, châm trà cho thím và tẩu tử con.” Quế nhi là tiểu nữ nhi nhà tộc trưởng, năm nay mới 12 tuổi.

Tiểu cô nương áo ngắn màu tím, khuôn mặt thanh tú, là một mỹ nhân phơi. Nàng tới phía trước rót một ly trà cho Phùng mẫu, lại rót một ly cho Tôn Huệ, nói: “Hôm qua muội cũng tới tân phòng xem, bất quá người đông không chen được vào, cho nên cũng không nhìn thấy bộ dạng của tẩu tử. Hiện tại gặp mặt, ha ha, muội cực kỳ hâm mộ, tỷ nhìn thật đẹp mắt.” Nàng có chút nhõng nhẽo, nhưng miệng cũng ngọt, khó có người không thích nàng.

Không đợi Tôn Huệ mở miệng, tộc trưởng phu nhân nói trước: “Đừng để ý nha đầu kia, cả ngày không lớn không nhỏ.” Trùng mắt nhìn nữ nhi một cái: “Tẩu tử con bộ dạng như thế nào, cũng không phải là con có thể nói được.”

“Xem nương kia, con ta đây là cùng tẩu tử thân cận mà, nương còn bắt bẻ!” Đỗ nương một câu xong, Phùng Quế quay đầu nói với Tôn Huệ: “Tẩu tử nói đi, muội không biết lớn nhỏ sao?” Nha đầu rất tinh quái, chỉ cần phát hiện Tôn Huệ có một tia không vui, sau này nàng cũng sẽ không muốn thân cận.

“Ta vui mừng, lúc ở nhà đã luôn muốn có muội muội, bất quá không thành, đệ đệ lại không ít, hiện tại có tiểu cô muội, chẳng phải nói ta đã được như nguyện sao? Ở nhà nhàm chán nhớ qua chỗ tẩu tử chơi, nói chuyện phiếm tâm sự đều được.” Tôn Huệ vốn không quá so đo để ý, huống hồ nha đầu kia cũng không phải hư, chẳng qua ở nhà được sung chút, có chút kiêu căng thôi.

Tộc trưởng phu nhân vốn tưởng rằng Tôn Huệ sẽ không vui, bất quá không nghĩ tới nàng không hề có 1 tia khó chịu, còn thực ôn hòa thành ý nói một phen. Trong lòng không khỏi càng thêm thích, tính tình Quế nhi sở dĩ như vậy, cũng là do nàng chiều hư, miệng mặc dù quở trách, nhưng vẫn là không thích nghe người khác nghị luận, hiện tại Tôn Huệ biểu hiện như vậy, sao có thể không vui?

“Có nghe thấy không, chịu khó sang chỗ tẩu tử chơi, tiện sửa tính tình này của con, bằng không ta cũng không tha thứ.” Tộc trưởng phu nhân nói.

“Nương, mới đầu năm nương đã dạy này dạy kia.”

“Ta là nương của con, nói gì cứ nghe là được.”

“Không nói với nương nữa, con đi phòng bếp một chút xem bánh trôi.” Phùng Quế nhìn Tôn Huệ nói: “Tẩu tử nếu không cũng đến xem, là nương làm, bên trong có nhân vùng, rất thơm.”

“Không được, ta vừa ăn xong với qua, trong bụng làm sao chứa nổi nữa, muội tự mình ăn đi thôi.”

Tộc trưởng phu nhân đi theo khuyên nhủ: “Dùng 1 chút, cũng nắm thử tay nghề của bá nương, ta bảo Quế nhi múc cho con năm sáu cái, bánh trôi không lớn, đừng từ chối.”

Phùng mẫu cười thay Tôn Huệ cự tuyệt: “Tẩu tử, không phải đứa nhỏ này thẹn thùng, là thật sự ăn không được, sáng sớm hôm nay làm cơm canh, bởi vì lần đầu tiên, cũng không biết mọi người ăn nhiều ít, chúng ta ba người ăn không ít, lúc này thật sự ăn không nổi nữa. Cũng không phải không thường đến,

mười lăm này ta để đứa nhỏ này lại đây xin chút bánh trôi trở về, ta cũng được ăn theo, ném thử tay nghề của tẩu tử.” Nàng mở miệng là vì sợ Tôn Huệ làm vẩn bổi không tiện cự tuyệt, cuối cùng cứng rắn ăn bánh trôi, trở về khó chịu.

“Như vậy a, cũng được, vậy uống trà, ném thử điểm tâm trên bàn đi.”

Tộc trưởng là cùng thế hội với phụ thân đã mất của Phùng Hiền, sinh hạ được hai nhi tử hai nữ nhi, trưởng nữ cùng hai nhi tử cũng đã đại hôn, chỉ còn Quê nhi nhỏ nhất. Trưởng nữ Phùng Hà gửi tới Lưu gia cùng thôn, trưởng tử Phùng Dịch cưới vợ tên là Chu Hạnh, thứ tử Phùng * cưới vợ Trương *.

Nhận thức lẫn nhau một phen, hàn huyên trong chốc lát, Phùng mẫu liền đứng dậy cáo từ: “Tẩu tử, còn có mấy nhà phải đi, chúng ta đi trước vậy.” Thời gian có chút gấp gáp, phải nắm chặt mới được.

“Ta đây sẽ không giữ người, lần sau dẫn theo đứa nhỏ lại đây ăn cơm.” tộc trưởng phu nhân tiễn Phùng mẫu rời đi.

Một chuyến này là tới nhà Phùng đại bá, rẽ ngang rẽ dọc một hồi. cuối cùng cả nhà dừng lại trước một ngôi nhà gạch xanh. Bởi vì vẫn đang trong tháng giêng, cũng biết hôm nay tân tức phụ sẽ đăng môn bái kiến, cho nên cổng không đóng. Phùng mẫu dẫn theo nhi tử và tức phụ tiến vào.

Vừa tiến nhà chính, Phùng đại bá sắc mặt có chút khó coi, nửa đùa nửa thật nói: “Lúc này đã bao lâu, sao giờ này mới đến?” Phùng bá nương cũng không vui, nàng là nữ tử, không giống Phùng đại bá có thể muốn nói gì thì nói, ý vào thân phận trưởng bối, giáo huấn: “Tân tức phụ cũng nên biết lễ chút, nhóm tẩu tử người hôm tân hôn cũng không dám trễ như thế.”

Phùng mẫu cười khê, khoe miệng khê nhếch, nói: “Huệ Tử rất tốt, tẩu tử xem ra là hiểu lầm, vừa mới tộc trưởng phu nhân khen nàng không dứt miệng nữa đó!” Bà còn đứng đây, tự nhiên không thể nhìn đứa nhỏ nhà mình bị người ngoài chỉ trích.

“Ngươi!” Phùng bá nương nghẹn một hơi, bà không nghĩ tới em dâu cư nhiên hội đứng ra. Tức giận muốn chết, bà bị đè ép non nửa đời, trong mắt người khác bà luôn không bằng người em dâu này, đầu miệng lưỡi cũng đấu không lại.

Phùng đại bá nghe em dâu nói, sắc mặt càng thêm không tốt, tức giận nói: “Như thế nào lại tới nhà tộc trưởng trước, chẳng lẽ ta làm đại bá mà còn bị xếp dưới, không có đạo lý như vậy đi?” Việc này mà truyền đi, chính mình mặt mũi gì cũng không có, hấn sao có thể thoải mái.

“Ngươi là đại bá của đứa nhỏ, còn có thể so đo này kia? Vì hôn lễ của Hiền tiểu tử nên đã làm phiền nhà tộc trưởng rất nhiều, ta cũng nên dẫn theo bọn nhỏ đi qua cảm tạ. Huống hồ ngày sau còn có rất nhiều chuyện cần phiền toái, đi qua biết mặt biết nhà cũng quen thuộc một phen.” Phùng mẫu một chút cũng không kiêng dè, trực tiếp nói ra.

Gân xanh nơi thái dương run rẩy một hồi, Phùng đại bá cố nén giận, nói: “Có chuyện gì có thể tới tìm đại bá ta, chạy chỗ tộc trưởng làm gì, tuy là thân thích, nhưng đã cách nhau mấy đời, phiền toái nhiều không tốt.” Có chuyện không đến tìm hấn lại đi tìm tộc trưởng, người không biết sẽ nói hấn thế nào, chỉ sợ sẽ nói chính mình khắt khe đứa nhỏ đệ đệ lưu lại.

“Tộc trưởng kiểm quản lý mọi chuyện trong tộc Phùng thì, tự nhiên sẽ giúp tộc nhân, hưởng chi quan hệ chưa qua 5 đời, không có lý do không giúp. Về phần đại bá ngươi, không phải sợ phiền toái ngươi, chẳng qua thời điểm mầu chốt nhà ngài mới qua tìm chúng ta, bình thường đâu có tới. Dù sao nhà ngài còn có ba tiểu tử, bận rộn còn không kịp.” Phùng mẫu cười, không nghe ra là lời hay hay là châm chọc.

Nhà Phùng đại bá có ban hi tử, không có nữ nhi, nhỏ nhất đã sắp mười bốn, lão đại năm nay hai mươi, cưới thê tử, đứa nhỏ đã có thể chạy nhảy. Hiện tại rầu nhất chính là hôn sự của nhị nhi tử, đã xem mặt mấy người, không phải mình không hài lòng đối phương thì chính là bị đối phương ghét bỏ. Hiện tại đã sắp mười bảy, Phùng Hiền nhỏ tuổi hơn hấn năm nay cũng đại hôn, cho nên Phùng bá nương càng lo lắng hơn.

Cho nên câu nói kia của Phùng mẫu khiến Phùng bá nương cảm thấy thập phần chói tai, cảm giác là đang cười nhạo mình, cười nhi tử của bà không có người muốn. Sắc mặt nhất thời liền thay đổi, lời nói cũng cứng rắn lên: “Ngươi cũng biết đấy, đứa nhỏ nhà chúng ta cũng sắp kết hôn, chúng ta có sợ sót đối với Hiền tiểu tử, ngươi cũng đừng so đo.”

Có hai cô nương gia chúng mất Phùng Khắc là vì ghét bỏ gia nghiệp không hậu, cho nên căn bản không định gả qua.

Gia nghiệp Phùng gia tổng thể coi như không tệ, nhà gạch ở nông thôn cũng là hiếm có, hơn nữa đất ruộng có mấy chục mẫu, trong trấn còn có cửa hàng cho thuê. Nhưng vấn đề là nếu phân chia, trưởng tử đương nhiên kế thừa nhiều nhất, cho nên phân một nửa ruộng, nhà lớn ở nông thôn cuối cùng cũng cho hấn. Con út nhà nào chẳng được cung chút, cho nên cửa hàng trong trấn sẽ cho hấn, còn được chia đều ruộng với nhị huynh của hấn.

Đến cuối cùng, trong tay Phùng Khắc có không tới hai mươi mẫu ruộng, cùng với khoảng đất làm nhà không quá kém. Này cũng không tệ lắm, bắt quá muốn tìm cô nương hấn vừa ý sẽ không dễ.

Mà Phùng Hiền thì khác, cha hấn chỉ có mình hấn, lúc chết đi phần gia nghiệp dành dụm được đều cho hấn. Tổng thể không phải số lượng nhỏ, hơn ba mươi mẫu ruộng nước, hai mươi mẫu trồng dâu, trong trấn còn có cửa hàng. Đồ cưới của mẫu thân hấn cũng không ít, mặc dù bị bệnh nhiều năm chi tiêu không ít, nhưng cũng chưa từng thiếu tới mức phải bán hết đồ cưới.

Tài sản nhiều khiến người đồ mất, nghĩ thoáng ra thì cũng có thể phân cho nhà đại bá bọn họ chút ít, mọi người đều sống tốt, dù sao đều là cơ nghiệp của tổ tiên lưu lại, nhóm tôn tử chia nhau cũng không có gì.

Nhà Phùng đại bá nghĩ là không có gì, nhưng Phùng mẫu sống chết không chịu, đồ để lại cho nhi tử bà, người khác đừng nghĩ nhúng chàm. Cho nên bà mới có ý bỏ gần tìm xa, giao hảo với một nhà tộc trưởng, sợ tương lai Phùng đại bá ra cái chủ ý gì thì cũng có người giúp đỡ hấn.

“Nói cái gì mà nói, Hiền tiểu tử là cháu ruột của ta, cha hẳn đi sớm, cho dù chuyện nhà bận rộn, cũng không thể không qua giúp một phen.” Trùng mắt nhìn thế tử một cái, thăm mắng đồ nhiều chuyện, nói với Phùng mẫu: “Có chuyện gì cứ tới tìm tẩu tử của người, đều là chí thân, không nên quá khách khí.”

Giã mù sa mưa, Tôn Huệ cũng nhìn ra, hai nhà không thân mật như vẻ ngoài, Phùng đại bá ra về ta đây như vậy, tất nhiên là không có hảo tâm, nếu thực tin lời hắn còn không bị lột mất một tầng da!

Phùng mẫu không kiên nhẫn tiếp tục chủ đề này, đứng dậy nói: “Còn có mấy nhà phải đi cho nên ta sẽ không ở lâu, lần sau có cơ hội trò chuyện tiếp.” Nhiều năm qua vẫn vô si như vậy, vừa muốn thể diện, lại vừa muốn chiếm tiện nghi, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

“Không bằng ở lại ăn bữa cơm, sau giờ ngọ lại đi qua nhà khác?” Phùng đại bá còn có nhiều lời muốn nói, tất nhiên không muốn bọn họ đi ngay.

“Không được, Huệ nha đầu là tân tức phụ, dù sao cũng không thể để cho trường bối chờ, cơm ăn không ăn cũng không sao cả.” Phùng mẫu không muốn ở đây tiếp, viện trăm ngàn lý do để từ chối.

Nói đến vậy rồi quả thật không tiện nói thêm, Phùng đại bá không tình nguyện gặt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Ba ngày sau lại mặt, Phùng mẫu chuẩn bị mấy phần lễ thật hậu cho hai người mang theo. Đồ chất lên xe, ăn sáng xong, Tôn Huệ và Phùng Hiền hướng Tôn gia chạy tới.

Tôn mẫu sáng sớm đã dậy đi sang Tôn gia, hận không thể đứng ngay ngoài cổng chờ. Trong lòng bà lo âu, tuy Phùng gia là do bà chọn, bà biết hai người nhà thông gia đều là người tốt, nhưng trong lòng vẫn không bỏ xuống được, không tận mắt nhìn, không chính miệng hỏi một chút, bà sẽ luôn bất an.

Cũng may Tôn Huệ bọn họ không để Tôn mẫu phải chờ lâu. Xe dừng, hai phu thê bước tới trước nhà. Tôn Duẩn sớm nghe thấy động tĩnh đã chạy tới xem, nhìn thoáng qua thấy tỷ tỷ không có vẻ ủy khuất mới tiến lên cười tiếp đón: “Tỷ tỷ, tỷ phu mau vào bên trong, sáng sớm trời lạnh đi đường xa, mau vào uống một chén trà cho ấm người.” Hắn cũng lo lắng, hiện tại thấy sắc mặt tỷ tỷ không tệ, xem như nhẹ nhàng thờ ra.

“Chờ một chút, còn có ít đồ mang theo.” Tôn Huệ cười với đệ đệ, dẫn đỡ đồ trên xe xuống.

Phùng Hiền ngồi bên ngoài đánh xe, tuy mặc thêm nhiều quần áo nhưng lúc này cũng đang lạnh tới phát run. Hắn nghĩ thế tử ngồi trong xe cũng không tốt bao nhiêu, tri kỷ nói: “Nàng cùng tiểu cự tử đi vào trước, bên ngoài gió lạnh, đồ đạc để ta mang vào cho.” Để thế tử đi vào trước là vì trời lạnh, hơn nữa đồ cũng nặng, xách theo rất mệt.

Tôn mẫu vốn ngồi trong phòng vừa lúc đi ra, nghe thấy Phùng Hiền nói, trong lòng rất là cao hứng. Bà cảm thấy con rể này tìm không sai, là biết đau tức phụ, tương lai cuộc sống của nữ nhi sẽ không quá khó khăn.

“Có đồ gì để ta cùng Duẩn Nhi tới mang đi, trà táo đỏ trong nồi vẫn nóng, hai đứa vào múc ra bát uống.” Tôn mẫu cười nói.

“Nương.” “Nhạc mẫu.” Tôn Huệ và Phùng Hiền thấy bà, lập tức hô.

“Không được, mấy thứ đồ này rất nặng, ta đến mang là được. Ngải cứ đi vào nghỉ tạm đi.” Phùng Hiền đương nhiên không đáp ứng, hắn như thế nào có thể để mặc nhạc mẫu xách đồ, mình thì đi vào uống trà? Vậy cũng quá mất lễ nghĩa.

Tôn mẫu cười lắc đầu, nói: “Đứa nhỏ này thật là, nhạc mẫu con là người làm việc, có khí lực! Con cứ chờ xem, xem ta có phải cố hết sức không.” Trong lòng càng thêm vừa lòng.

Tới bên cạnh xe vén màn vải lên thấy sáu cái rổ đầy đồ, Tôn mẫu mỗi tay xách một cái, quả thật rất nặng: “Đều là đồ gì, không nhẹ tí nào.” Bởi vì mặt rổ phủ giấy đỏ, nhìn không rõ bên dưới có cái gì.

Phùng Hiền tiến lên xách hai rổ, hắn ở nhà cũng làm việc, trên tay có vết chai, cho nên cũng không tính cố hết sức. Nghe được câu hỏi của Tôn mẫu, hắn đáp: “Nương con chuẩn bị, con cũng không biết là cái gì, về nhà ngài mở ra xem một chút đi.” Đồ đều là Phùng mẫu mua, sáng sớm đã đóng gói tốt lắm, trừ bà ra không có ai biết bên trong là cái gì.

Tôn Huệ và đệ đệ mỗi người xách một rổ, đặt ở góc phòng. Tôn mẫu cũng không xốc lên xem, mà lập tức đi xuống phòng bếp.

Bưng trà táo đỏ tiến vào cho nữ nhi và con rể uống, trên bàn Tôn mẫu hỏi: “Hiền tiểu tử thích ăn cái gì, giữa trưa ta làm cho con nếm thử.” Bà không biết con rể thích ăn cái gì, sợ làm món ăn không hợp khẩu vị của hắn.

“Con tùy ý, nhạc mẫu làm cái gì đều được.” Phùng Hiền buông đũa, nuốt một miếng táo đỏ, vội vàng trả lời.

Tôn mẫu nghe xong chưa nghĩ ra chủ ý, hần trả lời kiểu này cũng bằng không, đang định hỏi lại thì Tôn Huệ nói: “Làm một đĩa cá ướp muối nướng, còn có sườn xào chua ngọt, hần thích ăn hai món này. Về phần con nướng biết rồi, bò sốt tương.” Bò sốt tương là món ăn nằng thấy ấn tượng nhất từ khi xuyên tới nơi đây, thơm nhất, ngon nhất.

“Được, hai món này nướng đều đã từng làm, tay nghề không tệ lắm.” Phùng mẫu nghe xong cảm thấy không khó, bà đều đã làm, hơn nữa trong nhà đều có, cá có nhiều, về phần xương heo, nữ nhi vừa đại hôn, thứ này đương nhiên không thể thiếu. “Thịt bò và tương cũng đều có, giữa trưa cho con đầy một mâm luôn.”

Nhìn nhi tử, Tôn mẫu nói: “Qua một lát kêu Chu Sơn cùng Tiểu Thụ lại đây bồi tỷ phu ngoại.” Hai ngày nữa Chu Đồng kết hôn, lúc này không tiện đi ra, không gọi nằng.

Phùng Hiền bỏ lại chiếc đĩa, nói với Tôn mẫu: “Nhạc mẫu, quá một lát con cùng Huệ Tử qua nhà Chu thúc thúc, tiện thể sẽ nói, không cần tiểu cự tử đi một chuyến.” Hần còn phải mang lễ đi qua, vừa vặn.

“Cũng tốt, vậy để cho Duẩn Nhi ở nhà giúp đỡ làm việc đi.”

Sáu cái rở là đưa qua ba chỗ, mỗi nhà hai rở. Tôn gia, Chu gia xem như nhà mẹ đẻ của Tôn Huệ, còn có một chỗ: Ngô gia — là bà mối.

Chu nãi nãi đón lấy rở, cười nói: “Con cũng thật khách khí, tặng lễ cả bên này. Vào bên trong uống một ngụm trà đi.” Bà thật đúng là không nghĩ tới, cư nhiên chuẩn bị lễ cho cả bên này, Phùng gia thật đúng là có tâm.

“Không được ạ, cháu còn phải qua nhà Ngô thúc thúc nữa.” Tôn Huệ nói.

Chu nãi nãi gạt đầu: “Cũng phải, nên đi qua cảm ơn. Vây sau giờ ngo hai đứa lại đây chơi, trò chuyện với Đồng nhi.” Đương nhiên là Tôn Huệ cùng Đồng nhi nói chuyện, Phùng Hiền là ngoại nam, cho dù không câu nệ nam nữ thì cũng không hợp cấp bậc lễ nghi.

“Qua một lát nãi nãi nói Chu Sơn và Tiểu Thụ qua nhà con đi, vừa lúc tâm sự.” Trước khi lên xe, Tôn Huệ nói với Chu nãi nãi.

Chu nãi nãi nói: “Lát nữa ta sẽ cho bọn họ đi.”

Vào phòng, xốc giấy đỏ che mặt rở lên, Chu nãi nãi nhìn thoáng qua, nói: “Mấy thứ này cũng thật hậu, còn mang qua nhà khác nữa, Phùng gia đúng là giàu có.”

Chu gia gia tiến vào thấy hai rở, nói: “Nhà ai đây, như thế nào cho nhiều như vậy?” Hần vừa mới ra ngoài có việc, cũng không biết Tôn Huệ cùng Phùng Hiền đã tới. Thấy hai rở này nọ, tự nhiên nghi hoặc.

Đem giấy đỏ phủ lên trên, Chu nãi nãi nói: “Còn có thể có ai? Nay là Huệ nha đầu lại mặt, bà bà nằng chuẩn bị lễ.”

“Nhà ta cũng có, còn nhiều như vậy?” Chu gia gia ngạc nhiên nói.

“Tốt lắm, đồ đều đưa tới, tự nhiên là có.” Chu nãi nãi thu dọn đồ, phui phui bụi trên người, ra cửa nói: “Ta đi tìm Tiểu Sơn và Tiểu Thụ, bảo bọn chúng đi qua bồi khách.” Cũng không biết hai đứa đi đâu.

Trên bàn đặt một vò rượu, ngoại trừ Tiểu Thụ, mỗi người đều uống một chút, vốn Tôn Huệ còn muốn ngăn cản, đệ đệ cùng Chu Sơn tuổi quá nhỏ, cho dù là Phùng Hiền cũng không coi là lớn, uống rượu sớm chút.

Bất quá bị Tôn mẫu giữ chặt, ở trong lòng bà, tiểu tử 10 tuổi xuất đầu uống rượu không có gì, khá. Hơn nữa rượu bà mua là rượu gạo, không đa thương người, uống chút không sao.

Nhấp vài hớp, đồ ăn cũng ăn ít nhiều, Phùng Hiền mở miệng hỏi: “Năm nay hai người các ngoại cũng không đi tư thực?” Hần cũng chỉ nghe Tôn Huệ nói ra một câu nhưng vẫn nhớ trong lòng. Lúc này ở trên bàn không có người ngoài liền hỏi ra.

Tôn Duẩn gạt đầu: “Là không định đi, trong mắt của đệ, thứ nên học đều đã học. Không thi khoa cử, không nhất thiết phải đi tư thực học. Phí tiền không nói, đệ cũng không ngồi yên được. Còn không bằng đi ra ngoài tìm chút việc làm.” Trước lúc đi tư thực thái độ của hần cũng như vậy, vốn nghĩ biết chữ là có thể biết chút đạo lý mới đi học, hiện tại mục đích đạt được, đương nhiên sẽ không đi nữa.

Chu Sơn chờ Tôn Duẩn nói cho hết lời xong, cũng nói: “Đệ cũng không đi, giống như Tôn Duẩn nói, cũng không có gì hay để học.” Hần không có chí học hành, nếu không phải sợ uống phí tiền, cũng không có khả năng chăm chỉ lâu như vậy.

Phùng Hiền nghe xong, xác định cả hai không hề có ý định học tiếp, nói: “Vây trong nhà có ai hỏi hai đứa nghỉ học xong sẽ làm gì không?” Học chữ 1 năm, đương nhiên không phải không có chỗ dùng, có thể tới cửa hàng nào đó, trước làm học đồ, chậm rãi học việc ở phòng thu chi hoặc là làm chương quầy cho người ta.

Lần này Chu Sơn nói trước: “Đương nhiên là muốn tới cửa hàng, giống như Ngô nhị ca là tốt nhất. Cha ta đã hỏi người, bất quá cũng không dễ tìm, chuyện tốt như vậy, cơ bản đều là cấp thân thích trong nhà, ngoại nhân được nhận không nhiều lắm.” Ngoại nhân làm sao có thể yên tâm bằng người trong nhà?

Tôn Duẩn lắc đầu, hẳn cũng không định đến cửa hàng nhà người ta tính toán sổ sách: “Đệ thì không nghĩ như vậy, đệ chuẩn bị tự mình đi chạy hàng trước, mua hàng bán hàng từ nam chí bắc, như vậy sẽ kiếm được nhiều hơn.”. Bất quá còn phải đợi qua hai năm, hiện tại nương hấn sẽ không đáp ứng.

Phùng Hiên không nghĩ tới tiểu cự tử có tâm tư như vậy, chỉ hướng không nhò: “Vậy còn phải đợi qua vài năm, những thứ muốn học cũng không ít, vậy trong khoảng thời gian này đệ định làm gì?”

“Còn chưa biết, hẳn là vào đầu đó làm, hoặc là theo đám thương hành làm chân chạy, có thể được chút tiền, cũng có thể học một ít kinh nghiệm.”

Phùng Hiên trong lòng có ý tưởng, chuẩn bị trở về cùng nương thương lượng một chút, nhà hấn ở thôn trấn có cửa hàng, phía trước là cho thuê, hiện nay nhà kia làm ăn thua lỗ, không muốn mở cửa hàng nữa, không tính tiếp tục thuê. Hoàn toàn có thể mượn Tôn Duẩn, hoặc là mở cửa hàng mời hấn hỗ trợ, sau này chờ Tôn Duẩn đi lên, hẳn cũng có thể giúp đỡ tiểu cự tử.

Bởi vì mọi chuyện còn chưa chắc chắn, Phùng Hiên cũng không lộ ra, chỉ cười nói: “Như vậy đi, chuyện của hai đệ ta nhớ kỹ, ta sẽ hỏi thử đám bạn trong trường một chút xem có nhà ai cần học đồ hay không, giúp các người tìm xem.” Mấy bạn cùng trường hẳn điều kiện trong nhà cũng không tệ, đều có cửa hàng, không chừng có nhà ai thiếu chân chạy. Ở đó làm một hai năm, nếu thông minh là sẽ có cơ hội.

Này chủ yếu là hỏi cho Chu Sơn, Chu gia cùng thê tử rồi cuộc phân không ra, có thể hỗ trợ một chút cũng tốt.

“Tạ ơn tỷ phụ.” Hai người nói.

Tôn mẫu cùng nữ nhi ở nhà bếp dùng cơm, ăn sau một lúc lâu mới nói: “Huệ Tử, lúc con đi Ngô gia có nghe nói Thái Diệp mang thai chưa?”

“Thái Diệp có thai? Khi nào thì có, lần trước gặp mặt con không nghe nàng nhắc tới.” Tôn Huệ ngạc nhiên tới mức đánh rơi đồ ăn. Thái Diệp nhiều hơn mình 1 tuổi, ở hiện đại vẫn còn là trẻ con.

Tôn mẫu nói: “Ta cũng vừa nghe nói, hôm qua đi qua Ngô gia. Đã sắp hai tháng, Thái Diệp đứa nhỏ này ngay từ đầu còn không có chú ý, bất quá quý thùy chậm thật lâu, trong lòng cũng có nghi hoặc. Sau hôn lễ của con nàng trở về thì luôn buồn nôn, nói với bà bà nàng, sau đó thỉnh đại phu tới bắt mạch, đã xác định là có.” Nghe nói bà bà Thái Diệp nằm trên giường rất là vui vẻ, luôn nhắc ông trời mở mắt, nhất định phải thấy chất trai rồi mới nhắm mắt.

“Như vậy a, vậy để hôm nào con qua nhìn xem.”

“Huệ Tử, đại hôn của Đồng nhi con sẽ trở về sao?” Tôn mẫu hỏi, cũng chỉ trong hai ngày này.

Tôn Huệ nói: “Chuyện này bà bà đã nói riêng với con, biết là tỷ muội trong nhà, tất nhiên là muốn tới. Bất quá bà bà con nói, hôm đó vẫn phải trở về, tân hôn 1 tháng là không thể lưu lại nhà người khác.” Đây là tập tục của địa phương, nếu không nghe sẽ có điềm xấu.

“Đây là đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Hôn lễ Chu Đồng Tôn Huệ có đến, ở cùng nàng một ngày cuối cùng này. Trọng phu Chu Đồng là một nam tử bộ dạng đoan chính, nhìn thực không tệ, làn da màu tiểu mạch, đặt ở đời trước, là một nam tử rất có mùi vị nam nhân.

Sau nghe nương nói, nam nhân này đối xử với Chu Đồng rất tốt, việc trong nhà cơ hồ đều mặc nàng quyết định, cũng rất là che chở nàng. Hơn nữa tương đối khôn khéo, hẳn tự mình mở cửa hàng bán đồ tre nửa như ghé bành, rõ ràng các thứ. Có vài người thấy trong nhà thiếu thì sẽ tới mua. Mỗi tháng cũng có chút thu vào, mà cái này đối với Chu Hải căn bản không phải chuyện khó, học đồ cũng có thể làm được.

Không quá mấy tháng, trọng phu Chu Đồng liền đón đệ đệ nàng đi qua, để cho hấn ở bên cạnh nhìn xem. Kỳ thật chính là giúp hấn quen thuộc con đương buôn bán.

Chu Sơn rất hăng hái xuất ra năng lực học tập của hấn, hơn nữa so với những thứ [chi, hồ, giả, dã], hấn có hứng thú với việc buôn bán hơn nhiều. Từ từ cũng có kinh nghiệm, cầm một bút tiền của cha hấn, tự mình thuê cửa hàng làm ăn. Đương nhiên, không phải cửa hàng đồ trẻ mà chỉ là một gian hàng tạp hóa nhỏ. Tuy vậy hàng hóa đều đầy đủ hết, có khi còn nhận bán giúp vài thứ, sinh ý cũng không tệ lắm.

Tỷ phụ và tiểu cự tử giúp đỡ cho nhau, ngày tháng trôi qua không tệ, ở vùng này cũng coi như một đoạn giai thoại.

Đương nhiên đó là chuyện về sau, lúc này tạm thời không nói chuyện đó mà nói chuyện của Phùng gia.

Ngày đó Phùng Hiên bồi thê tử lại mặt, lúc trên bàn cơm nhớ lại ý niệm kia trong đầu, lúc rảnh hấn liền hỏi ý kiến Phùng mẫu.

Phùng mẫu cười nói: “Cửa hàng là cha con để lại cho con, hiện tại con cũng thành gia, có chủ ý thì cứ làm, không cần hỏi ta.” Bà cũng không phản đối, chỉ cần nhi tử có ý kiến, có tư quyết, bà chỉ có cao hứng không hơn. Bởi vì thuyết mình đứa nhỏ đã muốn đeo trọng trách.

“Việc này dù sao cũng phải nói với mẹ một câu mới được.” Theo ý Phùng Hiên, bản thân mình cho dù đã thành gia, nhưng là không thể không hỏi đến ý tứ của nương mà đã tự xử trí cửa hàng trong nhà. Vậy cũng có chút không tôn trọng nương.

Phùng mẫu thật vui vẻ, nói: “Như vậy, hai ngày tới chúng ta tìm tộc trưởng, nói với đại bá con muốn quản lý phần sản nghiệp này.” Nhìn nhi tử so với chính mình còn cao hơn, bà vui mừng: “Lập gia đình rồi, không nhất thiết phải tiếp tục thỉnh cầu đại bá con giúp đỡ coi chừng gia nghiệp, giờ là lúc con tự mình làm chủ.” Nói thì nói như vậy nhưng bà biết đại bá Phùng Hiên chắc chắn sẽ lấy cớ không trả lại.

Phùng Hiên nói: “Dạ, nghe nương.”

Ban đêm, Phùng Hiên nói với thê tử việc này, bất quá trong lòng Tôn Huệ không vui. Phùng đại bá có thể mặc kệ cháu ruột mình đến ở nhà ngoại tổ, tài sản không phải của mình mà không chịu buông tay, như vậy có thể tưởng tượng việc này sẽ âm ỉ tới mức nào.

Tôn Huệ cũng không tiện nói gì, dù sao đối phương là đại bá của trọng phu, đánh gãy xương cốt vẫn còn gân, họ hàng thân thuộc rất khó đoạn tuyệt quan hệ. đành phải tình tảo khéo léo chút, chờ đến lúc mọi chuyện đi qua xa.

Việc này cũng phải để qua ngày rằm, cũng chính là sau nguyên tiêu ngày mai. Năm cũ đã hết, lúc này cũng không phải mùa màng bận rộn, Phùng mẫu liền dẫn theo nhi tử tới nhà tộc trưởng. Về phần không mang Tôn Huệ, là vì nàng là tân tức phụ, việc này không nên để cho nàng ra mặt, nếu không thanh danh sẽ không dễ nghe, còn tưởng rằng do nàng xúi giục.

Tộc trưởng nghe ý Phùng mẫu xong, gật đầu tán thành nói: “Là như vậy, Hiên tiểu tử nay cũng thành gia, cũng đủ khả năng xử lý sản nghiệp trong nhà, hiện tại là thời điểm để cho đại bá chuyển giao cho hắn.”

Năm đó để Phùng đại bá trông giữ sản nghiệp cha Hiên tiểu tử lưu lại cho hắn, tộc trưởng chính là không đồng ý, theo hắn thấy, Phùng mẫu không tái giá mà ở lại trong tộc còn mang đứa nhỏ, như vậy nên giao cho nàng quản. Bất quá bởi vì một ít lão nhân trong tộc đứng về phía Phùng đại bá, hơn nữa Phùng đại bá còn lập hạ chứng từ, tộc trưởng cũng không tiện nói cái gì nữa. Cuối cùng là thỏa mãn ý nguyện của Phùng đại bá.

Phùng đại bá thấy đệ tức dẫn theo nhi tử cùng tộc trưởng lại đây, trong lòng liền lộ bộ một chút, biết hẳn không phải chuyện tốt. Bất quá vẫn tươi cười nghênh nói: “Như thế nào đứng dịp cùng nhau lại đây, trước ngồi xuống, ta đi pha trà.” Vậy đại khái là tới đòi sản nghiệp.

Tộc trưởng ngồi xuống trước, nhìn Phùng đại bá đang vội vàng châm trà, nói: “Ta và nương của Hiên tiểu tử không phải đứng dịp gặp được, là có chuyện tới làm chứng, liền hẹn cùng nhau đến.” Một chút cũng không uyển chuyển, trực tiếp tuyên bố: “Hiên tiểu tử hiện nay cũng đã thành hôn, là người đã có gia thất. Cũng không cần có người giúp đỡ hắn coi chừng sản nghiệp, là thời điểm toàn giao cho hắn.”

Phùng đại bá nghe xong, trầm nghĩ quả thế, người đến không phải kiện chuyện tốt, y như hắn dự đoán, là vì bút sản nghiệp năm đó. Cũng may chuyện này hắn đã dự đoán được, sách lược có rồi, chỉ cần nói này nói kia lấy cớ, tin tưởng là còn có thể tiếp tục trông giữ thêm một khoảng thời gian.

“Nguyên lai là vì chuyện này a, các người không đến tìm ta, quá vài ngày ta cũng sẽ đăng môn.” Phùng đại bá rót trà cho tộc trưởng, đang định rót tiếp thì Phùng Hiên tiếp nhận bình trà. Hắn là văn bối không thể để trưởng bối rót trà mời văn bối, hắn cầm bình trà rót cho đại bá một chén, tiếp theo là nương, cuối cùng mới là chính mình.

“A, là thế sao.” Tộc trưởng tuyệt đối không tin, Phùng đại bá là cái dạng người gì, đối xử với nhi tử cũng thiên vị lệch lạc, huống chi là cháu mình.

Phùng đại bá như không nghe ra ý mỉa mai trong lời tộc trưởng, gật đầu nói: “Là như vậy, ta để cho thím hắn đi gọi năm tộc lão lại đây làm chứng.” Cười nói với tộc trưởng: “Năm đó thỉnh bọn họ, hiện tại nên tái thỉnh lại đây, cũng là viên mãn.”

Tộc trưởng nhìn theo hắn, nói thẳng: “Tùy người, người cảm thấy như vậy rất tốt thì cứ thế mà làm, dù sao hôm nay phải đem mọi thứ thuộc về Hiên tiểu tử giao lại cho hắn.” Muốn nói Phùng đại bá không đánh cái chủ ý gì, hắn sẽ không tin, nhưng hôm nay vô luận như thế nào, sản nghiệp hắn phải giao ra.

“Được. Vậy ta đây đi kêu.” Phùng đại bá không để ý, gật đầu nói.

Ra ngoài tìm thê tử bên nhà hàng xóm, ghé lỗ tai nói: “Đệ tức của ta dẫn theo tộc trưởng tới nhà, muốn lấy lại sản nghiệp, bà đi thỉnh năm tộc lão tới làm chứng.”

“Cái gì? Vậy phải làm sao bây giờ, trong nhà có ba tiểu tử, nhất là nhị tiểu tử, người ta ghét bỏ chúng ta, chưa có người trong sạch nào vui giả cho hắn. Chẳng lẽ ông phải bắt thê tử chính mình không lấy được thê tử?” Nghe trọng phu nói xong, Phùng bá nương vạ lần không muốn. Không chút suy nghĩ lên đường: “Cứ kéo dài, xem bọn hắn có biện pháp nào.”

Nếu cố tình co kéo, không chừng thực sự không giữ được, hơn nữa thanh danh thể diện cũng sẽ mất hết. Phùng đại bá hừ một tiếng, mí mắt vừa lật, nói: “Bà bà đi thì bà cứ đi, ta đều có biện pháp.” Trong lòng thầm nghĩ, mục đích bà ngu ngốc.

Phùng bá nương thấy trọng phu tức giận, cũng không dám hỏi lại, mắng một câu cũng không biết là mắng ai, lật đật đi thỉnh nhân chứng năm đó.

Cùng một cái thôn, mời ngồi cũng không tốn bao lâu, ước chừng là nửa canh giờ, tộc lão năm đó lục tục kéo tới.

Uống trà, nghe tộc trưởng nói ra nguyên nhân, có một vị lên tiếng trước: “Rất đúng, nếu Hiên tiểu tử hiện tại đã thành gia, đương nhiên nên giao ra đi.”

Người mở miệng Ngũ gia gia của Phùng Hiền, án bối phận đứng hàng thứ, là người ngay thẳng nhất, nói xong nhìn hai người khác nói: “Nhị ca cùng lão Bát là thấy thế nào?”

Năm đó có năm người làm chứng, hiện giờ chỉ còn lại ba.

Lão Bát nhìn thoáng qua hai bên tả hữu, liền cúi đầu uống trà, giống không có nghe thấy. Mà bị lão giả gọi là Nhị ca, vuốt chòm râu hoa râu trắng ngâm một lát, quay đầu nhìn Phùng đại bá nói: “Ngươi tới nói thử, ngươi là nghĩ như thế nào.”

Phùng đại bá cũng không phải cái chày gỗ, Phùng mẫu có thể mượn sức tộc trưởng, hẳn đương nhiên biết đi mượn sức tộc trưởng bồi trong tộc, hoặc là giúp đỡ làm việc, hoặc là ngày lễ ngày tết tặng lễ. Nhất là Nhị bá và Bát thúc. Hiện tại có thể thấy trả giá đã nhận hồi báo, xem tình hình là biết ai đứng bên hẳn.

“Năm đó là vì Hiền tiểu tử tuổi còn nhỏ, đệ đệ của ta lưu lại sản nghiệp ta liền giúp đỡ quản. Hiện nay hẳn lớn, đương nhiên là muốn chuyển giao cho hẳn.” Có chút chính nghĩa nói.

Lời này đừng nói tộc trưởng cùng Phùng mẫu, chính lão giả Bát gia gia cũng không tin. Nếu thực là thế, vậy mấy ngày hôm trước tặng nhiều lễ như vậy, chẳng lẽ là tặng không? Như thế nào lại không tặng cho người khác, mà chỉ tặng cho mỗi Nhị ca và hẳn.

Phùng đại bá chấp tay xoay người nói: “Xin Nhị bá, Ngũ thúc cùng Bát thúc chứng kiến cho cháu, đem một phần sản nghiệp cha Hiền tiểu tử lưu cho hẳn từ nay giao lại cho hẳn.” Đây là chủ ý Phùng đại bá nghĩ đến, giao, bất quá cũng không giao ra hết. Nói như vậy, người khác cho dù nhân thoại, cũng không quá kịch liệt, huống hồ hẳn đã lấy có tốt rồi.

Tộc trưởng biến sắc, tức giận vỗ bàn một cái, quát: “Ngươi có ý gì, năm đó cho ngươi quản sản nghiệp đệ đệ ngươi lưu lại, cũng không phải là mặc cho ngươi cướp!” Không nghĩ tới cư nhiên đánh chủ ý này, thật đúng là tâm hắc.

“Cũng nên hỏi rõ ràng, đừng tùy tiện liền vỗ cái bàn, ta và Ngũ thúc bọn họ, đều là tuổi lớn.” Nhị gia gia vuốt râu, chậm chậm mở miệng.

Vuốt ve tay áo, tộc trưởng nói: “Ý của ngài, chẳng lẽ là tán thành ý hẳn?” Chỉ cần hẳn gật đầu, cho dù là trưởng bối, cũng không chấp nhận được bất công.

“Ta cũng không nói như vậy, nhưng là ngươi dù sao cũng phải nghe một chút hẳn là nghĩ như thế nào đi.” Nhị gia gia nhìn Phùng đại bá nói: “Nói cho tộc trưởng ngươi có ý tứ gì, miễn cho hẳn hiểu lầm.”

Gật đầu, Phùng đại bá nói: “Ta nói trả lại một bộ phận sản nghiệp, cũng không phải giống như bên ngoài truyền, ta muốn chiếm sản nghiệp của cháu, ta làm không được việc này. Chính là Hiền tiểu tử mọi người cũng rõ ràng, hiện nay còn đang học tập, vì khoa cử mà chuẩn bị.” Cười cười: “Mọi người cũng rõ ràng, đây cũng không phải là chuyện thoải mái, tuyệt đối không thể phân tâm. Nếu ta lúc này đem sản nghiệp giao cho hẳn, ngược lại là hại hẳn. Không bằng chờ hẳn có công danh trong người, toàn bộ ta đều giao cho hẳn.”

Tìm lý do cũng đường hoàng, người không rõ tình hình thực tế, chỉ sợ thật đúng là tin hẳn.

“Không phải còn có nương hẳn sao, nếu không thể từ của hẳn cũng có thể giúp đỡ coi chừng, không nhất thiết cần Hiền tiểu tử tự quản. Như vậy sẽ không tri hoãn Hiền tiểu tử học tập, không phải sao?”

“Tộc trưởng nói đùa, đệ tức ta tình huống thân thể thế nào, ngươi không phải không biết, cần nhất tĩnh dưỡng. Mà cũng không thể để cho tân tức phụ xuất đầu lộ diện, như vậy quá khó coi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Bát gia gia gật đầu tán thành: “Ta cũng cực kỳ lo lắng, Hiền tiểu tử nên lấy việc học làm trọng, sắp thi khoa cử là không thể phân tâm. Mà nương hẳn cần phải tĩnh dưỡng thân mình, không bằng cứ giao cho bá phụ hẳn quản lý thêm vài năm, hàng năm đưa tiền cấp Hiền tiểu tử đọc sách, sẽ không làm cho hẳn phiền lòng.” Thu đồ của người ta thì đương nhiên phải thay người ta làm việc.

Ngũ gia gia là người ngay thẳng nhất trong ba người, nhủ mảy nói: “Cũng không thể nói như vậy, trên đời không thiếu người đọc sách, cũng không thấy nhà ai giao sản nghiệp cho người ngoài xử lý. Nếu Hiền tiểu tử đã trưởng thành, như vậy liền giao hết ra đây cho hẳn.” Ánh mắt liếc hai huynh đệ trong tộc, nói: “Chúng ta đều nhiều tuổi cả rồi, thừa dịp còn chưa chết nên tính toán việc này cho rõ ràng.”

Lợi nhuận hàng năm có trời biết bị nuốt bao nhiêu, Hiền tiểu tử học nghiệp tiêu phí nhiều, cần dùng tiền nhất, trả lại sản nghiệp cho hẳn là đúng, miễn cho hẳn không đủ dùng.

Nhị gia gia buông cái chén, cười nói: “Vậy cũng phải xem tình huống, đứa nhỏ nhà khác có cha mẹ quản, Hiền tiểu tử thì không, cho nên bá phụ hẳn mới

tốt bụng quản lý giúp. Ta biết mọi người lo lắng cái gì, là sợ bá phụ hấn chiếm mất sản nghiệp mà thôi.” Lão vỗ tay xuống bàn, nói tiếp: “Ta tin hẳn không phải là người như thế, nhưng nói gì thì nói cũng nên để cho mọi người đều yên tâm.”

Hắn đứng dậy đi đến bên cạnh Phùng đại bá, nói: “Nếu như thế, ngươi hãy lập cái chứng từ, liệt kê toàn bộ danh sách sản nghiệp năm đó xuống, hai bên mỗi bên giữ một bản, kỳ hạn cuối cùng định ở 5 năm sau, đến lúc đó Hiên tiểu tử thi khoa cử thành công, cho dù còn kém chút hỏa hậu, nương tử hẳn cũng có thể ra mặt. Viết chứng từ xong liền giao cho tộc trưởng đồng thời thông truyền cho người trong tộc được biết, ngươi thấy được không?”

Nghe qua quả thực rất có lý. Chứng từ lập xong, ngày tháng rõ ràng càng dễ khiến cho người ta tin phục. Như vậy sự tình càng thêm dễ làm, người trong tộc cũng không thể nói ra nói vào nhiều. Người không rõ sự có khi còn khen Phùng đại bá một lòng lo nghĩ cho cháu ruột.

5 năm cũng đủ để bòn rút một khoản tiền, hôn sự của nhị nhi tử coi như được đảm bảo một chút. Hết 5 năm, đến lúc đó biết đâu chừng lại có thể lấy cơ kéo dài thời hạn.

Cho nên Phùng đại bá gật đầu đáp: “Nhị bá lo lắng chu đáo, lý nên là như thế.” Quay đầu nói với Phùng bá nương: “Đi lấy giấy bút đến, ta muốn lập cái chứng từ.”

Tộc trưởng nghĩ hẳn lấy cơ này, Hiên tiểu tử muốn đòi lại sản nghiệp sẽ rất khó. Quá cương quyết, người khác sẽ nói không biết phân biệt, vậy thì không tốt cho thanh danh của Hiên tiểu tử. Hắn muốn thi khoa cử cho nên càng phải đảm bảo bản thân không dính líu tới những chuyện rắc rối. Cho nên nhất thời tộc trưởng cũng không ngăn cản, mà nhân khoảng thời gian ngắn ngủi chuẩn bị giấy bút, suy nghĩ làm thế nào mới tốt.

Phùng mẫu liếc tộc trưởng một cái thấy hắn đang tự hỏi thì cũng không nói gì, Bà lẳng lặng cầm chén trà trong tay xoay xoay, như thể đang xem chén trà có gì đặc biệt.

Giấy bút mang tới, Phùng đại bá bắt đầu mài mực. Lúc này tộc trưởng đột ngột lên tiếng: “Không phải nói trả lại một bộ phận sản nghiệp sao, nói thử ta nghe một chút, ngươi định trả lại cái gì?”

Phùng đại bá hơi bực mình, nhưng đối phương dù gì cũng là tộc trưởng, không thể không nể mặt, sau này còn có chuyện muốn nhờ. Miễn cưỡng cười nói: “Chỗ gần sông kia, ước chừng có mười mẫu, ruộng đã cho người thành thật thuê, Hiên tiểu tử về sau cũng không cần phải phí tâm trông nom, ở nhà chờ thu địa tô là được.”

Mười mẫu ruộng ven sông, đất đai coi như phì nhiêu, hàng năm cũng có thể thu không ít tiền thuê, đủ chi phí sinh hoạt trong nhà.

Tuy thế, muốn nhờ mười mẫu đó để phát tài là không có khả năng.

“Mười mẫu? Ngươi nói đùa đi, cha Hiên tiểu tử lưu lại không ít sản nghiệp, ngươi chỉ giao ra có chút xíu như vậy thôi sao? Vậy khác gì không giao chứ!” Tộc trưởng đen mặt, ngữ khí cũng sắc bén lên.

Phùng đại bá không hài lòng, hắn cảm thấy đây là gia sự, không tới phiên tộc trưởng quản nhiều, hiện tại nhiều lần phản đối, hắn cực kỳ khó chịu, cho nên lúc này dứt khoát buông tay nói: “Ta cũng không phải có ý không sao, là đau lòng cháu ta, làm bá phụ dù sao cũng phải giúp đỡ một phen. Những sản nghiệp khác, tỷ như cửa hàng trên trấn, người ta không thuê nữa, ta phải cẩn thận tìm người mới. Hơn hai mươi mẫu dâu tằm cũng thế, trồng dâu nuôi tằm đều là việc rất hao tâm tốn sức. Giao cho Hiên tiểu tử chẳng phải sẽ chậm trễ hẳn hay sao!”

Dù sao theo lời Phùng đại bá, hết thấy đều là suy nghĩ cho Hiên tiểu tử, hắn cố hết sức giúp đỡ, làm nhiều như vậy, còn bị oan uổng.

“Lần trước tẩu tử cũng nói, vì chuyện của Hiên tiểu tử, các ngài đều không có thời gian trông nom nhi tử. Việc này quả thật không tiện phiền các ngài. Nếu như thế, không bằng thỉnh thân thích khác trong tộc tới quản giúp, hàng năm ta nhất định không thiếu tạ lễ.” Giống như đã xem xong hoa văn trên chén, Phùng mẫu buông cái chén, ngẩng đầu nhìn Phùng đại bá cười nói.

Toàn bộ người có mặt đều sững sờ, một chiêu này có thể gọi là rút củi dưới đáy nồi, phía trước tìm đủ lý do, kể lể đủ chuyện, câu nói đầu tiên của Phùng mẫu khiến cho Phùng đại bá cứng họng.

Đúng, Hiên tiểu tử lo học hành cho nên không thể tự mình lo liệu, như vậy cũng không cần người tới quản, đối người khác cũng có thể nha. Hơn nữa người nói cái này phiền toái, cái kia không dễ làm, nhưng người khác vui lòng làm. Nếu thấy vất vả thì để cho người khác đến làm, không phải cả nhà đều vui mừng hay sao!

“Khụ khụ, ta là bá phụ của Hiên tiểu tử, việc này vẫn nên để ta giúp, không nên làm phiền người ngoài!” Phùng đại bá có chút không được tự nhiên nói. Hắn vạn lần không nghĩ tới, lúc này đệ tức hấn cư nhiên tìm được cửa đột phá, câu nói đầu tiên đã quấy rầy bản tính của hắn, hiện tại thật sự không biết có thể thành công hay không.

“Không nhọc phiền, người trong tộc biết được cảm kích còn không kịp đâu, thế nào lại là làm phiền chứ!” Tộc trưởng kịp thời mở miệng nói giúp.

Phanh, cái chén đột nhiên bị đập mạnh xuống bàn: “Tộc trưởng a, đừng trách Nhị thúc cậy già lên mặt, việc này rốt cuộc là gia sự của bọn hắn. Chúng ta tới là làm nhân chứng, nói quá nhiều là không tốt.” Lão hơi dừng lại, nhìn Phùng mẫu nói: “Ngươi là nghĩ như thế nào, nói nghe một chút.”

Bát gia gia hợp thời than thở một câu: “Thân thích ngoài năm đời, còn có thể đáng tin hơn so với đại bá mình hay sao!”

Phùng mẫu siết mạnh tay, đồng tử phóng đại, những lời này đâm mạnh vào lòng bà. Bà cũng đang có bản khoản này, nhị nhi tử có thể lấy được công danh, đó là nhất định không thành vấn đề, tộc nhân không dám xâm chiếm. Nhưng giờ hắn chưa có công danh. Con người vốn tính tham lam, ngay cả

thân đại bá đều có thể xuống tay, còn có ai không thể?

Tương lai cho dù bị Phùng đại bá chiếm một bộ phận, bà còn có thể dựa vào đó để chặt đứt quan hệ, nếu bị người khác chiếm, như vậy còn phải tiếp tục dính líu đến nhà Phùng đại bá. Cho dù có hi sinh nhiều hơn thì cũng là không tốt.

Phùng mẫu thở dài, không biết phải làm sao: “Sao có thể không tin đại bá hử? Chẳng qua là muốn thừa dịp thân mình còn tốt, muốn sản nghiệp để dạy tức phụ quản lý như thế nào thôi. Đâu thể mặc kệ tức phụ không dạy dỗ liên buồng tay nhắm mắt chứ.” Ý trong lời chính là không định thỉnh tộc nhân quản lý giúp, nhưng nhất định phải lấy lại một ít sản nghiệp.

Nếu đều để cho đại bá thì Phùng mẫu vẫn sẽ cực kỳ lo lắng, không bằng trước đòi một ít, còn lại tính sau.

“Như vậy các người liền thương lượng đi, có kết quả sẽ lập chứng từ, chúng ta làm chứng.” Nhị gia gia đánh nhịp nói, nói vậy cũng coi như hợp ý của hân.

Phùng mẫu nói: “Ba mươi mẫu ruộng nước đều cho người trong thôn thuê, chắc hẳn sẽ không khó xử chúng ta, nếu không sang năm sẽ không cho bọn hân thuê. Cửa hàng trên trấn ta có tính toán cho nên không cần tìm người thuê. Chỗ rừng trúc cũng không cần lo lắng. Cứ vậy đi. Cái khác còn muốn làm phiền đại bá hỗ trợ coi chừng một chút.”

Ngoài ba chỗ này còn lại hơn hai mươi mẫu dâu tằm, cùng với một cái ao 6 mẫu. Hai nơi này không quá có lời, dù là 5 năm cũng không kiếm được bao nhiêu, Phùng đại bá đương nhiên là không cam lòng. Nhất là cửa hàng, càng không thể buông tay.

“Ruộng nước cho mấy hộ thuê, tuy là cùng thôn nhưng nói thực cũng hơi nhiều, thu hồi địa tô khá khó khăn. Theo ý ta mà nói mười mẫu ven sông người trông nom, cái khác để lại ta trông giúp.” Phùng đại bá nói: “Còn có cửa hàng cũng thế, ta đã hỏi thăm người thuê, ta sẽ không lấy thiếu tiền, đến lúc đó người lấy tiền thuê là được.”

Rừng trúc Phùng đại bá không để ý, bởi vì diện tích không lớn, lợi nhuận cũng không cao, bà ta muốn thì đưa bà ta cầm đi.

Phùng mẫu không định thối nhượng, theo ý bà, là một phần cũng không lưu, nhưng như vậy không chừng người ta lại nói ra nói vào, hơn nữa đám tộc nhân quả thật cũng chẳng có mấy ai đáng tin, cho nên mới đáp ứng để hân tiếp tục quản. Nhưng là quản bao nhiêu, lại không phải do hân cò kè mặc cả.

“Không phải nói sao, cửa hàng kia ta đã có tính toán, không định cho thuê nữa.” Phùng mẫu cười nói: “Kỳ thật trong lòng ta không hề muốn làm phiền ngài, nhưng ngài đã nhiệt tình như vậy cho nên ta cũng không tiện từ chối. Bất quá hai nơi như vậy đã thực phiền toái, nhiều hơn nữa ta thấy không ổn.” Lời này đã coi như khẳng định rõ ràng, nhiều nhất là hai nơi này, chỗ khác không cần người lo lắng.

Phùng đại bá nghĩ mãi cũng không ra biện pháp, cuối cùng đành miễn cưỡng gật đầu, trước mặt tộc trưởng và ba vị trưởng bối, lập chứng từ xong. Vào trong phòng, đem địa khê cùng phòng khê đem ra, trước mặt mọi người giao cho Phùng mẫu. Cứ như vậy, coi như là chuyển giao xong.

Lúc này làm gì có tâm tình nào để chiêu đãi khách, thế nhưng Phùng đại bá vẫn miễn cưỡng giương khuôn mặt tươi cười, nói: “Mấy vị thúc thúc cùng tộc trưởng cũng đừng vội đi, để ta báo bá nương của Hiền tiểu tử thu thập một bàn rượu và thức ăn, mọi người uống chén rượu thế nào?”

Ngũ gia gia xua tay, cự tuyệt: “Ta sẽ không ở lâu, trong nhà còn có chuyện.” Quay đầu nhìn sang bên: “Nhị ca, Bát đệ thì sao, nếu không bận thì ở lại đi.”

“Chúng ta cũng không ở lâu, trong nhà đứa nhỏ còn chờ ăn cơm.” Sự tình đã vậy rồi, ở lại ăn cơm được sao.

Cuối cùng không có ai ở lại ăn cơm, đều lấy cớ trong nhà có việc. Phùng đại bá tiễn mọi người rời đi xong, tức giận tới mức ném chén vỡ toang trên mặt đất, cơm cũng không ăn nổi. Vậy là hàng năm đều thiếu một bút tiền tài, trong nhà chi tiêu càng ngày càng nhiều, chờ lão Nhị, lão Tam đều thành gia, như vậy khả năng phải tiết kiệm sống qua ngày. Điều này làm cho Phùng đại bá rất không thoải mái, trong lòng trách cháu mình tuyệt không biết điều, không biết giúp đỡ một nhà đại bá.

Phùng Hiền trở về nhà kể hết chuyện xảy ra cho thê tử nghe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Cuối tháng giêng Tôn Duẫn qua Phùng gia thăm tỷ tỷ, nhân tiện có việc cần trao đổi với Phùng Hiền. Tôn Huệ có hỏi là việc gì, nhưng đệ đệ không nói cho nàng biết.

Hai người vừa nói vừa cười nửa ngày, sau liền ngậm miệng không nói chuyện, mãi tới khi Tôn Duẫn rời đi cũng chưa nói là làm cái gì. Tôn Huệ rất là tò mò, ban đêm hỏi Phùng Hiền, thế mà hân chỉ cười cười không trả lời.

Tuy rằng nàng có truy hỏi thêm mấy câu nhưng Phùng Hiền ngậm chặt miệng không nói. Hân bảo: “Đây là ước định giữa ta và tiểu cụ tử, nhất định

không nói cho nàng biết, bằng không hẳn sẽ giận ta.” Lấy tay dìm chân cho thê từ, hẳn cười nói: “Yên tâm đi, không phải chuyện xấu, đến lúc đó sẽ cho nàng hay.”

Tôn Huệ tò mò cực kỳ, rất rất muốn biết, nhưng Phùng Hiền chết sống không chịu nói cho nên đành từ bỏ, tắt đèn, chuẩn bị ngày nào đó trở về hỏi đệ đệ.

Cơ hội tới rất nhanh. Mùng 1 tháng 2, Phùng mẫu gọi Tôn Huệ lại, cười nói với nàng: “Trong rừng trúc đang có rất nhiều măng mọc, người khác giúp đỡ đào một ít, trong nhà ăn không hết, con đưa qua cho nương con, măng nấu canh ăn ngon mà ướp đồ ăn cũng rất ngon.”

Chỗ măng này cũng đủ ăn vài ngày, măng sinh trưởng tốt, ăn một lúc là không hết. Hàng năm măng mọc lên nhiều như nấm sau mưa, mà nếu cứ để mặc chúng lớn thì sẽ ăn hết chất dinh dưỡng của những thân trúc trưởng thành, cho nên tận khả năng lấy nhiều chút để không tổn hại tới những cây khác.

Tôn Huệ vừa bận rộn tay chân vừa trả lời: “Nếu nhiều thì nương để lại cho tộc trưởng với đại bá nữa.” “Đều có, lúc người ta đưa măng tới ta còn phân cho bọn họ nữa xe.” Phùng mẫu cầm khăn lau bàn, liếc tức phụ một cái, thấy nàng còn do dự, vui vẻ nói: “Con sợ người ta nói ra nói vào? Hải tử ngọc, có chút măng thôi chứ có gì đâu, chẳng lẽ vì sợ người ta nói mà không đi? Con yên tâm đưa đi qua, có ai dám nói, nương bảo vệ con!”

“Ai, vậy chiều con mang qua.” Tôn Huệ cũng nghĩ thông, nếu đưa măng cho mẹ đẻ cũng sợ người ta nói, vậy sau này chẳng lẽ nàng sẽ không qua thăm mẹ nữa, chẳng lẽ bởi vì sợ bị người ta nói vài câu, mà sẽ không qua lại với thân nhân? Vậy cũng rất choáng váng! “Nương con làm măng muối rất ngon, đến lúc đó đưa lại đây một vò, ngài cũng ném thử.”

Lần này đến phiên Phùng mẫu ngượng ngùng, vội vàng xua tay nói: “Sao thể được, vậy rất phiền toái thân gia, Huệ Tử à, nhớ kỹ, nhất thiết không được mở miệng.” Đưa măng qua để đôi lấy măng muối mang về, Phùng mẫu không có mặt mũi làm việc này. Bà thấy làm như vậy có chút thất lễ.

“Không có gì đâu ạ. Con đem măng qua, cho dù không mở miệng thì nương con cũng sẽ muối cho con một hũ.” Tôn Huệ nhớ tới nương, động tác không khỏi chậm hơn, nàng có chút nhớ nhà. “Nương biết con thích ăn, cũng biết con tự làm thì không đúng vị, con nói không cần, chỉ sợ trong lòng nương lại khổ sở.”

“Sở trường của nương con là món thịt nướng, con thích ăn món đó nhất, nương tận tay chỉ cách làm nhưng con học mãi mà không làm ngon được như thế.”

“Nương con cũng thật là, nói cách làm cho con rất nhiều lần, cũng tận tay chỉ dẫn, nhưng không hiểu sao con làm mãi mà hương vị vẫn không đúng. Cuối cùng nương con đành từ bỏ. Bà gõ đầu con rồi bảo thôi không học cũng không sao, lúc nào thèm ăn chỉ cần nói bà sẽ làm cho.” Càng nói càng thấy nhớ, đã rất lâu không gặp được nương.

Phùng mẫu phát hiện cảm xúc của Tôn Huệ, biết nàng đang nhớ nhà, chuyện này bà rất hiểu. Tân tức phụ mới gả đều như vậy, xa nơi mình sống từ nhỏ để tới một nơi khác, chắc chắn sẽ luyến tiếc cha mẹ.

Nhận lấy bát trong tay Tôn Huệ, Phùng mẫu đi tới giếng, vừa múc nước vừa nói: “Lần này trở về đừng vội quay lại, cứ ở nhà thêm vài ngày, trò chuyện với đệ đệ con. Hiện tại mới qua một tháng, phòng cũ lâu không ở cũng chưa có việc gì.” Đứa nhỏ Duẩn nhi kia cũng rất quật cường, bảo hẳn qua Chu gia ở thì hẳn không chịu đi, bảo qua bên này cũng không đáp ứng.

Nói thật, Tôn Huệ đã thấy động tâm, nàng cũng lo lắng đệ đệ ở một mình thì không biết có thể tự mình giải quyết sinh hoạt hàng ngày hay không. Hẳn còn chưa trưởng thành, tuy rằng hàng ngày biểu hiện của hắn giống như tiểu đại nhân, nhưng tuổi tác vẫn ở đó, vẫn khiến cho người ta phải lo lắng. Có thể trở về ở một thời gian, tận mắt nhìn xem khi không có mình thì đệ đệ sống như thế nào, Tôn Huệ cực kỳ nguyện ý.

Chẳng qua không cần hỏi người khác, chính Tôn Huệ cũng biết làm thế là không ổn. Không có tức phụ nào dám ba hôm lại chạy về nhà mẹ đẻ sống, làm như vậy, không chỉ nhà chồng mà kể cả nhà mẹ đẻ cũng đều bị đem ra bàn tán, truyền ra ngoài không biết có bao nhiêu lời khó nghe.

Hơn nữa Tôn Huệ cũng biết liên quan tới Phùng đại bá mà hiện nay không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm. Cho nên lúc này vạn lần không thể để cho nhà mình trở thành đầu đề câu chuyện, để cho người ta có cơ hội chỉ trích.

“Trở về nhìn chút còn được, chứ nếu con về nhà mẹ đẻ ở, để lại ngài và trượng phu ở nhà thì quả thực không tốt.” Tôn Huệ nhin đau cự tuyệt, nghĩ nếu thật sự nhớ nương và đệ đệ, trở về nhìn một cái là được, hoặc là mời bọn họ tới đây làm khách.

Hai người tuy nói chuyện nhưng tay vẫn không ngừng lại, mỗi khi Phùng mẫu rửa một cái bát, liền đưa cho Tôn Huệ dùng khăn lau lau khô, bà nghe Tôn Huệ nói vậy thì cười: “Ta đâu có để một mình con trở về, Hiền tiểu tử đương nhiên sẽ đi cùng, tuy nói đã một tháng nên không cần quá để ý, nhưng dù sao cũng phải suy nghĩ cho con.”

Tôn Huệ lắc đầu, kiên quyết nói: “Vậy thì càng không thể, để lại ngài ở nhà một mình, chúng con sao có thể yên tâm?” Bà bà nàng trước kia từng bị bệnh một thời gian dài, bệnh căn chưa dứt, tùy thời đều có khả năng phát tác, đại phu cũng nói không được rời khỏi người thân.

Bát đĩa lúc này đã rửa xong, Phùng mẫu đứng lên đổ nước bẩn vào trong rãnh thoát nước, sau đó mang bát sạch tới phòng bếp cất cẩn thận, nói: “Ta cũng không ở nhà, vừa lúc có việc muốn qua thăm cữu cữu của Hiền tiểu tử, nhân tiện ở đó hai ngày.”

Nếu như vậy thì nàng về nhà mẹ đẻ ở cũng không sao cả? Tôn Huệ rất là động tâm, chỉ còn một lo lắng cuối cùng: “Chỉ sợ tri hoãn việc học của trượng phu, nếu không ban ngày con về trở về nhìn xem, chạng vạng lại trở về. Người thấy thế nào?”

Cất bát vào tủ bát xong, Phùng mẫu quay đầu nói: “Con đúng là không ngại phiền toái!” Lắc đầu, vỗ vỗ vai của nàng: “Yên tâm đi, con trở về có thể ở lại

vài ngày, Hiền nhi học hành nhiều năm khắc khổ như vậy, nghỉ ngơi mấy ngày thì có làm sao? Hơn nữa, chẳng lẽ tới nhà mẹ đẻ con thì không thể đọc sách?”

Tôn Huệ cười lên, vui vẻ nói: “Đã vậy thì con sẽ về ở mấy ngày. Nương khi nào định từ nhà cũ cũ trở về thì đưa tin cho tụi con để tụi con về nhà?”

“Được. Sẽ bảo người đưa lời nhắn.” Phùng mẫu xua nàng nói: “Nơi này không có chuyện gì, con chạy nhanh đi dọn dẹp một chút, chờ Hiền tiểu tử trở về là đi luôn. Muộn mới đi thì trời tối mất.” Về vài ngày thì phải chuẩn bị quần áo, còn có chút đồ đạc thường dùng nữa.

“Vâng, vậy con đi.” Tôn Huệ đáp lời, sau đó đi vào phòng mình. Vừa đi được hai bước thì lại quay lại nhìn Phùng mẫu nói: “Không phải nương nói muốn qua nhà cũ cũ ở sao, như vậy cũng cần phải chuẩn bị. Chờ trưởng phu trở về chúng con sẽ tiễn ngài rồi trước rồi mới đi qua nhà mẹ đẻ con.”

Phùng mẫu gật đầu, tuy bà có thể đi một mình nhưng đám nhỏ vẫn cứ lo lắng, vậy thì để bọn chúng đưa mình qua cũng tốt, vừa tiện đường, vừa để bọn chúng yên tâm, lại không mất bao nhiêu thời gian.

“Ta không có gì muốn chuẩn bị, quần áo bên đó có rồi, chỉ mang theo đồ dùng thường ngày là đủ. Cho nên con nhanh đi thu thập đi, nơi này không cần con lo lắng.”

“Vâng được, để con đi chuẩn bị.”

Hôm nay Phùng Hiền tan học khá sớm, nghe nương và thê tử nói muốn qua nhà nhạc mẫu ở vài ngày, hỏi rõ ràng xong liền gật đầu đáp ứng rồi. Hắn không có ý kiến gì, ở đâu cũng không thể chậm trễ việc học của hắn, hơn nữa ở nhà mẹ đẻ thê tử còn có thể thương lượng với tiểu cự tử một chút chuyện hôm trước.

Xe đã sớm chuẩn bị, mǎng cũng đã gói cẩn thận. Phùng Hiền thừa dịp trời còn sớm, đánh xe chạy nhanh trên đường.

Đầu tiên là đưa Phùng mẫu đến nhà cũ cũ, từ chối cũ cũ mời ăn cơm, sau đó bọn họ còn phải đi tiếp tới Thanh Hà. Cũng may hai thôn chỉ cách nhau chừng một dặm đường, trước khi trời tối đã tới nơi.

Hôm nay Tôn Dẫn bị gọi tới Chu gia ăn cơm, cho nên không có ai ở nhà. Tôn Huệ hỏi hàng xóm biết tin sau đó hai người bọn họ cũng đi thẳng tới Chu gia.

Chu gia đang ăn cơm thấy hai người tới vội vàng kéo ghế, Tôn mẫu nói: “Lần sau nên đến sớm để ta còn chuẩn bị đồ ăn, giờ ngồi xuống ăn tạm chút gì đi đã.” Chu Hải nói: “Đi chiến trứng gà đi, cắt thêm miếng thịt khô treo ở góc tường nữa.” Đòi cho Phùng Hiền ngồi ghế trên, hắn nói: “Hôm nay là đến làm khách, không cần viện cớ là vẫn bối đề từ chối, cứ ngồi chỗ này đi.”

Phùng Hiền không từ chối được nên đành ngồi xuống, thấy nhạc mẫu muốn đi vào trong bếp, mà Chu nãi nãi cũng đứng dậy khỏi bàn, hắn đứng lên định đi vào giúp một tay: “Nhạc mẫu, nãi nãi đừng nấu thêm gì nữa, giờ đã không còn sớm, tùy tiện ăn một chút là được.”

“Người đứa nhỏ này nói cái gì mà nói, đến nhà thúc phụ, đồ ăn tuy không phong phú, nhưng ít cũng phải có hai món ngon đãi khách. Tuy rằng hiện giờ đã muộn, cũng may cách lễ mừng năm mới không xa, còn có chút thịt khô, chiên lên, chúng ta uống chút rượu.” Chu Hải kéo Phùng Hiền lại, không cho hắn đi ngăn cản nương và thê tử.

Chu gia gia ho khan một tiếng, nói: “Ngồi đi, nghe lời, không có chuyện gì.”

Tôn mẫu lúc này cũng lên tiếng: “Chẳng lẽ ghét bỏ đồ ăn nhạc mẫu làm cho nên mới ngăn cản?”

Phùng Hiền liên tục lắc đầu, hắn biết nhạc mẫu nói đùa, nhưng vẫn vội vàng nói: “Không không không, sao có thể ghét bỏ, xon thích còn không kịp đâu!”

“Đã vậy thì cứ ngồi yên là được, chúng ta lập tức quay lại.”

Chu Hải nói với nhi tử: “Tiểu Sơn, mang rượu tới đây.”

Chu gia gia nhìn thoáng qua Phùng Hiền, nói: “Hiền tiểu tử ngày mai có đi học không, có thể uống rượu không?”

Chu Hải nhìn Phùng Hiền.

“Có thể uống chút, chỉ cần không nhiều lắm là được.” Uống một chút rượu cũng không sao, chỉ cần không say ngất ngư là được.

Nghe vậy, Chu Hải nói: “Không được uống nhiều, hai chén nhỏ là được, uống chút cho ấm người.”

Nói không uống nhiều, cuối cùng vẫn có chút say, ngày hôm sau dậy vẫn bị đau đầu, cũng may không có chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Vì buổi sáng Phùng Hiền phải đi học cho nên lúc Tôn mẫu tới chỉ thấy một mình nữ nhi đang vội vã cho gia súc ăn, bèn chạy tới giúp đỡ. Nhớ ra chỗ mắng hôm qua Tôn Huệ đưa, Tôn mẫu nói: “Sao con mang nhiều mắng tới vậy, ba bốn mươi cân chứ ít đâu. Nhiều như vậy, làm sao ăn hết.” Làm mắng muối xong đảm bảo vẫn còn dư.”

“Nhà chồng con có rừng trúc, măng đào ở đó đấy ạ. Cửa nhà trồng được, cũng không bán mà chủ yếu toàn đem đi cho, lần này con về mang theo một ít. Nương chọn cây nào non thì đem nấu, cây nào già hơn xiu thì muối ăn dần.” Tôn Huệ cho gia súc ăn xong, vừa phải cõ rom dính trên người vừa giải thích nguồn gốc của số mắng hôm qua.

Tôn mẫu gật đầu nói: “À thì ra là có rừng trúc, cơ mà nếu hàng năm đều có măng sao không đem đi bán, người nhà không rảnh đem bán thì có thể cho người khác nhận bán giúp.” Rất nhiều nhà giàu đều làm như vậy, núi rừng ruộng vườn khoán cho người khác làm, mình chỉ thu tiền thuê, ngồi chơi xơi nước, không cần làm lụng vất vả

“Cánh rừng cũng không lớn, khoán cho nhà khác chỉ sợ bọn họ vì tham kiếm chút tiền mà đào măng quá nhiều, ảnh hưởng đến sản lượng trúc mỗi năm.” Măng rẻ hơn trúc nhiều, nếu sản lượng trúc giảm bớt, như vậy số tiền thu vào sẽ ít đi, vậy thì đúng là mất nhiều hơn được. Cho nên cánh rừng này bọn họ không định khoán cho người khác, nhà ai muốn lấy chỉ cần đào giúp một lát là có thể được trả công bằng măng. Như vậy cũng coi như kết chút thiện duyên với người trong thôn.

“Nói cũng phải, nếu vì tham chút tiền bán măng mà đào hết sạch, cây trúc ít đi thì thật không nên. Ai, nói chung không nên tham món lợi nhỏ để rồi cuối cùng bị mất nhiều hơn.” Tôn mẫu cũng biết dù có dặn trước thế nào đi nữa nhưng những người thấy tiền mờ mắt chắc chắn sẽ không chịu tuân thủ. Họ sẽ nghĩ nếu có thể kiếm thêm chút tiền thì tại sao lại không làm.

“Nương bán hết gà rồi sao?” Tối qua nàng ăn cơm xong đi ngủ luôn, sáng dậy không nghe tiếng gà gáy, đang định cho gà ăn thì mới phát hiện trong ổ trống rỗng.

“Đều bán hết, không có thời gian trông nom, đệ đệ con chỉ có một mình, lại còn gia súc nữa chứ.” Bà cũng thấy tiếc nhưng nào có cách nào, bình thường trong nhà đã nhiều việc phải làm, cố lắm thì cũng chỉ lo được hai con, còn phải bận chuyện khác nữa chứ. Thế nên bà mới nhịn đau mang gà đi trứng đi bán.

“Đúng là rất mệt mỏi, nương xem đám gia súc có nên bán bớt không, nếu có nhà ai mua la la đực nương cũng đem bán đi.”

“Trước đừng vội bán, xem con kia đi.” Tôn mẫu chỉ vào một con la la mẹ nói với nữ nhi: “Mấy hôm trước quần gia vừa đưa tới, con này không có sữa nữa rồi, mặc dù bên đó nuôi tốt, trông còn mập hơn trước. Năm nay nó có thể hoài thai hay không là phải nhờ vào con la la đực kia.”

“Mỗi ngày nương đều dậy sớm làm đậu hũ còn nuôi nhiều như vậy thì mệt lắm. Trong nhà hiện tại cũng coi như dư dả, hôn sự của đệ đệ không cần sầu, nương đừng tự làm khổ chính mình.” Tôn Huệ nghe cực kỳ thương nương, nương lúc nào cũng vất vả làm việc, còn không chịu nghỉ ngơi.

Trước khi gả đi Tôn Huệ đã nói với nương mỗi ngày đừng bận rộn quá, trước chỉ nên làm đậu hũ nhất là đậu hũ ngũ vị hương bởi cái này dễ bán. Hơn nữa còn có đơn đặt hàng cố định của Trương gia trấn trên.

Lúc đầu Tôn mẫu không đáp ứng, bà muốn sau khi nữ nhi thì mở một xưởng nhỏ, như vậy thì tự bản thân nàng cũng có đồng ra đồng vào, có việc cần chi tiêu cũng không cần mở miệng xin bà bà.

Lúc ấy Tôn Huệ nói, mới gả qua thì cần phải làm quen một chút, không nên mở xưởng ngay. Hơn nữa cho dù nàng mở xưởng, hai thôn cách nhau cũng xa, cho dù hai bên đều bán cũng không ngại, vì vậy, nàng cực lực ủng hộ nương mở xưởng làm.

Hiện tại thấy nương lao lực, trong lòng nàng cảm thấy thật khó chịu.

Tôn mẫu lắc đầu tỏ vẻ không thèm đề ý: “Đức nhỏ này nói vớ vẩn gì vậy, nuôi thêm mấy con gia súc thì ta mệt chết?” “Yên tâm đi, nương tự hiểu được, hiện tại con đã xuất giá, chờ đệ đệ con kết hôn xong là ta có thể nghỉ ngơi rồi. Dù sao cũng chỉ còn có vài ba năm nữa, không lo.”

“Nương lúc nào cũng nói nương tự hiểu tự hiểu, rốt cuộc đâu lại vào đấy, không biết yêu quý chính mình!” Tôn Huệ nghĩ tới những năm nay nương vất vả thế nào, sống mũi cay cay: “Đâu phải nương chỉ làm mỗi việc nhà, ngoài lo việc đồng ruộng, nương còn phải chăm sóc gia đình bên đó, nuôi thêm gia súc đã là quá sức. Không bằng như vậy, lần này la la sinh con xong, xem nhà nào muốn nuôi thì nương bán hết đi.”

Tôn mẫu đưa tay kéo nàng vào trong lòng, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Nha đầu lừa đảo, lại còn lo lắng cho nương nữa hả, yên tâm đi, sẽ không mệt đâu. Còn có đệ đệ con giúp đỡ nữa mà.” Nhi tử cũng rất hiếu thuận, biết hàng ngày bà vất vả cho nên đều chạy tới giúp đỡ. Có hẳn hỗ trợ cho nên không quá mệt.

Nói tới đệ đệ, Tôn Huệ nhớ ra một chuyện.

“Mấy ngày nay Duẩn nhi đang làm gì vậy, hôm trước hẳn tới nhà con thăm thì với trượng phu con cả ngày, con hỏi thế nào cũng không nói, tò mò chết mất.” Nghĩ nương có lẽ sẽ biết, Tôn Huệ liền hỏi.

Việc này Tôn mẫu cũng không biết, nhi tử giờ đã lớn, có nhiều dự định không thương lượng với bà. Có một lần bà nói hẳn một câu, nào biết đâu tiểu tử này dám bảo con lớn rồi, nương để con tự quyết định, làm Tôn mẫu tức giận tới mức suýt tát cho hắn mấy phát.

“Có việc này? Xem ra tiểu tử này càng ngày càng vô pháp vô thiên, con đợt chút, ta gọi nó đi ra cho con hỏi chuyện!”

Nói xong liền hướng về phía phòng hô to: “Đuẩn Nhi, con đi ra một chút, nương có chuyện hỏi con!”

Nghe thấy nương kêu, hần dừng công việc đang làm, miệng đáp: “Con tới ngay đây.”

Tôn Duẩn không biết là chuyện gì bèn lật đặt chạy ra, cũng không chú ý sắc mặt nương, hần hỏi: “Chuyện gì vậy ạ? Con đang bận thu dọn đồ đạc.” Tỷ tỷ, lần này tỷ phụ đi qua mang theo không ít đồ, con đang giúp phân ra mấy phần đưa tới các nhà.

Tôn mẫu thấy nhi tử không để ý tới mình, tức giận nói: “Hiện tại cánh cứng rắn rồi, không nghe lời có phải hay không?” Tiểu tử này càng ngày càng bướng bỉnh, để kệ hần cũng không được, có chuyện cũng không thèm thương lượng với cả nhà, lá gan rất lớn. Tương lai lỡ mà chịu thiệt thì bà biết làm sao, cho nên lần này nhất định phải giáo huấn hần một chút.

Tôn Huệ không đoán được câu hỏi của mình lại châm ngòi cơn tức bấy lâu của mẫu thân đối với đệ đệ. Lúc này nàng không có tâm tư hỏi thăm xem rốt cuộc là chuyện gì, trước đồ nương ngồi giận mới được, bằng không lần này đệ đệ sẽ bị đòn.

Phải biết rằng, thời kỳ này không có cái gọi là phương pháp giáo dục đẹp đẽ gì, tất cả mọi người đều tin theo câu tục ngữ: Bồng con ra hiếu tử*. Đứa nhỏ không nghe lời, đánh; Đứa nhỏ đi sai đường, đánh; Đứa nhỏ học này nọ không nhanh, đánh.

*bồng con ra hiếu tử: Muốn con ngoan ngoãn thì cứ cho ăn đòn là tốt nhất.

Tôn Huệ không muốn đệ đệ bị đánh, nàng biết đệ đệ chỉ là muốn có thể độc lập tự chủ, không cần nương và nàng quan tâm, vốn cũng có ý tốt. Mà nương chắc cũng biết nhưng lo lắng thì vẫn sẽ lo thôi, vì sợ đệ đệ bị chịu thiệt cho nên muốn cưỡng chế đệ đệ cúi đầu, sau này có chuyện gì cũng phải thương lượng, nghe lời trưởng bối nói.

Tôn Huệ tiến lên tách bọn họ ra, ôm cổ nương khuyên nhủ: “Nương, mau buông ra, nương hét lớn như vậy cẩn thận đau cổ. Có chuyện gì từ từ nói, đệ đệ sẽ nghe, trước hết buông ra đi.”

Trong cơn tức giận mặc dù bà vẫn bảo lưu lại mấy phần lý trí nhưng xuống tay cũng không nhẹ tí nào. Thấy lỗi tại Tôn Duẩn bị vặn đồ bưng, trong lòng bà cũng không dễ chịu, nghe lời Tôn Huệ bèn dừng lại, mắng: “Tên nhóc hư hỏng này mà biết nghe lời thì ta đánh hần làm cái gì? Tự cho mình rất có chủ ý, cũng không giấu lại trên đời này có bao nhiêu người xấu, tâm nhãn nhiều hơn hần, tương lai chịu thiệt thì làm sao bây giờ!” Mắng thì mắng, cuối cùng bà vẫn buông tay. Lại tiện tay phát cho Tôn Duẩn mấy cái vào lưng, để hần biết nhớ lâu một chút.

Tôn Duẩn yên lặng chịu đựng không phản kháng, đưa tay xoa xoa lỗ tay đau, trong lòng vẫn nghĩ: Mình đã lớn rồi, không cần nương và tỷ tỷ phải quan tâm quá mức, chính mình có thể tự chu toàn. Tương lai cho dù chịu thiệt, mình cũng sẽ chịu đựng một mình.

“Nương, yên tâm đi, để con nói với hần mấy câu, hần nhất định sẽ minh bạch.” Tôn Huệ nói mấy lời để nghe đồ nương bình tĩnh lại. Sau còn phải nghĩ biện pháp tìm hiểu xem đệ đệ nghĩ cái gì.

Nhìn thoáng qua nhi tử đang im lặng, Tôn mẫu xua tay, nói: “Con nói nó đi, ta nói nó không nghe, rất bướng.” Ai, trong nhà một đứa hai đứa đều như vậy, đã có chủ ý thì người khác nói như thế nào cũng không nghe. Giống y như cha hần, đúng là cha nào con nấy.

Tôn mẫu tức giận đi ra ngoài xay đậu, để lại Tôn Huệ tự khuyên bảo đệ đệ của mình.

“Biết đau không?” Nhìn lỗi tại đệ đệ đồ bưng lên, Tôn Huệ hỏi: “Làm sao có thể không đau, vừa đồ vừa nóng như bị nướng rồi đây này.” Tôn Duẩn ôm lỗ tai, chân đá đá mặt đất, tức giận nói.

“Biết đau là tốt rồi, xem đệ lần sau có dám giấu mọi người nữa không” Tôn Huệ kéo tay hần ra, nói: “Đừng sờ nữa, bằng không càng đau hơn. Đi vào đây, tỷ có chuyện hỏi đệ.”

Trong sân không biết lúc nào sẽ có người tới, có vài lời không tiện nói.

“Đuẩn Nhi, đừng trách nương đánh đệ, nương chẳng qua là sợ tương lai đệ ăn đau khổ. Tỷ biết đệ muốn chứng minh rằng đệ đã trưởng thành, không cần chúng ta quan tâm. Đệ cũng thông minh nhanh nhẹn hơn so với những người khác.” Tôn Huệ nhìn hần một cách nghiêm túc: “Nhưng đệ phải biết rằng, đệ không cần phải giấu giếm người nhà. Có chuyện thì phải bàn bạc, đây mới là người trong nhà.”

Nói một hồi thật dài.

Tôn Duẩn thờ dãi, nói: “Đâu phải đệ không bàn bạc với ai, hôm đó chẳng phải đệ tới tìm tỷ phụ sao, đệ có hỏi ý kiến huynh ấy. Huynh ấy nghe đệ nói xong cũng rất là tán thành. Chẳng phải nương vẫn nói tỷ phụ là người đọc sách, có việc nên đi hỏi hần hay sao.” Về mặt ủy khuất.

Nói thật, Tôn Huệ có chút gato, trước kia đệ đệ có chuyện gì đều thương lượng với mình, bây giờ không những giấu mình, mà còn nói với mỗi Phùng Hiên.

Đưa tay dí trán hần một cái, Tôn Huệ giả vờ giận: “Còn ra về oan ức? Tuy rằng tìm tỷ phụ thương lượng là đúng, nhưng tại sao có kết quả rồi đệ cũng không thèm nói một tiếng. Chuyện gì cũng giấu giếm, vậy còn gọi là người một nhà nữa không!”

Tôn Duẩn chột dạ liếc Tôn Huệ một cái, nhỏ giọng nói: “Chẳng phải tại đệ sợ hai người không đồng ý hay sao!”

“A, chuyện gì mà chúng ta sẽ không đáp ứng.” Tiểu tử này được lắm, quả nhiên có chuyện gạt người, lại còn là chuyện lớn. Tôn Huệ ghé tai qua, nói: “Nói ra ta nghe một chút.”

“Đệ không định xây nhà ở trong thôn, có tiền không bằng mua nhà trên trấn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Chỉ một câu liền khiến Tôn Huệ giật mình kinh ngạc, nàng không nghĩ tới đệ đệ mình đã chuẩn bị mua nhà ở trong trấn. Nhìn đệ đệ, Tôn Huệ nói: “Đệ biết là sẽ tốn nhiều tiền lắm mà, cho dù được đã dành dụm được một ít nhưng tiền trong nhà lấy ra đủ để mua nhà trên trấn sao? Nói đi nói lại thì ở trong trấn cũng không thoải mái lắm, chỉ có một cái phòng bé tí, chẳng lẽ đệ không cảm thấy chật chội hay sao?” Nàng không biết đệ đệ đã nảy sinh ý nghĩ này từ bao giờ, chưa từng nghe thấy hắn nói muốn sống ở trong trấn.

“Đệ không thích nơi này! Ở đây chẳng có lúc nào vui vẻ cả, tỷ tỷ còn bị người ta hiếp đáp nữa. Sống ở đây chẳng tiện chút nào, chẳng thân chẳng thích, người ta còn nhìn mình chường mắt nữa. Không bằng vào trong trấn, chẳng ai thân với ai, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều đó tỷ. Hơn nữa đệ tính là sẽ kiếm việc làm, rồi đi theo thầy học trong trấn.” Tôn Duẩn cũng không phải nóng đầu mới làm mà hắn đã suy tính kỹ lưỡng rồi, thật sự cảm thấy ở trong trấn sống sẽ tương đối khá hơn.

Về phần chuyện tiền bạc mà tỷ tỷ đề cập thì hắn cũng đã có suy tính, tiền cũng không tốn nhiều lắm vì nhà chẳng có ai, một căn nhỏ là đã có thể ở rồi. Sau này thuận lợi mà kiếm được tiền thì mua một căn nhà lớn hơn cũng chẳng muộn.

Tôn Huệ đôi mắt âm trầm, sự tình mấy năm nay rối cuộc cũng đã để lại bóng ma trong lòng đệ đệ nàng mất rồi.

“Yên tâm đi, bên mẫu thân ta sẽ nói dùm cho đệ.” Tôn Huệ nói tiếp: “Bất quá trong khoảng thời gian này, đệ phải nghe lời, đừng có mà chọc nương nóng lên, lúc đó cho dù ta có nói tốt bao nhiêu nữa cũng vô dụng đó.”

“Tỷ, đệ biết rồi! Lần sau có chuyện gì thì nhất định sẽ nói với tỷ, sẽ không tự mình làm nữa.” Tôn Duẩn vô cùng vui vẻ cho nên tỷ tỷ bảo sao hắn liền gật đầu vàng lời ngay.

“Trong khoảng thời gian này đệ có tính toán gì chưa? Ta nghe nói Tiểu Sơn đã đi tới chỗ tỷ phụ hắn giúp việc đó!” Tôn Huệ cũng có chút gấp gáp, không biết đệ đệ lớn như vậy nhưng có làm được gì không nữa, tới xin người ta làm học đồ thì người ta cũng chẳng nhận vì có quen biết gì đâu.

Việc này Tôn Duẩn cũng biết nên nhìn tỷ tỷ đáp: “Cũng đi được vài ngày rồi, có đôi khi về nhà nhưng đa phần thời gian là sống ở nhà của tỷ phụ hắn. Mọi người trong thôn đều nói Chu Đồng tỷ tỷ sống rất tốt, còn mang theo cả đệ đệ.”

“Như vậy đi, trước tiên đừng vội dựng nhà mới, đếm xem trong nhà còn bao nhiêu bạc, nếu đủ thì đệ vào trong trấn mua một kiện phòng ở cũng được.” Tôn Huệ nghĩ nghĩ một lúc rồi trả lời, coi như là đã đáp ứng đệ đệ. Không sống ở cái Thanh Hà thôn chẳng vui vẻ gì này thì cũng chẳng có sao cả, dù gì nơi đây lại không có một người thân tộc nào, hơn nữa ở đây cách thôn trấn cũng không xa, hoàn toàn có thể đi đi về về được.

Tìm kỹ thì giá hắn là sẽ không cao lắm

Tôn Duẩn thấy tỷ tỷ đã đồng ý với ý nghĩ của mình thì rất là vui vẻ, nói: “Chỉ cần tỷ tỷ luôn đứng ở phía đệ thì càng dễ nói cho nương hiểu hơn.”

Ở nhà mẹ đẻ ba ngày thì có người nhắn lại là Phùng mẫu đã trở về nhà rồi. Tôn Huệ cũng chào từ biệt mẫu thân để trở về nhà chồng. Trước khi đi, Tôn mẫu có nói: “Tôn Duẩn còn vài chuyện chưa làm xong, chờ làm xong thì ta cho đệ đệ con mang vài thứ qua.” Biết nữ nhi thích ăn nhưng lại lười nấu nướng, cho nên bà chuẩn bị một vài món ăn đưa qua, dù gì ở nhà cũng ăn không hết.

“Con không khách khí đâu nha!” Tôn Huệ cười đáp.

Khoát tay, Tôn mẫu nhìn nàng đáp: “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, mau trở về đi.” Nói đoạn bà quay sang Phùng Hiền nói: “Lần sau nếu có thời gian thì đến chơi nhé, nói với người nhà một tiếng, suy cho cùng thì nơi này cũng chẳng phải chỗ để ở lâu.”

Phùng Hiền gật đầu, ra về tham ăn đáp: “Dạ biết ạ, chỉ cần nhạc mẫu không chê con tới làm phiền là được ạ!” Hắn hiểu tâm lý của nhạc mẫu, bà vất vả nuôi nấng thế tử và tiểu cự tử, bây giờ nữ nhi theo chồng bà hẳn là sẽ nhớ lắm.

Tiếp theo, Phùng Hiền cũng mở lời mời nhạc mẫu: “Nương cũng vậy, nếu như không nhiều việc thì nương hãy cùng với Duẩn Nhi sang nhà con ở mấy ngày để con và ngài được trò chuyện nhiều hơn. Như vậy hai nhà mới thân thiết được ạ!”

“Hảo, ta nhất định đi. Chờ cho nông sự vãn thì ta sẽ đi qua nhà bà thân gia trò chuyện.” Tôn mẫu neoh mắt cười đáp, gã con rể này đúng là không sai mà, tốt thật. Không những có thể săn sóc thế tử mà còn đối với người nhạc mẫu là bà và đưa em vợ thật là không tệ. Không hề có nửa điểm giả dối.

Hơn nữa còn có thể mỗi ngày làm mấy món như đậu hũ, đậu ngự vị hương linh tinh nữa. Mình đi ra ngoài vài ngày mà chả nghe ai nói ra nói vào, nhất là nhà Trương cử nhân mà chẳng bằng một nhà nghèo khó của người ta nữa, vạ nhất người ta giận mà chọn nhà khác thì mình đúng là thiệt thòi rồi.

Đã lâu không qua thăm thông gia, cũng không biết hiện tại thân thể của họ thế nào, Tôn Huệ tính là khi nào chuẩn bị xong xuôi thì sẽ qua thăm một chuyến. Về phần Tiểu Trụ thì chắc không được rồi, việc nhà làm sao mà phân thân cho được, nuôi mấy con gia súc không thể nào qua loa được.

“Nương, chúng con đi trước, người ở lại vui vẻ ạ.” Tôn Huệ lên xe nhìn mẩu thân phát tay, rồi quay sang đệ đệ dặn dò: “Nghe lời của mẩu thân, nếu mà còn tiếp tục nghịch ngợm xem ta sẽ thu thập người như thế nào.” Đôi mắt nàng chớp chớp, ý bảo hấn nhớ kỷ ước định.

Tôn Duẩn biết ý tứ tỷ tỷ, gật đầu cười: “Yên tâm đi tỷ, đệ biết rồi.” Hấn nếu đáp ứng thì chắc chắn sẽ làm được. Tôn chỉ làm người của thẳng nhóc này là giữ chữ tín, bằng không ai sẽ quan tâm người chứ? Tôn Duẩn lập chí là phải làm một nam tử như vậy, dù là việc thường ngày hay dù chỉ là một việc nhỏ trong nhà cũng thế.

Chiếc xe ngựa lắc lư chậm chậm chạy về nhà, lái xe là Phùng Hiên, hấn nhìn sang thê tử bèn hỏi: “Đã nhớ nhà rồi hả? Sau này ấy, nàng nếu như nhớ nhà thì nhớ nói với ta nhé, nào xích lại đây ngồi với ta nào!” Ý hấn là tuy không thể lập lại như vậy nhưng lâu lâu về nhà đúng là không có vấn đề.

Khẽ liếc sang coi thử phải là Phùng Hiên thật không, Tôn Huệ cười nhạo đáp: “Mấy câu này mà bị người ta nghe được thì chẳng biết sẽ thành cái gì nữa đó nha!” Đúng là làm sao có thể giống như hấn nói dễ dàng như vậy được chứ, vào kiếp trước của nàng nhiều người cả chục năm ròng còn chẳng thể, nói chi ở cái thời đại này chứ.

“Biết là vậy rồi nhưng mà nàng hãy nhớ nhé, bất quá đừng làm như vậy nữa, ta và nàng có lẽ không thêm để ý nhưng mà hãy nghĩ tới mẩu thân của cả hai ta, đừng để họ chê trách.”

Phùng Hiên quay sang nhìn chăm chăm Tôn Huệ, vẻ mặt thành thật nói: “Ta sẽ khiến cho người ta không bàn tán nữa, nàng yên tâm.” Chỉ cần địa vị cao lên rồi, người nào muốn nói gì sẽ phải cân nhắc rất nhiều, ít nhất là sẽ không châm chọc trước mặt. Đạo lý này hấn từ rất nhỏ đã hiểu được.

Nghe hấn nói một câu không đầu không đuôi như thế, Tôn Huệ cũng chẳng biết phải nói gì, đành gật đầu coi như đồng ý.

Trên đường về chẳng ai nói gì nữa, cứ thế chạy thẳng về đến nhà. Lúc bây giờ Phùng mẫu cũng đã muốn bắt đầu nấu cơm, khói bếp cũng đã lượn lờ. Tôn Huệ dắt Phùng Hiên về nhà giải quyết, bà phải tự mình nấu cơm rồi.

Phùng mẫu thấy con dâu đã về, liền ngồi xuống chỗ nhóm lửa, nhường vị trí xào rau lại cho nàng. Bà lại nhen thêm vài thanh củi không cho lửa tắt, rồi ngẩng đầu nhìn con dâu nói: “Nương con gần đây có khỏe không, còn có đệ đệ con nữa, như thế nào lại không thấy về chơi?”

Món xào là món thịt khô còn thừa lại vào dịp năm mới, bởi vì ướp nhiều mà thời tiết lại dần dần nóng lên, sợ không dùng thì sẽ dễ bị mối, nàng đang nấu món xào tỏi chứ không phải là xào cùng với rau.

Vì món này khá dễ cháy cho nên Tôn Huệ lúc trả lời tay cũng không dám ngừng lại, âm thanh chiếc sạn va vào chảo, tiếng xèo xèo của món xào hòa vào tiếng trả lời: “Vẫn vậy thôi ạ, người cũng vui vẻ, về nhà lần này, mẹ con có việc phải ra ngoài vài ngày nên không rảnh, còn về phần đệ đệ thì Duẩn Nhi mấy hôm nay đang tìm việc làm, cho nên cũng không rảnh để về đây ạ.”

Phùng mẫu cười ha ha, nghe tin nhà thông gia cũng ổn bèn gật đầu nói: “Vậy sao, nói thật là ta luôn nghe chị dâu ta lúc nào nhắc tới Thanh Hà thôn, nhưng ta còn không có dịp nào hảo hảo chơi đùa ở đó vài hôm, chờ mẹ con rảnh thì chúng ta liền đi qua quấy rầy, hảo hảo đi dạo. Cũng đúng lúc mẹ cũng có vài sự tình muốn thương lượng.”

“Vâng ạ! Chúng ta đi qua thăm nương con nhất định sẽ rất cao hứng.” Tôn Huệ thấy bà bà (mẹ chồng) cố gắng bắt chuyện, rất vui vẻ đáp, nghĩ bụng không chừng qua tiếp vài ngày là có thể gặp lại mẹ rồi.

Thịt xào xong thơm ngát cả gian bếp, Phùng mẫu chỉ vào thúng rau xanh nói: “Đem thịt vào thả nồi com đi, như vậy sẽ không ngועi, còn rau xanh thì ta đã rửa sạch rồi, hâm lại canh thì dọn com đi!”

Nhìn con dâu rửa nồi, Phùng mẫu nói: “Ăn com xong thì chúng ta thương lượng một chuyện nhé, làm xong thì ta nói sau.” Bà lần này về quê cũng là vì việc này, gần như đã cùng thống nhất rồi, hiện tại chỉ cần con trai và con dâu không phản đối thì sẽ quyết định làm như thế.

Tôn Huệ quả thật rất tò mò rốt cuộc là sự tình gì, nhưng nàng không có hỏi vì tới lúc thì sẽ biết, chẳng phải là do ở chung lâu ngày mà là tính tình nàng cẩn thận từ trước đến nay đều là như thế.

Sau khi ăn xong Phùng mẫu bỏ lại con trai mình đang tính đi đọc sách, cùng con dâu dọn dẹp chén bát, thấy con trai chuẩn bị sang phòng bên thì chặn lại nói: “Khoan đọc sách đã, chờ ta và Huệ Tử rửa xong chén bát rồi bàn chuyện.” Bà sợ rằng nếu mà không nói sớm thì con trai đang đọc sách lại mất hứng, lúc đó không ổn.

Phùng Hiên vốn chuẩn bị đi nhưng nghe mẩu thân nói như thế bèn dừng chân, ngoái đầu đáp: “Vậy con đi pha trà.” Trà này không phải từ lá trà mà là tim sen, so với lá trà có một phong vị khác, lại không hề bị nóng người. Cho nên nhà bọn họ trừ khi là chiêu đãi khách nhân, còn không thì bình thường đều uống loại trà này.

Tôn Huệ cũng không hề nói mình sẽ làm. Nàng gả về đây cũng một tháng có thừa, vừa mới bắt đầu thì quả thật đều là nàng làm tất cả, bất quá bà bà không chịu, chuyện gì cũng xắn tay vào làm. Đến bây giờ, nàng cũng quen hai người cùng làm việc nhà rồi.

Xếp chén bát vào bồn, cả hai đi vào nhà chính thì Phùng Hiền cũng đã chuẩn bị trà nóng xong xuôi.

Tôn Huệ khẽ nhấp nửa tách trà mới sực nhớ tới bà bà nói có việc muốn nói bèn buông tách trà hỏi: “Chuyện mà nương muốn nói có thể nói được chưa ạ?” Nàng tuy không biết là chuyện gì nhưng mà mẹ chồng lần này về bên cậu chắc hẳn cũng bởi vì chuyện này rồi.

Nhìn con trai, Phùng mẫu cười đáp: “Kỳ thật việc này đã có từ lâu, vẫn là chuyện của Hiền tiểu tử, nhưng mà không thể nào bắt các người tân hôn mới có một tháng mà phải đi làm. Nên ta mới trì hoãn, đến nay chắc là tới lúc rồi.”

Nói đoạn bà liền trịnh trọng nhìn Tôn Huệ: “Thằng nhóc Duẩn Nhi kia ta biết, có tiền đồ, cũng có chủ ý. Tuy nhìn dáng dấp còn nhỏ nhưng bản về buôn bán cũng là một nhân tài. Ta mới nghĩ tới cửa hàng cũ trong trấn, hiện giờ cũng chưa ai thuê, ta nghĩ xem có nên để cho Duẩn Nhi thực tập một chút, bán vài món ăn hay không.”

Kính ngạc thiếu chút nữa hét lớn, Tôn Huệ sững sốt một hồi rồi vội vàng cự tuyệt: “Đệ đệ của con mới bao tuổi chứ, làm sao mà rành chuyện buôn bán, lỗ là cái chắc. Mẫu thân xin hãy nghĩ lại, nên cho người ta thuê đi ạ!”

Nàng không nghĩ tới chuyện bà bà muốn nói lại là việc này, là cho đệ đệ nàng đi quản lý cửa hàng. Đó là chuyện không thể, Tôn Huệ biết đệ của mình có chút thông minh cái đó chẳng thể nào đủ được, chuẩn bị cái gì, giá bán bao nhiêu, ... cũng không phải là chuyện mà nó có thể đùa được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Huệ Tử, đừng lo lắng quá, hãy tin tưởng đệ đệ con. Hơn nữa bạc nhập hàng ta có thể ứng trước, còn nếu thật sự không được thì cứ lấy từ trong nhà, cho đệ đệ con xem xét cụ thể.” Ngày đó Phùng mẫu nghe thấy ý tưởng của con trai thì rất là tán thành, lúc này đương nhiên sẽ không cho con dâu có cơ hội từ chối: “Chẳng phải nói muốn tìm cửa hàng nào đó tới xin làm học đồ sao, không bằng trước hết cứ thử tay nghề, kiếm được hay không cũng không sao, từ từ sẽ đến.”

“Nương, đệ đệ của con mới bao lớn, để mặc hẳn một mình một cửa hàng, người khác sẽ thiếu tin tưởng. Chỉ sợ không ai tới cửa mua đồ.” Tôn Huệ vẫn giữ nguyên câu nói kia, việc buôn bán không phải chỉ dựa vào trí thông minh, uy tín quan trọng hơn nhiều. Để một tiểu tử trông cửa hàng, người khác sao có thể coi trọng, mặc kệ bán thứ gì, chỉ sợ sẽ không có người nguyện ý mua.

“Chẳng phải chúng ta có sẵn một cửa hàng đầy sao, một chốc một lát cũng không dễ tìm được người thuê, không bằng cứ để cho đệ đệ con thử xem. Ta nghĩ như thế này, tìm cửa hàng khác cho đệ đệ con sẽ không hề dễ dàng. Không bằng cứ thử xem, mới đầu sẽ không lấy nhiều hàng, bán thử trước, sau đó xem tình hình rồi tăng số lượng lên sau. Như vậy có thể từ từ quan sát học hỏi, chẳng phải là rất tốt hay sao.” Phùng mẫu nói.

Rót thêm trà cho thê tử, Phùng Hiền bên cạnh cũng nói giúp: “Huệ Tử, nương nói không sai, chủ ý này ngay từ đầu là do ta nghĩ ra, chính là sau hôm chúng ta về lại mặt. Sau lại bàn với nương, bởi vì lúc ấy cửa hàng còn chưa tới tay cho nên không nói cho nương biết. Sau lại bận rộn hôn lễ Chu Đồng với gặp mặt tiên sinh đầu năm cho nên mới kéo dài tới giờ, hiện tại nương nói ra, chúng ta cũng cần phải hỏi ý tứ tiểu cự tử xem hẳn nghĩ như thế nào trước đã.”

Tôn Huệ không biết bà bà và trượng phu lấy đầu ra lòng tin rằng đệ đệ có thể tự mình quản lý một cái cửa hàng, nhưng lúc này nàng cũng không tiện phản bác tiếp: “Được rồi, ta đi hỏi đệ đệ, bất quá không chắc hẳn sẽ đáp ứng.” Nương nàng chính là người đầu tiên không đáp ứng.

Phùng mẫu âm thầm cân nhắc, tiếp đó nói thẳng: “Kỳ thật đây cũng là phiên toái đệ đệ con, mở một cửa hàng đâu phải chuyện dễ, nếu hẳn đồng ý thì tốt, chờ cửa hàng kiếm được tiền chúng ta sẽ bàn lại chuyện tiền thuê. Tương lai nếu hẳn muốn làm chuyện khác thì cũng có thể giao cho đứa cháu kia của ta, hẳn tuy không thông minh bằng Duẩn Nhi, nhưng trông một cái cửa hàng cũng không đến nỗi không thể. Coi như là báo đáp ân tình của tẩu tử đối với nhà chúng ta.” Bà không biết lúc nào sẽ buông tay, nhất nhất bố trí đứng lên.

Phùng mẫu đã nói như vậy thì Tôn Huệ không tiện cự tuyệt, bất quá cũng không có cách nào đảm bảo chắc chắn: “Dạ, để con nói chuyện với Duẩn nhi, nhưng trước nay hẳn chưa từng quản lý cửa hàng, không có kinh nghiệm, có thể làm được hay không còn chưa biết.” Chỉ sợ buôn bán thua lỗ thì thôi.

Phùng mẫu ăn muối còn nhiều hơn Tôn Huệ ăn cơm, lập tức nhìn ra bản khoản của con dâu, cười nói: “Chuyện đó ta biết chứ, cho nên để hẳn thử làm xem đã, ban đầu dự tính bỏ ra hai mươi lượng lấy hàng mẫu. Cho dù thua lỗ thì có thể thua lỗ tới đâu, cùng lắm thì để lại cho người trong nhà dùng, không đi đâu mà mất.”

“Tiểu cự tử lần đầu tiên chạy hàng chẳng phải cũng chỉ theo người ta học vài ngày, rồi sau đó hẳn còn tìm mua được lá trà rẻ hơn so với sự phụ hẳn, bán lời nhiều tiền hơn. Ta đây là tin hẳn, giao cho hẳn, để hẳn tự mình cân nhắc, cửa hàng sao có thể thua lỗ.” Phùng Hiền tin tưởng tiểu cự tử của hẳn, Tôn Duẩn rất có tinh thần học hỏi việc kinh doanh mua bán, đầu óc lại thông minh, chắc chắn có thể làm nên chuyện.

Nếu bà bà không có ở đây, Tôn Huệ chắc chắn sẽ liếc cho trượng phu một cái xém mặt. Nàng cảm thấy trượng phu có chút lạc quan thái quá, chạy hàng là lợi ích ngắn gọn, mà mở cửa hàng là té thùy trường lưu, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Nếu chỉ có một mình đệ đệ, Tôn Huệ không thể nào xem

trọng, nhưng bởi vì liên lụy đến nhà cữu cữu, rồi liên quan đến chuyện bà bà báo cáo ân tín cho nên nàng chỉ nói: “Việc này để con nói một tiếng với nương con, cũng hỏi xem Duẩn nhi nghĩ thế nào rồi trả lời sau. Nương cảm thấy được không?”

Chuyện này cũng không phải do bọn họ tự quyết định, còn phải thương nghị với bên kia, lấy được sự đồng ý của bà ấy mới được. Phùng mẫu gật đầu, nói: “Được, việc này không phải chỉ nói một câu là xong, cũng không gấp gáp quá, con cứ nói chuyện với nương con, khi nào thì có đáp án đều được.” Nói mấy câu đã thấy buồn ngủ, Phùng mẫu đứng dậy: “Thời gian cũng không còn sớm, ta đi nghỉ đây, Hiền tiểu tử đừng đọc sách quá khuya.” Nhân tiện dặn dò con trai một câu, sợ hắn chỉ lo đọc sách không biết nghỉ ngơi.

Tôn Huệ vội vàng đứng dậy, đi qua tiễn bà bà: “Nương yên tâm, con sẽ nhắc nhở chàng, không để cho chàng đọc sách quá muộn đâu ạ.” Phùng mẫu kéo tay Tôn Huệ, lắc đầu nói: “Con cũng nghỉ ngơi đi, mỗi ngày bận rộn vất vả, Hiền tiểu tử cả ngày chỉ ngồi, không lo hần quá sức.”

Tôn Huệ bị lời này của bà bà chọc cười: “Ha ha, xem nương nói kia, mỗi ngày con cũng chỉ lo ba bữa cơm, còn có nương giúp một tay, mệt gì chứ?” Vừa đi vừa nói: “Muốn nói mệt, trọng phu mới mệt đó, nương đừng nhìn chàng không hoạt động chân tay, học hành đọc sách chính là mệt về tinh thần.”

Hai người vừa nói giỡn vừa rồi đi để lại Phùng Hiền ở nơi này cười khổ, hiện tại nương hoàn toàn về phe thê tử, bản thân mình đã bị cho ra rìa. Bất quá như vậy cũng không tệ, còn hơn là mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, mình đứng giữa không biết làm thế nào.

Phải biết rằng lúc hần chưa kết hôn cũng từng chuyện trò với mấy bằng hữu cùng trường, nghe họ kể chuyện mẹ chồng nàng dâu không vừa mắt nhau. Dù loại sự tích, nghe xong Phùng Hiền cũng hoảng, sợ nhà mình cũng như vậy. Cũng may là lo lắng không đâu, nương và thê tử hần ở chung không tệ, cả hai đều luôn suy nghĩ cho đối phương trước. Phùng Hiền cảm thấy nhẹ cả người, không cần phải buồn rầu như các bạn đồng học.

Dọn mấy cái chén xong xuôi, Phùng Hiền liền đi vào trong thư phòng, hần đang muốn hiểu rõ thứ văn bát cổ mấy nay tiên sinh giảng dạy. Năm nay hần định đi thi huyện, không nhất thiết phải trúng tú tài ngay, nhưng tối thiểu cũng phải đỗ học trò nhỏ, sau đó tính tiếp. Quận mà hần ở văn phong hưng thịnh, cho nên từ trước đến nay khoa cử gian nan hơn so với những quận khác.

Tôn Huệ tiễn bà bà trở về phòng, lại hàn huyên vài câu, quay về định dọn cốc chén, ai ngờ Phùng Hiền đã thu thập thỏa đáng hết. Nàng nhìn về phía thư phòng trước mặt nở nụ cười, không tệ, càng ngày càng cảm thấy trọng phu này tốt lắm. Bất quá trong đầu lại nghĩ tới chuyện bà bà đề nghị, thật đau đầu, không biết phải giải quyết như thế nào mới được đây.

Qua hai ngày, Tôn Huệ xin phép bà bà một câu rồi trở về nhà mẹ đẻ.

Tôn mẫu đang ở ngoài ruộng, nghe Tôn Huệ nhờ người gọi về thì hơi lo lắng. Hôm kia mới trở về, hôm nay lại đã trở lại, hơn nữa là một mình. Có phải là cãi nhau hay không? Nếu thế quả thực không ổn, phu thê mới thành hôn không bao lâu, cãi nhau liên tục về nhà mẹ đẻ là không được. Bà đang nghĩ không biết có nên qua thăm thân gia một chuyến hay không.

Lúc Tôn Huệ biết ý nghĩ của nương, lập tức xua tay, cười nói: “Không có, làm sao sẽ cãi nhau, con và Phùng Hiền vẫn rất tốt, không có gì phải phàn nàn.” Sợ nương tiếp tục nghĩ linh tinh, nàng nói luôn: “Con trở về là muốn thương nghị với nương một việc, là bà bà con đề nghị, nương nghe một chút xem có thể đáp ứng hay không.”

Thân gia tìm mình có chuyện gì? Tôn mẫu đoán không ra, nhìn nữ nhi gật đầu nói: “Nói ra nghe một chút, là chuyện gì?” Tôn Huệ nói: “Nhà chồng con có một cửa hàng, trong khoảng thời gian ngắn chưa cho ai thuê, bà bà con định tự mình mở cửa hàng, muốn cho đệ đệ đến làm.” Tiếp theo liền kể lại đem chuyện tình ngày đó cho Tôn mẫu nghe

Là có chuyện như vậy sao? Thật đúng là sợ bóng sợ gió, còn tưởng rằng nữ nhi con rể cãi nhau! Tôn mẫu nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải chuyện đó là được rồi, chuyện khác bà không thêm để ý. Đối với chuyện nữ nhi vừa nói, Tôn mẫu xua tay: “Nếu thật sự là chưa tìm được người thuê, có thể cho đệ đệ con thử xem, hàng hóa cũng không cần bà bà con ra tiền, trong nhà còn có chút bạc, cũng đủ để mở một cửa hàng nho nhỏ. Tựa như bà bà con nói, có thể thử xem, sau này lại từ từ tăng thêm số lượng hàng.”

“Nương, nương cũng nghĩ như vậy sao? Mở một cửa hàng tối thiểu mất chừng mười hai mươi lượng, vạn nhất không bán được thì phải làm sao bây giờ? Tiền đó là nương vất vả để dành cho đệ đệ xây nhà cơ mà!” Tôn Huệ cực kỳ kinh ngạc, nàng hoàn toàn không ngờ nương cũng quyết định như vậy.

“Bạc đó đâu phải ném sông, không phải dùng để mua đồ sao, cho dù bán không được, cũng có thể mang về nhà dùng.” Suy nghĩ này của Tôn mẫu và Phùng mẫu quả thực không hên mà gặp. Dù sao hàng bọn họ định bán cũng là đồ dùng hàng ngày, không tính lãng phí. Cùng lắm thì bán cho người thân, giá rẻ chút, mọi người đều có lợi.

Tôn Huệ nhìn nương, hỏi: “Nương, tại sao nương đáp ứng dễ dàng thế?”

Nàng khá hiểu nương, không phải bởi vì lý do đặc biệt, bà nhất định sẽ không mang bạc ra giỡn chơi. Phải biết rằng, bình thường nương đều luyện tiết cầm tiền ra tiêu. Hai mươi lượng đâu phải số tiền nhỏ. Mà hiện tại, nương cư nhiên đáp ứng rồi!

“Có thể làm sao bây giờ, còn không phải là vì đệ đệ con! Con khi này lá gan so với ông trời còn lớn hơn, cả ngày nghĩ đi theo người ta chạy hàng, nói thế nào cũng không nghe. Chuyện năm ngoái làm ta sợ hãi vô cùng, nghĩ về sau sẽ không bao giờ chạy hàng nữa. Nhưng đệ đệ con, hiện tại ta không có cách nào quản lý hần. Sợ hần kiên quyết muốn đi, trên đường lỡ có chuyện không hay xảy ra, ta sao có thể xuống dưới gặp cha hần?” Tôn mẫu thở thật dài, không làm sao được: “Còn không bằng đưa bạc cho hần mở cửa hàng, để cho hần tự suy nghĩ.” Có cửa hàng hần sẽ không thể thoát thân, cũng có thể ổn định hơn rất nhiều.

Hóa ra là như vậy, cũng đúng, hiện tại đệ đệ cảm thấy chính mình đã trưởng thành, giống lần trước, có chuyện liền giấu giếm, vẫn cảm thấy có thể tự mình giải quyết. Cho hần mở cửa hàng cũng có thể trối hần lại, tối thiểu mấy năm đầu hần sẽ không có cách nào rời khỏi cửa hàng. Mà chờ cửa hàng làm ăn

ồn, cho dù hấn có nảy sinh tâm tư gì khác, khi đó cũng đủ lớn, có thể tự mình xống xáo.

“Nương lo lắng rất đúng. Như vậy đi, con sẽ nói với bà bà, việc này cứ định ra đi.” Vì để cho đệ đệ có thể sống yên ổn, Tôn Huệ đành đồng ý: “Vậy hai ngày nữa nương dẫn theo đệ đệ đến nhà con, chúng ta thương lượng một phen.”

“Được, mấy ngày nay ngoài ruộng cũng không có việc gì, hai hôm nữa ta dẫn theo đệ đệ con đi qua.” Tôn mẫu nhìn sắc trời, nói: “Ồ lại ăn cơm trưa rồi hãy về.” Không thể bảo nữ nhi ở lại vì mấy hôm trước đã ở lại rồi.

“Thôi ạ, con phải về luôn đây, bà bà con đang chờ ở nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Vậy là về chuyện mở cửa hàng, mọi người đều thống nhất cứ mở trước rồi tính sau, hàng bày bán đều là đồ dùng thường ngày. Mọi chuyện cần phải thực hành thật nhiều rồi mới có thể rút kinh nghiệm. Hàng không bán được, cũng lắm để lại dùng.

Khác với mọi người, chính chủ Tôn Duẩn nghiêm túc hơn nhiều. Hấn xem như đã hạ quyết tâm, đồng thời cũng tin tưởng bản thân có thể làm tốt. Hấn không lập tức đặt mua hàng hóa cho cửa hàng, cũng không tìm người đi xem ngày tốt để khai trương. Hấn rất có tính toán, đầu tiên tới các cửa hàng trên trấn, hỏi thăm chỗ này chỗ kia một chút, có điểm nào cần chú ý đều ghi lại cẩn thận. Không chỉ vậy, hấn còn dành mấy ngày tìm hiểu khu vực xung quanh cửa hàng mà mình sắp khai trương.

Rồi hấn đi hỏi thăm con đường nhập hàng, cẩn thận tỉ mỉ, chậm rãi tìm ra nơi nào bán giá thấp nhất. Cuối cùng mới lấy bạc mang đi, ra tay phi thường nhanh chóng, không đến một ngày liền mua được hàng trở về. Người bên ngoài thấy Tôn Duẩn tự mình chọn hàng mua hàng đều khen ngợi hấn dụng tâm, mỗi loại hàng hóa hấn mua đều có chất lượng tốt, xứng đáng với số tiền bỏ ra. Cảm giác được người khác đánh giá cao khả năng của mình thực sự rất tuyệt vời.

Phùng mẫu nói với con trai: “Ta cũng xem hàng rồi, rất được, mấy thứ đó mà tới cửa hàng khác thì phải chọn kỹ mới mua được. Lúc trước còn có chút lo lắng, cảm thấy Duẩn Nhi đưa nhỏ này suy cho cùng vẫn chưa đủ lớn, đã chuẩn bị trước tình thần thua lỗ. Bất quá hiện tại ta hoàn toàn yên lòng, cửa hàng này không có khả năng chịu lỗ, giờ vấn đề chỉ là có thể kiếm bao nhiêu.” Đứa nhỏ này cũng thật hiếm có, có thể tự làm hết mọi thứ, lại còn làm tốt như vậy.

“Nương xem ra vẫn chưa hiểu rõ hấn, con trái lại vô cùng xem trọng hấn, cảm thấy tương lai …… không, không bao lâu nữa thôi, nương nhất định sẽ nhìn hấn bằng cặp mắt khác.” Phùng Hiền nhìn nương, mười phần khẳng định.

“Ha ha, nương cũng cảm thấy như vậy. Cơ mà nói nhìn bằng cặp mắt khác thì chẳng phải trước giờ nương coi thường đệ đệ của thê tử con hay sao.” Phùng mẫu tưởng tượng cảnh con dâu thấy đệ đệ nàng lấy giá cả cực thấp mua được hàng tốt như vậy, về mặt tròn mắt hốc miệng của nàng khi ấy chắc buồn cười lắm. Kỳ thật lúc ấy bản thân bà cũng thật kinh ngạc, quả thật có chút khó tin.

Lúc này Tôn Huệ đang nói chuyện với đệ đệ, nàng vuốt vuốt đồ trong cửa hàng, nhìn đệ đệ đang sắp xếp lại, hỏi: “Đệ tìm đâu ra vậy, nhìn tốt hơn các cửa hàng khác rất nhiều?” Không nên a, chỉ dùng ít tiền như vậy, làm sao có thể mua được hàng tốt thế này chứ.

“Này có cái gì khó, đệ tìm hiểu thật lâu, nơi nơi hỏi thăm mới có thể mua được hàng tốt giá thấp.” Tôn Duẩn có chút kiêu ngạo vỗ vỗ đồ hấn mua được, nói với tỷ tỷ: “Thế nào, hàng như này chẳng lẽ không bán được? Tỷ tỷ hiện tại có thể tin đệ, đây còn là do đệ làm lần đầu tiên, nếu đệ đệ làm thêm vài lần, cam đoan có thể lấy hàng tốt hơn, giá cũng thấp hơn.”

Giờ này Tôn Huệ sao còn có thể không tin hấn, đương nhiên là gật đầu nói: “Tỷ tin, hiện tại đệ nói gì tỷ cũng tin luôn.” Bất quá không biết chỗ hàng này nên định bao nhiêu thì thích hợp: “Đệ cảm thấy giá cả nên để bao nhiêu?”

“Bằng giá những nơi khác, đồ tuy tốt, nhưng nếu đặt giá đắt hơn nhà khác thì sinh ý sẽ không được. Nhất là chúng ta vừa mới khai trương, phải đợi có khách hàng quen mới được, cho dù ban đầu không kiếm lời thì cũng phải như vậy.” Tôn Doãn trong lòng đã có tính toán, nhiều ngày lăn lộn dù gì cũng phải có chút tâm đắc.

Tôn Huệ hiện tại đã tin đệ đệ có thể mở được cửa hàng, vô cùng vui mừng, đệ đệ có chuyện để làm sẽ không cần vất vả như trước, mà nương nhờ vậy cũng thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn đệ đệ, cười khen: “Làm tốt lắm, chờ cửa hàng phát đạt, về sau tỷ tỷ có thể dính chút ánh sáng của đệ rồi.”

“Tỷ, yên tâm đi, cho dù tỷ phu có thể nuôi sống tỷ thì đệ mãi mãi vẫn là chỗ dựa của tỷ. Cho tỷ có đường lui về sau.” Tôn Duẩn khẳng định. Hấn nhất định sẽ đối tốt với tỷ tỷ, giống như tỷ tỷ luôn tốt với hấn.

Đưa tay xoa đầu đệ đệ, Tôn Huệ ha ha nói: “Vậy hứa rồi nha, đến lúc đó tỷ tỷ nhờ đệ hết.” Không thể không nói, trong lòng nàng thực vui vẻ, đệ đệ rốt cuộc trưởng thành, có thể che chở cho mình. Hiện tại hấn cũng có thể đứng lên tự lập. Cảm giác bản thân cực kỳ hạnh phúc.

“Yên tâm đi, đệ nói được làm được.” Tôn Duẩn nói một cách rất tự nhiên, lại quét mắt nhìn khắp cửa hàng một cái, tiếp đó nói: “Chúng ta về trước đi, thời gian cũng không còn sớm, về trước đã.” Còn có một ít việc, để lại mai kia thu thập cũng được, dù sao vẫn còn mấy ngày nữa để chuẩn bị trước khi khai trương.

“Cũng tốt, vậy trước tiên về nhà. Còn lại ngày mai chúng ta dọn tiếp là xong, có thể ngồi chờ khai trương.” Tôn Huệ cất đồ vào ngăn tủ, đứng dậy, cùng đệ đệ ra ngoài khóa cửa.

Bởi vì hàng hóa không nhiều lắm cho nên sửa soạn cũng rất đơn giản, trước đó nơi đây vẫn thường được quét dọn rồi. Ngày mai chỉ cần bày biện hàng hóa cho đẹp mắt, trước hôm khai trương quét dọn thêm lần nữa là xong.

Lên xe, Tôn Duẩn tự nhiên tiếp nhận dây cương, để tỷ tỷ ngồi phía sau.

Tôn Huệ ngồi ổn, vén màn vải lên, nói với đệ đệ đang đánh xe: “Lúc này đệ đừng về bên kia nữa, đệ đưa tỷ về thì trời cũng tối rồi, không bằng qua nhà tỷ nghỉ lại một đêm.” Hôm nay bận rộn hơi lâu, giờ mà để đệ đệ về một mình thì không ổn. Mà bảo hắn đừng đưa mình về nhà hắn sẽ không đáp ứng, cho nên bảo đệ đệ về nhà chồng mình ở một đêm là hợp lý. Phòng ở có sẵn, về phía nương cũng không cần thông báo, từ lúc chuẩn bị mở cửa hàng thành thạo đệ đệ cũng không về, nương sẽ biết.

Lúc này sắc trời quả thật có chút âm trầm, bây giờ còn chưa tới mùa hè, ngày vẫn ngắn hơn đêm, lại nhanh tối. Tôn Duẩn gật đầu nói: “Vậy ở một đêm đi.” Dù sao gần đây hắn thường xuyên ở lại nhà tỷ tỷ, cũng không có gì ngại ngùng. Hắn và tỷ phu cũng đủ quen biết, Phùng thâm lại là người tốt.

Khi bọn họ về đến nhà Phùng mẫu đã đợi được một lỵc, nhìn thấy xe lách lư vào cổng liền vội vàng tiến lên: “Đói bụng rồi đi, mau rửa tay ăn cơm.” Đi qua tiếp dây cương, xua con trâu và Tôn Duẩn vào trong nhà, bà dắt xe ngựa đi cất.

Bụng đồ ăn nóng sốt lên xong, lúc này Phùng Hiến ở trong thư phòng đọc sách cũng qua tới. Phùng mẫu nói: “Chẳng lẽ còn phải đợi mời nữa, con cũng phải tới cửa hàng giúp đỡ dọn dẹp một chút chứ, bao lâu nay toàn dựa vào thể tử và tiểu cự tử của con vất vả, giúp đỡ một chút cũng không chậm trễ con bao lâu.” Thân thể bà không khỏe, nếu tới đó đừng nói là hỗ trợ, không thêm phiền toái đã là tốt lắm rồi.

Tiếp nhận cơm, Phùng Hiến suy nghĩ một chút, quả thật chính mình chưa tới giúp chút gì. “Được, con sẽ nói một tiếng với tiên sinh, ngày mai hai người chờ chút, chúng ta cùng đi qua dọn dẹp.”

Tôn Duẩn vội vàng xua tay: “Tỷ phu, chúng ta đã dọn gần xong rồi, không tới một ngày là xong xuôi hết, huynh vẫn nên đi tư thực đi, không thể vì việc nhỏ này mà ảnh hưởng đến việc học hành.” Hắn đã tỷ tỷ đề cập qua, năm nay tỷ phu chuẩn bị tham gia kỳ thi huyện.

Không đợi Phùng Hiến mở miệng, nương hắn nói trước: “Không có việc gì, chỉ một ngày sao có thể ảnh hưởng gì, vừa lúc đi qua giúp đỡ, nhân tiện để cho hắn biết những chuyện vất vả của mọi người, xem học hành với làm việc cái nào mệt hơn.” Về sau chỉ là nói đùa, bà cũng thừa biết Phùng Hiến không phải chưa bao giờ chịu khổ.

“Duẩn Nhi, ăn cơm, tỷ phu cả ngày học tập cũng mệt, đi qua hỗ trợ vừa lúc có thể hít thở không khí.”

Việc này liền định ra, hôm sau Phùng Hiến quả thực tới chỗ tiên sinh xin nghỉ, đi qua cửa hàng giúp đỡ.

Ngày khai trương là vào đầu tháng 3, không ngờ cửa hàng nhỏ xíu mà cũng mất nhiều thời gian chuẩn bị đến thế, bất quá bởi vì hàng hóa tương đối đầy đủ, chất lượng lại không tệ, cho nên khách tới xem cũng khá hài lòng. Bọn họ hầu hết đều mua 1, 2 món về dùng, hơn nữa đánh giá không tệ lắm, đều là nói thứ tốt, tốt hơn đồ bọn họ đang dùng ở nhà.

Đúng là như thế, có danh tiếng tốt, người nguyện ý đến cửa hàng mua đồ cũng dần dần nhiều lên, kéo được không ít khách quen của các cửa hàng khác. Một số người dù ở xa cũng đặc biệt tới mua. Tháng tư hàng sắp hết, Tôn Duẩn để nương ở cửa hàng trông giúp, bản thân hắn mang bạc đi nhập hàng mới.

Bất quá lần này mặc kệ hắn mặc cả như thế nào cũng đều không nhập được hàng. Tôn Duẩn gấp tới nỗi muốn gào thét. Nhưng cũng không có biện pháp, người ta đâu thêm quan tâm ngươi, cho dù ngươi có nhảy sông, người ta cũng sẽ không quan.

Muốn dò hỏi tin tức, nhưng nơi này mọi người đều biết hắn cho nên không nói hắn nghe. Cuối cùng chỉ đành nhờ Chu Sơn giả làm học đồ mới tới, lại đây chào hỏi, nói chuyện phiếm rồi tìm hiểu tin tức.

Chu Sơn biết tiền căn hậu quả, tìm Tôn Duẩn, nói cho hắn.

Hít vào một hơi thật sâu, Tôn Duẩn gật đầu, chỉ nói cảm ơn, không nói thêm gì, rồi đi luôn.

Coi như đã biết rõ nguồn cơn, trong lòng âm thầm tìm phương pháp giải quyết.

Hóa ra là do các cửa hàng khác không bán được hàng, mấy người liên hợp lại chèn ép hắn, cuối cùng tạo thành cục diện thế này. Hắn cảm bạc, không trả giá cao, không mua được hàng.

Lúc trở về liền mua mấy phần lễ, đi tới các cửa hàng khác trong trấn để chào hỏi.

Tôn Duẩn biết chẳng qua hắn là người mới, không thể so sánh với các cửa hàng lâu đời, thậm chí có cả mấy cửa hàng tổ truyền, bọn họ cường thế hơn nhiều. Cho nên cho dù người khác nói khó nghe, hắn cũng nhịn, hòa khí mới có thể phát tài.

Chuyện trò một hồi, hơn nửa tờ về sau này hẳn có hàng tốt cũng phải tăng giá lên, người khác thấy hẳn coi như thức thòi, tuổi cũng còn nhỏ, hơn nữa làm chuyện như vậy lỡ bị truyền ra ngoài cũng không dễ nghe, cho nên đều không tiếp tục ép sát.

Chuyện nhập hàng xem như được giải quyết, bất quá phần cam đoan kia Tôn Duẩn phải chấp hành. Giá cả tăng lên, hơn nữa hàng hóa không tinh xảo như trước, vì vậy sinh ý dần dần phai nhạt xuống dưới. Rất nhiều người còn tới cửa cho sắc mặt, tỏ vẻ bất mãn, nói vài câu khó nghe, sau đó không quay lại.

Hiện thực luôn như vậy, cuộc đời luôn có vô số phương pháp làm cho người ta khó xử, Tôn Duẩn xem như cảm nhận được gian khổ. Bất quá hẳn cũng không định buông tha, trong lòng tuy nghẹn cổ khí nhưng vẫn quyết tâm muốn kinh doanh cửa hàng này thật tốt.

Chuyện xảy ra Tôn Huệ có chứng kiến, vốn đang tính lấy kinh nghiệm hai đời góp ý cho hẳn, cung cấp một chút phương pháp giải quyết. Nhưng không nghĩ tới đệ đệ tự mình sử dụng phương thức mau lẹ như vậy, cũng xử lý khá tốt, cuối cùng mặc dù thanh danh bình thường, nhưng cửa hàng cũng không thua lỗ.

Có một ngày, Phùng mẫu thấy con trai đi học về, kéo hẳn nói: “Biết không, tiểu cự tử của con, tương lai nhất định sẽ thành công. Hiện giờ ta mới coi như hoàn toàn nhận thức hẳn, hẳn trưởng thành lên nhiều so với lần đầu tiên gặp mặt.”

“Nương không phải đã sớm nhận thức, bằng không cũng sẽ không để mặc hẳn mở cửa hàng khi còn ít tuổi như vậy.”

“Không không không, khi đó có lẽ ta vẫn có chút coi thường hẳn. Chờ xem, sẽ có một ngày hẳn có thể khiến cho tất cả mọi người đều phải ngưỡng mộ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Sinh ý cửa hàng dần phai nhạt cho nên một mình Tôn Duẩn cũng trông nom được, Tôn mẫu không cần giúp nữa, bà phải về lo việc ngoài đồng. Chỉ có Tôn Huệ thỉnh thoảng sẽ đi qua hỗ trợ, nhưng cũng không thể ở trong thời gian quá lâu, bà bà ở nhà thân thể không khỏe, hiện tại mặc dù có thể tự chăm lo cho bản thân, nhưng nàng cũng không muốn để bà ở nhà một mình. Huông chi chỉ ít lâu nữa trạng phu nàng sẽ phải tham gia huyện thử. Mấy ngày nay hẳn đều gặt gao ôn luyện, nàng ở bên cạnh chăm sóc hẳn, nhắc nhở hẳn nên ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, đừng quá cố sức.

Cũng may Tôn Duẩn làm việc luôn khiến cho người ta yên tâm. Một mình hẳn cũng có thể xử lý gọn gàng ngăn nắp. Mặc dù mỗi ngày không thu được nhiều tiền, nhưng lợi nhuận coi như không thành vấn đề. Tôn Duẩn đã định tính toán chuyện tiền thuê với Phùng thẩm. Hiện tại hẳn đã có chút tiền lời, không thể vì là thân thích mà không trả tiền thuê.

Bất quá việc này cũng không gấp, bởi vì qua vài ngày nữa cả Phùng gia lẫn Tôn gia đều vô cùng khẩn trương. Kỳ thi huyện sắp đến, năm nay lại là năm đầu tiên Phùng Hiền đi thi, cho nên hai nhà đều vội vã cầu nguyện, hy vọng Phùng Hiền ít nhất cũng phải đỗ học trò nhỏ.

Muốn hỏi Phùng Hiền cảm thấy thế nào? Không ngoại lệ, lúc này hẳn vô cùng hồi hộp, hẳn đọc sách nhiều năm như vậy, tiền sinh cũng nói hẳn có khả năng, nhưng chuyện khoa cử không thể nói chắc được điều gì. Bao nhiêu nhân tài văn hay chữ tốt mà còn thi không đỗ. Hẳn nhất định phải thật cẩn thận, vạn nhất bài thi không thể lọt mắt xanh của giám khảo, vậy nguy rồi.

Mặc dù lúc trước hai nhà nháo lên không thoải mái, nhiều ngày nay cũng không qua lại, nhưng lúc biết tin năm nay Phùng Hiền tham gia huyện thử, Phùng đại bá vẫn đi qua xem. Thấy Phùng Hiền, hẳn nói: “Hôm thi huyện để bá phụ đi cùng người, cho ca ca đi theo làm chân chạy. Chuyện vận vật không cần người quan tâm, người chỉ cần lo đọc sách đáp đề là được.” Đây chính là thí sinh đầu tiên của Phùng gia, có thể làm rạng rỡ tông hay không thi phải xem hẳn. Nếu may mắn có thể tiến thêm một bước lên trên, vậy coi như là cả tộc đều vui mừng, mẫu thuẫn lúc trước bỏ qua không cần nhắc đến.

Phùng Hiền trước tiên xưng hô một tiếng bá phụ, sau liền vội vàng cự tuyệt: “Không được, cháu và các bạn cùng trường đều thương lượng xong, kết bạn thuê chung một căn nhà, không cần bá phụ phiền toái như vậy.” Ở thị trấn bọn hẳn đã thuê nhà trước, chỉ chờ tới thời gian hi là vào ở, vừa thuận lợi ôn tập thi cử, vừa nhân tiện quen biết bằng hữu. Việc này đã nói qua với nương, hẳn không cần người trong nhà đi theo giúp đỡ.

Phùng mẫu cũng đáp ứng rồi, dù sao ở thị trấn cũng sẽ không có vấn đề lớn lao gì, chờ đến phủ thử (kỳ thi của 1 phủ) có thể cho huynh trưởng nhà ngoại đi theo, xử lý một chút chuyện ăn ở.

Phùng đại bá tròn mắt, dùng sức phát tay nói: “Như vậy sao được, đây đâu phải là việc nhỏ, phải chuẩn bị chu đáo mới được. Dù sao bá phụ và ca ca người này hai ngày nay rảnh rỗi không có việc gì, đi theo người vài ngày cũng không có gì trở ngại.” Không để cho Phùng Hiền tiếp tục cự tuyệt, nói thẳng: “Người cũng đừng sợ phiền toái bá phụ, hiện tại người nên lo lắng cho cuộc thi lần này thôi, chuyện khác cũng đừng suy nghĩ.”

“Nhưng cháu đã hẹn với các bạn cùng trường rồi, phòng ở cũng thuê, lúc này nuốt lời, sau này người sẽ không để ý tới cháu nữa.” Phùng Hiền tỏ vẻ khó xử, giống như thật sự buồn rầu vì phải nuốt lời. Kỳ thật hẳn không muốn bá phụ đưa hẳn đi thi tí nào, một là sợ phiền toái, hai là sợ sau này đại bá nương lấy chuyện này ra nói, như thể mình thiếu nợ nhân tình của bọn họ vậy.

“Như vậy đi, nếu người đã hẹn với bạn thì tất nhiên phải giữ lời. Bất quá hôm huyện thử bá phụ vẫn sẽ đi qua, ít nhất cũng phải tận mắt nhìn người vào trường thi thì mới có thể an tâm.”

Đồng học của cháu mình cũng là thí sinh lần này, vạn nhất có người trùng tú tài, lỡ tức giận về chuyện cháu mình nuốt lời rồi giận chó đánh mèo thì quả thực không tốt. Cho nên Phùng đại bá không kiên trì nữa, đáp ứng để Phùng Hiên và đồng học tự mình thuê nhà.

“Được, vậy trước tiên cảm ơn ngài. Bất quá đến lúc đó nếu ngài có việc bận thì cũng đừng đến, tự ta có thể làm tốt.” Phùng Hiên biết nếu lại cự tuyệt cũng không được, đại bá nhất định sẽ đi. Hắn trước giờ đều là như vậy, mặt mũi là to nhất, cho dù hôm huyện thử có việc gấp, hắn nhất định cũng sẽ đi một chuyến.

Được lời, Phùng đại bá cũng không ở lâu, chắp tay sau lưng nói: “Người tiếp tục đọc sách đi, ta đi trở về chuẩn bị một chút.” Đến lúc đó mặc lên y phục có thể diện một chút, không mặc quần áo cũ, người khác còn không biết sẽ xem thường thế nào đâu.

Phùng đại bá đi thật lâu sau, Phùng mẫu mới từ trong phòng đi ra, hiển nhiên là tránh hắn, không muốn nhìn mặt. Bà tới thư phòng hỏi hắn đại bá tới đây có chuyện gì.

Lúc ở trong phòng bà cũng nghe thấy loáng thoáng nhưng không rõ ràng lắm, dường như là nói muốn đưa con trai đi thi huyện.

Nghe con trai kể rõ tình hình cụ thể xong, Phùng mẫu hừ một tiếng, thầm nghĩ quả thế, vì mặt mũi cái gì cũng làm được, lúc trước còn mặt cau mày có với nhau, giờ đã bình thường như không. Bất quá Phùng mẫu cũng không có cách nào ngăn không cho hắn đến, chỉ đành dặn: “Con an tâm chuẩn bị huyện thử, mấy chuyện vợ vẫn đừng để trong lòng.” Xem ra nếu thuận lợi, tới lúc phủ thử hắn cũng sẽ có mặt.

Huyện thử diễn ra trong hai ngày, Phùng Hiên liền vào ở nhà thuê trên thị trấn, mà Tôn Huệ cũng dùng đi. Bên phía nhà ngoại Phùng mẫu thì có Ưng đệ đệ đi cùng. Hai ngày này Phùng mẫu có chút bệnh thương hàn, bởi vì bệnh nặng lâu năm, thân thể vẫn thực hư, sốt không cao nhưng thì thoảng vẫn bị hôn mê, không có ai trông coi thì thật là đáng lo.

Phùng Hiên vốn định để cho thể từ ở nhà, bên kia hắn không cần có người đi theo, nhưng nương hắn nói cái gì cũng không đồng ý, nói huyện thử không phải đùa giỡn, bà chẳng qua là bị thương hàn, không có gì đáng nói, nhất định để cho con dâu đi theo con trai. Mà Phùng Hiên không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy một mình hắn đã là thỏa đáng. Đang lúc hai người giằng co, Tôn mẫu qua chơi.

Nghe xong nguyên do, nói thẳng: “Này có gì khó, không phải ta không có việc gì sao, để ta tới đây giúp đỡ.”

Phùng mẫu ngược ngược nói: “Làm cho bà chê cười, Hiên tiểu tử có chút lo lắng thái quá, tôi chẳng qua nhiễm bệnh thương hàn, đầu có chút đau, chỗ khác khác vẫn khỏe. Sao phải cần người chăm sóc.” Bà chưa bao giờ nghĩ lúc mình với con trai đang giằng co thì bị bà thông gia nhìn thấy.

“Nói như vậy là bà coi tôi như người ngoài rồi. Hai nhà chúng ta kết thân, tôi với bà cũng coi như tỷ muội. Chẳng qua chỉ ở một bên nhìn một chút, khát thì rót giúp chén trà, có cái gì mà phiền toái? Cũng có thể làm cho bọn nhỏ yên tâm, không phải sao?” Tôn mẫu thấy thân gia không muốn phiền toái chính mình bèn khuyên nhủ.

Tôn Huệ lúc này cũng nói: “Nương nghe nương con nói đi, để bà ở đây chúng con cũng yên tâm, hai người cũng có thể nói chuyện giải buồn.” Cũng không thể để cho trượng phu tiếp tục giằng co, cuối cùng động khí thì không tốt.

Đều là suy nghĩ cho nhau, không thể chọc bà bà giận.

Cho trượng phu một cái ánh mắt, ý bảo hắn mở miệng khuyên nhủ. Phùng Hiên cũng sợ nương sinh khí, cho nên đành phải phiền toái nhạc mẫu một chút, mở miệng nói: “Huê Tử nói có lý, chẳng phải nương và nhạc mẫu cũng thường gặp mặt tâm sự sao. Không bằng đáp ứng đi.”

Phùng mẫu không tiện từ chối thêm, tất cả mọi người đều nói như vậy, đành phải gật đầu: “Phiền toái thân gia, phiền bà ở đây vài ngày.” Thật sự là, bệnh lúc nào không bệnh lại nhờ đúng lúc huyện thử. Không chỉ làm phiền thân gia, con trai cũng không yên tâm.

“Nói chi vậy, lại đây tâm sự mấy ngày thôi.” Tôn mẫu nghĩ, lúc trở về cần phải nói một tiếng với Chu Hải, bà định tới đây ở cùng thân gia, thẳng tới khi huyện thử chấm dứt, nữ nhi có thể trở về. “Ta đây sang sớm mai sẽ tới.”

Đến lúc này, mọi chuyện mới xem như giải quyết.

Bạn cùng trường với Phùng Hiên họ Hồ, tên một chữ Nguyên, lớn hơn Phùng Hiên 3 tuổi, lần này là lần thứ hai hắn tham gia huyện thử, nói với Phùng Hiên rất nhiều chuyện cần chú ý. Cũng kể rõ quan chủ khảo lần này yêu thích cái gì. Mà thể từ hắn cũng tới theo hắn đi thi, là một người ôn nhu, thích cùng Tôn Huệ trò chuyện. Nàng ta bình thường làm được món ngon cũng mang tới cho Tôn Huệ nếm thử, lễ thượng vãng lai, Tôn Huệ có đồ gì mới mẻ cũng đưa cho Hồ nương từ.

Thấy Tôn Huệ lo lắng chuyện trượng phu đi thi, nàng ta còn ôn hòa khuyên bảo, nói rất nhiều lời thoải mái. Hai người trò chuyện nhiều càng thêm tri kỷ.

Cho nên mấy ngày huyện thử, Hồ nương từ và Tôn Huệ cực kỳ hòa hợp, cuối cùng là tẩu từ đến, đệ muội đi, hai người hợp ý tới mức chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Mà Phùng đại bá mấy ngày nay đều lên thị trấn, còn mang theo không ít đồ, không những kiên trì tiễn Phùng Hiên vào trường thi mà còn chờ trước cổng trường cho mãi tới khi hết giờ, rồi lại đón Phùng Hiên tới phòng thuê rồi mới về nhà.

Phơi nắng vài ngày, thường xuyên lui tới thị trấn, Phùng đại bá có chút phong trần mệt mỏi, gầy đi một vòng. Điều này làm cho người trong thôn biết được đều tán dương, nói cha Hiền tiểu tử mặc dù qua đời, nhưng có đại bá một lòng lo liệu như vậy thì cũng coi như được an ủi.

Phùng mẫu nghe xong, sắc mặt không coi là đẹp, còn phải cười theo, gật đầu nói phải.

Nghe được người ngoài tán dương, Phùng đại bá càng thêm ra sức, vốn còn định tìm một cái mũ sa che gió, miễn cho da mặt bị đen đi. Hiện tại không cần nữa, đen thì đen, khô thì khô, cùng lắm cũng chỉ khô vài ngày.

Huyện thử chấm dứt, Phùng đại bá vốn định đón cháu về nhà, bất quá bị cự tuyệt, Phùng Hiền nói: “Đại bá, thời hạn thuê phòng còn chưa hết, hiện tại ta mệt chết, sẽ không trở về luôn, ở lại thị trấn nghỉ ngơi một chút, về sau.” Hiện tại hai mí mắt hấn díp lại với nhau, rang lăm mới không ngủ gục.

Ba ngày huyện thử làm hao hụt hết sạch tinh khí thần của Phùng Hiền hai mắt thâm đen, tay chân rã rời. Hấn không phải thiên tài, không có tài văn chương vạn trượng, cho dù là thi huyện hấn cũng phải dùng toàn lực ứng phó.

Phùng đại bá nhìn cháu mình biết là hấn mệt muốn chết rồi, cũng không thể mở miệng bắt hấn lập tức theo mình trở về. Mặc dù làm như vậy càng thêm có vẻ như bản thân chu đáo, nhưng ngẫm lại vẫn là thôi: “Vậy đại bá đưa người tới nhà trọ, hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Mai ta sẽ qua giúp chuyển đồ về nhà.”

Đến nhà trọ, Phùng Hiền chỉ kịp nói một tiếng với thê tử rồi lập tức gục luôn trên giường, trong chốc lát đã ngủ vù vù. Tôn Huệ tiễn đại bá xuất môn, nghe dặn dò vài câu. Lúc quay vào trong liền gặp Hồ nương tử.

“Thế nào, ngủ đi?”

“Quả thực như tẩu tử nói, trở lại một cái, ngã đầu liền ngủ, hỏi cũng nói không ăn cơm chiều.”

“Điều như vậy, cuộc thi này rất hao tổn tinh thần, không ngủ một hai ngày là không đủ hồi phục.” Hồ nương tử trải qua một lần cho nên có kinh nghiệm, kéo Tôn Huệ nói: “Bọn họ không ăn cơm chúng ta cũng không thể nhịn theo, đi, hôm nay tẩu tử làm đồ ăn ngon, cùng nhau ném thử.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Hôm sau, Hồ nương tử tìm Tôn Huệ dặn dò: “Hôm nay không biết khi nào bọn họ tỉnh, chúng ta cứ nấu cháo tiểu mễ trước nhưng không cần nấu kỹ quá, chờ bọn hấn tỉnh cho lên bếp lò ninh trong chốc lát. Vừa lúc có thể ăn.” Ngủ lâu tỉnh lại sẽ thấy nhạt miệng, hơn nữa cả ngày hôm qua chưa ăn gì, cháo tiểu mễ thích hợp hơn.

Tôn Huệ gật đầu, cười nói: “Cám ơn tỷ tôi nói cho ta biết việc này, qua một lát ta phải đi nấu cháo.”

“À, còn có một chuyện muốn nói với muội một chút.” Hồ nương tử đang định đi, bất chợt quay đầu nói: “Hôm nay ta và Hồ đại ca của muội sẽ đi trở về, phòng này không biết các người có thuê thêm một ngày nữa không hay là trả chìa khóa lại cho chủ nhà?” Dựa theo tình hình năm ngoái, ước chừng đến giữa trưa, trạng phu sẽ tỉnh dậy ăn cháo, buổi chiều thu thập một chút là có thể về nhà.

“Để muội xem đã, dù sao cũng phải đợi người tỉnh dậy đã, còn không biết khi nào thì có thể tỉnh đâu.” Tôn Huệ không nắm chắc, nếu Phùng Hiền ngủ quá muộn, hôm nay bọn họ sẽ không về nhà, sáng mai về là được, dù sao thời hạn thuê nhà còn chưa tới đâu. “Tẩu tử đi rồi, nên thường liên hệ, nhất định không thể quên muội.”

“Đương nhiên, sao có thể quên đệ muội người? Chờ rảnh rồi muội nhất định phải tới nhà ta chơi.” Cái gọi là rảnh rồi, chính là sau khi chấm dứt khoa thi.

“Được, nhất định. Đến lúc đó sẽ đi quấy rầy tẩu tử.”

Hồ Nguyên giữa trưa đã tỉnh, ăn bát cháo xong còn đi qua một chuyến, biết Phùng Hiền vẫn còn đang ngủ thì không ngồi chơi lâu, nói buổi chiều bọn họ phải về, sau đó đi trước. Dù sao cô nam quả nữ vẫn cần phải giữ ý tứ, ở lại quá lâu người ngoài nghe được thì không hay.

Đến giờ Thân, Hồ nương tử đi qua thấy Tôn Huệ một mình xử lý này nọ, nói: “Còn chưa có tỉnh? Vậy hôm nay các người ở lại một ngày đi, ngày mai về nhà cũng được.” Giờ vẫn còn ngủ, cho dù có dậy ngay lập tức, ăn cháo các thứ xong nhưng thời gian cũng sẽ không còn sớm, còn không bằng ngày mai mới về, như vậy có thể thông dong một chút. “Quá một lát đánh thức trạng phu muội dậy đi, bằng không đêm nay hấn sẽ không ngủ được.”

“Biết ạ, muội đang chuẩn bị đi gọi đây.” Tôn Huệ cười nói, nhìn Hồ nương tử: “Tẩu tử có phải chuẩn bị đi về?”

“Đúng thế, đồ đạc đã thu thập thoải đáng, vừa lúc thời gian không quá muộn, phải đi thôi.” Hồ nương tử gật đầu, nói: “Chẳng phải tỷ đang qua chào muội một tiếng rồi về đó sao?”

“Nhà tỷ ngay gần đây, đi xe không tới một canh giờ, trên đường chậm một chút, đừng quá gấp.”

“Ta không vội, sẽ không đinhanh.” Hồ nương tử biết Tôn Huệ quan tâm mình.

“Đúng rồi, chỗ ta còn có một hộp điểm tâm, để ta mang đến cho muội ăn đỡ đói.”

Tôn Huệ cũng không khách khí, tiếp nhận luôn:“Muội mặt dày xin nhận.” Cười nói:“Điểm tâm đó thực ngon, bán cũng chạy, không đi sớm căn bản là mua không được.”

“Muội chờ, ta đi lấy cho.”

Trong chốc lát, Hồ nương tử mang hộp tới đặt trên bàn cho Tôn Huệ:“Chúng ta phải đi rồi, chìa khóa nhà muội cầm nhé, lúc nào về thì trả lại cho nhà chủ.”

“Không có việc gì, đến lúc đó muội mang trả cho chủ nhà được.”

“Ta đi đây.”

Tiền Hồ nương tử xuất môn, thuận tiện đóng cổng lại. Lúc quay vào trong nhà, Tôn Huệ liền đi gọi Phùng Hiên, đẩy thật lâu mới đánh thức hắn được. Nhìn hắn uể oải dụi mắt, Tôn Huệ nói:“Bụng đói không, ta đi múc cháo tiêu mỡ, chàng rửa mặt đi rồi lại đây ăn.” Thấy Phùng Hiên còn muốn nằm xuống, tiến lên kéo hắn:“Đừng ngủ nữa, chàng đã ngủ lâu lắm rồi, dậy uống chút cháo đi.”

Cổ nén cảm giác không thoải mái, Phùng Hiên mơ màng đứng lên, gật đầu:“Ừm.” Loạng choạng bước ra khỏi phòng, dưới nước lạnh kích thích hắn mới coi như tỉnh táo. Bất quá trong đầu vẫn như đang đánh trống, cực kỳ khó chịu.

Buổi sáng nấu cháo, giữa trưa Tôn Huệ nhien ăn, tới lúc muốn ăn thì cháo đã quá nhừ. Hiên tại nàng vừa mới nấu, ăn vào thực ngon miệng. Phùng Hiên ăn liên tục ba bát mới dừng, bụng no căng.

“Hồ đại ca đi rồi à?” Hắn định đi ra ngoài dạo qua một vòng, đang muốn tìm người nói chuyện phiếm thì thấy cổng đã đóng, Phùng Hiên quay về hỏi thê tử.

“Vâng, đã đi một lúc rồi, ước chừng qua một khắc nữa là về đến nhà.”

Phùng Hiên ngồi xuống nhìn thê tử cười nói:“Nàng thường trò chuyện với tẩu tử, tẩu ấy về rồi chắc nàng thấy nhàm chán lắm.” Hắn không ngờ hai người lại hợp ý như vậy, kỳ thật không chỉ hắn mà ngay cả Hồ đại ca cũng kinh ngạc, đều nói, biết vậy thì đã giới thiệu các nàng với nhau từ sớm rồi.

“Chúng ta hẹn rảnh rồi sẽ gặp mặt, muội cùng tẩu tử hợp ý, mấy ngày nay cũng nhờ tỷ ấy mà muội mới biết thêm rất nhiều chuyện.” Không thể không nói, may nhờ tẩu tử chỉ điểm cho nên nàng mới không gây ra sai lầm lớn. Nếu chỉ có một mình, chỉ sợ nàng khản trương còn không kịp, sơ sót nhiều thứ, cuối cùng chỉ sợ sẽ hỏng bét.

Phùng Hiên gật đầu, nói:“Qua đợt này ta sẽ dẫn nàng tới nhà họ Bái kiến một phen, sau này nàng cũng có thể mời tẩu tử tới nhà chơi.”

“Vâng.” Tôn Huệ cũng có ý tưởng này, ngươì hẹn ta, ta mời lại ngươì, số lần gặp mặt cũng nhiều hơn.

“Đúng rồi, sáng mai chúng ta trở về nhà đi, thế nào?” Tôn Huệ hỏi.

Phùng Hiên không có ý kiến, nói:“Nghe nàng.” Cũng nên trở về, bằng không nương và nhạc mẫu ở nhà sẽ lo lắng. Hơn nữa trong lòng hắn cũng không quá an tâm, không biết thân thể nương bây giờ thế nào.

Ý nghĩ trong lòng không giấu được, Tôn Huệ nhìn thấy, đoán được trượng phu lo lắng điều gì bèn khuyên nhủ:“Đừng nghĩ nhiều, nương tất nhiên là tốt lắm, bằng không huyện thử xong rồi, có chuyện chẳng lẽ không ai đến tìm?” Cho dù thân thể bà bà không tốt, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không nặng thêm, bằng không tất nhiên sẽ có người đến đưa tin, cho dù không nói với trượng phu thì cũng phải thông báo cho mình một tiếng.

“Nàng nói phải.” Nghe thê tử nói vậy, Phùng Hiên nở nụ cười, quả thật như thế.

Ban đêm, Phùng Hiên nằm ở trên giường trần trọc mãi cũng không ngủ được, hôm qua tới giờ hắn ngủ quá nhiều, lúc này hoàn toàn không buồn ngủ. Mà Tôn Huệ mấy nay không được nghỉ ngơi tốt, lên giường, nhắm mắt một cái liền ngủ thẳng cẳng.

Cầm tay thê tử, cảm nhận được độ ấm từ tay nàng truyền tới, trái tim Phùng Hiên liền trở nên ấm áp, nói: Lần này không biết có thể để nàng được nở mày nở mặt hay không, nhưng mà nàng yên tâm, đời này, tuyệt đối có thể mang tới cho nàng cuộc sống yên ổn mạnh khỏe. Cáo mệnh không dám nghĩ, nhưng ta nhất định sẽ để nàng trở thành một người có thân phận, cho dù lần này không được, lần sau ta nhất định sẽ càng thêm cố gắng.

Một đêm ngủ ngon, buổi sáng Tôn Huệ tỉnh dậy đã không thấy trượng phu trong phòng, ra sân thấy hắn đang vo gạo, nàng vội vàng đi tới:“Thôi chàng nghỉ tay đi, ta rửa mặt xong sẽ làm cho, chàng vào trong phòng ngồi một chút, hoặc là ra bên ngoài nhìn xem, mua chút bánh bao linh tinh về.”

“Nàng đi rửa mặt đi, ta sắp xong rồi.” Phùng Hiên cũng không để ý, thê tử không để hắn làm việc, nhưng hắn cũng không cho rằng giúp việc bếp núc là mất thể diện, dù gì cũng nên giúp một tay, đầu thê tử để mặc thê tử làm tất cả mọi chuyện. Hắn cũng không phải công tử thế gia com đến há miệng, áo quần mang đến tận tay.

“Vậy chàng vo gạo rồi bỏ vào nồi cho ta là được.” Tôn Huệ thấy hắn vo gạo xong, liền nói tiếp. “Chàng ra bên ngoài mua bánh quẩy trở về, tự dung ta muốn ăn.” Không cho hắn chuyện dễ làm, chỉ sợ hắn sẽ theo vào trong bếp nấu cháo.

“Được.” Phùng Hiền đổ gạo vào trong nồi, đổ nước, đốt lửa thêm củi xong xuôi mới cầm tiền đi ra ngoài.

Hắn biết thê tử bảo hắn ra mua bánh quẩy là vì không muốn hắn làm việc trong bếp. Mà thê tử hẳn quả thật cũng thích ăn bánh quẩy, nhưng nếu hắn không ăn thì thê tử cũng sẽ không mua ăn.

Rửa mặt thấy khói bếp bay lên, Tôn Huệ không khỏi nở nụ cười.

Hai người ăn điểm tâm xong liền dọn đồ vào xe. Đồ đạc hôm qua Tôn Huệ rảnh rỗi đã dọn xong một ít, chỉ chưa lại mấy thứ vẫn cần dùng, cho nên hôm nay thu thập rất nhanh. Xác định không quên thứ gì, khóa cửa xong, hai người đánh xe đem chìa khóa trả lại cho chủ nhà, nói vài câu đã làm phiền các thứ, sau đó cáo từ về nhà.

Vào cửa, câu đầu tiên Phùng mẫu nói chính là: “Về rồi sao, có cái gì muốn ăn không, nương đi làm cho ăn.” Bệnh thương hàn của bà đã gần như khỏi hẳn, chỉ còn hơi nghệt mũi.

“Không có gì muốn ăn, mấy ngày nay mệt quá, hiện tại con ăn cái gì cũng không cảm thấy hương vị.” Lời này cũng là lời thực, Phùng Hiền hiện tại ăn cái gì cũng không thấy ngon, phải qua mấy ngày nữa mới thông thả lại sức được.

Phùng mẫu phát tay, xua con trai: “Đi đi đi, ta cũng không hỏi người, ta hỏi Huệ Tử, mấy ngày nay nó đi theo con bị khô, phải làm chút đồ ăn ngon cho nó bồi bổ mới được.” Kéo tay con dâu, nói: “Muốn ăn cái gì thì nói với nương, lúc này trên chợ phiên vẫn còn bán thịt, muốn cắt một cân mang về ăn không?”

Phùng Hiền cười thối lui, biết ngay nương sẽ nói như vậy.

Tôn Huệ nói: “Con cũng không có gì muốn ăn, mấy ngày nay con được dính chút ánh sáng, ăn không ít đồ tốt, hiện tại không muốn ăn gì.”

Tôn mẫu vừa lúc tiến vào, tay trái cầm cá, tay phải cầm xương sườn, nói: “Tôi chợ gặp được, ta mua một ít, giữa trưa làm cho các người nếm thử.” Bà nghĩ, ngày hôm qua không trở về, như vậy trễ nhất hôm nay sẽ về, xem ra là đoán đúng rồi.

“Thân gia sáng sớm đi ra ngoài là để mua mấy thứ này? Vừa nãy ta đi tìm bà, bên nhà hàng xóm cũng không thấy, đang không biết bà đi đâu!” Phùng mẫu thấy Tôn mẫu mang không ít đồ trong tay mới thở phào một cái, tưởng bà ấy đi đâu.

“Thật ngại quá, lúc đi không nói một tiếng với bà.”

Phùng mẫu lắc đầu, nói: “Như vậy đi, để cho bọn nhỏ nghỉ một lát, chúng ta đi làm một bàn ăn ngon.”

“Vậy bà giúp tôi một tay, tôi đi làm cá trước.”

Tôn Huệ muốn đi qua hỗ trợ nhưng bị từ chối, Phùng mẫu nói: “Mấy ngày nay con vất vả thì cứ nghỉ ngơi đi, ta và nương con hai người làm loáng một cái là xong.”

Cơm trưa phi thường phong phú, là chuyên môn khoản đãi hai người, bất quá Phùng Hiền quả thật không có khẩu vị, ăn rất ít, đây cũng là nể mặt trường bối vất vả làm tốt cho nên rang ăn một chút.

Mà Tôn Huệ cũng không ăn nhiều, trước giờ nàng đều ăn như thê, cho nên đồ ăn còn dư không ít.

Phùng Hiền ăn xong là đi vào thư phòng ngay, bất kể huyện thử lần này hắn thi qua hay không thì vẫn phải học tập.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Ngày yết báng, Phùng đại bá đi qua nhà bọn họ từ rất sớm: “Đề Hiền tiểu tử ở nhà nghỉ ngơi, ta đi lên thị trấn cho, có tin tức sẽ lập tức đi qua nói.” Cũng không biết lần này có qua hay không, hy vọng là qua được, đến lúc đó hẳn cũng có mặt mũi.

“Làm phiền đại bá, chúng ta cũng đang định đi, nếu ngài đi xem giúp, chúng ta đây liền đợi ở nhà.” Hiện tại chỗ yết báng đầy chật người, Tôn Huệ nghĩ, nếu hắn nguyện ý đi một chuyến này, chính mình cũng không cần phải chịu tội.

Phùng đại bá lập tức đơ người, lần đầu tiên hắn gặp người như vậy, nửa điểm khách khí cũng không có. Theo đạo lý, cho dù thật sự muốn phiên toái

người khác thì cũng phải giả vờ chống đẩy một phen mới phải. Bất quá hẳn không tiện nói thêm với cháu dâu câu gì, chỉ có thể gật đầu nói: “Không có việc gì, ở nhà chờ là được, có tin tức ta qua nói.”

“Làm phiền đại bá đi một chuyến.”

Vào phòng, Phùng mẫu hỏi: “Vừa rồi đại bá hẳn đến đây, nói cái gì?” Sao mà vừa đến thì đã lập tức đi rồi?

“Đại bá là muốn đi thị trấn xem bảng điểm, nói thấy kết quả sẽ lập tức chạy lại đây.” Tôn Huệ đi qua đi, ngồi xuống, rót chén trà: “Con nghe xong liền cảm tạ đại bá, nói đã vậy thì chúng con không lên thị trấn nữa, đỡ mất công. Và lại là, nương nghe xong đừng cười con, đứng trước bảng chỉ sợ con run quá không dám xem ấy chứ!”

Lúc này ở nhà đợi bản thân nàng đã hồi hộp lắm rồi. Đến trước bảng điểm có khi nàng chưa xem đã chạy về luôn ấy chứ.

“Phốc xuy, ha ha.” Phùng mẫu lập tức cười to, nhìn con dâu nói: “Nha đầu con cũng không biết khách khí, dứt khoát đáp ứng, đại bá hẳn nhất định đo người. Ha ha.”

“Xem nương nói kìa, đại bá tốt bụng như vậy, chúng ta tiếp nhận là được, cần mấy cái nghi thức xã giao ấy làm gì? Chẳng lẽ con khách sáo vài câu thì đại bá sẽ không đi nữa hay sao?” Ở trong mắt Tôn Huệ, dù sao kết quả đều là giống nhau, từ chối không xong. Còn không bằng một ngụm ửng luôn, chính mình cũng có thể thoải mái hơn rất nhiều.

Liên tục gật đầu, Phùng mẫu cười khen: “Nói có lý, sau này cứ như vậy mà làm đi.” Nếu hẳn đã vất vả muốn thanh danh như vậy thì nhà mình cũng phải nhận được chút lợi ích thực tế. “Hiên tiểu tử giờ đang ở thư phòng, con đi xem một cái, xem hẳn có khăn trương hay không. Hối hán quan tâm hẳn một chút cũng tốt.”

“Vậy con đi xem chàng một cái, nương ở đây đợi nhé, đại bá nhận được tin tức nhất định sẽ chạy tới.” Tôn Huệ nói xong liền đi vào thư phòng. Sáng sớm hôm nay trượng phu thức dậy một cái liền đi vào trong đó, nói là đọc sách, bất quá Tôn Huệ đi vào một lần thấy hẳn làm gì có tâm tư đọc sách, hiển nhiên cũng đang mong chờ kết quả huyện thử.

Vào thư phòng, Tôn Huệ thấy trượng phu đang cầm sách nghĩ miên man, nàng đi qua cười cầm lấy quyển sách: “Được rồi, chàng đừng xem nữa, trong lòng khăn trương thì nói chuyện với ta.” Ngồi ngốc lâu như vậy làm gì chứ.

“Ta ... ta đâu có khăn trương, đang cầm sách ôn tập mà.” Phùng Hiên đỏ mặt lên, hẳn không ngờ bị thê tử nhìn thấy dáng vẻ lúc này của chính mình, ra vẻ trấn định thò tay định lấy lại sách.

“Được rồi mà, vờ vịt làm cái gì.” Tôn Huệ nói xong cất sách lên giá, xách ghế ngồi bên cạnh trượng phu, nhìn hẳn nói: “Có gì mà ngượng ngùng, chẳng lẽ ta sẽ cười chàng hay sao? Hơn nữa, chờ kết quả ai mà không hồi hộp, ta với nương cũng đứng ngồi không yên luôn. Chàng lại đây một chút, chúng ta nói chuyện.”

Phùng Hiên thở dài, chỉ đành gật đầu thừa nhận: “Ừ, ta đang hồi hộp lắm đây. Chỉ sợ lần này không qua.” Nói gì thì nói, hẳn khổ học nhiều năm như vậy, lần đầu đi thi, sao có thể không lo lắng. Nếu không thi qua, hẳn cũng ngại nhìn mặt nương và thê tử.

“Có gì mà phải sợ, đây là lần đầu tiên chàng đi thi, qua hay không qua thì có sao. Cứ thả lỏng chút, năm nay không được thì lại khổ học thêm hai năm, năm sau nhất định sẽ đỗ.” Tôn Huệ lại tiếp tục cổ vũ: “Chàng cũng phải có chút tin tưởng bản thân chứ, dù sao ta cảm thấy chàng nhất định sẽ đỗ.”

“Nương đâu? Đang làm việc đi.”

“Nương ở nhà chính chờ tin tức, thấy chàng trốn trong thư phòng cho nên mới bảo ta tới tâm sự.” Tôn Huệ cười trêu ghẹo nói: “Thế này tới hôm thi phải chắc phải nhờ đại phu kê cho chàng thang thuốc an thần quá.”

“Xem nàng nói kìa, chẳng lẽ ở trong mắt nàng ta lại thảm hại như vậy?” Phùng Hiên lắc đầu, chột chột trấn thê tử nói: “Yên tâm, ta rất kiên cường đấy, thi không qua cũng không sao đâu.” Nếu quả thật không đỗ, trong lòng dù khổ sở hẳn cũng sẽ chống đỡ, nhất định không để nương và thê tử phải lo lắng. Nhất là nương, thân mình bà vốn là không tốt, không thể để bà phải thêm bận tâm về hẳn

Tiến lên kéo thê tử, Phùng Hiên nói: “Được rồi, chúng ta đừng ở trong thư phòng nữa, qua kia với nương đi.”

Phùng mẫu thấy con trai con dâu tiến vào, cười nói: “Chịu đi ra rồi sao, ta tưởng con phải ở trong đó tới tốt mịt chứ?”

“Nương, con đến trò chuyện với nương đây thôi.” Phùng Hiên nói.

Ước chừng vào giờ Tý ba khắc, bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa. Ba người vốn đang vừa nói vừa cười liền đồng loạt dừng lại. Ba người liếc nhau mấy cái, cuối cùng Tôn Huệ đứng dậy nói: “Con đi nhìn xem có phải đại bá hay không, hai người ở đây đợi.” Nếu đúng là đại bá, hẳn là hẳn xem bảng điểm xong chạy về báo kết quả. Phùng mẫu gật đầu, nói: “Ừ, đi xem đi.” Bà hơi nắm chặt tay, hiển nhiên là không thoải mái, cũng ồm ỹ vọng.

Cổng vừa mở ra Phùng đại bá liền kích động tiến vào, cũng không đợi Tôn Huệ tiếp đón, trực tiếp vượt qua nàng, bước nhanh vào trong nhà, vừa đi vừa hô: “Hiên tiểu tử qua, Hiên tiểu tử lần này đỗ huyện thử!” Đặc biệt lớn tiếng, trên mặt giống như có ánh sáng, khóe miệng nhếch lên đến tận mang tai. Trong lòng hẳn như đang có ngàn vạn tiếng gào thét sung sướng.

Tôn Huệ đi phía sau nghe được tin, trong lòng buông lỏng, cũng hô lên theo: “Thật tốt quá!”

Phùng đại bá nói rất to, Phùng mẫu và Phùng Hiên trong nhà đều nghe thấy được, tất cả đều đứng lên đón hấn tới ngồi. Phùng mẫu lúc này cũng không quản chuyện khác, cười nói: “Đại bá đưa nhỏ, đây chính là sự thật sao, Hiên tiểu tử nhà ta lần này thi qua huyện thử rồi?” Bà có chút không thể tin được, cho nên dù là chính tai nghe thấy cũng muốn hỏi lại cho chắc.

Phùng đại bá gật đầu thật mạnh, ha ha cười nói: “Qua, ta đã xem đi xem lại vài lần, xác định không sai rồi mới lại đây nói cho các ngươi.” Lúc ấy ở thị trấn, hấn nhìn đi nhìn lại không dưới 5 lần, còn tìm người bên cạnh xem hộ, xác định không sai rồi mới trở về. Ngắc đầu đối với Phùng Hiên nói: “Hon nữa tên ngươi còn được xếp ở phía trước, ta hỏi mấy người đều nói như vậy là rất có hy vọng.” Xem ra lần này Phùng gia còn có thể ra cái tú tài, chuyện này quả thật vô cùng có thể diện. Ngắm lại trong lòng như có lửa nóng.

Phùng Hiên lúc này cũng cười ngoác miệng, tay chân không biết để đâu, chỉ biết gật đầu.

Vui vẻ một hồi xong, Phùng mẫu thu liễm tươi cười, nói: “Nói như vậy cần phải sửa soạn lại một phen, vài ngày sau lại phải tới phủ thành đi dự thi. Đồ cần mang thì phải mang, cũng không thể thiếu thứ gì, dọc theo đường đi phải chuẩn bị chu toàn mới được. Chỗ đặt chân cũng phải định ra trước, bằng không nơi đó không có người quen, không biết ở đâu.” Những việc này phải chu đáo, tới lúc phủ thử cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Phùng đại bá khoát tay ngăn lại, nói: “Đừng quan tâm, mọi chuyện cứ để ta, Hiên tiểu tử ở nhà hảo hảo đọc sách là được. Sáng mai ta liền lên phủ thành tìm chỗ ở, sau đó lại bảo bá nương hấn đi qua giúp đỡ thu dọn đồ đạc, nhất định không thể xảy ra chuyện không may.” Đây chính là cơ hội biểu hiện khó có được, Phùng đại bá đương nhiên sẽ không bỏ qua, làm tốt không những có thể vênh mặt lên với người trong thôn, mà tương lai nếu cháu trúng tú tài cũng không thể quên đại bá hấn xuất lực.

“Vây cũng rất làm phiền ngài, huyện thử đã mệt ngài, bây giờ còn muốn tẩu tử cũng không thể sống yên ổn, ta như thế nào có thể đồng ý? Như vậy đi, để cho hai phu thê bọn chúng đi qua, chuyện phòng cho thuê, huynh trưởng nhà mẹ đẻ ta vừa lúc muốn đi phủ thành một chuyến, nhờ hấn là được.” Phùng mẫu trực tiếp cự tuyệt Phùng đại bá, không nghĩ để những tay quá nhiều, bằng không tương lai còn không biết liên lụy bao nhiêu chuyện.

Sắc mặt Phùng đại bá đột nhiên trắng mét, hấn nhìn đệ muội của mình, thấy bà ta cười khanh khách, vẻ mặt khách khí, trong lòng hấn thập phần không thoải mái, nhủ thầm nói: “Cái gì mà làm phiền với không nhọc phiền, ta là đại bá Hiên tiểu tử, việc này phải giúp đỡ mới được.” Chỉ vào hai người Tôn Huệ và Phùng Hiên: “Bọn họ mới mấy tuổi, đi địa phương như thế, một đứa còn muốn dự thi, như thế nào có thể yên tâm? Phải có người lớn đi theo mới ổn thỏa, vừa lúc ta là không có chuyện gì, để ta đi cùng.”

Nhớ tới cháu dâu cũng đi, một mình mình đi thì không ổn lắm, cho nên hấn nói thêm: “Bá nương hấn cũng đi, làm chút đồ ăn cho Hiên tiểu tử thi phủ.”

Bởi vậy, Tôn mẫu càng thêm không vui, đại tẩu làm người bà cũng không phải không biết, lòng dạ hẹp hòi, để bà ta đi theo không chừng còn ngầm làm mấy chuyện xấu. Đừng đề đến lúc đó ảnh hưởng đến con trai, làm hại hấn thi phủ không qua. Cho nên bà nói: “Ta đã nói với tẩu tử nhà mẹ đẻ, tẩu ấy sẽ đi theo hỗ trợ, vừa lúc có thể chiếu ứng huynh trưởng ta. Ngài …… ngài và tẩu tử đi cùng nhau, chỉ sợ bị người khác nói ra nói vào. Không tiện ở cùng một chỗ.”

Dù sao cũng phải tìm có, không thể để cho bọn họ đi theo đi.

“Vây sao có thể phiền huynh trưởng tẩu tử, có đại bá ta đây, hon nữa bá nương hấn cũng không có việc gì, hết thầy đều có thể chu toàn. Giao Hiên tiểu tử cho ta là tốt nhất, sẽ không xảy ra lỗi gì.” Phùng đại bá lại nói: “Huyện thử lần này, ngươi hỏi Hiên tiểu tử một chút, đại bá ta đây như thế nào, có chỗ nào khiến hấn cảm thấy không ổn hay không.”

“Ta đã nói với tẩu tử nhà mẹ đẻ, tẩu ấy đã đáp ứng rồi, giờ chẳng lẽ lại nói là không cần nữa.” Phùng mẫu tỏ vẻ khó xử, nói với Phùng đại bá: “Ta cũng biết ngài làm việc ổn thỏa, Hiên tiểu tử cũng bảo lần này ít nhiều phiền đến ngài. Nhưng mà, quả thật là xin lỗi, ngài muốn tới hỗ trợ, ta bắt buộc dĩ phải từ chối, thật sự là ngượng ngùng.”

“Như vậy đi, cùng lắm thì ta lại thuê một gian phòng ngay bên cạnh, nếu không đi cùng, trong lòng ta luôn không bỏ xuống được.” Phùng đại bá trực tiếp hạ quyết tâm, hấn thuê thêm một gian phòng ở, bà ta không có lý do cự tuyệt nữa đi. Phủ thử lần này bằng mọi giá hấn phải đi xem.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94

Muốn ngăn cản Phùng đại bá là không thể nào, hấn quyết định là sẽ làm. Ngày hôm sau hấn tới phủ thành, tìm nửa ngày, sau đó thuê được một ngôi nhà có hai gian phòng ở. Lúc quay về hấn nói rõ địa điểm, bảo mọi người thu dọn đồ đạc, vận chuyển trước một ít đồ đi qua.

Phùng mẫu lúc này cũng chỉ có thể mặc kệ, bằng không người khác lại nói chính mình không biết phân biệt. Mấy lời nghiêng về một phía đó chỉ sợ sẽ làm con trai phân tâm. Nghĩ thôi chẳng thèm so đo chuyện đó nữa.

Đối với tẩu tử nhà mẹ đẻ, Phùng mẫu xin lỗi rồi lại xin lỗi, nói nhiều lắm. Tục ngữ nói, một chuyện không nhờ hai bên, đã nhờ một người, sau đó lại thêm một người khác, như vậy rốt cuộc là không tốt, làm cho người trước không thoải mái. Nhưng cũng may tẩu tử bà là người tốt, lại biết tính tình Phùng đại

bá, cho nên chẳng những không so đo, ngược lại khuyên nhủ: “Không cần quá để ý, hần là đại bá thì thế nào, các người đã ra ở riêng, tài sản cũng lấy được một phần. Cho dù còn có chút ít để lại trong tay hần trông giữ, nhưng vậy thì có sao, chỉ cần Hiên tiểu tử lần này trúng tú tài, hần có trả lại hay không đều tốt cả.”

Phùng mẫu cũng hiểu ý nghĩ này, nhưng đối với chuyện con trai có đỗ tú tài hay không, bà không quá nắm chắc. Mà thân thể bà lại không khoẻ mạnh, không biết khi nào sẽ buông tay nhân gian, bỏ lại con trai con dâu, bà sợ bọn chúng bị người ta khi dễ.

“Chuyện học hành thi cử nào có nói trước được điều gì, bao nhiêu người đầu đã hai thứ tóc mà còn chưa thi nổi, huống chi Hiên tiểu tử!”

Ngô cô cô vỗ tay nằng, rất tin tưởng nói: “Sao có thể so với Hiên tiểu tử? Nhiều năm nay ta nhìn Hiên tiểu tử lớn lên, biết đối với chuyện học hành hần luôn thập phần khắc khổ, tiên sinh cũng rất tán dương.” Nhìn em chồng mình, cam đoan nói: “Muội tin ta đi, lần này Hiên tiểu tử nhất định có thể đỗ.”

“Được, ta tin cháu tử, lần này Hiên tiểu tử thi đỗ, cháu là công thần số 1, ta phải bảo hần hảo hảo kính tấu một chén rượu mới được.” Phùng mẫu nói.

Quận thành phồn hoa hơn xa so với thị trấn, chỉ cần nhìn tường thành cao mấy trượng kia, người đứng đâu cũng đều cảm thấy vô cùng áp lực, đi qua sông đào bảo vệ thành, tiến vào trong thành tấp nập người qua lại, xe tiếp tục đi trước, rẽ mấy lần, cuối cùng dừng lại ở một chỗ ở coi như sạch sẽ.

Chỗ này là khu vực bình dân cư trú, Phùng đại bá thuê được một ngôi nhà, xung quanh trông cũng sạch sẽ chỉnh tề, nhưng vị trí có vẻ xa xôi. Quận thành không thể so huyện lý, giá cả cao hơn không ít, hai gian phòng ở này chỉ thuê nhiều nhất một tuần mà cũng mấy một xâu tiền, rồi còn tiền phí sinh hoạt.

Phủ thử qua nhanh, đề thi thuộc sở trường của Phùng Hiên, làm bài xong tâm trạng của hần khá nhẹ nhõm. Bởi vì nhà xa, cho nên lần này thi xong hần không về nhà, mà là đợi yết bảng.

Lúc nhìn thấy tên mình có trong danh sách, Phùng Hiên lại nhẹ nhàng thở ra, cứ như vậy, chỉ còn chờ viện thử không lâu sau, nếu qua sẽ coi như công sức được đền đáp.

Lúc xem bảng hần gặp Hồ Nguyên lần này cũng thi qua, bài danh còn đứng trước Phùng Hiên, hai người tình cờ gặp được, đương nhiên là phải tìm một gian tửu lâu, gọi ba bốn món ăn, một vỏ rượu đục. Hai người hưng trí lên cao, mỗi người đều uống được chừng nửa cân rượu, đồ ăn cũng rất đưa rượu, ăn xong vài miếng com, lắc lư chấp tay cáo từ.

Trên đường về nhà, bọn họ gặp mặt ba người đang đi ngược chiều, trong đó một người học cùng trường, biết được hần cũng đỗ phủ thử, lại không thể không chúc mừng.

Nhưng hai bên đều đã nếm qua com trưa, thế là ước hẹn tại thôn Thanh Trúc ngoại thành, tổ chức tiệc rượu, tiếp tục ăn uống linh đình, cuối cùng Phùng Hiên say tới mức đi đường cũng không xong.

Say rượu loạn choạng trên đường, về đến nhà tất nhiên lại bị thê tử quở trách.

Tôn Huệ không thích trượng phu uống nhiều, theo nàng nghĩ, rượu uống qua loa vài chén còn được, không tốt cho cơ thể, nhất là trượng phu tuổi còn không lớn, uống rượu hại thân.

“Không uống bao nhiêu, hôm nay gặp Hồ đại ca, lần này hần cũng thi qua phủ thử, chúng ta hai người cao hứng, rủ nhau đi tửu lâu uống mấy chén. Bất quá không uống bao nhiêu, chỉ có một vỏ.” Nói xong vờn một ngón tay, miệng phụt ra mùi rượu, Phùng Hiên ha ha cười nắm lấy ta thê tử, nói làm nhảm: “Thật sự, ta chỉ uống năm chén... Không! Ba chén, còn lại đều là Hồ đại ca uống.” Hoàn toàn giấu giếm việc ăn uống ở tiệc rượu lúc chiều.

Tôn Huệ tất nhiên là không tin, ba năm chén rượu mà lại có thể say thành như vậy, vậy còn có thể uống rượu không? Đây cũng không phải rượu nặng, ngay cả nàng cũng có thể uống mấy chén. Trượng phu say rượu tới dạng này, chắc chắn đã uống rất nhiều!

Đỡ Phùng Hiên ngồi xuống, Tôn Huệ đứng dậy nói: “Nói nhỏ chút, đừng làm phiền cô cô, ta đi nấu cho chàng chút trà giải rượu.” Hần đã say tới mức này, Tôn Huệ biết hiện tại nói gì cũng là vô dụng, người say làm sao hiểu được sai lầm của chính mình, huống hồ lúc này lại là ban đêm, không bằng chờ ngày mai tỉnh rượu nói sau.

Ra khỏi phòng thấy phòng bếp lấp ló ánh đèn, Tôn Huệ đi qua, thấy cô cô, bà đang đốt lửa, trên thớt đặt nguyên liệu để nấu trà giải rượu, nàng ngượng ngùng nói: “Vừa rồi có phải bọn con to tiếng quá làm phiền cô cô hay không, thật sự là xin lỗi.”

Xua tay, Ngô cô cô cười ý bảo Tôn Huệ đừng để ý: “Không sao, ta ở trong phòng đang ngủ không được, thấy Hiên tiểu tử say liền đứng dậy đi nấu trà.” Vừa nói chuyện bà vừa thêm củi vào lò, xua tay nói với Tôn Huệ: “Nơi này để ta trông, làm xong ta sẽ mang qua cho, con nhanh đi nhìn Hiên tiểu tử chút xem hần có nôn ra không.”

Nghe vậy, Tôn Huệ có chút sợ trượng phu nôn ra phòng làm bẩn đồ đạc, nhất là chăn, vội hỏi: “Vậy làm phiền cô cô, con đi xem hần.”

Trở lại phòng ở, thấy trượng phu đã ghé vào trên bàn ngủ vù vù. Tôn Huệ cười khổ một cái, nhận mệnh tiến lên, kéo cánh tay trượng phu khoác lên vai mình, cố hết sức kéo hần tới bên giường, rồi giúp hần cởi bớt quần áo, tháo giày, đắp chăn.

Lúc này Ngô cô cô gõ cửa, bung trà tỉnh rượu tới: “Huệ Tử, mở cửa được không? Trà giải rượu đã chuẩn bị cho tốt, cho Hiên tiểu tử uống rồi ngủ đi.” Thời gian cũng không còn sớm, uống trà xong ngủ một đêm, xem ngày mai có thể về nhà được không.

Tùy tiện vắt quần áo lên giá, Tôn Huệ xoay người nói: “Cô cô trực tiếp vào đi, cửa chỉ đóng chứ không khóa.”

Đẩy cửa, Ngô cô cô tiến vào, đưa trà tỉnh rượu cho Tôn Huệ, nhìn thoáng qua giường thấy Phùng Hiên đang ngủ, chỉ vào hắn nói: “Đánh thức hắn dậy, cho uống trà xong rồi hẵng để hắn ngủ tiếp.” Không uống trà già rượu, ngày mai tỉnh dậy nhất định sẽ không thoải mái.

Tiếp trà, Tôn Huệ cười nói: “Con biết rồi, ngài đi ngủ đi, con sẽ kêu hắn dậy uống.”

“Vậy giao cho con nhé, ta đi nghỉ ngơi trước.”

Đặt chén trà lên bàn, cảm nể tiền cô cô đi nghỉ ngơi xong, Tôn Huệ trở về phòng, đóng cửa.

Đi đến bên giường, đẩy trượng phu, bất quá hắn ngủ như chết, như thế nào cũng không dậy, Tôn Huệ cố sức đỡ hắn ngồi lên, lót gối đầu sau gáy hắn. Bưng trà già rượu đưa tới bên miệng hắn, nói: “Tỉnh tỉnh, mau uống hết trà.” Phùng Hiên nhắm chặt mắt, nhắm mày một cái, không nhúc nhích.

Thở dài, Tôn Huệ nhận mệnh mở miệng trượng phu, cẩn thận rót từng chút một, thấy hắn nuốt, lại rót thêm một ít. Cứ như vậy, cuối cùng cũng cho hắn uống hết. Mang chén đặt lên bàn, Tôn Huệ xoay người lại hầu hạ trượng phu một lần nữa nằm xuống, còn cầm khăn mặt lau mặt cho hắn. Cuối cùng xong xuôi hết thấy, thổi tắt nến, Tôn Huệ cũng nghỉ ngơi.

Hôm sau Phùng Hiên tỉnh rượu rất là ngượng ngùng, nhờ lúc cô cô không chú ý, hắn kéo thê từ vào phòng, nói: “Ngày hôm qua là ta không phải, uống không ít rượu, mệt nặng phải chăm sóc gần một đêm.” Hắn chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ chuyện hôm qua, nhưng vẫn biết là thê từ bận rộn chiều cổ hắn. Cho nên lúc này trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ có lỗi.

“Ta thì không sao, chỉ là hôm qua cô cô thấy chàng say còn phải dậy nấu trà tỉnh rượu cho chàng xong rồi mới lại đi ngủ.” Tôn Huệ thấy trượng phu biết nhận sai thì không nói thêm gì, chỉ nói phiền toái cô cô, để lần sau hắn chú ý chút.

“A, còn làm phiền cô cô?” Phùng Hiên càng thêm tự trách, hối hận nói: “Sau này tuyệt đối không uống nhiều rượu như vậy nữa!” Ngày hôm qua cao hứng, hai lần đều uống không ít, nhất là tiệc tối, bởi vì người đồng, tất nhiên phải uống nhiều hơn.

Đồ đạc lúc này đã sớm thu thập xong, bọn họ không định ở quận thành lâu, vì để không phải ở ngoài thành vào ban đêm, sáng sớm ăn xong chất đồ lập tức đánh xe về thôn.

Viện thử, tổ chức thi ở nhiều địa điểm, mỗi nơi đều có giám thị, Phùng Hiên không cần phải đến quận thành để thi.

Người thi viện ít hơn thi huyện rất nhiều, cho nên tiêu tốn ít thời gian hơn. Ngay sau đó là quá trình chờ đợi yết bảng vô cùng sốt ruột nóng nảy. Thành bại là do một khắc này, có thể đỗ đạt rạng danh tổ tông hay không thi phải xem trên bảng có tên hay không.

Phùng đại bá từ rất sớm đã đánh xe lên thị trấn, xếp hàng trước bảng hơn nửa ngày mới chờ được nha dịch tới dán danh sách. Hấp tấp nhìn chữ trên bảng đó, cẩn thận đọc từng chữ đọc từ trên xuống dưới, đảm bảo không sót chữ nào.

Mồ hôi lạnh dần dần rơi xuống, tay không tự giác nắm chặt, Phùng đại bá tìm đi tìm lại, không có! Hít sâu một hơi, gất gao nhắm mắt lại mở, tự nói với mình, sẽ không! Hắn chưa từ bỏ ý định lại một lần tra tìm. Vẫn là không có.

Sao có thể thế được? Huyện thử, phủ thử thi qua, hơn nữa thứ tự còn xếp trước, vì cái gì viện thử không qua! Có phải nhầm tên rồi hay không? Nhưng việc này sao có khả năng đâu, từ trước đến nay việc khoa cử là vô cùng trọng yếu, cho dù sơ ý cũng sẽ không xảy ra vấn đề như vậy. Danh sách trên bảng không có tên, cũng chính là thật sự không qua, Hiên tiểu từ lần này không đỗ.

Phùng đại bá rất là mất mát và thất vọng, mặt mày ảm đạm đánh xe về nhà. Cũng không đi tới nhà cháu mình mà là về nhà mình trước gọi vợ mình: “Bà qua nhà đệ muội nói một tiếng, bảo Hiên tiểu từ nghỉ tạm hai ngày, tiếp tục đọc sách, tranh thủ lần sau trúng tuyển.” Hắn không có tâm trạng nào đi qua bên kia, cho nên liền đuổi thê từ đi qua nói một tiếng.

“Cái gì, Hiên tiểu từ không trúng tú tài?” Phùng bá nương sắc mặt không tốt, bật thốt lên nói: “Vậy không phải nói tiền ông thuê nhà ở quận thành cho nó đều là uống phí?” Lúc ấy bà đáp ứng lấy tiền ra, nhưng là bởi vì tất cả mọi người nói Hiên tiểu từ có thể trúng tú tài, sớm biết sẽ có kết quả thế này, nói cái gì bà cũng không bỏ tiền ra.

“Lắm nhầm cái gì, đi nhanh đi.” Phùng đại bá cảnh cáo: “Còn có, mấy lời dư thừa đừng nói.”

“Hừ, hai xâu tiền ném vào nước còn có tiếng vang, tự dưng mất không, trong lòng ông có đau hay không?”

“Nhanh đi!”

Phùng mẫu nghe tàu từ nói xong, trên mặt khó tránh khỏi lộ ra thất vọng, bất quá vẫn miễn cưỡng cười cảm tạ bà ta, viện lý do thân thể không khỏe, tiễn bà ta rồi đi. Bà nói với con trai đang ngồi im: “Không có việc gì, con mới có mấy tuổi, cơ hội còn nhiều! Hơn nữa, con đã qua huyện thử cùng phủ thử, lần sau chỉ cần qua viện thử là được. Như này đã không tệ rồi, cố gắng chút, lần sau nhất định sẽ thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Ở trước mặt nương, Phùng Hiên miễn cưỡng cười gât đầu, đứng dậy đi vào thư phòng: “Con sửa soạn chút đồ, không cần chờ cơm con.” Vốn còn tưởng rằng có thể cho nương và thê tử thê diện, không nghĩ thất bại ở ngay cánh cửa quan trọng nhất, do đó, còn phải chờ thêm hai năm.

Tôn Huệ có chút lo lắng, định theo sau nhìn một cái, khuyên trượng phu một chút, bất quá bị bà bà ngăn cản. Phùng mẫu lời kéo tay nàng nói: “Kệ hấn thôi, để hấn yên lặng một chút, bình ổn tâm tình, sau này còn có chuyện lớn hơn xảy ra, hấn phải học được cách tự mình vượt qua khó khăn.” Chút năng lực thừa nhận ấy mà cũng không có, tương lai phải làm sao để chống đỡ gia đình? Nếu như thế, không bằng nhân lúc mình còn chưa nhắm mắt, trước rèn luyện năng lực chịu đựng của hấn.

Trong lòng nàng chột căng thẳng, lời này có chút bi thương, suy nghĩ theo mọi chiều hướng đều không phải lời hay. Tôn Huệ nhìn bà bà, nhẹ giọng nói: “Nương, từ từ không được sao, hấn cũng không lớn, cho hấn chút thời gian, ta tin tưởng hấn sẽ làm tốt lắm.” Lời này, có chút ý tứ dò xét, trong lòng Tôn Huệ có suy đoán không tốt, nàng không tin tưởng lắm, nhưng trực giác như đang nói cho nàng biết nàng đoán đúng.

“Làm sao có nhiều thời gian như vậy?” Phùng mẫu thâm than thở, sao bà lại không muốn để cho con trai chậm rãi trưởng thành, không cần chịu nhiều thống khổ, nhưng không có biện pháp, có một số việc con người không thể vãn hồi. Nhìn con dâu: “Nương biết con là đứa thông minh, đã đoán ra được, hiện tại sức khỏe nương thế này... Cho nên, nhanh làm cho Hiên tiểu tử trưởng thành, có thể làm trụ cột gia đình. Thấy các con sống tốt, ta mới có thể an tâm nhắm mắt.”

Trong lòng đau xót, thời gian ở chung không lâu, nhưng bà bà đối xử với nàng thật sự rất tốt, là coi mình như con cái mà yêu thương, Tôn Huệ hiểu được tình trạng hiện tại của bà bà, nước mắt đột ngột chảy ra không thể kìm nén.

Đưa tay lau nước mắt cho con dâu, Phùng mẫu nói: “Nha đầu ngọc, nhớ kỹ đừng khóc, lỡ bị người nhìn thấy lại nói linh tinh.” Bà kéo nàng vào trong lòng, vỗ vai nàng nói: “Huệ Tử nha, nương xin lỗi con, vốn những lời này nên để cho Hiên tiểu tử nghe, nhưng lần này hấn không qua viện thử, nói với hấn cũng không hay, sợ hấn chịu không nổi.” Nếu lần này con trai qua viện thử, như vậy con dâu sẽ không phải một mình thừa nhận. Bây giờ còn phải gạt con trai trước, quá vài ngày nói sau.

“Con hiểu được, tạm thời sẽ giấu trượng phu, không để cho hấn phát hiện ra.” Tôn Huệ nhin xuống nức nở, hít sâu một hơi, run run nói.

“Đi rửa mặt đi, miễn cho người ngoài nhìn thấy. Hiện tại nếu bị người ta chê cười, sau này còn phải ở trong thôn đi lại, bị nói xấu sau lưng sẽ không thoải mái.” Phùng mẫu nói với con dâu, người khác tất nhiên sẽ không quản người khóc vì cái gì, chỉ cần nhìn thấy, hồ ngôn loạn ngữ liền đi ra, còn truyền đi rất nhanh.

Tin tức Phùng Hiên không qua viện thử không lâu sau liền truyền ra khắp nơi, ngay sau đó người lần lượt tới cửa, vò vệt nói lời quan tâm, quay đầu liền thăm thi với nhau: Tú tài tiên sinh cũng không phải là dễ làm, còn phải xem người có cái mệnh kia không!

Còn không phải sao, Hiên tiểu tử chính là mệnh không tốt, bao nhiêu người nói có thể qua, trước đó còn qua hai lần, các người xem đi, lần cuối cùng chẳng phải là không được đó sao?

Chắc chắn, xem đại bá hấn đi, hi vọng cháu mình có thể thành công, phía trước phía sau làm nhiều việc như vậy, bây giờ chẳng phải đều uổng phí!

Trên đời này, lòng người khó dò, ai có thể đoán được người ở trước mặt là thật tâm? Nói không chừng xoay người liền đổi một gương mặt khác.

Tộc trưởng trái lại là hảo tâm, nghe người khác đồn đãi, còn đặc biệt tới cùng Phùng Hiên hàn huyên trong chốc lát. Không những khuyên giải an ủi hấn mà còn nói một chút chuyện bí mật. Cuối cùng mới khiến cho Phùng Hiên ổn hơn một chút. Mà Phùng Hiên lúc này mới có tâm trạng làm việc nên làm.

Nói ví dụ như, hôm sau hấn cầm bạc lên thị trấn mua phân lế, lúc trở về nói với thê tử: “Hò đại ca lần này được viên mãn, trúng tú tài, tuy chỉ là tăng sinh, nhưng đã là tú tài tiên sinh. Ngày mai cùng ta đi qua đó một chuyến, chúng ta đến đưa lễ.” Hồ Nguyên lần này được đền bù mong muốn, thi qua viện thử, việc vui như vậy, nhà hấn đương nhiên sẽ mở tiệc chúc mừng.

Thấy trượng phu cuối cùng cũng khôi phục một ít, Tôn bót được một chuyện đáng lo, nói: “Vừa lúc ngày mai nương ta lại đây, nói là lên miếu xin xăm cho tiểu đệ, nghĩ nương và trụ trì quen biết, liền định rủ bà cùng đi.” Nương ta ý là Tôn mẫu, chữ nương đằng sau tất nhiên chỉ Phùng mẫu. “Như vậy chúng ta xuất môn cũng sẽ không cần lo lắng nương ở nhà một mình.”

Tiểu đệ? Là Chu Thụ đi. Phùng Hiên tò mò hỏi: “Đang yên đang lành sao lại phải lên miếu xin xăm?” Bình thường hấn là phải có chuyện gì khó xử mới cần làm thế.

“Ai, tiểu tử kia rất nghịch ngợm, mấy ngày hôm trước theo một đám nhóc ra bờ sông chơi, sẩy chân rơi xuống nước, cũng may bên cạnh có người lớn, uống mấy ngụm nước liền được cứu lên, nhưng vẫn còn kinh hãi. Uống thuốc tuy tốt chút, nhưng tinh thần chưa ổn định ngay, nương ta nghĩ phải đi lên miếu, đốt nén hương cầu bình an.”

Trải qua việc này nàng cũng định nói chuyện với nương một chút, khuyên bà nên ước thúc tiểu đệ. Không thể để cho hấn tiếp tục chạy loạn nữa, lần này cũng may có người lớn bên cạnh, bằng không còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu! Hiện tại giấu lại, Tôn Huệ mới thấy sợ.

“Lần trước nàng về nhà mẹ đẻ, có phải là vì chuyện này không?” Phùng Hiên nhớ tới, mấy hôm rồi thê tử trở về nhà mẹ đẻ, sắc mặt không tốt, hỏi cũng

chỉ nói không có gì, mà hấn bởi vì phiền lòng viện thử không qua cho nên không tiếp tục truy vấn, xem ra lúc ấy hấn là nghe được tin tức liền chạy về nhìn xem “Sao không nói với ta một tiếng, ta cũng nên đi thăm.”

“Đã khỏe rồi, chút chuyện ấy ta đi là được, không cần cả hai đều đi.” Chủ yếu là trong nhà không thể không có người, tình huống Phùng mẫu hiện tại rất là không ổn, Tôn Huệ cũng sẽ không nói với trượng phu.

“Như vậy sao được? Tiểu cự tử bị roi xuống nước, ta sao có thể không qua thăm! Dù sao cũng phải tận mắt thấy mới an tâm được chứ.” Phùng Hiền suy nghĩ một chút rồi nói với thê tử: “Như vậy đi, lát nữa ta đi qua một lúc, đệ đệ nàng thích ăn cái gì, ta mua chút mang đi.” Luôn hôm nay đi, sớm biết sớm yên tâm.

“Mua chút bánh son tra đi, tiểu tử kia thích ăn, nhưng chàng đừng có mua nhiều, hấn ăn nhiều sẽ đau răng.” Ăn ít đồ ngọt sẽ không dễ bị sâu răng.

“Được, mua chút bánh son tra, cái khác ta xem rồi mua chút, cơm trưa đừng chờ ta.”

Giữa trưa, Phùng mẫu không thấy con trai liền hỏi: “Hiền tiểu tử đâu, lại chạy đi chỗ nào rồi, có cần đợi hấn không?” Bây giờ cũng không biết nói một tiếng với bà mà đã ra ngoài.

Tôn Huệ vỗ đầu một cái, ngượng ngùng nói: “Nương, xem con này, việc cần nói thì lại quên mất. Trượng phu đã biết tiểu đệ con mấy hôm trước roi xuống nước bị kinh hãi, nói đi xem một cái, vốn phải nói với nương, nhưng lúc đó mải nấu cháo nên quên. Giữa trưa hai chúng ta ăn cơm, không cần chờ hấn.” Chuyện quan trọng thì lại quên, hiện tại bị hỏi mới nhớ ra.

“Như vậy à, cũng được, lúc ấy ta đã nói để cho Hiền tiểu tử đi một chuyến, con lại không chịu.” Phùng mẫu gật đầu, biết con trai đi đâu là được: “Chúng ta ăn thôi.” Hôm đó bà cũng nói mà con dâu cứ bảo không trở ngại, không cần như vậy. Nghĩ cũng đúng, đứa nhỏ bị như vậy đi thăm sẽ mang tới điềm xấu. Bất quá hiện tại đã qua mấy ngày lại đi, coi như là thăm người thân, sẽ không cần chú ý như vậy.

Buổi chiều, Phùng Hiền trở về, thấy thê tử nói: “Cậu nhóc gầy thật nhiều, xem ra là bị dọa, ta nói chuyện với hấn, rủ hấn qua đây chơi. Cũng có thể dạy hấn viết chữ, đọc chút sách, miễn cho hấn không có việc gì liền chạy ra bên ngoài.” Hiện giờ hấn không cần gấp rút đọc sách, định trước khoan khoái vài ngày, chậm rãi thả lỏng tâm tình, nhân tiện dạy tiểu cự tử biết chữ.

Tôn Huệ cũng không cự tuyệt, gật đầu nói: “Vậy nhờ chàng, đệ đệ kia của ta thông minh thì thông minh, nhưng rất nghịch ngợm. Chàng nghiêm khắc với hấn chút, không nghe lời cứ nói với ta, ta cho hấn ăn chổi lông gà.” Trượng phu dạy đệ đệ cũng có thể thư giãn tâm tình, không cần quá mức rối rắm.

“Nói cái gì mà nhờ với không nhờ, hấn chính là tiểu cự tử của ta, không dạy hấn, còn có thể dạy ai?” Phùng Hiền nói: “Còn có một chuyện, nhạc mẫu sáng mai lại đây, nói là cùng nương đi lên miếu, nàng làm chút đồ ăn trên đường nhé.” Đường đi khá xa, sẽ không kịp quay lại vào giờ cơm trưa, phải làm chút đồ ăn mang theo mới được.

“Ta biết, đêm nay ta sẽ làm.” Tôn Huệ nói. Bọn họ ngày mai cũng phải tới nhà Hồ Nguyên ăn tiệc mừng, buổi sáng không kịp làm, cho nên đêm nay phải chuẩn bị thỏa đáng mới được.

Hôm sau, đợi Tôn mẫu đánh xe lừa đi qua, chờ bọn họ lên đường, Phùng Hiền mới dẫn theo thê tử tới Hồ gia.

Hiện tại đã là tháng năm, nhưng sáng sớm trời vẫn còn lạnh, mặc quần áo ấm lên người, theo thời gian dần dần cũng có người đi đường. Xe chạy mất nửa ngày, mới đi được non nửa lộ trình, thôn bên đó có chút xa xôi, cách nơi này gần mười dặm. Không mất một hai canh giờ là không thể đến nơi.

Hai bên đường thơm mùi hoa dại, xe kéo kẹt chạy, Tôn Huệ ở trong xe thấy nhàm chán bèn tới bên cạnh trượng phu ngồi, hai người vừa đánh xe vừa nói chuyện.

Tới lúc mặt trời lên cao, bọn họ đi thêm một đoạn đường cong mới tới nơi cần đến.

Phùng Hiền không phải lần đầu tiên đến đây, trước kia đã từng tới chơi, cho nên chạy thẳng vào trong.

Bởi vì Hồ Nguyên trúng tú tài, mấy ngày nay Hồ gia bị người tới bái phỏng đập mồn cả ngõ. Vùng này văn phong mặc dù thịnh vượng, nhưng người ở nông thôn có thể trúng tú tài vẫn là có, cho nên lúc này có thể coi như toàn thôn đều vui mừng, sao có thể không tới chúc mừng. Phùng Hiền bọn họ đến đã thấy trong nhà có khách nhân, Hồ Nguyên thấy bọn họ bèn nói một tiếng với khách rồi chạy tới nghênh đón: “Các người đến tốt quá, ta còn đang nghĩ hôm nào mở tiệc rượu trên trần rủ mọi người tới chung vui đây.” Hấn biết Phùng Hiền lần này không trúng, chuyện này hấn đã trải qua, biết tâm trạng Phùng Hiền không vui, cho nên định không đề cập tới.

“Biết Hồ đại ca trúng tú tài, làm đệ đệ làm sao có thể không đến bái kiến một phen?” Đưa tay đón lấy hộp quà trong tay thê tử, Phùng Hiền cười nói: “Tâm ý nho nhỏ, mong rằng đại ca đừng cười.”

Hiện tại tâm trạng hấn đã tốt lên, nghĩ lần này không đỗ vẫn còn có lần sau, hấn nhất định có thể để cho nương và thê tử có thể diện. Tộc trưởng nói những lời đó hấn đã nhớ kỹ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Hồ Nguyên cười to hai tiếng: “Đệ đúng là nói không được mà, ở đây chơi một lát, giữa trưa chúng ta uống vài chén. Vừa lúc đại cữu tử ta ở đây, đệ giúp ta tiếp khách đi.” Xoay người nói với Tôn Huệ: “Tẩu tử muội ở trong phòng, muội vào trong đó đi, cũng một thời gian dài không gặp, nàng cứ nhắc muội suốt đó.”

“Muội cũng nhớ tẩu tử, nếu không phải mấy ngày nay trong nhà có việc thì muội đã sớm quoadây báỉ phòng.” Tôn Huệ cười nói, sau đó chỉ vào trong phòng, nói với trượng phu: “Ta đi bên kia, có việc chẳng nhờ người gọi ta nhé.”

“Đi đi, vào trò chuyện với tẩu tử.”

Tôn Huệ đi vào phòng trong còn Phùng Hiền thì bị kéo vào giữa đám khách khứa, giới thiệu một phen, lại tán gẫu một hồi chuyện.

Trong phòng thật nhiều người, Hồ nương tử ngồi ở giữa, lúc Tôn Huệ gõ cửa tiến vào, nàng là người đầu tiên nhìn thấy, Tôn Huệ thấy vậy lập tức tiến lên nói: “Hảo tẩu tử, hôm nay muội đặc biệt đến xin chén rượu mừng này.”

Hồ nương tử kinh ngạc nhảy dựng, thấy là Tôn Huệ thì cực kỳ mừng rỡ: “Cuối cùng cũng chờ được muội, hôm kia tẩu tử mới vừa nói với Hồ đại ca của muội là muốn hẹn muội và trượng phu muội tới đây chơi nữa đó.” Hồ nương tử kéo Tôn Huệ tới bên cạnh mình, giới thiệu với mọi người: “Nha đầu này là thê tử của bạn học cùng trường với trượng phu ta, nói đến cũng là duyên phận, chúng ta vừa gặp nhau liền thấy hợp. Chỉ hận trượng phu không giới thiệu sớm một chút.”

.”

Hồ gia tiểu cô nói: “Ta vừa gặp cũng thấy thân thiết, không trách tẩu tử cứ nhắc mãi, đổi lại là ta cũng muốn mỗi ngày ở một chỗ đùa giỡn với nàng!” Nàng không phải muội muội ruột thịt của Hồ Nguyên, xem như đường muội, trong nhà điều kiện không phải thật tốt, cho nên trong lời nói tuy mang theo ý tứ muốn lấy lòng, nhưng không tới mức hoàn toàn giả bộ.

Cho nên Hồ nương tử cũng vui vẻ nói chuyện cùng nàng, nhìn nàng nói: “Muội cũng cảm thấy như vậy đi, muội cũng đừng có ăn dấm chua, ta cùng đệ muội này đúng là rất thân thiết. Coi nàng là muội muội ruột còn ngại không đủ đâu.”

Ha ha nở nụ cười, Tôn Huệ kéo cánh tay của nàng nói: “Tẩu tử đừng nói như vậy, muội sẽ xấu hổ, lâu như vậy muội mới tới thăm tỷ.”

“Muội biết là tốt rồi, hôm nay tẩu tử nói gì cũng phải phạt muội một chén rượu mới được.” Hồ nương tử giả vờ giận dỗi vì Tôn Huệ tới muộn.

Vội vàng xua tay, Tôn Huệ nói: “Tẩu tử mau thu lời này, muội uống 1 ly là say luôn, đến lúc đó không chừng muội sẽ làm loạn hết lên mất.” Nàng thật đúng là sợ uống rượu, ngửi mùi cũng say, nói một ly đã say có lẽ hơi khoa trương, nhưng uống hai ba ly vào, chắc chắn sẽ chẳng còn biết trời đất đâu.

“Cái này thì khỏi lo, trong nhà nhiều phòng ở, say rồi thì tìm gian phòng ngủ lại, vừa lúc còn có thể bồi tỷ thêm hai ngày.” Hồ nương tử nói: “Ta đây đã dự mưu thật lâu, hôm nay muội chắc chắn trốn không thoát!”

Nói đùa lâu như vậy, Hồ nương tử mới chính thức giới thiệu người trong phòng cho Tôn Huệ nhận thức: “Vừa nãy nói chuyện là muội muội của Hồ đại ca, trong tộc xếp thứ ba, muội cứ gọi Tam muội muội đi.” Vị Hồ Tam muội này, quần áo trên người nửa cũ nửa mới, khuôn mặt cũng có vẻ hòa nhã, lúc được giới thiệu liền mỉm cười gật đầu, kêu một tiếng tỷ tỷ.

Lôi kéo Tôn Huệ đứng dậy đi đến trước mặt một vị phụ nhân lớn nhất trong phòng, Hồ nương tử nói: “Đây là đại tẩu của ta, muội cũng theo ta gọi đại tẩu đi.” Tôn Huệ ngoan ngoãn thưa: “Chào đại tẩu.” Mấy người còn lại cũng đều là thân thích trong nhà, Hồ nương tử giới thiệu một lần, mọi người đều quen thuộc lên, cùng nhau trò chuyện giết thì giờ.

Không lâu sau có người đi qua nói là cơm nước đã xong xuôi, Hồ nương tử dẫn mọi người tiến vào nhà chính, ngồi xuống một bàn lớn ngăn màn trúc góc phía tây nam.

Lúc ăn cơm, Tôn Huệ từ chối mãi mà vẫn bị Hồ nương tử rót cho hai chén mới bỏ qua nàng, cũng là do thấy sắc mặt nàng phỉếm hồng do bị sặc rượu, bằng không cũng sẽ không buông tha dễ dàng như vậy. Lần ăn cơm này, Tôn Huệ xem như kiến thức từ lượng của Hồ nương tử, rượu không ngừng rót, ít nhiều cũng phải 15 chén, tính ra cũng phải được nửa cân rượu.

Bàn nữ bên này ăn uống không lâu, bát đĩa thu thập xong xuôi, bàn nam bên kia mới uống được chút ít, Tôn Huệ liếc thấy trượng phu uống không ít, nghĩ hôm nay chỉ sợ lại say. Sau giờ ngọ, Tôn Huệ bị kéo sang một bên, lúc này không có người bên ngoài mà chỉ còn lại Hồ nương tử và nàng, những người khác đều có việc.

Chỉ có hai người, Hồ nương tử nói chuyện cởi mở hơn nhiều, uống trà nói: “Muội tử, lần này ta cũng nghe Hồ đại ca muội nói, Phùng tiểu đệ là không trúng, nhưng không phải do văn chương của hắn kém, mà là viết không hợp ý giám khảo.” Thật sự có chút đáng tiếc, hai lần thi huyện thi phủ, bài danh của Phùng Hiền đều nằm trong nhóm đầu, theo lý là sẽ không bị rớt, nhưng giám khảo lần này không thích văn chương hoa mỹ, cho nên Phùng Hiền mới không được lựa chọn.

“Tẩu tử, cũng không có gì, dù sao trượng phu muội vẫn còn nhiều cơ hội, lần sau lại thì là được.” Tôn Huệ biết Hồ nương tử nói như vậy là muốn an ủi chính mình, mặc dù nàng có tiếc hận, nhưng cũng không cảm thấy khổ sở gì lắm, đúng như lời nàng vừa nói, Phùng Hiền mới có mười mấy tuổi, không trúng là chuyện rất bình thường, chỉ cần sau này rèn luyện thêm là có thể trúng tuyển tú tài, vấn đề chỉ là sớm hay muộn thôi.

“Muội có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi, cũng an ủi Phùng tiểu đệ một chút, đừng để cho hấn mất tự tin.” Hồ nương tử cũng không sợ Tôn Huệ để ý, nói thẳng: “Năm đó Hồ đại ca muội cũng thế, mà hấn chỉ qua huyện thử, ở nhà buồn suốt một tháng không để ý đến ai, ta khuyên rách mép mới coi như bình thường lại.” Tiến đến Tôn Huệ bên tai, cười nói: “Cũng không sợ muội chê cười, Phùng đại ca muội còn định mang sách đi đốt, bị ta cầm chổi lông gà phết vài cái mới tiếp tục học. Nhìn xem, hiện tại hấn có phải nên cảm kích ta, năm đó nếu ta để mặc hấn đốt sách, làm sao có thể phong cảnh được như bây giờ. Phùng tiểu đệ nếu cũng như vậy, đừng đau lòng, cứ cho hấn mấy chổi, tương lai hấn sẽ biết ơn muội.”

Nhìn lại dáng vẻ dịu dàng của Hồ nương tử, Tôn Huệ hôm nay coi như được mở mắt, không chỉ có tư lượng cao, làm việc càng thêm bừa hấn.

Tôn Huệ cười to lên, gật đầu nói: “Hảo tẩu tử, nghe tỷ, trượng phu muội nếu cũng như thế, muội sẽ học theo tỷ cho hấn mấy chổi.” Trở về phải kể cho trượng phu nghe một chút, để cho hấn tỉnh táo lên, xem hấn còn dám làm liều hay không.

“Đương nhiên đừng quá mạnh quá, chỉ cần cho hấn biết sự lợi hại của muội là được rồi.” Hồ nương tử nói, nàng cũng không muốn Phùng tiểu đệ thật sự bị chịu tội.

Tôn Huệ nói: “Muội cũng không nở đâu, đánh lên người hấn, chính mình cũng chẳng thoải mái gì.”

Hồ nương tử giễu cợt Tôn Huệ vài câu, sau lại nói: “Hôm nay đừng trở về, ở đây thêm một đêm, hai chúng ta ngủ chung rồi còn tâm sự nữa, được không?” Ở lâu chắc chắn là không được, Phùng tiểu đệ bọn họ chắc chắn không chịu, cho nên Hồ nương tử nghĩ, một đêm thôi cũng tốt.

“Tẩu tử, như vậy không được đâu, tỷ cũng biết bà bà muội thân mình không được tốt, trong nhà không thể không có người. Bọn muội ở bên ngoài cũng sẽ lo lắng, cho nên đành phải đi trở về, lần sau tẩu tử tới nhà muội ở vài ngày nha?” Tôn Huệ không có biện pháp ở lại, cho nên liền mời tẩu tử tới nhà chơi, ở nhà nàng cũng như nhau.

Hồ nương tử thu lại nụ cười, nàng cũng nghe trượng phu đề cập qua tình huống nương của Phùng tiểu đệ, biết năm ngoái có thời điểm còn cực kỳ nguy cấp, cho dù hiện nay tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn chưa chặt đứt bệnh căn. “Hiện tại thân thể bá mẫu thế nào, có khỏe không?”

“Thuốc vẫn uống, bất quá cũng không nặng thêm, đang điều dưỡng.” Tôn Huệ không dám nói ra tình huống chân thật, dù sao việc này ngay cả trượng phu cũng bị gạt.

“Như vậy a, ta đây cũng không tiện giữ muội lại, chờ tiệc rượu tan, uống trà tỉnh rượu xong, hai người liền nhanh chạy xe về, nếu không sẽ muộn mất.” Nếu không thể ở lại đây qua đêm, như vậy cũng đừng chậm trễ, một đường không gần chút nào, lỡ gặp lúc trời tối thì lại khó đi.

“Dạ, vậy tẩu tử nhớ phải đến nhà muội làm khách nha.”

Trên đường về nhà, Tôn Huệ chuyển sang đánh xe, Phùng Hiền say khướt, đứng còn không vững, đương nhiên không thể để cho hấn đánh xe. Bất quá Phùng Hiền mặc dù rất say vẫn kiên trì muốn ngồi phía trước, nói gì cũng không nghe, vì để kịp thời gian, Tôn Huệ cũng đành mặc kệ hấn, để cho hấn ngồi bên cạnh. Vốn đang quay cuồng, miêng lảm rảm, có khi còn cười vài tiếng, xe lắc lư một hồi, Phùng Hiền liền ngủ luôn, đầu gối lên cánh tay Tôn Huệ.

Thờ dài một hơi dừng xe lại, Tôn Huệ cố sức đỡ trượng phu vào trong xe, lấy áo choàng sáng nay mang đi cẩn thận đắp lên người hấn rồi mới đi tiếp.

Đến nhà, Tôn mẩu ra mở cổng, thấy nữ nhi hỏi: “Con về đâu?” Tôn Huệ dừng xe lừa lại, chỉ vào thùng xe phía sau nói: “Uống nhiều rồi, đang nằm bên trong ngủ. Nương giúp con đỡ hấn vào trong nhà nghỉ ngơi với.” Từ ngoài cổng vào trong phòng xa như vậy, Tôn Huệ cũng không có sức đỡ trượng phu, cự ly ngắn còn được.

May mắn Phùng Hiền không quá nặng, hai người nhanh chóng đưa hấn đi nghỉ ngơi.

Tôn mẩu thấy con về cả người toàn mùi rượu, hỏi: “Đã uống trà tỉnh rượu chưa?” “Uống ở bên kia rồi.”

Hai người đi ra, Phùng mẩu đành định bụng đồ ăn tiến vào, nói: “Hiền tiểu tử lúc này đại khái sẽ không ăn, chúng ta liền ăn đi.” Chờ thêm một lát nấu cho hấn chén cháo để hấn dậy ăn.

Dùng cơm xong, Tôn Huệ vừa thu dọn bát đĩa vừa hỏi nương: “Lần này lên miếu xin sâm là xin được quẻ tốt nhất sao? Trụ trì nói như thế nào.” Nàng vì tâm an, cũng có chút nguyện ý tin mấy thứ mà người ta gọi là mê tín này.

Phùng mẩu nói: “Không sao, trụ trì nói không có gì cần e ngại, chỉ cần hảo hảo dưỡng là được.”

“Đúng, trụ trì nói nhiều lời hay, cũng không có gì cần phải chú ý.” Tôn mẩu hiện tại đã an lòng rất nhiều, thấy sắc trời đã khuya bèn cáo từ: “Được rồi, không nói nhiều nữa, ta đây phải nhanh đi trở về.” Bà đợi đến lúc này là sợ đề Phùng mẩu một mình ở nhà lo lắng, cho nên mới ở lâu như vậy, hiện tại nữ nhi đã trở lại, bà cần phải đi về.

“Nương, hôm nay ở đây ngủ một đêm đi, thời gian không còn sớm, lúc này nương chạy về, con sao có thể yên tâm?”

“Cũng không phải lần đầu tiên đi đường vào ban đêm, lại không xa lắm, đâu mất bao lâu thời gian?”

Phùng mẫu lúc này cũng nói: “Hôm nay thật sự không nên đi nữa, ban đêm trời tối sương xuống, không khéo lại bị bệnh. Nơi này cũng không phải không thể ở, phòng khách vẫn luôn dọn dẹp, chăn gối cũng sẵn.” Bà cũng lên tiếng giữ lại, nếu không phải vì bà, thông gia sẽ không để lại lâu như vậy.

“Đúng vậy, nương, nương nghe bọn con nói đi. Dù sao nương cũng không bắt buộc phải trở về, ở lại thêm một đêm đi mà.”

“Trong nhà cũng rất lo lắng, ai cũng nói phải báo tin về. Hơn nữa đệ đệ con ban đêm không chịu rời ta, thôi để lần sau ta nhất định sẽ tới ở vài ngày.” Không yên lòng tiêu nhi tử, Tôn mẫu vẫn quyết định trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Edit: Dạ Thảo Thảo

Beta: Gió

Qua nửa tuần, tiểu đệ vừa mới hồi phục đã lại biến thành bộ dạng chó chán mèo chê, suốt ngày cùng với một nhóm đại hải tử khác chạy lung tung trong thôn. Ngày nào cũng vậy, chưa đến giờ ăn cơm là chưa thèm về. Có nhiều lần, trời tối đen rồi mà hắn vẫn còn chưa mò về, khiến Tôn mẫu phải mang chổi lông gà ra chào hỏi. Nhưng mà cũng chẳng có tác dụng mấy, quay đi quay lại, hắn lại tiếp tục quậy phá.

Mùa hè qua đi, việc đồng áng dần dần bận rộn, Tôn mẫu không có nhiều thời gian để quản hắn nữa nhưng cứ mặc kệ hắn như vậy thì cũng không an tâm. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, bà quyết định tới tìm nữ nhi xem nàng có thể để tiểu nhi tử ở chỗ nàng vài ngày hay không.

Vốn không muốn đưa hắn tới vì làm phiền tới Phùng mẫu cũng không tốt. Nhưng bà thực sự không còn nơi nào để gửi. Đại nhi tử còn phải trông coi cửa hàng, không thể lúc nào cũng nhìn chăm chăm hắn được, ngộ nhỡ đi lạc trên thị trấn thì chẳng phải chuyện đùa. Bà đành phải mặt dày tới đó hỏi xem sao.

Nghe nương nói muốn đưa đệ đệ tới, Tôn Huệ lập tức cười gật đầu: “Ngày mai, con sẽ dẫn đệ ấy qua đây, đúng lúc trong nhà không có việc gì làm, đệ ấy qua đây có thể chơi với con.” Vừa hay Phùng Hiến cũng ở nhà, có thể nhờ chàng ấy dạy đệ đệ học chữ. Đọc sách sớm một chút sẽ học được nhiều thứ hơn. Đại đệ cũng bởi vì học muộn nên bây giờ có chút khó khăn.

Thấy nữ nhi đồng ý, Tôn mẫu nói: “Hay con hỏi bà bà con trước một tiếng xem sao? Nếu bà ấy ngại ồn ào, ta sẽ nhờ người khác trông giúp.”

“Bà bà con chỉ ngại buồn thôi. Trẻ nhỏ đến nhà, bà đều rất vui, chuyện trò không dứt, trong mắt đều là ý cười, sao có thể vì đệ đệ đến chơi mà ngại ồn ào được!”

Thấy trẻ nhỏ là vui vẻ, này là muốn có tôn tử rồi đi, có điều là không nói rõ với nữ nhi mà thôi, Tôn mẫu nghĩ. Bà nói: “Hay là, hai ngày nữa, nương đưa con đi bái Phật nhé. Con xem nha đầu Thái Diệp cũng có rồi, sắp sinh đến nơi. Con cũng phải nhanh lên mới được!” Tâm tư của Phùng mẫu, bà cũng hiểu, ai chẳng mong được ôm tôn tử, nhất là khi cơ thể của mình không khỏe, nhu cầu ấy lại càng bức thiết hơn.

Tôn Huệ tính toán, xác thực thời gian không còn nhiều. Trước đó, nàng cũng từng thấy qua, tổ bà bà* kia nằm trên giường bệnh nhưng thấy bụng cháu đầu ngày một lớn, biết sắp có thể ôm tăng tôn nên ngày nào cũng vui cười hơn hờ.

(*)Mẹ chồng của mẹ chồng/ bà nội của chồng/ ...

Bị nương nhắc đến vấn đề này, Tôn Huệ trầm mặc. Hiện tại, nàng vẫn chưa muốn có con, vì như vậy sẽ tạo nên gánh nặng rất lớn đối với cơ thể. Tuy nhiên, nàng cũng cảm thấy rất áy náy. Cho dù, bà bà không nói nhưng nàng cũng biết, bà bà mong được gặp mặt tôn tử biết nhường nào. Nghĩ đến đây, Tôn Huệ lại cảm thấy bản thân có chút không phải, rối rắm thật lâu, cuối cùng quyết định không tính toán nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi.

“Dạ, hôm nào, con sẽ đi với nương!” Tôn Huệ không đem suy nghĩ trong lòng nói cho nương biết. Bởi vì, suy nghĩ của nàng ở thời đại này có chút li kinh phản đạo*, cho nên nàng đành ứng phó cho có lệ.

(*) 离经叛道

Kinh(经), đạo(道) chỉ tác phẩm kinh điển và những lời dạy bảo khuyên răn của Nho gia. Li kinh phản đạo là một thành ngữ Trung Hoa, ý chỉ bỏ đi lý luận tư tưởng trên kinh thư, làm trái đạo đức và chính nghĩa. Giờ, nó dùng để chỉ việc đi ngược với những lý thuyết, học thuyết chủ đạo. Bắt nguồn từ tác phẩm《Tô tử chiêm phong tuyết biếm hoàng châu》của Phí Đường Thần thời Nguyên.

Nguồn: Baihu.(离经叛道)

Tôn mẫu không nán lại lâu, thời gian khoảng một chén trà, bà liền rời đi. Phùng mẫu đang ở bên nhà hàng xóm, nghe người ta nói nhìn thấy bà thông gia, bèn vội vã trở về nhưng vẫn không kịp gặp, nhìn chén trà trên bàn, vô trách nói: “Nương con vừa tới đúng không, sao không gọi ta? Còn chưa gặp mặt

đã vội đi rồi?” Giá mà mình nhanh chân hơn chút nữa là gặp được rồi! Bà nhìn con dâu nói: “Sao không giữ bà ấy ở lại dùng cơm trưa?”

“Người cũng biết tính nưng con mà, nói hết lời là đi ngay, có muốn giữ lại cũng không được!” Tôn Huệ cười lắc đầu. Khi này, nàng cũng giữ lại nhưng không được nên đành phải để bà ấy đi về.

“Vẫn nên ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng đi chứ. Ài! Sớm biết, hôm nay, ta đã không ra ngoài tán gẫu. Như vậy, ít nhất cũng có thể giữ bà thông gia lại ăn cơm.” Tự lẩm bẩm mấy câu xong, Phùng mẫu hỏi: “Nưng con qua đây có chuyện gì, sao không gọi Hiền từ về?”

Tôn Huệ xua tay, nói: “Cũng không có đại sự gì ạ. Chẳng qua bây giờ đang ngày mưa, người lớn trong nhà nào có ai rảnh rỗi. Tiểu đệ con thì lại quá ảm ỉ. Không có người quản, không biết nó sẽ nháo ra được chuyện gì. Cho nên, nưng con qua đây muốn hỏi một chút, xem có thể gửi đệ đệ ở đây mấy ngày hay không.”

“Chuyện này không thành vấn đề. Nhà bên ấy khách khí quá, cứ đưa thẳng sang là được rồi, vừa hay có thể cùng con trò chuyện.” Phùng mẫu không hai lời, nói: “Ngày mai dẫn qua luôn đi! Ta thích nhất là tiểu hải tử. Bảo Hiền từ mua ít đồ trẻ con thích ăn, giữ đệ đệ con ở lại đây mấy ngày.” Bình thường chỉ có hai người, mình và nhi tức * ở trong căn nhà lớn như này cũng cảm thấy vắng vẻ, có thêm đứa trẻ sẽ náo nhiệt hơn nhiều.

(*) Con dâu

“Cảm ơn nưng, vậy ngày mai, con sẽ đón tiểu đệ qua!”

Buổi tối, khi Phùng Hiền trở về, Tôn Huệ nói với hần: “Vì đang ngày mưa nên ta đón tiểu đệ qua đây ở mấy ngày. Chàng xem sắp tới có thời gian thì dạy hần nhận biết mấy chữ nhé.” Nếu không kiếm việc cho tiểu đệ làm thì sợ hần qua đây cũng chỉ có thể chạy loạn bên ngoài. Ở đây lạ nước lạ cái, không có người quen, lại bị khi dễ cũng không hay.

“Ta rảnh. Tiên sinh cũng nói muốn nghỉ ngơi, không cần phải ngày nào cũng qua. Mỗi tuần qua thỉnh giáo một ngày là được.” Hiện tại, Phùng Hiền có không ít thời gian, cũng coi như rảnh rỗi, vì vậy nói: “Đề tới nay, ta tìm mấy cuốn sách vỡ lòng, sắp xếp một chút.” Mấy cuốn sách đó đã lâu lắm rồi không động đến, phải tìm kỹ một chút mới được.

Chu Thụ nghe nưng nói muốn đưa hần đến nhà tỷ tỷ, tưởng tượng ra bản thân có thể ăn ngon, chơi thoải mái, hần vô cùng vui sướng. Nhưng hần không ngờ rằng, tỷ tỷ đã sớm giúp hần sắp xếp xong những việc cần làm trong thời gian tới rồi. Ở nhà tỷ tỷ không những không được vui đùa thoải mái mà thậm chí, hần có muốn về cũng không được về.

Khi Phùng Hiền đón Chu Thụ là buổi sáng, không chỉ cho hần ăn ngon còn nói chuyện rất vui vẻ. Nhưng ăn trưa xong, hần mới nghỉ ngơi được một chút, đã bị Phùng Hiền đưa tới thư phòng, lấy sách vỡ lòng ra, đặt ở trên bàn.

Phùng Hiền cười nói: “Hôm nay, tỷ phu sẽ dạy đệ nhận biết chữ. Thế nào, thú vị không?” Chu Thụ nhìn thấy sách, sắc mặt biến đổi ngay lập tức, nhấn nhó cự tuyệt: “Tỷ phu, chúng ta đi chơi đi, ta không thích học chữ. Nếu huynh muốn dạy thì dạy ca ca ta đi, huynh ấy thích học chữ lắm.”

Tôn Huệ cũng từng dạy đệ đệ học chữ. Nhưng lúc ấy, chính nàng cũng gặp khó khăn nên không khỏi có chút nhàm chán. Chu Thụ ban đầu còn có thể ngồi yên nhưng được hai ngày, giống như mọc đinh dưới móng, hờ ra một chút là chạy biến đi mất. Lúc ấy, Tôn Huệ nghĩ, trước hết sẽ rèn luyện, dạy cho tiểu đệ biết một chút, sau đó sẽ thả cho hần đi chơi. Không ngờ, Chu Thụ vừa nhìn thấy sách đã muốn chạy rồi.

Chỉ có điều, Phùng Hiền không dễ dàng thả hần ra như vậy, kéo lại, không cho hần rời đi, cười nói: “Đừng vội, học cùng tỷ phu biết đọc biết viết, nếu đệ học tốt, tỷ phu sẽ dẫn đệ chơi đùa trong trển, muốn cái gì hoặc muốn ăn gì, tỷ phu sẽ mua cho đệ. Nếu đệ không đồng ý, vậy thì cái gì cũng không có, muốn ra ngoài chơi cũng không được, biết chưa?”

Chu Thụ nằm bò ra bàn, giả vờ không nghe thấy. Phùng Hiền cười, ngồi xuống bên cạnh hần, nói: “Làm như vậy với ta cũng không được gì đâu! Ta ở đây bồi đệ!” Thủ đoạn của tiểu hải tử như này vẫn là rất nhẹ nhàng, ít ra còn không khóc nháo ồn ào. Từ khi quyết định dạy chữ cho tiểu cửu tử, Phùng Hiền đã biết chắc chắn sẽ không dễ dàng. Dự tính từ trước nên lúc này, hần bình tĩnh ngồi xuống xem sách.

Chưa được bao lâu, Chu Thụ đã không kiên nhẫn được nữa, nhẩy từ trên ghế xuống, muốn rời đi. Phùng Hiền đặt sách xuống, ôm hần trở lại ghế, vuốt đầu hần nói: “Không theo tỷ phu học chữ thì hôm nay đừng mong rời khỏi thư phòng này, cơm tối cũng không được ăn.” Đối phó với tiểu hải tử, khi mới bắt đầu phải nghiêm khắc một chút nếu không sau này sẽ rất khó dạy bảo.

Hai mắt chớp chớp, Chu Thụ chuẩn bị khóc, ý định dẫn tỷ tỷ đến đây.

Tuổi tuy nhỏ nhưng hải tử cũng biết tìm người giúp, biết lúc nào thì có thể chạy trốn.

“Có khóc tỷ tỷ của đệ cũng sẽ không đến đâu. Chính nàng ấy đã nhờ tỷ phu ta nhất định phải dạy chữ cho đệ.” Phùng Hiền trầm lắc đầu, quả thật là sẽ bày ra bộ dáng này, may là hần cũng đã sớm dự đoán được. “Thế nào, nhàm chán quá à? Theo tỷ phu học về sau biết chữ, không những dẫn đệ đi chơi còn dẫn đệ đi mua đồ tốt nữa.” Giáo dục phải chú trọng thưởng phạt rõ ràng. Đây là trong lúc vô tình thê tử đã nói ra. Phùng Hiền cảm thấy điều này rất chính xác, rõ ràng, dễ hiểu.

Chu Thụ liếc trộm tỷ phu một cái, suy nghĩ nghĩ một chút rồi giả vờ khóc. Hần gào ầm lên vẫn chẳng thấy lấy nửa giọt nước mắt. Một lúc sau, vẫn không thấy tỷ tỷ gõ cửa, biết lời tỷ phu nói là sự thật, hần méo máo chảy nước mắt, cảm thấy tỷ tỷ không thương mình nữa rồi.

Phùng Hiền lấy khăn lau nước mắt cho Chu Thụ, còn rót nước cho hần uống: “Ngoan, đừng khóc nữa, cổ họng đệ không đau à?” Ài, nếu không phải biết rằng, bây giờ mềm lòng về sau sẽ khó dạy dỗ, nói thế nào cũng không dễ dàng nghe theo thì Phùng Hiền cũng chẳng nỡ để tiểu cửu tử khóc lâu như

vậy.

“Ta theo tỷ phu ... tỷ phu, học ... học ... chữ.” Cuối cùng, Chu Thụ cũng biết cho dù thế nào đi nữa, tỷ phu cũng sẽ không buông tha cho mình, còn có thể không cho mình ăn cơm. Hắn đành cau mày đáp ứng.

Chu Thụ không thích học tập, thậm chí còn có suy nghĩ chống đối. Nhưng khi Phùng Hiên dạy hắn, phát hiện ra, đầu óc tiểu tử này tương đối thông minh, khả năng ghi nhớ không tồi, tiếp thu rất nhanh. So với Tôn Doãn, trên phương diện học tập, Chu Thụ còn thông minh hơn nhiều. Nhìn Chu Thụ luyện chữ, Phùng Hiên nghĩ, nếu nghiêm túc bồi dưỡng, việc học hành của hắn sẽ tiến bộ rất nhanh.

Vì vậy đến tối, Phùng Hiên nói với thê tử: “Huệ Tử, ta thấy đệ đệ nàng học tập rất được. Nếu được, nàng nói với nương, nghiêm túc bồi dưỡng, không chừng tương lai có thể sinh ra một tú tài.” Phùng Hiên cảm thấy với tư chất của Chu Thụ, cử tử* không dám nói nhưng tú tài thì vẫn có khả năng. Có linh khí, trí nhớ lại không tệ, chỉ cần bỏ công sức, không lo hắn không thành tài.

Cử tử 举子: Những người đọc sách được đề cử tham gia cuộc thi tuyển chọn quan lại của triều đình và hoàng gia.

Tôn Huệ khó khăn lắm mới có thể dỗ đệ đệ đi ngủ, đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tướng công nói vậy, nàng liền ngồi dậy, nhìn hắn hỏi: “Sao thế? Mặc dù, Chu gia cũng có chút của ăn của để nhưng muốn chu cấp cho đệ đệ đi học sợ rằng rất khó. Nương ta có đồng ý, Chu gia cũng sẽ không đồng ý đâu.” Nàng không phải chưa từng nghĩ tới chuyện này. Nhưng vừa rồi nhìn việc Phùng Hiên thi vào học viện, nàng đã tỉnh ngộ. Đây không phải là chuyện dễ dàng, chỉ tính tiền đầu tư ban đầu đã tốn một khoản bạc không nhỏ lại còn chưa biết có thành công hay không!

“Thiên phú của tiểu cử tử thực sự rất tốt, có thể từ một suy ra ba, là một hạt giống tốt, thực sự có thể phát triển trên con đường khoa cử.” Phùng Hiên thật tâm nghĩ vậy. Còn về phần Chu gia không nhất định sẽ chu cấp như lời thê tử nói, hắn cũng từng nghĩ rồi: “Mới đầu, ta có thể dạy, chờ thêm mấy năm nữa rồi mới đi tư thực cũng chưa muộn. Đến lúc đó, ta làm tỷ phu cũng có thể giúp đỡ một hai.”

Tôn Huệ rơi vào trầm tư. Trong nhận thức của mình, Tôn Huệ biết, ở thời đại này, có thể đọc sách đương nhiên là điều tốt nhất. Hết thảy đều là hạ phẩm duy chỉ có đọc sách là cao. Nếu đệ đệ có thể vươn lên từ việc học thì còn gì bằng. Số tiền này, thực ra, nàng cũng có thể chi được. Nhưng nàng đã lập gia đình, trong tay cũng không dư dả mấy. Mới đầu còn được, về sau thì càng thẳng hơn, chưa chắc đã có đủ điều kiện chu cấp cho đệ đệ.

“Vậy chàng cứ dạy trước đi, qua một thời gian nữa rồi xem sao. Nếu đệ đệ thực sự có thành tựu trên phương diện này, ta sẽ nói chuyện với nương.” Cuối cùng, Tôn Huệ vẫn lựa chọn theo dõi trước xem thế nào. Chỉ cần quả thực có hy vọng, cho dù phải bán hết đồ cưới, nàng cũng quyết phải chu cấp cho đệ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: spring

Beta: Canina

Trong khoảng thời gian ở Phùng gia, Chu Thụ bị tỷ phu đặt ra quy định làm việc và nghỉ ngơi bắt phải tuân theo. Không hoàn thành việc học tập trong ngày thì không thể nghỉ ngơi, cơm cũng không được ăn. Vừa mới bắt đầu cậu còn muốn lừa gạt cho qua, thăm dò tỷ phu, nhưng Phùng Hiên đen mặt lại, thực sự bắt cậu ngồi một góc, không cho ăn cơm. Đói bụng nửa canh giờ, vừa khóc vừa gào cũng bị làm lơ, lúc này cậu mới xem như biết điều mà ngoan ngoãn tuân theo.

Sau đó, mấy lần Chu Thụ tính toán trốn việc đều bị Phùng Hiên dùng thủ đoạn thô bạo ngăn cản, tổ cáo với tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không đứng về phía cậu, ngược lại còn nói cậu nghịch ngợm. Lúc này Chu Thụ mới triệt để hết hi vọng, bắt đầu cam chịu số phận đi học.

Vài ngày như vậy trôi qua, có lần Tôn Huệ nói chuyện với Phùng Hiên: “Xem ra chỉ chàng mới cách trị tiểu tử này, thiếp với Duẩn nhi nói chuyện với nó nhưng căn bản nó không nghe. Tầm này năm ngoài chỉ dạy chưa tới mười chữ, nó đã không kiên nhẫn, sống chết không chịu học, cuối cùng đành phải mặc kệ.” Nàng không nghĩ Phùng Hiên đối phó với hài tử rất có thủ đoạn, Chu Thụ cực kỳ nghịch ngợm, trước mặt chàng lại rất ngoan ngoãn.

“Nàng đánh giá ta cao quá, đệ đệ chẳng qua bắt thóp được nàng sẽ không thật sự phạt nó, chứ thực ra cũng không dám không nghe lời.” Phùng Hiên lắc đầu, không thể không thừa nhận đệ đệ (em vợ) ranh ma quỷ quái, nếu không phải ngay từ đầu mình quyết không thỏa hiệp, chỉ e nó cũng sẽ không nghe lời. “Hiên tại tốt rồi, xem như có thể hơi buông lỏng, chỉ cần hoàn thành từng bước là được.” Đệ đệ (em vợ) đã không còn chống đối nhiều nữa, rốt cuộc có thể theo học được.

“Đối với tiểu tử kia không thể thả lỏng, chỉ cần bắt được cơ hội, nó nhất định sẽ phạm lỗi.” Tôn Huệ hiểu rõ tính tình tiểu đệ, ba ngày không đánh chắc chắn sẽ lên nóc nhà bóc ngói*, đừng xem hiện tại nó rất nghe lời, không để ý là có thể xảy ra chuyện ngay. “Cứ nghiêm khắc, khóc ròng cũng mặc kệ.”

*Lên nóc nhà lật ngói (上房揭瓦): câu đầy đủ là “Ba ngày không đánh lên phòng bóc ngói” (三天不打上房揭瓦). Dùng để chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm, cũng dùng ám chỉ những lỗi nhỏ nếu không được sửa chữa kịp thời, tích lũy qua thời gian hậu quả không thể tưởng tượng được.

Phùng Hiên cười nói với thê tử: “Đều như vậy cả, nhớ năm đó lúc ta lớn như đệ đệ, vừa thấy sách vở liền đau đầu, luôn luôn nghĩ đến việc chuồn đi chơi. Chờ lớn tuổi hơn chút ít, không nghĩ như vậy nữa, lĩnh hội được sự thú vị của sách vở, tự nhiên chui vào trong đống sách.”

Đây cũng là cả một quá trình, không phải nói không có người gặp sách vở liền yêu, nhưng người như vậy dù sao cũng không nhiều, cho nên nếu đến thì từ từ sẽ đến, thời gian lâu dài, sẽ yêu.

“Vất vả cho chàng, tốn nhiều công sức.” Tôn Huệ cười đùa nói, “Tương lai nếu đệ đệ có thể đậu tiến sĩ, cùng với người làm ty phu như chàng, coi như cũng được ca tụng một phen.” Nói ra chính mình cũng không nhịn được vui vẻ, nàng đối với Chu Thụ, chỉ mong có thể trúng tú tài, thân phận kia đã không tầm thường. Nếu may mắn, đậu, chính là ông trời phù hộ, về phần tiến sĩ, thực không dám nghĩ.

“Ước mơ của nàng cũng lớn đấy chứ, quận chúng ta, nhân khẩu đông đúc, văn phong lại thịnh, mỗi ba năm nếu có thể có năm tiến sĩ đã là hiếm rồi, thật nghĩ muốn trúng tiến sĩ, đệ đệ nếu không phải đông luyện tam cử, hạ luyện tam phục* thì còn lâu mới thành.” Cười nhìn thê tử nói: “Cũng không biết nó có thể chịu khổ, rồi được một phen ca tụng như nàng nói hay không.”

*Đông luyện tam cử, hạ luyện tam phục (冬练三九, 夏练三伏): nhắc đến việc luyện tập thể dục thể thao vào hai mùa khắc nghiệt nhất trong năm (ở Trung Quốc) để tăng cường sức khỏe. Trong câu này dùng để ám chỉ những người chăm chỉ cần mẫn quanh năm suốt tháng, chịu được khắc khổ để thành công.

“Ha ha, vậy chàng phải giám sát chặt chẽ, chúng ta thử nhìn một chút, xem đệ đệ có thể trúng tiến sĩ thật không.” Tôn Huệ tiếp tục đùa giỡn, “Đương nhiên, sẽ không để cho nó chỉ biết chơi.”

Hôm nay, theo thường lệ Tôn Huệ thức dậy, vừa rửa mặt xong, còn chưa kịp vo gạo, ngoài cổng liền có tiếng gõ cửa. Nhìn sắc trời, ánh sáng vẫn còn mờ mờ, mặc dù không có đồng hồ, nhưng rõ ràng lúc này tuyệt đối rất sớm. Trong lòng buồn bực không biết giờ này ai tới cửa, nhưng chân không dừng bước, đi qua dỡ cái chốt bằng gỗ xuống.

Cửa vừa mở ra, thấy là đệ đệ Tôn Dẫn, nàng kinh ngạc nói: “Sao sớm như vậy đã tới, không phải muốn tới thị trấn mở cửa hàng sao?” Chẳng lẽ là có chuyện gì, rốt cuộc là thế thế nào mà cần phải đến vào giờ này?

“Ty quên à, bên trong cửa hàng hiện tại có người trông, không cần đệ luôn nhìn chăm chăm.” Tôn Dẫn thấy ty ty kinh ngạc, bèn giải thích: “Hôm qua đệ nói chuyện với tam ca, tối nay mới đến, chìa khoá cũng cho huynh ấy, để huynh ấy tự mở cửa.”

Người gọi là tam ca, là con thứ ba của Trương gia trong thôn, trong nhà không nhiều người, nhi tử có bốn, đều không có việc làm. Nói chuyện quanh co lòng vòng với nương tử lý chính, có lần nghe nói Tôn Dẫn muốn thuê người làm trong cửa hàng, liền đề cử nhà hân. Trương gia hàng thứ ba, tên cũng gọi là lão tam làm người coi như lanh lợi, biết bổn phận, nên bèn chọn hân.

Suốt một tuần việc gì cũng phải đến tay, nhưng giờ dù Tôn Dẫn không tới cửa hàng cũng không sao cả, Trương tam đều giải quyết được. Cho nên hôm qua cao hứng liền đưa chìa khoá cho Trương tam, sáng sớm đã sang đây.

“Hải tử Trương tam kia đã thạo việc ở cửa hàng?” Tôn Huệ kéo đệ đệ vào trong nhà, hỏi. Mỗi tháng bên kia trả lương cũng không nhiều, chỉ ba trăm năm mươi văn, bao cơm trưa. Xem như giá cả cho người học việc, chẳng qua bởi vì cửa hàng chỉ có hai người hân với đệ đệ, sự tình muốn lo liệu khá nhiều, cho nên tiền nhân công xem như khá thấp. Nhưng muốn ra giá cao hơn cũng không được, mỗi tháng cửa hàng thu nhập ở kia, mà đệ đệ cũng kiên trì phải trả tiền thuê, kiếm lời không nhiều, nghĩ muốn tăng lương, căn bản không có khả năng.

“Tam ca nhanh tay, hiện tại đệ đã không cần tự mình quan sát, một mình huynh ấy có thể chống đỡ được. Để xem sao, nếu tháng sau sinh ý vẫn tốt, cũng có thể nâng lương tháng của tam ca lên một chút.” Tôn Dẫn ngồi, nhìn ty ty cười nói: “Ty, sao ty lại gọi tam ca là hải tử, huynh ấy so với ty chỉ nhỏ hơn hai tuổi.” Ty hân luôn cho là mình rất lớn, gọi người đồng lứa đều là hải tử hải tử.

Ha ha cười, Tôn Huệ không trả lời, nàng sống hai đời, số tuổi cộng lại cũng đủ làm trưởng bối của bọn hân, chẳng lẽ còn thật tưởng rằng cùng thế hệ, cảm giác kia không đúng lắm.

“Tiểu đệ đâu, khỏi sắc không, mấy ngày nay đi theo ty phu biết chữ còn nghe lời, hay là lại nghịch ngợm giống như thời điểm trước đó ty ty dạy?” Nghe nương nhắc đến, nói tiểu đệ bây giờ đi theo ty phu học chữ, Tôn Dẫn hôm nay tới, cũng là chủ yếu đến xem tiểu đệ có nghịch ngợm không. Nếu như quá mức, phải cố gắng nói chuyện một chút mới được.

Tôn Huệ vui vẻ, khoát tay nói: “Dẫn nhi, đệ không tin được đâu, tiểu tử kia trước mặt ty phu nghe lời răm rắp, không theo quy định, tuyệt đối là sẽ không buông tha. Hiện tại mỗi ngày đều dành thời gian học tập những thứ ty phu an bài, học xong mới có thời gian chơi.” Trước mặt tiểu đệ, mặc dù nàng cũng biết phải nghiêm khắc, nhưng tiểu tử này luôn luôn có thể làm cho mình mềm lòng, không nỡ hạ thủ đoạn hung ác, cho nên cũng không dạy được.

“Ha ha, xem ra vẫn phải để ty phu dạy hân mới được, đệ nói chuyện hân cũng không chịu nghe.” Tôn Dẫn quan tâm đến tiểu đệ, nhưng có chút khó xử. Nếu quá nghiêm khắc sẽ không dễ nói với Chu gia bên kia, cho nên về sau, cũng không biết nên quản thế nào. Nhưng hân lại rất lo lắng, bỏ mặc tiểu đệ như thế có tốt hay không, hiện tại tiếp nhận giáo dục của ty phu, Chu gia sẽ không nói cái gì, như vậy cũng coi như an tâm, “Đệ đi nhìn tiểu đệ một cái, chốc lát nữa tới giúp ty.”

“Đi đi. Chốc lát nữa ăn chút cháo, hoặc là ném mấy khối bánh ngọt.”

Chu Thụ ngủ cùng một chỗ với Tôn Huệ, tiểu đệ nhỏ như vậy nên không yên lòng để cậu một mình, mà lại không thể làm phiền Phùng mẫu, cho nên ngay tại bên mép giường của nàng tạm thời dựng cái giường. Lúc Tôn Dẫn đi vào, Chu Thụ còn đang hí mắt ngủ, Phùng Hiền thì vừa tỉnh dậy, Tôn Dẫn chào: “Ty phu, chào buổi sáng!”

“Đuẩn nhi à, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây, không ở trong cửa hàng?” Phùng Hiên rất hiếu kì, nhiều ngày như vậy Tôn Duẩn đều kiên trì, mỗi ngày đều dậy sớm về muộn, hôm nay sao lại tới đây.

“Là để tam ca lại đó trông, trước đó tỷ phu không phải gặp qua sao, hiện tại đệ cũng không cần nhìn cả ngày.” Tôn Duẩn giải thích.

“Cũng tốt, như vậy đệ có thể nhẹ nhõm rất nhiều, chỉ cần để ý sổ sách là được.” Phùng Hiên gật đầu, có người giúp đỡ, cũng không cần quá mức khổ cực. Nhưng cũng phải chú ý cẩn thận, nói là trung thực, điểm này, ai có thể cam đoan? Không chừng lúc nào đó hắn sẽ trộm tiền đi, đây cũng không phải là chuyện không thể. Cho nên sổ sách thu chi nhất định phải chú ý thêm mới được, không thể hời hợt.

Tôn Duẩn biết đạo lý này, hắn lẩn lộn trong hàng ngũ thương gia, những chuyện này nghe cả tám trăm lượt, biết phải cẩn thận mới tốt. Cho nên dù là miệng kêu tam ca tam ca thân mật, nhưng vẫn có phòng bị. Dù sao, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, “Tỷ phu yên tâm, đệ đây nhất định sẽ chú ý, dù nói thế nào, khoản sổ sách này đệ cũng sẽ không để tam ca quản.”

“Biết thì tốt, tỷ phu đi rửa mặt, hôm nay lưu lại chỗ này ăn cơm trưa, ta với tẩu tử đệ làm đồ ăn ngon cho đệ nếm thử. Nhiều ngày như thế, cửa hàng lúc nào cũng muốn trông nom, trong nhà nhạc mẫu lại bận bịu, nhìn đệ cũng gầy rất nhiều, phải cố gắng bồi bổ mới được.” Phùng Hiên nói xong liền đứng dậy, đi ra ngoài. Nghĩ chốc nữa phải ra chợ nhìn xem, có thịt cá gì ngon, mua chút về nấu.

“Tỷ phu sao lại cũng chui vào trong bếp, chớ để cho người ta biết rồi chê cười.” Đừng nói người đọc sách, chỉ là nam tử trong nhà, sau khi cưới thê tử cũng rất ít bước chân vào bếp.

“Tiểu tử nguoi, sao ta lại không thể làm, chẳng lẽ quy định chỉ tỷ nguoi làm được hay sao? Ta cũng không thể sẵn, chút việc cũng không buồn làm.” Cười đáp đầu Tôn Duẩn, Phùng Hiên nói: “Trương lai chờ nguoi cưới tức phụ, cũng không thể tuyệt không giúp đỡ, phải yêu thương mới được.”

“Ha ha, đệ biết rồi.” Tôn Duẩn trong lòng rất vui vẻ, thấy tỷ phu như vậy, coi như là yên tâm cho tỷ tỷ.

Chờ tỷ phu rời đi, Tôn Duẩn chuyển sang đệ đệ. lát sau, thấy cậu không có ý tứ tỉnh, nhìn tiểu đệ đang ngủ say nói: “Như này cũng không được, đến khi nào mới tỉnh nổi.” Đưa tay nhẹ nhàng nắm mũi tiểu đệ, “Tiểu Thụ, mau nhìn xem ai tới?”

Chu Thụ đang nằm mơ chơi đùa khắp nơi, không thể hô hấp, giãy giụa tỉnh dậy, thấy thủ phạm là ca ca của mình, không cao hứng mà nói: “Ca, ca sao có thể như vậy, đệ đang ngủ mà!”

“Còn không dậy, cả nhà đều tỉnh, chỉ còn lại đệ.”

“Ca, đệ hôm qua thật lâu mới ngủ, theo tỷ phu đọc sách, hiện tại rất mệt mỏi, ca để cho đệ ngủ một lát đi.” Chu Thụ buồn ngủ, rụt rụt vào trong chăn, không có ý định tỉnh, còn muốn nằm ý thêm lúc nữa.

“Dậy dậy, ban đêm ngủ tiếp. Ca khó khăn lắm mới rảnh sang đây xem đệ, nói thế nào, đệ còn muốn vui trong chăn đi ngủ hay sao?” Tôn Duẩn tiến đến xóc chăn mền của tiểu đệ lên, cầm quần áo đưa cho cậu, “Mặc đi, tỷ tỷ đang nấu bữa sáng, rửa mặt xong rồi có thể ăn.”

Chăn mền đều đã bị ôm đi, cũng không thể ngủ tiếp, Chu Thụ nhận mệnh rời giường, miệng thì nói, “Vậy hôm nay ca muốn ở lại bồi đệ một ngày?”

“Ca đến chiều liền đi, buổi sáng sẽ lưu lại chỗ này.” Tôn Duẩn nói, đem chăn xếp chồng lên nhau, nói với tiểu đệ, “Nhưng mà đệ đừng tưởng rằng ta ở đây thì có thể không học tập, không có chuyện đó đâu.”

“Aiiii” một tiếng, Chu Thụ gật đầu nói, “Biết.” A, xem ra là không thể chơi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

EDIT: MINN

BETA: CANINA

Ăn sáng xong, đuổi Chu Thụ đi học, trong lúc nướng cùng Tôn Duẩn trò chuyện, Phùng Hiên kéo thê tử ra ngoài. “Nàng cảm thấy tiểu cữu tử thật sự tới đây chơi sao?” Phùng Hiên suy ngẫm một chút rồi không cho là như vậy, cau mày nói với thê tử: “Ta luôn có cảm giác không đơn giản như thế.” Nhất định là có việc, chẳng qua chưa nói ra thôi.

Ngược lại Tôn Huệ không cảm thấy thế.

“Chàng suy nghĩ nhiều rồi, Duẩn nhi không tới đây chơi, chẳng lẽ lại còn việc gì?” Tôn Huệ lắc đầu cười, thấy trượng phu vẫn không tin, bèn nói: “Nếu thật sự có chuyện gì, khi đệ ấy vừa đến cửa đã nói rồi. Được rồi, ta vào nói một tiếng, ra chợ phiên mua chút đồ ăn mang về.”

Vào nhà chính, không đợi Tôn Huệ mở miệng, Tôn Duẩn lập tức kéo nàng ngồi xuống, lấy lòng nói: “Tỷ, đệ có chuyện nói với tỷ, tỷ ngồi xuống đã.”

Tôn Huệ quay đầu lại nhìn chòng, trong mắt lộ ra ý, chàng đoán đúng rồi, tiểu tử này quả nhiên có chuyện. Rút tay lại, Tôn Huệ không cười nói: “Nói đi, lấy lòng tỷ thế này để làm gì?” Vừa thấy đệ cười như vậy, nàng liền đoán được đây không phải là việc nhỏ. Đại khái tiểu tử này lại nảy lên suy nghĩ gì, muốn mình giúp đỡ đi khuyên nhủ mẫu thân đây.

Thấy tỷ tỷ nhận ra ý đồ của mình, Tôn Duẩn không nói dối nữa: “Thực ra không có gì to tát cả, dù sao tư sống chưa phải bán ngay, cửa hàng cũng không cần đệ nhìn chăm chăm mọi lúc mọi nơi, nên đệ định thu gom tư sống vận chuyển đến huyện Sơn Dương.” Nói đến đây bỗng hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng tỷ tỷ. “Đệ nghĩ thế nên đến đây nói với tỷ một tiếng.” Cũng chẳng biết có thuyết phục được tỷ tỷ hay không nhưng hẳn đã tìm hiểu tình hình và hẹn người khác đi cùng mất rồi.

Nghe đến đây, Tôn Huệ đã hiểu rõ, lần này đệ đệ tới muốn mình làm thuyết khách, đi khuyên nhủ nương.

Thấy đệ đệ không yên, Tôn Huệ không còn chú ý bà bà vẫn còn ở trong phòng, nhìn chăm chăm em trai nói: “Sao đệ luôn nghĩ đến chạy hàng thế? An tâm trông tiệm không tốt sao, cần gì phải làm nương lo sợ?” Sở dĩ mẹ có can đảm đưa bạc cho đệ đệ mở cửa hàng là vì sợ hẳn cứ suy nghĩ việc chạy hàng. Mà lần trước sau sự kiện sơn tặc, đừng nói nương tự mình trải qua, nàng ở nhà nghe kể lại mà còn bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Làm sao nương dám để đệ đệ làm nghề này nữa?

“Tỷ, quãng đường từ đây tới huyện Sơn Dương đệ đã tìm hiểu rồi, đánh xe qua trấn Đồng Lâm, xuống bến đò lớn, đi thuyền chưa tới mười ba dặm là đến nơi. Cùng lắm chỉ mất hơn một ngày, hơn nữa đường đều là đường quen, đã đi mấy trăm năm không có nguy hiểm!” Tôn Duẩn đem hành trình của chuyến đi cẩn thận nói lại, nhấn mạnh trọng điểm một đường đều an toàn.

Tôn Huệ có chút đau đầu, đệ đệ có năng lực, có ý tưởng là chuyện tốt, nhưng trước hết phải đảm bảo an toàn mới được. Đệ đệ một lòng một dạ nghiên cứu chạy hàng, vào lúc này rất nguy hiểm, hiện tại nàng trái lại muốn đệ đệ yên ổn chút.

“Coi như là gần, nhưng theo lời đệ nói, vừa đi đường bộ vừa đi đường thủy, nào có dễ dàng như thế. Bây giờ đang mùa nông bận rộn, mẫu thân không thể đi được mà đệ thì mới lớn có bao nhiêu, lại còn say sòng, có ai chiếu cố đệ? Đừng để cả hàng cả người đều bị mang đi bán!” Lần này Tôn Huệ nói thế nào cũng không đồng ý, giống như lời nương nói, phải để đệ đệ triệt để bỏ đi tâm tư này mới được. Cho nên nàng kiên định nói: “Đệ đừng nghĩ ta sẽ khuyên mẹ, chuyện này ta tuyệt đối không đáp ứng, đệ để tâm vào cửa hàng cho ta!”

Tôn Duẩn kéo Tôn Huệ đang muốn đứng lên rồi đi, để nàng ngồi xuống, đem mọi chuyện toàn bộ nói ra: “Đệ và Ngô nhị ca đã bàn xong rồi, lần này chúng ta cùng đi với nhau. Đệ cũng biết người ngoài không thể yên tâm, nhưng có Ngô nhị ca đi theo, đệ say sòng thì huynh ấy sẽ trông giúp đệ.” Nhìn tỷ tỷ, lại hỏi: “Như vậy tỷ còn lo lắng không?”

Ngô Chi cũng đi cùng? Tôn Huệ nghe đệ đệ nói vậy, lập tức sừng sốt hỏi: “Chẳng phải Ngô nhị ca đang làm trong cửa hàng của người ta ư, sao lại có thời gian đi chạy hàng với đệ?” Sao có thể chứ, Ngô Chi không có khả năng vì chạy hàng mà xin chưởng quỹ cho nghỉ việc. Trừ phi, huynh ấy không muốn làm nữa, mới làm như vậy.

“Không chỉ có Ngô nhị ca, trương phu của Thái Diệp tỷ cũng đi cùng.” Đối với chuyện này, Tôn Duẩn biết tỷ tỷ còn chưa nhận được tin tức gì, liền đơn giản ngắn gọn kể: “Cửa hàng chỗ Ngô gia tỷ phụ làm việc kia, cháu trai bên nhà mẹ đẻ của nương từ chưởng quầy đọc sách mấy năm, năm nay không học nữa bèn chạy đến tìm thẩm ấy, muốn kiếm việc để làm. Chưởng quỹ liền sắp xếp hẳn đi thực tập ở phòng kế toán, mà tỷ cũng biết Ngô gia tỷ phụ đang nhăm đến phòng kế toán, hiện tại lại có người chen trước. Cho nên hẳn mới từ chức, mà Ngô nhị ca vốn là chân chạy việc, thấy tỷ phụ đi rồi cũng không đợi nữa liền trở về theo.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Tôn Huệ mà cả Phùng mẫu lẫn Phùng Hiến đều không ngờ tới.

Đợi ba người tiêu hóa tin tức xong, Tôn Duẩn mới tiếp tục mở miệng nói: “Ngô nhị ca cũng đã trải qua ngon ngọt của việc chạy hàng, không bằng lòng với việc ngồi nhà bèn nổi lên tâm tư tiếp tục kinh doanh. Đầu tiên cùng Ngô gia tỷ phụ trao đổi, thấy hẳn cũng có ý định này liền chuẩn bị đi mấy chuyến kiểm lời, tự mình dẫn đệ. Cuối cùng họ tìm đệ, bọn họ thấy đệ mở cửa hàng nên nghĩ đệ nhất định sẽ biết chạy hàng gì thì kiếm được tiền.” Tôn Duẩn cười ha ha mấy tiếng, có chút đắc ý: “Đệ cũng có chút tâm đắc, hỏi thăm việc mua bán tư sống, lộ trình đi tới đi lui cũng không xa, chỉ cần hàng hóa giá cả không tệ là sẽ kiếm được không ít. Cùng bọn họ bàn bạc, tất cả đều nguyện ý đi một chuyến.”

Khu vực này có nhiều dâu tằm, hầu hết các gia đình đều nuôi tằm nên việc sản xuất tư sống khá phát triển, giá cả cũng rất phù hợp. Tuy phần lớn sản nghiệp đều bị các hương thân nắm trong tay, người khác khó có thể nhúng tay vào nhưng nếu chỉ thu mua số lượng nhỏ cũng không thành vấn đề.

Mà huyện Sơn Dương cách đây không xa, vừa nhiều ruộng nước vừa không có dâu tằm, mấy hộ sản xuất tư sống ở đó không để ý cho lắm. Nhưng kỹ thuật ươm tơ ở đây không tệ, nhiều phụ nhân cũng dựa vào việc này kiếm cơm, nhu cầu với tư sống rất nhiều. Cho nên các quận huyện sản xuất được tư sống, thường vận chuyển tới đây, chỉ cần là tơ đã được ươm tốt, dệt thành vải vóc, mang đi nhuộm là có thể tiêu thụ khắp nơi.

Chỗ đó cũng có đại hộ chuyên thu tư sống các nơi đưa tới, giao cho các nông hộ ươm tơ, như vậy sẽ kiếm được nhiều bạc hơn. Mà bọn Tôn Duẩn chính là xem trọng điểm này, thừa dịp mấy ngày này thu mua tư sống, vận chuyển đến đó, kiểm lời.

“Chỉ dựa vào ba người, người nhà cũng sẽ không yên tâm, tỷ không nghĩ Ngô thúc thúc và Ngô thẩm sẽ đồng ý.” Tôn Huệ nói. Kể cả đường đi quả thật an toàn, nhưng đi trên nước sao an toàn bằng đi trên đất liền được. Trên sông cũng có cường đạo, hơn nữa gió to sóng lớn, không chừng còn có thể lật thuyền. Dù là người giỏi bơi lội nhưng ở trên sông mệnh mỏng như thế vẫn rất nguy hiểm.

Lúc này, Phùng mẫu mới mở miệng, chỉ ra mấy điểm: “Duẩn nhi à, những thứ này đều là tin tức người dò hỏi được thôi, bên trong có bao nhiêu phần thật

già, có thể chắc chắn sao? Coi như vận chuyển an toàn đến núi Dương Huyền, biết đâu bên kia có tiếp nhận không? Giá cả nhiều hay ít, mấu chốt trong đó có hiểu rõ chưa?” Nghe lâu như vậy, coi như nắm bắt được ngọn nguồn câu chuyện. Bây giờ, mỗi lần năng gặp Tôn Duẫn, đều có nhận thức mới đối với đứa nhỏ này, lá gan lớn, đầu óc linh hoạt, làm việc lại ổn trọng thỏa đáng.

“Bá mầu, vấn đề thật giả không cần lo lắng, ta trước sau đã mời không ít người uống rượu, độ tin cậy rất cao. Còn việc chuyển đến có tiếp nhận hay không lại càng không phải vấn đề, những đại hộ kia chỉ sợ không có đủ tư sống, không sợ ăn không vô, về mặt giá cả cũng khá.” Tôn Duẫn trả lời Phùng mầu nhưng cũng coi là nói cho tỷ tỷ nghe: “Giá cả tư sống chúng ta thu mua ở đây, khi đến núi Dương Huyền còn có thể nâng lên không ít để bán ra, không cần lo lắng về lợi nhuận. Đến khi trở về không chỉ có thu bạc mà các cuộn tơ lụa hoàn thành bên kia giá cũng thấp, chúng ta có thể nắm được điểm này để kiếm lời. Đi một chuyến, thu vào cũng rất khả quan.” Chính bởi vì chỉ cần ít thời gian lại có lời cao, nên Tôn Duẫn mới ưa chuộng việc chạy hàng mua bán như vậy, không sợ gian khổ, nguy hiểm bên trong.

Phùng mầu nghe vậy, trong lòng cũng có tính toán, nói với con dâu: “Huê tử, trước tiên đừng nói chuyện này nữa, con tranh thủ đi chợ một chuyến, mua chút đồ ăn về. Đệ đệ con khó khăn lắm mới tới, chiêu đãi hân cho tốt.” Nói chung, ba hài tử này cũng không phải loại lỗ mắng, biết không có nguy hiểm thì mới làm, xác nhận thật tốt, cũng không tính là làm hồng chuyện.

Bà bà đã mở miệng, Tôn Huê cũng không thể nói gì nữa, đợi lúc nào đó nói riêng với đệ đệ vậy. Gật đầu, đứng dậy: “Nương, ta đi đây.”

Sau khi con dâu rời đi, Phùng mầu nói với Tôn Duẫn: “Tỷ tỷ cũng là quan tâm người, tuy theo lời người đường đi rất dễ dàng, nhưng không có khả năng làm cho chúng ta yên tâm được, huống chi nàng là tỷ người, nên lại càng thêm không yên lòng. Bá mầu biết, người chạy hàng là vì không muốn mầu thân và tỷ tỷ lo lắng cho sinh hoạt của mình, nhưng người mới bao lớn, trong nhà cũng không bắt buộc phải như thế mới sống được. An tâm mở cửa hàng, kiếm chút ít không thể sống qua ngày sao?” Những lời này bà vốn không định nói, nhưng bà thật sự thích đứa nhỏ Tôn Duẫn này, cho nên dù lời nói ra có thể không được xuôi tai lắm bà vẫn nói.

Trầm mặc một lúc, Tôn Duẫn tuổi còn nhỏ mà đã thờ dài: “Bá mầu, ta biết ngại quan tâm ta, mới nói với ta những điều này. Nếu đổi lại người khác ngoài mặt khách sáo, giả bộ khuyên nhủ hai câu có khi còn ngại phiền. Ta biết trông coi cửa hàng, hằng năm không tính tiền thuê, tiền còn lại cũng đủ sinh hoạt. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Ta, Ngô nhị ca hay Ngô gia tỷ phụ đều không muốn sống như vậy, phải thử một chút, ít nhất phải thử một lần cũng được. Xem xem có thể sống tốt hơn hay không.”

Cũng không muốn đại phú đại quý gì, tối thiểu cũng phải giống mọi người, Tôn Duẫn không muốn bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, giống như thiếu nợ rất nhiều vậy. Mà tình huống của Ngô nhị ca hẳn cũng biết, ở trên có một Ngô đại ca, sản nghiệp tới tay hẳn không nhiều, lập tức phải thành thân, dù sao cũng phải ra dáng một chút không để cho thê tử mất mặt. Còn về Ngô gia tỷ phụ, mặc dù không biết tình huống gì, nhưng cũng có mục đích này. Vừa vặn, bọn họ hợp lại với nhau, đấu tranh cho mai sau!

Đứa nhỏ này có bao nhiêu tâm tư, mới ít tuổi nhưng phiền não còn nhiều hơn so với người lớn. Phùng mầu nhìn Tôn Duẫn, trong lòng đau xót, đây chính là bị thế gian mài thành góc cạnh, khổ sở tạo nên tâm tính.

Ngồi nghe tiểu cữu tử nói xong, Phùng Hiền đứng dậy.

Hắn tiến lên kéo Tôn Duẫn, rồi quay đầu lại nói với mẹ: “Con dẫn theo Duẫn nhi đi dạo một lúc, nương ở nhà nghỉ ngơi đi. À, nhớ để ý Tiểu Thụ một chút, đừng để hắn lên đi chơi.” Dẫn theo Tôn Duẫn ra ngoài: “Cùng tỷ phụ đi dạo xung quanh một tý, chắc đệ chưa ngắm kỹ thôn của chúng ta đâu.” Trước tiên đưa hắn đi dạo, để tiểu cữu tử tâm tình hòa hoãn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.